Giới thiệu

Giữa lòng Thất Tinh Lỗ Vương Cung cổ xưa và hiểm ác, ngay sau khi thoát khỏi nanh vuốt của rắn chín đầu, Ngô Tà Ngây Thơ và Vương Bàn Tử Mập Mạp còn chưa kịp hoàn hồn thì đã phải đối mặt với một cảnh tượng còn kinh hoàng hơn cả huyết thi: một cậu bé bảy, tám tuổi đang ngồi trong góc mộ thất, hồn nhiên mời họ ăn khoai tây chiên vị cà chua.

Sự xuất hiện phi lý này chính là khởi đầu cho một hành trình đảo lộn hoàn toàn thế giới của Ngô Tà.

Cậu bé đó tên là Ngô Đồng, và cậu tự giới thiệu mình là con trai ruột của Ngô Tà.

Đây không phải một đứa trẻ bình thường.

Ngô Đồng thực chất là một linh hồn tái sinh, kiếp trước là một lính đánh thuê hàng đầu, một kẻ máu lạnh đã chán ngấy với việc coi thường sinh mệnh.

Vì một cơ duyên kỳ lạ, sau khi chết, cậu được một hệ thống đưa xuyên không vào thế giới của bộ tiểu thuyết Đạo Mộ Bút Ký mà cậu vô cùng yêu thích.

Trớ trêu thay, thay vì trở thành một nhân vật vai vế, cậu lại đầu thai thành kết tinh của mối tình dang dở thời niên thiếu của Ngô Tà, trở thành đứa con trai mà chính Ngô Tà cũng không hề hay biết.

Được mẹ ruột sinh ra ở Mỹ và sau đó cắt đứt quan hệ, Ngô Đồng với tâm trí của một kẻ sành sỏi đã sớm tự tạo dựng nên một đế chế cho riêng mình.

Cậu được Hồng Môn bang phái người Hoa lớn nhất nước Mỹ

nhận làm tiểu tổ tông với vai vế cực cao, nắm trong tay quyền lực, tiền tài và một mạng lưới lực lượng vũ trang đáng sợ.

Với ký ức về toàn bộ cốt truyện Đạo Mộ Bút Ký và một tình cảm đặc biệt dành cho nhân vật Ngô Tà người dù trải qua bao tăm tối vẫn giữ được tia thiện lương cuối cùng Ngô Đồng quyết định trở về để bảo vệ người cha ngây thơ của mình.

Cuộc gặp gỡ định mệnh trong Lỗ Vương Cung chính là màn ra mắt ngoạn mục của cậu.

Sau khi trở về Hàng Châu và thực hiện xét nghiệm ADN, mối quan hệ cha con được xác nhận, mở ra một chương hoàn toàn mới cho cuộc đời Ngô Tà.

Từ một ông chủ tiệm đồ cổ nhỏ đang chật vật với hóa đơn điện nước, Ngô Tà bỗng chốc có một đứa con trai kim chủ, một người chơi trả phí sẵn sàng dùng tiền và vũ lực để san phẳng mọi chướng ngại.

Cuộc phiêu lưu đầu tiên của hai cha con tại đáy biển Tây Sa để tìm kiếm Ngô Tam Tỉnh đã cho thấy sự khác biệt rõ rệt.

Nơi vốn đầy rẫy hiểm nguy chết người, với những sinh vật như cấm bà và hải con khỉ, giờ đây trở thành một chuyến du lịch mạo hiểm có phục vụ đồ ăn nóng hổi và hỏa lực yểm trợ tận răng.

Ngô Đồng không chỉ dễ dàng hóa giải mọi nguy cơ mà còn phô diễn năng lực tay áo càn khôn thực chất là không gian hệ thống, thu thập vô số bảo vật, biến chuyến đi nguy hiểm thành một cuộc làm giàu chóng vánh.

Tuy nhiên, biến cố lớn nhất lại xảy ra trong chuyến đi đến Tần Lĩnh.

Bị người bạn cũ Lão Ngứa lừa gạt, Ngô Tà bị dẫn dụ đến trước

cây thanh đồng thần thụ huyền bí.

Tại đây, Lão Ngứa, kẻ đã bị tổ chức bí ẩn phía sau thao túng, tiết lộ về năng lực vật chất hóa của cây thần thụ và gieo vào đầu Ngô Tà một bi kịch kinh hoàng: Lão Ngứa đẩy Ngô Đồng xuống vực thẳm, khiến Ngô Tà tin rằng con trai mình đã chết.

Khi Ngô Đồng bình an vô sự quay trở lại, Ngô Tà, với tâm trí đã bị câu chuyện về người nhân bản làm cho rối loạn, lại đau đớn tin rằng đứa con trước mặt chỉ là một sản phẩm được vật chất hóa, một quái vật mang hình hài của con trai mình.

Sự hiểu lầm bi kịch này đẩy Ngô Tà đến bờ vực sụp đổ.

Cậu cạo trọc đầu, vứt bỏ mọi thứ và bỏ trốn, tìm đến Mập Mạp và Phan Tử trong nỗi tuyệt vọng.

May mắn thay, Ngô Nhị Bạch, người chú hai thông thái và lý trí của Ngô Tà, đã kịp thời xuất hiện.

Bằng những lập luận sắc bén, ông đã phá giải sự phi lý trong câu chuyện nhân bản người sống, giúp Ngô Tà nhận ra sự thật và giải tỏa được nút thắt trong lòng.

Cuộc đoàn tụ sau cơn sóng gió càng làm tình cảm cha con họ thêm bền chặt.

Để nâng cao thực lực cho người cha mệnh thì cứng nhưng thân thể lại giòn, Ngô Đồng đã mở một lớp học bổ túc cấp tốc, mời cả Trương Khởi Linh Tiểu Ca và Hắc Hạt Tử Gấu Chó về làm giáo viên, biến biệt thự của mình thành một trại huấn luyện đỉnh cao.

Từ đây, Thiết Tam Giác huyền thoại tái hợp, nhưng cục diện đã hoàn toàn thay đổi.

Ngô Tà không còn đơn độc, bên cạnh cậu giờ đây là một đứa con trai bá đạo, người sẵn sàng cung cấp mọi trang bị tối tân, tiền bạc vô

hạn và hỏa lực áp đảo.

Các cuộc phiêu lưu đến Vân Đỉnh Thiên Cung hay Xà Chiểu Đầm Lầy không còn là những trận chiến sinh tử, mà giống như những bài thực hành tốt nghiệp được tài trợ bởi vị kim chủ nhi tử.

Ngay cả những sinh vật đáng sợ nhất cũng trở thành điểm tích phân trong mắt Ngô Đồng.

Thế giới của Đạo Mộ Bút Ký vẫn đầy rẫy những âm mưu và bí ẩn, nhưng với sự xuất hiện của Ngô Đồng, một biến số khổng lồ không thể lường trước, cán cân quyền lực đã bắt đầu nghiêng lệch.

Câu chuyện không còn chỉ là hành trình giải mã bí mật của Ngô Tà, mà còn là hành trình của một người cha học cách chấp nhận đứa con phi thường và của một đứa con cố gắng bảo vệ sự ngây thơ cho người cha mà cậu hết mực yêu thương, ngay cả khi phải nhuốm máu đôi tay mình.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 1

Trong Thất Tinh Lỗ Vương Cung, Ngô Tà và Bàn Tử cuối cùng cũng thoát khỏi đám rắn chín đầu, nằm sõng soài trên đất thở hổn hển.

Bỗng nhiên, một giọng nói trẻ con trong trẻo vang lên bên tai.

Ăn khoai tây chiên không, vị cà chua.

Ngô Tà ngước mắt lên, chỉ thấy một cậu bé bảy tám tuổi đang ngồi ở góc mộ thất, vẫy vẫy gói khoai tây chiên trong tay.

Đằng sau cậu bé còn có hai thanh niên khoảng 27 28 tuổi, cao to vạm vỡ, nhìn là biết dân nhà võ.

Mẹ kiếp, tiểu bánh ú thành tinh rồi.

Bàn Tử kinh hãi hét lên, cảnh giác nắm chặt con dao găm trong tay.

Vớ vẩn, ông thấy bánh ú nào ăn khoai tây chiên chưa.

Ngô Tà chửi.

Rõ ràng là một đứa trẻ mà.

Bảo cậu là Thiên Chân đúng là không sai.

Đây là nơi có trẻ con được à.

Ở cái chốn quỷ quái này mà gặp một đứa trẻ còn đáng sợ hơn cả gặp Huyết thi đấy, biết không.

Ngô Tà ngẫm lại cũng thấy đúng.

Đây đâu phải ngoài đường, mộ cổ lấy đâu ra trẻ con.

Cậu nhìn kỹ lại, đúng là một đứa trẻ thật, trông khoảng bảy tám tuổi, khuôn mặt trắng nõn, đôi mắt tròn xoe, trông rất đáng yêu, hơn nữa còn có chút quen mắt.

Lúc này, Ngô Đồng cũng đang đánh giá người cha chưa từng gặp mặt của mình.

Đúng vậy, là cha.

Ngô Đồng là con trai của Ngô Tà, con ruột.

Nhắc đến chuyện này, Ngô Đồng có hơi buồn bực.

Hắn vốn rất thích Thiết Tam Giác, đặc biệt là Ngô Tà.

Từ một tiểu thiếu gia sống trong nhung lụa trưởng thành thành một Tà Đế dù gãy xương cũng không rên một tiếng, quá trình này hắn cũng từng trải qua, sau đó hắn liền biến thành một con quái vật máu lạnh, không ngừng tìm kiếm kích thích, coi thường mọi sinh mệnh, kể cả chính mình.

Nhưng Ngô Tà thì không, cuối cùng cậu vẫn giữ được tia mềm mại cuối cùng trong tim.

Nếu có thể, hắn muốn bảo vệ sự ngây thơ của Ngô Tà, cũng muốn nếm thử cảm giác được người khác bảo vệ, nhưng điều đó không có nghĩa là hắn muốn làm con trai của Ngô Tà.

Tình bạn không được sao.

Tại sao cứ phải là tình cha con.

Người ta xuyên không thì làm anh em Trương Khải Sơn, không thì cũng làm chú của Ngô Lão Cẩu, vai vế ai cũng lớn hơn hắn.

Còn hắn lại thành con trai của Ngô Tiểu Cẩu.

Bản thân Ngô Tà trong toàn bộ thế giới Trộm Bút đã có vai vế thấp nhất rồi, những người xuất hiện cùng cậu không phải bậc chú thì cũng là bậc ông, đến lượt hắn thì chẳng còn vai vế gì nữa.

Nếu có thể, hắn không ngại làm cha của Ngô Tà, làm mẹ cũng được, giới tính đâu cần cứng nhắc thế, làm Đông Phương Bất Bại

cũng có thể thử xem sao.

Tiếc là không có nếu, cẩu hệ thống nhét hắn vào bụng mẹ xong liền chuồn mất, bỏ đi suốt ba năm.

Bạn có thể tưởng tượng một cục thịt mặc tã, một bên mút bình sữa một bên giơ ngón giữa không.

Đúng vậy, đó chính là Ngô Đồng, một đại lão lính đánh thuê phải học lại từ đầu cách lật người, vỗ tay và còn bị tè dầm.

Ngô Đồng ra đời quả thật còn kỳ lạ hơn cả việc Ngô Tà mở quan tài gặp thi biến.

Ngô Tà, một tác phẩm được Cửu Môn cố ý bồi dưỡng để mê hoặc Nó, nhưng một con người sống sờ sờ sao có thể lớn lên hoàn toàn theo kế hoạch đã định, chắc chắn sẽ có những chuyện không thể kiểm soát xảy ra.

Ngô Tà là một chàng trai bình thường, mười sáu, mười bảy tuổi tình đầu chớm nở, đã có tình cảm với cô bạn cùng lớp Lâm Mạt.

Khi nhà họ Ngô phát hiện, họ nhanh chóng sắp xếp người tiếp xúc với cha mẹ Lâm Mạt, lấy danh nghĩa đầu tư để đưa họ di dân sang Mỹ, chia cắt đôi tình nhân nhỏ, loại bỏ yếu tố bất ổn này.

Nhưng điều Ngô Nhị Bạch không ngờ tới là, hai ngày trước khi Lâm Mạt di dân, hai đứa trẻ đau lòng vì phải chia tay đã lén nếm trái cấm.

Và điều càng không ngờ hơn là chỉ một lần đó, Lâm Mạt lại mang thai.

Ngô Đồng cảm thấy chuyện này chắc chắn có phần của cẩu hệ thống.

Sau khi nhà họ Lâm đến Mỹ, cha mẹ Lâm bận rộn thích nghi với

công việc và môi trường mới, Lâm Mạt vì vấn đề ngôn ngữ nên ở nhà ôn tập tiếng Anh.

Đến khi họ phát hiện Lâm Mạt mang thai thì đứa bé đã được năm tháng.

Lâm Mạt đang trong thời kỳ nổi loạn, không nghe lời ai, lấy cái chết ra để ép buộc đòi sinh đứa bé ra.

Cuối cùng cha mẹ không còn cách nào, hai bên đều lùi một bước.

Lâm Mạt sinh đứa bé ra, hộ khẩu ghi dưới tên cha mẹ cô, trở thành em trai danh nghĩa của cô, tên là Lâm Ngô Đồng.

Nhà họ Ngô sau khi nhà họ Lâm định cư ở Mỹ đã rút người giám sát về, nên không hề biết đến sự tồn tại của Ngô Đồng, càng không thể ngờ rằng cháu đích tôn nhà họ Ngô lại là một con sói đầu thai.

Kiếp trước, Ngô Đồng là một lính đánh thuê.

Từ khi có ký ức, hắn đã ở trên một hòn đảo nhỏ huấn luyện cùng một đám trẻ con.

Lớn hơn một chút thì đi làm nhiệm vụ, tình báo, ám sát, buôn lậu súng đạn, việc gì cũng làm.

Sau này tình cờ xem Trộm Bút thì mê mẩn, theo dõi đến tận Sa Hải, còn vì thế mà nhận mấy đơn trộm mộ.

Tiếc là trộm mộ ngoài đời không thú vị như vậy, chỉ có vài cái bẫy cát lún, chẳng gặp được cương thi hay quỷ quái gì, có lẽ là do trong đội thiếu một Thiên Chân, hắn vẫn thấy khá tiếc nuối.

Giờ thì hay rồi, hắn thành con trai của Thiên Chân, phiên bản trộm mộ của Bố ơi mình đi đâu thế.

Bố ơi, bố ơi, chúng ta đi đâu thế.

Chúng ta đi xem con khỉ biển ở Cấm Bà và Hạn Bạt.

Nghĩ lại cũng thấy khá kích thích.

Nào, hệ thống yêu quý, nói xem mi đã vứt gia ở đâu đi lêu lổng vậy.

Bàn tay nhỏ trắng nõn của Ngô Đồng nhào nặn một cục Slime màu trắng, kéo dài, vo tròn rồi lại kéo dài.

Hệ thống khóc ròng, tại sao nó chỉ là một đống mã code mà lại có thể bị người ta sờ mó được cơ chứ.

Mặc dù trốn việc là nó không đúng, nhưng nó là một hệ thống giao dịch vị diện, mà Ngô Đồng chỉ là một đứa trẻ thì có gì để giao dịch đâu, nên nó đi làm thêm, dẫn thêm một người thì có thêm một phần thu nhập, nó là một hệ thống biết vun vén cuộc sống.

Ban đầu nó nghĩ rất hay, bản thân Ngô Đồng có vũ lực bùng nổ, đối phó với thế giới võ thuật thấp này hoàn toàn đủ sức, không giống như ký chủ khác mà nó dẫn dắt ở thế giới tu chân, sơ sẩy một chút là toi mạng.

Ai ngờ quay lại liếc trộm một cái đã bị tóm được.

Haizz, đời thống thật gian nan.

Ký chủ đại nhân xin ngài bớt giận, tôi đây không phải là muốn bù đắp cho tuổi thơ thiếu thốn của ngài ở kiếp trước sao, hệ thống nịnh nọt nói.

Gia đình khá giả, được ông bà nuôi nấng, là bé cưng hạnh phúc của cả nhà, đúng không nào.

Rồi sao nữa.

Được ôm ấp hôn hít, được bế bổng lên cao, rồi ngồi xếp hàng ăn quả cùng các bạn nhỏ à.

Mi mau nghĩ cách đưa ta đi đi, đừng ép ta đồng quy vu tận với mi.

Ngài chắc chứ.

Chắc chắn, khẳng định, nhất định.

Ta sợ có ngày ta không nhịn được mà bóp chết bà cô giáo mầm non dám thơm ta mất.

Ngạch, nghĩ đến bà cô người Mỹ gọi ký chủ là tiểu Honey, hệ thống cũng rùng mình, quá nhiệt tình nó cũng hơi chịu không nổi, hơn nữa ký chủ này có chút điên phê, chọc điên lên thì cái gì cũng dám làm.

Ký chủ, tôi có một phương án hoàn hảo đây.

Hiện tại, thế lực bang phái người Hoa lớn nhất ở Mỹ là Hồng Môn, người sáng lập là Đoạn Thừa, nhập cư trái phép thời chiến loạn.

Nỗi canh cánh cả đời của ông ta là không thể phụng dưỡng cha nuôi của mình.

Sau khi có quyền thế, ông ta đã phái rất nhiều người về nước nhưng không tìm được.

Cha nuôi của ông ta là Dọn Sơn Đạo Nhân Đoạn Âm Dương, sau khi thất lạc với ông ta đã nhận nuôi một đứa trẻ bị bỏ rơi tên là Đoạn Hưng.

Đoạn Hưng đã kế thừa y bát của lão đạo sĩ, phụng dưỡng ông đến cuối đời, nhưng tiếc là sau này vận rủi chết trong mộ.

Tôi có thể trích xuất ký ức quan trọng của Đoạn Hưng truyền cho ký chủ, sau đó giả làm Đoạn Âm Dương báo mộng cho Đoạn Thừa.

Ký chủ sẽ được đón về Hồng Môn với thân phận chuyển thế của Đoạn Hưng.

Khi đó, tất cả những kỹ năng và kinh nghiệm không phù hợp với lứa tuổi đều có lý do chính đáng.

Đoạn Thừa đã hơn 70 tuổi, công thành danh toại, con cháu đầy

đàn, khúc mắc duy nhất chính là cha nuôi.

Đoạn Hưng đã phụng dưỡng Đoạn Âm Dương, Đoạn Thừa chắc chắn sẽ coi cậu ta như anh em ruột.

Không phải ngài chê vai vế của Ngô Đồng nhỏ sao.

Đến Hồng Môn, ngài sẽ là người có vai vế lớn nhất, loại mà đến cháu chắt cũng có luôn ấy.

Vậy nhà họ Lâm có để ta đi không.

Vậy phải xem Đoạn Thừa, chắc là sẽ lấy danh nghĩa nhận đồ đệ, còn cho nhà họ Lâm một khoản tiền.

Ngài lại quậy một chút chắc là không thành vấn đề, chỉ là còn một vấn đề nhỏ Vấn đề nhỏ của hệ thống sau khi bị Ngô Đồng quay như chong chóng một trận liền không còn là vấn đề nữa, nó phải tự bỏ tiền túi để trả số tích phân cần thiết.

Nó còn phải đền thêm một không gian tùy thân và một đống linh dược, tuy rằng cũng là lừa từ các ký chủ khác, nhưng vẫn thấy đau lòng quá.

Ngô Đồng cũng cho hệ thống một chút ngọt ngào, bảo nó trước khi cốt truyện bắt đầu thì không cần quay lại, có thể quang minh chính đại đi làm thêm.

Hệ thống vẫn rất đáng tin cậy.

Đoạn Thừa đột nhiên mơ thấy cha nuôi bảo ông chăm sóc người em trai chuyển thế, còn cho biết chính xác tên họ, tuổi tác và địa chỉ.

Tuy rất kỳ lạ nhưng ông vẫn nhanh chóng cho người đi điều tra.

Không ngờ lại thật sự có một đứa trẻ như vậy, tuy còn là một đứa bé nhưng lại vô cùng bình tĩnh, ông cho người mang đến cũng không khóc không quấy.

Cậu bé, ta là Đoạn Thừa, con đã nghe nói về ta chưa.

Lão nhân mặt mày nghiêm nghị, nếu là trẻ con bình thường đã sớm bị dọa khóc.

Không ngờ tiểu Ngô Đồng chỉ cười cười: Biết ạ, cha từng nói ông còn có một người con trai lớn, sau này bị thất lạc.

Nghĩ một lúc lại nói thêm: Còn nói ông thích ăn đồ ngọt, giấu kẹo hồ lô trong chăn nên bị kiến bu đầy.

Đoạn Thừa lập tức nước mắt lưng tròng.

Là thật, cha già thật sự đã báo mộng cho mình, mình thật sự có một người em trai chuyển thế trọng sinh.

Giờ đây biết cha già được an hưởng tuổi già, không bệnh tật mà qua đời, ông không còn gì hối tiếc.

Ngô Đồng bị ảnh hưởng bởi ký ức của Đoạn Hưng, cũng kể lại một vài chuyện thú vị hồi nhỏ của Đoạn Thừa mà lão đạo sĩ từng kể cho cậu nghe, khiến lão nhân gia lúc khóc lúc cười.

Đoạn Thừa quả nhiên như dự đoán, không nỡ rời xa người em trai vừa tìm lại được.

Ông dùng hai triệu đô để lấy được quyền nuôi dưỡng Ngô Đồng từ nhà họ Lâm.

Từ đó, Hồng Môn có thêm một tiểu tổ tông ba tuổi.

Cũng không thể nói nhà họ Lâm nhẫn tâm, chỉ là đứa trẻ này vốn là sản phẩm của sự bốc đồng của con gái họ, lại chẳng bao giờ thân thiết với họ.

Con gái họ sau khi yêu đương lại thì hối hận vì đã sinh con, cảm thấy đó là một vết nhơ, ngày thường nhìn thấy đã thấy phiền.

Bây giờ có người bỏ ra một số tiền lớn muốn nhận nuôi, lại còn là

nhà giàu có, họ cảm thấy đây là đưa Ngô Đồng đi hưởng phúc, nên yên tâm giao Ngô Đồng cho Đoạn Thừa.

Lâm Mạt sau khi biết chuyện cũng không phản đối, chỉ đưa cho Ngô Đồng một cái hộp khi cậu đi.

Trong đó là những lá thư tình ngây ngô mà Ngô Tà viết cho cô ngày trước và một mặt dây chuyền ngọc.

Nếu đã buông bỏ thì hãy kết thúc hoàn toàn.

Chương 2

Cô cũng kể hết thân thế của Ngô Đồng cho cậu nghe, chẳng cần biết một đứa trẻ chưa đầy ba tuổi có hiểu hay nhớ được không, nói xong coi như đã hết nghĩa vụ.

Sự ích kỷ của nhà họ Lâm cũng là lẽ thường tình, Ngô Đồng không có ý kiến gì, hắn đâu phải trẻ con thật, kiếp trước cũng chỉ tôn thờ trao đổi đồng giá, bớt đi ràng buộc cũng tốt, bản thân hắn chính là kẻ bạc tình.

Ba tuổi, Ngô Đồng ôm một cái hộp rời khỏi nơi đã sống ba năm, hoàn toàn cắt đứt quan hệ với nhà họ Lâm.

Ban đầu mấy người con trai của Đoạn Thừa cũng không tin vào chuyện trọng sinh, chỉ cho rằng cha mình già rồi nên lẩm cẩm.

Không ngờ ông chú nhỏ được đón về lại là một kẻ tàn nhẫn.

Mới ba tuổi, vậy mà đối đầu với các đệ tử đời thứ ba đều là hạ gục trong nháy mắt, đặc biệt là Đoạn Minh Tề mồm mép lanh chanh, bị tiểu gia hỏa một cước đá bay ra xa năm sáu mét.

Cái chân nhỏ còn chưa bằng bàn tay của họ, không biết lấy đâu ra sức mạnh lớn như vậy.

Lão gia tử Đoạn Thừa cười khẩy: Đây là Sao Khôi Đá Đẩu, tuyệt kỹ của ông nội các người đấy, sau này cũng học hỏi đi.

Đoạn Minh Tề cũng thấy uất ức, cậu chỉ thấy em bé đáng yêu muốn trêu một chút, ai ngờ lại bị quê độ như vậy.

Không chỉ bị một đứa nhóc tẩn cho một trận, còn bị ông nội phạt quỳ từ đường vì tội khi sư diệt tổ, bất kính trưởng bối.

Cha cậu còn tăng gấp đôi lượng huấn luyện, nói cậu làm đại sư

huynh đời thứ ba mà luyện công lười biếng, làm mất mặt.

Đoạn trưởng tôn đại sư huynh Minh Tề khóc ngất trong nhà vệ sinh.

Ông nội cậu nhận một ông chú nhỏ mới ba tuổi về, cậu đã gần 30 rồi đấy.

Nhưng mà ông chú nhỏ này cũng rất đáng yêu, công phu cũng lợi hại, còn thú vị hơn đám em trai em gái trong nhà nhiều.

Chàng trai trẻ Đoạn Minh Tề từ đó liền dính lấy Ngô Đồng, mỗi ngày lặp đi lặp lại trên con đường: miệng tiện, bị ăn đòn, bị phạt, lại miệng tiện, lại bị ăn đòn, lại bị phạt.

Tóm lại một câu, luôn nhảy múa bên bờ vực của cái chết.

Ngô Đồng ngược lại rất thích cậu nhóc này, thích kích thích, ham chơi, rất giống hắn ở kiếp trước.

Tuy trông có vẻ không đứng đắn, nhưng năng lực không tồi, lòng dạ cũng đủ, là người làm được việc.

Sau này Ngô Đồng cũng dạy cho cậu ta không ít thứ, cậu ta cũng là người duy nhất ngoài cha con Đoạn Thừa biết thân thế của hắn.

Cho nên lần này về nước nhận cha, chính là Đoạn Minh Tề đi cùng hắn, chỉ là vì nhiều chuyện không tiện, bị Ngô Đồng đuổi đến công ty ở Thượng Hải.

Nhà họ Đoạn ở trong nước cũng có không ít sản nghiệp.

Ngô Đồng mấy năm nay ở Hồng Môn cũng không hề nhàn rỗi.

Một mặt dựa theo công pháp trong ký ức của Đoạn Hưng tu tập bí thuật của Dọn Sơn, dựa vào đan dược lừa được từ hệ thống, vũ lực đã sớm khôi phục đỉnh cao.

Mặt khác lại thông qua kỹ thuật hacker của kiếp trước để kiếm

tiền, hắn vẫn còn nhớ chuyện Ngô Tà không có tiền trả tiền nhà phải trốn đi và nợ Hoa gia ba trăm triệu.

Nhà họ Ngô nuôi con theo kiểu nghèo khó, vậy thì hắn sẽ nuôi cha theo kiểu giàu có, tiện thể từ Trung Đông chuyển mấy lô súng đạn về, để cho nhà họ Uông nếm thử sự phẫn nộ của người chơi nạp tiền.

Không biết có phải do thu nhỏ lại nên ảnh hưởng đến trí thông minh, hay là do huyết mạch gia tăng, tính cách của hắn bây giờ ấu trĩ hơn trước không ít.

Hơn nữa càng ngày càng mong chờ được gặp Ngô Tà, mơ hồ có cảm giác Ngô Tà nên là cha của mình.

Người nắm quyền nhà họ Đoạn là mấy người con trai của Đoạn Thừa.

Họ biết ông chú nhỏ không phải là một đứa trẻ bình thường, nên có yêu cầu gì cũng không dám qua loa, luôn phối hợp với hắn ở mức độ cao nhất, muốn người cho người, muốn tiền đưa tiền.

Ngô Đồng cũng không keo kiệt, giúp Hồng Môn giải quyết không ít phiền phức, thậm chí còn biến chi nhánh Hồng Môn ở Mexico từ một tổ chức vũ lực thành một tay buôn súng đạn.

Ai có thể từ chối một vị trưởng bối thần tiên không tranh quyền đoạt lợi mà chỉ biết kiếm tiền chứ.

Mấy người con cháu nhà họ Đoạn đã thật sự chấp nhận người thân không cùng huyết thống này.

Thoáng cái đã mấy năm trôi qua, Ngô Đồng tung hoành khắp các nước châu Âu, nếu không phải hệ thống đột nhiên xuất hiện, hắn suýt nữa đã bỏ lỡ cốt truyện.

Hệ thống cạn lời, lúc trước còn cảm thấy Ngô Tà là cha ruột của mình, đảo mắt đã ném ra sau đầu không thèm nhớ, tình cha con thật là

mỏng manh.

Hắn nhanh chóng sắp xếp công việc trong tay, chọn hai đệ tử đời thứ ba tính cách tương đối thật thà đi cùng mình đến Lỗ Vương Cung.

Không còn cách nào khác, dù hắn có lợi hại đến đâu cũng không thể bỏ qua chiều cao hơn một mét và sự bất tiện của tuổi vị thành niên.

Nếu hắn đi một mình, ngay cả việc bắt xe cũng sẽ bị coi là trẻ con bỏ nhà đi hoang rồi đưa đến đồn cảnh sát.

Có hack từ nguyên tác chống lưng, ba người họ trực tiếp trèo xuống từ ngọn cây rắn chín đầu.

Mộ này không có nhiều thứ có thể đưa vào hệ thống giao dịch, hắn thu thập một ít bọ xác và cành cây rắn chín đầu, tích phân không nhiều nên cũng không tốn công.

Ngược lại, thi thể trong hồ và nữ thi kia có giá hơn một chút, huyết thi chắc chắn còn đắt hơn, nhưng để đi theo cốt truyện nên hắn không động đến.

Đợi nửa ngày mà Ngô Tà vẫn chưa tới, hắn nhàm chán lại theo lời nhắc của hệ thống đi thu thập một ít đồ tùy táng.

Mặc dù hệ thống nói không đáng tích phân nhưng lại đáng giá tiền.

Hắn cũng là người có cha cần nuôi, phải biết vun vén cuộc sống.

Sau khi càn quét Lỗ Vương Cung một vòng, Ngô Đồng lại quay về cây xà bách chờ Ngô Tà.

Cuối cùng, sau khi ăn hết gói khoai tây chiên thứ ba, hắn đã đợi được người cha ngây thơ của mình.

Cách xuất hiện của Ngô Tà rất đặc biệt, vừa lăn vừa bò, vừa chơi đu dây.

Ngô Đồng lại một lần nữa cảm thán, tính tò mò thì cực lớn, năng lực gây họa và thực lực bản thân lại tỉ lệ nghịch, người cha này không dễ nuôi đâu.

Lúc này, ánh mắt Ngô Tà trong veo, có chút ngốc nghếch, có chút yếu ớt, từ trong ra ngoài toát lên vẻ thư sinh.

Ngô Đồng nghĩ, có một người cha như vậy cũng không tệ, ít nhất có thể giao phó sau lưng mà không cần lo lắng bị đâm lén.

Hắn giơ gói khoai tây chiên trong tay lên hỏi lại: Không ăn sao.

Ngon lắm đấy.

Ngô Tà lúc này cũng đã bình tĩnh lại, vội vàng xua tay: Tôi không thích ăn vặt.

Sau đó lại nhận ra: Khoan đã, nhóc con, cháu là ai.

Từ đâu đến.

Rắc, rắc.

Cháu tên Ngô Đồng, đến tìm người thân.

Rắc, rắc.

Ngô Đồng cuối cùng cũng ăn xong miếng cuối cùng, ném cái túi đi rồi bước đến trước mặt Ngô Tà.

Giới thiệu lại một chút, Ngô Đồng, năm nay 8 tuổi, là con trai ruột của chú, sau này sẽ sống cùng chú, ba. ba.

Vãi, Tiểu Thiên Chân ghê nha.

Con trai lớn thế này rồi.

Tên mập chết tiệt kia đừng có nói bậy, lão tử còn chưa cầm tay con gái bao giờ.

Ngô Tà xù lông, cái quái gì mà ba với ba, đây là chuyện gì vậy.

Người ngồi trong mộ, con từ trên trời rơi xuống à.

Hè năm lớp mười, chung cư Hối Cảnh, Lâm Mạt.

Ngô Đồng nói xong lại tháo một mặt dây chuyền ngọc trên cổ nhét vào tay Ngô Tà.

Đây là thứ mà người mẹ trên danh nghĩa đã đưa cho hắn khi hắn rời nhà họ Lâm, còn có một ít giấy tờ, đều là những thứ Ngô Tà viết cho cô ấy ngày xưa, xem như là thư tình.

Ngô Tà cả người choáng váng.

Lâm Mạt, bạn gái mối tình đầu của cậu, cậu nghĩ cả đời này sẽ không bao giờ nghe thấy cái tên này nữa.

Cháu là con trai của Lâm Mạt.

Cô ấy không phải đã ra nước ngoài rồi sao.

Cô ấy sống có tốt không.

Sửa lại một chút, là con trai của Lâm Mạt và chú sinh ra.

Hai ngày trước khi cô ấy ra nước ngoài, hai người đã, dù sao thì sau khi đến Mỹ cô ấy mới phát hiện mình có thai, sau đó sinh ra cháu.

Chương 3

Cô ấy sống rất tốt, đã kết hôn với một bạn học đại học, là người Anh, lại sinh thêm hai đứa con.

Ngô Đồng dừng một chút rồi nói tiếp: À, chú không cần quá cảm động, cô ấy sinh ra cháu hoàn toàn là do đang trong thời kỳ nổi loạn, không liên quan gì đến việc yêu chú cả.

Lúc sinh cháu cô ấy đã hối hận rồi, ở trong phòng sinh mắng chú hai tiếng đồng hồ không lặp từ nào, bà ngoại cháu kể thế.

Hơn nữa, lúc cháu một tuổi cô ấy đã có tình yêu mới, có lẽ bây giờ đến cả bộ dạng của người bạn trai cũ xửa cũ xưa này cô ấy cũng chẳng nhớ nữa đâu.

Thằng nhóc này ăn nói thật tốt, lần sau đừng nói nữa.

Nước mắt vốn sắp rơi của Ngô Tà lập tức nghẹn lại.

Thực ra cậu cũng không nhớ rõ Lâm Mạt trông như thế nào, chẳng qua là cảm xúc dâng trào thôi.

Khụ, cái đó, cháu thật sự là con trai của chú sao.

Chuyện này quá hoang đường, Ngô Tà có chút không chấp nhận nổi.

Không chắc, mẹ cháu nói cháu là con của chú, nhưng không loại trừ khả năng chú thích đổ vỏ, cho nên cháu đến tìm chú để làm xét nghiệm ADN.

Đồng cà khịa online.

Đi chết đi cái đồ thích đổ vỏ.

Ngô Tà cảm thấy đây chắc chắn không phải là con mình, lúc nhỏ

cậu đâu có hỗn thế này.

Lúc này, một trận tiếng đá lở vang lên, chú Ba Ngô tỉnh lại, mặt mày xám xịt chui ra, theo sau là Trạng Nguyên đang đỡ Phan Tử.

Cháu trai lớn, không sao chứ, tình hình thế nào.

Hê, Tam gia mau đến xem này, đây là cháu trai lớn của ngài đó.

Bàn Tử vui vẻ chỉ vào Ngô Đồng giới thiệu với chú Ba.

Con trai của Tiểu Thiên Chân, con ruột đấy, nghe nói là có từ hồi cấp ba, ngầu không.

Ngô Tà huých Bàn Tử một cái bảo cậu ta im miệng, ngượng ngùng kể lại chuyện cũ cho chú Ba nghe, sau đó nói phải đi làm xét nghiệm.

Nhưng chú Ba lại cảm thấy rất có khả năng là thật, đứa trẻ này trông rất giống Ngô Tà lúc nhỏ.

Hồi đó cũng đúng là có một sự kiện mối tình đầu, chính Ngô Nhị Bạch đã bỏ tiền đưa gia đình kia đi Mỹ.

Lão Nhị làm việc luôn cẩn thận, không ngờ lại sơ suất một lần để lòi ra một đứa cháu trai lớn.

Chú Ba có thể tưởng tượng được sắc mặt của anh Hai mình sẽ đặc sắc đến mức nào.

Vậy hai vị này là ai.

Chú Ba lại chỉ vào hai vệ sĩ phía sau.

Là vệ sĩ ạ, Ông Ba.

Cháu vẫn còn là một em bé, nơi nguy hiểm như vậy sao có thể tự mình tìm đến được.

À, đúng rồi, phiền ba thanh toán chi phí giúp ạ.

Vệ sĩ cấp cao của công ty bảo an quốc tế Hồng Môn, từng làm lính đánh thuê quốc tế, lương tháng mỗi người hai mươi vạn.

Một người hai mươi vạn.

Lại còn là lương tháng.

Tôi một năm còn không kiếm được hai mươi vạn.

Ngô Tà lập tức nổi đóa.

Cậu đừng gọi tôi là ba vội, xét nghiệm còn chưa làm đâu.

Cho dù cậu thật sự là con trai tôi, tôi cũng không nuôi nổi cậu.

Nhà nào mà dùng vệ sĩ lương tháng hai mươi vạn, lại còn dùng hai người.

Ngô Đồng bĩu môi, không biết nhà họ Ngô nuôi cha hắn kiểu gì, hoàn toàn không giống người thừa kế của một gia tộc lớn.

Mấy đứa cháu trai của hắn ở Hồng Môn tiêu cả triệu bạc mắt cũng không chớp, cậu nhóc có chút đau lòng cho cha mình.

Vậy được rồi anh Ngô, làm xong xét nghiệm chúng ta lại nói chuyện.

Ngô Đồng ngoan ngoãn gật đầu, trong lòng lại đang cười gian.

Thiên Chân lúc xù lông trông cũng khá thú vị, xem ra sau này sẽ không nhàm chán.

Ngô Tà nghiến răng: Cậu có thể gọi là chú trước được không.

Ngô Đồng: Vâng ạ anh Ngô, biết rồi anh Ngô, không thành vấn đề anh Ngô.

Ngô Tà lại một lần nữa kiên định khẳng định, lão tử không thể sinh ra một thằng nhóc hỗn láo như vậy.

Xét nghiệm còn chưa làm, nói gì cũng vô ích.

Chú Ba Ngô lăn lộn giang hồ nhiều năm, cả Chu Nho và Súc Cốt Công đều có hiểu biết, đây tuyệt đối là một đứa trẻ thật.

Tuy có hơi yêu nghiệt, nhưng nếu thật sự là con của Ngô Tà thì đúng là lời to, thế hệ thứ tư của Cửu Môn có hy vọng trỗi dậy rồi.

Ngô Đồng vẫy tay ra hiệu cho vệ sĩ bưng một chiếc hộp tử kim lại.

Ông Ba, đây là thứ cháu tìm được ở đây, còn có chiếc chìa khóa này ở trong miệng nữ thi, chắc là một bộ với cái hộp, tặng Ông Ba làm quà gặp mặt.

Sau đó lại lấy ra một mảnh giáp màu đen: Mảnh Kỳ lân kiệt ngàn năm này thì cho người cha bị nghi ngờ của cháu, anh Ngô nhé.

Đồ tốt.

Chú Ba cũng không bận tâm đến cách xưng hô kỳ quặc kia, vội vàng nhận lấy Kỳ lân kiệt rồi nhét vào miệng Ngô Tà.

Cháu trai lớn, mau ăn đi, đây là thần dược bảo mệnh đó.

Ngô Tà không phòng bị, bị chú Ba nhét thẳng vào miệng, trong nháy mắt hóa thành một dòng nước chảy xuống.

Ngay sau đó, một mùi vừa chua vừa hôi đến mức buồn nôn xộc lên từ dạ dày.

Nếu không phải chú Ba vẫn luôn bịt miệng cậu, cậu đã nôn ra ngay lập tức.

Cậu nghiêm trọng nghi ngờ thằng nhóc này cố ý chơi mình.

Bên này, Bàn Tử thì cứ kêu tiếc hùi hụi, nói rằng thứ đó đem bán đấu giá có thể được mấy trăm vạn.

Ngô Tà lại có chút ngại ngùng.

Thứ này quý giá như vậy sao lại cho chú, lỡ như chú thật sự không phải ba của cháu thì sao.

Ngô Đồng nhún vai: Không sao cả, nếu chú là ba cháu thì đây là hiếu kính, nếu không phải, coi như là phí bồi thường tổn thất tinh thần vì được đổ vỏ cho chú.

Mẹ kiếp, hôm nay không thể nói chuyện được nữa rồi.

Thằng nhóc hỗn xược.

Mộ cổ không phải là nơi để tán gẫu.

Mục đích của chú Ba đã đạt được, liền định gọi mọi người ra ngoài.

Trớ trêu thay, Ngô Tà, cái tên xui xẻo này, không biết đã chạm phải cơ quan gì, một tiếng nổ lớn vang lên, cây đại thụ kinh thế phía sau bệ đá vỡ ra một khe hở.

Trong khe nứt, xuất hiện một cỗ quan tài bằng đồng thau khổng lồ được cố định bằng xích sắt.

Bàn Tử la lên một tiếng rồi chạy tới: Hóa ra hàng thật ở đây, đến lượt Bàn gia ta phát tài rồi.

Mọi người cũng tụ tập lại.

Suốt quãng đường nguy hiểm không ít mà lại chẳng vớ được bao nhiêu đồ tốt, bây giờ thấy quan tài mà không mở chẳng phải là đi toi một chuyến sao.

Dù sao trong tay cũng có đồ nghề, mở quan tài, liều mạng.

Bộ dạng rối rắm của Ngô Tà khiến cả chú Ba Ngô cũng phải bật cười.

Đứa cháu trai lớn này từ nhỏ đã đơn thuần, không biết kéo nó vào những chuyện này là tốt hay xấu.

Nếu Ngô Đồng thật sự là con của Ngô Tà, có một đứa trẻ như vậy ở bên cạnh cậu ta, ông cũng sẽ yên tâm hơn.

Buổi trưa, mấy người không ra ngoài mà gọi cơm hộp ăn ngay tại phòng bệnh.

Vừa ăn xong một lúc, bên ngoài đã nghe thấy tiếng ầm ầm, hóa ra là một chiếc trực thăng đang từ từ hạ cánh.

Xe của cháu đến rồi ạ, Ông Ba.

Ngô Đồng gọi mấy người lên máy bay.

Lúc này ngay cả chú Ba Ngô cũng kinh ngạc, mãi đến khi máy bay cất cánh vẫn còn trầm trồ: Ngô Tam Tỉnh ta đổ đấu cả đời, còn chưa từng đi trực thăng bao giờ, lần này coi như được mở mang tầm mắt.

Này, cháu trai lớn, sư huynh của cháu giàu quá nhỉ, của cải gì mà đến máy bay cũng tặng.

Ngô Tà thì càng kinh ngạc đến rớt cả cằm.

Hồi nhỏ sinh nhật cậu cũng chỉ nhận được một chiếc máy bay điều khiển từ xa.

Nhìn người ta xem, mẫu mới nhất CH 53, vừa nãy tra trên điện thoại giá khởi điểm đã là 20 triệu đô la Mỹ.

Đây không phải là giàu bình thường, đây là giàu vô nhân tính, thảo nào lại trang bị cho cậu vệ sĩ lương tháng 20 vạn.

Cái thứ này đừng nói là lái, chỉ riêng phí bảo dưỡng một năm cậu cũng không trả nổi.

Bây giờ người ta toàn tranh nhau ôm đùi ba kim chủ, còn mình đây là ôm phải một đứa con trai kim chủ sao.

Thân thủ không bằng, tài lực không bằng, có lẽ chỉ số thông minh cũng không bằng.

Hai mươi mấy năm qua, Ngô Tà vẫn luôn cảm thấy mình rất ổn, tốt nghiệp đại học, có xe có nhà, giờ so sánh lại thì đúng là một đống cặn bã, toàn bộ gia sản của cậu còn không bằng tiền tiêu vặt của người ta.

Chương 4

Phan Tử cũng trêu: Tiểu Tam gia, ngài đây là có thể về hưu non luôn rồi.

Nếu là tên mập chết tiệt kia, đừng nói nhận con trai, nhận tổ tông hắn cũng làm.

Ngô Tà:.

Nói bậy bạ gì mà toàn sự thật thế.

Hiệu suất của chiếc máy bay này tuyệt đối không phụ lòng giá tiền của nó, bay hơn một giờ đã đến Hàng Châu.

Đừng nhìn Ngô Tà ngày nào cũng kêu ca không trả nổi tiền điện nước, thực tế gia thế của nhà họ Ngô vẫn rất vững chắc, ở địa phương tuyệt đối được coi là nhà giàu có.

Nhà tổ của họ Ngô cũng đủ bề thế, ít nhất trong sân có thể đỗ một chiếc trực thăng cỡ trung như thế này vẫn không thành vấn đề.

Mấy người cũng không cần phải dùng thang dây leo lên leo xuống như lúc ở bệnh viện.

Vợ chồng Ngô Nhất Cùng và Ngô Nhị Bạch đã sớm đợi ở đó.

Cuộc điện thoại của chú Ba đã khiến họ choáng váng.

Đứa con trai độc đinh sắp ba mươi tuổi còn chưa có đối tượng của họ bỗng dưng lòi ra một đứa con trai tám tuổi, đúng là chuyện nằm mơ cũng không thấy.

Ngô Nhị Bạch nhìn chiếc trực thăng, cũng không khỏi nhíu mày, xem ra đứa cháu trai này không đơn giản.

Ngô Đồng trông ngoan ngoãn đáng yêu, rất giống Ngô Tà lúc nhỏ,

đôi mắt cún con tròn xoe trông cực kỳ dễ thương.

Đứa trẻ giả mạo này miệng lưỡi ngọt ngào, dỗ dành bà nội Ngô và mẹ Ngô vui ra mặt, sờ đầu, nựng má, cưng chiều thế nào cũng không đủ.

Ngô Đồng có cảm giác như quay về những ngày tháng trước ba tuổi bị các bà cô người Mỹ vây xem.

Tính sai rồi, phụ nữ trung niên và cao tuổi ở quốc gia nào cũng đều là ác mộng của các bé con.

Khi Ngô Nhị Bạch cho nhân viên y tế đến lấy máu, bà cụ đã xót hết cả ruột.

Xét nghiệm cái này chỉ cần cắt ít tóc là được, nhưng Ngô Nhị Bạch vẫn kiên quyết lấy máu, bà cụ không nhịn được lườm ông mấy cái.

Bà nội Ngô đã quyết định, bất kể kết quả thế nào bà cũng phải giữ lại đứa cháu nhỏ này, cùng lắm thì nhận làm cháu nuôi.

Bà sinh ba đứa con trai, chỉ có mỗi thằng Tà, nó lớn đầu rồi cũng không chịu kết hôn, bà một người sắp xuống lỗ chỉ muốn có một đứa trẻ để cưng chiều.

Nhà họ Ngô có đội ngũ y tế riêng, chuyện này do Ngô Nhị Bạch phụ trách.

Mẫu xét nghiệm bề ngoài được gửi đến cơ sở bên ngoài, nhưng thực tế lại được chia thành nhiều phần nhỏ và gửi đến phòng thí nghiệm của chính họ.

Kết quả ra rất nhanh, hai giờ sau, hai bản báo cáo đã được đưa đến tay Ngô Nhị Bạch, trên đó ghi tỉ lệ cha con là 99%, xác nhận quan hệ cha con.

Mẹ Ngô vừa thấy nước mắt đã rơi xuống, ôm Ngô Đồng khóc lóc gọi cháu trai đáng thương của bà đã phải chịu khổ rồi.

Ngô Tà bĩu môi, tiền nuôi máy bay một năm đủ để nuôi mình đến 20 tuổi, nó chịu khổ cái gì.

Đồng thời, trong lòng cậu cũng vô cùng phức tạp, tuy giữa chừng đã nghĩ có thể là con trai mình, nhưng khi thật sự xác định, trong lòng lại có cảm giác kỳ quái.

Ngô Đồng cũng thở phào nhẹ nhõm, kết quả mà không đến nữa chắc hắn sẽ bị bà cụ sờ đến trọc cả da, còn bị mẹ Ngô không ngừng nhồi nhét đồ ăn, bụng nhỏ đã căng tròn.

Đột nhiên được thăng cấp làm cha, Ngô Tà luôn có cảm giác rất không chân thật, hơn nữa không biết phải chung sống với Ngô Đồng như thế nào.

Con nhà người ta thì làm nũng, khóc lóc, đòi đồ chơi.

Cậu cảm thấy Ngô Đồng sẽ không làm nũng với mình, khóc lóc lại càng không thể, còn về đồ chơi, nếu nó muốn đồ chơi, có lẽ mình mua không nổi.

Con nhà người ta chơi máy bay nhiều lắm là loại điều khiển từ xa, còn con cậu thì toàn là loại chở người.

Nếu ngày nào đó, nó nói muốn chơi súng, thì khả năng cao không phải là súng nước, ít nhất cũng là AK47 hoặc S86, loại mà bắn vào người thật sự sẽ Game Over.

Sau này, khi Ngô Tà nhìn thấy cả kho súng đạn, vẫn còn cảm khái năm đó mình liệu sự như thần.

Đương nhiên đây là chuyện sau này, bây giờ Ngô Tà chỉ đang rối rắm không biết phải nuôi đứa trẻ này như thế nào.

Mẹ Ngô muốn đón Ngô Đồng về, vừa hay bà hiện tại cũng không có việc gì, có thể đưa đón nó đi học.

Ngô Đồng nước mắt lưng tròng bày tỏ, mình bao nhiêu năm nay không có cha, đặc biệt ghen tị với những đứa trẻ khác có thể sống cùng cha, cậu muốn bù đắp tám năm tình cha con đã mất và sống cùng Ngô Tà.

Lời nói nghe thật đáng thương và chân thành.

Ngô Tà nhìn những lời ngon tiếng ngọt kiểu trà xanh đến buồn nôn của thằng nhóc này mà ngây người.

Cậu là Thiên Chân chứ không phải ngốc, đầu óc cậu có úng nước mới tin thằng nhóc này khao khát tình cha con.

Mẹ nó, không chỉ có tiền, biết đánh nhau mà còn là một trà xanh đỉnh cấp.

Tiếc là ý kiến của Ngô Tà không quan trọng.

Ngày hôm sau khi về Ngô Sơn Cư, ngoài những túi lớn túi nhỏ đồ đạc mẹ cậu mang cho và một đứa con trai lớn, còn có một đống lời dặn dò, tư tưởng trung tâm là: làm cha, phải biết điều, chăm sóc con trai cho tốt, nếu không thì chết chắc.

Cậu cầu cứu nhìn về phía cha, chú Hai và chú Ba.

Cha cậu nhìn trời, chú Hai nhìn đất, chú Ba quay đầu đi.

Hiểu rồi, không trông cậy vào được.

Trưởng tôn độc đinh cục cưng của cả nhà họ Ngô, thất sủng.

Tiện thể nói một chút, vệ sĩ và trực thăng đã đi từ tối qua.

Ngô Đồng bày tỏ muốn có thế giới hai người với ba để bồi dưỡng tình cảm.

Ngô Tà bày tỏ ha hả, tin cậu một dấu chấm câu thôi tôi cũng là đồ ngốc.

Chờ rời khỏi nhà họ Ngô, hai cha con đều thở phào nhẹ nhõm, tai ù cả đi.

Ngô Đồng có chút hối hận vì đã mách lẻo với mẹ, đúng là đả thương địch thủ một ngàn tự tổn hại tám trăm.

Một mình mẹ Ngô có thể bằng ba ông Đường Tăng cộng lại.

Hắn cảm thấy nếu sau này Ngô Tà muốn tìm cho hắn một người mẹ kế, hắn thấy Trương Khởi Linh rất được, nếu không thì quan hệ cha con đến đây là được rồi.

Phụ nữ thật đáng sợ.

Trên đường đến Ngô Sơn Cư, Ngô Tà tò mò hỏi: Sao lại cho hai vệ sĩ của con về.

Ngô Đồng chớp chớp mắt, ngây thơ nói: Không cần đâu ạ, con chỉ cần có ba là đủ rồi.

Ngô Tà bĩu môi: Chỉ có ta, cho nên giặt quần áo là ta, nấu cơm là ta, chăm sóc con cũng là ta.

Con đừng có dùng cái chiêu đối phó với bà nội và mọi người lên người ta.

Ta nói trước, ta chỉ biết nấu mì gói thôi.

Không được thì con vẫn nên về chỗ mẹ ta đi, đừng để lúc đó lại đi mách tội ta.

Ngô Đồng cười, nụ cười mang theo vài phần nguy hiểm: Nhìn thấu không nói toạc, cha con còn có thể làm.

Ngô Tà:.

Hai người đến cửa hàng của Ngô Tà thì đã gần trưa, bên trong vẫn vắng tanh, không thấy bóng người, chỉ có Vương Manh đang gà gật ở quầy.

Ngô Đồng nhìn khắp căn nhà toàn đồ giả, khóe miệng giật giật.

Đều là người thừa kế thế hệ thứ ba của Cửu Môn, chênh lệch tài sản giữa Ngô Tà và Giải Vũ Thần ít nhất cũng bằng nửa cái Thập Nhất Thương.

Ngô Tà giới thiệu Vương Manh và Ngô Đồng.

Vương Manh nhìn Ngô Tà, lại nhìn Ngô Đồng, rồi lại nhìn Ngô Tà, sau đó đau đớn tột cùng mà kinh hô: Sếp ơi, vụ này của sếp đủ để đi tù rồi đấy, ít nhất cũng ba năm.

Ngô Tà tức giận tát cho cậu ta một cái: Lão tử năm đó cũng là vị thành niên.

Vương Manh lập tức tịt ngòi, tức giận mà không dám nói gì.

Sau đó vui vẻ lấy rất nhiều đồ ăn vặt cho Ngô Đồng.

Ông chủ của cậu đúng là không ra gì, nhưng tiểu ông chủ vẫn rất đáng yêu.

Ngô Đồng rất thích Vương Manh, còn phế hơn cả Ngô Tà, còn ngốc hơn.

Lương còn phát không đúng hạn mà vẫn theo Ngô Tà vào sinh ra tử, đứa trẻ ngốc này cũng thật không dễ dàng.

Chương 5

Cậu nhận lấy đồ ăn vặt và nói lời cảm ơn, nghĩ một lúc lại từ trong cặp sách nhỏ của mình lôi ra một cọc tiền một trăm tệ ngay ngắn.

Chú Vương vất vả rồi, đây là tiền thưởng năm nay.

Ngô Đồng trực tiếp đập một vạn lên quầy.

Vương Manh.

Bây giờ trẻ con ngông cuồng thế này sao.

Mẹ kiếp, trong cặp của mày đựng cái gì thế.

Ngô Tà giật lấy ba lô của Ngô Đồng.

Chà, nặng thật.

Cậu đổ ra quầy, hơn hai mươi cọc tiền một trăm tệ, mỗi cọc một vạn, và cả trăm thỏi vàng nhỏ một trăm gram.

Chân Ngô Tà có chút mềm nhũn.

Cậu biết Ngô Đồng rất có tiền, nhưng con số trên thẻ và tác động thị giác của vật thật khác nhau một trời một vực.

Bây giờ vàng hơn 300 một gram, một thỏi vàng nhỏ đã là ba vạn, mười thỏi là 30 vạn.

Con trai cậu mới tám tuổi đã cõng mấy trăm vạn đi khắp nơi sao.

Ngô Đồng thản nhiên mở một gói khoai tây chiên, thực sự không hiểu nổi mà hỏi Ngô Tà: Có chút tiền mọn thế thôi, ba đến mức này sao.

Cửa hàng của ba cũng đáng giá mấy trăm vạn, sao lại cứ như chưa

từng thấy tiền bao giờ vậy.

Ngô Tà cố gắng giữ bình tĩnh: Cửa hàng này là của gia đình, con đừng nói nữa, ba đúng là chưa từng thấy nhiều tiền mặt như vậy.

Con không có việc gì lại vác theo nhiều tiền mặt với thỏi vàng thế làm gì.

Sợ người ta không cướp à.

Ngô Đồng bĩu môi: Với thân thủ của con, người cướp được con không có nhiều đâu.

Thỏi vàng là quà mừng thọ của mấy đứa cháu trai tặng, còn các sư huynh thì toàn tặng cổ phiếu với bất động sản, mấy đứa cháu trai khác thì toàn đưa thẻ.

Ngô Tà cạn lời: Mày là nhóc con mà cũng có quà mừng thọ à.

Ngô Đồng cười xòa tay: Hết cách rồi, ai bảo vai vế nhà chúng ta cao chứ.

Cuối cùng, đống đồ này vẫn được Ngô Tà khóa vào két sắt.

Ừm, theo lời Ngô Đồng thì là để dành sau này cưới vợ cho ba.

Sau đó, Ngô ông chủ nhỏ Tà vừa mới được thăng chức làm cha, lại nhận được một chồng thẻ ngân hàng tiền dưỡng lão từ con trai.

Thẻ mệnh giá nhỏ thì 100 vạn một tấm, mệnh giá lớn thì 500 vạn một tấm.

Lúc nhét vào ví, tay cậu run đến nỗi nhét mãi không vào, lần này đến lượt Ngô Đồng hết nói nổi.

Vương Manh nhét túi một vạn tiền thưởng ông chủ nhỏ cho, vui như chó Husky, vỗ ngực tỏ lòng trung thành, đứa nhỏ ngốc này thật dễ thỏa mãn.

Bữa trưa Ngô Tà mời ở Lâu Ngoại Lâu, ăn xong lại kéo nhau ra trung tâm thương mại mua sắm một trận tưng bừng.

Ông chủ Ngô bây giờ không thiếu tiền.

Ba người bận rộn cả buổi chiều, tủ lạnh được lấp đầy, tủ quần áo cũng chật ních, cuối cùng dọn dẹp tầng hai thành một phòng trẻ em đúng chuẩn, đủ để đối phó với những cuộc kiểm tra đột xuất của mẹ Ngô.

Vấn đề ăn uống cũng được giải quyết.

Bữa sáng Ngô Tà đi mua, bữa trưa và bữa tối đều do Vương Manh nấu, hương vị cũng không tệ chút nào.

Đại gia Đồng lại chuyển cho cậu ta một bao lì xì 8800 tệ, khiến Ngô Tà tức tối mắng Vương Manh không phải thứ tốt lành gì.

Tên này trước đây đến một bát mì cũng chưa từng nấu cho ông chủ, đúng là chỉ cần tiền tới, cái gì thiếp cũng biết.

Cửa hàng đồ cổ ngày thường chẳng có mấy ai, Ngô Tà và Vương Manh ngoài việc lau bụi thì chỉ ngủ gật, trông như một lũ ăn no chờ chết.

Ngược lại, Ngô Đồng lúc nào cũng bận rộn gọi điện thoại, gõ máy tính.

Ngô Tà tò mò ghé lại xem, toàn là mã code, chẳng hiểu gì cả.

Điện thoại thì phần lớn nói tiếng Anh, giọng Mỹ lại nói nhanh, cậu một người thi CET 6 hai lần mới qua cũng chỉ nghe được cho có.

Huống chi còn xen lẫn một vài ngôn ngữ khác, cậu còn chẳng nghe ra là tiếng nước nào.

Hỏi Ngô Đồng thì được biết, là tiếng Ả Rập và tiếng Ý, người ta còn có cả kinh doanh ở Trung Đông và Ý nữa.

Ngô Tà đã chết lặng.

Thế giới của đại lão không phải là thứ mà phàm nhân như cậu có thể với tới.

Người ta là tre già măng mọc, còn mình thì là gốc cây mục mọc ra linh chi à.

Hay là về Trường Sa xem lại mộ tổ tiên, biết đâu lại đang bốc khói xanh thật.

Ngay lúc Ngô Tà sắp rảnh đến mọc nấm, cậu nhận được một cuộc gọi từ công ty trục vớt ở nước ngoài, báo rằng chú Ba Ngô Tam Tỉnh của cậu đã mất tích ở Tây Sa.

Ngô Tà tức điên, có thêm đứa con mà chẳng lo lắng gì, sao lão già này lại lắm chuyện thế không biết.

Lại còn để lại số điện thoại của mình, đúng là coi trọng thằng cháu trai này quá rồi, sao không đi tìm chú Hai đi.

Mắng thì mắng, tức thì tức, nhưng người vẫn phải tìm về đã.

Cậu thu dọn một cái túi rồi định lao ra sân bay.

Ngô Đồng nghe loáng thoáng, biết là sắp đến mộ dưới biển, vừa hay có thể đi tham quan vườn thú dưới đáy biển, liền ngăn Ngô Tà đang nóng như lửa đốt lại rồi gọi điện điều động trực thăng.

Cha cậu bây giờ chính là một pháp sư máu giấy với sức chiến đấu bằng 5, lỡ hiệu ứng cánh bướm làm ông ấy toi đời thì sao.

Trực thăng đến rất nhanh, biết Ngô Tà đang vội nên phi công đẩy thẳng tốc độ lên 500, chỉ hơn bốn tiếng đã đến cảng Thanh Lan.

Lúc hạ cánh xuống cảng, bên kia đang thương lượng thuê thuyền đánh cá, thấy một con quái vật khổng lồ đáp xuống thì sợ hết hồn.

Đặc biệt là cô Ninh dẫn đầu, cô ta không ngờ Ngô Tà đến nhanh

như vậy, vốn còn định cùng giáo sư Trương đến Hàng Châu đón cậu.

Càng không ngờ đối phương lại có trực thăng, xem ra thông tin của công ty cần phải cập nhật lại rồi.

Vì người chủ chốt đã đến, mọi người cũng đẩy nhanh tiến độ, nhanh chóng vận chuyển vật tư lên thuyền, chuẩn bị khởi hành đến đảo Vĩnh Hưng để đón các thành viên khác.

A Ninh đưa tài liệu cho Ngô Tà, do dự một lúc rồi không nhịn được mở miệng: Ngô tiên sinh, cậu bé này là.

Con trai tôi.

Ngô Tà không ngẩng đầu, tiếp tục xem tài liệu.

Mẹ kiếp, toàn tiếng Anh, hơn nửa là không hiểu, hay là nhờ con trai giúp.

Không ngờ Ngô tiên sinh trẻ tuổi như vậy đã có con.

Nhưng hoạt động lần này của chúng ta khá nguy hiểm, mang theo trẻ con có phải không thích hợp lắm không.

Có cần chúng tôi giúp sắp xếp không.

Người nói là một người đàn ông trung niên hói đầu, tướng mạo bình thường, đeo kính đen.

Ồ, Trương đại ca mặc vest, Ngô Đồng hứng thú gọi hệ thống: Cẩu tử, chụp cho Trương ảnh đế mấy tấm ảnh tĩnh, có thiết bị ghi âm mini thì đổi cho gia một cái.

Hệ thống lệ rơi đầy mặt: Ký chủ, cuối cùng ngài cũng nhớ ra mình là người có hệ thống.

Sống đến giờ còn thấy ngài tiêu điểm, thống sinh không uổng, hu.

Còn buồn nôn nữa ta xiên ngươi vào lưỡi câu đem đi câu cá.

Cái hệ thống chó này cho tí nắng là rực rỡ ngay.

Hệ thống nhũn như con chi chi: Thiết bị nghe lén nano tinh tế đã đổi, trừ 100 điểm.

Hì hì, đã khởi động và dán lên quần áo Trương Khởi Linh cho ngài, thiết bị tiếp nhận đã đặt trong không gian của ngài, tín hiệu căng đét không bị ảnh hưởng.

Gia, ngài còn gì căn dặn không.

Cái này Ngô Đồng mới hài lòng: Làm tốt lắm, quỳ an đi.

Bên này, Ngô Tà từ chối đề nghị của giáo sư Trương: Không cần, con trai tôi thân thủ không tồi, sẽ không làm vướng chân đâu.

Đây là điều hai cha con đã bàn bạc trên máy bay.

Ngô Tà vẫn tự biết sức mình, mười người như cậu cũng không đánh lại Ngô Đồng.

Cũng không biết bên kia là người hay quỷ, phe mình lại chẳng có ai giúp đỡ, không dùng chiến lực cao cấp thì đúng là ngốc.

A Ninh thấy Ngô Tà kiên quyết cũng không nói nhiều, chỉ bảo người chuẩn bị thêm một bộ đồ lặn cỡ nhỏ nhất rồi ra lệnh khởi hành.

Lúc xuất phát thời tiết đã không tốt, sau đó sóng càng lúc càng lớn, có hai lão người nước ngoài bị cuốn xuống biển.

Ngô Tà lập tức nhảy xuống cứu người, nhanh đến nỗi Ngô Đồng không kịp kéo lại.

Chương 6

Đáng tiếc, năng lực và dũng khí chênh lệch quá xa, vừa bơi được vài mét đã bị sóng đánh chìm xuống nước, đến lúc ngoi lên thì hai kẻ xui xẻo kia đã mất tăm.

Sau đó, từng con sóng lớn liên tiếp ập đến, cậu muốn bơi về cũng không tìm được phương hướng, chẳng biết đã bị cuốn đi bao xa.

Đang lúc bơi loạn xạ như ruồi không đầu, cậu nghe thấy có người gọi mình, lại là A Ninh.

Lúc này, sắc mặt A Ninh tái nhợt, môi tím tái, rõ ràng là đã kiệt sức.

Ngô Tà vội bơi qua giữ lấy cô ta rồi cùng bơi tiếp.

Dần dần, tay Ngô Tà bắt đầu mất cảm giác, mắt cũng mờ đi, trong cơn mê man, cậu lại thấy một con thuyền màu đen đang tiến lại gần.

Đợi thuyền đến gần mới thấy rõ, đó là một con thuyền ma rỉ sét loang lổ, không có đèn đuốc.

Thuyền ma thì thuyền ma, hai người cũng chẳng còn hơi sức để quan tâm, cuối cùng cũng bò được lên trước khi kiệt sức, nằm trên boong thuyền không còn chút sức lực nào để động đậy.

Cuối cùng vẫn là A Ninh hồi phục nhanh hơn, nằm một lúc đã có thể ngồi dậy, cô ta thắp sáng một ngọn đèn bão ngoài khoang thuyền.

Đợi Ngô Tà hồi sức, hai người quyết định vào khoang thuyền xem thử.

Trong khoang thuyền ẩm ướt, chất đống rất nhiều đồ, có vải bạt chống thấm, một số thiết bị lặn, phần lớn là bình dưỡng khí mới, trên bình còn có đánh số.

A Ninh đột nhiên hét lớn: Con thuyền này là K5883, là con thuyền mà chú Ba của anh thuê.

Ngô Tà vội vàng tìm kiếm trong khoang, cuối cùng tìm thấy ba lô của chú Ba, trong quần áo phát hiện một chiếc túi chống nước cũ kỹ, bên trong có một cuốn nhật ký gần như sắp rã nát, trên đó viết mấy chữ: Ghi chép khảo cổ Tây Sa hoàng hôn, Trần Văn Cẩn tặng Ngô Tam Tỉnh.

Tìm kiếm nửa ngày cũng không thấy thêm thứ gì hữu dụng, ngược lại A Ninh tìm được một ít thức ăn và chăn mền.

Hai người ăn tạm vài thứ, đang định nghỉ ngơi thì nghe thấy tiếng móng tay cào cửa.

Ngô Tà cầm một đoạn ống thép, hai người đi tìm, cuối cùng ở phòng nghỉ của thủy thủ trên đầu thuyền tìm thấy một căn phòng bị niêm phong, bên trong vẫn còn tiếng kèn kẹt.

A Ninh kích động hét lên: Mau, có thể họ ở bên trong, họ vẫn còn sống.

Ngô Tà vừa nghe chú Ba có thể ở bên trong cũng không nghĩ nhiều, cầm ống thép liều mạng cạy ổ khóa xoay trên cửa.

Không biết cuối cùng đã chạm vào cơ quan gì, Ầm một tiếng, cửa mở ra, một lượng lớn nước từ bên trong tuôn ra, xô ngã hai người xuống đất.

Ngô Tà vừa bò dậy, liền thấy một khuôn mặt khổng lồ đầy vảy, mắt xanh lục đang trừng trừng nhìn mình, dọa cậu vội kéo A Ninh lùi lại.

Con quái vật gầm lên một tiếng rồi lao về phía hai người, A Ninh hét lớn: Hải Hầu, đó là một con Hải Hầu.

Ngô Tà từng nghe qua truyền thuyết về Hải Hầu, biết thứ này sức

lực cực lớn, mình chắc chắn không đánh lại, chỉ có thể vội vàng né tránh.

Đáng tiếc tốc độ của cậu vẫn quá chậm, chạy được vài vòng thì chân trượt một cái, ngã chổng vó.

Mắt thấy móng vuốt lớn với những chiếc móng đen ngòm sắp tát vào mặt mình.

Ngô Tà giơ tay định đỡ đòn, bỗng một bóng đen từ phía sau lao tới.

Chỉ nghe Bốp một tiếng, con Hải Hầu đã bị đánh bay ra xa, một thân ảnh nhỏ bé ướt sũng chắn trước mặt cậu.

Ngô Đồng liếc qua Ngô Tà, may quá, không thiếu tay gãy chân.

Bây giờ không phải lúc ôn chuyện, Ngô Đồng chỉ nói một câu Trốn trước đi, rồi vác cây chùy Lang Nha của mình xông lên.

Lớp vảy trên người Hải Hầu rất cứng, dao kiếm thông thường không làm rách da được.

Không biết cây chùy Lang Nha của Ngô Đồng làm bằng chất liệu gì, mỗi lần đập xuống là lại có vài miếng vảy bong ra, chẳng mấy chốc đã đánh cho con Hải Hầu máu thịt be bét.

Sau khi ăn mấy đòn liên tiếp, Hải Hầu gào thét bỏ chạy.

Ngô Đồng không đuổi theo, NPC này sau này còn có đất diễn, giờ chưa phải lúc nó hết vai.

Hắn đi tới đỡ Ngô Tà dậy, sờ từ trên xuống dưới một lượt, không tệ, da lông còn nguyên vẹn.

Ngay sau đó, nhóc con bắt đầu tuôn một tràng: Lão cha, ba có thể bớt lo chuyện bao đồng được không.

Thân thủ của mình thế nào không tự biết à.

Còn dám nhảy xuống biển cứu người.

Ba có phải cảm thấy nhà họ Ngô chúng ta không sợ tuyệt hậu đúng không.

Người cha này quá nhiều chuyện, lơ là một chút cũng không được, chỉ cần không để ý là lao ra ngoài, cái tính buông tay là chạy mất này làm Ngô Đồng mệt tim.

Ngô Tà cũng hơi ngượng, cậu biết lần này mình đã không biết lượng sức.

Nhưng nhìn hai mạng người mà không cứu, trong lòng không yên, có điều cậu cũng không muốn bị con trai giáo huấn, vội vàng đổi chủ đề.

Sao con lại đến đây được.

Sau khi hai người bị cuốn xuống biển, lão lái thuyền kia lại định lái thẳng thuyền đi.

Con trói ông ta lại rồi, giáo sư Trương đang trông chừng.

Con theo ánh đèn tìm được con thuyền ma này, lên đây thử vận may.

Về thuyền trước đã, lũ khỉ sống theo bầy, ai biết con Hải Hầu này có đồng bọn không.

Đừng để lát nữa bị chúng nó quây.

Ngô Tà và A Ninh nghe vậy cũng không dám nghỉ ngơi, vội vàng lên boong tàu, theo thang dây trèo về.

Về khoang thuyền thay quần áo, uống một bát canh nóng, cuối cùng cũng sống lại.

Ngô Tà tò mò nhìn vũ khí của Ngô Đồng, dài hơn hai mét, to bằng quả trứng ngỗng, toàn thân đen kịt hình con thoi, nửa đầu có gai nhọn

dài hơn hai tấc, xách thử trong tay, chắc khoảng 50 cân.

Cái quái gì đây.

Con lấy ở đâu ra vậy.

Ba có thấy con mang theo thứ gì đâu.

Chùy Lang Nha phiên bản đặc chế, làm bằng huyền thiết, là vũ khí lạnh thứ hai mà con thích nhất.

Thứ hai.

Vậy thứ nhất là gì.

Đương nhiên là Hắc kim cổ đao của chú Trương rồi, thật muốn mỗi tối đều ôm Tiểu Hắc Kim đi ngủ, đẹp quá đi mất.

Ngô Đồng mắt lấp lánh nhìn Ngô Tà, mặt viết rõ mấy chữ con muốn, ba mua.

Ngô Tà bĩu môi: Vậy con cứ từ từ mà nghĩ đi, hoặc không thì đi ngủ sớm đi, trong mơ cái gì cũng có.

Sau đó lại phản ứng lại: Con đừng có đánh trống lảng, cây to như vậy con mang lên thuyền kiểu gì, ba có thấy con mang theo đồ đâu.

Thật là, lúc không nên thông minh thì IQ lại online.

Dù sao sớm muộn gì cũng phải nói, Ngô Đồng cũng không giấu giếm.

Ba có biết Dọn Sơn Đạo Nhân không.

Biết, là một trường phái trộm mộ.

Đừng chỉ nhìn chữ Dọn Sơn chứ, còn có Đạo Nhân nữa, Dọn Sơn Đạo Nhân cũng là đạo sĩ, hiểu tu tiên không.

Sư phụ con chính là một vị, để lại không ít bí tịch Đạo gia, các sư huynh đều đưa hết cho con.

Ngô Đồng đắc ý vung tay, cây chùy Lang Nha liền biến mất vào hư không.

Thấy không.

Tay Áo Càn Khôn, tương đương với có thêm một không gian.

Đừng nhìn con tay không, thực ra gia sản đều mang theo người hết đấy, nếu không thì đống vàng kia làm sao qua được hải quan.

Vãi, thế cũng được à, thật sự có tu tiên sao.

Ngô Tà tròng mắt gần như muốn rớt ra ngoài.

Con trai, cái này chứa được bao nhiêu đồ, có được 50 mét vuông không.

Ngô Đồng phì cười, chỉ thích nhìn cái vẻ mặt chưa trải sự đời này của ba mình.

Trải nghiệm gì khiến ba bảo thủ thế, đến mơ cũng không dám mơ lớn.

Chứa cả cái trực thăng nhà mình cũng không thành vấn đề.

Ngô Tà lại một trận kinh ngạc.

Cũng không biết có phải giai đoạn này Thiên Chân quá dễ lừa không, nói gì cậu cũng tin, kéo Ngô Đồng bắt hắn cất đồ, lấy đồ, chơi không biết chán.

Ngô Đồng cũng vui vẻ chiều cậu, hai cha con cứ thế vui vẻ chơi nửa ngày, cho đến khi có người gõ cửa báo sắp cập bến mới dừng lại.

Trên bến tàu, Vương Bàn Tử và mấy người nhái đã đợi nửa ngày.

Thấy thuyền cập bến liền vội vàng chạy tới, lên boong tàu thấy hai cha con Ngô Tà mới vui mừng, cười ha hả cho Ngô Tà một cái ôm thật chặt, lại bế Ngô Đồng lên xoay hai vòng.

Ối dào, cháu trai lớn của ta cũng ở đây à, lần này Béo gia yên tâm rồi.

Chưa ăn gì phải không.

Lát nữa trổ tài cho các người xem, đảm bảo các người ăn đến rụng lưỡi.

Bàn Tử làm việc nhanh gọn, đặt Tiểu Ngô Đồng xuống liền đi tìm lão lái thuyền xin hai con cá lớn, chẳng mấy chốc mùi thơm đã bay tới.

Mấy người cũng không khách khí, ăn uống một trận no say.

Ăn no xong, mấy người trò chuyện về những chuyện xảy ra sau lần chia tay trước.

Chương 7

Giáo sư Trương ở cùng nhà với họ, Ngô Tà và Bàn Tử cũng không nói sâu, trò chuyện một lát rồi đi ngủ.

Ngày hôm sau tỉnh lại, trời đã sáng trưng.

A Ninh chỉ huy mấy người nhái đã thăm dò được vị trí đại khái, mấy người ăn tạm chút gì đó rồi xuống nước.

Ngô Đồng cũng không lo sẽ không tìm thấy, tuy rằng cốt truyện có chút thay đổi, nhưng hào quang nhân vật chính của ba cậu vẫn rất mạnh, mình chỉ cần đi theo cậu là chuẩn không cần chỉnh.

Quả nhiên, có Ngô Đường Tăng ở đâu là không sợ chiêu dụ yêu ma quỷ quái.

Mấy người bơi qua một trận địa đèn lồng da người đã bị Cấm Bà quấn lấy, cùng Cấm Bà tiểu đáng yêu chơi trò đuổi bắt một lúc liền vô tình tìm thấy mộ huyệt, vận may này cũng không ai bằng.

Họ cởi bỏ thiết bị lặn.

Ngô Đồng cũng không nhắc nhở, trong không gian của hắn còn mấy bộ, tệ lắm thì đổi mấy viên Tị Thủy Châu, người có hack chính là ngang ngược như vậy.

Mấy cái vại sứ Thanh Hoa lớn ở góc tường làm Bàn Tử thèm thuồng không thôi, luôn tiếc nuối không mang ra ngoài được.

Ngô Tà huých Ngô Đồng một cái, ý tứ không thể rõ ràng hơn.

Ngô Đồng lén ra dấu OK.

Đồ sứ dễ vỡ, nên đồ Nguyên Thanh cỡ lớn rất hiếm thấy.

Mấy cái này nếu mang ra ngoài được thì ít nhất cũng được hơn hai

mươi triệu, đủ để ba cậu và Bàn Tử mừng phát điên.

Nghĩ lại Thiết Tam Giác cũng thật chua xót.

Trương Khởi Linh sau khi mất trí nhớ tài sản về không, có nhiều tiền cũng không biết cất ở đâu, ngày thường cũng không biết hưởng thụ, chỉ biết kiếm không biết tiêu, chẳng biết số tiền đó làm lợi cho ai.

Bàn Tử thì luôn là kẻ liều mạng không tha tiền tài, nhưng từ khi gặp Ngô Tà thì toàn làm ăn thua lỗ, vì hai huynh đệ mấy lần suýt mất mạng mà tiền thì chẳng kiếm được bao nhiêu.

Còn ba hắn, thôi bỏ đi, ba hắn toàn tự làm tự chịu, thà thương hại Giải Ngữ Hoa bị cha hắn hố thảm còn hơn.

Lát nữa lừa không, đổi một khối Kỳ Lân Kiệt từ hệ thống rồi gửi cho Hoa gia.

Đó cũng là một đứa trẻ đáng thương, coi như là cha nợ con trả đi.

Ngô Đồng một bên miên man suy nghĩ, một bên cũng không quên gọi Cẩu thống thu bánh tông.

Cẩu thống tuy chó nhưng năng lực nghiệp vụ vẫn rất mạnh, vật phẩm có thể giao dịch trong vòng 3 mét đều thu trực tiếp, còn tự động quét và báo động.

Ngô Đồng đi theo Bàn Tử xem vại sứ Thanh Hoa thì đã thu luôn con tiểu cương thi giấu bên trong, được hai trăm điểm.

Một con bọ xác chỉ có một điểm, bọ xác chúa mới được 50, hắn ở Lỗ Vương Cung tổng cộng mới thu được hơn 300 điểm.

Hệ thống định giá dựa trên độ hiếm và giá trị nghiên cứu, tự nhiên đắt hơn nhân tạo, sống đắt hơn chết.

Vì vậy, lần này ở mộ dưới biển, Ngô Đồng định bắt thêm vài con Cấm Bà và Hải Hầu, cố gắng đổi cho mỗi người trong Thiết Tam

Giác một chiếc nhẫn trữ vật.

Khi mấy người tiếp tục đi vào mộ đạo, Ngô Đồng thừa lúc tối tăm lẳng lặng thu mấy cái vại sứ Thanh Hoa kia.

A Ninh vẫn cố ý giẫm phải cơ quan để hãm hại họ, nhưng lần này vì có Ngô Đồng, Ngô Tà không bị dính một mũi tên nào, ngược lại A Ninh bị Ngô Đồng một cước đá văng vào tường, va chạm nghe thật chắc nịch.

Ngô Tà thầm nghĩ, con trai mình đúng là kẻ tàn nhẫn, may mà ngực A Ninh to, không thì mặt đã bẹp dí rồi.

Chỉ mong ngực của A Ninh là hàng thật, không thì lần này silicon cũng nát bét.

Không thể không nói, tư duy của Ngô Tà đôi khi thật kỳ quặc, chẳng trách bộ phận giải toán của Uông gia đều bị cậu xoay vòng vòng, cậu đánh một đằng hắn nhảy một nẻo, hoàn toàn không theo lẽ thường.

Kẻ vướng chân cà nhắc bỏ chạy, Trương Khởi Linh cũng biểu diễn một màn đại biến người sống.

Màn thi triển Súc Cốt Công vẫn rất ngầu, đáng tiếc có một Ngô Đồng vừa vỗ tay vừa la Thêm một cái nữa, nháy mắt phá tan mọi không khí.

Ngô Tà dám cá, nếu đây là phim hoạt hình, trên đầu Tiểu ca chắc chắn có hai hàng vạch đen, đứa con trời đánh này của cậu đúng là gấu thật.

Trương Khởi Linh liếc Ngô Đồng một cái rồi quay người bỏ đi.

Đây đã là phản ứng hiếm hoi của Buồn Thần.

Bàn Tử lén giơ ngón cái với Ngô Đồng: Ngươi giỏi.

Ngô Đồng không quan tâm nhún vai, đúng là Buồn chai dầu.

Ngô Tà gõ vào đầu Ngô Đồng một cái rồi vội vàng đuổi theo.

Lúc mấy người bò trong mộ đạo, Ngô Đồng đi sau cùng, phía trước là Ngô Tà.

Quả nhiên Ngô Đường Tăng không phải hư danh, dễ dàng dẫn tới mấy con Cấm Bà.

Thứ đó vừa đến gần đã bị hệ thống thu đi, người đi trước còn chưa phát hiện, hai trăm điểm một con, dễ dàng kiếm được một ngàn hai.

Hành vi lấy cha ruột làm mồi câu Cấm Bà của Ngô Đồng bị hệ thống kịch liệt lên án, nhưng thu thì vẫn thu, một chủ một thống đều không có liêm sỉ.

Vượt qua mộ đạo hội hợp lũng một cách hú hồn hú vía, Ngô Tà kể về ân oán tình thù giữa Giải Liên Hoàn và chú Ba của cậu, cùng một số chuyện về đội khảo cổ Tây Sa trong bút ký của chú Ba.

Bàn Tử nghe như nghe truyện cổ tích, còn Trương Khởi Linh thì im lặng trầm tư.

Ngô Đồng cảm thấy lúc này Trương Khởi Linh có lẽ đã khôi phục ký ức, chỉ không biết là khôi phục đến giai đoạn nào.

Thực ra nếu tính kỹ, ông ta phải cùng tuổi với Ngô Lão Cẩu mới đúng, hoạt động trộm mộ lớn nhất trong lịch sử chính là bọn họ cùng đi.

Sau đó là cùng Ngô Tam Tỉnh xuống mộ dưới biển, rồi lại đến Ngô Tà.

Ba thế hệ đều gọi ông ta là Tiểu ca, đây là ông ta bám riết nhà họ Ngô à.

Hay là gia quy nhà họ Ngô, mỗi đời con cháu phải cử một người đi trộm mộ cùng Trương Tiểu ca.

Đến đời hắn là đời thứ tư rồi, có nên tự thiến một nhát để cắt đứt cái truyền thừa này không.

Ngô Đồng vội lắc đầu xua đi những ý nghĩ kỳ quặc này.

Là do bị Ngô Tà lây bệnh hay do di truyền quá mạnh, Ngô Đồng cũng không biết từ khi nào não mình lại mở rộng như vậy, toàn nghĩ mấy thứ quái gở.

Ngô Tà nhìn Ngô Đồng lúc thì cười ngây ngô, lúc lại lắc đầu, hỏi: Có gì không đúng à.

Con nghĩ gì vậy.

Ngô Đồng vội lắc đầu: Không có không có, đói bụng, đang nghĩ đến lẩu.

Hắn không thể nói vừa rồi đang nghĩ vẩn vơ về mối quan hệ giữa Trương Khởi Linh và gia phả nhà họ Ngô được.

Nghe hắn nói vậy, ba người còn lại cũng thấy đói.

Bàn Tử đứng dậy đầu tiên, siết chặt thắt lưng.

Chúng ta kệ xác chú Ba của cậu hay Tạ Liên Hoàn, hai người họ ai hại ai mặc xác.

Tôi chỉ muốn nói, giờ làm sao để ra ngoài đây.

Mỡ thần của Béo gia không trụ được mấy ngày đâu.

Ngô Tà lại không vội, con trai cậu chính là một kho hàng di động, cậu dám chắc bên trong có ít nhất nửa tấn đồ ăn vặt.

Nếu thật sự không có cách nào, cùng lắm thì bại lộ thôi.

Cũng không biết sau này có ai đến trộm mộ này, nhìn thấy một

đống bao bì đồ ăn vặt thì sẽ có cảm nghĩ gì.

Cũng may Ngô Tà học đại học không uổng phí, kiến thức kiến trúc tốt nghiệp xong chưa từng dùng đến lúc này lại nghĩ ra.

Cậu lại phổ cập khoa học cho Bàn Tử và mọi người về mối quan hệ biện chứng giữa thủy triều, mực nước và đỉnh mộ, tóm lại là, lúc nước cạn nhất cũng chỉ hơn chục mét, nín thở là có thể bơi ra ngoài.

Bàn Tử vừa nghe không phải chết đói dưới đáy biển, tinh thần lập tức phấn chấn.

Vậy còn chờ gì nữa, nhân lúc còn sức, chúng ta mau đi tìm bảo đỉnh đi, tiện thể cũng vớt vát một phen.

Chương 8

Chuyến đi biển này của ta không thể tay không về được, ta phải dọn sạch cái nhà cũ của Uông Tàng Hải, bồi thường tổn thất tinh thần cho Béo gia.

Mấy người men theo lối đi bên trên, tiếp tục tiến về phía trước.

Ngô Đồng vốn có bản đồ của hệ thống có thể đi thẳng đến bảo đỉnh, nhưng hắn không nói tiếng nào, cứ thế đút hai tay vào túi quần, dắt ba đi dạo khắp mộ đạo.

Đùa à, đi theo cha Tà có quái để thu, khó khăn lắm mới vào được công viên quái vật dưới biển, lần này hắn phải thu cho đủ mới được.

Ba hắn đi đến đâu phá đến đó, ngôi mộ nào đã xuống thì đều là dùng một lần, mặc kệ là Tây Chu hay Thượng Chu, gặp phải Tam gia là coi như vứt đi.

Lũ quái vật này vốn đã là loài có nguy cơ tuyệt chủng, gặp phải ba hắn thì cơ bản đều biến thành tuyệt chủng.

Uông Tàng Hải bắt được bao nhiêu thần thú thì phần lớn đều bị hủy trong tay Ngô Tà, bao gồm cả toàn bộ Uông gia sau này.

Xem ra mệnh lý học của người xưa không phải là tin đồn vô căn cứ, bộ phận giải toán của Uông gia tính ra Ngô Tà khắc bọn họ cũng vô dụng, vẫn là tan cửa nát nhà.

Không biết nếu đổi đồng phục gia tộc thành Nike thì có trụ được thêm mấy năm không.

Áo đen khăn đen thật sự quá tang tóc, nhìn đã không may mắn, Ngô Đồng khinh bỉ thẩm mỹ của Uông gia.

Hào quang nhân vật chính của Ngô Tà lại một lần nữa phát huy tác

dụng, vô tình lại tìm thấy một phòng phụ, bên trong có một cỗ quan tài đá khổng lồ, ngâm đầy thi thể nhiều tay.

Tiểu ca nói đây là quan tài nuôi thi, bên trong chỉ có một thi thể.

Ngô Đồng cũng tò mò nhìn qua, quả thật rất ghê tởm.

Hắn nghi ngờ lão già Uông không chỉ thích sưu tầm quái vật mà còn có thể đang nhân tạo quái vật, thứ này rõ ràng là phiên bản nâng cấp của trẻ sơ sinh dính liền.

Phụ nữ mang thai tiếp xúc với khoáng thạch chứa nguyên tố phóng xạ sẽ dẫn đến thai nhi dị dạng.

Một số bộ tộc coi những đứa trẻ này là yêu vật và thiêu chết, một số khác lại coi là thiên thần và quỳ lạy.

Xem ra thi thể nhiều tay này lúc sinh thời được coi là thần, nếu không cũng không được nuôi lớn như vậy.

Điểm cuối của huyền học là khoa học, những truyền thuyết cổ đại về thiên thạch rơi xuống làm người ta có được sức mạnh không hẳn đều là giả.

Có thể là trên thiên thạch mang theo lượng lớn kim loại phóng xạ, người tiếp xúc vì bức xạ hạt nhân mà dẫn đến biến dị tế bào.

Đức quốc xã cũng từng làm thí nghiệm tương tự để tạo ra siêu chiến binh, may mà Hitler chết sớm, nếu không nhân loại không biết sẽ xuất hiện bao nhiêu á chủng biến dị nữa đâu.

Hỏi hệ thống một chút, điểm không tăng nên hắn bỏ qua, lẳng lặng bảo hệ thống thu con Hạn Bạt lông trắng trong bụng nó lên.

Thứ này độc tính quá lớn, lỡ không cẩn thận làm cha hắn rách một miếng da, vậy là game over.

Thân thủ của cha hắn sau khi ra ngoài phải huấn luyện lại thôi,

người thì gà mà nghiện thì to, quá phế đồng đội.

Trong nguyên tác, Tiểu ca và Bàn Tử vì cậu mà chảy máu đủ để làm hai cân tiết canh, rõ ràng trên mặt đất rất bình thường, sao cứ xuống mộ là biến dị vậy.

Ngô Đồng thu xong Hạn Bạt vừa quay người lại, mẹ kiếp, cha mình đâu.

Cha mình to thế kia sao lại biến mất rồi.

Bỗng nhớ ra cơ quan trong mộ đạo, hắn liền vỗ đầu một cái.

Người cha này thật quá phiền phức.

Lần sau phải tìm sợi dây buộc chung với cậu mới được, đúng là Husky buông tay là chạy mất.

Bàn Tử và Tiểu ca cũng phát hiện Thiên Chân biến mất, hai người vội vàng tìm cơ quan.

Ngô Đồng biết Ngô Tà ở bên kia sẽ gặp Hải Hầu, cũng chẳng quan tâm Bàn Tử và Trương Khởi Linh có thấy không, lấy chùy Lang Nha từ hư không ra, nhắm vào tường mộ mà đập xuống.

Đường thẳng giữa hai điểm là ngắn nhất, hắn và Ngô Tà chỉ cách nhau vài lớp tường mộ, đập thẳng qua là nhanh nhất, nếu không sợ mộ đạo sập hắn đã dùng C4 rồi.

Vốn dĩ Ngô Tiểu Cẩu chỉ là nổi cơn nghiện nghiên cứu, ngồi xổm ở góc tường xem hoa văn trên đĩa sứ, ai ngờ quay người lại chỉ còn một mình.

Hô hai tiếng, không gọi được cậu con trai béo của mình, lại gọi ra một con Hải Hầu đầy vảy, còn là con bị hủy dung nửa mặt.

Nhìn khuôn mặt máu me này, lòng Ngô Tà lạnh toát.

Toi rồi.

Lại là con khỉ quen.

Đây là con bị con trai mình đánh chạy trên thuyền ma.

Xong rồi, người ta nói thứ này thù dai nhất, đây là cha nợ con trả à.

Hải Hầu thấy Ngô Tà liền gầm lên một tiếng rồi lao tới, Ngô Tà vội vàng co giò chạy.

Đối đầu trực diện chắc chắn không lại, nhân lúc còn chút sức lực thì chạy vài vòng trước, hy vọng con trai mình đáng tin cậy, nếu không thì không cần dưỡng lão cho cậu mà trực tiếp tiễn cậu đi luôn.

Ngô Đồng từ lúc phát hiện cha mình biến mất đến lúc đập xuyên ba lớp tường mộ chỉ dùng năm phút.

Vừa qua đến nơi đã thấy cha mình đang bị Hải Hầu rượt khắp phòng mộ, xem ra vẫn còn cầm cự được vài vòng.

Nhóc con tức khắc thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt cười gian nói: Lão ba, ba thật là vẫn còn tâm hồn trẻ con, đang chơi đuổi bắt với khỉ ở đây à.

Ngô Tà cuối cùng cũng thấy cứu tinh, vội vàng chạy về phía Ngô Đồng, không chút ngượng ngùng trốn sau lưng con trai.

Con trai cả, đánh nó.

Bàn Tử cảm thấy Thiên Chân bây giờ giống như một con chó được chủ nhân chống lưng, nói thế nào nhỉ, có chút đáng đòn.

Dù sao không gian cũng đã bại lộ, Ngô Đồng cũng không quan tâm Bàn Tử và Trương Khởi Linh chạy theo tới, vác chùy Lang Nha lên trút giận cho ba hắn.

Chỗ nào đau thì đánh, chỗ nào không phải yếu hại thì không thương tiếc, trận chiến có thể kết thúc trong ba phút thì kéo dài mười

phút, đánh cho con Hải Hầu lăn lộn khắp đất.

Vương Bàn Tử dùng mỡ thần của mình thề, hắn đã thấy con Hải Hầu khóc.

Ngô Đồng cuối cùng cũng dừng lại, đưa cây chùy Lang Nha ra trước mặt ba người: Ai có hứng thú qua chơi không.

Ba người cùng nhau lắc đầu, động tác đồng đều.

Ngay lập tức Ngô Đồng bật cười, Trương Khởi Linh này quên mình đã đổi skin rồi à.

Dùng khuôn mặt này làm động tác ngốc nghếch như vậy thật quá OOC.

Ba người không ai biết điểm cười của Ngô Đồng ở đâu, đều ngơ ngác nhìn hắn, mặt viết rõ mấy chữ: Chuyện gì vậy.

Sao thế.

Cười cái gì.

Ngô Đồng cười đến chảy cả nước mắt, hồi lâu mới giơ tay thu con Hải Hầu lại.

Ting, một con Hải Hầu thiếu vảy chết khiếp, điểm nhận được: 150.

Một con Hải Hầu to như vậy bỗng dưng biến mất, ba người phía sau mắt đều trợn tròn.

Bàn Tử run rẩy nói: Cháu trai lớn, đây là sao vậy, cây chùy Lang Nha của cháu còn có con Hải Hầu kia, không khoa học chút nào.

Ngô Tà thấy vậy cũng biết không gian của con trai đã bại lộ, liền kể cho họ nghe về tuyệt kỹ Dọn Sơn của Ngô Đồng.

Bàn Tử liền đòi bái sư, Trương Khởi Linh không nói gì, nhưng

ông ta không tin.

Ông ta tuy là phái Phát Khâu, nhưng trước đây cũng không phải chưa từng thấy Dọn Sơn Đạo Nhân, cái gọi là Tay Áo Càn Khôn chỉ là một vài trò ảo thuật nhỏ, chứa vật sống vào hư không là điều không thể.

Nhưng ông ta không phải người nhiều lời nên cũng không lên tiếng.

Sau đó Ngô Tà lại hỏi: Cái đó của con còn có thể chứa vật sống à.

Ngô Đồng cũng không thể giải thích chuyện hệ thống thu hồi, liền nói vật sống sau khi cất vào sẽ chết, lát nữa ra ngoài hắn sẽ ném xác xuống biển là được.

Bàn Tử cũng không khách sáo, kéo Ngô Đồng đòi ăn.

Đã biết có không gian thì chắc chắn có trữ thức ăn, Bàn Tử nháy mắt cảm thấy mình lại ổn rồi.

Ồn ào đòi ăn no mới có sức, muốn dọn sạch cái nhà cũ của Uông Tàng Hải, một cái bát vỡ cũng không chừa lại cho hắn.

Mẹ kiếp, còn có thể chơi như vậy à.

Bàn Tử cũng không khách khí, cá giấm Tây Hồ, tôm xào Long Tĩnh, giò heo mật ong lặt vặt điểm bảy tám món, còn đòi thêm một bình Mao Đài súc miệng.

Chương 9

Ngô Tà vội ngăn lại: Tên mập chết tiệt, vừa phải thôi, còn gọi món thật à, đang ở trong mộ mà uống rượu cái rắm gì.

Lại trách Ngô Đồng: Con cũng không đáng tin cậy, còn gọi món, con nấu cho người ta à.

Ba, ba có thể nâng tầm tư duy lên một chút không, đã biết con có pháp thuật không gian rồi sao còn dừng lại ở giai đoạn xuống mộ mang lương khô.

Xào một bàn ở Lâu Ngoại Lâu rồi đóng gói mang đi khó lắm à.

Ngô Đồng vẫy tay, tám món Bàn Tử gọi đều được bày ra, lại lấy ra mấy hộp cơm, mấy chai nước khoáng, mời mọi người ăn.

Thức ăn còn nóng hổi, Bàn Tử vớ lấy đũa là bắt đầu chén.

Mấy người cứ thế ở trong ngôi mộ sâu mấy trăm mét dưới đáy biển, chén một bữa Lâu Ngoại Lâu chính tông.

Đây cũng có thể coi là một kỳ tích trong giới trộm mộ.

Bàn Tử ăn no căng bụng, lần đầu tiên xuống mộ mà ăn no đến thế, nằm trong mộ đạo mà rên hừ hừ.

Béo gia ta đúng là được mở mang tầm mắt.

Cháu trai lớn, sau này chú Béo theo cháu, xuống mộ còn có thể gọi món, nằm mơ cũng chưa dám nghĩ tới.

Tiểu ca vẫn ít nói như cũ, nhưng ăn thì không ít.

Đừng nhìn người câm họ Trương xuống vô số mộ xưng vương, nhưng ăn no trong mộ thì gần như chưa bao giờ.

Cho dù thức ăn dồi dào, chỉ cần chưa lên mặt đất thì chuyện gì

cũng có thể xảy ra.

Giữ lại thức ăn là giữ lại một đường sống, đây là quy tắc mà người xuống đất nào cũng biết.

Bí ẩn trên người Ngô Đồng còn nhiều hơn ông ta, nhưng có thể chắc chắn không phải người của Uông gia.

Nếu người của Uông gia có thần khí như vậy, nhất định sẽ giấu kỹ, cũng không cần tranh giành trường sinh với bọn họ.

Mặc kệ cậu ta là ai, nghe Ngô Tà nói đã làm xét nghiệm ADN là con ruột, vậy cứ coi như con cháu thôi.

Ừm, một đứa trẻ không làm vướng chân còn có thể mang cơm, hảo cảm + 1.

Ngô Đồng không biết độ hảo cảm của Buồn Thần còn có thể tăng như vậy, sớm biết đã cho hệ thống tám món chính thay phiên nhau đút ăn, trong Cổng Đồng mà bày một bàn Mãn Hán Toàn Tịch thì thế nào nhỉ.

Lúc này biết Ngô Đồng có một kho hàng tùy thân, Bàn Tử vẫn còn tiếc mấy cái vại sứ Thanh Hoa kia, ăn uống no đủ lại bắt đầu đi vòng vòng.

Hắn đem mấy cái đĩa sứ bị hỏng cũng dọn lại, bảo Ngô Đồng thu vào, nếu không phải Ngô Tà ngăn cản, đến cả cái quan tài đá kia hắn cũng không muốn bỏ qua.

Ngô Tà buồn cười nói: Này Bàn Tử, cậu vừa phải thôi, cậu đi một vòng thế này thì ngôi mộ thành nhà thô mất.

Bàn Tử cãi cùn: Đây đều là mồ hôi nước mắt của nhân dân bị Uông Tàng Hải cướp đoạt, Béo gia ta đây là cướp của người giàu chia cho người nghèo, vì dân trừ hại.

Nói xong lại sờ soạng khắp nơi.

Không biết Bàn Tử sờ phải cơ quan nào, nước trong quan tài nuôi thi đột nhiên rút đi hết, hiện ra một lối đi xuống dưới.

Mấy người đi xuống thì phát hiện chữ cái tiếng Anh mà Tiểu ca để lại.

Tiểu ca cũng bắt đầu kể lại chuyện của ông ta và đội khảo cổ, Ngô Tà và Bàn Tử nghe rất chăm chú.

Bỗng nhiên Ngô Đồng xen vào một câu: Vậy chú Trương phải bằng tuổi ông Ba của con rồi, thế con có phải nên gọi là ông Trương không, ba gọi chú mới đúng.

Lại nói với Ngô Tà: Ba, ba phải có lễ phép, phải gọi là chú Trương.

Ngô Tà mặt đen như đít nồi, có thể không nhắc đến cái chuyện khốn nạn này được không hả nhóc con.

Trương Khởi Linh hiếm hoi cong khóe miệng, tâm trạng nặng nề bỗng tốt lên nhiều.

Trường sinh là bi ai, nhưng làm khó Ngô Tiểu Cẩu một chút ở vai vế cũng rất thú vị.

Bàn Tử cười ha hả: Nào, Thiên Chân gọi một tiếng chú Trương nghe xem nào.

Thật không ngờ Tiểu ca lại bằng tuổi Tam gia, ngài đúng là trẻ thật.

Ngô Tà tức tối đánh Bàn Tử một cái: Cậu làm nền cho nó đấy à, hai người định lập nhóm tấu hài hả.

Mau đi tìm bảo đỉnh đi, biết đâu đồ tốt ở đó đang chờ cậu đấy.

Bàn Tử biết cậu đang đánh trống lảng, trêu chọc vài câu rồi đi tìm

kiếm.

Trời đất bao la, bảo bối lớn nhất.

Đoạn đường sau đó không có cơ quan gì, hai cha con Ngô Tà mỗi người ngậm một hộp sữa chua, đi dạo như công viên.

Mấy người thuận lợi đến được phòng mộ đặt mô hình Vân Đỉnh Thiên Cung.

Trên đường đi, Bàn Tử đúng là vắt cổ chày ra nước, đến cả cái gương đồng mạ vàng cũng bắt Ngô Đồng thu vào không gian.

Ngay lúc chuẩn bị đi vào, thể chất gây họa của Ngô Tà lại một lần nữa tỏa sáng, cha Tà lại dính chưởng.

Mọi người đang đi ngon lành, bỗng nhiên cậu chạy sang một bên, nhanh như con chuột hoang xổ lồng.

Ngô Đồng ôm trán, tốc độ này đủ để tham gia Olympic rồi, xem ra tiềm năng của ba hắn là vô hạn, chỉ chờ khai phá.

Đuổi thì không kịp, Ngô Đồng ném ra một bộ dây thòng lọng từ không gian, một phát một kéo liền trói chặt Ngô Tà lại.

Nhìn khuôn mặt trắng trẻo của cha mình không nỡ tát, hắn lấy ra một chai nước khoáng lạnh dội xuống.

Ngô Tà lắc đầu tỉnh táo lại: Tôi bị sao vậy.

Bàn Tử vội cởi trói cho cậu: Tiểu Thiên Chân, cậu đúng là thiên phú dị bẩm, chạy còn nhanh hơn thỏ, còn hỏi sao nữa.

Đang đi ngon lành tự nhiên cậu nổi điên.

Trương Khởi Linh nói: Cẩn thận, phía trước có chuông đồng, gây ảo giác.

Mọi người đi theo hướng Ngô Tà nổi điên vài bước, quả nhiên

thấy một cây san hô treo đầy chuông, và A Ninh đang ngồi ngơ ngác.

Ngô Đồng hai bước lao tới, rút chùy Lang Nha ra nhắm vào đầu A Ninh mà đập xuống, dọa Ngô Tà hét lớn: Đừng giết người.

Đáng tiếc nói chậm một bước, chỉ thấy đầu A Ninh bị chùy Lang Nha đập trúng rồi ngã xuống đất ngay lập tức.

Ngô Tà sợ đến mức ngã khuỵu xuống đất, đầu óc trống rỗng, giết người, giết người, con trai cậu giết người.

Ngô Đồng cạn lời nhìn Ngô Tà: Ba, ba nghĩ gì vậy.

Con chỉ đánh cô ta một cái trút giận thôi.

Nói rồi đưa cây chùy Lang Nha trong tay đến trước mặt Ngô Tà.

Lúc này Ngô Tà mới thấy rõ, đó không phải cây chùy Lang Nha huyền thiết quen thuộc của Ngô Đồng.

Đây là một cây có kích thước tương tự, nhìn kỹ lại, thứ này cậu nhận ra, là bánh mì Đại Liệt Ba của Nga.

Ngô Tà ngượng ngùng sờ mũi: Con lấy cái này ra làm gì.

Dọa tim ba muốn ngừng đập.

Ngô Đồng buồn cười thu lại cái bánh mì dùng làm vũ khí: Con tò mò mua, gặm không nổi nên vứt vào không gian quên mất.

Con mụ đàn bà này có suýt nữa giết cha chi thù với con, con không thể đánh hai cái trút giận sao.

Ngô Tà biết mình hiểu lầm, cũng vội vàng vuốt lông cho con trai.

Ba sai rồi, vẫn là con trai lớn của ba hiếu thuận, biết báo thù cho ba.

Bàn Tử sờ sờ cục u sưng to trên đầu A Ninh, cười gian: Cái này mà nói là bị bánh mì đánh thì ai tin.

Thiên Chân, cậu cũng đừng mắng cháu trai lớn của chúng ta, tôi thấy con mụ này giả vờ đấy, cho nó một trận để nó ngoan ngoãn là tốt rồi.

Mọi người lại nghiên cứu cây chuông đồng cao lớn kia.

Tiểu ca nói chuông đồng này sẽ làm người ta sinh ảo giác, tốt nhất đừng động vào, mang ra ngoài sẽ là tai họa, Ngô Đồng liền thu luôn nó.

Mấy người quay lại phòng mộ chính, nhìn Ngô Tà ở đó nghiêm túc tính toán kết cấu đỉnh mộ và thời gian thủy triều lên xuống.

Ngô Đồng lặng lẽ điểm một cái like, ba hắn lúc nghiêm túc vẫn rất đẹp trai.

Bàn Tử nhìn mấy viên dạ minh châu trên đỉnh mộ lại thèm, xúi Ngô Đồng thu chúng xuống.

Ngô Đồng cũng không từ chối, vung tay một cái, các viên ngọc liền bị hút xuống từng viên một, xem đến Trương Khởi Linh khóe miệng giật giật.

Ngô Tà thầm chửi trong lòng, đứa nhỏ này đúng là không coi Bàn Tử và mọi người là người ngoài, che giấu một chút cũng không chịu sao.

Con đã vượt qua phạm trù nhân loại rồi đó biết không.

Xin hãy tôn trọng khoa học một chút, nắp quan tài của Newton sắp không đè nổi nữa rồi.

Bàn Tử mặc kệ nhiều như vậy, ôm một đống dạ minh châu mà vui đến quên cả phương hướng.

Hắn mới không quan tâm Newton hay Ma Đốn gì hết.

Khoa học là cái gì.

Điểm cuối của khoa học là huyền học, sau này hắn xuống đất không cúng Thần Tài nữa, chỉ cúng cháu trai lớn của hắn thôi.

Lần này vì có Ngô Đồng, mấy người nhẹ nhàng hơn trong nguyên tác rất nhiều.

Không cần bọn họ thay phiên nhau leo cột gõ đỉnh mộ, Ngô Đồng trực tiếp lấy ra hai cuộn băng keo hai mặt lớn, bọc một gói thuốc nổ C4, nối dây dẫn rồi ném lên trên là dính vào đỉnh mộ.

Kích hoạt bằng cơ quan quá lỗi thời, hắn dùng luôn điều khiển từ xa.

Chương 10

Không có gì là một gói C4 không giải quyết được, nếu có thì thêm một gói nữa.

Nghĩ nghĩ lại lấy ra một bộ bình dưỡng khí, rồi buộc một sợi dây thừng quanh eo A Ninh.

Chú Béo, giao cho chú đấy, đây là tiền công cuối cùng của chú.

Bàn Tử nghĩ cũng đúng, có tiền thì không thù, coi như tận dụng phế liệu.

Ngô Tà nhìn bàn tay trắng nõn của con trai thành thạo nối dây cho điều khiển thuốc nổ, trong lòng có chút hụt hẫng.

Có phải mình đã quá ít quan tâm đến con trai, cũng không biết trước đây nó đã sống như thế nào.

Mình lại đang dựa vào một đứa trẻ để được bảo vệ, hay là sau khi ra ngoài mình nên cố gắng một chút.

Công tác chuẩn bị đã hoàn tất, chỉ còn chờ thủy triều rút.

Bàn Tử vội vàng nghiên cứu mấy viên dạ minh châu của mình, kết quả phát hiện toàn là đá mắt cá, tức đến độ đứng đó chửi ầm Uông Tàng Hải.

Nếu không phải nể nang còn có một vị thành niên ở đây, thì cơ bản toàn là mấy câu cần phải che tiếng.

Ngô Đồng trải một tấm thảm picnic ra, rồi lấy ra một đống đồ ăn vặt.

Hạt dưa, khoai tây chiên, sô cô la, Coca, nước trái cây, bánh ngọt nhỏ, sau đó dựa vào một cái gối ôm lớn rồi lôi máy chơi game ra chơi.

Ngô Tà ghé lại xem, ừ thì, chơi Plants vs.

Zombies trong mộ cổ đúng là hợp cảnh hợp tình thật.

Tiểu ca vẫn giữ nguyên tư thế nhìn lên trời góc 45 độ, à không, là nhìn lên đỉnh mộ ngẩn người, toàn thân toát ra một loại khí chất ông đây có tâm sự, nhưng ông đây không muốn nói, ông đây cô đơn, nhưng mày đừng lại gần ông đây.

Cũng không biết Ngô Tà làm thế nào mà có thể nhìn ra nhiều diễn biến nội tâm như vậy trên khuôn mặt than đó.

Cả đám người chỉ có Ngô Tà là rảnh rỗi đi lung tung, sờ chỗ này mó chỗ kia, Ngô Đồng thật sự khâm phục, thể chất của mình thế nào mà không biết sao.

Không sợ kích hoạt phải cơ quan nào rồi tự tìm đường chết à.

Ngô Đồng nghĩ hay là lần sau bắt cấm bà thì bán cho hệ thống ít đi hai con, để lại cho ba hắn giải khuây, người cha tà tính này mà rảnh rỗi thì đúng là tai họa.

Cuối cùng cũng chờ đến lúc triều rút, mấy người vây quanh cây cột, Ngô Đồng ấn điều khiển từ xa, bùm một tiếng, đỉnh vòm đã bị nổ tung, trong nháy mắt hàng tấn nước biển điên cuồng ùa vào.

Lần này Ngô Đồng không dám buông ba mình ra, nắm chặt lấy quần áo Ngô Tà.

Đùa chắc.

Ba hắn là dạng buông tay là mất, ở đây còn có cấm bà và hải hầu tử, trước khi lên bờ còn có thể vớt vát một phen.

Hơn nữa ba hắn là cao thủ tìm đường chết, lúc không có nguy hiểm còn có thể tự tạo ra nguy hiểm.

Mồi thơm Ngô Tà quả nhiên lợi hại, nghe hệ thống báo tin tích

điểm vào tài khoản, Ngô Đồng vui vẻ gật đầu, một cái mộ đáy biển mà giá trị bằng sáu cái Lỗ Vương Cung, chuyến này đúng là đáng giá.

Ngô Đồng thu được rất nhiều tích phân, Bàn Tử thu hoạch được một đống đá mắt cá, Tiểu ca tìm lại được ký ức, ngay cả A Ninh cũng có được thông tin về Thiên cung.

Chỉ có mục đích của Ngô Tà là không đạt được, không những không tìm thấy chú Ba mà còn có thêm rất nhiều nghi vấn, Ngô Đồng quyết định đồng cảm với ba mình ba giây, thời gian còn lại dùng để cười.

Kỹ năng bơi của mấy người đều không tồi, A Ninh đang hôn mê đeo mặt nạ dưỡng khí được Bàn Tử kéo đi, tất cả đều thuận lợi nổi lên mặt biển.

May mà thuyền đậu ở không xa, không cần Ngô Đồng lại phải biến ra thuyền.

Nếu cậu nhóc thật sự lôi ra một chiếc ca nô, không biết bọn họ có còn tin vào trò tay áo càn khôn nữa không.

Tìm một vòng trên thuyền, không có một ai, cũng không biết là bị hải hầu tử kéo xuống nước hay là đã bỏ thuyền chạy trốn.

Thể lực của mấy người cũng không tệ, Tiểu ca phụ trách lái thuyền, Bàn Tử lại ra khoang cá lấy hai con cá về nấu cơm.

Tuy mấy người đã ăn một bữa Lâu Ngoại Lâu trong mộ thất, nhưng cá biển ở Tây Sa thì không nơi nào có được.

Ngô Đồng cũng thèm, sau khi ăn no nê thì theo Bàn Tử vào khoang thuyền, thu gom hết mười mấy con cá còn lại.

Nghe radio cảnh báo bão, mấy người cũng không dám lơ là, tăng tốc hết mức lái thuyền về cảng, lúc này trong cảng hỗn loạn toàn là thuyền đánh cá vào tránh bão, mấy người dìu A Ninh lên xuống cũng

không ai chú ý.

Bàn Tử tranh thủ đưa A Ninh đến bệnh viện, mấy người liền tìm một nhà nghỉ để ở lại.

Bão đang hoành hành cũng không ra ngoài được, Bàn Tử bảo Ngô Đồng lấy hết chiến lợi phẩm ra để ngắm, ôm cái này, nựng cái kia, cười như một con chó hai trăm cân.

Nếu không phải Ngô Tà cản lại, hắn còn muốn ôm đống đồ cổ này đi ngủ.

Tiểu ca vẫn ngẩn người như cũ, dường như biểu cảm của cả năm nay đã dùng hết lúc ở chỗ Trương hói đầu, bây giờ đang ở trạng thái chờ thời.

Ngô Tà lên mạng tra cứu tài liệu, đấu võ mồm với Bàn Tử, rồi lại luyên thuyên với Tiểu ca, thỉnh thoảng Tiểu ca ừ một tiếng, hắn lại càng thêm hứng khởi tiếp tục độc thoại.

Cuối cùng chờ bão tan, Bàn Tử tranh thủ đi một chuyến đến bệnh viện, A Ninh vậy mà đã đi từ sớm, về lại chửi một trận.

Kết quả vừa lơ là, Tiểu ca cũng biến mất.

Cún con họ Ngô nháy mắt ỉu xìu, huynh đệ cùng vào sinh ra tử, đến một lời chào cũng không nói đã đi, buồn bực, không vui.

Bàn Tử vỗ vai cậu an ủi: Tiểu ca chính là nhân viên mất tích chuyên nghiệp, ngày nào đó mà chính thức từ biệt tôi thì mới đáng sợ ấy chứ.

Chắc người ở tuổi bọn họ đều có phong cách như vậy, chú Ba cậu không phải cũng thế sao.

Lời này không an ủi còn hơn, Ngô Tà ngồi xổm trong góc tường trồng nấm, hắc khí quanh người gần như hiện hình.

Ngô Đồng đỡ trán, đây là cái nỗi khổ gì ở nhân gian vậy, sao ba hắn lại có bộ dạng như bị phụ tình thế này.

Chẳng lẽ Bình Tà là thật, ba hắn định tìm cho hắn một ông mẹ kế sao.

Ừm, xem ra hắn là cha dượng mới đúng, Trương Khởi Linh trông công như vậy, ba hắn không được rồi.

Vậy chẳng phải Hắc Hoa cũng là thật sao.

Còn có Béo Phan Má ơi.

Mau dừng não lại, CP có thể không nổi nhưng không thể tà môn được, mình chắc chắn là bị người cha tà tính này lây bệnh rồi.

Ngô Đồng vội vàng vứt bỏ đống suy nghĩ vớ vẩn trong đầu, lôi điện thoại ra gọi.

Quay lại hỏi Bàn Tử: Chú Béo, chú về Bắc Kinh hay có sắp xếp khác.

Béo gia về Bắc Kinh xem cửa hàng, có muốn đi chơi với chú một vòng không, cháu xem ba cháu chỉ biết đi tìm chú Ba của nó, chẳng biết dẫn cháu đi công viên giải trí hay vườn bách thú gì cả, chú Béo dẫn cháu đi dạo Cố Cung, Di Hòa Viên, nếm thử vịt quay Bắc Kinh chính hiệu của bọn chú.

Bàn Tử rất nhiệt tình, đáng tiếc có nguồn phóng xạ là sự cố của người cha tà tính, Ngô Đồng cũng không dám rời khỏi cậu.

Hơn nữa không lâu sau sẽ có một lão Ngứa không biết là người hay quỷ muốn lừa Ngô Tà đến Tần Lĩnh, hắn phải đi theo ba mình để theo cốt truyện thuận tiện kiếm tích phân, xuống hai cái đại mộ mới được 3000 tích phân, không đủ mua một cái nhẫn trữ vật 50 mét khối, nghèo quá.

Lúc trực thăng đến đón người, quả nhiên lại làm Bàn Tử kinh ngạc, đi vòng quanh sờ mó, càng thêm kiên định quyết tâm ôm chặt đùi cháu trai.

Vỗ vai Ngô Tà cảm thán: Thiên chân, kiếp trước cậu là em vợ Diêm Vương à.

Kỹ thuật đầu thai này của cậu cũng quá tốt rồi, con một nhà giàu còn có một đứa con trai thổ hào, hoàn toàn là nằm thắng còn gì.

Cậu nói xem sao cậu cứ luẩn quẩn trong lòng nhất quyết phải xuống mộ làm gì, ngợp trong vàng son không thơm sao.

Ngô Tà: Ngô Đồng: Thực ra Ngô Đồng cũng muốn hỏi, làm một tiểu thiếu gia sung sướng không muốn, cứ nhất quyết phải dính vào mấy chuyện vớ vẩn đó, là do thời kỳ nổi loạn kéo dài hay là mãn kinh sớm vậy.

Vốn dĩ chỉ là một quả bom khói, cậu không hỏi, không quan tâm, không tò mò, cứ nằm im mặc kệ là được rồi sao.

Dù sao còn có một Trương Hải Khách giống cậu như đúc, không có cậu thì bọn họ vẫn làm việc như thường.

Sao cứ phải luẩn quẩn trong lòng thế nhỉ, chẳng lẽ là cái thứ gọi là tình yêu.

Cậu bé Ngô kiếp trước hưởng thọ 24 tuổi, kiếp này mới 8 tuổi xuân xanh tỏ vẻ không hiểu, đề này vượt quá chương trình rồi.

Trực thăng của Ngô Đồng không dám vào Bắc Kinh, ở Yến Giao thả Bàn Tử xuống rồi quay về Hàng Châu, đồ cổ nhỏ và vừa đều đưa cho Bàn Tử mang đi, ba người vẫy tay từ biệt.

Bàn Tử bắt taxi về thẳng cửa hàng, dọc đường đi ôm cái vali đầy bảo bối tay run bần bật, đây là mấy chục triệu đó, Béo gia không phải chưa từng thấy bảo bối, nhưng thật sự chưa thấy nhiều như vậy.

Nếu tung hết đống này ra, cả Phan Gia Viên cũng phải chấn động ba lần.

Bàn Tử cảm thấy sự kích động này của mình ít nhất có thể kéo dài một tháng.

Chương 11

Bên này Ngô Tà thì không kích động như vậy, con trai gây cho cậu quá nhiều chấn động khiến cậu có chút chai lì, hiện tại cậu đang chìm trong áp suất thấp vì bị Buồn chai dầu bỏ rơi, tức giận, buồn bực, không vui.

Ngô Đồng vạch đen đầy mặt, Trương Khởi Linh đi rồi, nhưng y có phải mang thai bỏ trốn đâu.

Cậu có cần phải làm ra vẻ bị phụ tình như vậy không.

Hay là mình, một đứa con trai, đã bỏ lỡ tình tiết quan trọng nào rồi.

Hai người thông đồng với nhau từ lúc nào mà mình không biết.

May mà cảm xúc của Ngô Tà đến nhanh đi cũng nhanh, chưa về đến nhà đã bình tĩnh lại, hứng thú tính toán xem lần này thu được bao nhiêu tiền từ đống đồ cổ.

Ông chủ nhỏ tháng trước còn đang lo tiền điện nước, bây giờ cảm thấy mấy triệu tám triệu cũng chẳng là gì.

Trước kia tuy chú Hai, chú Ba đều là nhân vật lớn, nhưng cậu chưa bao giờ liên hệ những điều đó với mình, dù cậu là con một nhà họ Ngô.

Hơn nữa trong nhà cũng chưa từng cho cậu số tiền lớn, lúc cậu vào đại học phí sinh hoạt cũng chỉ ở mức bình thường, nên cậu vẫn luôn không có khái niệm gì về việc mình là người có tiền.

Hai cha con về đến cửa hàng thì trời vẫn còn sớm, Ngô Sơn Cư vẫn vắng như chùa bà đanh, lật sổ sách ra xem, quả nhiên không có gì đáng mong đợi.

Vương Manh nhiệt tình pha trà rót nước lấy đồ ăn vặt, cuối cùng

cũng gặp được ông chủ, còn có tiểu ông chủ đáng yêu.

Đáng tiếc cậu ta sắp phải thất vọng rồi, vì mấy năm tiếp theo cậu ta đều phải một mình trông cửa hàng.

Ông chủ của cậu ta đã trở thành người hoang dã, không phải xuống mộ thì cũng là ngàn dặm truy thê, lên núi tuyết vào đầm lầy xông sa mạc, tóm lại là không về nhà.

Thằng nhóc xui xẻo, Ngô Đồng lại chuyển cho Vương Manh hai vạn, nói là tiền lương năm sau, bảo cậu ta trông cửa hàng cho tốt, gần đây họ bận, có việc thì gọi điện, sau này sẽ thưởng thêm.

Sau đó hai cha con bị một chiếc xe việt dã cải tiến đón đi, đi rồi, tổng cộng vào tiệm được nửa tiếng, vẫy vẫy tay áo để lại một Vương tiểu Manh đáng thương bất lực.

Xe chạy nửa tiếng, dừng lại trước một biệt thự kiểu trang viên ở ngoại ô Hàng Châu, chiếm diện tích rất lớn, tường rất cao.

Siêu xe biệt thự các thứ Ngô Tà đã không còn kinh ngạc, đây đều là thao tác cơ bản của con trai cậu, điều cậu tò mò là mười người đàn ông vạm vỡ trước mắt.

Toàn là thanh niên hai ba mươi tuổi, thân hình cao lớn vạm vỡ, đầy người cơ bắp, mặt mày hung dữ, nhìn tướng mạo chính là loại bị phán mười năm tù cũng không oan.

Cậu chỉ vào họ hỏi Ngô Đồng: Tình hình gì đây.

Ngô Đồng cười nói: Đây đều là người luyện tập cùng mà con tìm cho ba.

Ba không phải muốn học võ sao, thực tiễn mới ra chân lý, chỉ cần ba chịu phối hợp, con đảm bảo ba tháng sau ba sẽ thoát thai hoán cốt.

Ngô Tà lắc đầu: Con chắc là không phải tan xương nát thịt chứ.

Luyện võ không phải đều phải luyện từ nhỏ sao, ba từng này tuổi rồi có được không.

Ba nói cho con biết, đốt cháy giai đoạn dễ thất bại lắm đấy.

Sao lại không được.

Ba cứ yên tâm đi, con là con ruột của ba, lẽ nào còn hại ba được sao.

Cái đó thì chưa chắc, Ngô tiểu cẩu hiếm khi cảnh giác, Chú Ba của ba cũng là ruột thịt đấy, từ nhỏ đến lớn lừa ba không ít đâu.

Má ơi, thằng nhóc này bị lừa đến có kinh nghiệm luôn rồi.

Ngô Đồng giả vờ khóc lóc: Tình cha con mà chúng ta đã nói đâu rồi.

Con vì ba mà moi tim moi phổi còn chi tiền, ba nghi ngờ con như vậy lương tâm ba không đau sao.

Ngô Tà nghẹn lời, lương tâm cậu đúng là có hơi đau.

Đứa con trai từ trên trời rơi xuống này đối với cậu quá tốt, cha mẹ cậu cũng chưa từng cưng chiều cậu như vậy, thế là ông bố Thiên Chân liền mơ mơ màng màng đồng ý.

Ngô Đồng nháy mắt lau mặt, cười kéo Ngô Tà vào trong, lúc cánh cửa lớn của biệt thự từ từ đóng lại, Ngô Tà bất giác rùng mình một cái, sao lại có cảm giác tiền đồ tăm tối thế nhỉ.

Mối quan hệ cha con của Ngô Tà và Ngô Đồng rất kỳ diệu.

Ngô Đồng nói là coi Ngô Tà như ba, nhưng thực tế trong quá trình chung sống luôn giữ thái độ như đang nuôi con, đặt Ngô Tà vào vị trí cần được lo lắng và bảo vệ.

Có thể là vì khi đọc nguyên tác đã có sự yêu thích và đau lòng, luôn mang một tâm thái kiểu fan mẹ, nhưng hắn lại đặc biệt thích trêu chọc

Ngô Tà, Ngô tiểu cẩu xù lông đến cả thần Buồn cũng thấy thú vị, huống chi là người có sở thích ác độc như hắn.

Mà Ngô Tà đối với Ngô Đồng cũng không thể nào sinh ra cảm giác, đây là con trai mình.

Bởi vì Ngô Đồng quá độc lập, quá mạnh mẽ, rất dễ làm người khác quên đi tuổi tác của hắn, cậu sẽ vô thức dựa dẫm vào Ngô Đồng, hoàn toàn không thể nhập vai người cha.

Một người cha không giống cha và một đứa con không giống con, quan hệ cha con vậy mà lại đạt được một sự cân bằng kỳ quái.

Tiềm năng của con người là vô hạn, đặc biệt Ngô Đồng biết, giai đoạn sau Ngô Tà cũng có thể thân thủ mạnh mẽ, đại sát tứ phương, nếu phần cứng đạt chuẩn thì không gian thao tác sẽ lớn hơn nhiều.

Ngô Tà chỉ thiếu sự huấn luyện có hệ thống, thân thủ như của Gấu chó và Trương Khởi Linh đều là phản xạ cơ bắp được rèn luyện lặp đi lặp lại hàng chục năm, học cấp tốc trong thời gian ngắn là không thể.

Nhưng để Ngô Tà trong hai tháng đạt đến trình độ của Phan Tử thì có thể thử một phen, thứ gọi là áp lực, chỉ cần không bị đè chết thì càng đè sẽ càng mạnh.

Ngày xưa có câu nói nghèo văn giàu võ, ý nói nếu không có sự hỗ trợ tài chính lớn, việc luyện võ rất khó thành công.

Luyện võ không chỉ cần công pháp tốt và thiên phú, mà thuốc rèn luyện cơ thể và thịt cá bồi bổ thân thể cũng là một khoản chi tiêu rất lớn.

Ngô Đồng đã lừa được không ít đan dược của giới tu chân từ hệ thống.

Cứ dùng thuốc mà đắp, cũng có thể đắp cho ba hắn thành một

người có thiên phú dị bẩm, cốt cách kinh ngạc.

Bây giờ ba hắn thiếu chính là kinh nghiệm thực chiến, khả năng phản ứng là do rèn luyện sau này mà có.

Ngay cả một người nặng ký như Bàn Tử cũng qua được trận lục lạc, ba hắn lại không qua được, Ngô Đồng tuyệt đối không cho phép chuyện mất mặt này xảy ra.

Từ khi Ngô Tà dọn vào biệt thự, cuộc sống còn quy củ hơn cả thời đi học.

Sáng 6 giờ dậy, sau khi vệ sinh cá nhân là chạy 3000 mét.

Sau đó ăn sáng, tiếp theo là một giờ học lý thuyết, chủ yếu là nhận biết kinh lạc và huyệt vị, tức là phải biết đánh vào đâu đau nhất, đánh vào đâu có thể hạn chế hành động của đối phương, và chỗ nào của mình cần tránh bị đánh.

Sau đó nghỉ 10 phút, bắt đầu thực hành nội dung bài học trước, bị 10 người thay nhau đánh lén. 12 giờ ăn trưa, sau bữa ăn có chuyên gia mát xa giúp cậu thả lỏng cơ bắp.

Hai tiếng sau học kỹ năng đối kháng rồi lại tiếp tục bị đánh, không bị thương, nhưng rất đau. 7 giờ ăn tối, sau đó châm cứu và tắm thuốc, đồng thời còn phải xem các loại video kinh dị máu me để rèn luyện gan dạ.

Ngô Đồng giao phó mọi việc xong liền chuồn đi, hắn cảm thấy mấy ngày tới ba hắn chắc sẽ không muốn gặp hắn, hơn nữa hắn sợ mình mềm lòng.

Một chú cún con mềm mại nhìn bạn bằng ánh mắt cầu xin được nghỉ ngơi, hắn thật sự không đỡ nổi đâu.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, tiểu thiếu gia họ Ngô sống trong nhung lụa nhanh chóng bị hành hạ đến kêu cha gọi mẹ, chửi ầm lên

rằng Ngô Đồng, đứa con bất hiếu này, vì không muốn dưỡng lão cho mình nên mới muốn giết cha.

Đáng tiếc dù cậu có chửi rủa thế nào, những người trong biệt thự vẫn không có một chút biểu cảm, hoàn toàn không ai để ý đến cậu.

Ngô Tà cũng không phải chưa từng nghĩ đến việc bỏ trốn, nhưng với thân thủ của cậu, trước mặt mấy tên lính đánh thuê từng ra chiến trường thì hoàn toàn không đủ xem.

Người trong biệt thự đều như bị Tiểu ca nhập, không nói thừa một câu nào.

Ừm, cũng không đúng.

Có một gã mặt quan tài lúc cậu đang ngẩn người nhìn tường rào đã nói với cậu một câu: Tường cao 3 mét 6, ban đêm có điện cao thế, một nghìn hai trăm vôn.

Ngô tiểu cẩu xù lông: Gọi thằng con bất hiếu đó về đây cho tao, tao là cha nó, cha ruột.

Gã mặt quan tài quay người bỏ đi, không thèm liếc nhìn cậu thêm một cái.

Cũng không biết thuốc tắm cho cậu là thiên tài địa bảo gì, cậu bị hành hạ như vậy mà sáng hôm sau dậy lại sảng khoái tinh thần, ngay cả đau nhức cơ bắp cũng không có, giả bệnh cũng không được.

Nằm ỳ thì càng không xong, không bạo lực không hợp tác nghĩa là mức độ bạo lực chưa đủ.

Ngô Đồng tìm người có sở trường thẩm vấn, đau đớn nhưng không hại thân, còn có thể thư giãn gân cốt, hai châm xuống Ngô tiểu cẩu nhi nhảy cao hai mét.

Ngô Tà là một người rất biết thích nghi với hoàn cảnh, sau khi

chửi bới vài ngày liền chấp nhận số phận.

Dựa theo kế hoạch mà Ngô Đồng đã định, cậu bắt đầu cuộc đời học võ khổ cực, cậu cũng không phải là người không biết tốt xấu.

Không nói đến giá thuê những nhân viên chuyên nghiệp này, chỉ riêng dược liệu ngâm tắm của cậu sợ cũng đã là giá trên trời, con trai cậu làm đến mức này thì tuyệt đối là coi cậu như cha ruột, người bình thường nào nỡ.

Ngô Đồng quả thực hào phóng, không chỉ nỡ tiền mà còn nỡ cả cha, vì vậy mà Ngô Tam gia tiến bộ thần tốc.

Nửa tháng sau khi Ngô Tà vào trạng thái, Ngô Đồng quay lại, mang đến cho ba hắn một thanh đao, làm phỏng theo cây Đại bạch cẩu thối trong nguyên tác.

Chương 12

Vật liệu là loại vật liệu nhẹ do Mỹ nghiên cứu phát minh, đủ sắc bén mà lại không quá nặng, dù sao việc rèn luyện sức mạnh còn cần thời gian tích lũy, trong thời gian ngắn Ngô Tà chưa thể dùng được vũ khí hạng nặng.

Quả nhiên, đàn ông không ai là không yêu vũ khí lạnh.

Ngô Tà nhận được liền yêu thích không rời tay, tưởng tượng cảnh mình cũng như Tiểu ca cầm Hắc kim cổ đao đại sát tứ phương, tính tích cực học đao pháp của Ngô Tà cũng tăng lên rất nhiều.

Hai cha con ở trong biệt thự hơn hai tháng, Ngô Tà bây giờ đã không còn như xưa, đối phó với bọn lưu manh côn đồ thông thường, 10 phút hạ gục bảy tám tên không thành vấn đề.

Nếu cầm Đại bạch cẩu thối, cậu cảm thấy có thể xử được hai người có thân thủ như Phan Tử.

Hiện tại giá trị vũ lực của Ngô Tà chắc đã vượt qua thời kỳ Tàng Hải Hoa, Ngô Đồng rất hài lòng với kết quả này.

Đương nhiên, người hài lòng hơn chính là Ngô Tà, bây giờ cậu chỉ muốn lập tức cùng Bàn Tử, Tiểu ca xuống một cái mộ, sau đó chắn mọi người ở phía sau, để họ xem cậu đại chiến huyết thi, đao chém cấm bà, chân đá hải hầu tử.

Ngô tiểu cẩu hoàn toàn quên mất một chuyện, đó là, dù bây giờ cậu đã thoát thai hoán cốt, vẫn là sự tồn tại có giá trị vũ lực đội sổ trong đội, ngay cả Bàn Tử cũng có thể đánh cậu tơi tả.

Ngô Đồng rất tâm lý không chọc thủng giấc mộng của ba mình, hai tháng này ông bố Thiên Chân thật sự khiến người ta phải nhìn

bằng con mắt khác, khó trách có nhiều người thích cậu như vậy.

Trải qua muôn vàn gian khổ, vẫn tươi cười đối mặt với cuộc đời, Ngô Tà là một người ấm áp, đối với những người sống trong bóng tối có một sức hấp dẫn rất lớn, ví dụ như Trương Khởi Linh, Giải Ngữ Hoa, và cả hắn.

Vương Manh gọi điện đến báo hiệu cuộc sống yên bình của hai cha con tạm thời kết thúc.

Trải qua những mối quan hệ vòng vo, lão Ngứa cuối cùng cũng tìm đến.

Ngô Đồng xấu xa nghĩ, trong nguyên tác là nói thiếu tiền, Ngô Tà cũng không có nên mới bị hắn lừa đi Tần Lĩnh.

Lần này đối mặt với một Ngô Tà thổ hào, không biết gã này lại có thể nghĩ ra cớ gì.

Lúc hai cha con về đến cửa hàng, lão Ngứa đã chờ ở đó.

Áo sơ mi hoa, tóc vàng, đeo cặp kính gọng vàng, tướng mạo mỏ chuột tai khỉ, quả nhiên không giống người tốt.

Vừa nói chuyện vừa cà lăm, nói năng không lưu loát mà còn lừa được ba hắn xoay vòng vòng, Ngô Đồng lại một lần nữa lo lắng cho chỉ số IQ của cha mình.

Ngô Tà thì lại rất vui vẻ, đi lên cho hắn một cái ôm thật chặt, hai người cứ thế trò chuyện rôm rả, hoàn toàn quên mất cậu còn có một đứa con trai.

Ngô Đồng cũng không xen vào, cầm hạt dưa mà Vương Manh dâng lên, vừa cắn vừa xem lão Ngứa diễn.

Lời nói lộn xộn đầy sơ hở, biểu cảm khoa trương, kỹ năng diễn xuất không đúng chỗ, cũng chỉ có Ngô Tà gặp lại bạn cũ mừng đến hồ

đồ, e rằng ngay cả Vương Manh cũng nhìn ra lão Ngứa đang giả vờ.

Chờ hai người trò chuyện một lúc, lúc Ngô Tà nói muốn đi Lâu Ngoại Lâu ăn cơm thì mới nhớ đến Ngô Đồng, vội vàng kéo qua giới thiệu với lão Ngứa.

Lão Ngứa xem này, đây là con trai tôi, mau gọi chú Giải đi.

Ngô Đồng ngoan ngoãn chào hỏi, ra vẻ một đứa trẻ ngoan.

Được lắm tổ sư lão Ngô, cậu kết hôn lúc nào, sao không không nói một tiếng.

Tôi không kết hôn, còn nhớ Lâm Mạt không.

Là bạn gái cũ của tôi, cái cô đi nước ngoài hồi lớp 11 ấy.

Nhớ, thằng nhóc cậu khóc mấy ngày liền, còn nói nói lớn lên sẽ sang Mỹ tìm tìm cô ấy.

Ngô Tà có chút ngượng ngùng đấm lão Ngứa một cái, Vớ vẩn, lão tử đây không khóc nhé, tôi không ngờ lúc đó cô ấy đi đã có thai, còn sinh cho tôi một đứa con trai.

Sao.

Gương vỡ lại lành à.

Không, người ta kết hôn rồi, gả cho một lão Tây không ưa chúng ta, may mà còn trả con trai lại cho tôi.

Lão Ngứa định nói người phụ nữ kia không ra gì, nhưng nghĩ lại con người ta đang ở đây nên không dám nói.

Lại trách Ngô Tà: Cậu xem cậu sao không nói sớm, tôi đến quà gặp mặt cũng không mang, Vừa nói vừa vội vàng sờ túi trên dưới, cuối cùng lại lôi ra 200 đồng nhét vào tay Ngô Đồng: Cháu trai lớn đừng chê ít, đợi đợi chú phát tài, sẽ bù cho cháu.

Ngô Tà và Vương Manh đều giật giật khóe miệng, có lẽ cả đời này Ngô Đồng cũng chưa từng nhận được món quà gặp mặt 200 đồng, cảm giác này cũng khá mới lạ.

Ngô Đồng ngoan ngoãn nhận lấy và cảm ơn, quyết định vì món quà gặp mặt này mà cho hắn một phúc lợi.

Nếu gã này chết ở Tần Lĩnh, sẽ đốt cho hắn một tấn tiền vàng mã, để hắn ở dưới đó cũng có thể sống sung túc một chút.

Ngô Tà mời khách đến Lâu Ngoại Lâu, hai người tiếp tục trò chuyện về những chuyện sau khi xa cách, Ngô Đồng vẫn luôn im lặng ăn cơm, cả hai người đều không để ý, hoàn toàn coi hắn không tồn tại.

Cuối cùng, lão Ngứa nói đến chuyện cần một khoản tiền và rủ Ngô Tà cùng đi trộm mộ.

Nếu là trước kia, Ngô Tà chắc chắn sẽ khó xử, nhưng bây giờ đã khác, cậu thiếu gì chứ không thiếu tiền.

Thế là liền hỏi lão Ngứa: Cậu cần bao nhiêu tiền.

Mấy năm nay tôi cũng tiết kiệm được một ít, cậu cứ cầm đi dùng trước.

Lão Ngứa giơ ra 4 ngón tay.

Ngô Tà nghi hoặc: 40 vạn.

Lão Ngứa lắc đầu: Bốn bốn 400 vạn, tôi thật sự là hết cách rồi.

Lão Ngứa biết nhà Ngô Tà có tiền, nhưng từ nhỏ đến lớn cũng chưa từng cho cậu quá nhiều, 400 vạn này Ngô Tà chắc chắn không lấy ra được.

Không ngờ Ngô Tà lại lôi ví ra, rút một tấm thẻ, Ở đây có 500 vạn, cậu cứ cầm đi dùng trước.

Thẻ là do Ngô Đồng đưa, ba tấm 500 vạn, năm tấm 100 vạn, nói là

cho ba tiền dưỡng lão.

Ngô Tà định giữ lại cho con, không ngờ hôm nay lại dùng đến, trước mắt cứ ứng cứu khẩn cấp, sau này bán tượng ngọc và quan tài rồi từ từ bù lại.

Lão Ngứa nháy mắt không biết nói gì tiếp, kịch bản này không đúng.

Chẳng phải nên là hai tên nghèo kiết xác bất đắc dĩ phải đi trộm mộ sao.

Sao lại đổi thành kịch bản nhà giàu, vừa lên đã ném ra tấm thẻ 500 vạn, thế này hắn không biết diễn tiếp thế nào.

Lúc xem nguyên tác có người bình luận, lão Ngứa tìm Ngô Tà lúc này là người nhân bản từ cây thần đồng, còn thi thể mà Ngô Tà nhìn thấy trong hang động mới là lão Ngứa thật.

Nhưng Ngô Đồng lại nghiêng về giả thuyết cây đồng không có khả năng nhân bản, năng lực của nó hẳn là giống như chuông đồng, tạo ra ảo giác, nên cái gọi là thi thể lão Ngứa mà Ngô Tà nhìn thấy hẳn là do bị ảo giác ảnh hưởng.

Người này hiện tại hẳn là chính lão Ngứa, có thể là mẹ hắn bị người ta khống chế hoặc vốn dĩ là người được sắp xếp bên cạnh Ngô Tà để dẫn Ngô Tà vào bẫy.

Tên thật của hắn là Giải Dương, có thể là người của Giải gia trong Cửu Môn.

Ngô Tà sinh ra đã là một cái bẫy, bạn bè thời thơ ấu của cậu đều có lẽ là do Cửu Môn sắp đặt.

Mà một số người không thể kiểm soát sẽ bị từ từ đẩy xa khỏi Ngô Tà, ví dụ như mẹ ruột của hắn, Lâm Mạt.

Bây giờ nghĩ lại, Ngô Tà cũng thật đáng thương, cậu không thể biết được những người bạn, anh em của mình có phải là do người khác cố ý sắp đặt hay không.

Tình cảm của họ là thật hay chỉ là yêu cầu của cốt truyện.

Sự quan tâm và yêu thương của những người đó dành cho cậu là xuất phát từ tấm lòng hay chỉ là đang hoàn thành nhiệm vụ.

Lúc này Ngô Đồng thực sự có ý định vạch trần lão Ngứa, trực tiếp ném ra hai tấm thẻ nói cho hắn biết.

Nhà ta có rất nhiều tiền, họ cho ngươi bao nhiêu ta cho gấp đôi, nói cho ta biết kẻ đứng sau ngươi, đừng lừa gạt tình cảm của ba ta nữa.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn nhịn xuống, Ngô Tà cần trưởng thành, nhưng không cần hắn đốt cháy giai đoạn.

Hiện tại Ngô Tà trải qua quá ít chuyện, chưa có khả năng chấp nhận những sự thật này, hắn không muốn kích động ba mình đến phát điên.

Khoảng thời gian chung sống này đã làm tình cảm của Ngô Đồng đối với Ngô Tà càng thêm sâu đậm.

Không còn coi cậu là một nhân vật trong sách mà mình yêu thích, mà đã thực sự trở thành một người bạn đồng hành trong cuộc sống.

Nếu Ngô Tà biết con trai mình coi mình là bạn đồng hành, chắc sẽ rất đau lòng đi, ta coi con là con ruột, con lại coi ta là huynh đệ.

Lão Ngứa không nhận tấm thẻ đó, lại lấy ra chiếc chuông đồng kể cho Ngô Tà một câu chuyện ly kỳ khúc chiết.

Thằng nhóc Ngô Tà này từ nhỏ đã có lòng hiếu kỳ mạnh mẽ, hắn không tin cậu không động lòng.

Không ngờ Ngô Tà đã không còn là Ngô Tà của ngày xưa, đã xuống hai cái đại mộ với đủ loại bánh ú, hứng thú của cậu với những thứ này đã không còn lớn như vậy, đặc biệt là chú Ba còn chưa tìm thấy, cậu không muốn sinh thêm chuyện.

Lão Ngứa thấy thật sự không thuyết phục được Ngô Tà, liền cáo biệt sau bữa ăn, nói ngày mai lại đến tìm cậu chơi.

Ngay cả tấm thẻ mà hắn hết cách rồi, đặc biệt cần cũng không lấy.

Ngô Đồng bĩu môi, diễn kịch cũng không diễn cho trọn, quá không chuyên nghiệp, đánh giá kém.

Thực tế lão Ngứa hắn là đi báo cáo với kẻ đứng sau mình, tác dụng của hắn là lừa Ngô Tà đến Tần Lĩnh, hiện tại kế hoạch có biến, với chỉ số IQ của hắn chắc không nghĩ ra được đối sách gì, chỉ có thể quay về trước, ngày mai lại đến.

Quả nhiên, sáng sớm hôm sau lão Ngứa lại đến cửa.

Kéo Ngô Tà lên lầu nói có chuyện quan trọng muốn nói với cậu, Ngô Đồng vẫn luôn giả vờ làm trẻ con trước mặt lão Ngứa, nên không đi theo.

Thực ra cũng có thể đoán được, hắn là tiết lộ một phần sự thật để bán thảm, tức là chuyện mẹ hắn bị bệnh.

Chương 13

Ngô Tà vẫn bị hắn thuyết phục, sau khi hai người xuống lầu, Ngô Tà liền định gọi điện mua sắm trang bị.

Lão Ngứa nói không thể để người ngoài biết, nên chỉ có hai người họ đi.

Tên Ngô tiểu cẩu nhi não đi vắng này vậy mà thật sự định đặt trang bị cho hai người.

Ngô Tà vô tình quay đầu lại, nhìn thấy Ngô Đồng đang khoanh tay dựa vào khung cửa cười với mình.

Chỉ số IQ của cậu nháy mắt quay trở lại, mình bị lão Ngứa tâng bốc mấy câu có chút bay bổng rồi.

Ngô Đồng không nói gì, chỉ nhìn người cha tà tính của mình cười lạnh một cách âm hiểm.

Lần ở mộ đáy biển hắn đã bảo vệ ba mình quá tốt, nên để cho lão nhóc này nếm chút khổ sở.

Cũng nên để cậu ta biết thế nào là hiểm ác của nhân gian, ngay cả con khỉ cũng chưa từng giết mà đã dám vác đuôi sói, chiều cậu ta quá rồi.

Ngô Tà cũng tỉnh táo lại, cậu đặt trang bị gì chứ.

Mấy cây xẻng, ống thép đó thì có tác dụng gì, hơn nữa mang theo một đống hàng cấm, cậu ngay cả máy bay cũng không lên được, có sẵn đùi vàng mà sao lại quên mất.

Nghĩ đến đây, vội vàng mặt dày mày dạn lại gần dỗ dành cậu con trai cưng của mình, Tán Tài Đồng Tử ra tay thì muốn gì mà không có.

Mình cũng thật là hồ đồ.

Ngô Đồng thấy tốt thì thôi, chỉ đưa ra yêu cầu muốn đi cùng, hơn nữa xét thấy biểu hiện gần đây của ba hắn làm hắn rất khó chịu, nên máy bay cũng đừng nghĩ đến, chỉ cung cấp một chiếc xe và hai bộ trang bị, yêu hay không yêu thì tùy.

Ngô Tà còn muốn khoe khoang với bạn cũ một chút, nhưng nhìn bộ dạng cười như không cười của Ngô Đồng, bất giác chột dạ, đành phải nuốt ngược lời muốn xin trực thăng vào bụng.

Nếu Ngô Đồng đã quyết định đi, thì trang bị không cần phải lo, rất nhanh đã có người mang đồ đến, một chiếc Hãn Mã cải tiến, ba bộ trang bị cực phẩm, ngay cả đèn pin cũng là hàng cao cấp bốn chữ số.

Lão Ngứa một phen cảm thán: Tổ sư lão Ngô, cậu phất lên ghê nhỉ, chiếc xe này phải mấy trăm vạn đấy.

Ngô Tà không có mặt mũi nói đều là của con trai mình, bản thân chỉ có một chiếc xe Cúp vàng rách nát, đành đánh trống lảng cho qua.

Trên đường là lão Ngứa và Ngô Tà thay nhau lái xe, Ngô Đồng nằm ở ghế sau, điện thoại không rời tay.

Lão Ngứa còn trách Ngô Tà không nên mang trẻ con đến, lại nói trẻ con chơi điện thoại nhiều không tốt cho mắt.

Ngô Tà nói con trai cậu từ nhỏ đã học võ, đánh ba người như lão Ngứa không thành vấn đề, chưa biết ai là gánh nặng đâu.

Thực ra Ngô Tà có cảm giác Ngô Đồng đang lên kế hoạch gì đó, yên tĩnh như vậy không giống tính cách của con trai cậu.

Đặc biệt là lão Ngứa nói ra nói vào mà hắn lại không cãi lại, điều này quá bất thường, nếu là trước đây hắn có thể dỗi cho lão Ngứa hoài nghi nhân sinh.

Thằng nhóc này hùng hổ thế nào cậu đã được lĩnh giáo qua, đây là đang nén chiêu lớn gì đây.

Nhưng cậu cũng không thể nói gì, thân làm cha mà lép vế quá mà.

Lái từ thê cương bất chấn nghĩa là sợ vợ, ở đây đổi thành phụ cương sợ cha.

Hy vọng hắn nể mặt mình mà chừa cho lão Ngứa một cái toàn thây, ai bảo gã này miệng tiện làm gì.

Ngô Đồng đúng là đang sắp xếp nhân thủ, lần này không giống hai lần trước, nguyên tác là góc nhìn của Ngô Tà, nên rất nhiều thứ cậu nói đều là cảm giác chủ quan của cậu, nếu cây thần đồng thực sự tạo ra ảo giác, thì tất cả những gì cậu nói đều không thể làm tham khảo.

Những con Chúc Cửu Âm thổi sáo cổ kia rốt cuộc là tồn tại thật sự, hay là sản phẩm của ảo tưởng của Ngô Tà, không ai nói rõ được.

Để đảm bảo có thể mang Ngô Tà về không thiếu cân thiếu lạng, Ngô Đồng đã phái hơn hai mươi người đến mai phục gần Tần Lĩnh từ trước.

Nơi Ngô Tà rơi xuống vách đá cũng đã phái người qua trước, một khi họ vào núi, sẽ nhanh chóng có tiểu đội tiếp theo đuổi kịp.

Nhân viên mà hắn điều động lần này đều có kinh nghiệm tác chiến trong rừng, trang bị đều là bộ đàm quân dụng và súng tiểu liên mini, thông tin không đủ thì dùng thực lực bù lại.

Hắn cũng không còn cách nào khác, vật hiếm thì quý, hắn chỉ có một ông cha này thôi, đừng có gãy ở đây.

Đến Tây An, ba người đặt một phòng khách sạn, lão Ngứa kéo Ngô Tà ra ngoài uống rượu ăn khuya.

Ngô Đồng xua tay nói mình mệt buồn ngủ.

Lão Ngứa không khỏi thở phào nhẹ nhõm, hắn luôn cảm thấy đứa con trai này của Ngô Tà có chút tà tính, ở trước mặt hắn luôn cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Nói bóng nói gió hỏi thăm Ngô Tà nửa ngày, được biết là chú Hai của cậu đã làm xét nghiệm ADN, đảm bảo là con ruột.

Trước khi đến Ngô Đồng đã dặn Ngô Tà là không thể tin lão Ngứa, tuy Ngô Tà không muốn nghi ngờ bạn cũ, nhưng về tất cả bản lĩnh của Ngô Đồng cũng không dám tiết lộ ra ngoài, chỉ nói là từ nhỏ đã học võ, công phu rất tốt.

Nhân thủ mà Ngô Đồng sắp xếp đã sớm phân tán giám sát quanh khách sạn, lão Ngứa và họ vẫn như trong nguyên tác, gặp một nhóm thổ phu tử khác.

Lúc đám người đó nói chuyện với Ngô Tà và họ, thuộc hạ đã truyền ảnh chụp tới, tìm kiếm trên mạng lưới ngầm một chút.

Hai tên là tay đấm có tiền án, ba tên là lái buôn đồ cổ, có lẽ là tình cờ gặp, cũng không loại trừ là người do Uông gia hoặc Nó sắp xếp từ trước.

Lão Ngứa sợ đêm dài lắm mộng, sáng sớm hôm sau liền kêu hai người xuất phát.

Ngô Tà và lão Ngứa mỗi người đeo 15 kg trang bị và lương khô, dù Ngô Tà biết Ngô Đồng có một cái kho hàng, nhưng bất đắc dĩ con trai gần đây có chút tính khí thất thường, hoàn toàn không thèm đếm xỉa đến mình, cậu cũng chỉ có thể tự mình cõng.

Trong Tần Lĩnh có rất nhiều suối nhỏ, nên không cần mang quá nhiều nước.

Đây không phải lần đầu Ngô Tà đến Tần Lĩnh, trước đây cũng từng đi du lịch, nhưng lộ tuyến lần này hoàn toàn khác, đi một vòng

rất lớn.

Đặc biệt là lúc đi trên quốc lộ đèo, mười giây một khúc cua, may mà ngồi xe khách, chứ để họ tự lái chắc chắn sẽ lao xuống mương.

Dù vậy cũng làm mấy người bị hành cho tơi tả, giữa đường còn truyền đến một tiếng nổ lớn, người trên xe nói đó là nổ mộ, chỗ họ có rất nhiều mộ cổ.

Những người đó cũng không nghi ngờ họ, dù sao ai lại mang theo trẻ con đi làm chuyện này.

Mấy người bị hành cho chết khiếp, cuối cùng cũng đến chân núi Tần Lĩnh, ở đây không có khách sạn gì, chỉ có một vài nhà nghỉ Nông Gia Lạc.

Mấy người cơm cũng không ăn đã đi ngủ, ngủ một mạch đến trưa hôm sau.

Lão Ngứa lén lút mò qua, nói nhìn thấy đám trộm mộ gặp lúc trước.

Nói bọn họ có thể biết lộ tuyến, muốn theo sau, còn chỉ cho Ngô Tà thấy túi quần của người ta có súng.

Hai lớn một nhỏ cứ thế lén lút bám theo sau người ta, cũng không dám đến quá gần, cuối cùng lúc đám người đó nghỉ ngơi vào buổi tối mới đuổi kịp.

Nấp trong bụi cỏ, nghe đám người đó chém gió về chuyện hợp mộ và quân đội người câm, đang nghe ngon lành thì không ngờ gặp phải nhân viên kiểm lâm.

Mấy người kia vội vàng dập lửa chạy, Ngô Tà và lão Ngứa vội vàng đuổi theo, đáng tiếc vẫn bị mất dấu.

Họ đi loanh quanh như ruồi không đầu, sau này gặp được một đám

người dân vào núi cắt cỏ heo mới tìm được chỗ ở, nếu không đã phải ngủ ngoài trời.

Lần này Ngô Tà trên đường đi ít nhiều cũng chịu khổ, Ngô Đồng cũng không nói nhiều, bảo dừng thì dừng, bảo chạy thì chạy, lão Ngứa và Ngô Tà gần như đã quên bên cạnh còn có một cậu nhóc như vậy.

Ngô Đồng cố tình hạ thấp sự tồn tại của mình, chỉ nhìn ba mình và lão Ngứa ở đó diễn trò khỉ.

Lần này hắn đã quyết tâm để ba mình chịu khổ, bây giờ mới là gì, sau này còn khổ nhiều, trước tiên cứ để cậu ta khởi động thích nghi một chút.

Ai, có được một đứa con hiếu thảo như mình, mộ tổ nhà họ Ngô chắc đang bốc khói xanh rồi.

Đến nơi này, tín hiệu điện thoại đã mất hết, Ngô Đồng tìm kiếm một chút, tín hiệu bộ đàm vẫn còn phản hồi, xem ra người của hắn đã vào được.

Nửa đêm lão Ngứa lén lút đi lấy cành cây đồng gì đó, Ngô Tà lặng lẽ theo sau, Ngô Đồng giả vờ ngủ không quan tâm.

Hạt giống nghi ngờ đã gieo, để tự cậu ta thấy rõ thì tốt hơn, cuối cùng hai người cũng không biết đã nói gì, rõ ràng, ông cha ngốc bạch ngọt của hắn lại bị người ta dỗ ngọt rồi.

Sáng sớm hôm sau, mấy người tiếp tục lên đường, đi đến một con đường nhỏ, ở đây bụi cây thưa thớt, cỏ dại lại rất cao, lão Ngứa nói gọi là kẹp mương.

Hai bên vách đá như bị một thanh kiếm sắc bén chém xuống, ở giữa chỉ có một khe nhỏ.

Lúc đầu ánh sáng còn tốt, vì bên trong có gió lùa, không tiện nhóm

lửa, nên họ dừng lại ở lối vào, ăn một bữa cơm nóng.

Ngô Đồng nhìn Ngô Tà như đang trút giận gặm bánh nướng mà trong lòng cười trộm.

Chương 14

Cái tính công tử này đều là do hắn chiều hư.

Cũng nên để ba hắn biết trộm mộ thật sự là như thế nào, lần nào cũng như đi du lịch, thật sự tưởng là nó vốn dĩ phải thế sao.

Xem ra nhẫn không gian cũng tạm thời không cần cân nhắc đổi cho cậu ta, người cha tà tính này không thể chiều, dễ bay bổng lắm.

Đang ăn, bỗng nhiên nghe thấy Lão Ngứa chửi: Lão Ngô, ông ăn gì thì ăn, đừng có phun xương vào cổ áo tôi.

Ngô Tà bực bội nói: Tôi có phun đâu.

Hai người đang lấy làm lạ thì lại có một mẩu xương rơi xuống từ vách núi.

Mọi người ngẩng đầu lên nhìn, hay thật, hơn chục con khỉ lông vàng khổng lồ.

Chẳng biết chúng đã trèo lên đỉnh đầu họ từ lúc nào, một con trong số đó còn đang cầm túi gà quay ăn thịt.

Ngô Tà nổi giận ngay lập tức.

Con trai hắn bây giờ không cho nấu riêng, đây là món ngon nhất rồi, hắn còn chưa nỡ ăn mà lại làm lợi cho đám khỉ con này.

Kết quả là chưa kịp để hắn chửi, đám khỉ đã xông xuống trước, ra là chúng đã nhắm vào ba lô của họ để cướp đồ, cái này còn có đạo lý không cơ chứ.

Khỉ thì nói đạo lý gì, ỷ vào thế đông, chúng dần dần bao vây lại, có một con khỉ đầu đàn còn nhe môi lộ ra hàm răng nanh dày đặc, gầm gừ cảnh cáo.

Ngô Tà và Lão Ngứa mỗi người cầm một cành củi đang cháy, khua khoắng về phía đám khỉ đang tiến tới, có mấy con chậm chân bị quẹt phải, đau đến mức kêu ré lên rồi bỏ chạy.

Nhưng khỉ thật sự quá đông, lo được đầu này thì mất đầu kia, những thứ chưa kịp cất vào ba lô vẫn bị cướp đi không ít.

Đám khỉ này được huấn luyện bài bản, vô cùng thành thạo, chẳng khác gì con người.

Ngô Đồng cũng cầm một cành củi, nhưng không ra tay độc ác, chỉ dùng thân pháp linh hoạt né tránh, đây đều là người luyện tập cho ba hắn, phải dùng tiết kiệm một chút.

Việc Ngô Tà huấn luyện hai tháng trong biệt thự ma quả thật rất hữu dụng, Lão Ngứa đã bị rạch vài đường dao còn hắn thì vẫn chưa bị thương.

Tiếc là khỉ quá đông, dần dần thể lực của Ngô Tà cũng có chút đuối sức.

Ngô Tà cuối cùng cũng nổi điên, rút con dao Đại bạch cẩu từ trong ba lô ra chém tới tấp.

Thứ này trước đây đến gà cũng chưa từng giết, đây là lần đầu tiên cậu cầm dao chém sinh vật sống.

Mà lại là con khỉ có hình dáng giống người, lúc này đang tức giận nên không nghĩ nhiều, không biết đến lúc bình tĩnh lại có gặp ác mộng không.

Ngô Đồng cảm thấy đàn khỉ này đến thật đúng lúc, bảo ba hắn giết người thì đúng là làm khó cậu quá, vừa hay có đàn khỉ trông khá giống người này để luyện tập.

Cuối cùng, hơn chục con khỉ bị chém bị thương, bầy khỉ la hét rồi rút lui.

Ngô Đồng lắc đầu, chém nửa ngày trời mà một cánh tay cũng không rụng, ba hắn vẫn còn quá nhân từ nương tay, thế này không được, vẫn phải rèn luyện thêm.

Nếu là Ngô Đồng ra tay, e là nơi này đã bị xác khỉ phủ kín.

Lão Ngứa thở hồng hộc thu dọn đồ đạc còn lại, nói rằng đã kết thù với lũ khỉ này rồi, khỉ rất thù dai, chúng ta phải đi nhanh thôi.

Ba người chẳng còn lòng dạ nào nghỉ ngơi, mệt mỏi rã rời tiếp tục tiến về phía trước.

Đi thêm một lúc, Lão Ngứa đột nhiên nắm lấy Ngô Tà, lắp bắp nói: Lão Ngô, phía trước phía trước hình như có một bàn tay.

Thì ra con đường phía trước đã bị một thứ kỳ lạ chặn lại, chỉ có thể trèo qua.

Chắn đường lại là một bàn tay người khổng lồ, toàn thân màu xám trắng chôn dưới một đống đá lớn, chỉ riêng một ngón tay đã to bằng Ngô Đồng, các ngón tay cong queo một cách không tự nhiên, như thể đang muốn tóm lấy thứ gì đó.

Ngô Tà nhìn kỹ mới phát hiện đó là một bức tượng đá khổng lồ.

Dù sao cậu cũng xuất thân từ gia tộc trộm mộ, kiến thức hơn Lão Ngứa rất nhiều.

Cậu liếc mắt một cái là nhận ra phía sau bức tượng đá này chắc chắn là một ngôi mộ cổ, chỉ có điều đã có người đi qua một lần.

Cậu bàn bạc với Lão Ngứa, quyết định vào xem, coi như học hỏi thủ đoạn của cao nhân, tiện thể xem có còn sót lại thứ gì không.

Ba người lách qua khe hở của đường hầm bọn trộm đào để vào trong, phát hiện bên trong là một vùng nước, phía trên là một gian thạch thất hình vòm.

Chẳng biết nước sâu bao nhiêu, Ngô Tà có lẽ vì đã đi qua mộ dưới đáy biển một lần nên có chút tự tin thái quá, ỷ mình bơi giỏi liền nhảy thẳng xuống.

Kết quả là nước lạnh buốt, kích thích đến mức cậu la lên một tiếng suýt nữa thì bị chuột rút.

Ngô Đồng chỉ đứng đó cười lạnh, cậu nói rồi mà.

Cha cậu chính là một tay chuyên tìm chết, lần này nói gì thì nói cũng phải để hắn nếm đủ mùi đau khổ đã thiếu ở đáy biển.

Vì chỉ có một con đường này, cuối cùng mấy người vẫn phải bơi trong nước để đi về phía trước.

Bơi được một đoạn thì thấy một lối đi bằng đá tối om, đèn pin chiếu tới đâu cũng là những vách đá màu than chì bóng loáng, nước cũng ngày càng sâu.

Lão Ngứa nhìn vách đá rồi hỏi: Lão Ngô, ông có phát hiện ra ngôi mộ này tuy rất lớn nhưng xây dựng lại rất thô sơ không, ông xem mấy tảng đá này về cơ bản chẳng được đẽo gọt gì cả, tôi nghe nói thời Đường người ta khoét núi làm lăng, đây có phải là mộ thời Đường không.

Ngô Tà nói: Tôi đã xem bút ký của ông nội, loại mộ khoét núi này là khoét rỗng cả ngọn núi, bên trong toàn là những gian phòng cao mấy trượng lát đá phiến, cũng có gạch có ngói đàng hoàng, nơi này trông không giống mộ cổ.

Tôi chỉ đoán vậy thôi, cũng có thể là một mỏ khoáng cổ, đây là đường hầm mỏ.

Lão Ngứa có chút thất vọng: Đường hầm mỏ thì chưa chắc có đồ tốt, chỉ mong là mỏ ngọc hoặc đá quý.

Nếu không thì coi như đến đây công cốc.

Hai người vừa đấu võ mồm vừa bơi về phía trước, cũng xua tan đi phần nào nỗi sợ hãi.

Bỗng nhiên, trong bóng tối truyền đến vài tiếng nước nặng nề, dường như có thứ gì đó đang di chuyển trong nước.

Hai người chĩa đèn pin về phía phát ra tiếng nước, bất ngờ nhìn thấy một cái vây lưng khổng lồ trong nháy mắt chìm xuống nước, đồng thời trên mặt nước xuất hiện một vệt nước hình tam giác đang bơi về phía họ.

Ngô Tà vội la lên một tiếng rồi bỏ chạy.

Nhưng ở trong vùng nước sâu đến thắt lưng thì làm sao họ chạy nhanh được, mắt thấy vệt nước đang lao về phía mình, Ngô Tà vội lặn một hơi xuống nước bơi thục mạng.

Tiếc là trang bị quá nặng, bơi một lúc đã có chút đuối sức.

Mắt thấy con quái vật sắp lao tới, nếu là trước đây, Ngô Tà lúc này chắc chắn sẽ hoảng loạn, có khi sẽ ngây người đứng đó chờ chết.

Nhưng trải qua hai tháng huấn luyện của con trai, những trận đòn đó không phải chịu vô ích.

Thấy con quái vật lao tới, Ngô Tà cũng không né, rút con dao Đại bạch cẩu ra, đeo ba lô ra phía trước làm lá chắn, định bụng sống mái một phen với gã này.

Ngay khi vệt nước hình tam giác đến trước mặt Ngô Tà, nó đột nhiên tạo ra một gợn sóng kỳ lạ rồi biến mất.

Ngô Tà còn đang ngơ ngác, Ngô Đồng lại nhếch mép, lần này ba hắn sắp xui xẻo rồi.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, đột nhiên trước mặt Ngô Tà nổ tung một cột nước, đồng thời một lực cực lớn húc bay cậu ra ngoài,

đẩy cậu văng về phía trước hơn mười mét.

Ngô Tà cầm dao Đại bạch cẩu chém loạn xạ một trận, may mắn là thứ này khá lớn nên nhát dao nào cũng không trượt.

Con quái vật bị đau liền đột ngột quẫy mình trong nước, quăng Ngô Tà văng ra, đập thẳng vào vách đá.

Con dao Đại bạch cẩu suýt nữa thì tuột khỏi tay Ngô Tà, may mà cuối cùng cậu vẫn nắm chặt được.

Cậu cũng không ngốc, biết không đấu lại được liền áp sát người vào vách đá, lúc này mới nhìn rõ, thì ra là một con cá lớn.

Mỏ khoáng làm sao có thể có một con cá lớn như vậy, thật phi khoa học.

Ngô Tà có chút hối hận vì đã đến đây, cậu và quái vật thật sự quá có duyên, thứ gì hình thù kỳ quái cũng có thể gặp phải.

Tiếc là lần này không có Tiểu ca và Bàn Tử hộ giá.

Hử.

Không đúng.

Lần này cậu mang theo con trai mà, chỉ là thằng nhóc này cứ im re, sao mình lại quên mất nó được nhỉ.

Ngô Tà nhìn quanh định gọi con trai, đột nhiên, con cá lớn quất đuôi tới.

Con cá lớn cũng không ngốc, cắn không được thì dùng đuôi quật, cái đuôi này quất mạnh vào mặt Ngô Tà.

Một tiếng chát giòn tan vang lên.

Chương 15

Ngô Đồng sợ đến rụt cổ, có phải mình đã hơi ác với ba rồi không.

Ngô Tà cũng bị cái tát này làm cho nổi điên, cắn răng xông lên ôm lấy vây cá, vung dao Đại bạch cẩu lên chém tới.

Con dao mà Ngô Đồng đưa quả không hổ là hàng công nghệ cao, đúng là đáng đồng tiền bát gạo, rất nhanh mặt nước đã bị máu tươi nhuộm đỏ.

Con cá lớn vùng vẫy thoát khỏi Ngô Tà, quay người lại há cái miệng rộng đầy răng nanh lao tới định cắn đầu cậu.

Ngô Đồng chỉ muốn cho ba mình một bài học, chứ không thật sự muốn hắn bỏ mạng ở đây.

Vừa thấy tình hình không ổn, cậu liền nhanh chóng ra tay, phi ra câu chín móng vuốt kéo ba hắn về bên cạnh mình.

Tay kia phi đao bắn ra, ghim thẳng vào mắt con cá.

Ngô Tà cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, thời điểm mấu chốt vẫn phải dựa vào con trai, lần này cậu mới thật sự sống sót.

Thấy bên này đã yên tĩnh, Lão Ngứa nãy giờ vẫn đứng ngoài cũng lội tới.

Lão Lão Ngô, ông không sao chứ, làm tôi sợ chết khiếp.

Ngô Tà giận dữ: Vừa rồi ông làm gì.

Lúc quan trọng chẳng trông cậy vào ông được, đúng là đồ vô dụng.

Lúc này trong nước đã đục ngầu, con cá lớn cuối cùng cũng ngửa bụng nổi lên, hai cái vây vẫn không ngừng run rẩy, xem ra là không

xong rồi.

Lão Ngứa len lén liếc Ngô Đồng một cái, vừa rồi hắn cố tình không tiến lên, chính là muốn thử xem Ngô Tà bây giờ rốt cuộc có bao nhiêu bản lĩnh.

Thân thủ của Ngô Tà quả thật tốt hơn trước rất nhiều, nhưng vẫn trong phạm vi đánh giá của hắn, điều làm hắn bất ngờ chính là đứa con trai nhỏ của Ngô Tà, tàn nhẫn hoàn toàn không giống loại người như Ngô Tà.

Trong lòng hắn cứ cảm thấy bất an, xem ra lúc cần thiết chỉ có thể có lỗi với Lão Ngô thôi.

Ngô Tà nhìn thêm một lúc nữa mới dám lật con cá lại.

Con cá lớn này dài đến hai mét, đầu rất to, miệng rộng như cái chậu, bên trong toàn là răng nanh có rãnh, trên trán còn có một hoa văn kỳ lạ.

Ngô Tà lại một lần nữa may mắn vì con trai cứu viện kịp thời, nếu không bị cái miệng này cắn một phát, cậu có thể giảm ngay 20 cân.

Hai người nhận dạng một hồi, thì ra là một con triết la hồi, được xem là loài cá nước ngọt hung dữ nhất, nói thật thì con cá này trong loài của nó cũng không tính là lớn.

Đang định quan sát thêm, thì nghe Lão Ngứa kêu phía trước có bậc thang.

Ngô Tà quay người, quả nhiên nhìn thấy dưới mặt nước có một cái cầu thang.

Cả người họ vừa lạnh vừa ngứa, cần nghỉ ngơi gấp, ba lô cũng đã mất trong lúc đánh nhau, hai người quyết định đến chỗ không có nước trước để xử lý vết thương.

Lão Ngứa túm lấy mang con cá rồi kéo vào trong.

Ngô Tà kỳ quái: Ông kéo nó làm gì.

Lão Ngứa nói: Cây gậy đồng trong túi của tôi bị nó nuốt mất rồi, thứ này tôi phải lấy ra bằng được.

Ngô Tà lắc đầu: Đúng là đồ liều mạng vì tiền, tôi chịu ông thật.

Nhưng khuyên không được cũng đành chịu, chỉ có thể giúp hắn kéo cùng.

Ngô Đồng chỉ đứng đó nhìn họ bận rộn, ha hả, các người vui là được rồi.

Chỉ một lát sau họ đã leo lên những bậc thang cheo leo, phía trên là một gian thạch thất, may mà có thể tạm nghỉ ngơi.

Trên mặt đất còn vương vãi một ít gỗ, họ cởi sạch quần áo, dùng đống gỗ trong góc nhóm lửa để hong khô.

Lão Ngứa sốt ruột với bảo bối của mình liền đi mổ bụng con cá, tiếc là con dao cùn của hắn rạch mấy nhát cũng không xi nhê, vẫn là Ngô Tà thấy không đành lòng cho mượn con dao Đại bạch cẩu mới mổ ra được.

Lão Ngứa còn nói con cá này lớn như vậy, vứt đi thì lãng phí quá, lát nữa chúng ta cắt hai miếng thịt nướng ăn.

Ngô Tà bĩu môi: Ông tự ăn đi, nước này bẩn quá, chẳng biết con cá này từ đâu ra, ăn gì lớn lên, nghĩ đến đã thấy ghê.

Thực ra là cậu vẫn còn tơ tưởng đến đống đồ ăn ngon của Ngô Đồng, cho dù muốn ăn cá thì cũng phải là cá thu Tây Sa.

Cậu là người có con trai, vẫn chưa đến mức phải rơi vào tình cảnh này.

Ngô Đồng nhìn vẻ mặt của ba mình là biết hắn đang nghĩ gì.

Không khỏi cười lạnh trong lòng, Ngươi không phải cảm thấy mình giỏi rồi sao.

Tự đi mà tìm đồ ăn đi.

Lần này ta mà không để ngươi đói đến mức phải đi bắt giun thì ta là con chó con.

Lúc này Lão Ngứa đã moi dạ dày con cá ra, một mùi tanh tưởi xộc lên làm cay mắt, đồ vật bên trong chảy ra, bất ngờ lại là một cái đầu người tròn vo.

Ngô Tà lập tức buồn nôn, nếu không phải trong bụng không có gì thì đã nôn ra ngay tại chỗ.

Lão Ngứa nén sự ghê tởm lật cái đầu người lại, phát hiện da đã có chút thối rữa, nhưng cả cái đầu vẫn còn tương đối nguyên vẹn, chắc là mới bị ăn không lâu.

Dựa theo tốc độ tiêu hóa của dịch vị, vậy hẳn là một người trong nhóm mà họ đã theo dõi.

Lão Ngứa lại bới một hồi, toàn là một ít đồ nghề đổ đấu, còn phát hiện một khẩu súng gọi là vợt liêu thương.

Ngô Đồng liếc qua, đó là loại súng săn hai nòng cỡ nhỏ, bị cưa nòng ngắn đi, báng súng được làm thành dạng súng lục.

Thứ đồ bỏ đi này bắn quá 20 mét đến chó cũng không chết, đừng nói Ngô Đồng, ngay cả Ngô Tà cũng chẳng thèm ngó tới.

Lão Ngứa lại coi nó như báu vật, không chê bẩn, nhặt cả súng và đạn ra.

Ngô Tà còn nói Lão Ngứa ghê tởm, nhưng cũng không ngăn cản.

Bỗng nhiên, cậu lại thấy mặt nước khuấy động, một cái vây cá lóe lên rồi biến mất.

Chết tiệt, vẫn còn nữa à.

Lão Ngứa hoảng hốt trước tiên: Sao lại còn một con nữa.

Ngô Tà dù sao cũng có chút kiến thức, vội an ủi: Đừng hoảng, cái lỗ hổng lúc nãy là do người ta cho nổ mìn tạo ra, chứng tỏ đây chắc chắn không phải là một lối ra duy nhất.

Nếu đường nước không quay lại được, vậy chúng ta cứ tiếp tục đi về phía trước.

Ngô Đồng trước khi đi vẫn rất thương ba mình, quần áo chuẩn bị cho cậu đều là loại trang phục leo núi có nhiều túi.

Bên trong dùng túi nhựa chống nước đựng một ít bánh quy nén, họ vẫn chưa đến mức đói ngay được.

Mấy người lại đi về phía trước hơn một giờ, Ngô Tà đột nhiên bị vấp một cái suýt ngã.

Cậu lấy đèn pin soi, thì ra là một cái vòng sắt gỉ sét khảm trên mặt đất.

Ngô Đồng thầm thở dài, cái thể chất này của ba cậu cũng thật tà môn, không chỉ dễ chiêu ma dẫn quỷ, mà còn luôn vô tình phát hiện ra những cơ quan mà người khác tìm kiếm trăm cay ngàn đắng cũng không thấy.

Cái vòng sắt đó đã gỉ sét rất nặng, nằm trên một phiến đá, trông giống như một cánh cửa.

Lão Ngứa gõ gõ, nói bên trong rỗng, chứng tỏ có không gian.

Ngô Tà lúc này cảm thấy không ổn: Lão Ngứa, có phải ông có chuyện gì giấu tôi không.

Nơi này ông đã từng đến rồi.

Lão Ngứa nhíu mày: Lão Ngô, từ khi nào mà ông đa nghi như vậy.

Ngô Tà nói: Vậy tại sao lần nào ông chỉ đường cũng không tầm thường.

Chẳng lẽ lại trùng hợp như vậy.

Lão Ngứa cười nhạo: Trước đây ông còn giẫm phải cứt chó, sao không nói là con chó nó mưu tính trước.

Ngô Tà cũng có chút nổi nóng: Vậy chúng ta tiếp tục đi thẳng, mặc kệ cái cửa ngầm này, về thẳng Tây An.

Lão Ngứa đột nhiên lộ ra một vẻ mặt kỳ lạ, lại còn thở dài: Cần gì phải làm căng đến mức này.

Lão Ngô, có một số chuyện không nói cho ông là vì tốt cho ông, tôi vẫn coi ông là bạn.

Câu nói này lại chọc giận Ngô Tà: Tốt cho tôi cái con khỉ, muốn thật sự tốt cho tôi thì nói thật ra, lừa tôi xoay vòng vòng vui lắm sao.

Không ngờ Lão Ngứa lại gật đầu rất nghiêm túc.

Ngô Tà lập tức xù lông, xắn tay áo lên định dạy dỗ Lão Ngứa.

Cậu không tin, mình đã luyện hai tháng võ thuật mà còn không đánh lại được cái gã ngồi tù ba năm này.

Lão Ngứa thấy cậu nổi giận vội xua tay: Không không, ông đừng kích động, tôi không có ý đó, ý tôi là nếu chuyện này thành công, ông cũng sẽ có lợi ích to lớn.

Ngô Tà nghiến răng nói: Được, vậy ông nói xem có lợi ích gì.

Lão Ngứa lại tỏ ra bộ dạng muốn nói lại thôi: Bây giờ tôi vẫn chưa thể nói cho ông, tôi có nói ở đây, ông cũng sẽ không tin.

Ngô Tà bĩu môi: Sao ông biết tôi không tin.

Lão từ đây đến cương thi còn gặp rồi, còn có gì không thể tin.

Lão Ngứa xua tay: Chuyện đó không giống, dù sao bây giờ cũng không thể nói, ông xuống dưới đó sẽ biết.

Ngô Tà vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi: Vậy bên dưới cánh cửa ngầm này là cái gì.

Ông trước đây có đến đây chưa.

Lão Ngứa lấy ra một điếu thuốc ngậm lên: Nếu ông đã nhìn ra, vậy tôi sẽ nói thẳng với ông, nơi này ba năm trước tôi đã đến rồi.

Ông yên tâm, đến nơi đó ông nhất định sẽ cảm ơn tôi, thứ đó tôi không thể tả cho ông được.

Hai ta quen nhau 20 năm, Lão Ngô, ông hãy tin tôi thêm một lần nữa.

Ngô Tà có chút do dự, dù sao cũng là bạn thân từ nhỏ lớn lên cùng nhau, cậu không muốn dùng ác ý để suy đoán Lão Ngứa.

Đúng lúc này, một giọng nói khàn khàn đột nhiên vang lên: Không cần suy nghĩ, chúng tôi đã suy nghĩ thay các người rồi.

Ngô Tà vừa định quay người, một vật lạnh lẽo đã dí vào gáy cậu.

Quá sơ suất rồi.

Chương 16

Ngô Tà thật muốn tự tát mình hai cái, hai tháng đặc huấn coi như công cốc, đều bị Lão Ngứa làm cho phân tâm, vậy mà không phát hiện có người đến gần.

Từ trong bóng tối bước ra mấy người, đi đầu lại chính là Quá thúc mà họ đã theo dõi.

Ngô Tà thầm kêu không xong, mấy gã này đều là những kẻ liều mạng, rơi vào tay chúng e là lành ít dữ nhiều, nơi hoang vu hẻo lánh này, có khi đến xác cũng chẳng cần chôn.

Lúc này Lão Ngứa cũng bị người ta đè lại.

Quá thúc hỏi: Nhóc con, vừa rồi mày nói lợi ích to lớn gì đó là cái quái gì.

Lão Ngứa sợ đến run lên: Cũng không có gì, chỉ là một ít đồ sứ và đồ đồng thôi.

Quá thúc kia châm một điếu thuốc rồi lại hỏi: Vậy ngôi mộ đó là thời nào.

Lão Ngứa nói: Thật ra tôi cũng không biết, trông giống như thời nhà Thanh, con bánh tông đó trên đầu còn có bím tóc dài.

Quá thúc cười nhạo một tiếng rồi hỏi một người khác tên Lãnh sư gia: Mộ Thanh có kiểu chôn cất như vậy sao.

Một giọng nói trẻ tuổi trả lời: Không có, phải vào xem mới biết được.

Cửa đá trên mặt đất đã được lật lên, để lộ một lối vào rộng một mét, bên trong tối om, có vẻ như là bậc thang rất dốc, một mùi vị kỳ quái truyền ra.

Ngô Tà lại còn cảm thấy có chút quen thuộc, chỉ là không nhớ ra.

Quá thúc kia trực tiếp đẩy Ngô Tà một cái: Mày xuống dưới dò đường, đừng giở trò, mạng sống của anh em mày nằm trong tay mày đấy, mày mà dám chạy là lão tử thịt nó.

Ngô Tà là kẻ thức thời, cậu cũng không nhiều lời, buộc đèn pin vào cổ tay, hai tay chống hai bên cẩn thận xuống hầm.

Gã mặt rỗ ở trên còn hô: Xuống đến nơi thì kêu một tiếng, nếu nửa tiếng không nghe thấy tiếng, tụi tao sẽ thịt anh em mày.

Ngô Tà cuối cùng vẫn mềm lòng, tuy tức giận vì bị Lão Ngứa lừa, nhưng cũng không thể thật sự để đám người đó giết hắn, đành căng da đầu xuống dưới dò mìn cho chúng.

May mà bên trong không có gì nguy hiểm, xuống đến nơi cậu liền hô một tiếng, đám người đó cũng theo xuống, bên trong lại là một dòng sông ngầm.

Mấy người men theo dòng sông ngầm tiếp tục đi về phía trước, có người không cẩn thận giẫm vào trong nước, la lên một tiếng: Mẹ kiếp, nóng thế.

Đi thêm vài bước, nước còn khá sâu.

Quá thúc kia đẩy Lão Ngứa một cái: Nhóc con, mày nói mày từng đến đây, mày ra ngoài bằng cách nào.

Bơi ra à.

Lão Ngứa vội nói: Dưới mặt nước có hai sợi xích sắt, cứ men theo xích sắt đó là có thể tìm được chỗ.

Mấy người mò mẫm trong nước một hồi, thật sự lôi ra được hai sợi xích đen nhánh.

Cả đám vừa định xuống nước, không ngờ lại có một cột nước

phun ra, va vào đỉnh hang rồi bắn tung tóe toàn là nước nóng, tạt ướt hết cả người.

Quá thúc sợ hãi hét lên: Cái quái gì thế này.

Người tên Lãnh sư gia trong nhóm hét lớn: Là suối phun ngắt quãng, mau lên đây.

Tiếc là đã nói muộn, gã tên Nhị mặt rỗ vừa định chui ra khỏi nước, không biết vì sao cả người đỏ bừng, mới đi được vài bước đã ngã xuống nước, rõ ràng là đã bị luộc chín.

Cột nước ngày càng nhiều, từng đợt nước nóng tưới xuống, dính vào người là bỏng rộp, Ngô Tà cũng bị dính mấy phát.

Lão Ngứa xông tới kéo cậu xuống nước, chỉ vào đáy nước bảo cậu lặn xuống.

Vì nước nóng đều nổi trên mặt, đáy nước ngược lại là lạnh.

Cho đến bây giờ, Ngô Tà vẫn chưa nhớ ra con trai mình đã biến mất, chỉ cần cậu kêu một tiếng thì Ngô Đồng cũng đã đến cứu cậu rồi.

Ngô Đồng nấp trong bóng tối tức đến nghiến răng nghiến lợi, Lão già nhà ngươi cứ đợi đấy cho ta.

Tiếc là Lão Ngứa và Ngô Tà đều không may mắn, lặn xuống đáy nước không lâu thì một cảm giác không trọng lượng truyền đến.

Phía trước họ lại là một thác nước, hai người còn chưa kịp phản ứng đã bị dòng nước cuốn trôi xuống.

Dòng nước khổng lồ đột nhiên va chạm, Ngô Tà lại bị đâm đến ngất đi.

Không biết qua bao lâu, Ngô Tà mơ màng mở mắt, phát hiện mình đang nằm trên mặt đất, bên cạnh có một đống lửa trại, xung quanh

còn có tiếng nước chảy.

Đứa con trai bảo bối mà cậu đã quên từ lâu đang ngồi bên đống lửa nướng thứ gì đó, thấy cậu tỉnh lại liền cười trên nỗi đau của người khác: Ồ, tỉnh rồi à.

Ba ba nghịch ngợm quá nhỉ, chơi vui không.

Lại đây ăn con gà quay thưởng cho sự dũng cảm lấy thân làm canh vừa rồi của ngài nhé.

Bên cạnh lại truyền ra giọng của Lão Ngứa: Trời đất ơi Lão Ngô, cuối cùng ông cũng tỉnh rồi, lần này là nhờ cả vào cháu trai lớn của chúng ta, đúng là hổ phụ sinh hổ tử.

Ngô Tà im lặng thở dài, cậu đây nào phải hổ phụ sinh hổ tử, rõ ràng là rắn nước sinh ra rồng vàng.

Tội mình vừa phải chịu đúng là không oan chút nào, cậu thế mà lại quên mất cái đùi vàng của mình.

Lão Ngứa lại lôi Lãnh sư gia đang co ro trong góc đến ném trước mặt Ngô Tà.

Đây, tù binh cháu trai lớn của tôi bắt được, có muốn đánh một trận cho hả giận không.

Lãnh sư gia vẻ mặt khổ sở nói: Hai vị tiểu ca, tại hạ chỉ là một trí thức, theo lão thái kiếm miếng cơm ăn, lừa gạt chút tiền của gã khách Quảng Đông kia thôi.

Tại hạ tay trói gà không chặt, đi theo các vị cũng chỉ là gánh nặng, ngài coi như cái rắm mà thả tại hạ đi được không.

Lão Ngứa cười lạnh nói: Vậy để lại hết đồ của ngươi, quần áo cũng cởi ra cho ta.

Cởi xong thì cút.

Lãnh sư gia vừa nghe vội xin tha: Hai vị tiểu gia gia tha mạng, trong dãy Thập Vạn Đại Sơn này, một thư sinh yếu đuối như tại hạ làm sao mà đi ra ngoài được.

Tại hạ tuy bất tài, nhưng học thức vẫn có một chút, xin được đi theo hai vị gia giúp việc, tại hạ cái gì cũng từ bỏ, ngài chỉ cần đưa ta ra ngoài là được.

Ngô Tà cuối cùng vẫn mềm lòng: Cứ giữ hắn lại đi, tôi thấy đám người của Quá thúc chịu mang theo một gánh nặng như vậy, chắc chắn là có chỗ hữu dụng.

Lãnh sư gia vội nói: Đúng, tiểu Ngô ca nói rất đúng.

Nếu bây giờ chúng ta là một phe thì tôi cũng không giấu ngài, lúc chúng tôi đến là năm người.

Trong đó chỉ có Quá thúc và Nhị mặt rỗ là làm nghề này, chuyến này là do Lý lão bản bỏ tiền, Vương lão bản cung cấp tư liệu, tại hạ có thể chen chân vào là vì có chút kiến thức về giám định đồ cổ và cơ quan, ngài mang theo tôi chắc chắn sẽ hữu dụng.

Ngô Tà chịu không nổi người khác nói lời mềm mỏng, cầu cứu nhìn Lão Ngứa và Ngô Đồng, đôi mắt cún con tròn xoe của cậu rõ ràng là muốn giữ Lãnh sư gia lại.

Ngô Đồng không tỏ thái độ, Lão Ngứa không muốn vì một người không quan trọng mà trở mặt với Ngô Tà, cũng gật đầu đồng ý.

Lãnh sư gia cảm ơn rối rít, hắn sớm đã nhìn ra trong nhóm người này chỉ có tiểu Ngô ca này là mềm lòng nhất.

Gã mắt tam giác kia thì khỏi nói, cả người toát ra vẻ tà khí, ngay cả ánh mắt của đứa trẻ con cũng lạnh như băng.

Một nhóc con cao hơn một mét một chút, xách hai người lớn từ dưới nước lên mà không hề thở dốc, vừa nhìn đã biết không phải

người thường.

Chỉ là không ngờ lại là con trai của tiểu Ngô ca này, ban đầu hắn còn tưởng là một người lùn không lớn nổi.

Rốt cuộc không có đứa trẻ nào có khí thế như vậy, ba và con trai này có phải là bị tráo đổi không vậy.

Má Ngô Tà bị bỏng mấy nốt, trên người có mấy vết bầm, Ngô Đồng cẩn thận kiểm tra toàn thân cho cậu, may mà không có nội thương hay gãy xương.

Thấy ba mình xoa sườn nhăn nhó, cậu nhóc dứt khoát quay người đi.

Thuốc giảm đau trong không gian được lấy ra rồi lại cất vào mấy lần, cuối cùng cậu vẫn nhẫn tâm không đưa ra.

Bốn người vây quanh đống lửa ăn chút lương khô, quyết định vẫn tiếp tục đi về phía trước.

Hang động nơi họ nghỉ ngơi nằm trên vách đá, bên dưới là tầng tầng lớp lớp quan tài thụ táng.

Mấy người cẩn thận bám vào những chiếc quan tài được cố định trên vách đá để đi xuống đáy vực, không ngờ bên dưới cũng là vô số quan tài.

Lão Ngứa thầm chửi một tiếng: Mẹ kiếp, vẫn chưa hết à, hay là mở một cái ra xem thử.

Ngô Tà vội ngăn hắn lại: Nhìn cái quan tài rách nát này là biết không có gì rồi, bớt một chuyện thì hơn, nhanh chóng đi qua mới là việc chính.

Đừng nhìn Ngô Tà nói năng hùng hồn, thực tế là cậu sợ cái thể chất mở quan tài tất gặp xác biến của mình.

Nơi này sơ sơ cũng có hơn một nghìn cỗ quan tài, nếu đồng loạt nổi dậy, hai cha con nhà họ coi như xong đời ở đây.

Nếu vì một tay táy máy của mình mà làm Ngô gia tuyệt tự, xuống dưới suối vàng cũng không biết ăn nói sao với liệt tổ liệt tông.

Từ trên nhìn xuống thì nơi này có vẻ không xa lắm, nhưng mấy người đi hơn một giờ vẫn chưa đến cuối.

Lão Ngứa không khỏi có chút nóng nảy, hung hăng đá vào một cỗ quan tài bên cạnh.

Lãnh sư gia phát hiện có điều không ổn liền gọi mọi người dừng lại.

Tiểu Ngô ca, nơi này chúng ta vừa đi qua rồi, chắc là gặp phải ngàn quan trận, chính là lợi dụng cách bài trí quan tài để đánh lừa cảm giác của chúng ta, thực tế chúng ta vẫn luôn đi vòng quanh một khu vực.

Bát quái trận thì Ngô Tà biết, nhớ năm xưa Gia Cát Lượng bày mấy tảng đá là có thể vây khốn thiên binh vạn mã, tuy có phần khoa trương, nhưng trận pháp vẫn luôn tồn tại chứ không chỉ là truyền thuyết, dùng quan tài bày trận thì cũng biết là rất lợi hại.

Vậy bây giờ làm sao.

Lão Ngứa hung hăng trừng mắt nhìn Lãnh sư gia: Ngươi không phải nói mình biết kỳ môn độn giáp sao.

Vậy mau phá trận đi.

Lãnh sư gia vội trấn an: Hai vị tiểu ca đừng vội, trận pháp này nói thì huyền ảo, thực tế chỉ là dùng một số thứ gây nhiễu loạn tầm mắt của chúng ta, người ta chỉ cần mở mắt, sẽ dựa vào những thứ trước mắt để phán đoán phương hướng, bất tri bất giác sẽ đi vòng vòng.

Lát nữa chúng ta tắt hết đèn pin, cứ mò mẫm đi trong bóng tối, may rủi có khi lại ra được.

Cách nói này Ngô Tà cảm thấy có chút không đáng tin, nhưng bây giờ cậu cũng không có cách nào hay hơn, đành phải thử trước.

Mấy người tắt đèn pin rồi mò mẫm đi về phía trước.

Ngô Đồng có thể nhìn trong đêm, trong môi trường tối tăm vẫn thấy rất rõ ràng.

Cậu nhớ đoạn này, trong nguyên tác Ngô Tà không có trang bị hoàn hảo như vậy, đèn pin hết điện vẫn luôn dùng đuốc.

Nơi này có rất nhiều chuột lớn ẩn trong quan tài cần dùng lửa để tấn công, may mà trong không gian có sẵn súng bắn pháo hiệu và đạn lửa, quá nhiều biến số dễ làm cốt truyện mất kiểm soát, Ngô Đồng muốn cố gắng giảm bớt ảnh hưởng của mình.

Bỗng nhiên, một bóng đen lao về phía Ngô Tà, Ngô Đồng thầm chửi một tiếng rồi tung một cú đá bay nó đi.

Dù cho có thiên binh vạn mã đi đổ đấu, tất cả tà vật cũng đều nhắm vào Ngô Đường Tăng trước tiên, cái thể chất này đúng là khiến người ta nể phục.

Ngô Tà hoảng hốt: Chuyện gì vậy.

Vừa nói vừa bật đèn pin, xung quanh có mấy con mắt đỏ lông xù đang nhìn chằm chằm vào họ.

Thứ đó to bằng con linh miêu, trông như đã thành tinh.

Lãnh sư gia thất thanh kêu lên: Đây là thi chuột, chúng gặm xương người chết mà lớn lên, mau chạy đi.

Lão Ngứa móc khẩu vợt liêu mà hắn nhặt được ra, bắn hai phát về phía con chuột.

Chương 17

Tiếc là chẳng trúng phát nào, ngược lại mấy cỗ quan tài mục nát trên mặt đất lại bắt lửa.

Lãnh sư gia ngồi xuống sờ một cái rồi kinh hãi kêu lên không ổn: Trên đất này toàn là dầu hỏa, mau chạy.

Lão Ngứa quả thật đã từng đến đây, bây giờ dầu hỏa bốc cháy nằm ngoài dự tính của hắn, cũng chẳng thèm che giấu nữa, lao thẳng về phía trung tâm hố đất, còn không quên quay đầu lại hét lớn: Phía trước có đường hầm, mau xuống dưới.

Đám thi chuột kia dù khôn ngoan đến mấy cũng là súc sinh, sợ lửa là thiên tính, mấy người cuối cùng cũng vào được đường hầm một cách hú vía.

Chẳng biết cái hầm này do ai đào, chỉ đủ cho một người đi qua, nhưng cũng không dài lắm, mấy người bò hơn mười mét thì đến một gian mộ thất.

Lão Ngứa quen đường thắp sáng ngọn đèn trường minh bằng sáp trắng ở góc phòng, lại bảo Ngô Tà phá bệ gạch hình hoa sen ra, chặn ở cửa hầm, mấy người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, đều ngã quỵ xuống đất.

Nghỉ ngơi một lúc, Ngô Tà lại bắt đầu đi loanh quanh.

Ngô Đồng thật sự khâm phục ba mình, thể lực thì phế thật nhưng hồi phục cũng nhanh thật, giống như tiểu cường đánh không chết.

À, hình như miêu tả ba mình như vậy không ổn lắm.

Nhưng cậu thật sự rất thắc mắc, Ngô Tà làm liều như vậy mà vẫn sống được đến cuối cùng, chẳng lẽ là định luật nhân vật chính bất tử.

Gian mộ thất này không nhỏ, phần sau song song đặt mấy cỗ quan tài, một lớn bốn nhỏ, hẳn là một huyệt hợp táng.

Cỗ quan tài lớn nhất đã bị mở, thi thể bên trong mặc một bộ áo giáp, trông như một tướng quân thời nhà Thanh, tiếc là khuôn mặt lộ ra toàn một màu đen, trông rất quỷ dị.

Mộ thất rất đơn điệu, không có bích họa hay phù điêu, cũng không có những vật trang trí như đèn đồng tử hay thú giữ mộ, có thể thấy quy cách ngôi mộ không cao, thật sự không có gì đáng xem.

Lúc này Lão Ngứa đi tới cười một cách thần bí, đưa tay kéo một cái ở dưới quan tài, liền nghe tiếng két một tiếng, một phiến đá phía sau quan tài chìm xuống, thì ra có mật đạo.

Lòng Ngô Tà trĩu nặng, Lão Ngứa quả nhiên có rất nhiều chuyện giấu cậu, cậu sớm đã hối hận vì lúc trước không nghe lời con trai mà đến đây xem náo nhiệt.

May mà lá bài tẩy quan trọng nhất vẫn chưa lộ, đã đến đây rồi, là người hay quỷ thì chờ ra ngoài rồi tính sổ.

Họ theo Lão Ngứa xuống mật đạo, cầu thang rất dài, càng đi xuống càng nóng, chỉ một lát sau mấy người đã nóng đến mồ hôi đầm đìa.

Khoảng mười lăm phút sau, Lão Ngứa nhắc mọi người để ý dưới chân, sau đó thì đến mặt đất bằng phẳng.

Đây là đáy của một cái giếng thẳng đứng hình tròn khổng lồ, đường kính khoảng hơn 60 mét, đáy giếng lõm thành một cái hố sâu, bên trong có gì vẫn chưa nhìn thấy, nhưng lờ mờ có vẻ không phải là trống rỗng.

Nơi này có lẽ là đáy của ngọn núi, vách giếng rõ ràng có dấu vết đào đẽo, hiển nhiên là do con người tạo ra.

Mơ hồ nhìn thấy trung tâm hố dựng một vật khổng lồ, mấy người đi thêm một đoạn nữa, cuối cùng cũng nhìn rõ đó là một cột đồng lớn đường kính khoảng 10 mét, thoạt nhìn còn tưởng là một bức tường đồng.

Nó cao vút không thể trèo tới đỉnh, đáy cắm thẳng vào đá trong hố, trông vô cùng vững chắc.

Ngô Đồng hơi kinh ngạc, đây là cây thần bằng đồng thau.

Quả nhiên được điêu khắc tinh xảo.

Ngô Tà nhìn cũng tấm tắc khen lạ, một món đồ đồng lớn như vậy đừng nói ở thời cổ đại, ngay cả công nghệ hiện đại cũng tương đối khó khăn, có thể nói là một thần tích.

Bề mặt cây đồng cũng không hoàn toàn nhẵn bóng, khắc đầy hoa văn mây sấm, tượng trưng cho thần tính của đồ đồng, hẳn là một loại lễ khí dùng để hiến tế.

Ngô Tà sờ sờ rồi hỏi: Này Lão Ngứa, ông không phải nói có lợi ích to lớn sao, chẳng lẽ là chỉ cây đồng này.

Tôi không nói nó đáng giá bao nhiêu, cho dù đổi thành vàng với tỷ lệ tương đương cho ông, ông có mang nó đi được không.

Lão Ngứa vội xua tay nói: Không phải, lợi ích còn ở trên kia.

Nói rồi lấy ra một đôi găng tay đưa cho Ngô Tà: Chúng ta phải trèo lên.

Ngô Tà vừa nghe liền nổi nóng: Cái gì mà trèo lên.

Thứ này nhìn lên còn chẳng thấy đỉnh, ông nghĩ thể lực của tôi có được không.

Lão Ngứa xua tay nói: Đã đến nước này rồi, trèo vài bước cũng chẳng sao.

Trên đó có rất nhiều cành đồng, giống như trèo thang lầu vậy, không tốn nhiều sức lực, nếu không ông nghĩ tôi trèo lên được à.

Hơn nữa càng lên cao càng gần mặt đất, tôi lấy được bảo bối là có thể đi thẳng ra ngoài.

Nếu ông không trèo chẳng lẽ còn quay lại đường cũ.

Ông thấy đám chuột kia không ăn được thịt nên muốn quay lại đưa đồ ăn cho chúng à.

Ngô Tà nhìn Lãnh sư gia và Ngô Đồng, Ngô Đồng nhún vai tỏ vẻ sao cũng được, Lãnh sư gia thì lại hăm hở muốn thử, nói đã đến đây rồi, thế nào cũng phải lên xem, đường cũ quá nguy hiểm, không bằng ở đây liều một phen.

Ngô Tà thấy ba chọi một cũng biết khuyên không được, liền buộc chặt ba lô lại nói với Lão Ngứa: Tôi nói cho ông biết, đây là lần cuối cùng, mặc kệ cái lợi ích to lớn của ông có lấy được hay không, xem xong cái này chúng ta sẽ đi ra ngoài.

Lão Ngứa luôn miệng đồng ý, lập tức là người đầu tiên giẫm lên cành cây đồng để leo lên.

Theo sau là Lạnh sư gia, rồi đến Ngô Tà, Ngô Đồng đi ngay sau ba mình để bọc hậu.

Nếu Ngô Tà lỡ không cẩn thận rơi xuống thì hắn còn đỡ được, bởi vì khi không có nguy hiểm thì ba hắn chính là mối nguy hiểm lớn nhất.

Mấy pha như trượt chân ngã sấp mặt đều là chuyện thường ngày, đúng là mệt tâm quá mà, giờ hắn vô cùng nhớ Trương Khởi Linh và Bàn Tử.

Cành cây không những không dày đặc mà leo lên còn khá thuận tay.

Lão Ngứa vừa leo vừa nhắc nhở, tuyệt đối đừng để da tiếp xúc với cây đồng, phải xem cái cây này như một khối kim loại cao thế đang dẫn điện, phải luôn chú ý từng bước chân.

Ngô Đồng suy đoán đây có thể là năng lực vật chất hóa, cần phải tiếp xúc với da mới kích hoạt được, Lão Ngứa không muốn người khác phát hiện nên mới đưa găng tay cho họ.

Bám sát vào vách cây đồng, những hoa văn kia trông càng rõ ràng hơn, không ngờ lại không có một chút dấu vết rèn đúc nào, quả thực hoàn mỹ không tì vết.

Ngược lại, khe hở giữa các hoa văn mây sấm rất sâu, dường như được khắc sâu vào trong thân cây, chỉ là không nhìn rõ được khắc thứ gì.

Khi leo đến độ cao khoảng hai mươi bảy, hai mươi tám mét, do quá căng thẳng nên họ nhanh chóng ướt đẫm mồ hôi, thở hồng hộc như trâu.

Ngô Tà nhìn xuống dưới thì đã không còn thấy cái hố trên mặt đất nữa.

Chỉ còn ngọn đuốc ở cửa là le lói ánh sáng, sao mới cao có chút mà nhìn xuống đã như vực sâu không đáy vậy.

Cậu không khỏi sợ đến mức chân mềm nhũn, may mà lúc này Lão Ngứa dừng lại, ra hiệu cho mọi người nghỉ ngơi một chút.

Lạnh sư gia như được đại xá, lập tức ngồi xuống.

Lão ta mệt đến mức chân run lẩy bẩy, sắp đứng không vững nữa.

Ngô Tà cũng căng thẳng vịn vào nhánh cây, tranh thủ nghỉ ngơi, chỉ có Ngô Đồng ngồi vắt vẻo trên chạc cây, hai chân đung đưa như đang đi dã ngoại.

Mấy người lấy bánh quy khô ra nhai, tranh thủ hồi phục thể lực.

Lão Ngứa nói: Mấy người các anh thế này là không ổn rồi, bên trên còn cả trăm mét nữa đấy, cứ tốc độ này thì có lẽ chúng ta phải qua đêm trên cây mất.

Ngô Đồng lấy một miếng sô cô la to đưa cho Ngô Tà.

Cây đồng này quá cao, nếu ba cậu kiệt sức mà ngã xuống thật thì với gia tốc trọng trường, chưa chắc hắn đã kéo lại được.

Ngô Tà vui vẻ nhận lấy rồi gặm.

Con trai mình cuối cùng cũng mềm lòng rồi, mình đã nói mà, dù sao cũng là ruột thịt, nó nỡ lòng nào mặc kệ cha nó thật sao.

Đuôi của Ngô tiểu cẩu sắp vẫy lên tận trời rồi.

Mọi người nghỉ ngơi đủ, đang định tiếp tục leo lên thì đột nhiên cả cây đồng rung nhẹ một cái, như thể bị thứ gì đó đụng vào.

Lão Ngứa ra hiệu im lặng, sau đó áp sát vào vách cây đồng, vừa nghe xong thì sắc mặt đại biến: Mẹ kiếp, hình như có thứ gì đang bò lên.

Ngô Tà trong lòng căng thẳng, nghĩ đến đám người của Quá Thúc.

Sau khi họ lao xuống từ thác nước thì không còn tin tức gì nữa, chẳng lẽ bây giờ đã đuổi theo đến đây.

Nhưng nghĩ lại thấy có gì đó không đúng, trận Hỏa long ngàn quan bên ngoài không thể tắt trong một sớm một chiều được, họ không thể qua đây được.

Lão Ngứa lại giơ cây vợt gắp than của lão lên, ý là tiên hạ thủ vi cường.

Lúc này, chấn động trên vách đồng lại tăng lên, tiếng sột soạt rất dày đặc, không giống tiếng người có thể phát ra, chẳng lẽ lũ chuột lớn

bên ngoài cũng trèo cây.

Thứ kia di chuyển cực kỳ nhanh, trong nháy mắt đã đến ngay dưới chân họ.

Ngô Tà bật đèn pin rọi xuống, lập tức sợ toát mồ hôi lạnh.

Lão Ngứa hét lên một tiếng rồi liều mạng leo lên trên, nhưng thứ đó vẫn bám riết không buông, cuối cùng Lạnh sư gia leo không nổi nữa, mắt thấy sắp bị đuổi kịp.

Ngô Tà dừng lại, cậu không muốn bỏ rơi đồng đội, hơn nữa thể lực của mình cũng sắp cạn kiệt, chi bằng liều một phen.

Bên dưới đuổi theo là một đám người rừng, vóc dáng không cao nhưng thân thể linh hoạt, mang một khuôn mặt to lớn xấu xí và kỳ dị không hề tương xứng với thân hình, chúng vươn móng vuốt đen nhọn hoắt mà bám lên.

Ngô Đồng rút gậy lang nha ra, một gậy một đứa, đánh bay những con quái vật lại gần Ngô Tà.

Ngô Tà một tay bám vào cành cây đồng, Đại bạch chân chó cũng vung lên vun vút, đáng tiếc mặt của lũ quái vật này rất cứng, chém mãi không đứt.

Chương 18

Ngô Đồng hét lên: Đánh vào người chúng nó, trên mặt là mặt nạ.

Nói rồi hắn dùng gậy lang nha đập vào mặt một con quái vật, chiếc mặt nạ đá lập tức vỡ tan tành, để lộ ra khuôn mặt khỉ lông vàng máu thịt be bét.

Lúc này Ngô Tà cũng đã nhìn rõ, nếu là khỉ thì chẳng có gì đáng sợ, cậu lại vung Đại bạch chân chó tham gia chiến đấu.

Biết được điểm yếu rồi thì mọi chuyện dễ dàng hơn nhiều, chẳng mấy chốc lũ khỉ đã bị đánh đuổi.

Mọi người vừa định nghỉ ngơi một chút thì rất nhiều mặt nạ lại bò lên bề mặt cây đồng, những chiếc mặt nạ không ở trên mặt khỉ đang tự di chuyển.

Lão Ngứa kinh hãi kêu lên: Thứ này lại có thể là vật sống, tách khỏi lũ khỉ cũng có thể tấn công sao.

Lương sư gia hô: Ta biết rồi, đây là Xuy cổ.

Lũ khỉ kia chỉ là con rối thôi, thứ này mà úp lên mặt thì chúng ta sẽ bị nó khống chế giống như lũ khỉ kia, cẩn thận đừng để nó chui vào miệng.

Nếu là khỉ thì họ còn có thể chém vài nhát, nhưng mấy con Xuy cổ này đều làm bằng đá, chém không được.

Chúng bám dày đặc trên cây đồng thành một lớp, nhìn quanh đâu đâu cũng có, tốc độ bò sát trên bề mặt cây rất nhanh, thoáng cái đã đến gần.

Ngô Đồng biết mấy thứ này sợ máu kỳ lân, hắn không lo cho Ngô Tà, chỉ đứng bảo vệ xung quanh xem náo nhiệt.

Trong lúc hỗn loạn, một con Xuy cổ nhảy lên chân Ngô Tà, móng vuốt cứng trên chân nó xé rách quần áo, máu lập tức chảy ra.

Không ngờ những con Xuy cổ xung quanh lại rút đi như thủy triều, nơi Ngô Tà đứng trở thành một khoảng trống.

Ngô Tà cũng chợt nhớ ra con trai đã cho mình ăn Kỳ lân kiệt, nghe nói có thể trừ trùng đuổi tà, chẳng lẽ mình cũng có bảo huyết giống Tiểu ca.

Để kiểm chứng, cậu quẹt một vệt máu trên chân rồi đưa tay ra trước, lập tức những con Xuy cổ ở hướng đó lùi lại.

Lần này Ngô tiểu cẩu phấn khích tột độ, nếu có đuôi thì chắc đã vẫy ra cả tàn ảnh rồi.

Người nghèo mới phất dễ bị ngáo, Ngô Tà vậy mà bắt chước dáng vẻ của Tiểu ca, dùng lòng bàn tay quẹt một đường trên Đại bạch chân chó, máu tươi lập tức tuôn như suối.

Cậu cười ha hả bôi máu lên người Ngô Đồng, cục bảo bối kia con trai cho mình ăn rồi, cậu không thể để con trai cưng bị lũ sâu này cắn được.

Ngô Đồng mặt sa sầm nhìn pha xử lý của ba mình.

Lão tử ở mộ đáy biển che chở cho mày đến lớp da cũng không trầy, mày lại học được cách tự hại mình rồi à.

Dám tiết lộ trước mặt người ngoài, không biết mang ngọc trong người là có tội sao.

Mày muốn bị trói lên bàn mổ hay bị người ta lôi vào mộ làm túi máu.

Trách không được Nam Hạt Tử, Bắc câm điếc, Bàn Tử ở giữa, Tây Tiểu Hoa đều không bảo vệ nổi ba, xét về độ tìm chết thì ba bỏ xa

mấy đứa cưa van hạn dòng với cưa bóng đèn cả mười tám con phố.

Bên này Ngô Đồng tức đến hộc máu, bên kia Ngô Tà vui như bay.

Lạnh sư gia đã bị hơn chục con Xuy cổ bám đầy người, chúng đang bò lên mặt lão ta, định chui vào miệng.

Ngô Tà vẩy một ít máu về phía lão, ngay lập tức lũ Xuy cổ liền rút đi.

Lạnh sư gia cuối cùng cũng sống sót, lão túm lấy ống quần Ngô Tà không buông, Lão Ngứa cũng vội vàng chạy lại trốn bên cạnh Ngô Tà để ké máu.

Lão Ngô, ông có thần thông này từ khi nào vậy.

Lạnh sư gia vỗ ngực, vội vàng cảm ơn: Tiểu Ngô ca, đại ân không lời nào tả xiết, sau này nếu ngài có cần đến lão Lạnh này, tại hạ muôn chết không từ.

Ngô Tà xua tay, vô cùng hưởng thụ ánh mắt sùng bái của Lão Ngứa và Lạnh sư gia.

Trước đây cậu toàn là kẻ chuyên ngáng chân với sức chiến đấu bằng năm, giờ cũng được hưởng đãi ngộ của đại lão.

Ngô tiểu cẩu sướng rơn.

Ngô Đồng: Ông bố Ngô Tà này đúng là ngu không cứu nổi, có thu hồi được không, mình không muốn nữa.

Giọng nói u ám của Ngô Đồng vang lên: Ba, tay. có đau không.

Khỉ thật, vừa rồi máu nóng dồn lên não không cảm thấy gì, bây giờ bị Ngô Đồng nhắc, Ngô Tà lập tức đau đến suýt nữa hét lên.

Ngô tiểu cẩu cố gắng duy trì hình tượng đại lão, tỏ vẻ vân đạm phong khinh, nhưng trong lòng đã khóc thành cún.

Bị cái mặt liệt của Tiểu ca lúc lấy máu lừa rồi, mẹ nó đau chết cha.

Lạnh sư gia quả thực kiến thức rộng rãi: Xin hỏi tổ tiên của Tiểu Ngô ca có phải họ Trương không.

Lời này nghe như đang chửi người, Ngô Tà nhất thời ngẩn ra, sau đó nhớ ra có lẽ lão ta tưởng mình là người nhà của Tiểu ca, năng lực này của Tiểu ca là di truyền.

Ngô Tà vội xua tay cười nói: Tổ tông nhà tôi mấy chục tám đời đều họ Ngô, chưa từng kết thân với nhà họ Trương, tôi biết ông nói đến máu kỳ lân của nhà họ Trương, cái này của tôi không giống của họ, không phải di truyền, là nhân tạo.

Nhân tạo.

Lạnh sư gia suy nghĩ một lát liền hiểu ra: Vậy ngài đã ăn một loại trung dược màu sẫm, vị đắng chát.

Ăn rồi, Ngô Tà không ngờ lão đầu này lại có chút kiến thức, Ngài không cần phải nói ẩn ý như vậy, tôi biết đó là Kỳ lân kiệt, một năm màu xanh, mười năm màu vàng, trăm năm màu nâu, ngàn năm màu đen, miếng tôi ăn là từ thời Tây Chu, cũng hơn hai ngàn năm rồi, nên tác dụng tương đối mạnh.

Lão Ngứa vẻ mặt hâm mộ nói: Ghê nha Lão Ngô, quả nhiên là tiểu thái gia nhà họ Ngô, thần vật trong truyền thuyết bậc này mà đem bán đấu giá ít nhất cũng năm sáu trăm vạn, vậy mà cho cậu ăn.

Đích tôn độc đinh đúng là quý giá thật.

Ngô Tà cũng không biết giải thích thế nào, thực ra cậu làm trưởng tôn nhà họ Ngô cũng không vẻ vang như vậy, cũng không như người khác tưởng tượng là mặc vàng đeo bạc, tiêu xài hoang phí.

Trong nhà tuy chỉ có mình cậu là con cháu, nhưng cũng không hề

cưng chiều, chỉ có chú Ba thỉnh thoảng cho cậu vài thứ đáng tiền, nhưng cũng có hạn.

Một miếng ăn hết mấy trăm vạn, chuyện này nghĩ cũng không dám nghĩ, cũng chỉ từ khi có con trai, cậu mới thực sự trải nghiệm một chút cuộc sống hào môn.

Nhưng cậu vẫn luôn rất kiềm chế, phú nhị đại khác ăn bám cha mẹ thì ung dung tự tại, còn cậu ăn bám con trai ít nhiều có chút chột dạ.

Đặc biệt là đứa con này còn không phải do cậu nuôi lớn.

Ngô Tà vốn là một ông chủ nhỏ, bánh từ trên trời rơi xuống cậu có thể vui vẻ nhặt, nhưng mỏ vàng rơi xuống thì cậu cũng không dám đưa tay.

Cứ nhét vào lòng là cậu sẽ mất ngủ ngay.

Lũ Xuy cổ tuy sợ máu Ngô Tà không dám tiến lên, nhưng cũng không rút đi, mà vây quanh mấy người họ, rục rịch chờ thời.

Cứ giằng co thế này cũng không phải là cách, Lão Ngứa chỉ vào vách đá bên cạnh nói: Xung quanh đây có rất nhiều hang động, hay là chúng ta chui vào đó trốn một lát, chỉ cần chặn cửa động lại là ít nhất có thể nghỉ ngơi một chút.

Ở trên cây này nếu sơ sẩy một bước, ngã xuống là thành bánh nhân thịt đấy.

Ngô Tà lén lút kéo Ngô Đồng một cái: Ba lô của con không phải có dây thừng sao.

Lấy ra cho ba dùng một chút.

Nói xong còn nháy mắt với con trai mấy cái.

Ngô Đồng thở dài, nhân lúc ba lô che khuất, lấy ra một cuộn dây

thừng leo núi lớn từ trong không gian đưa cho Ngô Tà, trong lòng thầm nâng mức độ huấn luyện của Ngô Tà lên một bậc nữa.

Ngô tiểu cẩu à, mày cứ việc quậy cho đã, nhưng sau khi ra ngoài sẽ tính sổ hết, ngoặc đơn. có tính lãi.

Lão Ngứa buộc dây thừng vào một cành cây đồng, là người đầu tiên đu sang hang động đối diện.

May mà khoảng cách không quá xa, ngay cả Lạnh sư gia cũng qua được một cách an toàn.

Hang động này cao bằng một người, hẳn là do con người tạo ra.

Trải qua hơn một ngàn năm mưa xói, trên đó xuất hiện một ít thạch nhũ, mặt đất ẩm ướt.

Quả nhiên vách đá bên này cũng có Xuy cổ, cảm nhận được hơi thở máu thịt, chúng tụ lại từng tốp.

Tay của Ngô Tà vừa băng bó xong đã bị rách ra lúc đu sang, vừa hay tận dụng được, cậu bôi một ít máu lên cửa, thấy những chiếc mặt nạ đá không tiến lên nữa, mấy người mới thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ có Ngô Tà nhìn móng vuốt máu me của mình mà hối hận không thôi, lúc này cậu mới nhớ ra một câu danh ngôn: làm người đừng ra vẻ, ra vẻ bị sét đánh, quả nhiên đại thần không phải là thứ người thường có thể làm được.

Cái hang động rách nát này tuy vừa ẩm vừa cứng, rất khó chịu, nhưng ít nhất cũng có cảm giác vững chãi, không sợ xoay người một cái là ngã xuống.

Mấy người định ngủ một giấc ở đây rồi mới đi tiếp.

Ngô Tà nằm trên mặt đất, ôm Ngô Đồng vào lòng, để hắn ngủ trên người mình.

Dù con trai có mạnh mẽ thế nào cũng chỉ mới tám tuổi, bế lên nhẹ tênh, mềm mại, không biết chút thịt ấy làm sao mà bộc phát ra năng lượng lớn như vậy.

Ngô Đồng ban đầu không muốn lắm, nhưng không chịu nổi tình cha bùng nổ của ông bố Ngô Tà.

Trước đây không có cơ hội ngủ chung, lần này nói gì cũng phải bù đắp cho con trai.

Ngô Đồng bị quấn lấy không còn cách nào khác, đành miễn cưỡng đồng ý.

Dù sao đệm thịt cũng thoải mái hơn cục đá ẩm ướt, lạnh lẽo, như vậy hắn cũng có thể bảo vệ ba mình ở cự ly gần, lý do không tồi, hoàn hảo.

Được ba ôm vào lòng, Ngô Đồng suy nghĩ miên man.

Chương 19

Ngô Tà thật sự là một người rất đặc biệt.

Có chút tham lam nhỏ nhưng tuyệt đối không tham lam, ngưỡng mộ những gì người khác có nhưng tuyệt không muốn cướp đoạt, biết rõ người khác đủ mạnh nhưng sẽ không yên tâm thoải mái hưởng thụ sự giúp đỡ của người khác.

Cậu sẽ không bán đứng bạn bè, cố hết sức giúp đỡ mọi người, được ơn luôn muốn báo đáp, rõ ràng là một thể chất gây họa nhưng lại khiến người ta cảm thấy an tâm.

Trong nguyên tác, Trương Khởi Linh và Giải Vũ Thần có lẽ cũng bị chính đặc tính này của cậu thu hút, họ đều là những người cô đơn giống cậu, dù bên cạnh người đến người đi, nhưng không một ai có thể giao phó tấm lưng của mình.

Ngô Đồng lại nghĩ đến kiếp trước, cùng nhau làm nhiệm vụ đều chỉ là đối tác, bất cứ lúc nào cũng có thể phản bội, mấu chốt là xem lợi ích có đủ lớn hay không.

Hắn đến nơi này thực sự rất vui vẻ.

Trước đây xem Đạo Mộ Bút Ký chính là bị tình cảm giữa Thiết Tam Giác hấp dẫn, bất cứ lúc nào cũng tuyệt không vứt bỏ đồng đội, điều này giống như một câu chuyện cổ tích, khiến hắn ngưỡng mộ ghen tị.

Sau này đến Tàng Hải Hoa và Sa Hải, nhìn Ngô Tà từng bước lột xác, trong lòng hắn lại có một loại khoái cảm kỳ lạ.

Thấy chưa, làm gì có ai trong sạch mãi mãi, chẳng phải cũng bị từng bước nhuốm đen sao.

Nhưng càng xem về sau hắn càng trầm mặc, Ngô Tà không giống hắn.

Dù đã thành Tà Đế, dù bị dồn đến đường cùng, trong lòng cậu vẫn còn một mảnh đất tinh khôi.

Cậu thiêu đốt tất cả của mình để hoàn thành lời hứa đó: Tiểu ca, tôi đưa cậu về nhà.

Ngô Đồng ngưỡng mộ Trương Khởi Linh, nhưng lại không thể sinh lòng ghen ghét.

Tình cảm của họ không đáng để một người như hắn soi mói.

Sau này hắn xuyên không, trở thành con trai của Ngô Tà, vậy thì mảnh đất tinh khôi của Ngô Tà có phải cũng có một vị trí nhỏ cho hắn không.

Ôm cánh tay của ba, nghe nhịp tim của ba, Ngô Đồng hiếm khi ngủ một giấc say sưa.

Giấc ngủ này hai cha con ngủ rất ngon.

Lúc Ngô Đồng tỉnh dậy, ngọn đuốc ở cửa đã rất yếu, rõ ràng là đã ngủ rất lâu.

Hắn vừa động thì Ngô Tà cũng tỉnh, bộ đồ leo núi có thể chống ẩm nhưng không đủ dày, bị mặt đất cấn đến đau lưng.

Lũ Xuy cổ ở cửa cũng đã biến mất, Lão Ngứa vẫn đang ngủ, còn Lạnh sư gia thì đã không thấy đâu nữa.

Ngô Tà tức giận mắng: Thằng khốn, hóa ra hôm qua lão ta đều giả vờ, còn nói muốn báo ơn, vậy mà dám nhân lúc lão tử ngủ mà chuồn mất.

Ngô Đồng trong lòng ảo não, sao mình lại ngủ say như vậy.

Nếu là ở kiếp trước, thế này đủ để hắn chết tám trăm lần rồi.

Ngô Tà đi đến cửa hang định xem xét, nhưng trước mắt đột nhiên lóe lên, một bóng đen từ trên đu xuống, một cước đá vào ngực cậu, khiến cậu ngã sõng soài vào trong hang.

Ngô Đồng ánh mắt lạnh đi, lao đến che trước mặt ba mình, đối mặt với kẻ vừa vào, một cú quét chân đã đá ngã đối phương, ngay sau đó đè lên người hắn, nhắm vào mặt mà đấm tới tấp hơn chục quyền.

Lạnh sư gia đi theo người đó vào vội vàng la lớn: Đừng đánh, đừng đánh, đều là hiểu lầm, sắp chết người rồi.

Ngô Tà cũng ôm ngực vội gọi: Mau quay lại.

Lúc Ngô Đồng đứng dậy, hắn còn hung hăng giẫm lên chân kẻ đó một cái, chỉ nghe tiếng rắc một tiếng, rõ ràng là đã bị giẫm gãy.

Người kia lập tức hét lên một tiếng như heo bị chọc tiết.

Lão Ngứa và Lạnh sư gia sợ đến rụt cổ lại.

Ngô Tà bị đá một cước, không còn chút thiện cảm nào với Lạnh sư gia nữa.

Lão già này hôm qua còn nói muốn báo ơn, hôm nay đã dám bán đứng cậu.

Nói đi, chuyện gì đây.

Ông phản bội cũng nhanh quá đấy.

Lạnh sư gia vội vàng cười làm lành: Hiểu lầm, hiểu lầm cả thôi, Vương lão bản muốn hợp tác với ngài, vừa rồi là không nhìn rõ nên mới hiểu lầm.

Những người đi cùng chúng tôi lúc trước đã chết sạch cả rồi, một mình ông ấy không ra ngoài được nên mới nghĩ đến việc hợp tác.

Lạnh sư gia quay đầu nhìn lại thảm trạng của Vương lão bản, mặt sưng vù như đầu heo, chân lại bị gãy, chắc chắn là không đi nổi nữa.

Lão ta thầm thở dài, đã nói với hắn là đứa nhỏ kia rất lợi hại rồi, hắn cứ không tin, đây đều là số mệnh.

Lão Ngứa và Ngô Đồng cũng nhìn Lạnh sư gia với vẻ mặt không tốt, rõ ràng là không tin lời giải thích của lão ta.

Ngô Tà thấy tình hình này cũng biết không thể mềm lòng được nữa, nếu không có Ngô Đồng đi cùng, có lẽ cậu đã toi mạng trong tay họ rồi.

Cậu cũng không phải người không biết điều, thở dài nói: Tôi không quan tâm ông thật sự phản bội hay giả vờ, tóm lại tôi không thể dẫn ông theo được, ông tự tìm đường sống đi.

Lão Ngứa nói tiếp theo phải đến sạn đạo trên vách đá đối diện.

Ba người mặc kệ tiếng kêu của Lạnh sư gia, theo dây thừng đu trở lại cây đồng xanh để tiếp tục leo lên.

Ngô Tà cuối cùng vẫn mềm lòng, ném cuộn dây thừng đó về lại phía hang động, coi như để lại cho Lạnh sư gia một con đường sống.

Ngô Đồng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, tính mềm lòng này của ba hắn là bẩm sinh, trong thời gian ngắn đừng mong sửa được.

Ngô Tà vội vàng vuốt lông cho con trai, lại không để ý đến ánh mắt phức tạp của Lão Ngứa khi nhìn về phía Ngô Đồng.

Ngô Đồng trong lòng cười lạnh, đây là Lão Ngứa đang nghi ngờ mình có năng lực vật chất hóa, dù sao cái ba lô nhỏ kia không thể chứa được hai cuộn dây thừng lớn.

Lần này đu sang, Ngô Tà đi trước, sau đó là Ngô Đồng.

Không phải Ngô Đồng yên tâm để ba mình đi dò đường, mà là không dám để Lão Ngứa đi một mình với ba cậu.

Cho đến bây giờ Lão Ngứa vẫn chưa có động tĩnh gì, hắn không

thể phán đoán được năng lực kia là thật hay giả.

Từ lúc Xuy cổ xuất hiện, hắn đã gọi hệ thống thu dọn đồ vật, không ngờ lại không có chút phản ứng nào.

Rõ ràng lúc gặp Triết La Hồi, hắn mới gọi hệ thống một lần, lúc đó hệ thống không có gì bất thường, không ngờ lên cây thần lại mất sóng.

Ngô Đồng bây giờ không chắc chắn, là do cây đồng xanh thật sự có sức mạnh siêu nhiên khiến hệ thống mất kết nối, hay là do cảm giác của chính hắn bị ảnh hưởng nên không nghe thấy phản hồi của hệ thống.

Nếu là vế trước, vậy thì tất cả những gì Ngô Tà trải qua trong nguyên tác đều là sự thật, Lão Ngứa thật sự là người nhân bản, cây đồng xanh cũng thật sự có sức mạnh siêu nhiên.

Vậy hắn nên nhân lúc Lão Ngứa kia không để ý mà giết chết trong nháy mắt.

Sau đó mang Ngô Tà nhanh chóng rời khỏi phạm vi cây thần, dù sao não của ba hắn cũng là phiên bản Plus, không khéo cậu ta có thể biến nơi này thành công viên chủ đề Sơn Hải Kinh.

Nếu là vế sau thì cũng dễ xử lý, hắn chỉ cần bảo vệ tốt ba mình, coi như đang chơi một chuyến phiêu lưu trong rạp phim 5D.

Mục đích của Lão Ngứa là làm cho Ngô Tà nhớ lại mẹ mình, từ đó đạt được mục đích tái sinh, vậy thì hắn sẽ không giết Ngô Tà.

Cục diện tệ nhất hiện tại là không biết gì cả, chỉ có thể đi một bước xem một bước, không thể đưa ra dự đoán trước, điều này khiến Ngô Đồng rất khó chịu.

Mấy người lên sạn đạo rất dễ dàng.

Những tấm ván gỗ tuy có chút mục nát, nhưng chưa đến mức sụp đổ.

Sau khi lên, vẫn là Lão Ngứa dẫn đường, lần mò vào một hang động bên trong.

Trong hang động có rất nhiều rễ cây khí mọc xuống, cách đó hơn mười mét hẳn là có cây, xem ra cách mặt đất không xa.

Trong những rễ cây này còn quấn quanh một vài thứ, trông như những bức tượng người bằng đồng.

Ngô Tà gọi Lão Ngứa: Đây là nơi tốt ông nói đấy à.

Dù mấy thứ này có giá trị, chúng ta cũng không mang đi được.

Lão Ngứa xua tay nói: Không phải, còn ở phía trước.

Nói xong cũng không quay đầu lại mà đi tiếp, Ngô Đồng có thể cảm nhận được sự nôn nóng trong giọng nói của hắn, có lẽ biến số là mình đã làm hắn hoảng loạn.

Đi thêm một đoạn, Lão Ngứa rẽ vào một hang động nhỏ, ở đó có một cỗ quan tài đá khổng lồ, bên dưới quan tài còn có một giường quan, trông giống như một đài hiến tế.

Ngô Tà dùng đèn pin soi qua, quan tài trống không.

Trong một góc hang động mọc một loại nấm màu xanh nhạt, trên đó còn phát ra một lớp ánh sáng xanh lục, Ngô Đồng tò mò dùng dao găm khều khều.

Bỗng nhiên nghe Lão Ngứa nói một tiếng đừng động đậy, quay người lại thì thấy Lão Ngứa một tay bóp cổ Ngô Tà, tay kia chĩa súng vào thái dương cậu.

Sao có thể.

Chương 20

Ngô Đồng trong lòng trầm xuống, lúc này Ngô Tà còn chưa trở mặt với Lão Ngứa, sao hắn lại ra tay trước.

Thực ra chuyện này cũng không thể trách Lão Ngứa.

Mọi phản ứng của Ngô Tà đều nằm trong dự đoán của hắn, kể cả sự nghi ngờ của Ngô Tà cũng đã được Lão Ngứa lường trước, hắn đã sớm nghĩ ra mười mấy cách đối phó, không ảnh hưởng đến đại cục.

Nguyên nhân thực sự khiến Lão Ngứa phải liều lĩnh chính là Ngô Đồng.

Mọi hành vi của đứa trẻ này đều khiến Lão Ngứa cảm thấy hoảng sợ, cho dù đã đến cây thần, lấy lại được năng lực vật chất hóa của mình, hắn vẫn có cảm giác mọi thứ đang vượt khỏi tầm kiểm soát.

Hắn đã trả giá quá nhiều cho kế hoạch này, tuyệt đối không cho phép có một chút sai sót nào.

Lão Ngứa ánh mắt hung tợn nhìn về phía Ngô Đồng: Tao biết mày rất lợi hại.

Mặc kệ mày là quái vật gì, nếu mày còn quan tâm đến mạng sống của Ngô Tà thì ngoan ngoãn cho tao.

Tao chỉ muốn nhờ Lão Ngô giúp một việc, sau khi xong việc tao tuyệt đối sẽ không làm hại nó.

Ngô Tà bị bóp cổ, chĩa súng vào đầu, tức giận mắng: Lão Ngứa mày là thằng khốn, hai chúng ta từ nhỏ đã mặc chung một cái quần lớn lên, mày lại muốn hại tao.

Giọng Lão Ngứa trầm xuống, mang theo một tia khẩn cầu, nhưng lực tay không hề lơi lỏng: Lão Ngô, tao biết tao có lỗi với mày, nếu

không phải tao thực sự cùng đường, tao cũng không làm ra chuyện súc sinh này, tao cầu xin mày giúp tao lần này.

Sau đó lại hung tợn nhìn về phía Ngô Đồng: Tao biết mày cũng có năng lực đó, mày dùng còng tay còng chân lại với nhau, tao đưa ba mày đi xử lý chút việc, quay về các người có thể đi, tao tuyệt không ngăn cản.

Ngô Đồng ánh mắt lạnh băng nhìn chằm chằm Lão Ngứa, lấy ra hai bộ còng tay, tự còng tay chân mình lại.

Hắn không dám cược, bây giờ trông tinh thần Lão Ngứa có vẻ không bình thường.

Hành vi của kẻ điên không có logic, lỡ như hắn cho rằng nhân bản Ngô Tà sẽ nghe lời hơn, rồi giết chết bản thể thì sao.

Bây giờ chỉ có thể cố gắng phối hợp, trước tiên trấn an cảm xúc của Lão Ngứa đã.

Ngay khi Ngô Đồng nghĩ rằng Lão Ngứa sẽ bắt cóc ba mình bỏ trốn, Lão Ngứa lại đột nhiên lao đến bên cạnh hắn, một cước đá hắn ra khỏi hang, cứ thế thẳng tắp rơi xuống.

Ngô Đồng nhanh chóng giật đứt còng tay, tung ra một chiếc móc câu chín móng treo lên cành cây đồng nhô ra.

Dù Ngô Đồng phản ứng nhanh, hắn cũng đã rơi xuống hơn ba mươi mét so với sạn đạo.

Nói về phía Lão Ngứa, Ngô Tà bị hắn đẩy ngã, trơ mắt nhìn thân hình nhỏ bé của con trai bị đá xuống vách đá, sau một lúc ngây người là cơn giận ngút trời.

Cậu lao tới đấm Lão Ngứa túi bụi, lúc này Ngô Tà đã hoàn toàn không còn suy nghĩ được gì.

Cậu không nhớ đến Đại bạch chân chó, cũng không nhớ Lão Ngứa có súng trong tay, trong đầu chỉ có hắn giết con trai mình, đánh chết hắn, đánh chết hắn.

Ngô Tà lần đầu tiên nảy sinh sát tâm với một người.

Lão Ngứa chưa từng thấy một Ngô Tà như vậy, đôi mắt đỏ ngầu, mặt mày dữ tợn như ác quỷ địa ngục.

Hắn đành từ bỏ việc giao tiếp với Ngô Tà, sau khi ăn mấy cú đấm, hắn dùng báng súng đập vào gáy Ngô Tà.

Đây là chiêu hắn học được từ một bạn tù trong ba năm ngồi xổm trong xưởng đúc, Ngô Tà đang điên cuồng lập tức mất đi ý thức.

Lão Ngứa không dám trì hoãn, hắn ấn mấy cái trên đài tế, đáy của quan tài đá không có nắp mở ra một cửa động, hắn kéo Ngô Tà vào rồi đóng lại cơ quan.

Cơ quan vừa đóng lại nửa phút thì Ngô Đồng đã leo lên.

Lúc này trong hang đã không còn ai, trừ vài giọt máu tươi trên mặt đất, không còn chút dấu vết nào khác.

Ngô Đồng tức giận đá bay một hòn đá, chỉ thiếu chút nữa là đuổi kịp.

Từ lúc Ngô Đồng bị đá xuống đến lúc quay lại chỉ mất vài phút, đều do lũ Xuy cổ phiền phức làm chậm trễ thời gian.

Nghĩ đến Xuy cổ, Ngô Đồng nhìn vết máu trên mặt đất, dùng móc câu chín móng bắt một con từ vách đá xung quanh ném xuống.

Chiếc mặt nạ xấu xí đó bò thẳng về phía hắn, không hề né tránh vết máu trên đất.

Xem ra không phải máu của Ngô Tà, Ngô Đồng cuối cùng cũng yên tâm một chút, nhấc chân đá chiếc mặt nạ xuống.

Ngô Đồng bắt đầu tìm kiếm cơ quan xung quanh đài tế.

Hắn bây giờ vô cùng hối hận vì trước đây đã bỏ bê di sản của Dọn Sơn đạo nhân, hắn luôn tôn thờ chân lý một phát súng giải quyết ân oán, bí thuật của Dọn Sơn học được đều liên quan đến chiến đấu.

Theo quan niệm của hắn, không có gì là súng đạn không giải quyết được, nếu có thì chỉ là hỏa lực không đủ.

Giờ thì hay rồi, biết rõ cơ quan ở đài tế mà lại không biết làm sao.

Đống C4, RPG đủ để đánh một trận trong không gian giờ thành đồ bỏ.

Hắn thề, sau khi trở về sẽ cùng ba mình học bù, lấy Dịch Kinh, Lỗ Ban kinh, Cơ quan yếu thuật làm sách giáo khoa, Nam Hạt Tử và Bắc câm điếc làm giáo viên dạy thêm.

Nếu đã thua ở vạch xuất phát, vậy thì đoạn đường còn lại phải lái siêu xe mà đuổi theo.

Khi Ngô Tà tỉnh lại, cậu phát hiện xung quanh mình tối đen như mực, cậu theo thói quen gọi một tiếng Ngô Đồng.

Không có bất kỳ hồi âm nào, cậu chợt nhớ lại ký ức trước khi ngất.

Con trai cậu đã chết, tay chân bị còng lại, bị Lão Ngứa đá xuống vách núi, nó mới tám tuổi, còn chưa thành niên.

Tức giận, đau lòng, hối hận, Ngô Tà hung hăng tát mình mấy cái, ôm đầu khóc lớn.

Ngô Tà chưa bao giờ suy sụp như vậy, cậu không hiểu tại sao Lão Ngứa lại trở nên xấu xa đến thế.

Cậu lần đầu tiên chứng kiến một vụ giết người, mà người bị giết lại là con trai mình, hung thủ lại là người bạn thân hai mươi năm.

Tại sao lại như vậy.

Tại sao người chết không phải là mình.

Đồng Đồng đã nói Lão Ngứa có vấn đề, mình lại không hề để tâm.

Mình là loại cha gì vậy.

Chưa từng dạy dỗ nó, chưa từng nuôi nấng nó, luôn gây rắc rối cho nó, bây giờ đến cả mạng sống của nó cũng mất đi.

Mình còn chưa đưa nó đi công viên giải trí, chưa dẫn nó ăn KFC, thậm chí còn chưa từng cõng nó, ôm nó, không có, con trai mình không có gì cả.

Đồng Đồng, Đồng Đồng, ba sai rồi, con quay về đi, ba sẽ nghe lời con hết, con quay về đi.

Ngô Tà điên cuồng một hồi, khóc một hồi, gào một hồi, cậu không quan tâm đây là đâu, cũng không nghĩ làm thế nào để ra ngoài, cậu không thể đối mặt với tất cả mọi thứ bên ngoài.

Cậu biết ăn nói thế nào với gia đình.

Nói với mẹ mình cháu trai của mẹ chết rồi sao.

Cậu không nói được, cậu không thể giải thích, cậu đã đồng ý giúp Lão Ngứa 500 vạn, tại sao cứ nhất quyết phải mang một đứa trẻ đến nơi nước đục này.

Lão Ngứa.

Đúng, Lão Ngứa.

Sau một hồi phát tiết, lý trí của Ngô Tà cuối cùng cũng quay trở lại, cậu phải báo thù, phải giết Lão Ngứa để báo thù cho con trai.

Ngô Tà cuối cùng cũng bò dậy, bắt đầu sờ soạng xung quanh, đâu đâu cũng là đá, có lẽ là một hang động nhỏ hình tròn, rộng chừng

mười mấy mét vuông.

Trong đó có một mặt được xếp bằng rất nhiều hòn đá, hẳn là vị trí cửa hang ban đầu.

Ngô Tà trên người không có gì, ba lô và Đại bạch chân chó cũng không sờ thấy đâu, cậu liền dùng vai húc vào đó từng chút một.

Cậu dùng sức rất lớn, vai chắc đã sớm bầm tím, nhưng cậu không cảm thấy đau, cứ thế húc từng chút một.

Cuối cùng, những hòn đá cũng lỏng ra, một tia sáng mờ ảo lọt vào.

Có hy vọng rồi, Ngô Tà vừa định tiếp tục húc thì bỗng nghe thấy giọng của Lão Ngứa.

Lão Ngô, cậu có thể bình tĩnh nói chuyện với tôi được không.

Khi giọng Lão Ngứa vang lên, cơn giận của Ngô Tà lập tức lên đến đỉnh điểm: Súc sinh, khốn nạn, tại sao.

Chương 21

Tại sao lại hại tôi như vậy, tôi đối xử với cậu không tốt sao.

Cậu nói cần tiền, tôi 500 vạn không chớp mắt cũng đồng ý cho cậu.

Cậu nói nhờ tôi lấy đồ cứu mẹ cậu, tôi bỏ cả nhà cửa sự nghiệp đi cùng cậu vào rừng sâu núi thẳm này liều mạng.

Tôi bỏ tiền, bỏ người, bỏ đồ, tôi được cái gì từ cậu.

Chúng ta quen nhau hai mươi năm, tôi có giết cả nhà cậu hay đào mồ tổ tiên nhà cậu không.

Mà cậu lại ra tay với con trai tôi, nó mới tám tuổi, tám tuổi đó, cậu còn là người không.

Câu cuối cùng cuối cùng cũng chạm đến Lão Ngứa, giọng hắn cũng trở nên gay gắt: Còn là người không ư.

Tao cũng muốn biết tao có còn là người không.

Lão Ngô, tao biết tao có lỗi với mày, nhưng tao cũng có nỗi khổ.

Mày nghe tao nói hết đã, mày sờ ra sau lưng xem, xem ở đó có gì.

Ngô Tà theo bản năng quay đầu lại.

Dưới ánh sáng yếu ớt, trên mặt đất vốn trống không bỗng nhiên có một bộ hài cốt, quần áo có chút mục nát đầy bụi bặm, mặc trên một bộ xương khô.

Ngô Tà vừa mới sờ soạng khắp hang động, rõ ràng không có gì, trên mặt đất chỉ có vỏ hộp thuốc, túi ni lông vương vãi và một chiếc ba lô.

Giọng Lão Ngứa lại vang lên: Lão Ngô, cậu đoán người này là ai.

Cậu lục thử ba lô của hắn xem.

Ngô Tà không biết Lão Ngứa đang có ý đồ gì, nhưng lúc này lý trí của cậu đã quay trở lại.

Bình tĩnh, cậu phải bình tĩnh.

Cậu muốn xem Lão Ngứa rốt cuộc muốn làm gì, rốt cuộc là chuyện gì có thể khiến hắn bất chấp tất cả để hại mình.

Ngô Tà mở chiếc ba lô kia ra, từ trong đống đồ linh tinh rách nát tìm thấy một chiếc ví tiền, mở ra xem là một ít tiền giấy và một tấm chứng minh thư.

Giọng Lão Ngứa lại vang lên: Cậu xem chứng minh thư đó viết gì.

Ngô Tà dựa vào ánh đèn pin của Lão Ngứa chiếu vào, cố gắng nhận dạng: Giải Dương.

Một cái tên rất quen thuộc, nhưng lại không nhớ ra đã nghe ở đâu.

Tiếng cười của Lão Ngứa bắt đầu trở nên quỷ dị: Giải Dương, cậu đọc ra rồi đó, vẫn chưa thấy có gì không ổn sao.

Ngô Tà, đó là tên của tao mà, mày vẫn luôn gọi tao là Lão Ngứa, mày quên rồi sao.

Tên của tao là Giải Dương.

Ngô Tà cũng nhớ ra rồi, đúng vậy, tên thật của Lão Ngứa là Giải Dương.

Vậy thì điều đó nói lên được gì.

Hắn trộm ví của cậu, cậu chạy cả ngàn dặm đến đây chỉ để tìm chứng minh thư à.

Lão Ngứa hét lớn: Đó là tao, là tao đó.

Bộ hài cốt đó chính là tao, Lão Ngô, tao chết rồi, chết từ ba năm

trước, chết trong cái hang này, thối rữa thành xương trắng rồi.

Cái gì gọi là cậu đã chết.

Vậy người đang nói chuyện với tôi là gì.

Ma à.

Bên ngoài, Lão Ngứa dường như đã bình tĩnh lại một chút, có tiếng bật lửa, hẳn là đã châm một điếu thuốc.

Lão Ngô, tao không giống mày, tao từ nhỏ không có cha, mẹ tao một mình nuôi tao rất vất vả.

Sau này bà bị bệnh tim, cần một khoản tiền phẫu thuật lớn, mày đã giúp tao rất nhiều rồi, tao không thể mở miệng với mày nữa.

Sau đó, một người anh họ của tao nói có người kẹp lạt ma, hỏi tao có muốn đi không, tao đang thiếu tiền nên đi theo.

Tao không ngờ nơi này lại nguy hiểm như vậy, nào là Triết La Hồi, nào là Xuy cổ.

Mười mấy người chúng tao, kẻ chết người bị thương, tao khó khăn lắm mới đến được đây, mắt thấy sắp ra ngoài được rồi, mày biết tao gặp phải cái gì không.

Chúc Cửu Âm, thứ đó là trong thần thoại truyền thuyết đấy, một con mắt còn to hơn cả tao.

Tao lăn lê bò trườn trốn vào trong hang, vừa sợ vừa đói liền ngất đi.

Đến khi tao tỉnh lại, xung quanh tối đen như mực, cửa hang bị sập, tao không ra được.

Chân tao bị thương, không có nước, không có thức ăn, tao tuyệt vọng, sau đó mơ mơ màng màng lại ngủ thiếp đi.

Lần nữa tỉnh lại, xung quanh vẫn là một mảnh tối tăm, tao cũng không biết đã qua bao lâu.

Tao quên mất chuyện không có nước, đưa tay vào túi định lấy nước uống cho đỡ khát, tao cứ thế lấy ra được bình nước.

Uống no rồi, tao mới chợt nhớ ra nước đã uống hết từ lâu.

Tao lại cầm bình nước uống một ngụm, thật sự là nước, bình nước lại đầy.

Lúc đó tao nghĩ, là mình nhớ nhầm, hay là mình đang mơ.

Dạ dày lúc đó nóng như lửa đốt, tao nghĩ, nếu đang mơ, có phải là có thể lấy ra chút đồ ăn không.

Tao lại thò tay vào túi sờ, lúc đó còn ác ý nghĩ, nếu thật sự có thể biến ra đồ ăn, tao hy vọng được ăn bánh bao nhân thịt của mẹ tao, chứ không phải bánh quy khô.

Mày biết không Lão Ngô.

Tao thật sự lấy ra được bánh bao nhân thịt của mẹ tao.

Tao lại nghĩ, giấc mơ này thật tuyệt, lại có thể tâm tưởng sự thành, vậy thì hãy làm cho chân tao khỏi đi.

Nhưng tao vẫn không đứng dậy được, cơn đau từ chân khiến tao tỉnh táo trong giây lát, tao lại véo mình hai cái, đau, đây không phải là mơ.

Tao lại nghĩ, chẳng lẽ trong lúc tao không biết, cái ba lô này đã biến thành pháp bảo.

Tao lại thò tay vào, lấy ra một bao thuốc lá và bật lửa.

Lúc đó tao vui phát điên.

Không ngừng thò tay vào lấy ra, lấy những thứ mình muốn.

Nhưng không phải lần nào cũng thành công, sau này tao dần dần tìm ra một số quy luật.

Chỉ có những thứ tao đã từng thấy, từng sờ qua, có thể hình dung rõ ràng trong đầu mới có thể lấy ra được.

Ví dụ như tao muốn lấy ra một khẩu súng máy, thì không thể nào thành công, vì tao chỉ thấy qua chứ chưa sờ qua.

Ở đây tao có đồ ăn thức uống, nhưng tao không ra được, tao sốt ruột lắm, mẹ tao còn đang đợi tao lấy tiền về phẫu thuật.

Tao liều mạng nghĩ cách ra ngoài, trong một lần tỉnh lại, tao phát hiện mình đã ở ngoài hang.

Đá ở cửa hang vẫn chặn kín, vậy mà tao ra được.

Nhưng tao không mang được cái ba lô ra, lúc đó tao cho rằng nó là bảo vật, liền muốn tìm một cái móc để câu nó ra.

Không ngờ trên mặt đất lại thật sự có một cái móc.

Tao liền thò qua khe đá để câu, nhưng câu mãi không được.

Tao nghĩ bên trong tối quá, không nhìn thấy gì, nếu có đèn pin thì tốt rồi, sau đó tao liền thấy trên mặt đất xuất hiện một cái đèn pin.

Lúc này tao cũng thấy có gì đó không ổn rồi, chẳng lẽ không phải cái ba lô là pháp bảo, mà là tao có dị năng.

Tao lại thử nghĩ có thể lấy ra bao thuốc từ trong túi không, kết quả là thật sự lấy ra được.

Tao còn vui hơn cả lúc biết ba lô là pháp bảo, tao thành thần tiên rồi.

Nếu lúc đó tao cứ thế rời đi thì tốt rồi, nhưng chết tiệt là tôi lại bật đèn pin nhìn vào trong.

Cậu đoán xem, tôi đã thấy gì.

Lúc này, giọng Lão Ngựa lại cao lên mấy phần, càng thêm chói tai.

Chương 22

Lão Ngô, cậu đoán xem, tôi đã thấy gì.

Tôi thấy được thi thể của mình.

Lúc đó tôi ngây cả người, tôi đã chết, vậy nên bây giờ tôi là một linh hồn.

Hay là nói, lúc tôi đi lấy nước uống thì đã chết rồi, cho nên mới có pháp lực, có thể biến đồ vật ra từ hư không.

Có thể từ bên trong đi ra, cũng là vì mình là một hồn ma.

Dáng vẻ của tôi lúc đó cũng giống hệt cậu vừa rồi, suy sụp vừa khóc vừa gào.

Sau đó tôi liền bình tĩnh lại, cho dù chết tôi cũng phải về gặp mẹ.

Tôi dùng năng lực này biến ra một cái móc câu, nơi này đã rất gần mặt đất, bám vào rễ cây là có thể leo lên.

Tôi cứ thế dựa vào những thứ biến ra và chấp niệm muốn gặp mẹ mà chống đỡ trở về bên ngoài.

Sau khi xuống núi tôi mới phát hiện, có lẽ tôi không phải ma, tôi có bóng, hơn nữa người bên ngoài có thể nhìn thấy tôi.

Nhưng tôi lại thật sự có thể biến đồ vật ra từ hư không, điều đó chứng tỏ mọi chuyện xảy ra bên trong đều là thật, không phải ảo giác của tôi.

Đáng tiếc tôi còn chưa kịp nghiên cứu xem đây là chuyện gì thì đã bị người ta bắt lại, sau đó liền bị nhốt ở lò gạch suốt ba năm.

Chờ đến khi tôi về đến nhà, thì thấy mẹ tôi đã chết trước máy may, lúc đó đã chết rất lâu rồi mà không ai phát hiện, thịt trên mặt đã

thối rữa.

Cậu có biết tôi đã suy sụp đến mức nào không.

Sau đó tôi an táng cho mẹ, mơ màng hồ đồ say rượu ở nhà.

Say rồi tỉnh, tỉnh rồi lại say, chỉ có như vậy tôi mới có thể giảm bớt một chút thống khổ.

Sau đó có một ngày khi tôi tỉnh lại, lại bất ngờ nhìn thấy mẹ tôi, bà nấu cơm cho tôi, trò chuyện cùng tôi, tôi vui đến phát điên.

Tôi cũng không ngốc, biết bà đã chết, tôi cũng không dám để bà ra khỏi cửa, cứ như vậy sống qua hơn một tháng.

Ngay lúc tôi cho rằng cuộc sống sẽ cứ tiếp diễn như vậy, một buổi sáng nọ tỉnh dậy, tôi thấy mẹ tôi gục trên máy may.

Theo bản năng tôi liền cảm thấy rất sợ hãi, gọi bà nhưng bà không đáp lại, khi tôi xoay mặt bà lại, cậu có biết tôi đã thấy gì không.

Mặt bà ấy lại thối rữa y như lúc đó.

Sau đó tôi sợ đến mức hét toáng lên, rồi cả người bà ấy biến mất như bọt biển.

Tôi cảm thấy mình sắp điên rồi, sau đó tôi cầm chút tiền đến bệnh viện.

Bác sĩ khoa thần kinh nói, tôi mắc chứng ảo tưởng, là do không chấp nhận được việc mẹ qua đời nên sinh ra ảo giác, còn kê cho tôi một ít thuốc.

Nhưng trong nhà đâu đâu cũng có dấu vết mẹ tôi để lại, trong nồi còn có cơm bà nấu cho tôi, ban công còn phơi quần áo tôi giặt cho bà.

Tôi không uống thuốc, ném hết vào thùng rác, tôi cảm thấy mẹ tôi sẽ còn trở về.

Quả nhiên, sáng sớm hôm sau mẹ tôi lại đến gọi tôi dậy.

Sau đó lại gần một tháng, tôi lại một lần nữa lặp lại cái chết của bà.

Lần này tôi không còn hoảng loạn nữa, tôi nghĩ đến năng lực kỳ lạ của mình, mẹ tôi chắc cũng giống tôi, đều là do năng lực này vật chất hóa ra.

Nhưng năng lực này dường như càng dùng càng yếu đi, giống như tôi là người đầu tiên được sao chép ra, tôi vẫn luôn tồn tại.

Nhưng mẹ tôi từ hơn một tháng ban đầu, đến sau này chỉ có thể duy trì được mười ngày.

Tôi không biết nếu bà ấy không thể duy trì được dù chỉ một ngày, có phải sau này sẽ hoàn toàn biến mất không.

Vì vậy, tôi cần một người quen biết mẹ tôi, không biết bà đã qua đời, để người đó có được năng lực vật chất hóa này.

Sau đó mượn tay người đó để hồi sinh bà hoàn toàn.

Ngô Tà nghiến răng nghiến lợi hỏi: Cho nên cậu đã nghĩ đến tôi, đúng không.

Tại sao cậu không nói thẳng với tôi.

Tại sao lại muốn hại chết con trai tôi.

Tôi không còn cách nào khác, người quen mẹ tôi lại có thể cùng tôi đi chuyến này chỉ có cậu thôi.

Hơn nữa cậu cũng không thiệt, cậu hồi sinh mẹ tôi căn bản không cần trả giá gì, còn có thể có được thủ đoạn thần tiên này, đây là điều bao nhiêu người mơ ước.

Chuyện con trai cậu tôi rất xin lỗi, vốn dĩ tôi không muốn động đến nó.

Nhưng thằng bé đó quá kỳ quái, nó dường như đã sớm sở hữu năng lực vật chất hóa, có lẽ nó vốn không phải con cậu, mà là do nhân vật nào đó vật chất hóa ra.

Tôi không thể để nó phá hỏng kế hoạch của mình.

Bây giờ kế hoạch của tôi đã thành công, lúc cậu theo lời tôi nhớ lại về mẹ tôi, thì bà ấy có lẽ đã tái sinh ở nhà rồi.

Cậu cũng đừng đau buồn, thằng bé đó chưa chắc đã chết, cho dù nó thật sự không qua khỏi, cậu lại vật chất hóa ra một đứa khác không phải là được sao.

Dễ lắm.

Ngô Tà thật sự sắp tức đến nổ tung, hắn cảm thấy Lão Ngứa chính là một thằng điên.

Hắn lại vì phán đoán của một kẻ điên mà chạy mấy ngàn dặm, còn phải trả giá bằng mạng sống của con trai.

Giờ khắc này, sự phẫn nộ và hận thù sắp thiêu cháy hắn.

Ngô Tà gầm lên với Lão Ngứa: Vật chất hóa cái con mẹ nhà cậu, mày chính là thằng điên thần kinh, ông đây muốn băm mày ra thành trăm mảnh.

Bỗng nhiên, một trận âm thanh ầm ầm quỷ dị truyền đến, bốn phía như đang rung chuyển.

Cửa động bị Ngô Tà va vào đã có chút lỏng lẻo, những tảng đá bỗng dưng rơi xuống trong cơn rung lắc, nửa trên cửa động lại mở ra một khe hở.

Ngô Tà cũng chẳng buồn để tâm chuyện gì đang xảy ra, xông lên liều mạng với Lão Ngứa, hai người nhanh chóng vật lộn với nhau.

Ngô Tà trong cơn thịnh nộ hoàn toàn là lối đánh liều mạng, bị tóm

tay thì dùng đầu gối thúc, tay chân đều bị giữ chặt thì dùng đầu húc, dùng răng cắn.

Lão Ngứa nhanh chóng bị húc cho máu mũi chảy ròng ròng, bị đánh liên tiếp Lão Ngứa cũng nổi điên lên, vung quyền đánh nhau túi bụi với Ngô Tà.

Mặc dù xét về giá trị vũ lực, Ngô Tà mạnh hơn Lão Ngứa, nhưng từ lúc tỉnh lại hắn chưa ăn uống gì, lại còn suy sụp khóc lóc, thể lực dần dần có chút không chống đỡ nổi.

Hai người lại đánh ngang sức, chẳng mấy chốc đều bị thương.

Đúng lúc này, một trận gió tanh thổi tới, hai người theo bản năng tách ra.

Liền thấy một cái đầu rắn khổng lồ nhe nanh múa vuốt lao về phía hai người.

Con rắn lớn đó toàn thân đen nhánh, vảy trên người cực kỳ nhỏ, chỉ có thể nhìn thấy cái miệng đầy nanh và hai lỗ mũi tròn vo, dường như không có mắt, nói là rắn, chi bằng nói nó là một con giun đất khổng lồ.

Vẻ ngoài kỳ lạ này làm Ngô Tà nghĩ tới rắn giun nham thạch, loại rắn đó sống trong hang động dưới lòng đất, mắt dần thoái hóa nhưng khứu giác lại đặc biệt phát triển, chắc hẳn mùi máu của hắn và Lão Ngứa đã dẫn nó tới.

Nơi họ đang đứng cũng không rộng rãi lắm, con rắn kia chắc hẳn từ nhỏ đã sinh sống giữa vách đá, vảy nhỏ của nó có lực ma sát cực mạnh, lại có thể di chuyển trên vách đá, vảy của nó như có lực hút giống chân thằn lằn.

Ngô Tà và Lão Ngứa liều mạng né tránh, mấy lần suýt bị rắn tóm được.

Lão Ngứa hét lớn: Dao, con dao của cậu ở cửa động.

Ngô Tà quay đầu nhìn lại, quả nhiên là con dao chân chó của mình, vội vàng vơ lấy chém về phía con rắn giun.

Đáng tiếc vảy của rắn giun quá cứng, chấn đến cánh tay hắn tê dại, may mà không phải hoàn toàn vô dụng.

Con rắn kia đau đớn phát cuồng, điên cuồng quằn quại trên vách đá, cái đuôi quật loạn xạ, hai người mấy lần suýt bị quét rơi xuống.

Lúc này Ngô Tà mới có thời gian liếc nhìn nơi mình đang ở, cũng không rộng lắm nhưng chắc là rất cao, vì hắn nhìn thấy bên dưới lại là ngọn của cây đồng.

Nói cách khác, lúc hắn hôn mê, Lão Ngứa đã đưa hắn đến vị trí cao hơn cả ngọn cây.

Lúc này Lão Ngứa cũng cầm một khẩu súng trong tay, liên tục bắn về phía con rắn giun, còn tranh thủ hét với Ngô Tà: Cậu mau nghĩ xem đã sờ qua vũ khí nào có sức sát thương lớn đi, tôi chỉ sờ qua súng pháo hiệu thôi, khẩu súng này uy lực quá nhỏ, không ăn thua.

Ngô Tà có chút ngạc nhiên, súng pháo hiệu hắn cũng biết, loại đó bắn được hai phát là phải nạp đạn, khẩu này của Lão Ngứa không phải là khẩu ở bụng cá sao.

Chương 23

Sao có thể bắn liên thanh được.

Chẳng lẽ năng lực vật chất hóa mà hắn nói là thật.

Bây giờ mình cũng có thể biến đồ vật ra từ hư không sao.

Nhưng mình có thể biến ra cái gì, vũ khí lợi hại nhất mình từng thấy là Hắc kim cổ đao của Tiểu ca, nhưng thứ đó mình cũng không nhấc nổi.

Con rắn giun bị đạn của Lão Ngứa bắn cho phát điên, đuổi theo hắn không tha.

Lão Ngứa thấy sắp không trụ nổi liền hét lớn: Mau nghĩ xem cái gì có thể cứu mạng.

Ngô Tà hoảng loạn nghĩ, cứu mạng.

Cái gì cứu mạng, mình vẫn luôn dựa vào con trai cứu mạng, lúc này có Ngô Đồng ở đây thì tốt rồi.

Nghĩ đến đây, Ngô Tà đột nhiên không muốn chống cự nữa, để con rắn này ăn thịt cả hai bọn họ chẳng phải là tốt sao.

Đúng vậy, vừa hay.

Vừa có thể báo thù cho con trai, hắn cũng coi như chuộc tội.

Bên kia, Lão Ngứa cuối cùng cũng không trụ nổi, mắt thấy sắp bị cắn xuyên người, lại nhảy xuống phía ngọn cây thần bằng đồng.

Hắn có lẽ muốn cược một phen, không ngờ lại rơi tọt vào trong thân cây rỗng.

Con rắn giun kia thấy thức ăn chạy mất, quay người lại cắn người còn lại.

Mắt thấy đầu rắn càng ngày càng gần, Ngô Tà tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Đồng Đồng, ba đến với con đây.

Cơn đau trong tưởng tượng không hề ập tới.

Chỉ nghe một tiếng phụt, Ngô Tà bị một thứ chất lỏng sền sệt đổ đầy mặt.

Mở mắt ra liền thấy đầu rắn khổng lồ bị nổ một lỗ lớn ngay trước mặt mình, con rắn kia đau đớn quằn quại trên mặt đất vài vòng rồi rơi xuống.

Lúc này Ngô Tà mới chú ý tới, trên ngọn cây đồng phía dưới có một bóng người nhỏ bé đang đứng, khẩu súng trong tay vẫn còn bốc khói.

Ngô Tà cho rằng mình sinh ra ảo giác, cứ thế im lặng nhìn chằm chằm Ngô Đồng, sợ chỉ cần chớp mắt một cái là cậu sẽ biến mất.

Ngô Đồng cất súng đi, thấy ba mình vẫn còn ngẩn người, cũng không biết là bị kích thích gì, chẳng lẽ bị rắn dọa sợ.

Cậu nhóc nhanh chóng lấy dây thừng đu sang phía đối diện, lập tức đi đến bên cạnh Ngô Tà gọi một tiếng: Ba.

Ngô Tà bỗng nhiên bừng tỉnh, hắn nhớ lại lời của Lão Ngứa, khi ngươi cực kỳ nhớ một người, sẽ theo bản năng vật chất hóa người đó ra, lúc nãy khi hắn muốn chết, điều hắn nghĩ là con trai có thể xuất hiện để cứu mình, vậy con trai trước mắt là do chính mình vật chất hóa ra sao.

Đầu óc Ngô Tà bây giờ hoàn toàn rối loạn, một mặt hắn rất vui khi nhìn thấy con trai, mặt khác hắn lại không biết nên đối mặt với sản phẩm do mình vật chất hóa ra này như thế nào.

Hắn biết rõ đây không phải con trai mình, Đồng Đồng của hắn đã chết rồi, đây là con quái vật do hắn vật chất hóa ra.

Vậy Ngô Đồng được sao chép ra này có trở nên méo mó như Lão Ngứa được sao chép kia không.

Mình nên đối xử với nó như thế nào.

Là xem nó như người thay thế cho con trai rồi mang về nhà.

Hay là nên giết chết nó ngay tại đây.

Vậy Ngô Đồng này có biết mình là bản sao không.

Nó có tình cảm của bản thể không.

Ngô Đồng không biết ba mình đã tự não bổ ra cả một vở kịch như vậy, còn tưởng rằng hắn chỉ đơn thuần sợ hãi.

Dù sao lần này cũng là lần đầu tiên ba cậu đối mặt trực diện với sống chết trước mắt như vậy, tạm thời bị đoản mạch não cũng có thể hiểu được.

Từ lúc ba cậu bị trói đi đến bây giờ đã năm sáu tiếng đồng hồ, cậu vẫn luôn tìm sai phương hướng.

Vốn tưởng rằng mật đạo đều phải đi xuống dưới, tìm không thấy cơ quan nên cậu cứ theo hang động đi xuống từng tầng một.

Không ngờ lại hoàn toàn ngược lại, họ đã leo cao hơn cả ngọn cây.

Cậu nghe thấy tiếng động ở trên mới bắt đầu leo lên, tuy tốc độ cực nhanh, nhưng cũng mất hơn mười phút.

Cũng may ba cậu có hào quang nhân vật chính, nếu là người bình thường thì đã chết mấy lần rồi.

Vừa lên tới nơi đã thấy ba mình sắp bị rắn cắn, chạy qua cũng

không kịp nữa.

May mà trong không gian có một khẩu Desert Eagle nòng lớn, có thể từ xa cho con rắn một phát vào đầu, cuối cùng cũng cứu được.

Nhưng bộ dạng máu me đầy đầu của ba cậu có chút dọa người, Ngô Đồng lấy ra hai chai nước khoáng và một cái khăn mặt để lau vết máu trên đầu cho ba.

Cảm giác lạnh lẽo cuối cùng cũng làm Ngô Tà tỉnh táo lại một chút, bàn tay có chút run rẩy giật lấy cái khăn của Ngô Đồng.

Nói một tiếng Để tôi tự làm rồi vặn một chai nước khoáng đổ từ trên đầu xuống, hắn cần phải bình tĩnh lại.

Ngô Đồng vô cùng khó hiểu, ba cậu sao lại giống như bị kích thích gì đó nghiêm trọng vậy.

Hai tháng qua cho hắn xem không ít phim tài liệu máu me rồi mà, sao lại sợ đến mức này.

Chẳng lẽ là vì Lão Ngứa kia đã chết.

Cũng có khả năng, ba cậu trước nay luôn mềm lòng, lại là bạn thân hai mươi năm chết ngay trước mắt, cũng khó trách hắn không chấp nhận được.

Thật ra Ngô Đồng rất muốn nói Lão Ngứa chết là đáng đời, nhưng nhìn bộ dạng mất hồn mất vía của ba mình, cuối cùng vẫn nuốt lời xuống.

Thôi vậy, người chết cũng đã chết rồi, cũng đừng kích thích thần kinh yếu ớt của ba cậu nữa.

Ngô Tà sau khi dội một chai nước lên đầu, tâm trạng đã bình tĩnh lại một chút, dù sao thì cũng nên về trước rồi tính.

Cho dù là một bản sao, bảo hắn ra tay giết cậu, hắn cũng không

nỡ, hơn nữa năng lực của bản sao và bản thể chắc cũng không khác nhau mấy, với thân thủ của hắn, khả năng bị giết ngược lại khá lớn.

Hắn thì không sợ chết, chỉ là nếu hắn chết ở đây, lỡ như bản sao này trở về nhà hắn, vậy thì người thân và bạn bè của hắn sẽ gặp nguy hiểm.

Hắn chỉ có thể tạm thời trấn an con quái vật này, chờ ra ngoài,. chờ ra ngoài rồi liên lạc với Bàn Tử nghĩ cách.

Bàn Tử luôn nhiều mưu ma chước quỷ, hơn nữa lỡ như có thể gặp được Tiểu ca, họ đánh nhau thì phần thắng cũng lớn hơn một chút.

Ngô Tà muốn đi xuống tìm thi thể của Ngô Đồng, nhưng lại cố gắng kìm nén lại.

Hắn không biết con quái vật trước mặt có biết mình là bản sao không, nhưng dù thế nào, cũng không thể để nó cảm thấy mình đã biết.

Bây giờ chỉ có thể tạm thời coi nó như con trai mình.

Trong lòng Ngô Tà bây giờ toàn là sự áy náy đối với Ngô Đồng.

Xin lỗi con, ba đã hại chết con.

Xin lỗi con, ba thậm chí không thể để con được an nghỉ.

Xin lỗi con, chờ ba giải quyết xong tất cả mọi chuyện sẽ quay về với con.

Ngô Đồng hiện tại hoàn toàn không biết, ba cậu lại đang muốn giết mình, sau đó chạy về tìm một thi thể có lẽ tồn tại để tuẫn táng cùng.

Lão Ngứa đã chết, họ cũng không có lý do gì phải ở lại đây nữa.

Ngô Đồng chỉ vào những rễ cây phía trên nói: Nơi này cách mặt

đất đã rất gần.

Những cái rễ này chắc là của cây đa, dựa theo đặc tính của cây đa, nơi này cách đỉnh sẽ không quá 10 mét.

Chương 24

Con lên trước rồi thả dây thừng xuống, ba ngoan ngoãn ở đây chờ con nhé.

Ngô Tà gật gật đầu, lúc này bỗng nhiên lại là một trận ầm vang, toàn bộ cây đồng đều rung chuyển.

Ngô Đồng theo bản năng che chắn trước mặt Ngô Tà, theo tiếng rung động càng lúc càng lớn, từ trong thân cây rỗng lại thò ra một cái đầu màu trắng.

Lại là một con rắn lớn, nhưng con rắn này hoàn toàn khác với con rắn giun vảy đen lúc nãy, không chỉ kích thước lớn hơn hai mươi mấy lần, mà còn toàn thân trắng như tuyết, giữa trán còn có một con mắt màu vàng khổng lồ.

Ngô Đồng cảm thấy sau khi ra ngoài phải đổi với hệ thống một cái hack liên quan đến rắn, ba cậu và rắn thật sự quá có duyên.

Hơn nữa sau này còn có trăn cây màu xanh lục và rắn mào gà màu đỏ, chẳng lẽ Bàn Tử béo có tình tiết ẩn giấu.

Ví dụ như ba cậu thu thập đủ bảy màu rắn là có thể triệu hồi thần long gì đó.

Ngô Tà nhìn con quái vật khổng lồ này, bỗng nhiên nghĩ đến Chúc Cửu Âm mà Lão Ngứa đã nói.

Chúc Cửu Âm còn được gọi là Chúc Long, Ngô Tà từng đọc trong Sơn Hải Kinh, nói rằng trên người loại rắn này có rất nhiều dầu, làm thành nến có thể cháy ngàn năm không tắt, cho nên đế vương thời cổ đại sẽ dùng người sống làm mồi nhử Chúc Cửu Âm từ hang động ra để làm đèn trường minh.

Sau này loài rắn này hoàn toàn tuyệt chủng, dần dần trở thành truyền thuyết, không ngờ ở đây lại có một con Chúc Long.

Ngô Đồng đã sớm biết boss cuối của phó bản Tần Lĩnh chính là con Chúc Long này, cho nên trước khi đến đã tìm hiểu kỹ.

Cái gọi là mắt thông địa phủ hoàn toàn là lời nói vô căn cứ, nếu nói có công năng tạo ra ảo giác thì còn đáng tin hơn.

Bởi vì trong giới tự nhiên thật sự có một số động vật bẩm sinh có năng lực thôi miên, hoặc là bằng âm thanh, mùi vị hoặc là hoa văn, có thể ảnh hưởng đến thần kinh và tiềm thức của con người.

Đều là bản lĩnh tiến hóa qua hàng ngàn năm, tuy hiếm có nhưng cũng có cơ sở khoa học nhất định.

Người đã trải qua nhiều lần huấn luyện thôi miên như Ngô Đồng có sức đề kháng tương đối cao, còn người như ba cậu thì không được, rất dễ trúng chiêu.

Xem ra sau khi ra ngoài, phải thêm cho ba cậu một khóa huấn luyện chống thôi miên, đám người Gâu Gâu kia rất giỏi cái này.

Ngô Tà vừa nhận ra đây là Chúc Cửu Âm liền theo bản năng nhắm mắt lại.

Cho dù hắn không tin chuyện mắt thông địa phủ, thì cũng biết tuyệt đối không nên nhìn chằm chằm vào nó.

Chuyện chiến đấu càng không liên quan gì đến hắn, dù sao hắn cũng là một phế vật, để cho bản sao kia lên là được rồi.

Quái vật đấu với quái thú, tốt nhất là cả hai cùng chết ở đây.

Hắn chết cũng không sao, vừa hay đi cùng đứa con ngoan của mình.

Không chết cũng tốt, hắn đi tìm thi thể của Đồng Đồng để con

được an nghỉ.

Sao cũng được, không quan trọng nữa.

Ngô Đồng nhìn bộ dạng buông xuôi của ba mình mà tức đến bật cười.

Được rồi, xem như lần này ông đóng vai con tin, ngài cứ ngoan ngoãn ở đây xem kịch đi.

Ai, ai bảo ngài là cha còn tôi là con trai chứ, vai diễn của ngài chọn tốt thật.

Đối với Ngô Đồng, con Chúc Cửu Âm này rất dễ đối phó, trên người nó phần lớn đều là dầu, vậy dùng hỏa công là vô cùng tiện lợi.

Trong nguyên tác, ngay cả Ngô Tà còn có thể đánh bừa mà thành công, trong không gian của mình còn có một đống bom cháy, một giây là có thể giải quyết.

Nhìn đầu rắn từ trong hốc cây từ từ thò ra, Ngô Đồng cũng không trì hoãn, lấy ra hai bình bom cháy ném về phía con rắn.

Trong bình bom cháy chứa phốt pho trắng, rơi vào hốc cây liền bùng cháy ngay lập tức.

Con Chúc Cửu Âm kia quả không hổ danh Chúc Long, thật sự giống như một cây nến lớn bùng cháy dữ dội, chẳng mấy chốc cả cây thần bằng đồng đều bị đốt đến đỏ rực.

Bỗng nhiên, âm thanh đã lâu không nghe thấy vang lên: Ký chủ, cuối cùng cũng liên lạc được với ngài rồi.

Ngô Đồng giật mình: Cẩu hệ thống.

Sao vậy.

Cuối cùng cũng online rồi, lại lén ta đi làm thêm à.

Hệ thống oan ức nói: Ký chủ sao có thể oan cho thống được.

Người ta vẫn luôn ở bên cạnh ký chủ, chỉ là dù liên lạc thế nào ký chủ cũng không có phản hồi, chắc là tín hiệu giữa chúng ta đã bị chặn.

Ngô Đồng nghi hoặc: Vậy tại sao bây giờ lại có thể liên lạc được.

Giọng của hệ thống có vẻ hơi phấn khích: Ta vừa mới phân tích rồi, cây thần bằng đồng này không phải dùng đồng thau, mà là đồng thiên thạch.

Nó không phải là khoáng vật tồn tại trên Trái Đất, chỉ là có đặc tính tương tự đồng thau.

Chắc là do người nước Xá cổ đại tinh luyện từ thiên thạch rơi xuống, loại đồng thiên thạch này có từ trường rất mạnh, cho nên liên lạc của chúng ta đã bị từ trường chặn lại.

Ký chủ có biết hiệu ứng từ trường mạnh không.

Chính là nam châm sau khi bị lửa đốt sẽ mất từ tính.

Mặc dù loại từ trường này không phải điện từ, mà là một thứ cao cấp hơn từ trường hạt nhân, nhưng đặc tính của nó không thay đổi, nhiệt độ cực cao do Chúc Cửu Âm cháy đã làm nó tạm thời mất đi từ tính.

Ngô Đồng nhíu mày nói: Nghĩa là, lát nữa sau khi đồng thiên thạch nguội đi, từ lực của nó sẽ khôi phục lại.

Hệ thống cũng rất bất đắc dĩ: Đúng vậy đó ký chủ.

Cho nên trước khi từ trường của nó gây nhiễu, chúng ta phải rời khỏi đây trước.

Ngô Đồng tiếp tục hỏi: Vậy nó thật sự có năng lực vật chất hóa sao.

Lão Ngứa kia thật sự là bản sao.

Hệ thống suy nghĩ một lúc mới nói: Một nửa đúng một nửa sai đi, loại đồng thiên thạch này quả thực có năng lực vật chất hóa nhất định, nhưng không có khả năng sao chép sinh vật.

Nói cách khác, vật chết thì được, nhưng cơ thể có linh hồn, có sinh mệnh thì không được.

Ngô Đồng khó hiểu: Nguyên lý đâu.

Không khoa học gì cả.

Hệ thống thở dài: Ký chủ, một người trọng sinh thành trẻ sơ sinh lại còn xuyên sách như ngài và một hệ thống được tạo thành từ mã như ta mà lại nói chuyện khoa học.

Có phải hơi vô lý không.

Ặc, Ngô Đồng nghẹn họng, đúng vậy, mình đã xuyên không rồi còn nói gì đến định luật bảo toàn năng lượng nữa.

Ngô Đồng vội vàng chuyển chủ đề: Thế Lão Ngứa kia là chuyện gì.

Hệ thống vui vẻ đáp: Là tác dụng gây ảo giác của đồng thiên thạch.

Hai phỏng đoán lúc đó của ký chủ đều không sai, đồng thiên thạch có hai tác dụng là vật chất hóa và gây ảo giác.

Rất nhiều chuyện Lão Ngứa trải qua ở đây là ảo giác của hắn, mà nơi hắn bị bắt sau khi ra ngoài cũng không phải là nhà tù như hắn nghĩ, mà là tổng bộ của người nhà họ Uông, tổ chức đã đưa họ đến đây lúc trước.

Người áp giải Giải Dương là một người thuộc chi thứ của Giải gia, là một quân cờ mà Cửu Môn sắp xếp bên cạnh Ngô Tà, nhưng chỉ là để định hướng tính cách của Ngô Tà, cũng không được chú ý nhiều.

Người nhà họ Uông đã lợi dụng mẹ của Lão Ngứa để gài bẫy hắn, lừa hắn đến Tần Lĩnh để dò đường.

Không ngờ người của họ toàn quân bị diệt, Lão Ngứa lại sống sót ra ngoài, còn có được năng lực vật chất hóa.

Sau khi Lão Ngứa bị bắt đi, hắn luôn bị nhà họ Uông giam giữ để làm thí nghiệm, đáng tiếc năng lực này rời khỏi môi giới là đồng thiên thạch thì tác dụng sẽ dần biến mất.

Cho nên thực ra trên người Lão Ngứa vẫn luôn mang theo một cái lục lạc làm từ đồng thiên thạch, là do nhà họ Uông dùng cành đồng thiên thạch chế tạo ra, ký ức sau này của Lão Ngứa cũng đều do nhà họ Uông cấy ghép vào.

Họ làm hắn cho rằng mình là bản sao, và lừa Ngô Tà đến Tần Lĩnh.

Bởi vì Ngô Tà là biến số của nhà họ Uông, nhà họ Uông hiện tại còn không tiện ra tay trực tiếp, nên muốn để Lão Ngứa này khuấy đục nước trước.

Ngô Đồng nghiền ngẫm hỏi: Những điều này sao ngươi biết được.

Tại sao không nói cho ta sớm.

Hệ thống có chút chột dạ: Ai da.

Cái này không thể trách thống được.

Đây thuộc về tình tiết ẩn, chỉ khi ở trong bối cảnh cụ thể và nhân vật mấu chốt tử vong mới có thể kích hoạt, thống cũng là sau khi Lão Ngứa chết mới nhận được đoạn tình tiết này.

Đây là ý chí của đại vũ trụ, thống cũng không có cách nào, người ta chỉ là một hệ thống nhỏ bé mới sinh ra thôi.

Đáng thương.

Yếu ớt.

Vô tội.

Ngô Đồng cười nhạt: Thôi được, dù sao cũng hơn là không biết.

Ngô Tà nhìn con quái vật trước mặt đang ngẩn người, sắc mặt còn không ngừng biến đổi, trông thế nào cũng thấy quỷ dị, bất giác lùi lại phía sau.

Hắn không ngờ bản sao lại lợi hại như vậy, Chúc Cửu Âm còn chưa kịp phát huy đã toi mạng, vậy Tiểu ca có đấu lại không.

Phe mình dường như hoàn toàn không có cửa thắng.

Vì Chúc Long cháy nên nhiệt độ ngày càng cao, Ngô Đồng cũng có chút đổ mồ hôi, nghĩ vẫn nên mau chóng ra ngoài thì hơn.

Chương 25

Vừa duỗi tay định kéo ba mình tới, không ngờ Ngô Tà lại hất tay cậu ra.

Thật ra Ngô Tà hoàn toàn là hành động theo bản năng, nhưng lần này lại làm Ngô Đồng ngẩn người.

Từ lúc nãy ba cậu đã không ổn rồi, cậu còn tưởng là do sợ hãi, bây giờ nhìn sao lại giống như có địch ý với mình vậy.

Trách mình đến chậm.

Không thể nào, ba cậu không phải người như vậy.

Ngô Đồng có chút khó hiểu hỏi: Ba, ba sao vậy.

Giọng Ngô Tà có chút run rẩy: Không sao.

Không có gì.

Ngô Đồng cạn lời, đại ca à, giọng của anh đã lạc đi rồi, không giống như không có gì đâu, mình đã bỏ lỡ tình tiết quan trọng nào sao.

Giọng nói bỉ ổi của hệ thống vang lên: Mặc dù định để sau khi ra ngoài mới nói, nhưng ta thấy hai cha con các ngươi tốt nhất nên nói rõ mọi chuyện trước.

Nếu không, e rằng ký chủ sẽ trở thành người đầu tiên bị Thiên chân đâm lén sau lưng đấy.

Thiên chân.

Đâm lén sau lưng.

Ngô Đồng hoàn toàn ngơ ngác: Không thể nào, ba mình muốn đâm lén mình.

Tại sao.

Muốn tái hôn nên chê mình là gánh nặng à.

Hệ thống đắc ý nói: Lúc ký chủ và Ngô Tà bị lạc, bổn thống đã phân một phần thần thức lên người Ngô Tà.

Ký chủ bị Lão Ngứa đẩy xuống, Ngô Tà liền cho rằng ngươi đã chết, hơn nữa Lão Ngứa vẫn luôn nhấn mạnh chuyện bản sao.

Ngô Tà đã coi ký chủ là con quái vật được vật chất hóa ra, cho nên, ngươi hiểu rồi chứ.

Đậu má, hiểu lầm này lớn chuyện rồi.

Ngô Đồng ôm trán, nếu mình thật sự vì chuyện này mà bị ba mình đâm cho một nhát, vậy chẳng phải chết oan lắm sao.

Nhưng nhìn bộ dạng như gặp ma của ba cậu thì rõ ràng là đã tin rồi.

Lần này phiền to rồi, việc vật chất hóa quả thực tồn tại, cậu nói bản sao không tồn tại thì ba cậu cũng không tin.

Hơn nữa chuyện này phải giải quyết ngay tại đây, với cái não của ba cậu, thật sự ra ngoài rồi mới nói với hắn, hắn có thể não bổ ra một vạn lý do phản đối.

Ngô Đồng mệt tâm, không ngờ người đầu tiên khiến ba cậu nảy sinh khủng hoảng tín nhiệm, không phải là ông ba nói dối như cuội, cũng không phải Trương Khởi Linh nói chuyện luôn giữ lại một nửa, mà lại là chính đứa con ruột của mình, đây là cái kiếp nạn gì vậy trời.

Phải chứng minh với ba rằng con trai ông là con trai ông, mẹ kiếp, cái mệnh đề này đúng là khiến người ta đau trứng thật.

Lão Ngứa chết tiệt, chết rồi còn hại mình một vố, tiền mặt của ngân hàng thiên địa thì đừng hòng, Ngô Đồng quyết định đốt cho hắn

200 đồng tiền giấy.

Cứ gấp thành hình Chúc Cửu Âm đi, để Lão Ngứa ở dưới đó tiếp tục chơi rắn.

Nơi này thật sự quá nóng, nhìn bộ dạng đề phòng của Ngô Tà, nhóc Đồng cũng không dám duỗi tay ra nữa, chỉ gọi ba mình vào trong động đá tránh một chút.

Bên này có rất nhiều hang động, Ngô Đồng chọn một cái trông có vẻ tương đối sâu đi vào, quả nhiên trong động mát mẻ hơn nhiều.

Hai người cứ ngồi đó không ai nói lời nào, không khí thật ngượng ngùng.

Ngô Tà biết mình vừa rồi phản ứng hơi quá, định đi trấn an con quái vật này một chút, nhưng hắn thật sự không biết nói thế nào.

Hai người chỉ có thể tiếp tục ngượng ngùng nhìn nhau.

Cuối cùng vẫn là Ngô Đồng phá vỡ thế bế tắc, dù sao thì cũng phải thăm dò thái độ trước đã.

Ngô Đồng thử bắt chuyện với Ngô Tà: Ba, sau khi Lão Ngứa bắt ba đi đã xảy ra chuyện gì không.

Ba có bị thương ở đâu không.

Hắn bắt ba làm gì.

Ngô Tà lắc đầu: Không bị thương, Lão Ngứa bắt tôi là muốn lấy máu của tôi để đuổi xuy cổ, biết con không đồng ý mà hắn lại đánh không lại con, nên ra tay trước.

Toang rồi, Ngô Tà bắt đầu nói dối, hoàn toàn không đề cập đến chuyện vật chất hóa, vậy chủ đề này phải tiếp tục thế nào đây.

Ngô Đồng bất đắc dĩ gọi hệ thống: Thống tử, nhân lúc ngươi còn online, mau nghĩ cách giúp đi.

Cẩu hệ thống đưa ra ý kiến: Hay là ta đổi cho ngươi một thiết bị thôi miên.

Giống như trong phim ấy, lấy một cây bút ra bấm một cái là quên hết mọi chuyện, chỉ cần xóa đi ký ức trong khoảng thời gian này của hắn là được chứ gì.

Ngô Đồng cảm thấy được: Vậy có vĩnh viễn không.

Có khả năng khôi phục không.

Hệ thống cạn lời: Tất nhiên là không thể vĩnh viễn được, gặp phải một số kích thích hoặc thôi miên nhân tạo, rất nhanh là có thể khôi phục.

Ngô Đồng thầm chửi một tiếng: Vậy ngươi nói làm cái quái gì, lỡ sau này khôi phục, ta sẽ bị đóng đinh hoàn toàn vào cái mác bản sao, đến lúc đó thật sự giải thích không rõ ràng được nữa.

Hệ thống cười ha hả: Vậy thì không có cách nào, não người là một cơ quan rất phức tạp, hơn nữa đặc biệt yếu ớt, nếu liều lượng quá lớn dễ không cẩn thận biến thành kẻ ngốc.

Ngô Đồng: Cút đi, chẳng được tích sự gì.

Hắn thật sự phiền muộn, tình huống nửa thật nửa giả này chính là một nút thắt chết, căn bản không có lời giải.

Ngô Đồng trong lòng buồn bực chết đi được: Lão Ngứa chết tiệt, đám Gâu Gâu chết tiệt, quá mẹ nó biết bịa chuyện, lừa ai không lừa lại đi lừa ba ta.

Cho dù trên trán ba ta có viết chữ dễ lừa, các ngươi cũng không thể cứ nhè một mình hắn mà hành hạ chứ.

Chờ ba ta già rồi nếu viết hồi ký, có phải có thể đặt tên là Những năm tháng tôi bị lừa không.

Ngô Đồng đang miên man suy nghĩ, bỗng nhiên đầu óc lóe lên một tia sáng: Đúng vậy, dù sao ba ta cũng dễ lừa, ta có thể lấy lừa trị lừa.

Lão Ngứa có thể lừa hắn, tại sao ta lại không thể.

Ngô Đồng vội vàng gọi hệ thống trong lòng: Thống thống, còn online không.

Giọng hệ thống rõ ràng có chút yếu đi: Tạm thời online, nhưng không trụ được mấy phút nữa, ký chủ có chỉ thị gì thì mau lên.

Ngô Đồng vội vàng nói: Bây giờ ta nói gì Ngô Tà cũng sẽ không tin.

Ngươi nghĩ cách bịa ra một lời giải thích hoàn chỉnh về việc cây thần bằng đồng có thể vật chất hóa, nhưng lại không thể vật chất hóa vật sống, sau đó tốt nhất là khắc nó ở đâu đó trong này.

Sau đó ta dẫn Ngô Tà qua để hắn tự mình phát hiện, nhớ dùng văn tự nước Xá cổ và làm cũ đi nhé.

Hệ thống bất đắc dĩ than thở: Ký chủ, bổn hệ thống chỉ là một đoạn mã, không có khả năng tạo ra vật thể từ hư không.

Mấy thứ đó đều là trao đổi từ các vị diện khác, cho nên cần tích phân.

Ngô Đồng không kiên nhẫn nói: Thích trừ bao nhiêu thì trừ, mau đổi cho ta.

Cẩu hệ thống vui vẻ: Vâng ạ ký chủ, không thành vấn đề ký chủ, 500 tích phân đã được khấu trừ, cảm ơn đã ủng hộ, vật phẩm ngài muốn đã được đặt ở sâu trong hang động, xin tự mình khai quật.

Hệ thống nói xong liền giả vờ mất kết nối.

Cái cẩu hệ thống này, lại dám thừa nước đục thả câu, chờ ra ngoài chúng ta từ từ tính sổ.

Ngô Đồng cũng không kịp so đo với nó, lấy đèn pin ra soi khắp nơi, ra vẻ tò mò về hoàn cảnh xung quanh.

Lúc họ đi vào cũng không đi vào sâu bên trong, cách chỗ họ ngồi ba bốn mét có một tấm bia đồng cao hai mét, trên đó chi chít chữ viết.

Ngô Đồng giả vờ kinh ngạc kêu lên: Ba, ba mau đến xem, ở đây có chữ khắc này, ngài xem xem viết gì thế.

Ngô Tà theo tiếng gọi của cậu nhìn lại, quả nhiên thấy một tấm bia đồng đầy chữ khắc, chất liệu giống hệt cây thần bằng đồng bên ngoài, xung quanh cũng điêu khắc hoa văn vân lôi.

Đọc bia đá đã là thói quen nghề nghiệp của Ngô Tà, tuy có chút sợ hãi con quái vật này, nhưng hắn vẫn đi qua xem.

Những chữ đó ngoằn ngoèo kỳ quái, Ngô Đồng một chữ cũng không hiểu.

Ba, chữ trên này lạ quá, là của triều đại nào vậy.

Ngô Tà cẩn thận phân biệt một chút: Đây là văn tự của nước Xá cổ, ta cũng không hiểu viết gì.

Ngô Đồng lập tức ngơ ngác, cậu đã bỏ qua một vấn đề, tuy Ngô Tà có thể đọc hiểu rất nhiều chữ khắc, nhưng văn tự nước Xá thật sự quá lạ, Ngô Tà cũng không biết nhiều.

Quả này thì xấu hổ thật, viết xong giấy cam đoan cho người ta thì đối phương lại bảo mình không biết chữ.

Nhưng đổi cũng đã đổi rồi, đây lại là thứ duy nhất hiện tại có thể chứng minh cho mình, Ngô Đồng cũng không còn cách nào khác, đành mang ra ngoài trước, cho dù Ngô Tà không nhận ra hết, cùng lắm thì ra ngoài nhờ người khác dịch cho hắn.

Ngô Đồng chỉ có thể nói thêm: Vậy thứ này có phải rất có giá trị

không.

Chắc vậy.

Ngô Tà rõ ràng không mấy hứng thú.

Thái độ này của Tà cha làm Ngô Đồng rất buồn bực, nhưng cậu không dám có quá nhiều hành động.

Ba cậu bây giờ phòng bị cậu vô cùng, e rằng thà ngồi chung hàng với Chúc Cửu Âm cũng không muốn để ý đến cậu.

Không sao, nhịn một chút đi.

Ngô Đồng âm thầm cổ vũ mình, chờ tấm bia đồng này được dịch ra là có thể chứng minh sự trong sạch của tiểu gia, đến lúc đó ta chờ ngươi bóp vai đấm lưng mua khoai tây chiên cho ta.

Ngô Đồng giả vờ tham tiền thu tấm bia đồng này vào không gian.

Ngô Tà liếc nhìn một cái cũng chỉ thầm cảm khái, năng lực sao chép của cây thần bằng đồng này thật là quá lợi hại.

Con quái vật này lại cũng biết chiêu tay áo càn khôn của con trai hắn, may mà mình không ra tay, nếu không chắc chắn sẽ bị hạ gục trong nháy mắt.

Hai người lại ngồi một lúc, Ngô Đồng lấy ra một ít đồ ăn thức uống.

Ngô Tà cũng không từ chối, cứ thế lẳng lặng ăn, quả thực nhạt như nhai sáp.

Trong lòng hắn nhớ đến con trai, nước mắt bất giác chảy xuống.

Cảnh tượng này làm Ngô Đồng đau lòng, thật muốn lập tức nói cho ba hắn biết: Đừng khóc nữa, đại nhi tử của ba đang ở đây ăn cơm cùng ba đây này.

Nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống, nhiệm vụ hàng đầu của mình bây giờ là hai cha con an toàn trở về.

Không chỉ phải đảm bảo an toàn cho ba cậu, mà còn phải đảm bảo ba cậu đừng có giết mình.

Nếu không lỡ như có lúc nào đó Ngô Tà biết được sự thật, là chính hắn đã giết chết đứa con bảo bối của mình, chỉ sợ ba cậu còn suy sụp hơn bây giờ.

Chương 26

Ăn xong, nhiệt độ bên ngoài đã hạ xuống, Ngô Đồng dùng móc câu chín móng bám vào rễ cây trên vách đá leo lên đỉnh.

Phía trên lờ mờ có chút ánh sáng lọt vào, xem ra lớp đất cũng không dày.

Cậu dùng xẻng công binh xúc vài cái đã mở ra được một cửa động, bên trên quả nhiên là một khu rừng đa lớn.

Tìm một thân cây buộc dây leo núi thả xuống, Ngô Tà cũng nhanh chóng leo lên.

Ngô Tà ngoài con dao chân chó ra thì đã vứt hết mọi thứ trong động, dù sao cũng không quan trọng, con trai cũng không còn, hắn cũng chẳng còn gì để mất, hai người theo đường cũ trở về.

Mệt thì nghỉ, nghỉ đủ thì đi, Ngô Tà giống như bị Buồn chai dầu nhập, hai người giao tiếp ít đến đáng thương.

Trên đường lại gặp đám khỉ cướp đồ, Ngô Tà dường như đã tìm được nơi để trút giận.

Tiểu Ngô gia vác theo cây chân chó của mình chém giết một trận tơi bời, lần này không hề nương tay như lúc đến, chẳng mấy chốc trên mặt đất đã nằm bảy tám xác khỉ, còn có không ít con bị chém đứt tay chân.

Ngô Tà cũng không màng máu tươi bắn lên mặt, giống như một vị sát thần, lại có thể một mình đánh tan cả đàn khỉ.

Ngô Đồng từng nghĩ đến cảnh ba mình đại sát tứ phương uy phong lẫm liệt, nhưng không nên là như thế này, tư thế đồng quy vu tận này thật sự đã dọa Ngô Đồng.

Mấy con khỉ thôi mà, có cần phải hung tàn như vậy không.

Ba cậu đây là vì con trai chết nên không còn gì luyến tiếc cuộc sống nữa sao.

Không đến mức đó chứ.

Ngô Đồng thật muốn qua khuyên ba mình, trước kia không có con ba không phải vẫn sống tốt sao, con trai chết rồi thì ngày vẫn phải trôi qua chứ.

Hơn nữa ba còn trẻ, hay là sinh một đứa nữa.

Đương nhiên, Ngô Đồng cũng chỉ nghĩ vậy thôi, nếu cậu thật sự dám nói như vậy, ba cậu có thể lập tức cầm dao chém cậu.

Hơn nữa cậu càng sợ ba mình phát hiện đánh không lại cậu sẽ tự sát.

Bây giờ Ngô Tà cứ như ăn cả tấn thuốc nổ, không biết câu nào nói ra chọc vào là hắn sẽ nổ tung.

Ngô Đồng vô cùng nhớ nhung người ba Thiên chân hiền lành của mình.

Đến nơi có thể dùng bộ đàm, lần này cũng không phải lao xuống từ thác nước nữa, những thứ bố trí trước đó đều không dùng đến.

Ngô Đồng cho người rút về hết, tiện thể cũng lái chiếc xe lúc đến đi, trực tiếp cho máy bay trực thăng đến chân núi chờ.

Nhanh chóng trở về, không dám kéo dài nữa.

Xe cũng không thể lái nữa, cậu sợ ba mình lúc lái xe nghĩ quẩn sẽ trực tiếp mang theo cậu lao xuống vực.

Ngô Tà giết xong con khỉ liền xách đao đi tiếp về phía trước, Ngô Đồng ở phía sau gọi điện thoại sắp xếp công việc mà hắn cũng chẳng có biểu hiện gì.

Người nhân bản sở hữu toàn bộ ký ức của bản thể, hắn không hề ngạc nhiên khi con quái vật này có thể điều động được người của Ngô Đồng.

Bây giờ hắn chỉ muốn về Hàng Châu, sau đó liên lạc với Bàn Tử và Phan Tử, hiện tại không liên lạc được với Tiểu ca và chú Ba, chỉ có hai người họ mới có thể khiến hắn an tâm.

Nếu họ cũng không có cách nào, vậy hắn sẽ đi thú nhận với chú Hai.

Dù có bị chú Hai đánh chết, hắn cũng không thể để con quái vật này sống dưới thân phận của Đồng Đồng.

Trực thăng đã sớm đậu ở Tây An, lúc họ xuống đến chân núi thì nó đã đợi sẵn.

Hai người im lặng lên máy bay, Ngô Đồng chỉ dặn một câu về Hàng Châu rồi không nói thêm lời nào.

Ngô Tà ôm thanh Đại Bạch Chó Săn của mình, trông chẳng khác nào Trương Khởi Linh nhập.

Ngô Đồng thở dài, cái vẻ mặt đau khổ thù sâu như biển của ba hắn, địch ý viết đầy trên mặt, phải mù đến mức nào mới không nhìn ra chứ.

May mà mình không phải kẻ địch, nếu không thì đám tang bảy ngày của ba hắn cũng qua rồi, người ta không ra tay trước mới là lạ.

Trở về rất nhanh, đến Hàng Châu thì họ tới thẳng biệt thự ngoại ô trước.

Ngô Đồng còn đỡ, chứ Ngô Tà đầu cổ đầy máu, người bốc mùi hôi thối, vào khu trung tâm có khi lại chẳng gọi cảnh sát đến.

Ngô Tà cũng không ý kiến gì, ngoan ngoãn đi tắm, thay quần áo, ăn

cơm rồi đi ngủ.

Ví tiền, chứng minh thư của hắn đều ở trên người, chỉ có điện thoại là giao cho Ngô Đồng giữ lúc vào núi không có tín hiệu.

Hắn thử đòi lại, không ngờ Ngô Đồng lại đưa thẳng cho hắn, điều này khiến hắn có chút bất ngờ.

Chẳng lẽ người nhân bản còn có thể thừa kế những thứ bản thể cất trong không gian sao.

Không, có lẽ là vật chất hóa, chiếc điện thoại này cũng là do con quái vật đó dùng năng lực vật chất hóa biến ra.

Biểu cảm trên mặt Ngô Tà rất dễ đoán, Ngô Đồng vừa nhìn là biết ngay, ba hắn lại phát hiện ra điểm đáng ngờ nào đó, rồi lại tự mình thuyết phục chính mình.

Người ta nói người điên có lối suy nghĩ riêng, thanh niên ngáo ngơ lắm trò vui, ba hắn tuy không điên nhưng suy nghĩ còn bay xa hơn cả người điên, thỉnh thoảng cũng ngáo ngơ, nhưng niềm vui thì chẳng có bao nhiêu.

Ngô Tà không ngốc đến mức gọi điện cho Bàn Tử ngay trên địa bàn của người ta, thậm chí hắn cũng không dám dùng chiếc điện thoại này, chỉ vì không nhớ số của Bàn Tử nên mới đòi lại.

Hai người ngủ lại biệt thự một đêm, hôm sau Ngô Tà nói muốn về tiệm xem thử, Ngô Đồng cũng không đi theo, nói mình cũng có việc cần xử lý nên bảo tài xế đưa hắn đi.

Ngô Tà thở phào nhẹ nhõm, hắn chỉ mong được cách xa con quái vật này.

Ngô Đồng cũng thở phào, trong lòng hắn còn gấp hơn Ngô Tà nữa.

Mau hành động đi, nhanh giải quyết cho xong chuyện, hai ngày nay

không khí ngượng ngùng đến mức muốn bay lên tận trời.

Ngô Tà đến Ngô Sơn Cư, xua tay bảo tài xế về.

Vừa vào tiệm, hắn hô một tiếng Đừng làm phiền tao rồi vội vàng lên lầu hai.

Để lại Vương Manh ngơ ngác tiếp tục ngơ ngác, ông chủ uống nhầm thuốc à.

Mà cậu chủ nhỏ không về, lẽ nào hai cha con cãi nhau.

Ngơ thì ngơ, nhưng Vương Manh vẫn không đi lên, hắn đâu có ngốc, ông chủ rõ ràng đang bực mình, hắn việc gì phải đâm đầu vào họng súng.

Lên đến lầu, Ngô Tà lột sạch quần áo từ trên xuống dưới ngay cửa phòng tắm.

Hắn tắm rửa qua loa, nghĩ ngợi rồi lại cầm dao cạo râu trong phòng tắm cạo sạch tóc mình.

Chẳng biết do quá vội hay không quen tay, hắn cạo trúng mấy đường, máu chảy xuống cũng mặc kệ, tiện tay lấy khăn vò qua loa hai cái.

Hắn tìm quần áo cũ và giày để mặc, lại lấy một cọc tiền mặt từ két sắt nhét vào túi, rồi vội vã ra ngoài, tất cả chưa đến nửa tiếng.

Vương Manh chỉ thấy một cái đầu trọc lóc sáng bóng từ trên lầu lao xuống chạy ra ngoài, nhìn bóng lưng có vẻ là Ngô Tà.

Hắn cũng không phải kẻ ngốc, nhìn thế này là biết ông chủ chắc chắn có chuyện, liền vội vàng lên lầu xem thử.

Cửa phòng tắm mở toang, trước cửa là một đống quần áo, sàn phòng tắm ướt sũng, vương vãi tóc rụng và vài vết máu.

Lại lục quần áo, ví tiền và điện thoại đều ở đó.

Đây rõ ràng không phải chuyện nhỏ, Vương Manh vội gọi cho Ngô Nhị Bạch.

Hắn không phải người của Nhị gia cài vào, nhưng mỗi năm Nhị gia đều cho hắn một khoản tiền, nếu không thì với chút lương của Ngô Tà đã sớm không giữ được người.

Nhị gia cũng không yêu cầu gì, chỉ nói có chuyện quan trọng thì báo cho ông một tiếng, Vương Manh dù có ngáo cũng biết tình hình hôm nay là chuyện quan trọng.

Đừng thấy trong truyện Ngô Tà bị gắn mác là Thiên chân vô dụng, thật ra chỉ số thông minh của cậu rất cao, là sinh viên ưu tú của đại học Chiết Giang.

Hơn nữa, những bố cục sau này ở Sa Hải có thể nói là trần nhà của Cửu Môn về mặt trí tuệ.

Chương 27

Trước kia là không có chuyện gì đáng để hắn tính kế, bây giờ thì khác, những mưu mẹo mà Ngô Tà 26 năm qua chưa từng dùng tới đều được lôi ra hết.

Kinh nghiệm không đủ thì lấy phim ảnh bù vào, hắn nghĩ lại hết những bộ phim điệp viên từng xem, mặc kệ có hữu dụng hay không.

Sợ con quái vật đó giở trò trên người mình, hắn không mang theo bất cứ thứ gì từ biệt thự ra.

Bây giờ lại tắm gội từ đầu đến chân, thậm chí cạo cả tóc, cuối cùng trong lòng cũng yên ổn hơn một chút.

Hắn hiện không có chứng minh thư, không đi máy bay hay tàu hỏa được, bèn bắt đại một chiếc taxi ra bến xe khách.

Ở bến xe lượn một vòng, cảm thấy xung quanh không có ai theo dõi, hắn tìm một chiếc xe khách sắp khởi hành rồi lên xe, cũng chẳng thèm để ý xem xe đi đâu.

Chờ xe ra khỏi bến, hắn lấy 100 tệ mượn một chiếc điện thoại cục gạch của một bà cụ, lần lượt gửi tin nhắn cho Phan Tử và Bàn Tử: Ngô Đồng là giả, đừng tin nó.

Đừng gọi điện.

Tao đợi chúng mày ở Đại Hùng Bảo Điện chùa Linh Ẩn.

Thiên chân.

Gửi xong, hắn xóa tin nhắn rồi bảo tài xế dừng xe, sau đó xuống xe.

Ngô Tà còn không biết mình đã bị cả xe người coi là bệnh nhân

tâm thần, với cái bộ dạng đó của hắn, nếu không phải điện thoại của bà cụ chỉ đáng giá 30 tệ thì bà cũng chẳng dám cho mượn.

Xuống xe xong, Ngô Tà lại bắt taxi đến chùa Linh Ẩn, theo suy nghĩ của hắn, cả Hàng Châu chỉ có nơi này là an toàn nhất.

Dù là người vật chất hóa hay quái vật đều thuộc loại âm tà, không thể nào dám chạy đến thánh địa Phật môn mà giương oai.

Hơn nữa hắn sẽ ở lì trong Đại Hùng Bảo Điện, không rời nửa bước, nơi này là điểm du lịch người qua kẻ lại, cảm giác an toàn hơn một chút, con quái vật đó không thể nào giữa thanh thiên bạch nhật bắt người trói đi được.

Chỉ có thể nói suy nghĩ của Ngô Tà luôn bất ngờ hoặc có thể nói là kỳ quặc, nhưng nghĩ lại thì lại hợp lý đến chết tiệt.

Cũng không biết Ngô Đồng nhìn thấy cái đầu trọc lồi lõm của ba hắn sẽ có cảm nghĩ gì.

Chùa Linh Ẩn quả nhiên là thánh địa du lịch, người ở đây thật sự rất đông, vì là đất Phật nên cũng không thiếu người đầu trọc qua lại.

Bây giờ hòa thượng cũng là một nghề, người ta cũng có giờ làm việc, cho nên hình ảnh một người đầu trọc mặc đồ thường ngày như Ngô Tà cũng không quá nổi bật, chỉ là da đầu hắn quá trắng nên mấy vệt máu trông hơi rõ.

Trên bồ đoàn ở Đại Hùng Bảo Điện, khách hành hương ra vào không ngớt, Ngô Tà tìm một góc tường ngồi xuống đất, nhắm mắt suy xét lại mọi chuyện từ lúc ở Tần Lĩnh trở về đến giờ.

Càng nghĩ lòng càng trĩu nặng, biểu hiện của hắn quá tệ.

Nếu nói tâm trạng sa sút là do không chấp nhận được sự phản bội và cái chết của Lão Ngứa, thì sự thù địch và đề phòng đối với Ngô Đồng lại không thể giải thích được.

Con quái vật đó chắc chắn đã cảm nhận được, vậy tại sao nó không giết mình.

Chẳng lẽ vì kế thừa tình cảm của Ngô Đồng nên không nỡ ra tay.

Không nên, nó muốn có ba thì hoàn toàn có thể tự vật chất hóa ra một người, đâu nhất thiết phải là bản thể.

Nó không cần phải giữ lại một nhân tố bất ổn và có địch ý với mình như hắn, điều này không hợp lý.

Bên này Ngô Tà đang ngồi xổm trong Đại Hùng Bảo Điện suy nghĩ miên man, Ngô Nhị Bạch nhận được tin cũng cau mày.

Thật ra sau khi Ngô Đồng nhận người thân đã lén liên lạc với ông, một già một trẻ hai con cáo già đã nói chuyện thẳng thắn với nhau một lần.

Với mưu kế và thủ đoạn của Ngô Nhị Bạch, ông cũng chỉ tra được thông tin của Ngô Đồng trước hai tuổi, sau khi rời khỏi nhà họ Lâm thì không còn tin tức gì nữa.

Điều này cũng không thể trách người của Cửu Môn vô dụng, có câu rồng mạnh không áp được rắn đất, nước Mỹ không phải phạm vi thế lực của họ.

Mà Ngô Đồng là cấp cao của Hồng Môn, thông tin đều được bảo mật cấp S+ , Hồng Môn đã cắm rễ ở Âu Mỹ nhiều năm, hoàn toàn không phải là nơi mà thế lực của Cửu Môn có thể thâm nhập.

Ông cũng từng nghi ngờ Ngô Đồng là đứa trẻ ống nghiệm do một tổ chức nào đó đánh cắp gen của Ngô Tà tạo ra, cố ý bồi dưỡng để đối phó Cửu Môn.

Nhưng điều này rõ ràng cũng không hợp lý, thế lực ẩn trong bóng tối là Nó và Uông gia đều có năng lực này, nhưng không có khả năng đưa một đứa trẻ như vậy vào Hồng Môn.

Loại thế lực đó Cửu Môn không với tới, Uông gia cũng không có năng lực đó.

Hơn nữa, biểu hiện của Ngô Đồng thật sự khiến người ta kinh ngạc, đừng nói thế hệ thứ ba, thứ tư, kể cả từ thời kỳ Cửu Môn thịnh vượng nhất cũng chưa từng có một người kinh tài tuyệt diễm như vậy.

Có lẽ vì còn nhỏ tuổi, một số thủ đoạn có hơi non nớt và tùy hứng, nhưng vũ lực mạnh mẽ và chỗ dựa sau lưng đủ để bù đắp.

Ngô Đồng đến tìm ông đã đi thẳng vào vấn đề, sự tồn tại của Nó, Uông gia và kế hoạch của Ngô Tà, Ngô Đồng cho biết hắn đều biết cả, với năng lực của Hồng Môn thì tra ra những điều này cũng không có gì lạ.

Đừng thấy Cửu Môn khó thâm nhập ở Mỹ, Hồng Môn ở trong nước cũng không phải không có gốc rễ.

Hồng Môn là bang phái bản địa có từ cuối đời Thanh, ở Thượng Hải từng ngang hàng với Thanh bang, sau này chiến loạn tình thế ngày càng xấu, người đứng đầu lúc đó đã lợi dụng quan hệ ở Tô Giới để đưa các anh em đến các nước khác phát triển thế lực.

Một số người không muốn đi thì cầm một ít tiền ẩn náu, cũng coi như giữ lại mầm mống.

Quyết định này bây giờ xem ra thật sự vô cùng chính xác, Thanh bang sau các cuộc càn quét tội phạm đã tan rã.

Hồng Môn lại mọc lên như nấm ở khắp nơi trên thế giới, trong đó phát triển tốt nhất và lớn nhất là Hồng Môn ở Mỹ, nhưng thực tế ở Pháp, Ý, Anh cũng đều có sự tồn tại của Hồng Môn, thậm chí đến mức có phố người Hoa là có đường khẩu của Hồng Môn.

Sau khi cải cách mở cửa, rất nhiều anh em Hồng Môn ở nước

ngoài đều dần liên lạc lại với trong nước, sư huynh của Ngô Đồng còn lấy danh nghĩa Hồng Môn thành lập công ty ở Thượng Hải.

Hoa hồng lá xanh sen trắng, thiên hạ Hồng Môn là một nhà, những người già năm xưa vẫn còn không ít, chiêu bài Hồng Môn vừa giương lên liền tụ tập được không ít con cháu.

Đoạn gia có tiền, sau khi tụ tập lại được mạng lưới quan hệ liền nhanh chóng vận hành, tuy không thể so với Cửu Môn cây to gốc rễ sâu, nhưng Cửu Môn hiện tại lòng người không đồng đều, người ta muốn dò la tin tức gì thật sự không khó.

Yêu cầu của Ngô Đồng cũng rất đơn giản, hắn có một số thế lực ở châu Âu, có thể hỗ trợ Cửu Môn về mặt súng đạn và vũ lực.

Nhưng Cửu Môn không được vượt mặt hắn tự ý sắp đặt cho Ngô Tà, nếu gây ra tổn thương cho ba hắn, nhấn mạnh, dù là tâm lý hay sinh lý, hắn đều sẽ phản kích.

Hắn không có chút hứng thú nào với kế hoạch và đại nghiệp của Cửu Môn, chọc tức hắn thì hắn sẽ mang Ngô Tà đi châu Âu, mặc kệ Trương gia, Uông gia hay lão Cửu Môn, không chơi với các người nữa.

Nguyên văn lời của Ngô Đồng thật sự không khách khí: Con trai có thể sinh lại, cháu trai có thể nuôi lại, nhưng không ai có thể tự dưng tạo ra cho mình một người cha ruột.

Tôi không quan tâm các người xem Ngô Tà là gì, là người nhà hay quân cờ, có bao nhiêu phần thật lòng bao nhiêu phần lợi dụng, nhưng tôi thật sự xem cậu ấy là ba.

Cũng đừng có lôi cái gì đại cục ra nói với tôi, tôi đây đối với Cửu Môn không có nửa điểm tình cảm, tôi chỉ là một đứa trẻ, chỉ cần tôi và ba tôi vui vẻ, Cửu Môn có chết sạch cũng liên quan đếch gì đến tôi.

Bộ dạng lúc đó của Ngô Đồng muốn ăn đòn bao nhiêu liền có bấy nhiêu, cái vẻ kiêu ngạo đó lại có chút bóng dáng của Ngô Tam Tỉnh thời trẻ, khiến Ngô Nhị Bạch rất muốn cho hắn một trận.

Nhị gia có chút thẹn quá hóa giận, một mặt là chột dạ, bọn họ gánh vác quá nhiều, không thể nào giống như Ngô Đồng toàn tâm toàn ý chỉ nghĩ cho một mình Ngô Tà.

Mặt khác lại có chút tủi thân, chẳng lẽ họ không thật lòng yêu thương Ngô Tà sao.

Họ nuôi hai mươi mấy năm, không lẽ không thân bằng ngươi, một đứa con trai hời mới nhận lại này sao.

Sao lại nói cứ như ông là mẹ kế độc ác vậy.

Một già một trẻ đấu võ mồm nửa ngày, cuối cùng đạt được thỏa thuận cơ bản.

Ngô Đồng sẽ phối hợp với kế hoạch và hành động của Cửu Môn, nhưng tất cả các kế hoạch liên quan đến Ngô Tà đều phải được thông báo trước.

Mà Ngô Đồng cũng hào phóng cung cấp súng đạn cho Ngô Nhị Bạch, đương nhiên, tiền vẫn thu đủ, dùng lời của hắn mà nói là tôi phải để dành tiền dưỡng lão cho ba tôi.

Ngô Nhị Bạch lúc đó tức đến méo cả mũi, ba mày năm nay mới 26, nói cái này có phải hơi sớm không.

Tuy nhiên, sau khi nhìn thấy hàng thì Nhị gia liền vui vẻ, toàn là hàng tốt mà bọn họ không có đường mua.

Chẳng trách người ta nói phải đi theo con đường quốc tế, trang bị của Cửu Môn so với người ta đúng là đồ nhà quê.

Lần này Ngô Tà và Lão Ngứa đi Tần Lĩnh, Nhị gia vẫn biết, dù sao

ông cũng cài không ít người quanh Ngô Tà.

Nhưng vì có Ngô Đồng đi theo nên ông không quá chú ý, đây cũng không phải là một mắt xích trong kế hoạch, không cần họ tham gia quá nhiều.

Còn về vấn đề an toàn, cũng không phải ông tự hạ thấp mình, những người ông có thể huy động kém xa thủ hạ của Ngô Đồng.

Nếu Ngô Đồng còn không bảo vệ được Ngô Tà, người của ông có đi cũng chỉ toi mạng.

Giống như bên cạnh Ngô Tam Tỉnh có Phan Tử, bên cạnh Ngô Nhị Bạch có Nhị Kinh cũng là một cao thủ.

Chương 28

Ông đã từng hỏi Nhị Kinh về vũ lực của Ngô Đồng, Nhị Kinh lắc đầu nói chưa đánh qua không dám chắc, nhưng hai tên vệ sĩ đi theo sau Ngô Đồng thì hắn chắc chắn đánh không lại.

Đây cũng là lý do chính mà Ngô Nhị Bạch không cho đứa cháu trai ngông cuồng này một trận đòn tre xào thịt.

Lần này Vương Manh gọi điện nói Ngô Tà rất khác thường, không những không ở cùng Ngô Đồng mà còn tự cạo trọc đầu, hơn nữa trong phòng tắm còn có vết máu, tin tức không đầu không đuôi này dù là Ngô Nhị Bạch cũng không biết bắt đầu từ đâu.

Nghĩ đi nghĩ lại, ông vẫn gọi cho Ngô Đồng, bọn họ cùng nhau đi ra ngoài.

Với cái tính cuồng cha của Ngô Đồng, hắn lại không ở cùng Ngô Tà, bản thân điều này đã rất lạ.

Ông cũng không lo Ngô Đồng đối xử không tốt với Ngô Tà, Vương Manh từng tiết lộ Ngô Đồng đã cho Ngô Tà rất nhiều tài sản, tiền mặt, thỏi vàng, thẻ ngân hàng, cộng lại cũng mấy chục triệu.

Có lẽ đây là sự khác biệt giữa trưởng bối cưng chiều con cháu và con cái cưng chiều cha mẹ.

Tuy ông nghĩ sau khi chết sẽ để lại tất cả cho cháu trai lớn, nhưng bây giờ bảo ông vứt ra mấy chục triệu cho Ngô Tà tiêu xài tùy tiện thì cũng không thể nào.

Về điểm này, Ngô Nhị Bạch cảm thấy mình lại thua.

Nhìn thấy số của Ngô Nhị Bạch, Ngô Đồng bỗng vỗ trán, sao lại quên mất con cáo già này chứ.

Phải nói trong nhà họ Ngô, người Ngô Tà thích nhất là Ngô Tam Tỉnh, nhưng người thực sự tin tưởng nhất lại là Ngô Nhị Bạch, thật sự là do ông chú Ba kia quá không đáng tin, lúc nào cũng thích lừa cậu.

Trước khi cuộc khủng hoảng niềm tin này được giải quyết, ba hắn chắc chắn sẽ không tin bất cứ ai đã tiếp xúc với mình, nhưng Ngô Nhị Bạch tuyệt đối là ngoại lệ, lời ông nói, Ngô Tà hẳn là sẽ tin.

Ngô Đồng vội vàng bắt máy, nghe xong lời kể của Ngô Nhị Bạch thì vạch đen đầy trán.

Ba hắn đúng là kỳ tài, đây là xem được hai bộ tiểu thuyết hình sự ở đâu rồi đem ra thực hành vậy.

Thay quần áo, vứt điện thoại còn có thể hiểu được, cạo đầu làm gì.

Tôi còn có thể gắn máy theo dõi vào tóc anh sao.

Đợi chuyện này rõ ràng, xem tôi có chụp cho anh hai bộ ảnh chân dung đầu trọc treo lên tường không.

Hắn kể lại sơ qua sự việc cho Ngô Nhị Bạch, còn nói thêm: Người của tôi tra được Lão Ngứa này bị người của Uông gia giam cầm, những trải nghiệm mà hắn kể với ba tôi đều là ký ức bị cấy ghép nhân tạo, nhưng bây giờ hắn đã chết, mà ba tôi lại tin sái cổ lời hắn nói, khăng khăng cho rằng tôi là con quái vật được nhân bản ra.

Hơn nữa đầu óc ba tôi cũng không biết cấu tạo thế nào, dù phát hiện ra một số điểm bất hợp lý, không logic, cậu ấy cũng có thể tự động tìm ra lý do để lấp vào, tôi thật sự cạn lời rồi.

Trạng thái tinh thần của cậu ấy hiện tại rất không ổn định, tôi không dám cho người theo dõi, sợ cậu ấy lại bị kích thích.

Ngài cũng đừng trống dong cờ mở đi tìm, người cậu ấy có thể dùng không nhiều, lúc này chắc đang trốn ở đâu đó liên lạc với Phan

Tử và Bàn Tử.

Chuyện này không phải hai người đó có thể gánh nổi, Phan Tử có thể sẽ đề nghị cậu ấy đến tìm ngài, đến lúc đó ngài cứ ôn hòa một chút nhé, ba tôi không chịu nổi kích thích đâu.

Ngô Nhị Bạch không ngờ còn có những chuyện này, cháu trai lớn của ông đây là cái số gì vậy, sao ai cũng muốn lừa nó một chút.

Hay là bàn với lão Tam và Tạ Tử tạm hoãn kế hoạch lại.

Cứ liên tiếp bị người quen lừa thế này, lỡ kích động cháu trai đến mức trầm cảm thì sao.

Ông xem như đã nhìn thấu, Ngô Tà chính là sợi dây cương buộc Ngô Đồng.

Đừng thấy thằng nhóc đó bây giờ gọi chú gọi ông rất khách khí, nếu sợi dây thừng là ba nó mà đứt, đó chính là chó dữ xổng chuồng, cắn chết ai thì mặc kệ.

Bàn Tử và Phan Tử đến rất nhanh, Phan Tử thì không cần phải nói, vẫn luôn xem Tiểu tam gia là người thừa kế của Ngô Tam Tỉnh, chủ cũ đã mất thì không thể để chủ nhỏ xảy ra chuyện được.

Bàn Tử cũng là người trọng nghĩa khí, vừa nghe tin Tiểu Thần Tài của mình bị đánh tráo, liền vội vã bay từ Bắc Kinh sang.

Nhưng dù nhanh đến mấy, khoảng cách cũng khá xa, chờ Bàn Tử và Phan Tử trước sau chân đến chùa Linh Ẩn thì đã qua năm sáu tiếng đồng hồ.

Trong khoảng thời gian này, Ngô Tà chỉ ôm gối ngồi xổm ở góc tường, không nói không động, người khác chỉ coi hắn là một kẻ xui xẻo gặp chuyện khó, cũng không ai đến bắt chuyện.

Điều này lại khiến Ngô Tà có chút cảm giác an toàn, hắn bây giờ

như chim sợ cành cong, nhìn ai cũng giống như muốn hại mình.

Người đến trước là Bàn Tử, chuyến bay từ Bắc Kinh đến Hàng Châu rất dày đặc, hắn vừa kịp chuyến sắp cất cánh, nếu không còn trễ hơn.

Thế mà cũng khiến hắn vã mồ hôi hột, trên đường giục tài xế taxi mười mấy lần, may mà ông tài xế này tính tình tốt, nếu không đã đá hắn xuống xe rồi.

Bàn Tử vừa vào cửa điện liền quét mắt một vòng, không thấy Ngô Tà, lại đi đến trước các bồ đoàn nhìn mặt từng người một, làm một cô bé tức giận mắng một câu đồ thần kinh.

Thật ra cũng không thể trách Bàn Tử, với cái đầu trọc của Ngô Tà, gã còn tưởng là hòa thượng chùa Linh Ẩn, hoàn toàn không nghĩ đến Thiên chân.

Ngô Tà nghe thấy tiếng mắng mới chú ý Bàn Tử đã đến, nhỏ giọng gọi một tiếng: Bàn Tử.

Giọng Ngô Tà có chút khàn, hắn từ sáng đến giờ chưa uống ngụm nước nào, môi đã khô nứt.

Bàn Tử vừa thấy bộ dạng này của hắn trong lòng liền hẫng một nhịp, nhìn biểu cảm này chắc là mới phá sản nhà tan cửa nát đây mà.

Thiên chân, cậu bị làm sao thế.

Tin nhắn của cậu có ý gì.

Cái gì mà đại cháu trai của tôi là giả.

Nghe Bàn Tử hỏi, nước mắt Ngô Tà trào ra, run run môi không nói nên lời, hắn có quá nhiều điều muốn nói nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu.

Bàn Tử vỗ lưng Ngô Tà vuốt xuôi cho hắn: Đừng vội, từ từ nói,

có Béo gia ở đây, cậu bình tĩnh lại đã, ngoan nào, không có cửa ải nào không qua được, đừng khóc nữa.

Ngô Tà nắm chặt tay Bàn Tử chỉ khóc không nói, khiến Bàn Tử lo sốt vó, thấy người xung quanh cứ nhìn về phía này, Bàn Tử vội vàng đỡ Ngô Tà dậy.

Thiên chân à, đây không phải chỗ nói chuyện, để tôi tìm chỗ nào không có người rồi mình từ từ nói.

Lúc này Ngô Tà mới lên tiếng: Cứ ở trong chùa, có Bồ Tát thì quái vật không dám đến.

Bàn Tử cũng không biết Bồ Tát quái vật gì, nhưng không ảnh hưởng đến việc hắn an ủi Ngô Tà: Được, ở trong chùa, tôi đi tìm lão hòa thượng mượn một gian Phật đường, có thờ Bồ Tát, cậu đừng lo.

Bàn Tử cũng không dám đi xa, gọi một tiểu hòa thượng lại rồi thì thầm: Đại sư phụ, huynh đệ của tôi bị gái đá, nhìn thấu hồng trần muốn đi tu, ngài xem ở đây có thể tìm một căn phòng yên tĩnh cho chúng tôi nghỉ ngơi một chút không, để tôi khuyên nhủ nó, nhà nó chỉ có mình nó là con một độc đinh, không dám đi tu đâu, ngài yên tâm, quy củ tôi hiểu.

Bàn Tử nói xong liền móc ví ra một xấp tiền đỏ, khoảng hơn hai nghìn tệ nhét vào tay hòa thượng: Phòng ốc không yêu cầu gì, ngài đặt cho một tượng Quan Âm là được, nó bây giờ không có Bồ Tát là không ở được.

Hòa thượng nhét tiền vào túi, cười hiền từ: A di đà phật, Phật độ người có duyên, hai vị thí chủ có thể theo bần tăng đến thiện phòng ở hậu viện nghỉ ngơi.

Được rồi, cảm ơn đại sư phụ.

Bàn Tử vội vàng kéo Ngô Tà đi theo sau hòa thượng.

Chùa lớn đều có chỗ cho khách hành hương ở lại, cho nên thiện phòng đã có sẵn.

Căn phòng hòa thượng dẫn họ vào không lớn, khoảng mười mét vuông, một chiếc giường đơn, một tủ quần áo nhỏ, một chiếc bàn thấp và bốn cái bồ đoàn, góc tường còn đặt một bàn thờ, trên đó là một lư hương và một tôn tượng Quan Âm.

Bàn Tử vừa thấy liền rất hài lòng, có tượng Bồ Tát là được.

Hòa thượng còn đi pha cho họ một ấm trà, thấy hắn hài lòng liền cáo từ, nói có việc gì thì ra phía trước tìm ông, Bàn Tử cười nói cảm ơn.

Ngô Tà thần kinh căng thẳng kéo ngăn tủ ra, lại ngồi xổm xuống nhìn gầm giường, làm Bàn Tử cũng căng thẳng theo.

Này Thiên chân, để tôi uống miếng nước cho đỡ sợ đã, nắp quan tài của Lỗ Thương Vương tôi còn cạy qua rồi, cái thứ quái gì mà dọa cậu ra cái bộ dạng này.

Ngô Tà đang định mở miệng, điện thoại Bàn Tử reo lên, vừa thấy là Phan Tử liền vội vàng nghe máy, ừ hử vài tiếng rồi cúp, lại dặn Ngô Tà: Thiên chân cậu cứ ở đây đừng đi đâu nhé, tôi đi đón đại Phan vào, cậu cứ ở đây chờ.

Ngô Tà gật đầu, lúc này cảm xúc của hắn đã ổn định hơn một chút, sau khi Bàn Tử đi, hắn tự rót cho mình một ly trà, suy nghĩ một lát xem nên nói thế nào.

Lúc Phan Tử vào cửa cũng bị cái đầu trọc của Ngô Tà làm cho lóa mắt, sự tương phản quá lớn có chút không chấp nhận được, nhưng cũng không nói gì, gọi một tiếng Tiểu tam gia rồi ngồi đó chờ Ngô Tà nói chuyện.

Vừa rồi Bàn Tử nói Tiểu tam gia nhà hắn cảm xúc không ổn, bảo

hắn nói chuyện cẩn thận, chém người thì hắn giỏi, chứ luận đầu óc linh hoạt thì hắn còn không bằng Bàn Tử, dứt khoát không nói thêm lời thừa.

Người cũng đã đông đủ, Ngô Tà ổn định lại tinh thần, kể lại hết những chuyện xảy ra sau khi Lão Ngứa đến tìm hắn cho hai người nghe, giữa chừng khóc rồi lại nín mấy lần, đứt quãng lộn xộn, nhưng cuối cùng cũng nói rõ ràng.

Nếu không phải Ngô Tà khóc quá thảm, Bàn Tử đã muốn đánh người, đây toàn là chuyện chó má gì vậy, gã cũng không biết phải chửi từ đâu.

Béo gia nén giận nửa ngày, cuối cùng dập được lửa, không thể kích động Thiên chân nữa, thằng nhóc này chắc giờ hối hận đến xanh cả ruột, hơn nữa chuyện này có rất nhiều điểm không hợp lý, Thiên chân là đang bị sốc, dù sao Bàn Tử cũng không tin Ngô Đồng đã chết.

Thiên chân à, sao cậu lại tin chắc rằng đại cháu trai của tôi ừm, cái đó đúng không, sao lại quả quyết rằng người hiện tại là giả.

Bàn Tử cố gắng nói uyển chuyển một chút.

Tao tận mắt nhìn thấy, tay chân nó đều bị còng, ngay trước mắt tao bị Lão Ngứa đá xuống, nơi đó rất cao, vách đá không có cây, không có cỏ, bên dưới cũng không phải là nước, không có khả năng sống sót.

Ngô Tà nói, nước mắt lại rơi xuống, Sau đó, tao gặp rắn giun, mắt thấy sắp chết, tao nghĩ chết cũng tốt, có thể đoàn tụ với Đồng Đồng, sau đó liền vật chất hóa ra một Đồng Đồng, tao không cố ý, tao không muốn.

Ngô Tà ôm mặt, cảm xúc lại có chút mất kiểm soát.

Bàn Tử vội vàng an ủi, Cái đó, Thiên chân, bình tĩnh đã, cậu không thể lấy mấy lần của cậu ra để đo lường vũ lực của đại cháu trai tôi

được, tình huống đó nếu là cậu thì chắc chắn toi rồi, đại cháu trai tôi là người bình thường sao.

Cậu quên lúc ở đáy biển mộ nó lấy dạ minh châu cho Béo gia thế nào à.

Sao người đột nhiên xuất hiện cứu cậu lại là người cậu nhân bản ra.

Không thể nào là đại cháu trai tôi căn bản không chết sao.

Còn cái vật chất hóa chó má của cậu, cậu biến ra một cái cho Béo gia xem thử, chúng tôi cũng được mở mang tầm mắt.

Ngô Tà ngẩn người, hắn thật sự đã quên Cửu Trảo Câu của Ngô Đồng rất lợi hại, thực sự có khả năng sống sót.

Nhưng sau đó lại lắc đầu, Bàn Tử, Lão Ngứa ra tay quá đột ngột, tao còn nhớ rõ vẻ mặt kinh ngạc của Đồng Đồng lúc ngã xuống, trong tình huống đó khả năng tử vong lớn hơn.

Vậy cứ cho là năm ăn năm thua, tóm lại chưa thấy xác thì không thể nói người đã chết, vậy cái đại cháu trai hiện tại có khả năng là thật đúng không.

Lần này Ngô Tà gật đầu: Năng lực vật chất hóa tao không dám thử, tao sợ cái đó cái Ngô Đồng kia phát hiện, bây giờ tao thử một chút.

Ngô Tà đặt tay lên bàn, cố gắng hồi tưởng lại loại thuốc lá mình thường hút, kích thước, màu sắc, mùi vị, cảm xúc, sau đó trong tay hắn từ từ xuất hiện một bao Hoàng Hạc Lâu.

Bàn Tử và Phan Tử mắt sắp rớt ra ngoài, mẹ nó là thật.

Ngô Tà cầm bao thuốc lá nhìn Bàn Tử, Cậu thấy chưa, không phải tao điên rồi đúng không, tất cả những gì tao trải qua đều là thật.

Các cậu nói xem, có thể nào tao cũng đã chết rồi không.

Tao cũng là con quái vật do chính mình vật chất hóa ra.

Bàn Tử tuy bị dọa sợ, nhưng thấy bộ dạng của Ngô Tà liền vội vàng qua vuốt ve.

Chương 29

Thiên chân cậu đừng tự dọa mình nữa, không phải cậu nói sao, quái vật sợ Bồ Tát, cậu xem trong phòng này có thờ Bồ Tát, cậu không sao cả, cậu chắc chắn là bản thể, chắc chắn không phải quái vật.

Phan Tử cũng vội nói, Tiểu tam gia ngài yên tâm, ngài không phải đã ở Đại Hùng Bảo Điện mấy tiếng sao, nơi đó có hơn mười vị Bồ Tát, ngài mà là quái vật thì đã sớm bị tiêu diệt rồi.

Bàn Tử liên tục gật đầu, Đúng, cậu xem đại Phan đều nói vậy, cậu chắc chắn không phải quái vật.

Nghe hai người nói, Ngô Tà cuối cùng cũng bình tĩnh lại một chút, nhưng vẫn không cam lòng hỏi: Vậy nếu loại quái vật nhân bản này không sợ Bồ Tát thì sao.

Bàn Tử thầm nghĩ, quái vật sợ Bồ Tát không phải cậu nói sao.

Sao giờ lại tự phản bác mình.

Nhưng lời này không thể nói ra, Thiên chân bây giờ không chịu nổi kích thích.

Bàn Tử vội vàng hùng hồn phản bác: Không thể nào, có câu, quốc có quốc pháp gia có gia quy, chỉ cần là yêu quái bản địa Trung Quốc chúng ta thì không có con nào không sợ Như Lai Phật Tổ.

Cái chùa này là cổ tự ngàn năm, cậu nghĩ mà xem, ngôi chùa hơn hai ngàn năm, mỗi ngày mấy trăm hòa thượng niệm kinh, đến cả gỗ gạch ở đây cũng đã khai quang, yêu quái đạo hạnh cỡ nào dám đến đây giương oai.

Cậu cứ yên tâm mà để bụng.

Ngô Tà gật đầu, xem như đồng ý với cách nói của Bàn Tử.

Phan Tử gãi đầu, chuyện nghĩ kế này hắn thật sự không giỏi, Tam gia cũng không ở đây, đến một người để thương lượng cũng không có.

Bỗng nhiên Phan Tử nghĩ đến Ngô Nhị Bạch, vội nói: Tiểu tam gia, hay là chúng ta đi tìm Nhị gia đi.

Nhị gia luôn nhiều chủ ý, hơn nữa nếu tiểu thiếu gia thật sự là do quái vật biến thành, tôi cũng có thể gọi thêm vài người giúp đỡ.

Bàn Tử cũng hùa theo, Đúng rồi Thiên chân, Béo gia cũng nghe giang hồ đồn, ông chú Hai của cậu cũng không phải nhân vật đơn giản.

Vô dụng nữa thì cũng có thể nhờ ông ấy liên lạc với Tiểu ca, phải nói người có thể đánh thắng đại cháu trai chắc cũng chỉ có Tiểu ca thôi.

Ngô Tà có chút khó hiểu, Chú Hai của tôi quen Tiểu ca sao.

Chúng ta cũng không có cách liên lạc của Tiểu ca.

Bàn Tử ra vẻ hiểu biết phổ cập kiến thức cho Ngô Tà, Chúng ta không có không có nghĩa là người ta không có, Tiểu ca trong giới là có danh có giá, nếu không có người liên lạc thì hắn nhận việc thế nào.

Tự mình ra đường la hét sao.

Ngô Tà nghĩ cũng phải, người như Tiểu ca chắc chắn không thể đi mặc cả với người ta, hẳn là có đối tác quen biết.

Chú Hai của hắn xưa nay quan hệ rộng, nếu lúc đó chú Ba có thể mời được người, thì chú Hai của hắn hẳn cũng được.

Hơn nữa hắn bây giờ không thiếu tiền, giá mà chú Ba trả được, không lý nào hắn lại không trả nổi.

Nghĩ đến đây, Ngô Tà lại có chút đỏ hoe mắt.

Số tiền đó đều là Đồng Đồng để lại cho hắn, hắn làm ba mà chưa từng nuôi con, lại còn tiêu tiền của con, hắn thật sự quá tệ.

Bàn Tử thấy Ngô Tà lại sắp khóc liền vội vàng ngăn lại, Thiên chân, Thiên chân, dừng lại đã, đến bây giờ Béo gia vẫn cho rằng đại cháu trai của tôi không sao, cậu cứ khóc lóc tang tóc thế này xui xẻo lắm.

Tôi bây giờ đi tìm chú Hai của cậu, lát nữa Béo gia sẽ phá cho cậu vụ án Tôn Ngộ Không thật giả này.

Lần này Ngô Tà lại không chịu, Không được, tao không ra ngoài, ai biết tao đi gặp chú Hai có phải là thật không.

Các cậu cũng thấy năng lực này tà môn thế nào rồi, lỡ con quái vật đó đánh tráo tất cả mọi người thì sao.

Ngàn Phật trấn chùa, tà ma lui tán, tao chỉ tin người có thể vào được trong chùa.

Phan Tử thấy Tiểu tam gia kiên quyết, đành bất đắc dĩ gọi điện cho Nhị gia, kể sơ qua sự việc rồi đưa điện thoại cho Ngô Tà: Tiểu tam gia, Nhị gia bảo ngài nghe máy.

Duỗi đầu một đao, rụt đầu cũng một đao, Ngô Tà nhận điện thoại chờ bị mắng, không ngờ lần này chú Hai lại dịu dàng lạ thường, không những không mắng mà còn an ủi hắn, Ngô Tà càng thấy hoảng sợ, đây không giống phong cách của chú Hai, lẽ nào đã bị đánh tráo.

May mà đối phương đồng ý đến đây tìm hắn, không phải ra ngoài là tốt rồi, Ngô Tà cuối cùng cũng an tâm một chút.

Lúc Ngô Nhị Bạch đến đã hẹn Ngô Đồng đi cùng, nhưng bảo hắn ở lại chính điện, chỉ dẫn theo Nhị Kinh đến thiện phòng.

Giống như những người làm nghề đào mộ như họ, vừa tin quỷ thần lại vừa không tin, thuộc loại mắt trái giật là tài lộc, mắt phải giật

là mê tín dị đoan, nhưng Ngô Nhị Bạch vẫn liếc mắt một cái liền nhận ra tôn tượng Tống Tử Quan Âm đặt sau lưng Ngô Tà.

Dù là người định lực tốt như Nhị gia cũng không khỏi giật giật khóe miệng, Ngô Tà vừa thấy chú Hai vào cửa cứ nhìn chằm chằm tượng Quan Âm với biểu cảm kỳ quái, liền cảnh giác ngay.

Hắn căng thẳng, Bàn Tử và Phan Tử cũng căng thẳng theo, lập tức chắn trước mặt Ngô Tà, Ngô Tà xoay người ôm lấy tượng Phật phía sau, như thể làm vậy có thể tăng thêm sức mạnh.

Ngô Nhị Bạch bình tĩnh ngồi xuống bồ đoàn, nhìn ba con chim cút đối diện rồi hừ lạnh một tiếng: Tiểu Tà, mày ôm Tống Tử Quan Âm là có ý gì.

Sao.

Con trai không có, định sinh thêm một đứa à.

Ngô Tà Bàn Tử Phan Tử Vẫn là Bàn Tử phản ứng nhanh, lập tức lấy điện thoại ra tìm kiếm, sau đó mặt mày xấu hổ đưa cho Ngô Tà xem: Thiên chân, thật sự là Tống Tử Quan Âm, vị này hình như không quản chuyện hàng yêu trừ ma.

Ngô Tà vội vàng đặt tượng Quan Âm lại chỗ cũ, quá xấu hổ, Ngô Nhị Bạch chỉ chỉ vào bồ đoàn đối diện bảo mấy người ngồi xuống.

Phan Tử tự giác đứng gác ở cửa cùng Nhị Kinh, loại chuyện động não này không hợp với hắn.

Ngô Nhị Bạch cầm bao Hoàng Hạc Lâu trên bàn lên xem, Năng lực rất thần kỳ, nhưng Tiểu Tà, mày có từng nghĩ đến một vấn đề, sáng tạo vật chất và sáng tạo sinh mệnh là hai khái niệm khác nhau rất lớn, mày thấy cái cây thần bằng đồng thau đó là từ đâu mà có.

Ngô Tà hồi tưởng lại, Dựa vào một số bản khắc đá và truyền thuyết phân tích, hẳn là do nước Xá cổ xây dựng.

Ừm, vậy mày có biết lịch sử của nước Xá cổ không.

Không rõ lắm, đó là một chính quyền bộ lạc rất nhỏ, xuất hiện rất sớm và cũng rất ngắn ngủi.

Không tồi, nước Xá là một tiểu quốc.

Vậy thì, nếu những người tiếp xúc với cây thần trong thời gian ngắn như bọn mày đều có thể vật chất hóa ra một người sống ngay lập tức, vậy tại sao người trong nước Xá lại không thể.

Mày phải biết rằng, họ xây dựng cây thần chính là để vật chất hóa tài nguyên nuôi sống bản thân, không lý nào lại không biết công năng này của cây thần, vậy mày nói xem tại sao họ lại diệt quốc.

Ngô Tà nghẹn lời, đúng vậy, dù là chiến tranh hay thiên tai dịch bệnh, chỉ cần có vài người sống sót là có thể nhân bản ra cả một quốc gia, người được vật chất hóa có thể lại vật chất hóa người khác, sự phân tách này vô cùng đáng sợ, một ngày là có thể phục quốc, vậy tại sao nước Xá vẫn biến mất.

Ngô Nhị Bạch thấy bộ dạng của hắn liền biết hắn đang nghĩ gì, tiếp tục kiên nhẫn dẫn dắt, Mày có từng nghĩ, bạn nối khố của mày nói nửa thật nửa giả không.

Có khả năng nào, cây thần chỉ có thể vật chất hóa vật chết, không thể vật chất hóa những thứ có linh hồn không.

Ngô Tà lập tức thông suốt, Chú Hai đợi chút, cháu thử xem.

Lần này Ngô Tà nhắm mắt suy nghĩ nửa ngày, trên bàn không có một cọng lông nào, hắn lại nhắm mắt, một lát sau, trên bàn xuất hiện một con gà quay.

Ngô Tà cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, trong giọng nói lộ ra sự nhẹ nhõm: Chú Hai, Bàn Tử, hai người xem, vừa rồi cháu muốn vật chất hóa một con gà sống không thành công, nhưng gà quay thì lại

thành công, có phải điều đó có nghĩa là năng lực này không thể nhân bản người sống không.

Bàn Tử xé một cái đùi gà cắn một miếng, Thiên chân à, cuối cùng cậu cũng thông suốt rồi, mau nhân lúc năng lực còn đó biến ra mấy món đồ cổ đi, an ủi tâm hồn bị tổn thương của Béo gia ta.

Ngô Nhị Bạch không nể mặt cắt ngang cuộc nói chuyện tào lao của hai người, Hai người có phải đã quên tại sao chúng ta đều ở đây không.

Tiểu Tà, nghĩ xem phải giải thích với con trai mày thế nào chưa.

Ngô Tà, hình như vui mừng quá sớm.

Ừm, Nhị thúc, cháu đến chỗ chú trốn một thời gian được không.

Ngô Tà lí nhí mở miệng, nhớ lại hành vi của mình hai ngày nay mà hận không thể tát chết chính mình, quá ngu ngốc.

Rõ ràng chỉ cần làm vài thí nghiệm là có thể hiểu ra vấn đề, vậy mà cứ lo trước lo sau nghĩ quá nhiều, kết quả kinh động bao nhiêu người đến xem mình làm trò cười.

Đồng Đồng thông minh như vậy chắc chắn cũng đã nhìn ra, hắn nên trốn đi một thời gian, ít nhất cũng phải đợi tóc mọc ra đã, mà nói chứ lúc đó tại sao mình lại cạo trọc đầu nhỉ.

Ngô Tà cũng mơ hồ, có phải do thần thụ Thanh Đồng ảnh hưởng đến não bộ không.

Chắc chắn là vậy rồi, hành động ngu xuẩn là di chứng vật chất hóa, chắc chắn là vậy.

Ngô Nhị Bạch không biết Ngô Tà đang tự lừa mình dối người trong lòng, rất bình tĩnh từ chối: Không được, bà nội cháu nhắc mấy lần rồi, ngày mai cháu phải đưa Ngô Đồng về nhà cũ một chuyến, bà

cụ nhớ cháu và chắt trai rồi.

Không thể nào.

Ngô Tà ôm đầu, đúng là nhà dột còn gặp mưa dầm, cái đầu này của hắn mà về thì chẳng phải sẽ bị mẹ và bà nội càm ràm đến chết à.

Ngô Nhị gia tiếp tục giáng sét: Ngô Đồng đang chờ ở đại sảnh đấy, cháu định để nó chờ bao lâu.

Bàn Tử vừa nghe Ngô Đồng cũng tới thì vội vàng chạy như bay đi đón người.

Nếu hiểu lầm đã được giải tỏa, Bàn Tử đương nhiên đứng về phía chính nghĩa.

Gã phải đi đón đứa cháu trai lớn bị oan ức của mình, sau đó kịch liệt lên án người cha vô lương tâm là đồng chí Ngô tiểu thiên chân.

Ngô Đồng không ngờ Ngô Nhị Bạch lại hiệu quả đến vậy, chưa đầy hai mươi phút đã giải quyết xong xuôi, làm hại một đống kế hoạch dự phòng của cậu còn chưa kịp dùng.

Cậu lặng lẽ gọi hệ thống: Cẩu hệ thống, cái đồng xu 500 điểm tích lũy kia ta chưa dùng, trả hàng được không.

Hệ thống từ chối thẳng thừng: Hàng đã bán, miễn đổi trả.

Ngô Đồng chỉ có thể giơ ngón giữa trong lòng, thôi vậy, đành phải tận dụng đồ thừa đưa cho ba cậu làm kỷ niệm, kỷ niệm sự tổn thương sâu sắc mà hắn đã gây ra cho đứa con trai ngoan này của mình.

Lúc Ngô Đồng đi vào, Ngô Tà còn tưởng mình sẽ rất ngượng ngùng, không ngờ khi thật sự thấy con trai thì lập tức vỡ òa.

Hắn khóc lóc ôm bổng con trai lên, gọi Đồng Đồng, ba xin lỗi con, giọng nói thê lương, tình cảm chân thành tha thiết làm người ta rơi lệ, tiếc là tất cả những người có mặt đều không thể đồng cảm được.

Ngô Đồng bị ép làm gối ôm cho ba mình, cái chiều cao chết tiệt hơn một mét này, ai có thể cho cậu biết, tại sao con trai phải đến cấp hai mới bắt đầu phát triển chiều cao chứ.

Mà cái kiểu gọi Đồng Đồng quái quỷ này là sao vậy.

Ba hắn gọi cậu buồn nôn như thế từ bao giờ.

Nhìn vẻ mặt than thở không còn gì luyến tiếc của Ngô Đồng, Ngô Nhị Bạch cong môi, đúng là vỏ quýt dày có móng tay nhọn, thằng cháu ngốc này của ông lại có thể khắc chế được con cáo nhỏ gian xảo này, thú vị thật.

Ngô Đồng thấy mấy người đều đang xem kịch vui, không hề có ý định giải cứu mình, đành phải tự mình vỗ vỗ lưng ba an ủi.

Tuy con rất cảm động trước tình cảm chân thành của ba, nhưng nợ nần cần tính thì một món ba cũng không thoát được đâu.

Nghe giọng điệu trêu chọc của Ngô Đồng, Ngô Tà cuối cùng cũng nín khóc mỉm cười, tốt quá, con trai vẫn còn sống, cũng không giận mình.

Hắn vội lau nước mắt, quá mất mặt, lần cuối hắn khóc là lúc ông nội mất, không ngờ hai ngày nay nước mắt chảy ra còn nhiều hơn cả mấy năm trước cộng lại.

Ngô Tà, Ngô Thiên Chân, tương lai là Ngô tiểu Phật gia, vào năm hai sáu tuổi, người không chết, nhưng xã hội thì chết.

Ngô Đồng nhảy xuống khỏi người ba mình, chắp tay sau lưng ra vẻ nghiêm túc tuyên bố kết quả trừng phạt Ngô Tà.

Điều thứ nhất, con thấy hình tượng này của ba rất không tồi, hay là chụp một bộ ảnh chân dung đi, sau này con muốn treo ở biệt thự để ngắm.

Còn điều thứ hai, vậy thì chép tay một quyển Sơn Hải Kinh đi, cũng để tra xem con quái vật này nằm ở trang nào.

Mặt Ngô Tà lập tức méo xệch.

Điều thứ hai còn dễ, dù sao cũng không quy định thời gian, cứ từ từ chép là được.

Nhưng chụp ảnh thì đúng là làm khó người ta, rõ ràng là lịch sử đen tối mà.

Bàn Tử ở bên cạnh hùa theo: Cái này hay, cái này hay, lát nữa Béo gia cũng chụp mấy tấm, lần sau gặp Tiểu ca thì gửi cho cậu ấy xem.

Ngô Tà tức đến phồng mang trợn má: Tên mập chết tiệt, mày theo phe nào hả.

Bàn Tử cười nói: Đương nhiên là phe chính nghĩa rồi, Béo gia ta vừa giúp người thân vừa giúp lẽ phải.

Thiên Chân, lần này cậu không nghĩa khí đâu nhé, cháu trai lớn của tôi chịu oan ức lớn như vậy, chỉ chép sách chụp ảnh là quá hời cho cậu rồi.

Nói rồi gã lôi điện thoại ra chụp lia lịa mấy tấm.

Không ngờ Ngô Nhị Bạch cũng lôi điện thoại ra.

Chương 30

Dưới dâm uy của Nhị thúc, Ngô Tà không dám che mặt, bị ép chụp mấy tấm ảnh xấu, khuôn mặt méo mó đó tràn đầy vẻ mệt mỏi, không còn gì để yêu nữa.

Chuyện đã giải quyết xong, Ngô Nhị Bạch cũng không có hứng thú ở lại, chụp được hai tấm ảnh xấu của thằng cháu ngốc xong liền rút lui.

Trước khi đi, ông giơ hai ngón tay với Ngô Đồng, ý là lô súng đạn tiếp theo phải giảm giá hai phần.

Ngô Đồng trợn mắt, ý là: Hai mươi phút mà tiết kiệm được hai phần, sao ông không đi cướp luôn đi.

Ngô Nhị Bạch liếc mắt nhìn Ngô Tà, ý là: Nhanh như vậy đã dỗ được ba cậu rồi, giảm giá hai phần cho tôi là phải thôi.

Ngô Đồng bĩu môi, hừ một tiếng rồi quay đầu đi, xem như đã đồng ý.

Ngô Tà vẫn còn đang giành giật với Bàn Tử về mấy tấm ảnh xấu trong điện thoại, không hề để ý đến màn trao đổi bằng mắt của một già một trẻ này.

Ai có thể ngờ chỉ bằng vài ánh mắt, không nói một lời nào, mà họ lại đang bàn chuyện làm ăn súng đạn trị giá mấy trăm vạn.

Phan Tử cũng không ở lại lâu, anh phải đi trông chừng sản nghiệp của Tam thúc, chào hỏi Bàn Tử và Ngô Tà xong cũng đi theo Nhị gia.

Bàn Tử khó được mới đến một chuyến, hai chú cháu đương nhiên phải tiếp đãi cho tốt.

Nghe nói Thiên Chân mấy ngày trước huấn luyện đặc biệt ở biệt

thự, Bàn Tử cũng hứng thú.

Gã nói muốn tham quan sản nghiệp của cháu trai lớn, liền theo hai cha con đến biệt thự ngoại ô.

Nhưng Ngô Tà phải về Ngô Sơn Cư một chuyến trước, ví tiền và điện thoại vẫn còn ở đó, cũng không biết Vương Minh đã chửi thầm hắn thế nào, hắn lại sắp bị sự ngu ngốc của mình làm cho khóc mất.

Bàn Tử bán đứng Thiên Chân hoàn toàn, còn nói bọn họ vốn định tìm Tiểu ca đi đánh quái.

Ngô Đồng liền nhớ tới chuyện học về cơ quan, đã có manh mối thì liên lạc thử xem sao.

Vừa hay ba người họ cùng nhau học bổ túc, biết có cơ quan mà không tìm được chỗ thì thật sự quá khó chịu, phải mở lớp học thêm về trộm mộ thôi, sau này cũng không thể thiếu việc tiếp xúc với mấy thứ đó, không thể lúc nào cũng nước đến chân mới nhảy.

Bàn Tử vừa nghe muốn mời Tiểu ca và Gấu Chó làm giáo viên dạy thêm thì lập tức đòi ghi danh.

Béo gia lăn lộn đến giờ toàn là mánh khóe vớ vẩn, bây giờ có đại thần xuất thân chính quy đến dạy bổ túc cho mình thì còn gì bằng.

Hì hì, quan trọng nhất là có người trả học phí, phí ra sân của Tiểu ca vẫn luôn là thứ mà Bàn Tử thèm nhỏ dãi.

Nam Hạt Bắc Ách, giá cả đều cao ngất ngưởng.

Có tiền có thể sai khiến ma quỷ, đối với một tổ chức khởi nghiệp từ hắc đạo như Hồng Môn, tìm hai nhân vật có tiếng trong nghề quả thực không thể đơn giản hơn.

Hồng Môn tuy không làm việc dưới đất, nhưng một nửa súng đạn trên thị trường chợ đen trong nước đều do họ cung cấp, có hợp tác với

những cứ điểm bán trang bị hạ địa, gọi mấy cuộc điện thoại là có manh mối ngay.

Gấu Chó là kẻ hám tiền, nghe nói có ông chủ chi 50 vạn mời hắn đến dạy một khóa cho tiểu thiếu gia nhà họ Ngô thì vui vẻ đồng ý ngay.

Ngược lại Trương Khởi Linh thì khó mời hơn, y chỉ nhận việc hạ địa, mà còn phải là ngôi mộ y hứng thú.

Cuối cùng vẫn phải nhờ quan hệ bên Trần Bì A Tứ mới liên lạc được.

Biết là Ngô Đồng tìm mình, y cũng không từ chối, người y có cảm tình không nhiều, hai cha con Ngô Tà vừa hay đều nằm trong số đó.

Giáo viên đã giải quyết xong, giáo trình trước đây đã sưu tập một ít có thể dùng tạm.

Bây giờ, Tà Đế tương lai và đại lão lính đánh thuê kiếp trước phải đối mặt với một cửa ải lớn lao, ngày mai phải về nhà cũ.

Bàn Tử buồn cười nhìn hai cha con mặt mày rầu rĩ: Tôi nói này, hai người có cần phải thế không.

Về nhà thăm người thân mà cứ như ra pháp trường vậy.

Đặc biệt là cháu trai lớn, ba cháu là do hình tượng không tốt, không còn mặt mũi nào gặp phụ lão Giang Đông, còn cháu thì sao.

Cháu yên tâm, chỉ có hai vết xước nhỏ trên mặt thôi, không bị hủy dung đâu, không ảnh hưởng đến vẻ đáng yêu của cháu chút nào.

Nghe Bàn Tử nói vậy, hai cha con càng thêm phiền muộn, đồng loạt thở dài.

Chuyến đi Tần Lĩnh lần này thật sự nguy hiểm, dù cẩn thận đến đâu, mặt Ngô Đồng vẫn không tránh khỏi bị rạch hai vết nhỏ.

Thực ra chỉ là hai vết rất nông, đã sớm đóng vảy, nhưng trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Ngô Đồng thì vẫn rất rõ ràng.

Cậu có thể tưởng tượng ra cảnh Tu La tràng ngày mai khi bà cố và bà nội nhìn thấy cậu.

Bà nội thật sự quá hay khóc, cậu có chút không chịu nổi.

Ngô Đồng thở dài: Hay là con lấy ít vật liệu mặt nạ da người che đi, nếu con vác cái mặt này về, e là ba chân của ba cũng không giữ được.

Ngô Tà cảm động xoa xoa mái tóc mềm của con trai: Đừng, da con non như vậy, lỡ bị nhiễm trùng thì sao.

Yên tâm đi, trong nhà chỉ có Tam thúc mới đánh ba, mà chú ấy bây giờ lại không có ở đây.

Cùng lắm là bị càm ràm vài câu, ba chỉ không muốn để họ lo lắng thôi.

Ngô Đồng có chút không hiểu: Nhị gia gia chưa từng đánh ba sao, vậy sao ba lại sợ ông ấy thế.

Ngô Tà bĩu môi: Ba nói cho con biết, nhà mình chọc ai cũng đừng chọc ông ấy.

Đừng thấy Nhị thúc ra vẻ hiền hòa, thủ đoạn trị người của ông ấy tàn nhẫn lắm.

Hồi nhỏ ba không thích ăn cần tây, ông ấy liền cho nhà mình ăn cần tây liên tục một tháng, còn khiến mọi người cắt tiền tiêu vặt của ba.

Chủ yếu là trong nhà ai cũng nghe lời ông ấy, hai lần Tam thúc đánh ba cũng đều do ông ấy xúi giục, đừng tưởng ba không biết.

Ngô Đồng không quan tâm: Ba cũng ngốc quá, sao ba không mách

bà cố.

Nhà mình có ba người con trai mà ba là con một duy nhất, sao ba lại để địa vị của mình thấp thế.

Ngô Tà phản bác: Con nghĩ ba chưa mách à.

Chẳng phải đều bị Tam thúc gánh tội thay sao.

Nhị thúc đẩy bốn hai năm sáu, phủi sạch bản thân, quay đầu lại liền mua cho ba một chồng sách bài tập, nói với mẹ ba là phải tăng cường học tập, kỳ nghỉ hè năm đó ba viết bài đến mức hoài nghi nhân sinh.

Con đừng có ỷ vào bà nội và mẹ ba cưng chiều mà đi vuốt râu hùm, ông ấy sẽ không để lại điểm yếu cho con nắm đâu.

Haiz, không biết lão già Tam thúc của ba rốt cuộc đã chạy đi đâu rồi, có chú ấy ở đây còn có người gánh tội thay cho hai cha con mình.

Ngô Đồng: Haiz.

Ngô Tà: Haiz.

Ngô Tam Tỉnh đang bôn ba ở tỉnh khác: Cảm ơn hai người nhé.

Cuối cùng hai cha con cũng không bàn ra được đối sách gì, Bàn Tử đành phải bịa cho họ một câu chuyện hai chú cháu đi du lịch, bị lạc đoàn với hướng dẫn viên trong núi.

Tuy không hoàn hảo lắm, nhưng ít nhất cũng che đậy được vết thương trên mặt và tay.

Còn cái đầu của Ngô Tà thì đơn giản, chỉ là đổi kiểu tóc thôi, cứ coi như là thời kỳ nổi loạn.

Ngô Tà giơ ngón cái với Bàn Tử, bố mày sắp 30 rồi, nổi loạn cái con khỉ.

Sáng sớm hôm sau, hai cha con cùng nhau về nhà cũ.

Ngô Đồng cố ý không ăn sáng, cậu muốn để dành bụng để đối phó với màn đút thức ăn của bà nội.

Ngô Tà thì cố ý ăn nhiều một chút, hắn không chắc trưa nay mình có cơm ăn hay không.

Bàn Tử vẫy tay chào tạm biệt hai cha con sắp ra pháp trường, rồi quay người về biệt thự tận hưởng gói mát xa của mình.

Quả nhiên nỗi buồn và niềm vui của con người không hề tương thông.

Tình cảm thì có, nhưng không nhiều lắm.

Dự đoán của hai người quả nhiên không sai.

Mẹ Ngô vừa thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cháu trai lớn đã rưng rưng nước mắt, quay sang Ngô Tà là một tràng đạn pháo.

Ngô Tà thầm nghĩ, hồi nhỏ mình bị thương cũng không ít, mẹ chẳng phải còn nói con trai phải té ngã va đập mới lớn được sao, cũng đâu có thấy quý hóa đến mức này.

Bà nội Ngô còn khoa trương hơn, nói thẳng là đã nuôi gầy cháu cưng của bà, còn dặn nhà bếp hầm một chén yến sào để bồi bổ.

Ngô Đồng và Ngô Tà cùng vạch đen đầy đầu, có cần phải khoa trương đến vậy không.

Lần này Ngô Nhị Bạch không có ở nhà, có lẽ ông cũng biết lúc này mẹ và chị dâu sẽ càm ràm, người khôn khéo như ông sao có thể để bị vạ lây.

Sớm đã nói có việc bên ngoài không về, còn rất chu đáo gọi cả anh cả đi cùng.

Chương 31

Bây giờ trong nhà chỉ còn hai cha con Ngô Tà đối mặt với sức chiến đấu siêu cường của hai mẹ con nhà kia, ngay cả một người để dời đi sự chú ý cũng không có.

Ngô Đồng quyết định lần sau sẽ kéo dài thời gian giao súng đạn cho Ngô Nhị Bạch mấy ngày, tiện thể đổi chủng loại.

Dám gài bẫy cậu thì phải chuẩn bị tinh thần bị chôn, cứ nói là đòi lại công bằng cho ba cậu là được.

Sau này Ngô Nhị Bạch quả thật đã bị chơi một vố đau.

Ngô Đồng cho ông cảm nhận cái gì gọi là quân tử trả thù mười năm chưa muộn.

Nhị gia đường hoàng chất vấn người giao hàng tại sao lại đến trễ, kết quả người ta nói: Không chỉ lần này đến trễ, lần sau khi nào giao hàng còn phải xem tâm trạng của sếp chúng tôi.

Nghe nói ông chủ của chúng tôi đang đau lòng vì chuyện ba mình hồi nhỏ bị người chú vô lương tâm hãm hại, không có tâm trạng làm ăn.

Sau đó đối phương liền lôi ra một chồng Ba năm ôn thi Đại học, năm năm luyện đề nói: Sếp chúng tôi vẫn luôn ngưỡng mộ thư pháp bút cứng của Ngô Nhị gia, nếu Nhị gia có thể tự tay viết xong những thứ này, ông chủ của chúng tôi chắc sẽ vui lên.

Đối phương nói xong liền đặt đồ xuống rồi đi.

Thuộc hạ của Ngô Nhị Bạch nhìn chồng sách Ngũ Tam đặt trên kíp nổ thuốc nổ mà ngơ ngác, hai thứ này đâu có cùng một phim trường, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Ngô Nhị Bạch không ngờ chuyện mình giao bài tập cho cháu trai lại có thể ảnh hưởng đến việc kinh doanh, tức đến nghiến răng, thằng nhóc con, mày đúng là con trai ngoan của ba mày.

Sau này Ngô Đồng lấy cuốn Ngũ Tam do Ngô Nhị Bạch viết để tranh công với ba mình, hai cha con cười đến chảy cả nước mắt.

Đương nhiên đây là chuyện về sau, bây giờ hai cha con vẫn đang ở nhà cũ dỗ Thái hậu.

Ngô Tà cũng không biết những lời nói dối của hai cha con họ, mẹ hắn tin được mấy phần, nhưng xem ra là đã hữu kinh vô hiểm qua ải.

Hắn chỉ sợ mẹ hắn chê hắn không biết chăm con rồi đòi mang Ngô Đồng đi.

Lần này trở về không giống lần trước, bây giờ hắn không nỡ xa con trai chút nào.

Hơn nữa con trai hắn thích hắn như vậy, chắc chắn cũng không muốn xa ba, Ngô Tà có chút đắc ý.

Sau bữa trưa, bà cụ đi ngủ trưa, mẹ Ngô cầm một chồng album ảnh ra kể cho Ngô Đồng nghe những chuyện thú vị hồi nhỏ của Ngô Tà.

Ngô Đồng nghe say sưa, hơn nữa ảnh chụp hồi nhỏ của Ngô Tà quả thật rất giống cậu bây giờ.

Cậu còn thấy được ảnh của Ngô Lão Cẩu trong album, phải công nhận, dù đã lớn tuổi nhưng vẫn là một ông lão đẹp trai, thảo nào Hoắc Tiên Cô vẫn luôn nhớ mãi không quên, gen nhà họ Ngô quả thật không tồi.

Hai cha con ở nhà cũ hai ngày mới về Hàng Châu, lên xe xong đều đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

Hai ngày nay thật sự quá mệt mỏi, Ngô Đồng thà đi đơn đấu với Huyết Thi còn hơn là phải đối phó với bà nội.

Nói vậy tuy có vẻ rất vô tình, nhưng cậu thật sự không quen có người ở gần.

Bản năng chiến đấu khắc sâu trong xương cốt từ kiếp trước khiến cơ thể cậu luôn ở trong trạng thái đề phòng, đây là bệnh chung của tất cả những người đi bên bờ vực nguy hiểm.

Hai ngày nay cậu căng thẳng tinh thần, chỉ sợ mình vô thức ra tay làm bị thương người khác.

Ngược lại, Ngô Tà lại sống khá thoải mái, ngoài việc ban đầu bị càm ràm vài câu, sau đó là xem mẹ và bà nội thay phiên nhau nựng con trai.

Bây giờ có cháu trai rồi, con trai không còn giá trị, sự chú ý của mẹ hắn hoàn toàn chuyển sang Ngô Đồng.

Nếu là trước kia, hắn có thể sẽ hơi hụt hẫng, nhưng bây giờ thì không, hắn thấy con trai mình chỗ nào cũng tốt, nhìn thế nào cũng đáng yêu, hoàn toàn là một bộ dạng có con là đủ.

Lúc hai cha con về đến biệt thự thì Gấu Chó đã đến, đang cùng Bàn Tử tán gẫu ở phòng khách lầu một, khí thế ngút trời, cứ tưởng hai người họ là bạn thân nhiều năm, thực ra đây là lần đầu tiên hai kẻ này gặp mặt.

Nhưng cả hai đều thuộc dạng hướng ngoại hạng nặng, lại đều thuộc loại không biết xấu hổ, cho nên đặc biệt ngưu tầm ngưu, mã tầm mã.

Bây giờ chủ đề là về nghệ thuật cơ thể người, Ngô Tà vội vàng bịt hai tai con trai lại.

Tôi nói hai người chú ý một chút đi, ở đây còn có trẻ vị thành niên

đấy, còn dám nói nhảm nữa thì bữa tối tự lo đi.

Bàn Tử vội vàng xin tha: Không nói, không nói nữa, chẳng phải không thấy hai người về sao.

Lại đây, lại đây, Béo gia giới thiệu cho hai người, vị này là Hắc gia, đại lão có tiếng trong nghề.

Rồi lại vội vàng kéo Ngô Đồng qua: Vị này chính là ông chủ lớn mời ngài đến giảng bài, Ngô Đồng Ngô tiểu thiếu gia.

Gấu Chó vội vàng cúi người xuống, hai tay nắm lấy bàn tay nhỏ của Ngô Đồng lắc mạnh: Hân hạnh, hân hạnh, ngài cứ gọi tôi là Gấu Chó là được.

Nói xong lại lôi ra một tấm danh thiếp cỡ lớn đưa qua: Sau này cũng mong ngài chiếu cố nhiều hơn.

Ngô Đồng nhận lấy xem, nghiệp vụ bán thời gian của Gấu Chó: xem tướng bói toán, xoa bóp nắn xương, mát xa người mù, trộm mộ đạo tặc, vệ sĩ tay đấm, thông cống, giao cơm hộp Ngô Đồng:.

Bỗng nhiên, sau lưng Bàn Tử vang lên một giọng nói âm u: Này tên mập chết tiệt, có phải mày quên mất cái gì rồi không.

Bàn Tử quay đầu lại, Ngô Tà đang cười âm hiểm nhìn gã.

Bàn Tử vỗ trán: Ối chà, quên giới thiệu Thiên Chân.

Hắc gia, xem vị này này, Ngô Tà, ba của Ngô Đồng.

Mẹ nó chứ ba của Ngô Đồng.

Tên mập chết tiệt, mày đứng lại đó cho tao, xem tao có bóp chết mày không.

Ngô tiểu cẩu xù lông, xông lên định véo Bàn Tử.

Bàn Tử sớm đã đề phòng chiêu này của hắn, quay người bỏ chạy,

thân pháp linh hoạt hoàn toàn không tương xứng với thân hình mỡ màng của gã.

Gấu Chó còn huýt sáo cổ vũ, bộ dạng bỉ ổi đó, Ngô Đồng đã có thể dự cảm được, một tháng tiếp theo của họ sẽ đặc sắc đến mức nào.

Bàn Tử cố ý dụ Ngô Tà đuổi theo mình, để lại không gian cho Ngô Đồng và Gấu Chó.

Đừng thấy gã và Gấu Chó nói chuyện rôm rả, nhưng lại chẳng có chút thật lòng nào.

Gấu Chó nguy hiểm là điều cả giới đều công nhận, có thể kề vai bá cổ xưng huynh gọi đệ với bất cứ ai, nhưng chuyện giây trước còn tươi cười chào đón, giây sau quay người đâm cho một nhát cũng không thiếu.

Loại nhân vật nguy hiểm này không thích hợp tiếp xúc với Ngô Tà, vẫn là để cháu trai lớn của gã thăm dò trước.

Đừng nhìn thằng nhóc còn hôi sữa, trên người lại mơ hồ toát ra mùi máu tanh, tuy không nồng như Gấu Chó nhưng chắc chắn cũng đã có vài mạng người.

Người lăn lộn trong giới này chẳng mấy ai sạch sẽ, cũng chỉ có Tiểu Thiên Chân là một kẻ kỳ lạ, đó mới là thiếu niên lương thiện chính trực thực sự, giống như gen tàn nhẫn của nhà họ Ngô đã bỏ qua hắn, Ngô Đồng và Nhị gia, Tam gia nhà họ Ngô mới phù hợp với thân phận của một thế gia trộm mộ.

Thấy ba mình bị Bàn Tử dụ đi, Ngô Đồng thu lại nụ cười hiền lành vô hại trên mặt, làm một động tác mời với Gấu Chó, trong nháy mắt sát khí trên người tràn ngập.

Nụ cười bất cần đời của Gấu Chó càng rạng rỡ, xác nhận qua ánh mắt, là người cùng loại.

Hai người đồng thời ra tay, trong chớp mắt đã giao thủ mấy hiệp, sức mạnh và tốc độ lại ngang tài ngang sức, Gấu Chó chịu thiệt về chiều cao.

Ngô Đồng chỉ cao đến eo hắn, chuyên tấn công hạ bàn, chiêu nào chiêu nấy đều nhắm vào chỗ hiểm muốn tuyệt tự.

Gấu Chó vội vàng nhảy ra khỏi vòng chiến.

Dừng, dừng, dừng, tiểu lão bản, ngài không phúc hậu rồi, không thể vì ngài không dùng được mà phế luôn của người mù ta chứ.

Nói xong trong tay hắn lật ra một con dao bướm rồi lại xông lên.

Phì, đánh nhau với trẻ con còn chơi chiêu bẩn, Gấu Chó không hổ là kẻ bỉ ổi.

Ngô Đồng nào có chiều hắn, đầu ngón tay lóe lên hàn quang, đã kẹp sẵn lưỡi dao đặc chế.

Gấu Chó để phù hợp với hình tượng giáo viên, hôm nay cố ý mặc một bộ vest đen, cảm giác ở chân không linh hoạt bằng mặc quần da.

Đợi đến khi hai người lại lần nữa tách ra mới cảm thấy trên chân có chút lành lạnh, cúi đầu nhìn, ống quần bên trái từ đùi rách thẳng xuống dưới, lộ ra một cái chân trắng toát còn có lông chân phấp phới trong gió.

Ngô Đồng cũng không thể toàn thân trở ra, chiếc áo khoác bò nhỏ bị rạch mấy đường, biến thành đồ ăn xin.

May mà cả hai đều không thấy máu, miễn cưỡng hòa nhau.

Đúng lúc này, một vệ sĩ dẫn Trương Khởi Linh đi tới.

Ngô Đồng cười gian xảo với Gấu Chó, dùng cánh tay quệt một cái vào vết thương đã đóng vảy trên mặt, máu lập tức chảy xuống, ngay sau đó mắt đã rưng rưng chạy ra sau lưng Trương Khởi Linh trốn đi.

Bàn tay nhỏ chỉ vào Gấu Chó: Chú Trương, hắn bắt nạt con.

Trương Khởi Linh không hẳn tin hoàn toàn, nhưng cũng không cản trở y xử lý tên bỉ ổi kia.

Y tiện tay ném cái túi trên tay xuống, lập tức lao vào đánh nhau với Gấu Chó.

Hai người họ đã giao đấu không dưới trăm lần, Gấu Chó cũng không dám dùng chiêu bẩn với y, chủ yếu là vì Hắc Kim Cổ Đao vẫn còn sau lưng người câm, thật sự động vũ khí thì hắn quá thiệt thòi.

Kết quả không có gì bất ngờ, rất nhanh đã bị đánh cho máu mũi chảy ròng ròng.

Tiểu ca là vì dỗ Ngô Đồng nên toàn nhắm vào mặt, trông thì thê thảm nhưng thực ra không hề nặng.

Gấu Chó ăn mấy đòn xong liền nằm lăn ra ăn vạ, nói gì cũng không dậy: Người câm, mày không phúc hậu, hai ta quen nhau thời gian còn dài hơn tuổi của hai cha con họ cộng lại, vậy mà mày lại vì nó mà đánh tao, chẳng lẽ đây là con mày.

Ái chà, không thể nào, tao thấy nó giống Tiểu Tam gia lắm mà, không lẽ là hai người sinh ra à.

Vẻ ngoài giống ba, thân thủ giống Chữ mẹ còn chưa kịp nói ra, chân Trương Khởi Linh đã đến trước, người mù lập tức né tránh trong gang tấc.

Chương 32

Tiểu ca lạnh lùng mở miệng: Không được nói bậy trước mặt trẻ con.

Gấu Chó giơ tay làm động tác khóa miệng: Hiểu rồi, tôi sai rồi.

Tích cực nhận sai nhưng kiên quyết không sửa đổi.

Nhưng hắn có thể nhìn ra từ khuôn mặt than của người câm rằng mình nên biết điều một chút, dựa vào tuyệt kỹ này hắn mới có thể sống sót nguyên vẹn bên cạnh người câm.

Ngô Đồng thấy Gấu Chó nhận thua thì vui vẻ cầm lấy túi của Trương Khởi Linh: Chú Trương, con đưa chú vào phòng, con đã chọn cho chú một căn phòng thích hợp để ngắm trăng, chú xem có thích không.

Gấu Chó bĩu môi, tàn nhẫn và bán manh chuyển đổi không kẽ hở, thứ này còn không có giới hạn hơn cả mình, thú vị thật.

Bên này họ đánh rất nhanh, lúc lên đến lầu hai, Bàn Tử vẫn còn đang dắt Ngô Tà đi dạo.

Ngô tiểu cẩu nhi thấy Trương Khởi Linh đi lên, mắt lập tức sáng rực: Tiểu ca, thật là cậu à, lần này không được không từ mà biệt nữa đâu nhé.

Lần này cậu có thể ở lại bao lâu.

Tôi nói cho cậu biết, chuyên gia mát xa ở đây lợi hại lắm, huấn luyện xong mát xa một cái là hôm sau không bị đau cơ đâu, còn có thiết bị huấn luyện cũng rất chuyên nghiệp, đầu bếp nấu ăn cũng ngon lắm, còn có Bàn Tử ngăn Ngô Tà đang lải nhải lại: Tôi nói này Thiên Chân, cậu có thể để Tiểu ca về phòng cất hành lý trước được không.

Chúng ta sắp huấn luyện ở đây một tháng, có khối thời gian cho cậu tán gẫu.

Tiểu ca cậu cũng thế, lần nào cũng không từ mà biệt, làm hại Thiên Chân canh cánh trong lòng, sợ cậu quay người đi là không gặp được nữa.

Trương Khởi Linh không đáp lại Bàn Tử, im lặng nhìn cái đầu của Ngô Tà.

Ngô Tà lúc này mới nhớ ra mình đang là hình tượng đầu trọc, buồn bực ngồi xổm ở góc tường trồng nấm, sau lưng vang lên tiếng cười ha hả của Bàn Tử và Ngô Đồng.

Thấy Tiểu ca mặt mày mờ mịt, Ngô Đồng tốt bụng giải thích cho y: Ba con muốn đi chùa Linh Ẩn xuất gia, ở đó một ngày, sau đó vì bằng cấp không đủ tiêu chuẩn nên bị đuổi ra.

Tiểu ca vậy mà lại tin, còn nghiêm túc hỏi Ngô Tà: Tại sao muốn xuất gia.

Ngô Tà gào thét: Tiểu ca, cậu đừng nghe nó nói bậy, tôi không có muốn xuất gia.

Bàn Tử xem náo nhiệt không chê chuyện lớn: Cái này Béo gia có thể chứng minh nhé, Tiểu Thiên Chân thật sự muốn xuất gia đấy, tôi còn có ảnh chụp ở thiền phòng chùa Linh Ẩn đây này, có hình có bằng chứng.

Bàn Tử nói rồi lấy điện thoại ra mở album cho Trương Khởi Linh xem.

Quả nhiên là bối cảnh thiền phòng trong chùa, lần này thật sự giải thích không rõ.

Ngô Tà buồn bực xua tay: Chuyện này nói ra dài dòng lắm, đợi có cơ hội tôi lại nói với cậu, vừa hay có một số việc tôi vẫn còn hơi

không hiểu, cậu cũng cho tôi tham mưu với.

Đang nói, Gấu Chó cũng lên lầu, một bộ dạng bị hành hạ, đặc biệt là cái chân trắng toát kia đúng là sáng mù cả mắt.

Bàn Tử kinh ngạc hô lên: Trời đất, tạo hình của Hắc gia độc đáo quá, tay nghề của ai vậy.

Ngô Đồng và Gấu Chó cùng chỉ vào Trương Khởi Linh, Tiểu ca liếc hai kẻ kia một cái, Ngô Đồng vội vàng thu ngón tay lại cười ngượng.

Chết tiệt, đổ vỏ thành thói quen.

Ngô Tà vẫn có sự hiểu biết nhất định về con trai mình, nhìn chiếc áo khoác rách bươm trên người cậu liền đoán ra chuyện gì đã xảy ra.

Nếu hùng hài tử không chịu thiệt lớn thì thôi vậy.

Tòa biệt thự này tổng cộng có ba tầng, nhân viên công tác đều ở lầu một, lầu hai là phòng huấn luyện và võ đài, còn họ thì ở lầu ba.

Ngô Đồng sắp xếp Trương Khởi Linh ở phòng đối diện phòng ba mình, căn phòng này đã được trang hoàng đặc biệt cho Trương Khởi Linh từ sáng sớm.

Phòng cách âm làm rất tốt, đồ nội thất gỗ đặc màu nhạt đều theo phong cách tối giản.

Đối diện giường, cả bức tường là một bức tranh vân tuyết sơn, cũng không biết là tác phẩm của đại sư nào, lột tả được hết sự hùng vĩ và thánh khiết của núi tuyết.

Phòng có phòng tắm riêng, đồ dùng vệ sinh đầy đủ.

Trong tủ quần áo treo ngay ngắn hơn ba mươi bộ quần áo, chủ yếu là áo khoác có mũ màu sẫm và đồ thể thao, đều là số đo của Trương Khởi Linh.

Thứ đắt giá nhất trong cả căn phòng là giá để đao bằng gỗ tử đàn đặt ở đầu giường, hoa văn tinh xảo, màu sắc óng ánh, là một món đồ hiếm có.

Quan niệm của Ngô Đồng, tiểu Hắc Kim đương nhiên cũng phải ở nơi tốt nhất.

Căn phòng này thật sự mọi nơi đều hợp ý, cho dù Muộn Du Bình là người không quan tâm đến hưởng thụ cũng cảm ơn sự dụng tâm này của Ngô Đồng.

Đặc biệt là sau khi xem phòng của Gấu Chó, tâm trạng càng tốt hơn vài phần, có tâm và qua loa nhìn là biết ngay, không thể không nói, Tiểu ca đôi khi cũng có chút ác thú vị.

Tiểu ca tâm trạng tốt, bước chân xuống lầu cũng nhẹ nhàng hơn vài phần, làm người mù khó hiểu, người câm này uống nhầm thuốc à.

Thực ra phòng của Gấu Chó cũng không tệ, trang trí theo kiểu khách sạn tiêu chuẩn, bản thân hắn cũng rất hài lòng, so với ổ chó của mình thì tốt hơn không ít, ít nhất chất lượng đồ dùng trên giường cũng tốt hơn loại hắn đang dùng.

Gấu Chó tuy kiếm được nhiều tiền, nhưng sống vẫn không quá sung túc, dù sao cái chăn 5000 tệ cũng không nằm trong phạm vi tiêu dùng của hắn.

Bữa tối rất phong phú, Ngô Đồng biết Trương Khởi Linh sẽ đến nên đã điều thêm ba đầu bếp nữa.

Muốn có được trái tim của một người đàn ông, trước tiên phải có được dạ dày của hắn.

Hai cha con nhà họ Ngô đều không phải người biết nấu ăn, nhưng Ngô Đồng có năng lực của đồng tiền.

Nguyên liệu cao cấp không vận, đầu bếp hạng sao, đối phó với

một Muộn Du Bình quanh năm ăn bánh nén khô thật sự là đại tài tiểu dụng.

Nếu có thể dùng căn phòng đặc biệt và mỹ thực này để câu được Trương Khởi Linh ở lại thì càng tốt, tiêu bao nhiêu tiền cũng đáng.

Ngô Đồng quyết định kế hoạch phú dưỡng Tiểu ca bắt đầu.

Tương lai nếu tên Trương Hải Khách kia còn dám đến đây tranh giành tộc trưởng, thì cứ theo tiêu chuẩn này mà làm, xem Trương gia Hồng Kông của họ có cung cấp nổi không, luận về vung tiền thì Ngô Đồng cậu chưa từng thua.

Trương Khởi Linh cũng không phải không có vị giác, có đồ ăn ngon tự nhiên sẽ không đi gặm bánh nén khô.

Trước đây y chỉ là ngại phiền phức, y có quá nhiều việc phải làm, không có thời gian lãng phí vào những chuyện không quan trọng này, ăn uống chỉ để duy trì chức năng cơ thể, nếu y có thể quang hợp thì đã sớm tiết kiệm được việc này rồi.

Mấy người ăn cơm xong ngồi ở phòng khách tán gẫu, thực ra chủ yếu là để chốt lịch trình học một tháng tới.

Dù sao cũng là nhận tiền, Gấu Chó còn muốn phát triển một khách hàng lâu dài, cho nên lần này đặc biệt dốc sức.

Con cún nhỏ nhà họ Ngô này hào phóng hơn nhiều so với lão cáo già Ngô Tam Tỉnh.

Không nói gì khác, chiếc trực thăng trên sân bay của biệt thự không phải là thứ mà nhà họ Ngô có thể sở hữu.

Cũng không biết Tiểu Tam gia này gặp vận may gì, một ngày không nuôi mà nhặt được một cậu con trai kim chủ.

Khách hàng cũ của hắn từng nhắc qua thân phận của đứa trẻ này,

tiểu thúc thúc của đại lão Hồng Môn Đoạn Tư Về, lại còn là loại nắm thực quyền.

Ban đầu hắn còn không tin, không ngờ vừa gặp mặt đã bị dằn mặt.

Thằng nhóc con tí tẹo, mùi máu trên người đã sắp đuổi kịp hắn, chẳng lẽ hắn vừa ra khỏi bụng mẹ đã biết giết người.

Cũng không biết ông bố ngốc của nó có biết lai lịch của nó không, thằng nhóc còn rất biết diễn, nếu tương lai diễn không tròn vai chắc chắn sẽ rất thú vị.

Trương Khởi Linh vừa thấy bộ dạng này của Gấu Chó liền biết hắn đang muốn làm gì, liền trừng mắt cảnh cáo hắn một cái.

Lần này cần học tập là hai cha con nhà họ Ngô và Bàn Tử.

Bàn Tử có nền tảng nhất định, đều là kinh nghiệm tự mò mẫm khi hạ địa trước đây.

Ngô Tà đã xem qua bút ký của ông nội, Ngô Đồng đã học qua bí tịch Dọn Sơn của Đoạn Âm Dương, nhưng cả hai đều là lý thuyết suông, kinh nghiệm thực tế bằng không.

Cơ quan loại này từ thời nhà Hạ đã bắt đầu xuất hiện, từ những cái bẫy trọng lực đơn giản nhất, đến bẫy thuốc nổ thời nhà Minh, nhiều vô số kể, có mấy ngàn loại.

Giảng hết một lượt thời gian không cho phép cũng không thực tế, cho nên cuối cùng quyết định phân chia thành năm loại lớn theo hình thức.

Chỉ nói lý luận thiết kế và phương pháp phá giải, kết hợp với mô hình mô phỏng, lý luận và thực tiễn kết hợp.

Có tiền có thể sai khiến ma quỷ thật sự là một câu chân lý.

Có năng lực tiền bạc của Ngô Đồng trợ giúp, việc giảng dạy diễn

ra vô cùng thuận lợi.

Ngô Đồng thậm chí còn mua một xưởng đồ gỗ nhỏ để sẵn sàng phục vụ, hôm trước Trương Khởi Linh vẽ bản vẽ, hôm sau đã có thể thấy thành phẩm.

Có một số cơ quan vô cùng tinh xảo, hai cha con chơi lắp ráp đồ chơi vui vẻ vô cùng.

Trương Khởi Linh muốn một ít vật liệu gỗ và dao khắc, làm cho Ngô Đồng một con ngựa cơ quan nhỏ.

Đây là món đồ chơi duy nhất thời thơ ấu của y, là một lần y bị bắt đi lấy máu, lúc trở về hôn mê hai ngày, một bà cụ trong trại trẻ mồ côi thương y mới cho y.

Tuy là đồ cũ của cháu trai bà không chơi nữa, nhưng y vẫn luôn rất trân trọng.

Loại ngựa cơ quan này thường là cha làm cho con trai chơi, những đứa trẻ mồ côi như họ chỉ có thể ngưỡng mộ.

Sau này con ngựa nhỏ không biết bị ai làm hỏng, mãi đến khi y học được thuật cơ quan mới tự mình sửa lại được, rồi sau đó, Trương gia cũng không còn, y hết lần này đến lần khác mất trí nhớ, con ngựa nhỏ đó hoàn toàn rời khỏi cuộc sống của y.

Lần này thấy Ngô Đồng nghịch cơ quan như đồ chơi, y thế mà ma xui quỷ khiến nghĩ đến con ngựa cơ quan nhỏ đó, vừa hay nhân lúc ký ức còn đầy đủ liền làm ra.

Chương 33

Nguyện con ta như ngựa thiên lý, thân thể khỏe mạnh đi khắp thiên hạ, hai câu chúc phúc khắc trên yên ngựa là kỳ vọng của người cha đối với con trai.

Đời này y không có cơ hội có con trai, vậy thì cho Ngô Đồng đi, coi như cảm ơn cậu đã chuẩn bị phòng cho mình.

Ngô Đồng không biết con ngựa nhỏ này còn có nhiều câu chuyện như vậy, nhận được quà mừng đến nhảy cao ba thước.

Đây là quà từ Trương Khởi Linh, cả bộ Đạo Mộ Bút Ký bốn triệu chữ cũng chưa từng xuất hiện tình tiết này, Ngô Đồng cảm thấy mình viên mãn rồi, cậu muốn ôm con ngựa nhỏ của mình đi ngủ.

Tiểu cẩu nhi thì vui mừng, Ngô tiểu cẩu lại buồn bực, đặc biệt là khi nhìn thấy dòng chữ nguyện con ta, đó là con trai hắn, hắn lại bị Tiểu ca vượt mặt, hắn không biết làm đồ thủ công.

Đồ chơi mua bên ngoài thì quá vô tâm, nhưng hắn cũng không biết may quần áo, nấu cơm thì đến Tiểu Mãn ca còn không ăn.

Hắn không biết làm sao để dỗ con trai cưng vui vẻ, người cha này của hắn thật sự quá thất bại.

Bàn Tử thấy bộ dạng buồn bực của Ngô Tà liền trêu chọc: Ố, Thiên Chân của chúng ta ghen tị à.

Tiểu ca cậu cũng thật là, sao không làm cho Thiên Chân của chúng ta một cái luôn đi.

Cậu ấy cũng là một em bé mới ba trăm tháng tuổi, cậu không thể bên trọng bên khinh được.

Gấu Chó hùa theo: Người câm mày quá đáng thật, người ta theo

mày mấy chục năm, một cọng lông cũng chưa thấy mày cho, đều tại người mù không có một người cha tốt, hu.

Trương Khởi Linh không ngờ tặng đứa trẻ một món quà mà còn gặp phải Tu La tràng.

Bàn Tử khiển trách, Gấu Chó ồn ào, đến cả Ngô Tà cũng trừng mắt nhìn y một cái, y có chút không hiểu.

Muộn Du Bình tưởng Ngô Tà cũng muốn, dù sao lúc chơi cơ quan hắn cũng vui vẻ như Ngô Đồng, khó được mới giải thích với hắn một câu: Đây là đồ chơi cho trẻ con trong tộc, qua mười hai tuổi là không được chơi nữa.

Đây là lời thật, ở Trương gia, mười hai tuổi không còn được tính là trẻ con.

Mê muội chơi bời sẽ bị phạt.

Ngô Tà mặt đỏ bừng: Tôi không có muốn, tôi là người lớn, sớm đã không chơi đồ chơi rồi.

Gấu Chó phá đám: Tiểu Tam gia đây là khẩu thị tâm phi à.

Mắt sắp dính vào con ngựa rồi kìa.

Người câm, đây là mày không đúng rồi, sao có thể thăm người nhỏ mà không màng người lớn.

Đại Trương ca quả thật không giỏi nói, vì y có thể động thủ thì tuyệt đối không nhiều lời, cho nên cuối cùng chuyện này kết thúc bằng việc Gấu Chó ăn một trận đòn.

Gấu Chó: Liên quan gì đến tôi, ông không biết đối xử công bằng dựa vào cái gì mà đánh tôi.

Thức ăn ở chỗ Ngô Đồng thật sự quá tốt, Bàn Tử béo lên trông thấy, đến cả Trương Khởi Linh quanh năm cân nặng không dao động

quá hai cân cũng có chút tăng thịt.

Cho nên gần đây bữa tối thanh đạm đi không ít, hơn nữa hoạt động tự do sau bữa tối cũng đổi thành huấn luyện đối kháng.

Nếu nói học cơ quan là Trương Khởi Linh làm chủ, Gấu Chó làm phụ, thì thuật đấu vật chính là sân nhà của Gấu Chó.

Tuy công phu của Tiểu ca lợi hại hơn Gấu Chó, nhưng chiêu thức của y uy lực quá lớn, với mật độ cơ bắp của Ngô Tà căn bản không dùng được.

Vẫn là các loại chiêu bẩn của Gấu Chó thực dụng hơn, người mới không có nền tảng công phu như Thiên Chân cũng có thể phát huy uy lực.

Bàn Tử và Ngô Đồng thuần túy là ở đây xem náo nhiệt tiêu cơm, họ đều có kỹ xảo đối kháng quen thuộc của mình, căn bản không cần học của Gấu Chó.

Tác dụng của Trương Khởi Linh là để trông chừng Gấu Chó, lúc hắn chọc cho Ngô tiểu cẩu xù lông thì qua đánh hắn một trận để Ngô Tà hả giận.

Mấy người phân công rõ ràng, mỗi người làm việc của mình, sống chung vô cùng hài hòa.

Đương nhiên, đối với điểm này Gấu Chó giữ ý kiến phản đối.

Khóa học của họ cũng rất thú vị.

Trương Khởi Linh vẫn nói rất ít như cũ, may mà có Gấu Chó là một người phụ trợ biết ý, hễ Trương Khởi Linh nói một danh từ, Gấu Chó sẽ giải thích cả một tràng dài bên cạnh, trông cứ như đang làm phiên dịch.

Trương Khởi Linh: Sập, loại trọng lực, cuối Tùy giữa Đường,

giữa đường thẳng, ném đá, treo không.

Gấu Chó: Đây là bẫy sập, thuộc loại cơ quan trọng lực, tức là đào một cái hố lớn dưới đáy mộ đạo, bên trong có thể sẽ đổ vôi hoặc cắm đao kiếm mũi nhọn hướng lên trên, bề mặt sẽ đặt một tấm ván gỗ có màu sắc giống với mộ đạo.

Người nào giẫm lên sẽ rơi xuống hố, tấm ván gỗ sẽ trở lại vị trí cũ chờ đợi kẻ xui xẻo tiếp theo.

Loại cơ quan này xuất hiện vào cuối đời Tùy, và được sử dụng mãi cho đến giữa đời Đường.

Thường thì khi gặp mộ đạo tương đối thẳng phải chú ý, cố gắng đi sát mép tường, loại cơ quan này thường được đặt ở giữa đường.

Cũng có thể dùng những tảng đá nặng ném mạnh để dò đường, hoặc lợi dụng công cụ để đi qua từ vách tường bên cạnh và đỉnh mộ, ví dụ như thang treo không của phụ nữ nhà họ Hoắc và thuật trèo tường của Nhị Nguyệt Hồng đều có thể làm được.

Ngô Đồng cảm thấy năm trăm nghìn của Gấu Chó bỏ ra thật đáng giá, với khả năng đọc hiểu này chắc chắn có thể đạt điểm tối đa.

Không hổ là mãnh nhân đã giao tiếp với thần Buồn nửa thế kỷ, năng lực này, kinh nghiệm này, từng trải này, nếu không phải gã thật sự quá bỉ ổi thì Ngô Đồng cũng phải nể phục gã.

Thực ra, cách tốt nhất để học về cơ quan vẫn là thực hành trong mộ, nếu không dù có mô hình thì cũng chỉ là lý thuyết suông, rất nhiều cơ quan được thiết kế dựa vào địa hình, có vô số cách ngụy trang biến thể.

Mập Mạp và Gấu Chó đều thuộc loại không chịu được cô đơn, học được kha khá liền thấy ngứa ngáy trong lòng, ồn ào đòi tìm một ngôi mộ để thực hành.

Ngô Tà cũng có chút nóng lòng muốn thử, mấy ngày nay cậu vừa luyện văn vừa luyện võ, Gấu Chó tuy bỉ ổi nhưng quả thật công phu không tồi, cậu cũng học được rất nhiều thứ.

Ngô tiểu cẩu cảm thấy mình lại ổn rồi.

Nếu ba muốn ra ngoài quẩy một phen, thì đứa con trai hiếu thảo này nhất định phải sắp xếp.

Lần này cả Nam Hạt lẫn Bắc Ách đều ở đây, Ngô Đồng có thể yên tâm vui chơi, coi như một chuyến du lịch tốt nghiệp, bàn tay nhỏ vung lên, duyệt.

Sau đó, mấy người đồng loạt nhìn chằm chằm Trương Khởi Linh chờ anh tỏ thái độ.

Tiểu ca có thể làm gì bây giờ.

Anh không thể chống lại được đôi mắt cún con của một lớn một nhỏ kia, không những không phản đối, mà còn cung cấp một ngôi mộ chư hầu thời Đông Hán làm nơi thực tập.

Nơi đó anh đã từng đến, loại hình cơ quan đa dạng nhưng độ nguy hiểm không lớn, vừa hay để cho Ngây Thơ luyện tập.

Ngôi mộ chư hầu này nằm trong lòng núi Liên Vân ở Trường Sa, thuộc huyện Bình Giang, Nhạc Dương.

Mộ thất được xây dựa vào núi, nằm ở lưng chừng núi, cách thôn làng gần nhất cũng hơn mấy chục cây số, dù có gây ra chút động tĩnh cũng không đến mức gây phiền toái.

Không chỉ Gấu Chó và Mập Mạp, ngay cả Ngô Đồng cũng thuộc dạng người yêu thích thuốc nổ.

Ngây Thơ tuy không phải, nhưng khổ nỗi thể chất của cậu lại đặc thù, cậu chính là kẻ hủy diệt lăng mộ cổ thực thụ, người thì gà mờ mà

nghiện thì lớn, đi đến đâu là nổ đến đó.

Ngay cả ngôi mộ cất giấu đồ của mình, Trương Khởi Linh cũng không thể dẫn họ đến, nếu không lần sau chứng mất trí nhớ tái phát thì chẳng còn nơi nào để tìm lại ký ức.

Mấy người này đều là phái hành động, lập tức muốn có một chuyến trộm mộ nói đi là đi.

Trong biệt thự có đủ mọi trang bị, đặc biệt là kho vũ khí, cả một bức tường toàn súng tự động các loại quả thực làm người ta lóa mắt.

Góc tường còn đặt mấy khẩu súng phóng lựu, thậm chí có cả vài quả tên lửa mini.

Ngây Thơ chưa từng thấy loại nào đầy đủ như vậy ngay cả trên tạp chí quân sự, trong chốc lát có chút mềm chân.

Ngô.

Ngô Đồng, con lấy mấy thứ này từ đâu ra vậy.

Ba, ba kích động thế làm gì.

Ngô Đồng kỳ quái nói, Không phải ba biết con có làm ăn ở Trung Đông sao.

Con tưởng ba biết rồi chứ.

Nhưng con cũng đâu có nói là làm ăn kiểu này, con còn dám buôn lậu súng đạn à.

Trong mắt Ngô Tà như hiện ra hình ảnh nhỏ bé của con trai mặc áo tù đang đạp máy may.

Ngô Đồng hết lời để nói: Ba đùa à, ở Trung Đông không buôn súng đạn thì buôn cái gì.

Mứt táo Iraq à.

Chỗ đó cũng có đặc sản nào khác đâu.

Hơn nữa ba đừng có lúc nào cũng tự coi mình là công dân tốt tuân thủ pháp luật được không.

Nhà ta từ đời ông cố bắt đầu, đã làm cái nghề có thể bắn chết cả một hộ khẩu rồi, chỉ riêng hai lần chúng ta cùng nhau trộm mộ cũng đủ để ngồi tù từ 20 năm trở lên rồi.

Con buôn lậu súng đạn cũng không thể bị bắn chết hai lần, ba lo cái gì chứ.

Sao lại được.

Con mới 8 tuổi.

Lỡ bị bắt thật thì cả đời này coi như hủy hoại.

Không được, sau này con không thể đi gây chuyện cùng chúng ta nữa, là ta đã dạy hư con, con vẫn nên đi học đi.

Gấu Chó lập tức cười phá lên: Tiểu tam gia, cậu không sao chứ.

Chương 34

Còn nói cậu dạy hư nó, cậu ngay cả súng còn chưa từng sờ qua, nó đã buôn lậu súng đạn rồi, cậu có thể dạy hư nó cái gì.

Nó còn có thể hư đến mức nào nữa.

Ngô Đồng đỡ trán: Ba nghĩ nhiều quá rồi, con có hai quốc tịch, tội nhỏ như trộm mộ có thể dùng quốc tịch Mỹ để dẫn độ.

Nếu thật sự bị bắt vì tội danh phải xử bắn thì có thể dùng quyền miễn trừ ngoại giao.

Con có thân phận vương tử ở một quốc gia châu Đại Dương, tuy chỉ là một quốc đảo nhỏ ở Nam Thái Bình Dương, nhưng quyền miễn trừ ngoại giao của thành viên hoàng gia là công ước quốc tế.

Chỉ cần không phải là hoạt động gián điệp và phát động chiến tranh, không có quốc gia hòa bình nào sẽ xử tử con, nhiều lắm là trục xuất.

Hơn nữa, nhân viên công tác trong biệt thự này đều có giấy chứng nhận vệ sĩ hoàng gia và giấy phép sử dụng súng.

Nếu cần, con thậm chí có thể trực tiếp xin biến nơi này thành đại sứ quán, cho nên. ba còn có vấn đề gì không.

Vãi chưởng, vãi chưởng, vãi chưởng, tin tức nóng hổi này của Ngô Đồng đã làm tam quan của mấy người vỡ nát.

Một tay buôn súng đạn mà còn có thể chơi như vậy sao.

Thế cũng được à.

Cậu làm thế nào vậy.

Gấu Chó, một kẻ không hộ khẩu, như thể mở ra cánh cửa đến một

thế giới mới.

Ngô Đồng cười vô cùng ngây thơ: Con đã xây một nhà máy công nghiệp quân sự ở đó, chia đôi lợi nhuận với quốc vương.

Gấu Chó: Xin lỗi đã làm phiền, lũ nghèo hèn chúng tôi không xứng.

Ngây Thơ mặt bánh bao: Con thế này thì làm sao ba nỗ lực được nữa.

Ba muốn buông xuôi, ba muốn về hưu dưỡng lão.

Được, sao lại không được.

Hay là lần này chúng ta không đi nữa, con đi tìm cho ba một cái cần câu rồi mình đi câu cá nhé.

Ngô Đồng trong việc cưng chiều ba luôn không có nguyên tắc.

Mập Mạp lập tức phản đối: Này Thiên Chân, cậu có mất mặt không thế.

Tiểu ca của chúng ta hơn sáu mươi tuổi rồi còn kiên trì ở tuyến đầu trộm mộ, cậu là một thanh niên mà dưỡng lão cái gì.

Trương Khởi Linh nhìn trời, liên quan gì đến tôi, tôi đã chọc ghẹo ai.

Gấu Chó cười ôm bụng: Tôi nói cho các người một bí mật, ông câm kia đã qua sinh nhật 80 rồi, ha.

Tiểu ca quay người bỏ đi, Ngây Thơ tưởng anh giận, vội vàng đuổi theo, còn không quên hét với Ngô Đồng: Lấy cho hai người họ mỗi người một khẩu súng Vỏ Rùa.

Chỗ Ngô Đồng đương nhiên không có loại súng cổ lỗ sĩ từ trước giải phóng, nhưng hai tên cuồng súng đạn kia cũng không dám chọn mấy khẩu súng trường trên tường.

Thích thì thích thật, nhưng họ không có càn khôn trong tay áo như Ngô Đồng, cũng không có cái gia thế như cậu.

Đối với hai người mà phương tiện đi lại đều bị hạn chế, an toàn mới là trên hết.

Kim chủ đại nhân đã nói là tặng cho họ, nếu không mang đi được thì lấy cũng vô dụng.

Mập Mạp chọn một khẩu súng lục ổ quay cải tiến có ống giảm thanh, có thể bắn liên tục 12 phát, dùng làm át chủ bài bảo mệnh.

Gấu Chó chọn một khẩu Beretta cỡ nòng lớn, gã cũng có mấy khẩu súng lục, nhưng so với khẩu này thì đúng là đồ bỏ.

Quả nhiên tay buôn súng đạn đúng là lắm tiền nhiều của, gã còn muốn đổi nghề, không biết ngành này có nhận người tàn tật không.

Gấu Chó quyết định phải ôm đùi trước, dù sao thì xét từ phía ông câm hay từ phía tiểu Cửu gia, gã và nhà Ngây Thơ đều là một phe, vậy thì nên sớm kết thân với ba kim chủ một chút nhỉ.

Đề nghị được đưa ra vào buổi sáng, trang bị được chọn vào buổi sáng, máy bay cất cánh vào buổi trưa, đến giờ ăn tối thì mấy người đã ở ngay cửa mộ đạo.

Vốn dĩ họ chỉ mất chưa đến hai tiếng đồng hồ để đến chân núi, nhưng bốn tiếng còn lại lại dùng để leo núi, chủ yếu là do thể lực của tà cha không theo kịp.

Trong đội có người già, nghe nói là Trương Khởi Linh đã qua sinh nhật 80, có người trẻ, là tiểu Ngô Đồng tám tuổi, có người béo, là Vương Mập có cân nặng hai trăm cân, có người tàn, là Gấu Chó tự nhận mình có giấy chứng nhận tàn tật.

Vậy mà người cần nghỉ ngơi nhiều lần nhất lại là chàng trai không nên yếu nhất Ngô Tà.

Gấu Chó thật sự hết lời để nói, đây là lần đầu tiên gã đi trộm mộ cùng Tiểu tam gia, tuy đã đoán trước cậu sẽ phế, nhưng không ngờ lại phế đến mức này.

Rõ ràng lúc học kỹ năng chiến đấu trông còn ổn, sao leo cái núi mà lại khổ sở thế này.

Đây thật sự là cháu trai của Ngô Tam Tỉnh, ba của Ngô Đồng sao.

Cậu đã hoàn hảo né tránh gen di truyền của nhà họ Ngô như thế nào vậy.

Thực ra chuyện này cũng không thể trách Ngô Tà, cậu học chiến đấu ổn là vì có nền tảng từ hai tháng huấn luyện kia.

Nhưng đây và leo núi là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Mấy tên gia súc này đều không phải người, vừa lên đường đã hành quân cấp tốc.

Chưa kể trên người còn phải cõng hơn 30 cân trang bị, thể lực lại không thể học cấp tốc được.

Trước năm ngoái, vận động mạnh nhất của cậu chỉ là chạy bộ, trên người chẳng có mấy múi cơ, bây giờ lại bắt cậu mang vác nặng chạy lên núi, đó là chuyện người làm sao.

Ba mệt, ba không vui, ba có chút hờn dỗi, làm con trai Ngô Đồng có thể làm gì bây giờ, đương nhiên là ba muốn sao thì làm vậy.

Ngô Tà cũng không phải cố tình làm mình làm mẩy, cậu biết đây là để rèn luyện thể lực cho mình, nếu không con trai có không gian, mọi người cần gì phải vác trang bị.

Nhưng cậu thật sự không theo kịp, cậu tức giận cũng là vì tức giận bản thân quá vô dụng.

Mập Mạp vỗ vỗ vai Ngô Tà an ủi: Thiên Chân, cậu cũng đừng sốt

ruột, Béo gia ở tuổi cậu còn không bằng cậu đâu.

Cậu xem cậu chưa đến 30 đã xuống mộ Tây Chu, còn có huyết thi, hải hầu tử, cấm bà, đó đều là những thứ hiếm lạ mà người khác trộm mộ cả đời cũng chưa từng gặp.

Ngài cũng là người có kiến thức rồi, không phải chỉ là thể lực không được thôi sao, cứ từ từ luyện tập.

Lời này không khuyên còn hơn, Ngô Tà sắp khóc đến nơi: Mập Mạp, đây không phải chuyện gì vẻ vang cả.

Mập Mạp không vui: Sao lại không vẻ vang.

Đừng thấy ngoài đường ai nấy cũng ra vẻ ta đây, thật ra nhiều người ngay cả một con dơi trắng cũng chưa từng thấy, so với tôi thì chỉ là lũ dế nhũi.

Hơn nữa cậu xem đội hình trộm mộ của cậu này, Nam Hạt Bắc Ách, đây là Thái Sơn Bắc Đẩu của giới trộm mộ.

Cậu nhìn lại trang bị của tôi xem, đi máy bay trực thăng trộm mộ, tôi dám nói cậu là độc nhất vô nhị trong giới trộm mộ.

Gấu Chó cũng hùa theo: Không sai, không sai, sau này Tiểu tam gia chính là cột mốc của giới trộm mộ chúng ta, là phương hướng nỗ lực của tất cả dân trộm mộ chúng ta.

Cả đám người vừa pha trò vừa đùa giỡn với Ngô Tà, cuối cùng cũng đến được đích trước khi trời tối.

Ngô Tà vừa nghe Tiểu ca nói đã đến nơi, lập tức nằm vật ra cỏ, nói gì cũng không nhúc nhích.

Mập Mạp gọi Ngô Đồng: Đại cháu trai, mau lấy chút đồ ngon ra bồi bổ, tiểu Thiên Chân của chúng ta vất vả rồi.

Ngô Tà có thể kiên trì đến bây giờ quả thật không dễ dàng, nên

được thưởng.

Ngô Đồng vung tay trải một tấm bạt dã ngoại lớn, sau đó bắt đầu dọn thức ăn ra, có những món đã được đầu bếp ở nhà chuẩn bị trước, còn có một số món đặc trưng của các nhà hàng nổi tiếng.

Gấu Chó lần đầu thấy cảnh tượng này, lại buột miệng một tiếng Vãi chưởng.

Hắc gia gã đây cũng coi như từng trải, nhưng kể từ khi quen biết hai cha con nhà Ngô Tà, số lần gã kinh ngạc thốt lên còn nhiều hơn cả mười năm qua cộng lại.

Mập Mạp và Tiểu ca đều đã quen, ngồi xuống đất liền bắt đầu chén.

Mập Mạp vừa gặm đùi gà vừa giải thích cho Gấu Chó: Chưa thấy bao giờ đúng không, cái này gọi là càn khôn trong tay áo.

Đại cháu trai của chúng ta là truyền nhân chính thống của Dọn Sơn Đạo Nhân, sư phụ nhà người ta tu tiên đấy, cậu cứ đi theo chúng tôi là mở mang tầm mắt ngay.

Gấu Chó.

Tôi đọc sách cũng không ít, đừng có lừa tôi, Dọn Sơn Đạo Nhân mà cũng có trò này à, sao tôi không biết nhỉ.

Nhưng gã thức thời không nói gì, thấy mà không nói toạc ra thì cuộc sống mới dễ thở.

Gã đã hơn trăm tuổi rồi, không đến mức không biết điều như vậy.

Nhưng quyết tâm ôm đùi lại càng thêm kiên định, đây không còn là đùi nữa, đây là chân thần.

Cả đám ăn uống no nê, nghỉ ngơi một lúc, Mập Mạp định đi xuống ngay, tiện thể tiêu thực vận động một chút.

Lần này, người luôn ít nói là Tiểu ca lại ngăn lại: Vừa ăn no, không thích hợp vận động mạnh.

Mập Mạp kỳ quái: Tiểu ca, không phải anh đã xuống rồi sao, có gì nguy hiểm đâu.

Trương Khởi Linh liếc qua Ngây Thơ, ý tứ không thể rõ ràng hơn.

Ngô Đồng và Mập Mạp lập tức hiểu ra.

Có tà cha Thiên Chân ở đây, gà quay cũng có thể bật dậy thành cương thi.

Bây giờ mà xuống gặp phải quái vật gì đó, mấy người họ chẳng phải sẽ chạy ra cả dịch vị dạ dày sao.

Ánh mắt của Tiểu ca, Ngô Tà cũng hiểu được, Ngô tiểu cẩu lập tức tức giận phồng má như cá nóc.

Thế có thể trách tôi sao, có thể trách tôi sao.

Lần nào tôi đi mà không phải đại hung mộ.

Chương 35

Mấy thứ đó lại không phải do tôi bỏ vào, tôi không đi thì nó cũng tồn tại ở đó thôi, được chưa.

Mập Mạp vội vàng vuốt lông: Đúng, cậu không đi thì quái vật cũng đã ở đó bao nhiêu năm rồi, chỉ là đang trong trạng thái chờ đợi thôi.

Cậu giống như một cái công tắc vậy, lũ yêu ma quỷ quái vừa thấy cậu là đều được kích hoạt hết.

Ngô Tà cũng đã nghỉ ngơi đủ sức, lao thẳng về phía Mập Mạp: Lão tử muốn đồng quy vu tận với ngươi.

Hai người như trẻ con ôm nhau lăn lộn, Ngô Đồng và Tiểu ca liếc nhau, đều thấy được hai chữ trên mặt đối phương: Mệt tâm.

Cuộc chiến giữa Ngô 3 tuổi và Béo 4 tuổi, cuối cùng Ngô Tà đã giành chiến thắng nhờ ưu thế về kiểu tóc, cậu giật được 8 sợi tóc của Mập Mạp, còn Mập Mạp thì không túm được cái gì.

Mập Mạp bất bình: Thiên Chân, cậu đừng đắc ý, Béo gia ta nhường cậu đấy, không thì cho cậu một chiêu khỉ trộm đào, bên trên cậu không có lông thì chẳng lẽ bên dưới cũng không có à.

Ngây Thơ cười vô cùng đắc thắng: Tới thì tới, ta sợ ngươi chắc, cùng lắm thì lưỡng bại câu thương.

Lão tử là người có con trai rồi, ngươi không sợ đoạn tử tuyệt tôn thì cứ tới.

Mập Mạp vừa định cãi lại, thì thấy Tiểu ca đột nhiên xách Hắc kim cổ đao đứng dậy.

Sợ đến mức Mập Mạp và Ngô Tà lập tức đứng nghiêm, đồng

thanh nói: Chúng tôi sai rồi, lần sau không dám nữa.

Tiểu ca không cho phép họ nói những lời thô tục trước mặt Ngô Đồng, hai người họ nhất thời lỡ miệng nói cho sướng.

Cũng may Tiểu ca chỉ liếc họ một cái rồi bỏ đi, hai người thở phào nhẹ nhõm.

Cửa động có dấu hiệu do Tiểu ca để lại, dời tảng đá ra là có thể thấy.

Nhưng cửa động này chỉ rộng 50 60 centimet, lúc trước Tiểu ca dùng Súc cốt công để vào, bây giờ cũng chỉ có anh và Ngô Đồng vào được.

Đừng nói đến thân hình của Mập Mạp, ngay cả Ngô Tà cũng không chui lọt.

Cả đám đành phải lấy xẻng công binh ra mở rộng cửa động lần nữa, Ngô Đồng vừa ăn khoai tây chiên vừa đứng bên cạnh canh chừng.

Mập Mạp vừa đào vừa lẩm bẩm: Đây không phải là kỳ thị Béo gia sao.

Nếu cậu không nói đây là hang trộm, tôi còn tưởng là hang chuột đấy.

Ngây Thơ cà khịa gã: Mập Mạp, cậu nên giảm béo đi, tôi dám nói, toàn bộ giới trộm mộ không có ai nặng cân như cậu đâu.

Mập Mạp: Béo thì sao.

Thân mỡ này của Béo gia chính là bùa hộ mệnh đấy.

Bị nhốt trong mộ có thể cầm cự lâu hơn các cậu mười ngày, cậu tin không.

Ngây Thơ: Tôi có con trai, bị nhốt tôi có thể sống ở trong đó một

năm, cậu tin không.

Lần này ngay cả Gấu Chó cũng hết lời để nói: Tôi nói hai vị lão bản, chúng ta đang đào mộ giữa đêm khuya đấy, có thể nói chuyện gì đó may mắn một chút được không.

Ngô Đồng thầm cười nhạt, đêm khuya, đào mộ, còn mang theo Ngô Tà, có thể may mắn mới là có quỷ.

Cũng may ba tên này tuy lắm mồm nhưng tay vẫn không ngừng, hang trộm được đào rất nhanh, chưa đến nửa tiếng đã đào tới tường mộ.

Ngô Đồng xót hai ngón tay của Tiểu ca, nên lấy gậy lang nha đập vỡ tường mộ.

Gấu Chó vừa thấy vũ khí này của Ngô Đồng liền thấy sợ hãi, lúc trước luận bàn mà dùng thứ này, chắc bây giờ mình còn đang nằm trong ICU.

Sau khi mộ đạo được khai thông, một luồng mùi ẩm mốc hôi thối tỏa ra.

Dù sao thời gian vẫn còn sớm, Tiểu ca nói cứ để thông gió trước, cũng là cơ hội để nghỉ ngơi một chút, anh có dự cảm, bên trong sắp có một trận ác chiến.

Mộ đạo của ngôi mộ này khá rộng rãi, mấy người đi song song cũng không thành vấn đề.

Thế là Ngô Đồng đi đầu, Ngô Tà ở giữa, Mập Mạp đi sau cùng, Gấu Chó và Tiểu ca hộ tống hai bên trái phải của Ngô Tà.

Ngô tiểu cẩu được đãi ngộ cứ như hoàng đế vi hành.

Đột nhiên Ngô Tà hét lên một tiếng, cả người liền rơi xuống.

Trương Khởi Linh nhanh tay lẹ mắt tóm lấy cổ áo nhấc Ngô Tà

lên.

Nhìn lại chỗ Ngây Thơ vừa đứng, đã biến thành một cái hố đen ngòm, bên trong là những thanh sắt nhọn hoắt lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, sợ đến mức Ngô Tà toát mồ hôi lạnh.

Gấu Chó vội vàng giải thích: Đây là một cái bẫy đơn giản, phiến đá lót bên trên vừa mỏng vừa giòn, với cân nặng của tiểu lão bản thì hoàn toàn không có vấn đề gì, nhưng đàn ông trưởng thành bình thường thì không chịu nổi.

Đều là cơ quan đơn giản dùng một lần, không có hàm lượng kỹ thuật gì.

Ba học sinh cùng nhau gật đầu, học hỏng rồi, học hỏng rồi, thầy Hắc nói hay quá.

Mấy người vòng qua bẫy rập tiếp tục đi về phía trước, đi được một đoạn thì thấy một cánh cửa đá, trên cửa điêu khắc hai con tiên hạc cổ giao nhau.

Ngây Thơ lấy cây gậy co duỗi gõ khắp nơi, không có cảm giác trống rỗng, lại dùng đèn pin chiếu lên vách tường hai bên, cũng không có lỗ tên.

Ngô tiểu cẩu bối rối, nhìn về phía Tiểu ca dò hỏi.

Trương Khởi Linh trầm mặc một lúc lâu: Lần trước ta đến đây không có cánh cửa này.

Ngô Đồng đỡ trán, hắn biết ngay mà, cùng tà cha xuống mộ mà thuận lợi mới có quỷ.

Lúc này cũng không dám để Ngô Tà dò đường nữa, Trương Khởi Linh rút Hắc kim cổ đao tiến lên xem xét, dùng Phát khâu chỉ sờ soạng trên cửa một hồi lâu, cũng không có cơ quan gì, hai tay dùng một chút lực là cửa đã mở ra.

Đây là một gian mộ thất trống rỗng, bốn phía vẽ những bức bích họa tinh xảo.

Bích họa có thể đã được trộn bột huỳnh thạch, nên tỏa ra ánh sáng xanh lục nhàn nhạt.

Thông thường bích họa đều kể về cuộc đời của chủ mộ, bức họa này dường như cũng không ngoại lệ.

Bắt đầu là hình ảnh một cậu bé, xung quanh có tôi tớ vây quanh, hẳn là một quý tộc.

Sau đó là một số cảnh chiến tranh, rồi đến cảnh cậu bé này theo một nhóm người đến một cung điện.

Ngay sau đó là cảnh tượng đại hôn, khắp nơi đều là một màu đỏ rực.

Chú rể hẳn là cậu bé kia khi đã trưởng thành, vì giữa hai hàng lông mày của hắn có một nốt ruồi duyên rất bắt mắt.

Toàn bộ bức họa không liền mạch, có vẻ không đầu không đuôi.

Ngô Tà quay người định hỏi Tiểu ca bức họa này có ý gì, lại phát hiện cả gian mộ thất chỉ còn lại một mình mình, gọi Ngô Đồng hai tiếng cũng không có ai đáp lại.

Ngô Tà có chút hoảng hốt, lúc này cậu chỉ ngoan ngoãn xem bích họa, không sờ vào thứ gì, sao mấy người sống sờ sờ lại biến mất cả rồi.

Trong tình huống này cũng không thể ngồi yên chờ đợi, may mà trong ba lô của cậu có đủ thứ, vậy thì cứ tiếp tục đi xuống, đến chủ mộ thất chắc chắn sẽ gặp lại họ.

Ngây Thơ không ngờ rằng mình đi một mạch vô cùng thuận lợi, không gặp phải bẫy sập, nỏ tên, cũng không có quái vật hay cạm bẫy,

yên tĩnh đến lạ thường.

Điều này không phù hợp với phong cách trộm mộ trước giờ của cậu, không có con quái vật nào nhảy ra cậu còn thấy không quen.

Đi qua một mộ đạo hẹp dài, phía trước đột nhiên xuất hiện một cây cầu nhỏ.

Ngô Tà lập tức tỉnh táo, trong mộ có cầu có nước thì tám chín phần mười là cơ quan.

Đang lúc Ngây Thơ do dự có nên qua cầu hay không, thì phía đối diện cây cầu đột nhiên đi tới một nam tử áo trắng tóc dài.

Ngô Tà chưa từng thấy một khuôn mặt nào đẹp đến thế, nam tử đó còn vẫy tay với cậu.

Lang quân có muốn qua đây một chuyến không.

Nếu đây là ở ngoài đường, có lẽ Ngô Tà sẽ đi qua hỏi đường.

Nhưng đây là trong lăng mộ cổ, thứ này rõ ràng không phải là người.

Ngây Thơ chỉ là hơi mê trai đẹp chứ không phải sắc quỷ, mỹ nhân kế rõ ràng như vậy cậu không mắc lừa đâu.

Người nọ thấy Ngây Thơ không động đậy cũng không vội, liền ngồi xuống bệ đá đầu cầu nói chuyện với cậu: Lang quân đừng sợ, tại hạ chỉ là một cô hồn dã quỷ mà thôi.

Ngây Thơ mặt đầy hắc tuyến: Đại ca đừng đùa, ngươi đã là quỷ rồi thì ta là người sống có thể không sợ sao.

Con quỷ kia dường như có điểm cười rất thấp, vừa nghe lời này liền không nhịn được mà bật cười ha hả.

Tiếng cười đó không âm u cũng không quỷ dị, lại giống như người sống, còn rất dễ nghe.

Lang quân thật là hài hước.

Tại hạ chính là chủ nhân của ngôi mộ này, ngươi có thể gọi ta là Hạc Quân.

Ngươi cũng đừng gọi ta là lang quân, bây giờ chúng ta không gọi như vậy, ngươi có thể gọi ta là Ngô Tà.

Cái đó, ta không cố ý đến trộm mộ của ngươi, chỉ là nghe nói ở đây có nhiều cơ quan nên đến học hỏi một chút.

Vậy ngươi đi nhầm chỗ rồi, nơi ngươi nói có nhiều cơ quan không phải là chỗ của ta.

Đó là địa phận của Đông Quân, chỗ của ta chưa từng có ai tới, ngươi là người đầu tiên.

Đông Quân đó là ai.

Đây không phải là mộ chư hầu thời Đông Hán sao.

Ngươi lại là ai, sao lại có hai ngôi mộ.

Hơn nữa ngươi lại có thể nghe hiểu ta nói chuyện.

Cổ nhân các ngươi không phải đều nói chi, hồ, giả, dã sao.

Ngươi hỏi một lúc nhiều như vậy ta cũng không biết nói thế nào.

Đông Quân chính là chư hầu, người có nốt ruồi duyên mà ngươi thấy trên bích họa đó.

Ta là Hạc Quân, chúng ta đều họ Lưu, xem như là cùng tộc tông thân.

Chương 36

Lúc đó Trường Sa quốc quân không có con nối dõi, hai chúng ta bị người trong tộc đưa đến để kế vị.

Vậy các ngươi không phải là huynh đệ sao.

Không phải đâu, người thừa kế chỉ có một, chúng ta là quan hệ cạnh tranh, kẻ thắng làm vua kẻ thua làm thần, huynh đệ cái chó má gì.

Có lẽ đã quen thân với Ngô Tà hơn một chút, Hạc Quân không màng hình tượng dựa vào lan can cầu, tức khắc, khí chất mỹ nhân như ngọc bị hủy hoại hoàn toàn.

Thằng khốn đó chính là một tên tra nam.

Phong cách chuyển biến quá nhanh, Ngô Tà bất giác giật giật khóe miệng: Ngữ khí của ngươi sao giống oán phụ vậy.

Thua rồi à.

Hạc Quân lại trừng mắt nhìn Ngô Tà một cái: Đời người không nên vạch trần nhau chứ đại huynh đệ, ngươi nói vậy không sợ bị đánh à.

Ngô Tà lập tức kinh ngạc: Ta vừa rồi đã muốn hỏi, mấy từ này ngươi học ở đâu vậy.

Đông Hán có mạng à.

Còn không phải sao, Vương Mãng lắp băng thông rộng đấy, trong quan tài của ta còn chôn theo một cái máy tính Lenovo nữa.

Hạc Quân nói xong liền ôm bụng cười ha hả.

Ngô Tà xấu hổ gãi gãi đầu, vừa rồi cậu thật sự đã tin.

Hạc Quân có lẽ cười quá mức, theo thân hình run rẩy, cơ thể lại có

chút mơ hồ, màu sắc dường như cũng nhạt đi một ít.

Ngô Tà vội vàng ngăn hắn lại: Đừng cười nữa, đừng cười nữa, hồn ngươi nhạt đi rồi.

À không phải, là hồn phách của ngươi biến nhạt rồi.

Hạc Quân lại một trận ha, Ngây Thơ thật sự cạn lời, điểm cười của người này cũng quá thấp rồi, nếu muốn đối phó với hắn chắc không cần vẽ bùa, chỉ cần kể mấy câu chuyện cười là có thể làm hắn hồn phi phách tán.

Xin lỗi, xin lỗi, ta chỉ đùa với ngươi một chút thôi.

Ngươi dễ lừa như vậy, người lớn nhà ngươi có yên tâm để ngươi ra ngoài không.

Ngô Tà không phục nói: Ta lần đầu tiên gặp quỷ, ta đâu biết quỷ còn biết lừa người.

Ngươi rốt cuộc có nói không, lừa ta nữa là ta đi đấy.

Đừng, đừng mà.

Hạc Quân vội vàng xua tay.

Ta không đùa ngươi nữa, cây cầu này ta không qua được.

Ngươi qua bên ta, ta lấy đồ tốt cho ngươi để tạ lỗi.

Ngô Tà hừ lạnh một tiếng quay đầu đi không để ý, bây giờ cậu chỉ muốn moi ra lời thật để tìm cách hội hợp với Tiểu ca và mọi người, chứ không ngốc đến mức đơn thương độc mã xông vào ổ quỷ.

Hạc Quân có lẽ đã cô đơn quá lâu, khó khăn lắm mới có người hợp gu nói chuyện, không muốn làm người ta tức giận bỏ đi, liền giải thích với Ngô Tà: Mẫu thân của ta xuất thân từ Vu tộc, huyết mạch đặc thù, nên ta từ nhỏ đã có thể giao tiếp với động vật.

Nơi này tuy không có người nhưng lại có rất nhiều chuột núi và chim bay.

Ngôi mộ này bản thân nó là một tụ âm trận, hồn phách của những động vật chết trên núi này sẽ vô thức bị hút vào chỗ ta, dùng để bổ sung cho hồn thể của ta.

Nếu không, hồn phách của ta đã tan biến từ 1000 năm trước rồi.

Mà khi ta hấp thu những hồn thể đó cũng có thể tiếp nhận được một số ký ức lúc sinh thời của chúng.

Ta cứ dựa vào đó mà từng chút một lần theo manh mối để cảm nhận sự biến thiên của thế giới bên ngoài.

Ngô Tà kinh ngạc: Vậy thì đau khổ quá.

Ký ức nhiều nhất của chim không phải là ăn sâu sao.

Còn có chuột.

Đừng nói nữa.

Rõ ràng, Hạc Quân cũng nhớ lại một số chuyện không hay ho lắm.

Gương mặt trắng như tuyết lại có chút xanh xao.

Chúng ta có thể nói chuyện khác được không.

Dù sao những thứ ta biết đều là từ đó mà ra, rất nhiều thứ chỉ biết được một cái danh từ thôi.

Ngô Tà cũng biết mình đã nói chuyện quá ghê tởm, vội vàng chuyển chủ đề: Vậy nói về Đông Quân đi, mộ của hắn có nguy hiểm lắm không.

Con trai và bạn bè của ta còn ở bên đó, ngươi có thể đưa họ qua đây được không.

Sắc mặt Hạc Quân khá hơn một chút: Ngôi mộ này của ta bị bao

bọc trong mộ của Đông Quân, mộ thất có bích họa mà các ngươi vào chính là một trận pháp dịch chuyển.

Ta cũng không biết tại sao ngươi lại bị dịch chuyển đến chỗ ta.

Ta chỉ là một hồn thể, nếu ngươi có thể rút cạn nước bên dưới này, ta còn có thể đi giúp ngươi tìm người, nếu không ta ngay cả cây cầu này cũng không qua được.

Mộ của Đông Quân có rất nhiều cơ quan, ta nghe nói bây giờ các ngươi có một loại gọi là thuốc nổ rất lợi hại.

Nếu bạn bè của ngươi dùng thứ đó phá xuyên chủ mộ thất, thì họ có thể đến được đây.

Nếu không, ngươi chỉ có thể ở đây bầu bạn với ta.

Tuy rất muốn chiêu đãi ngươi, nhưng chỗ ta thật sự không có gì ăn được.

Nếu ngươi thật sự đói không chịu nổi thì gặm thi thể của ta đi, để lâu có thể mùi vị không tốt lắm, nhưng dù sao cũng là thịt, ngươi ăn dè sẻn một chút còn có thể cầm cự được mười mấy ngày.

Ngô Tà vội vàng xua tay ngăn lại: Vừa rồi ta không cố ý, ngươi không cần phải trả thù ta như vậy chứ, có thể đừng ghê tởm như vậy được không, ai muốn ăn thi thể của ngươi chứ.

Hạc Quân bất mãn nói: Ai trả thù ngươi.

Ta đây không phải là muốn ngươi sống thêm mấy ngày sao.

Ta đến thi thể của mình cũng cống hiến ra rồi còn chưa đủ hào phóng à.

Bạn bè như ta ngươi tìm ở đâu ra.

Ngô Tà không muốn tiếp tục cái chủ đề chết tiệt này: Đại ca ta sai rồi, ta sai rồi.

Hạc Quân đại nhân bạn chí cốt đủ nghĩa khí, là tiểu nhân không biết tốt xấu, ngươi yên tâm, ta không đến mức đó đâu.

Lần này cùng ta đến đều là cao thủ, đặc biệt là Tiểu ca và Đồng Đồng đều siêu cấp lợi hại, họ nhất định có thể đến cứu ta.

Hạc Quân cũng hứng thú: Đồng Đồng là đứa bé kia sao.

Chỗ ta có một mặt băng kính có thể nhìn thấy hình ảnh trong phòng bích họa.

Ngươi đi trộm mộ sao còn mang cả trẻ con theo, nguy hiểm biết bao, có ai làm cha như ngươi không.

Nhắc đến con trai, Ngô Tà lập tức tinh thần phấn chấn, bắt đầu phổ cập khoa học cho Hạc Quân về việc con trai mình ngầu bá cháy đến mức nào.

Nói xong con trai lại nói đến Tiểu ca, dáng vẻ mặt mày hớn hở cả người đều trở nên sống động.

Hạc Quân nghe rất nhập tâm, thỉnh thoảng còn xen vào hỏi đông hỏi tây.

Cách nhau ngàn năm, một người một quỷ lại trò chuyện vô cùng hòa hợp, có một loại cảm giác hận gặp nhau quá muộn.

Hạc Quân cũng bắt đầu kể cho Ngô Tà nghe chuyện cũ của mình: Ta và Đông Quân tuy đều là người kế vị dự bị, nhưng thực ra hoàn cảnh không giống nhau.

Phụ thân ta có rất nhiều con trai, vì thèm muốn địa vị của Trường Sa quốc quân nên đưa ta đi làm người kế vị.

Còn Đông Quân là do hắn và huynh trưởng cùng mẹ tranh quyền thất bại, liên lụy đến hắn bị phụ thân đuổi đi.

Cho nên ta có gia tộc chống đỡ, tỷ lệ thành công lớn hơn hắn.

Lúc đó chúng ta lần đầu gặp mặt mới chỉ bảy tám tuổi.

Ta lúc đó còn không hiểu tầm quan trọng của quyền thế địa vị, cũng không có ý định cạnh tranh với hắn, nhưng hắn lại là một con sói con, từ lúc đó đã bắt đầu tính kế ta.

Cũng là ta quá ngốc, nói theo cách của các ngươi bây giờ là não yêu đương, vì một tờ uyên minh với hắn mà trắng tay ném đi quyền thế trong tầm tay.

Ngô Tà á khẩu: Hai người không phải đều là nam sao.

Sao còn dính đến uyên minh.

Hạc Quân liếc Ngây Thơ một cái: Ngươi là cá lọt lưới giáo dục à, chưa học lịch sử sao.

Thời chúng ta thịnh hành cái này, ngươi kỳ thị Long Dương chi hảo à.

Ngô Tà vội vàng vuốt lông: Không có không có, tiểu nhân sai rồi, ngài cứ tiếp tục.

Hạc Quân tức giận: Cũng không thể trách ta, ngươi không biết thằng khốn Đông Quân đó biết tán tỉnh người ta đến mức nào đâu, hơn nữa hắn còn lớn lên rất xinh đẹp.

Ngây Thơ kinh ngạc: Không thể nào, còn có thể đẹp hơn ngươi à.

Ta xem bích họa thấy cũng bình thường thôi mà.

Hạc Quân khinh thường bĩu môi: Bích họa thì cũng chỉ vậy thôi, hắn là quốc quân, họa sĩ tất nhiên phải vẽ theo hướng uy nghiêm quý khí.

Trên thực tế, Đông Quân đó lớn lên rất nương nương, nếu hình dung dung mạo của ta là tuấn mỹ xuất trần, công tử như ngọc, thì hắn chính là mặt hoa da phấn, quyến rũ mê người.

Đây cũng là lý do lúc đó rất nhiều người không ủng hộ hắn.

Ngay cả quý nữ đại hôn với hắn trên bức họa, trước đây cũng từng nhiều lần tỏ tình với ta, ta không đáp lại nàng ta mới tìm đến Đông Quân.

Ta lúc đó bị Đông Quân mê hoặc đến thần hồn điên đảo, từ chối rất nhiều cuộc liên hôn của các quyền thần, cũng đắc tội rất nhiều người.

Hắn thì lại ai đến cũng không từ chối, một mặt lừa gạt ta, một mặt lôi kéo lòng người.

Thật ra mà nói, cái vương vị đó của hắn chính là một đường ngủ mà lên, phì, không biết xấu hổ.

Đúng vậy, không biết xấu hổ, Ngô Tà phụ họa.

Vậy sau đó thì sao.

Ta vào đêm đại hôn của hắn đã nuốt rượu phách tự sát, Hạc Quân trợn mắt nhìn Ngô Tà.

Ngươi có thể đừng dùng ánh mắt đồng tình đó nhìn ta được không, ta không phải nghĩ quẩn mà là căn bản không có đường sống.

Những người ủng hộ sau lưng hắn sợ ta thổi gió bên gối, căn bản sẽ không cho phép ta sống sót.

Còn có đám phụ nữ trong hậu viện của hắn nữa, thay vì sau này bị hãm hại nghi kỵ sống trong lo sợ, ta thà dùng mạng mình chơi hắn một vố vào lúc đẹp nhất.

Rượu phách đó còn gọi là Túy Hồng Nhan, người bị nó độc chết sẽ hiện ra trạng thái đẹp nhất.

Tên đó chính là một tên háo sắc, tranh quyền là thật, thèm muốn nhan sắc của ta cũng không giả, cho nên đám chó của hắn mới không

dung ta.

Hừ, quả nhiên như ta đoán.

Chương 37

Khi ta tỉnh lại đã ở trong lăng mộ này, tuy không biết hắn đã làm gì, nhưng kỳ trân dị bảo trong mộ này lại không giả.

Hắn còn xây lăng mộ của mình bên ngoài lăng mộ của ta, đây là muốn làm chó giữ cửa cho ta sao.

Ngô Tà nói: Vậy hắn cũng rất thâm tình.

Hạc Quân bĩu môi: Thâm tình cái con khỉ, đó là do dáng vẻ lúc chết của ta quá đẹp đã mê hoặc hắn.

Nếu ta xấu xí, chết đi dữ tợn, thì cũng chỉ là một manh chiếu ném ra bãi tha ma là xong, làm gì có nhiều chuyện nhất kiến chung tình như vậy, tất cả đều là thấy sắc nảy lòng tham.

Vậy sao ngươi không đi đầu thai chuyển thế.

Ta vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy quỷ có thể nói chuyện đấy.

Ai biết hắn đã bày ra cho ta một đống thứ gì đó có tác dụng gì, đều chất đống trên giường quan tài đấy, lúc ngươi đi thì mang hết đi, dù sao ta cũng không dùng đến.

Ngây Thơ vừa nghe liền vui mừng, huynh đệ này chơi được, có cái gì tốt đều cho thật.

Ngươi yên tâm, đợi Tiểu ca đến ta sẽ bảo anh ấy nghĩ cách, xem có thể đưa ngươi ra ngoài không.

Ngây Thơ, ngươi không ổn rồi nha.

Hạc Quân giảo hoạt nhìn cậu.

Ngươi nhắc đến Tiểu ca kia mắt đều sáng lên, không phải là ngươi thích hắn đấy chứ.

Thời đại các ngươi không phải không thịnh hành cái đó sao.

Hơn nữa ngươi đều có con trai rồi, ngươi cũng nam nữ thông ăn à.

Tra nam.

Ngô Tà có chút chột dạ sờ sờ mũi: Đừng nói bừa, chúng ta là huynh đệ.

Ngươi cũng nói ta đã sinh con trai rồi, ta không thích nam.

Ta ban đầu cũng không thích nam, nhưng đã thích rồi thì còn quan tâm nam nữ làm gì.

Hơn nữa bây giờ ngươi cũng không có vợ, mẹ của con trai ngươi không phải đã gả cho người khác rồi sao.

Ngươi không nghĩ tìm một người khác à.

Nếu ngươi thật sự có hứng thú với Tiểu ca kia cũng chưa chắc là chuyện xấu.

Ngươi nghĩ xem, nếu ngươi lại cưới vợ, người ta có thể không sinh con sao.

Nàng ta có con của mình rồi, còn có thể đối xử tốt với con trai ngươi không.

Ngươi cưới một người nam thì khác, hắn lại không sinh được, chẳng phải sẽ coi con trai ngươi như con ruột mà chăm sóc sao.

Ngây Thơ gật gật đầu, cậu lại cảm thấy rất có lý.

Tiểu ca và Ngô Đồng ở chung rất tốt, còn làm đồ chơi cho thằng bé, cái chữ Ngô nhi khắc trên yên ngựa đó cậu còn ghen tị nữa là.

Chẳng lẽ Tiểu ca muốn Đồng Đồng làm con trai anh ấy.

Đột nhiên lại phản ứng lại, phì, mình đang nghĩ cái quỷ gì vậy.

Nếu Tiểu ca biết mình muốn cưới anh ấy, chắc chắn sẽ vặn đầu

mình xuống.

Người ta có lẽ chỉ muốn nhận Đồng Đồng làm con nuôi thôi, ai bảo con trai mình đáng yêu như vậy chứ.

Ngây Thơ vội vàng lắc lắc đầu ném đi những ý nghĩ kỳ quái đó.

Ta bị ngươi làm cho lệch lạc cả rồi.

Lát nữa Tiểu ca họ đến ngươi đừng nói bậy, đó là một tôn sát thần, bánh chưng ngàn năm còn phải quỳ xuống trước mặt anh ấy.

Đến lúc đó anh ấy muốn tiêu diệt ngươi ta cũng không cản được đâu.

Trong khi Ngô Tà đang chém gió trời nam đất bắc với Hạc quân thì ở bên kia, mọi người lại chẳng dễ chịu chút nào.

Mấy người đang xem bích họa trong mộ thất, không ngờ chỉ trong nháy mắt đã không thấy Ngô Tà đâu nữa.

Không có tiếng khuếch đại của bộ đàm, cũng chẳng có mật đạo hay quái vật nào, một người sống sờ sờ cứ thế biến mất không tăm tích.

Ngô Đồng vội vàng gọi hệ thống, hệ thống báo rằng vẫn còn trong cổ mộ, dấu hiệu sinh mệnh bình thường, không có nguy hiểm tính mạng, cậu mới thở phào nhẹ nhõm.

Ba hắn cứ như công chúa bị bắt cóc trong game Super Mario, ngoài việc qua từng màn để giải cứu thì họ chẳng còn cách nào khác.

Mộ thất này ngoài mộ đạo lúc vào ra thì không còn lối nào khác.

Tiểu ca chỉ có thể sờ soạng từng tấc một, cuối cùng xác định chỉ có bức bích họa bên trái là có khoảng trống phía sau, xem ra chỉ có thể dùng bạo lực đập ra ngoài.

Nói về khoản phá dỡ thì chùy gai đúng là hữu dụng, Gấu chó và

Bàn Tử thay nhau đập, hơn mười phút sau đã xuyên thủng vách mộ, bò ra mới thấy đó là một mộ đạo hẹp dài.

Mấy người đi dọc theo mộ đạo, bỗng nhiên vang lên một tràng âm thanh sột soạt.

Trên đỉnh mộ đạo phía sau đột nhiên hiện ra từng khuôn mặt người.

Gấu chó huýt sáo một tiếng, cười nói: Các anh em, chúng ta phải chạy thôi, đây là nhện mặt quỷ, đừng để bị cắn đấy.

Nói xong liền dẫn đầu chạy về phía trước, mấy người cũng vội vàng chạy theo.

Lũ nhện mặt quỷ thấy người chạy, liền thi nhau từ trên đỉnh lao xuống đuổi theo không buông.

Lũ nhện này con nào con nấy to bằng quả bóng rổ, lưng màu đen có sọc trắng trông hệt như những khuôn mặt quỷ, tám cái chân đầy lông bò nhanh như bay.

Mọi người thấy đọ tốc độ có lẽ không lại, đành phải tạm thời ở lại dọn dẹp.

Ngô Đồng thu chùy gai lại, rút ra một thanh đường đao, vung vài đường đã chém chết mấy con.

Cả nhóm vừa đánh vừa lùi, chẳng mấy chốc trong mộ đạo đã đầy rẫy xác nhện mặt quỷ.

Lũ súc sinh này có lẽ cũng có chút trí thông minh, thấy tấn công trực diện không được liền bò lên đỉnh mộ, bắt đầu phun tơ xuống mọi người.

Tơ nhện có độ dính rất cao lại đặc biệt bền chắc, chẳng mấy chốc đã quấn lấy vũ khí của mọi người khiến việc vung vẩy trở nên khó

khăn.

Gấu chó hét lớn: Tơ nhện sợ lửa, ai có bật lửa không.

Bàn Tử gào lên: Không được, tơ nhện nhiều quá, đầy cả mộ đạo, đốt lên thì chúng ta cũng đi đời nhà ma luôn.

Tiểu ca đột nhiên quệt tay lên Hắc kim cổ đao, máu tươi lập tức chảy ra.

Lũ nhện tức thì rút lui như thủy triều, chỉ để lại những sợi tơ trắng bay lơ lửng trước mắt.

Tiểu ca bôi một ít máu lên người Bàn Tử và Gấu chó, rồi đột nhiên phát hiện Ngô Đồng đã biến mất.

Hét mấy tiếng không có ai trả lời, lòng hắn chùng xuống.

Đứa trẻ đó nhẹ cân người lại nhỏ, chắc là bị tơ nhện cuốn đi rồi.

Hắn đã quá sơ suất, dù có lợi hại đến đâu thì cũng chỉ là một đứa trẻ, lẽ ra hắn nên để ý đến cậu nhiều hơn.

Bàn Tử cũng luống cuống: Tiểu Thiên Chân còn chưa tìm thấy, giờ lại lạc mất cháu trai lớn à.

Bàn Tử gần như muốn khóc.

Gấu chó thấy hai người họ lo lắng bèn an ủi: Đừng vội, loại nhện mặt quỷ này tôi từng gặp rồi, chúng sẽ tha con mồi về tổ, chúng ta cứ theo đó mà tìm là được.

Tiểu lão bản có nhiều thủ đoạn bảo mệnh lắm.

Mấy con quái vật cỡ này không làm gì được cậu ấy đâu.

Có lẽ cậu ấy cố ý bị bắt đi để tìm Ngô Tà.

Lời của Gấu chó quả thực có lý, Tiểu ca và Bàn Tử chỉ vì quan tâm quá nên rối trí, nghe hắn nhắc nhở cũng nghĩ thông suốt.

Thằng nhóc đó chính là một kho vũ khí di động, lại còn đánh đấm rất cừ, mấy con nhện quả thật không đến mức không đối phó nổi.

Bàn Tử hậm hực nói: Thằng nhóc quỷ này cũng không nói một tiếng, lại dám lấy mình làm mồi nhử, về béo gia phải tét mông nó mới được.

Thật trùng hợp, Trương Khởi Linh cũng nghĩ vậy, nhưng hắn không nói ra.

Mấy người đuổi theo hướng lũ nhện rút đi.

Thực ra, Gấu chó đoán không sai chút nào, Ngô Đồng đúng là cố ý bị bắt đi.

Lúc lũ nhện bao vây cậu, cậu đã thu đường đao lại, kẹp lưỡi dao đặc chế giữa các ngón tay, tình hình không ổn là có thể cắt đứt tơ nhện tẩu thoát bất cứ lúc nào.

Cậu muốn xem lũ quái vật tám chân này sẽ đưa mình đi đâu, nếu có thể gặp được ba thì càng tốt.

Cách nhanh nhất để cứu công chúa không phải là vượt qua từng màn, mà là biến mình thành một công chúa khác để bị bắt đi.

Ngô Đồng tự thả like cho sự cơ trí của mình.

Lũ nhện đi không phải đường bình thường, quanh co khúc khuỷu, có chỗ còn là khe hở, may mà Ngô Đồng nhỏ con, không thì đã bị kẹt cứng.

Sau nửa giờ ngồi tàu lượn siêu tốc, công chúa Đồng Đồng cuối cùng cũng bị kéo đến một mộ thất.

Điều hiếm thấy là mộ thất này lại có đèn trường minh, trên đỉnh mộ treo một tấm mạng nhện khổng lồ, trên đó còn có một con nhện lớn đường kính gần 3 mét.

Xem ra đây là trùm cuối của màn này.

Chương 38

Ngô Đồng liếc nhìn mộ thất, rộng chừng một trăm mét vuông, bốn góc có đèn trường minh tỏa ra ánh sáng xanh u uất, trên mặt đất rải rác các loại xương cốt.

Ngô Đồng nhớ rằng nhện là loài côn trùng ưa bóng tối, không biết tại sao con nhện lớn này lại xây nhà trong một mộ thất có đèn trường minh, nhưng điều đó cũng không quan trọng.

Ngô Đồng tìm một vòng không thấy ba mình, cũng không có tâm tư chơi đùa với đám súc sinh không não này.

Cậu giật bỏ mấy sợi tơ nhện trên người, rút súng tự động ra định khai hỏa.

Hệ thống vội vàng lên tiếng ngăn cản: Ký chủ, ngài quên mình còn có lệnh bài chỉ huy à.

Chỗ này toàn là điểm tích lũy đấy.

Ngô Đồng vỗ đầu, cậu quên béng mất.

Ở Tần Lĩnh chưa dùng đến bao giờ, cậu đã lơ là chức năng thu quái của hệ thống.

Sau đó, đống nhện lớn nhỏ này đã đổi được 2000 điểm tích lũy.

Ngô Đồng có cảm giác vui sướng như nhặt được hộp giấy vụn mà bên trong lại có thỏi vàng, không ngờ thứ này lại đáng giá đến vậy.

Cậu lại có chút tiếc nuối mấy con đã chém chết ngoài mộ đạo, đúng là lãng phí, thôi, mất thì mất rồi, lúc đó có người khác ở đấy cũng không tiện ra tay.

Vì đây không phải là cổ mộ xuất hiện trong nguyên tác, nên hệ

thống cũng không có bản đồ.

Ngô Đồng tuy không phải mù đường nhưng cũng chẳng khá hơn là bao, thay vì chạy loạn rồi lỡ mất mọi người, chi bằng cứ ở tại chỗ chờ.

Cậu lấy một cái loa khuếch đại âm thanh từ trong không gian ra đặt ở cửa mộ thất.

Đây là cái loa cậu đã thuận tay lấy được trong một lần đi mua táo với ba.

Người bán hàng rong đó không chỉ cân thiếu mà còn bỏ táo hỏng vào, cậu bèn nhân lúc gã không để ý mà chôm luôn cái loa, không ngờ lúc này lại dùng được.

Sau đó, trong mộ đạo vang lên một tràng rao hàng: Táo đường tâm đê, táo vừa to vừa ngọt đê, 3 đồng một cân, 5 đồng 2 cân đâyyyy.

Tai Gấu chó là thính nhất trong mấy người, hắn nghe thấy động tĩnh đầu tiên, sau đó liền gọi Tiểu ca và Bàn Tử đang chạy phía trước lại, ôm eo cười ha hả.

Tôi đã bảo hai người đừng vội mà, tiểu lão bản đang chơi vui lắm.

Tiểu ca cũng nghe thấy động tĩnh nhưng không nghe rõ nội dung cụ thể, bèn nhìn Gấu chó với ánh mắt khó hiểu.

Gấu chó xua tay: Ở ngay phía trước thôi, đừng sốt ruột, đi theo tôi là được, lát nữa các người sẽ biết.

Mấy người đi theo Gấu chó qua hai mộ đạo nữa, âm thanh dần rõ ràng hơn.

Táo đường tâm đê, táo vừa to vừa ngọt đê, ba đồng một cân, năm đồng hai cân đâyyyy.

Tiểu ca và Bàn Tử lập tức nhớ lại lời tố cáo nghiến răng nghiến

lợi của Ngô Tà: Thằng nhóc quỷ này, đáng ăn đòn quá mà.

Ngay khoảnh khắc nhìn thấy Ngô Đồng, Tiểu ca bỗng thấy ngứa tay, chỉ muốn túm cậu nhóc lại, đè lên gối tét mông cho một trận.

Thằng nhóc xui xẻo này rảnh rỗi đến mức ngồi chơi với đống xương cốt, tay cầm một cái kẹp dài dùng để bắt hải sản, nhặt từng khúc xương từ đống xương lớn để xếp hình trên mặt đất.

Gấu chó cười gian xảo sáp lại gần: Chà, tiểu lão bản, ngài vừa bán táo vừa chơi xương cốt, nhàn nhã quá nhỉ.

Tội nghiệp mấy người chúng tôi tìm ngài đến gãy cả chân.

Nói xong còn lén chỉ về phía Trương Khởi Linh.

Ngô Đồng hiểu ý ngay lập tức, thức thời nói một câu Lát nữa trả thêm tiền rồi chạy về phía chú Trương của mình.

Trông Trương Khởi Linh thế này rõ ràng là lại mất máu rồi.

Ngô Đồng xót xa lấy băng gạc và thuốc mỡ từ trong không gian ra, nắm lấy tay hắn băng bó.

Bàn Tử thấy Ngô Đồng bình an vô sự cũng yên tâm, đi tới tắt cái loa bán táo.

Tôi vẫn luôn muốn hỏi, không gian của cậu rốt cuộc lớn cỡ nào, sao cái gì cũng nhét vào trong được thế.

Thứ này từ đâu ra vậy.

Còn chuyện cậu chạy lung tung lần này nữa, về tôi nhất định sẽ mách Thiên chân.

Đừng mà, chú Béo.

Ngô Đồng lập tức xin tha.

Cháu chỉ là nhất thời nảy ý thôi, chưa kịp nói.

Mách phụ huynh là không hay đâu, lát nữa cháu lấy cho chú mấy món đồ tốt nhé.

Bàn Tử hừ một tiếng: Tôi nói cho cậu biết, chỉ lần này thôi đấy, không có lần sau đâu.

Vâng, vâng, vâng.

Ngô Đồng vội vàng đáp ứng.

Vết thương nhanh chóng được băng bó xong, Trương Khởi Linh vẫn không nói với cậu câu nào, lập tức đi vòng qua cậu để xem xét đống xương cốt.

Tuy việc không để ý đến người khác là tác phong thường ngày của Trương Khởi Linh, nhưng hắn đối với Ngô Đồng vẫn luôn có chút đặc biệt.

Nhất là trong khoảng thời gian ở biệt thự, khi đối mặt với Ngô Đồng, nhiệt độ cả người hắn đều tăng lên mấy độ, cảm giác có nhân khí hơn hẳn.

Tiểu ca đối với Ngô Đồng gần như là có yêu cầu tất sẽ đáp ứng, đột ngột bị đối xử như người qua đường Giáp thế này khiến Ngô Đồng rất khó chịu.

Đồng thời, trong lòng cậu nhóc cũng rất buồn bực, làm cho chai dầu buồn mở nắp đã không dễ dàng gì, khó khăn lắm mới đi được nửa đường giờ lại đóng lại sao.

Công sức bấy lâu của cậu chẳng phải đổ sông đổ bể hết à.

Trương Khởi Linh thật sự định không để ý đến Ngô Đồng sao.

Không hề, hắn chỉ muốn cho thằng nhóc quỷ này một bài học.

Trương Khởi Linh không phải là người trời sinh thích cô độc, chỉ vì hắn không giống người khác.

Năm tháng đằng đẵng cùng chứng mất trí nhớ đã khiến hắn mất đi quá nhiều, việc nhìn những người bên cạnh già đi và chết đi quá đỗi đau khổ.

Dần dần, hắn ép buộc mình không tạo ra ràng buộc với bất kỳ ai nữa, nhiều năm như vậy người đặc biệt duy nhất cũng chỉ có Gấu chó.

Ngay cả khi có những hành vi của Gấu chó hắn không thích, hắn vẫn mặc kệ đối phương tiếp cận, lý do là vì Gấu chó sống lâu lại không dễ chết.

Nếu Gấu chó biết mình trở thành người bạn duy nhất của Trương câm điếc là nhờ vào sức sống ngoan cường, không biết hắn có vui nổi không.

Bây giờ, những người Trương Khởi Linh quan tâm lại có thêm hai người, hoặc có lẽ là hai người rưỡi.

Đối với Bàn Tử, hắn chỉ xem là người quen, không có ý định kết giao quá sâu, miễn cưỡng tính là nửa người.

Còn hai cha con Ngô Tà thì khác.

Ban đầu là vì Ngô Tà là mục tiêu nhiệm vụ của hắn, cần phải bảo vệ và giúp đỡ vào thời điểm thích hợp.

Nhưng trong quá trình tiếp xúc dần dần, hắn nảy sinh chút hứng thú với Ngô Tà.

Thể chất gây họa lại hiếu kỳ, nhát gan mềm lòng nhưng lại rất trọng nghĩa khí.

Dù sao sau này cũng còn một khoảng thời gian rất dài phải hành động cùng gã, hắn cảm thấy có một người bạn như vậy cũng khá tốt.

Còn về tiểu Ngô Đồng, lại càng đặc biệt hơn.

Đứa trẻ này vừa thần bí vừa mạnh mẽ, lại đối xử với hắn vô cùng thiện chí.

Gương mặt nhỏ mũm mĩm, đôi mắt cún con chớp chớp gọi hắn là chú trông thật sự rất đáng yêu.

Thật ra Trương Khởi Linh là người cuồng đồ dễ thương, chỉ là không ai biết.

Hắn thích những thứ đáng yêu, ví dụ như gà con lông xù và những đứa trẻ xinh xắn.

Đáng tiếc hắn chưa từng nuôi thứ gì, những thứ đáng yêu đó đều quá mỏng manh, nếu chết đi hắn sẽ rất khó chịu.

Ngô Đồng thì khác, cậu vừa mạnh mẽ vừa đáng yêu.

Lần đầu tiên Trương Khởi Linh nảy sinh ý định nuôi con, mặc dù có thể không chắc là ai nuôi ai.

Hắn có chút ghen tị với Thiên chân, hắn cũng muốn được Đồng Đồng ôm cổ gọi ba ba.

Con trai lớn thêm chút nữa sẽ không cho ôm, lần này ra ngoài hắn phải thử xem sao.

Ngô Đồng không biết trong lòng Trương Khởi Linh có nhiều suy nghĩ như vậy, cậu đang sầu não đây.

Đạo Mộ Bút Ký chưa bao giờ nói Trương Khởi Linh thích cái gì, giờ dỗ thế nào đây.

Chẳng lẽ tặng hắn quần lót hình gà con.

Hắn có vẻ rất thích gà con.

Chương 39

Hay là mình hy sinh một chút, trong không gian của cậu có một bộ đồ ngủ liền thân hình gà con lông xù, là lần trước về bà nội mua cho, vứt trong không gian rồi quên lấy ra.

Ngô Đồng chọc chọc Gấu chó, lén lút hỏi: Chú Trương của cháu thích gì vậy.

Gấu chó cười gian: Tôi thấy người câm rất thích cậu đấy, tôi quen hắn mấy chục năm, lần đầu tiên thấy hắn tặng đồ cho người khác.

Hay là cậu qua đó làm nũng đi.

Người già mà, đều thích trẻ con.

Ngô Đồng xoa mặt, hơi thấy xấu hổ.

Thôi, ai bảo mình chọc giận chai dầu buồn làm gì, đây cũng là một cách.

Dù sao cậu cũng chẳng có liêm sỉ gì, chẳng phải chỉ là giả làm trẻ con bán manh thôi sao, cậu lại chưa làm bao giờ.

Sau đó lại nói với Gấu chó: Chú Hắc giúp một tay nhé, lát nữa nếu cháu bị chú Trương một cước đá dính tường, chú nhớ gỡ cháu xuống.

Nói xong liền chạy ra ngoài mộ thất, lấy bộ đồ ngủ liền thân hình gà con từ trong không gian ra, cũng không cởi quần áo mà mặc thẳng lên người.

Kéo khóa, đội mũ lên, trông y hệt một con gà con màu vàng.

Sau đó, con gà con màu vàng này chạy vào ôm lấy đùi Trương Khởi Linh, còn nói một cách dễ thương: Chú Trương, cháu sai rồi, xin lỗi chú, lần sau cháu không dám nữa.

Trương Khởi Linh cúi đầu nhìn, thanh máu lập tức tụt mất một nửa, quá đáng yêu.

Tay không tự chủ được mà sờ lên đầu gà con, khóe miệng cũng cong lên.

Ngô Đồng thuận thế cọ cọ vào tay hắn, trong lòng giơ tay chữ V.

Kế hoạch thành công, xem ra là thật sự thích gà con, về phải nuôi cho hắn một ổ trong biệt thự mới được.

Gấu chó cười đến điên rồi, tiểu lão bản này quá thú vị.

Hai hình thái đại lão súng đạn và nhóc con mềm mại đáng yêu tùy ý chuyển đổi, cái kiểu vô liêm sỉ không giới hạn này rất có phong thái của Gấu chó hắn.

Bàn Tử rút điện thoại không có tín hiệu ra chụp ảnh lia lịa.

Hắn còn nói sau này xuống mộ không bái Thần Tài nữa mà chuyển sang bái cháu trai lớn của hắn, dùng tấm ảnh này là quá hợp, lại còn có Tiểu ca chung khung hình, nhìn là biết trừ tà.

Ngô Đồng hoàn toàn bung xõa, không những không ngăn Bàn Tử, còn để Trương Khởi Linh bế cậu lên chụp mấy tấm ảnh chung.

Khóe miệng Tiểu ca không nhếch lên được nữa, hiếm khi nói với Bàn Tử một câu: Ra ngoài gửi cho tôi.

Đúng vậy, là gửi.

Trương Khởi Linh cũng có điện thoại thông minh, cái cũ của hắn là điện thoại cho người già, chỉ có thể gọi điện và nhắn tin.

Điện thoại mới là do Ngô Đồng mua cho, còn tải cho hắn một số phần mềm, lại còn cầm tay chỉ hắn dùng WeChat.

Mặc dù WeChat chỉ có hai cha con nhà Ngô Tà và Bàn Tử cùng Gấu chó mặt dày mày dạn đòi kết bạn, nhưng hắn quyết định về sẽ

đăng mấy tấm ảnh này lên vòng bạn bè.

Ôm một lúc, Trương Khởi Linh vẫn không nỡ buông Ngô Đồng ra, lại xoa đầu cậu: Lần sau không được như vậy, ta sẽ lo lắng.

Ngô Đồng gật đầu như gà con mổ thóc: Vâng, vâng, vâng, cháu đảm bảo.

Trương Khởi Linh lại gọi Bàn Tử và Gấu chó đến, chỉ vào đống xương cốt trên mặt đất nói: Ở đây có rất nhiều xương rõ ràng là của loài chim, nhưng hộp sọ lại giống chuột, chắc là dơi, lát nữa phải cẩn thận.

Nếu ở đây không có manh mối gì, mấy người chỉ có thể tiếp tục đi xuống tìm kiếm, nhưng đều ngầm hiểu không hỏi Ngô Đồng lũ nhện kia đã đi đâu.

Đi dọc theo mộ đạo thêm nửa giờ nữa, trên đường gặp một lần bẫy cây lăn, hai lần bẫy nỏ, đều là những cơ quan bình thường, mấy người cũng không bị thương gì, chỉ là vẫn không có tung tích của Thiên chân, không khỏi khiến người ta có chút nản lòng.

Ngô Đồng lại xác nhận với hệ thống một lần nữa, kết quả vẫn là thân thể khỏe mạnh, chỉ số bình thường, hoàn toàn không có nguy hiểm.

Ngô Đồng còn định dụ dỗ hệ thống nói thêm, bỗng nhiên phía trước trở nên quang đãng.

Cuối mộ đạo là một quảng trường rộng lớn, ở giữa có một đài tròn lớn xây bằng đá, xung quanh là tám tấm bia đá, trên đó còn đặt một cỗ kiệu hoa khổng lồ.

Bàn Tử tấm tắc lấy làm lạ: Béo gia chỉ biết Tần Thủy Hoàng chôn theo tượng binh mã cho mình, chắc là nghĩ dưới lòng đất vẫn còn đánh giặc.

Sao lão già chư hầu Đông Hán này lại đặt cả kiệu hoa, chẳng lẽ lúc sống không cưới được vợ, còn muốn làm một đám cưới dưới này à.

Trương Khởi Linh đi một vòng quanh đài đá, lại xem lại mấy tấm bia, sắc mặt đột nhiên trở nên kỳ quái.

Bàn Tử sốt ruột thúc giục: Tiểu ca, cậu nói gì đi chứ, trên này viết cái gì vậy.

Lần trước cậu đến không thấy cái này à.

Lần trước Trương Khởi Linh đến quả thật không thấy những thứ này, vì đây là một ngôi mộ ba tầng.

Lần trước hắn phát hiện có cổ mộ liền vào xem một vòng, vì không liên quan đến ký ức của mình nên lại ra ngoài, không đi sâu tìm hiểu.

Thực ra, lần trước hắn vào chỉ là một ngôi mộ giả, bây giờ vào tầng này mới là mộ thật của chư hầu Đông Hán.

Cái sân khấu trông có vẻ quỷ dị này chính là mộ thất chính, cỗ kiệu hoa kia chính là quan tài của Trường Sa quân.

Lời này vừa nói ra, Bàn Tử càng thêm mơ hồ: Trường Sa quân này là nữ giả nam, cả đời không gả chồng, nên sau khi chết lấy quan tài làm kiệu hoa cho thỏa cơn nghiện à.

Lúc này, Gấu chó cũng xem xong văn bia quay lại, cười gian giải thích cho Bàn Tử.

Trường Sa quân này tên là Lưu Đông, không những là đàn ông mà còn là một gã tra nam ăn tạp cả nam lẫn nữ.

Hắn tranh giành vị trí Trường Sa quân với một người tên là Hạc quân, vốn dĩ hắn không có hy vọng, ai ngờ thằng nhóc này lại nghĩ ra

mỹ nhân kế, tự mình trèo lên giường Hạc quân.

Hạc quân kia cũng là kẻ lụy tình, liền nhường vị trí quốc quân đã cầm chắc trong tay cho hắn, không ngờ thằng nhóc này trở mặt không nhận người.

Không chỉ thu nhận không ít cơ thiếp mà còn cưới con gái quyền thần, Hạc quân kia cũng là người quyết liệt, ngay đêm tân hôn của hắn liền uống thuốc độc tự sát.

Người này vừa chết, gã tiểu tử lại hối hận, động phòng cũng không vào, cơ thiếp cũng cho đi hết, thậm chí còn nghĩ kiếp sau hóa thành con gái để làm vợ Hạc quân.

Vì vậy hắn làm cho mình một cỗ kiệu hoa làm quan tài, còn chôn Hạc quân ở dưới mộ thất của mình, nói là muốn che mưa chắn gió cho người ta cả đời.

Mặc dù văn bia này viết hoa mỹ, nhưng tóm lại cũng chỉ có ý đó thôi.

Chậc chậc, người cổ đại cũng biết chơi thật.

Bàn Tử gật đầu lia lịa: Hình như thời Hán triều thịnh hành cái đó, còn chơi bạo hơn cả chúng ta bây giờ.

Vậy cái quan tài này chúng ta có mở không.

Trên này có nói làm thế nào để xuống tầng thứ ba không.

Tiểu Thiên Chân vẫn chưa tìm thấy đâu.

Trương Khởi Linh lắc đầu: Nếu là nhập táng bằng kiệu hoa, thi thể bên trong chắc chắn là tư thế ngồi, hơn nữa còn mặc áo cưới đỏ.

Loại bánh chưng này rất hung dữ, tốt nhất đừng động vào.

OK, chuyên gia đã nói thì tất nhiên phải nghe.

Quyền uy của Tiểu ca trong việc giám định bánh chưng là không thể nghi ngờ, ngay cả Bàn Tử tham tiền và Gấu chó thích tìm đường chết cũng thức thời dời tầm mắt khỏi cỗ kiệu hoa.

Gấu chó nói tiếp: Trên này nói hắn đã tìm một kỳ nhân để thiết lập trận pháp cho Hạc quân, nói là đợi Hạc quân kia hoàn dương sẽ đến tìm hắn, vì vậy ngôi mộ này chỉ có thể mở từ tầng ba lên tầng hai, từ chỗ hắn không thể đi xuống được.

Ngô Đồng đỡ trán: Toàn là đồ kỳ quặc gì thế này.

Sao không làm một cái giường đôi rồi hai người nằm chung.

Kém cỏi nữa thì cũng để lại một cái cửa chứ, lỡ như Hạc quân không đến tìm thì hắn còn có thể qua đó mặt dày mày dạn mà.

Hắn nghĩ cái quái gì vậy.

Gấu chó cười xua tay: Cái này thì đừng hỏi tôi, tôi một thân một mình làm sao hiểu được.

Bàn Tử cũng lắc đầu: Ai mà biết được tâm tư của mấy kẻ đoạn tụ, béo gia ta là trai thẳng như ống thép.

Sau đó, ba người đồng thời nhìn về phía Trương Khởi Linh.

Sơ ca trăm tuổi yên lặng đậy nắp chai dầu lại, ý tứ vô cùng rõ ràng: ông đây không muốn để ý đến các người.

Ba người đồng thanh Xì một tiếng.

Ngô Đồng lấy ra hai đoạn kíp nổ và một túi C4 lớn: Hay là cháu mở cho hắn một cái cửa nhé.

Cháu thấy ba cháu có thể ở dưới đó.

Gấu chó cười gian: Tiểu lão bản, cha của cậu muốn chết hay muốn sống.

Một túi này xuống, ngay cả đào hố chôn cũng khỏi cần.

Tốt lắm, Gấu chó, ta nhớ kỹ ngươi.

Ngô Đồng thu kíp nổ lại rồi ôm lấy eo Trương Khởi Linh, úp mặt vào bụng Tiểu ca không nói lời nào.

Gà con màu vàng thấy tủi thân nhưng nó không nói.

Sau đó, đại Trương ca một bên xoa lưng gà con, một bên liếc xéo Gấu chó một cái: Đợi ra ngoài luyện tập với tôi.

Gấu chó ngửa mặt lên trời thét dài: Anh có cần phải vô sỉ như vậy không.

Ngô Đồng ngẩng đầu lên làm mặt quỷ với hắn: Người ta chỉ là một đứa bé thôi mà.

Bé cái con khỉ.

Giờ phút này, Gấu chó cuối cùng cũng cảm nhận được thế nào là trường giang sóng sau xô sóng trước, sóng trước chết trên bờ cát.

Thằng nhóc này còn vô liêm sỉ hơn cả hắn.

Gấu chó chắp tay với Ngô Đồng: Luận về vô sỉ, tại hạ xin thua.

Bỗng nhiên, Gấu chó lại nghĩ ra một vấn đề: Ủa không đúng, cậu không phải là người kế thừa chính tông của Dọn Sơn đạo nhân sao.

Cậu có biết bí thuật Xuyên sơn huyệt lăng giáp nổi tiếng nhất của Dọn Sơn không.

Ngô Đồng vỗ trán, cậu có thật.

Hồi mới bắt đầu học bí thuật Dọn Sơn, cậu đã xin hệ thống.

Vì ở Mỹ không có mộ để đào, cậu chỉ hứng thú một thời gian rồi cất cặp tê tê nhỏ đó vào hệ thống.

Chương 40

Sau đó, sau đó thì quên béng mất.

Đời trước cậu là một tay chơi thuốc nổ, gặp chuyện quen dùng thuốc nổ, bí thuật Dọn Sơn cũng chỉ có chiêu sao Khôi đá đấu là luyện tốt, còn lại đều bỏ bê.

Bây giờ được Gấu chó nhắc, cậu mới nhớ ra hai con vật nhỏ đó, vội vàng gọi hệ thống thả hai con Tê tê Xuyên Sơn ra.

Hai con vật nhỏ đột ngột xuất hiện trên nền đất trống, dọa Gấu chó giật nảy mình: Cậu có thật à.

Tất nhiên rồi.

Ngô Đồng dương dương đắc ý.

Súng đạn buôn lậu chỉ là nghề tay trái, tại hạ là truyền nhân chính thống của Đạo gia.

Vị soái ca này có cần siêu độ vật lý không, giảm giá cho anh 20%.

Gấu chó lại chắp tay: Tiểu nhân phục rồi.

Bàn Tử tò mò sáp lại gần xem: Đây là Tê tê Xuyên Sơn trong truyền thuyết à.

Sao lại nhỏ thế này, nó có cắn người không.

Không cắn người đâu, chúng nó nghe hiểu tiếng người.

Nếu chú Hắc không nhắc, cháu cũng quên mất chúng nó rồi.

Bàn Tử ghen tị mắt sáng rực: Có báu vật thế này mà cũng quên được, cháu trai lớn của ta đúng là nhà giàu chơi ngông.

Hai con vật nhỏ toàn thân đen nhánh, lấp lánh ánh kim loại, chỉ to

bằng con mèo nhà.

Mũi nhỏ, mắt nhỏ, trông ngốc nghếch đáng yêu.

Một con trên trán có vảy được nhuộm thành một đóa hoa đỏ nhỏ.

Đây là do Ngô Đồng làm, nói là để phân biệt đực cái, không thể lần nào cũng vạch chân ra xem được.

Mọi người cạn lời, thảo nào người ta nói bảy, tám tuổi chó còn ghét, đúng là thằng nhóc quỷ.

Trương Khởi Linh cũng ngồi xổm xuống sờ sờ, con vật nhỏ còn thân mật cọ cọ, đáng yêu như Đồng Đồng vậy, danh sách những thứ đại Trương ca thích lại có thêm hai món nữa.

Chuyên gia đã vào vị trí thì bắt đầu làm việc thôi.

Trương Khởi Linh chọn một vị trí, dùng Hắc kim cổ đao vẽ một vòng tròn, hai con vật nhỏ liền bắt đầu đào ở trung tâm.

Rõ ràng là phiến đá cứng rắn, nhưng dưới bốn móng vuốt nhỏ lại mềm như đậu phụ, chẳng mấy chốc đã khoét ra một cái lỗ lớn.

Thật ra, Tê tê Xuyên Sơn chính hiệu không lợi hại đến thế, hình thể cũng lớn hơn nhiều.

Hai con này là linh sủng được hệ thống lấy từ giới tu chân, chỉ số thông minh tương đương với đứa trẻ năm, sáu tuổi.

Cũng chỉ có tên nhà giàu mới nổi như Ngô Đồng mới không coi ra gì, nếu là ở các gia tộc trộm mộ bình thường thì có thể được thờ như tổ tông.

Sau khi đào thủng một mảng đá nhỏ, hai con vật nhỏ liền kêu chi chi chạy lên tranh công.

Ngô Đồng thưởng cho mỗi con một cái pizza, hai đứa dùng móng vuốt ôm lấy gặm ngon lành.

Gấu chó có chút hoài nghi nhân sinh, là do hắn kiến thức hạn hẹp sao: Tại sao tê tê lại ăn pizza.

Chuyện này không khoa học.

Ngô Đồng thờ ơ nhún vai.

Cháu biết đâu được, cháu ăn gì thì cho chúng nó một miếng, chúng nó còn không có ý kiến, anh lo cái gì.

Hai con vật nhỏ cũng ngẩng đầu lên kêu chi chi với hắn hai tiếng, như thể đang nói: Anh lo cái gì, anh lo cái gì.

Lần này cả đám đều bị chọc cười.

Bàn Tử đưa cho Gấu chó một cái xẻng công binh: Mau làm việc đi Hắc gia, thua kiến thức cháu trai lớn của tôi không mất mặt đâu.

Người ta là đạo mộ kiêm chức đạo sĩ kiêm chức buôn súng kiêm chức ông hoàng canh gà đấy.

Gấu chó nhận lấy xẻng công binh, phụ họa: Không sai không sai, Gấu chó tôi trước đây còn tự nhận là ông hoàng đa ngành, mấy nghề tay trái của tôi so với ngài đúng là yếu xìu.

Đã mấy tiếng đồng hồ trôi qua kể từ lúc lạc Tiểu ca và mọi người.

Thiên chân lúc này đang nằm bẹp trên lan can cầu một cách mất hình tượng, nghe Hạc quân kể chuyện.

Hạc quân nói nhiều quá, gã mệt không muốn nói nữa.

Bỗng nhiên, Ngô Tà nghe thấy tiếng đá rơi phía sau.

Gã chiếu đèn pin qua, liền đối mặt với gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn của con trai mình, lập tức kích động nhảy dựng lên.

Con trai, con trai, ba ở đây này.

Ngô Đồng thấy ba mình nhảy tưng tưng, cuối cùng cũng thở phào

nhẹ nhõm.

Cậu tuột xuống theo dây thừng, người tiếp theo là Trương Khởi Linh.

Vì cửa hang này tương đối nhỏ, mấy người trên đó còn phải mở rộng thêm một chút nữa mới xuống được.

Hạc quân nhìn một con gà con màu vàng lông xù cỡ siêu bự lao về phía Ngô Tà, bổ nhào vào lòng gã rồi gọi ba ba, cả con quỷ đều ngây ra.

Ngô Tà, lúc ở trong phòng bích họa con trai ngươi đâu có trông thế này, nó hiện nguyên hình đấy à.

Ngô Tà đang ôm con trai cưng nựng, nghe lời này liền tức tối đáp trả: Ngươi mới hiện nguyên hình ấy, đồ dế nhũi không có kiến thức, đây là đồ ngủ hình thú.

Sau đó lại xoa xoa khuôn mặt nhỏ của Ngô Đồng trêu chọc: Không phải con vẫn không chịu mặc sao, sao giờ lại mặc vào thế.

Chẳng lẽ đây là đồng phục đi trộm mộ của con à.

Ngô Đồng không muốn bại lộ chuyện mình lấy thân làm mồi để bị ba la mắng, vội vàng ra tay trước: Ba thật không có nghĩa khí.

Bọn con ở trên đó vì tìm ba mà trải qua chín chín tám mươi mốt kiếp nạn, ba thì hay rồi, ở đây nhàn nhã thoải mái.

Ba không thấy có lỗi với bọn con sao.

Trương Khởi Linh:.

Đứa nhỏ này trả đũa hay thật.

Lúc này Bàn Tử cũng xuống tới: Đúng vậy, cậu có lỗi với chúng tôi không.

Ngô Thiên Chân, cậu tốt nhất thành thật khai báo, để tổ chức khoan hồng xử lý.

Gấu chó cũng phụ họa: Ây da, chúc mừng Ngô lão bản, vào cổ mộ ngàn năm mà cũng có diễm ngộ, thật khiến Gấu chó này ngưỡng mộ.

Ngô Đồng thấy có người hùa theo, lập tức càng hăng hái hơn, thoát khỏi vòng tay của Thiên chân, xoay người nhào vào lòng Trương Khởi Linh: Chú Trương, ba cháu muốn tìm mẹ kế cho cháu.

Cháu không muốn sống dưới tay mẹ kế độc ác đâu, cháu đi làm con trai chú được không.

Trương Khởi Linh vuốt đầu Ngô Đồng, nhìn Ngô Tà bằng ánh mắt trách móc.

Ngô Tà oan chết đi được, con trai gã diễn sâu quá, trà nghệ này sao mà chinh phục được cả Tiểu ca vậy.

Tôi nói này, các người đủ rồi đấy.

Lại không phải tôi chủ động đến đây, tôi đang xem tranh, ai biết các người đều biến mất.

Tôi có diễm ngộ quái quỷ gì đâu.

À, không đúng, đúng là có quỷ, tôi bị các người làm cho hồ đồ rồi.

Thiên chân chỉ vào Hạc quân giới thiệu với mọi người: Đây là Hạc quân, chủ nhân của ngôi mộ này.

Anh ta đúng là quỷ thật, nhưng không phải là diễm ngộ đâu, người ta là đàn ông.

Hạc quân chắp tay với mọi người: Tại hạ Lưu Hạc, đã gặp qua chư vị, các vị có thể gọi ta là Hạc quân.

Bàn Tử kinh ngạc thốt lên: Ngươi chính là người tình của Trường Sa quân à, tướng mạo này đúng là tuyệt phẩm.

Thảo nào gã tra nam đó nhớ mãi không quên ngươi, chết rồi còn muốn cùng ngươi nối lại tiền duyên.

Ta nói cho ngươi biết, ngươi có thể không biết, quan tài của Trường Sa quân kia là một cỗ kiệu hoa lớn, hắn còn lập bia đá, nói hắn hối hận, muốn gả mình cho ngươi làm vợ đấy.

Gấu chó cũng tấm tắc khen ngợi: Nhan sắc này tuyệt đối đè bẹp các minh tinh hạng A bây giờ.

Ngươi mà ra ngoài có thể dùng mặt quẹt thẻ kiếm cả trăm vạn mỗi tháng đấy.

Hạc quân nghe Bàn Tử nói vậy, có thoáng chốc sững sờ, sau đó lại cười khổ: Ta đã chết rồi, hắn làm những thứ đó còn có ích gì.

Ngô Tà nghe giọng điệu của hắn kỳ lạ: Vừa rồi ngươi không phải còn mắng rất hăng sao.

Sao giờ lại mềm lòng rồi.

Cái não yêu đương của ngươi chết một lần rồi mà vẫn chưa chữa khỏi à.

Hạc quân lườm gã một cái: Ta chỉ cảm thán một chút không được à.

Không phải chỉ nói con trai ngươi một câu thôi sao, đến nỗi nhỏ mọn như vậy.

Ta lại không phải cố ý.

Sau đó lại cười với Ngô Đồng: Vừa rồi là thúc thúc nói sai, cháu trai đừng giận.

Chỗ ta có không ít đồ tốt, ngươi qua đây tùy tiện chọn, xem như thúc thúc bồi tội.

Ngô Đồng vội xua tay nói không cần.

Đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy một con quỷ có thể giao tiếp, tuy trông không giống ác quỷ, nhưng cũng không thể đi cùng đối phương được.

Cậu lại không phải là ông ba gây họa của mình, mới không vô tâm vô phế như vậy, kết bạn với quỷ trong cổ mộ, trái tim này rộng đến mức xe tải cũng qua được.

Thiên chân quả thực coi Hạc quân là bạn, còn giới thiệu từng người bên mình cho hắn, đặc biệt là khi nói đến Tiểu ca, giọng điệu vui vẻ hơn hẳn.

Trong cổ mộ ngàn năm, giới thiệu một con quỷ cho một đám trộm mộ, chứng bệnh xã giao của bạn học Ngô Thiên Chân xem như đã đến giai đoạn cuối.

Trương Khởi Linh vẫn không nói gì.

Là bách khoa toàn thư về lăng mộ, hắn có kiến thức hơn mấy người kia, hắn có thể nhìn ra Hạc quân này không phải là quỷ hồn bình thường, hắn là thuộc về Vu linh.

Điều kiện để trở thành Vu linh cực kỳ khắc nghiệt, quan trọng nhất là thiên tính thuần thiện.

Dù sao thì bạn bè của Thiên chân cũng đủ loại kỳ quặc, thêm một con quỷ cũng chẳng có gì to tát.

Họ đến đây ban đầu là để rèn luyện Ngô Tà, kết quả là ai cũng được rèn luyện, chỉ có chính chủ Ngô Tà là ở đây mua nước tương suốt.

Chương 41

Vài tiếng nữa là trời sáng, họ nên quay về.

Hạc quân tuy luyến tiếc người bạn mới, nhưng hắn cũng biết người và quỷ khác đường, người ta không thể ở lại cổ mộ cùng hắn, mà hắn lại không ra được.

Hạc quân thở dài: Ngô Tà, các ngươi phải đi rồi sao.

Ngươi mang hết những đồ bồi táng đó đi đi, ta giữ lại cũng không có tác dụng gì.

Ngô Tà thấy bộ dạng của hắn, trong lòng cũng không dễ chịu.

Hạc quân bị giam ở đây hơn một ngàn năm, không thể đầu thai, không thể ra ngoài, thật quá đáng thương.

Tiểu ca, cậu có thể nghĩ cách được không.

Dù không thể để Hạc quân đầu thai hay ra khỏi cổ mộ, có thể tự do hoạt động trong mấy tầng mộ này cũng tốt.

Hiện tại anh ta ngay cả cây cầu này cũng không qua được, chỉ có thể loanh quanh quan tài của mình, quá đáng thương.

Hạc quân thấy Thiên chân cầu xin cho mình, trong lòng cảm động, vội vàng ngăn lại: Không cần, ta là một âm hồn có thể ngàn năm không tan, còn giữ được thần trí đã là đủ rồi.

Nhưng ngươi như vậy quá đau khổ, chỉ có thể dựa vào chút hồn phách động vật để có được một ít thông tin, ngay cả một người nói chuyện cũng không có.

Không sao, ta quen rồi.

Có thể kết bạn với ngươi ta thật sự rất vui, cảm ơn ngươi đã trò

chuyện với ta lâu như vậy.

Tôi cũng rất vui khi được làm bạn với anh, nên càng không thể bỏ anh lại một mình ở đây.

Cách là do người nghĩ ra, phải cố gắng thử xem.

Không cần đâu Ngô Tà, ngươi nếu không nỡ bỏ ta thì hãy lấy hết những châu báu chôn cùng đi, coi như là giữ lại một kỷ niệm.

Hạc quân biểu tình đau thương, đáng tiếc hắn là quỷ không có nước mắt.

Hốc mắt Ngô Tà cũng có chút đỏ lên.

Trương Khởi Linh cau mày cuối cùng cũng không nhịn được lên tiếng: Có thể ra ngoài, không khó.

Thiên chân lập tức ngẩn người: Hả.

Tiểu ca cậu nói có thể ra ngoài.

Còn không khó.

Vậy vừa rồi cậu cau mày nửa ngày không nói lời nào.

Trương Khởi Linh ngẩng đầu nhìn đỉnh mộ: Phương pháp quá nhiều, đang suy nghĩ nên dùng loại nào.

Chết tiệt, Ngô tiểu cẩu xù lông: Tiểu ca cậu học thói xấu rồi, cậu cố tình xem tôi sốt ruột.

Ngô Đồng rúc trong lòng Trương Khởi Linh cười đến sắp chảy nước mắt.

Trương Khởi Linh một bên xoa bụng cho cậu, một bên cũng cong khóe miệng.

Lúc này Thiên chân cũng phản ứng lại, tình cảm là Tiểu ca đang ghim chuyện Hạc quân lỡ lời lúc nãy, hắn đây là đang trút giận cho

Ngô Đồng.

Tiểu ca cậu có cần phải nhỏ nhen như vậy không, Hạc quân đã xin lỗi rồi, cậu cũng quá cưng chiều Ngô Đồng.

Trương Khởi Linh trợn mắt, nói hắn thì được, nói gà con nhà hắn thì không được.

Bộ dạng chai dầu buồn ôm Ngô Đồng khiến Thiên chân khó hiểu, quay đầu hỏi Bàn Tử: Tình hình hai người họ là sao vậy, chức vị làm ba của tôi hết hạn rồi à.

Sao cảm giác họ mới là một nhà thế.

Bàn Tử cười vỗ vai Ngô Tà: Ai bảo cậu vừa vào đã chạy mất tăm, người ta đây là hoạn nạn thấy chân tình.

Nhưng mà Thiên chân cậu yên tâm, ông bố ruột như cậu là biên chế sắt, chắc chắn không thể bị sa thải, nhưng tìm một phó thủ chia sẻ một chút cũng không phải không thể.

Thiên chân ngơ ngác: Phó thủ.

Ý gì.

Con trai thứ hai, tư, sáu ở với Tiểu ca, còn ba, năm, bảy ở với tôi à.

Gấu chó cười đến co giật: Tiểu tam gia, cậu đang đòi ly hôn với người câm đấy à, sao còn chia cả quyền nuôi con thế này.

Ý của Béo gia là để tiểu lão bản nhận người câm làm cha nuôi.

Chẳng lẽ cậu định cưới người ta về làm mẹ kế cho tiểu lão bản à, tôi nói cho cậu biết, giá của người câm cao lắm đấy.

Trương Khởi Linh đẩy Ngô Đồng vào lòng Ngô Tà rồi lao vào đánh nhau với Gấu chó, quyền nào quyền nấy chắc nịch nghe mà đã ghiền.

Thiên chân rụt cổ lẩm bẩm: Đánh hắn là được rồi, không thể đánh tôi à, tôi vô tội.

Gấu chó vì cái miệng bẻm mép mà bị Trương Khởi Linh cho ăn đòn không dưới mấy chục lần, nhưng hắn vẫn không chừa, dường như việc chọc cho người câm kia đánh mình một trận là một chuyện cực kỳ vui vẻ.

Bọn họ đánh nhau ở bên này, Ngô Tà dẫn Ngô Đồng và Bàn Tử qua cầu đến mộ thất của Hạc quân.

Nếu Hạc quân có thể ra ngoài thì tài sản đương nhiên phải mang theo.

Hạc quân nghe nói có thể ra ngoài thì hồn ma cũng bay bổng cả lên, liên tục thúc giục Ngô Tà mau đến dọn đồ.

Bàn Tử vỗ vai Ngô Tà trêu chọc: Ghê đấy Thiên chân, Béo gia đây là lần đầu tiên thấy chủ mộ lại đi hối trộm mộ vơ vét đồ đạc.

Từ lúc quen cậu tới giờ, mấy chuyến đi trộm mộ chẳng chuyến nào tầm thường cả.

Sau này cậu chính là kim chỉ nam của Béo gia, không có cậu thì tôi quyết không đi.

Ngô Tà gạt tay Bàn Tử ra, Tên mập chết tiệt, cậu thôi đi.

Đống vàng mã lần trước còn chưa đủ cho cậu quậy à.

Tôi nói cho cậu biết, lần này đồ đạc đều là của Hạc quân, đồ của bạn bè không được động vào.

Cần cậu nói chắc, Béo gia đây là loại người không trọng nghĩa khí sao.

Hạc quân cười nói: Các vị đi chuyến này cũng không dễ dàng, tôi chỉ là một hồn ma, có chỗ nào tiêu tiền đâu.

Mọi người cứ tự nhiên lấy đi.

Hắn nghĩ một lát rồi nói thêm: Lát nữa Ngây thơ cậu giúp tôi chia đồ thành bốn phần.

Cho cháu trai lớn của tôi một phần, xem như quà gặp mặt của ông chú này.

Cho Tiểu ca kia của cậu một phần, là quà cảm ơn cậu ấy đã đưa tôi ra khỏi mộ.

Cậu giữ một phần, sau khi ra ngoài tôi cũng không dám chạy lung tung, nghe nói bên ngoài cũng có hòa thượng đạo sĩ, nhỡ họ lại bắt tôi đi thì khổ.

Tạm thời tôi chỉ có thể ở nhà cậu, coi như là phí trọ.

Phần còn lại Vương tiên sinh và Hắc tiên sinh chia đều, chúng ta kết bạn nhé.

Ngô Tà thấy Hạc quân sắp xếp đâu ra đó thì cũng gật đầu, cùng lắm thì phần của mình anh sẽ giữ hộ Hạc quân, dù sao bây giờ anh cũng không cần phải đổi đồ cổ lấy tiền.

Bàn Tử thấy Hạc quân biết điều như vậy thì lập tức vui vẻ: Gọi gì mà tiên sinh, khách sáo quá.

Cứ gọi tôi là Bàn Tử là được.

Hạc huynh đệ đúng là hào phóng, lát nữa tôi làm cho huynh cái bài vị bằng gỗ tử đàn.

Huynh thích hưởng hương khói hay vàng mã nến đèn, lát nữa ca đây mua cho huynh loại tốt nhất.

Ngô Tà cười mắng: Tên mập chết tiệt, người ta lớn hơn cậu cả nghìn tuổi đấy, cậu gọi ai là huynh đệ.

Bàn Tử không thèm để ý: Thế Tiểu ca còn lớn hơn cả ông nội cậu

đấy, sao cậu vẫn gọi là Tiểu ca.

Chúng ta không nhìn tuổi tác, chỉ nhìn mặt thôi.

Gọi là Hạc huynh đệ thì có vấn đề gì à.

Hồn phách của Hạc quân cười đến rung lên: Không vấn đề, không vấn đề, Béo ca sau này cứ gọi vậy đi.

Hạc quân cảm thấy mấy người bạn này của Ngô Tà đều rất cá tính, thú vị hơn nhiều so với đám sĩ phu ngày trước.

Hắn càng ngày càng mong chờ vào cuộc sống sau này.

Ngô Đồng che mặt, đây toàn là những cuộc đối thoại thần thánh gì thế này.

Vòng bạn bè của ba cậu ngày càng phong phú, không có lấy một người bình thường nào sao.

Hay là ngưu tầm ngưu, mã tầm mã.

Mộ thất của Hạc quân rất nhanh đã tới.

Toàn bộ mộ thất được xây dựng vô cùng xa hoa, trên tường đầy những bức bích họa màu sắc rực rỡ, ở giữa là một chiếc giường quan tài phủ đầy vàng bạc châu báu, chính giữa đặt một chiếc quan tài bằng thủy tinh trong suốt.

Chiếc quan tài đó trong veo lấp lánh, có thể thấy được xác của Hạc quân bên trong.

Thi thể được bảo quản vô cùng hoàn hảo, trông như vừa mới ngủ thiếp đi, hoàn toàn không giống một người đã chết.

Ngô Tà lại nghĩ đến chuyện Hạc quân muốn mời mình ăn cơm, cái xác này trông đúng là rất tươi ngon Ngay sau đó anh lại lắc đầu quầy quậy.

Kể cả Tiểu ca và mọi người không đến kịp, thì thứ này dù có đói chết anh cũng không ăn.

Hạc quân vui vẻ bay qua, chỉ vào đống châu báu trên giường quan tài: Tới đi, tới đi, mau dọn vào, đừng để sót một món nào.

Vẻ hớn hở của hắn trông rất giống một con Husky phá nhà.

Ngô Tà cũng bị hắn lây nhiễm, gọi Bàn Tử gom hết đống châu báu lại thành một đống, sau đó Ngô Đồng vung tay lên là thu tất cả vào trong.

Hạc quân kinh ngạc bay quanh Ngô Đồng mấy vòng.

Ngô Tà tự hào phổ cập kiến thức về tay áo càn khôn của con trai cho hắn nghe, còn hỏi Hạc quân: Có muốn mang cả thi thể của ông đi không.

Hạc quân thấy kỳ lạ: Mang hắn đi làm gì.

Cậu định làm lương thực dự trữ hay đặt trong nhà trấn trạch.

Ngô Tà nói như thể đó là điều hiển nhiên: Mang ra ngoài chôn cất cho mồ yên mả đẹp chứ sao.

Ngô Đồng, Bàn Tử và Hạc quân đồng loạt nhìn anh bằng ánh mắt cạn lời.

Từ ngoài cửa truyền đến giọng nói bỡn cợt của Gấu chó: Tôi nói này Tiểu tam gia, cậu có ngốc không đấy.

Mang xác người ta từ trong mộ ra rồi lại chôn ở chỗ khác, cái đó không gọi là mồ yên mả đẹp, mà gọi là chuyển nhà.

Lúc này Ngô Tà mới nhận ra mình vừa bị ngáo, đành phải lảng sang chuyện khác: Chẳng phải tôi sợ Hạc quân ở đây chán rồi sao.

Thôi bỏ đi, Tiểu ca, cậu không phải nói có cách sao.

Mau làm đi, chúng ta phải ra ngoài thôi, lát nữa trời sáng mất.

Mọi người đã quen với việc Ngô Tà thỉnh thoảng bị ngáo nên cũng không cười anh nữa.

Chương 42

Trương Khởi Linh nói Hạc quân không phải là hồn ma theo nghĩa truyền thống, mà thuộc về vu linh, bản thân có huyết thống Vu tộc, cho nên chỉ cần khắc một Tụ Linh Trận lên một miếng gỗ là có thể mang hắn ra ngoài.

Chỉ có điều vu linh không thể nhìn thấy ánh mặt trời, sau này chỉ có thể ở những nơi không có nắng.

Ngô Tà nói: Cái này dễ thôi, biệt thự có tầng hầm, Hạc quân có thể ở đó.

Đến lúc đó tôi đặt một cái TV lớn, lắp thêm máy tính.

Lúc rảnh tôi cũng có thể xuống nói chuyện với ông ấy, hoặc những ngày trời râm hay mưa thì có thể đưa Hạc quân ra ngoài dạo chơi.

Dù sao cũng tốt hơn là bị nhốt ở đây.

Ngô Tà nói xong còn hào hứng bảo Ngô Đồng lấy ra rất nhiều miếng gỗ, anh muốn chọn một miếng để Hạc quân nhập vào.

Ngô Đồng liếc nhìn Trương Khởi Linh một cách đầy ẩn ý.

Cha Tà của cậu sẽ không thay lòng đổi dạ đấy chứ, vậy cha Buồn của mình phải làm sao.

Trương Khởi Linh hoàn toàn không biết Ngô Đồng đang lo vớ vẩn, cầm lấy miếng gỗ Ngô Tà chọn bắt đầu khắc trận pháp.

Thủ pháp thành thạo, tay nghề tinh xảo, vụn gỗ bay lả tả giữa những ngón tay thon dài.

Hai cha con nhà Ngô Tà đều nhìn với vẻ mặt sùng bái, trùm trộm

mộ đúng là đa tài đa nghệ.

Miếng gỗ dài một thước, rộng một bàn tay, dày hai ngón tay, dùng làm bài vị là vừa đẹp.

Trương Khởi Linh không chỉ khắc xong trận pháp mà còn tiện tay khắc luôn linh vị ở mặt trước.

Hạc quân thử bay lại gần, không ngờ lại có thể chui vào bên trong thật.

Hắn còn không quên ló đầu ra cảm ơn Tiểu ca.

Một tấm gỗ dài ngoẵng ló ra một cái đầu tròn vo, trông hệt như cây vợt tennis, vô cùng hài hước.

Trương Khởi Linh có chút ghét bỏ, ném tấm bài vị vào lòng Ngô Tà.

Chuyến này bọn họ coi như thu hoạch lớn, trời cũng sắp sáng, mấy người thu dọn một chút chuẩn bị ra ngoài.

Nào ngờ vừa mới theo dây thừng leo lên chủ mộ thất ở tầng hai, chiếc kiệu dùng làm quan tài bỗng nhiên rung lên.

Sau đó, một con cương thi mặc áo cưới đỏ thẫm đẩy cửa kiệu xông ra.

Con cương thi đó mặt mày xanh đen nhưng động tác lại vô cùng nhanh nhẹn, hơn nữa còn giống huyết thi, có thể chạy có thể nhảy, không hề cứng đờ.

Bàn Tử kinh hãi hét lên: Vãi nồi.

Nó biết chúng ta mang tướng công của nó đi nên muốn liều mạng đây mà.

Thứ này chắc phải đến cấp phi cương rồi.

Trương Khởi Linh nói một tiếng mau đi, tôi cản hậu rồi xông lên.

Con phi cương đó không thèm để ý đến Trương Khởi Linh, như thể được gắn radar, cứ nhắm thẳng Ngô Tà mà lao tới.

Phi cương đã được xem là cương thi cao cấp, mình đồng da sắt, sức mạnh vô cùng.

Điều đáng ghét nhất là nó còn có thi độc, nếu không dùng một mồi lửa đốt thì sẽ phiền phức lắm.

Tiểu ca, Bàn Tử và Gấu chó cùng nhau bảo vệ Ngô Tà, mấy người và một con cương thi chơi trò mèo vờn chuột ngay trong mộ thất.

Ngô Đồng tách khỏi đội, vòng ra sau lưng cương thi rồi ném ra một chiếc khóa trói xác.

Khóa thì trói được rồi đấy, nhưng tiếc là chênh lệch sức mạnh quá lớn.

Ngô Đồng như một con diều giấy bị phi cương quăng qua quật lại.

Cảnh tượng này thật ra rất hài hước, nhưng lúc này không ai cười nổi.

Trương Khởi Linh thậm chí còn mặc kệ cả Ngô Tà, lại rạch bàn tay trái chưa lành lên thanh Hắc kim cổ đao.

Trong nháy mắt, lưỡi đao tắm máu, hồng quang lấp lánh, chém lên người con cương thi, mỗi nhát chém là một vết sâu hoắm, máu thi đen ngòm nhỏ xuống đất xèo xèo như axit.

Ngô Đồng thấy Tiểu ca đổ máu thì nổi giận ngay lập tức, cậu buông dây trói xác, lấy một khẩu súng bắn pháo sáng từ không gian ra rồi bắn tới.

Thứ đó có nhiệt độ rất cao, quần áo và tóc của phi cương lập tức bốc cháy.

Bàn Tử cũng bất chấp lửa lớn và thi độc, lấy đà hai bước rồi dùng toàn bộ sức lực húc vào con cương thi, vừa hay đẩy nó rơi vào cửa động giữa hai tầng.

Con phi cương một chân hụt bước liền rơi xuống dưới.

Gấu chó vác cửa kiệu bằng đá đậy lên, sự phối hợp vô cùng ăn ý.

Con cương thi ở dưới phát ra những tiếng gầm gừ phẫn nộ, mấy người cũng không dám nán lại, theo đường hầm mộ chạy ra ngoài.

Tiểu ca một tay xách Hắc kim cổ đao, còn không quên bế Ngô Đồng lên.

Máu kỳ lân đỏ tươi nhuộm trên bộ đồ gà con màu vàng trông thật đáng sợ.

Bởi vì lúc đến, các cơ quan trên đường đã bị phá gần hết, nên lúc ra về khá thuận lợi.

Mãi cho đến khi chạy đến mộ thất có con nhện mặt quỷ, Ngô Tà thật sự chạy không nổi nữa, Bàn Tử cũng nói nên nghỉ một lát, nếu không lỡ gặp phải thứ gì đó thì không còn sức chống cự.

Mấy người cũng chẳng còn giữ hình tượng, người nằm kẻ ngồi, tranh thủ thời gian hồi phục thể lực.

Ngô Đồng băng bó vết thương cho chú Trương, vành mắt có chút hoe đỏ.

Lẽ ra cậu nên để hệ thống thu con phi cương đó, như vậy chú Trương đã không cần phải đổ máu.

Rõ ràng biết những người này sẽ không bán đứng mình, nhưng cậu vẫn theo bản năng mà đề phòng.

Trương Khởi Linh xoa đầu cậu không nói gì, hắn đổ máu quá nhiều lần rồi, sớm đã thành thói quen, cũng chỉ có hai cha con Ngô Tà

và Ngô Đồng là xót hắn như vậy.

Ngô Tà nhìn mạng nhện khổng lồ trên đầu và đống xương cốt trên mặt đất mà tặc lưỡi: Xem ra lúc các cậu đến cũng đặc sắc lắm nhỉ.

Bàn Tử thở hổn hển nói: Cậu còn mặt dày mà nói à.

Bọn này chết đi sống lại đến đây cày kinh nghiệm cho cậu, kết quả thì sao, cậu thì hay rồi, nằm thẳng ở vạch đích.

Ngoài con bọ cạp phiên bản đầu tiên ra thì cậu có gặp phải cái cơ quan nào đâu.

Béo gia đây bây giờ trong lòng mất cân bằng lắm đấy.

Ngô Tà vội vàng xin tha: Béo gia, ngài vất vả rồi, ngài càng vất vả thì công lao càng lớn.

Lát nữa tiểu nhân sẽ mời ngài một bữa ra trò, rồi chọn cho ngài hai món đồ cổ xịn để ngài hết sốc.

Bàn Tử hừ lạnh một tiếng: Thế còn tạm được.

Mấy người mới nghỉ được hơn mười phút, bỗng nhiên nghe thấy tiếng vỗ cánh phần phật, một mảng dơi đen kịt lao vào mộ thất.

Đàn dơi này nhỏ hơn dơi bình thường rất nhiều, nhưng lại không sợ người như dơi thường, chúng đáp xuống người mấy người rồi bắt đầu gặm cắn.

Hơn nữa, loại dơi này dường như không sợ máu kỳ lân, ngược lại còn bị mùi máu tươi hấp dẫn, số lượng lao về phía Trương Khởi Linh đặc biệt nhiều.

Lúc này mắt Ngô Đồng đã đỏ ngầu, không còn quan tâm đến việc che giấu nữa, cậu liên tiếp đến gần mọi người, thu hết đám dơi trên người họ vào hệ thống.

Có lẽ vì rạng đông nên chúng về tổ, đàn dơi cuồn cuộn không

ngừng bay vào từ cửa hầm mộ.

Ngô Đồng dứt khoát kéo mọi người ra sau lưng mình, giang rộng cánh tay để thu hút lũ dơi tấn công.

Mọi người chỉ thấy Ngô Đồng giơ cao hai tay như thể đang mở một cái túi vô hình, những đàn dơi bay đến trước mặt cậu liền biến mất trong nháy mắt.

Không đợi mọi người thở phào, một bóng người cháy đen toàn thân xông tới.

Ngô Đồng không kịp đề phòng bị húc bay ra ngoài, Tiểu ca vội vàng chạy tới đỡ lấy cậu.

Bên kia, bóng đen kia đã đến trước mặt Ngô Tà, mắt thấy một móng vuốt sắp vồ tới, bỗng nhiên tấm bài vị trong lòng Ngô Tà rung lên, Hạc quân bên trong hiện hình chắn trước mặt anh.

Bóng đen kia đột ngột dừng lại, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Gấu chó nhanh chóng kéo Ngô Tà lùi lại.

Chương 43

Hạc quân quay đầu cười với họ: Ngô Tà, cảm ơn các cậu vì tất cả những gì đã làm cho tôi.

Hắn đến tìm tôi, các cậu đi đi.

Ngô Tà lắc đầu: Chúng ta đã nói sẽ đưa ông ra ngoài, chỉ là một con cương thi thôi mà, chúng tôi sẽ liều mạng với nó cùng ông.

Bàn Tử cũng hùa theo: Đúng vậy Hạc huynh đệ, huynh yên tâm, Béo gia sẽ không bỏ rơi đồng đội, chúng tôi sẽ liều mạng với nó cùng huynh.

Vẻ mặt Hạc quân đượm buồn: Tôi không ngờ chấp niệm của hắn lại sâu đến vậy.

Tôi vốn là một âm hồn, không thuộc về thế giới bên ngoài.

Nếu hắn vẫn còn thần trí và nhận ra tôi, vậy thì tôi ở đây cũng không còn cô độc nữa.

Hạc quân vuốt ve khuôn mặt xanh đen của con cương thi, thì thầm: Chúng ta về nhé.

Chỉ có hai chúng ta thôi.

Con phi cương theo cái vuốt ve của Hạc quân mà dần dần thay đổi hình dạng, da trắng như ngọc, mắt phượng đa tình, giữa hai hàng lông mày có một nốt chu sa trông vô cùng quyến rũ, quả thực là Đát Kỷ tái thế, Phi Yến sống lại.

Chẳng trách Hạc quân đến giang sơn cũng từ bỏ.

Bàn Tử nuốt nước bọt: Thiên chân, tôi nghĩ chúng ta nên tôn trọng lựa chọn của Hạc huynh đệ.

Ngô Tà cũng ngây ngốc gật đầu: Cuối cùng tôi cũng biết vì sao Hạc quân lại thua rồi.

Hạc quân nói xong liền bay ra ngoài, Đông quân mặc áo cưới đỏ thẫm lẽo đẽo đi theo, không còn quan tâm đến mấy người phía sau nữa.

Ngô Tà đưa tay ra định gọi họ lại, nhưng bị Gấu chó cản lại: Tiểu tam gia, họ một người muốn cho, một người muốn nhận.

Chuyện tình cảm ai mà nói rõ được.

Chúng ta đừng xen vào làm gì.

Ngô Tà nhìn những người bạn đầy thương tích bên cạnh, rồi lại nhìn con cương thi kiên quyết đi theo Hạc quân, cuối cùng chỉ có thể thở dài: Nếu đó là lựa chọn của ông ấy thì tôi còn nói được gì nữa.

Chúng ta ra ngoài thôi, bên ngoài chắc trời đã sáng rồi.

Đoạn đường sau đó không gặp bất kỳ trở ngại nào, mấy người rất dễ dàng đi ra khỏi ngôi mộ cổ.

Lúc này trời đã rạng sáng, Ngô Đồng lấy cồn ra khử trùng vết thương cho mọi người, rồi tiêm uốn ván và vắc xin phòng dại.

Ngô Đồng còn dùng một lọ thủy tinh đựng một con dơi, chuẩn bị mang về xét nghiệm xem thứ này có virus gì không.

Những người khác cũng rất ăn ý không hỏi Ngô Đồng đã đem những con dơi còn lại đi đâu.

Chỉ có hệ thống vui vẻ báo tin cho Ngô Đồng: Ký chủ thân yêu, cuối cùng ngài cũng không cần phải làm công không công nữa rồi.

Lần này thu dơi hút máu được 4000 điểm, cộng thêm những con nhện kia, lần này ngài tổng cộng kiếm được hơn 6000 điểm, còn nhiều hơn tổng số trước đây cộng lại.

Nhưng tâm trạng của Ngô Đồng lại không vui vẻ gì.

Bọn họ có thể nói là ai cũng mang thương tích, điều này khiến cậu, người luôn tự hào về thực lực của mình, cảm thấy rất bực bội, đặc biệt là khi nhìn thấy hai vết cắt trên tay Trương Khởi Linh, thật đau lòng.

Bảo cậu phá hoại trên mặt đất thì một mình cậu chấp mười, sao cứ xuống dưới lòng đất là lại không được thế này.

Máy bay trực thăng luôn trong trạng thái chờ lệnh nên đến rất nhanh.

Lúc rời đi, Ngô Tà ném một quả lựu đạn vào cửa hầm mộ, anh không muốn sau này có người làm phiền Hạc quân nữa.

Ngô Đồng cảm thán, ba cậu đi đến đâu phá đến đó, đúng là danh xứng với thực.

Sau khi trở về biệt thự, lập tức có bác sĩ đến kiểm tra toàn diện cho mọi người.

Người cần băng bó thì băng bó, người cần truyền kháng sinh thì truyền kháng sinh.

Con dơi cũng được mang đi xét nghiệm.

Ngày hôm sau, báo cáo kiểm tra đã có, chỉ có Bàn Tử bị cholesterol hơi cao và Trương Khởi Linh bị tiểu cầu thấp, những người khác đều bình thường.

Ngô Tà cũng chia châu báu theo sự phân chia của Hạc quân, phần của Tiểu ca anh để lại cho Ngô Đồng, vì anh không có nơi ở cố định, mang theo cũng không tiện.

Một tháng nhanh chóng trôi qua, Gấu chó và Bàn Tử chào tạm biệt rồi rời đi, cả hai lần này đều thu hoạch lớn.

Gấu chó còn mặt dày thêm WeChat của Ngô Đồng, nói sau này có việc gì nhớ tìm hắn.

Trương Khởi Linh ở lại thêm hai ngày để chơi với Ngô Đồng.

Hai người mặc áo khoác có mũ đôi giống hệt nhau, dạo quanh Tây Hồ, ăn kem, chơi game.

Ngô Tà, người cha ruột này, suốt đường đi chỉ làm chân chụp ảnh và xách đồ, trông thật sự có chút giống một gia đình ba người.

Tiếc là cuộc sống an nhàn như vậy đối với Trương Khởi Linh mà nói thật quá xa xỉ.

Hắn còn quá nhiều sứ mệnh chưa hoàn thành.

Nhưng lần này hắn không lặng lẽ bỏ đi.

Ngô Đồng biết mình không thể cản hắn, hơn nữa rất nhanh sẽ gặp lại, cũng không cần phải làm cho mọi chuyện bi thương như vậy.

Trương Khởi Linh đi rồi, biệt thự chỉ còn lại hai cha con nhà Ngô Tà.

Ở lại mãi cũng không có ý nghĩa gì, hai người liền trở về Ngô Sơn Cư.

Nhân lúc còn ở Hàng Châu, họ dọn dẹp lại cửa hàng một chút, sau này chưa chắc đã có lúc rảnh rỗi.

Thật ra cũng không có gì nhiều để dọn dẹp, chỉ là thay một ít đồ trên kệ hàng.

Bây giờ họ không thiếu tiền, để đầy nhà đồ giả thật không phù hợp với thân phận của Tiểu tam gia.

Ba người còn chưa chuyển xong thì có người vào cửa hàng.

Một ông lão khoảng 50 tuổi cười ha hả nói với Ngô Tà: Ngô lão

bản đang bận à.

Chuyện lần trước cậu nhờ tôi hỏi thăm đã có manh mối rồi.

Vừa hay tôi đến Hàng Châu giải quyết chút việc, trưa nay chúng ta làm vài ly nhé.

Ngô Tà thấy người đến thì có chút kinh ngạc: Hải thúc đến rồi, mau vào, mau vào.

Ngài xem chỗ tôi cũng lộn xộn quá.

Đi thôi, chúng ta đến Lâu Ngoại Lâu vừa ăn vừa nói chuyện.

Vừa nói anh vừa kéo Ngô Đồng qua giới thiệu: Đây là con trai tôi, nào, gọi ông Hải đi.

Ngô Đồng lễ phép chào hỏi, ở trước mặt người ngoài, cậu vẫn rất giữ thể diện cho ba mình.

Lão Hải hào phóng hơn Lão Ngứa nhiều, móc ra một mặt dây chuyền ngọc nhỏ nhét vào tay cậu, nói là quà gặp mặt.

Ngô Tà từ chối một chút rồi nhét vào túi con trai, trong giới làm ăn có qua có lại, sau này trả lễ là được.

Ngô Đồng có chút bối rối.

Ngọc bội của ba cậu còn chưa ra tay, sao lại liên lạc được với Lão Hải ở Anh Hùng Sơn rồi.

Cốt truyện này có phải quá mạnh mẽ rồi không.

Hay là người đứng sau giật dây Có câu nói gọi là mọi con đường đều dẫn đến thành Rome.

Nếu Ngô Tà không chủ động kết giao với Lão Hải, vậy thì người giật dây sau lưng có thể thông qua con đường khác để Lão Hải đi kết bạn với Ngô Tà.

Cố tình tính kế người vô tình, lại đều là người trong giới đồ cổ, chuyện này thật sự quá đơn giản.

Ngô Đồng cũng có công việc kinh doanh riêng của mình, cậu không thể 24 trên 24 kè kè bên Ngô Tà.

Những lúc cậu điều hành công việc từ xa, Ngô Tà cũng sẽ có chút liên lạc với đồng nghiệp, cậu cũng không để những chuyện này trong lòng.

Không ngờ NPC then chốt này đã sớm tiếp xúc với ba cậu rồi.

Lão Hải không ngờ Ngô Tà sẽ mang theo con, nhưng nhiệm vụ hôm nay của ông ta bắt buộc phải hoàn thành, cho nên sau khi uống hai ly rượu, ông ta liền tự mình nói với Ngô Tà về thông tin của con cá bằng đồng.

Lão Hải kể đoạn Trần Bì A Tứ trộm Kính Nhi Cung vô cùng đặc sắc, như thể ông ta tận mắt chứng kiến vậy.

Ngô Đồng nghe rất say sưa, lại có chút tò mò, thủ lĩnh người Miêu kia rốt cuộc có phải là Trương Khởi Linh không, lát nữa gặp cha Buồn cậu phải hỏi một câu mới được.

Bữa cơm này ăn gần ba tiếng đồng hồ, Lão Hải để hoàn thành nhiệm vụ cũng thật sự bán mạng, câu chuyện này nối tiếp câu chuyện kia, còn hay hơn cả người kể chuyện.

Lúc cáo từ, giọng ông ta đã hơi khàn, xem ra làm NPC cũng không dễ dàng gì.

Lão Hải đi rồi Ngô Đồng vẫn còn chút chưa đã thèm.

Nhìn những người này diễn trò cũng rất thú vị.

Cậu nhớ lại trong nguyên tác, ba cậu gặp Trần Bì A Tứ trong quán trà của ông Hai, không biết đó là trùng hợp hay là đám người kia cố ý

đợi ở đó.

Chương 44

Dù sao bây giờ cũng rảnh rỗi không có việc gì làm, có người diễn kịch để xem cũng không sao.

Nhưng cậu sẽ không chủ động đề nghị đi quán trà, trong nguyên tác là ba cậu đột nhiên nảy lòng tham, lần này cậu muốn xem rốt cuộc là do con người sắp đặt hay là trùng hợp.

Hai cha con tiếp tục về cửa hàng nghịch ngợm những món đồ cổ đó cho đến hơn 7 giờ tối, Ngô Nhị Bạch gọi điện cho Ngô Tà nói là tìm anh có việc, bảo anh đến quán trà đợi ông.

Đối với lời của chú Hai, Ngô Tà vẫn không dám không nghe.

Nhưng chú Hai của anh không nói không được mang theo trẻ con, nên anh đương nhiên mang theo Ngô Đồng cùng đi.

Ngô Tà cũng phát hiện ra một quy luật, chỉ cần có Ngô Đồng ở đó, chú Hai đối xử với anh khách sáo hơn nhiều.

Có thể là ông cảm thấy phải giữ thể diện cho anh trước mặt đứa trẻ.

Nếu Ngô Nhị Bạch biết được suy nghĩ này của anh, nhất định sẽ ha hả vào mặt anh.

Nếu không phải con sói con nhà cậu quá hung tàn, ta đường đường là trưởng bối cần cho cậu mặt mũi sao.

Ngô Nhị Bạch nhìn hai cha con nhà Ngô Tà cứ như nhìn một con Husky và một con sói, rõ ràng trông giống nhau mà khí chất lại phân hóa hai cực.

Hai cha con lái xe đến quán trà, người phục vụ nói ông chủ đi ra ngoài không có ở đây, bảo họ đợi một lát.

Ngô Đồng nhíu mày, xem ra chuyện này Ngô Nhị Bạch cũng tham gia, việc dẫn Ngô Tà vào tròng có một phần của ông.

Mà chuyện này Ngô Nhị Bạch cũng không báo trước cho cậu.

Tuy rằng lúc này không phải chuyện gì to tát, nhưng Ngô Đồng không phải là người chịu thiệt.

Thế là, thuộc hạ phụ trách giao dịch súng đạn với Ngô Nhị Bạch nhận được một tin nhắn như sau: Lần giao hàng tới, mua online 10 vạn con gián bỏ vào trong thùng.

Tin nhắn không đầu không cuối này thật sự khiến người ta khó hiểu.

Nhưng thuộc hạ của Ngô Đồng có một điểm tốt, đó là không hỏi vớ vẩn, kiên quyết chấp hành mệnh lệnh.

Chỉ là lần giao hàng đó, họ đặt thùng hàng xuống rồi đi hết, cũng không cùng Ngô Nhị Bạch kiểm tra hàng tại chỗ, còn chu đáo đóng cửa kho hàng lại.

Ngô Đồng ngồi trong quán trà nhìn quanh một vòng, quả nhiên thấy một bàn có bốn ông già đang ngồi ở đó.

Trong đó có một người gầy gò khô quắt như cương thi, đeo một cặp kính dày cộp, có lẽ chính là Trần Bì A Tứ đã từng treo mình trên Vân Đỉnh Thiên Cung.

Buổi sáng mới nghe xong câu chuyện, buổi chiều đã thấy nhân vật chính.

Ngô Đồng cũng phục người đứng sau màn, vì lừa ba cậu mà thật sự hao tổn tâm sức.

Có tài năng đạo diễn như vậy sao không ra Hollywood phát triển, cứ núp trong bóng tối thiết kế ba cậu thì thật là lãng phí tài năng.

Ngô Tà vốn không nghiện thuốc lá nặng, đặc biệt là sau khi sống cùng Ngô Đồng, anh càng ít khi hút thuốc trước mặt con.

Lần này lại có con trai nói chuyện cùng, anh cũng không buồn chán đến mức đi lấy mấy cuốn tạp chí kia.

Ông già kia thấy Ngô Tà không có động tĩnh gì, cuối cùng vẫn không nhịn được, tự mình cầm cuốn tạp chí đó đến chỗ ngồi, cố ý dùng giọng Trường Sa nói chuyện với mấy người về long mạch và mối quan hệ của mấy địa phương.

Chiêu này quả thực rất hữu dụng, Ngô Tà bất giác dỏng tai lên nghe.

Đặc biệt là khi Trần Bì A Tứ nói đến Tần Lĩnh, Kỳ Mông Sơn, Trường Bạch Sơn đều thích hợp làm lăng mộ đế vương, mắt Ngô Tà bỗng nhiên trợn to, dường như đã nghĩ ra điều gì đó.

Mấy người kia cũng đang lén lút chú ý đến bàn của Ngô Tà.

Thấy anh rõ ràng đã nghe lọt tai lời của họ, họ liền đặt tạp chí xuống rồi rời khỏi quán trà.

Ngô Tà đợi họ đi rồi mới đến bàn của họ cầm cuốn tạp chí về xem, còn dùng điện thoại chụp lại mấy tấm, phấn khích nói với Ngô Đồng: Ba biết tại sao con cá bằng đồng đó lại xuất hiện ở những nơi hoàn toàn không liên quan rồi.

Những nơi đó đều thích hợp làm hoàng lăng, chắc chắn là Uông Tàng Hải đều đã đi qua.

Cho nên con cá bằng đồng này là do Uông Tàng Hải làm ra, sau đó phân biệt đặt ở các lăng mộ khác nhau.

Ngô Đồng một tay chống cằm nhìn ba mình: Ừm, rồi sao nữa.

Ngây thơ ngẩn người: Rồi sao.

Cái gì rồi sao.

Ngô Đồng lắc đầu: Không có gì, ba, chúng ta nên về nhà thôi.

Ngô Tà vừa nhìn đồng hồ đã gần 9 giờ, liền gọi điện hỏi chú Hai khi nào đến.

Chú Hai nói không có chuyện gì, bảo anh về đi, khiến Ngô Tà có chút không hiểu.

Lúc gần đi, Ngô Đồng cười lạnh một tiếng về phía góc quán trà.

Ngô Nhị Bạch đang theo dõi bỗng dưng cảm thấy tay hơi đau.

Chết rồi, quên báo cho tiểu quỷ này biết, không biết lần này nó lại giở trò gì nữa.

Lần trước đống sách bài tập kia đã khiến Ngô Nhị gia hoài nghi nhân sinh, thủ đoạn chỉnh người của đứa cháu này thật sự vừa ấu trĩ lại vừa hành người.

Đặc biệt là lý do chỉnh ông càng khiến người ta cạn lời.

Trên bìa lót cuốn sách viết rành rành quân tử trả thù, mười năm chưa muộn, tay súng thay bút, giao hàng giảm một nửa, rõ ràng là để trút giận cho ba nó.

Ngô Nhị Bạch tuy không có con trai nhưng ông có cha mà.

Ông thật sự không thể hiểu nổi hành vi sủng cha vô đối của Ngô Đồng.

Từ quán trà trở về, hai người không về biệt thự mà ở lại tầng hai của cửa hàng luôn.

Ngô Tà suy nghĩ về cái cục phong thủy kia cả đêm không ngủ được.

Sáng sớm hôm sau, Phan Tử lại tìm đến.

Ngô Đồng trong lòng khinh bỉ hừ lạnh, chú Hai xong rồi đến chú Ba, đúng là giăng dây chuyền.

Xem ra ba cậu sắp phải lên núi tuyết rồi, đám người này thật biết hành người.

Mục đích của Phan Tử rất đơn giản, có tin tức của Ngô Tam Tỉnh, nhưng bắt buộc Ngô Tà phải đi cùng ông ta một chuyến.

Phan Tử khó xử nói với Ngô Tà: Tam gia ở Trường Sa tìm một người để lại lời nhắn cho cậu, nhưng phải tự mình nói với cậu.

Người bên đó bảo tôi đưa cậu qua, Tiểu tam gia, bên đó đang rất gấp.

Ngô Tà nhíu mày: Chú Ba có thể để lại lời nhắn sao không gọi điện cho tôi.

Gấp đến mấy cũng không sao, chúng ta có trực thăng.

Phan Tử rõ ràng sững sờ, ông ta quên mất chuyện Ngô Đồng có máy bay.

Do dự một chút, ông ta nói: Bên Trường Sa từ sau khi Tam gia mất tích đã rối loạn lắm rồi.

Những người có quan hệ với Tam gia đều bị theo dõi rất chặt, chúng ta tốt nhất nên kín đáo một chút.

Ngô Tà không ngờ tình hình lại tệ đến vậy.

Nếu Phan Tử đã nói thế thì chắc chắn không thể dùng máy bay, ngay cả những chiếc Hummer độ bắt mắt kia cũng không thể dùng.

Cuối cùng, lúc ba người đi là ngồi tàu hỏa, mà còn là một chuyến tàu vỏ xanh sắp bị loại bỏ.

Ngô Đồng quả thực ngây người, đối phương rốt cuộc là gấp hay không gấp đây.

Kết quả là ngay cả cái tàu hỏa rách nát này họ cũng không ngồi đến bến cuối.

Giữa đường Phan Tử đã dẫn Ngô Tà và cậu nhảy tàu, nói là bị cảnh sát theo dõi.

Ngô Tà tức đến mức chửi thẳng, anh cảm thấy mình ngày càng xa rời thân phận lương dân.

Ba người sau khi nhảy tàu thì đi xuyên qua một mảnh ruộng lúa.

Trên đường có một chiếc xe bán tải đang chờ sẵn.

Phan Tử lái xe đưa họ đến một huyện nhỏ gần Kim Hoa, sau đó tùy tiện mua vài bộ quần áo kiểu cũ bảo Ngô Tà thay.

Ngô Đồng vừa nhìn suýt nữa thì cười phun, trông cứ như chú rể những năm 80.

Nhưng Ngô Đồng rất nhanh đã không cười nổi, vì cậu cũng phải thay.

Ba cậu hứng thú chọn cho cậu hai bộ đồ thể thao, áo hoodie Adiwang, quần Naike, còn có một chiếc mũ lưỡi trai in logo Lý Ninh đầy sợi chỉ, tổng cộng hết 59 tệ.

Chương 45

Ánh mắt lên án của Ngô Đồng làm Ngô Tà có chút ngượng ngùng: Con đừng nhìn ba như vậy chứ.

Không phải ba tiếc tiền với con, mà tại con vốn dĩ đã đẹp trai rồi, nếu còn mặc đồ đẹp nữa, ba và Phan Tử chẳng phải sẽ bị người ta coi là bọn buôn người sao.

Chúng ta bây giờ phải kín đáo, kín đáo hiểu không.

Con trai ngoan, ráng chịu một chút nhé.

Nói xong còn không quên xoa xoa tóc Ngô Đồng để dỗ dành.

Ba người thay đồ xong lại chạy đến ga tàu, mua vé của chính chuyến tàu vừa mới nhảy xuống.

Lần này vận khí không tồi, mua được vé giường nằm, cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi một lát.

Ba người không đi thẳng đến Trường Sa mà đổi tàu hỏa, ô tô mấy bận, cuối cùng đến vùng núi Phúc Thọ.

Ngô Đồng trong lòng ha hả, đây mà là rất gấp à.

Bọn họ lại không biết ngượng mà nói là rất gấp.

Phan Tử lại giống như điệp viên ngầm, quanh co lòng vòng đưa hai cha con đến một cửa hàng bán máy tính cũ.

Sau khi trao đổi một đoạn tiếng lóng với người ta mới đi về phía con phố sau, xuyên qua một lối đi nhỏ hẹp rồi qua hai lớp cửa sắt mới tìm được chính chủ lần này.

Ngô Đồng nhìn văn phòng đơn sơ này và Sở Đầu Trọc đang ngồi hút thuốc trên ghế sofa mà thẳng nhíu mày.

Trong lòng cậu chửi Ngô Nhị Bạch, Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn một trận, nhưng vì mấy người này đều là họ hàng của ba cậu nên không thể động đến gia phả, thành ra Ngô Đồng chửi có chút không đã ghiền.

Sở Đầu Trọc thấy họ đến cũng không nói nhiều, trực tiếp nói với Ngô Tà: Chú Ba của cậu và một nhóm người khác đang tranh giành một cái đĩa, e là bây giờ đã rơi vào tay đối phương.

Trước khi đi ông ấy có để lại trang bị cho các cậu, bảo các cậu đến dãy núi Hằng Sơn ở Trường Bạch Sơn.

Địa điểm đã để lại người dẫn đường, sẽ đưa các cậu đi.

Ngoài các cậu ra còn có 5 người nữa.

Các cậu cứ lên tàu đi Cát Lâm trước, hành lý tôi sẽ tìm cách gửi đến đó cho các cậu.

Phan Tử còn muốn hỏi thêm tin tức của Ngô Tam Tỉnh, nhưng Sở Đầu Trọc chỉ lắc đầu.

Buổi tối ba người ở lại chỗ của Phan Tử.

Ngô Tà muốn Ngô Đồng về Hàng Châu.

Cát Lâm không giống miền Nam, bây giờ đã là mùa đông, ngày đông mà đi leo núi tuyết vốn là hành vi rất ngớ ngẩn.

Ngô Tà không thể bỏ mặc Ngô Tam Tỉnh, có ngớ ngẩn cũng phải đi.

Nhưng anh không nỡ để con trai đi mạo hiểm, cái thân hình cao hơn mét này mà rơi vào đống tuyết thì tìm cũng không ra.

Không ngờ lần này Ngô Đồng lại rất ngoan ngoãn đồng ý, còn lập tức gọi điện thoại kêu trực thăng ngay trước mặt anh.

Đứa con gấu này lần đầu tiên nghe lời như vậy khiến Ngô Tà có

chút ngơ ngác: Không phải, con không có âm mưu gì chứ.

Đây không giống phong cách của con, con không phản kháng một chút à.

Ngô Đồng liếc xéo ba mình một cái: Tại sao con phải phản kháng.

Con đâu có thích ngồi tàu hỏa vỏ xanh, ăn quán vỉa hè, mặc đồ Adiwang.

Ngô Tà bĩu môi: Vậy con mặc kệ ba luôn à.

Ngô Đồng đỡ trán: Vậy rốt cuộc ba muốn con đi hay không muốn con đi.

Con thế nào cũng được, ngài là cha, con nghe ngài.

Ngô Tà không còn lời nào để nói, anh cũng không biết rốt cuộc mình muốn thế nào.

Chỉ là thấy Ngô Đồng dễ dàng rời xa mình như vậy, trong lòng có chút hụt hẫng.

Ngô Đồng cũng không quan tâm đến ông bố đang dỗi, trực thăng đến là cậu đi luôn.

Ngây thơ tức giận cả đêm không ngủ được, cuối cùng đổ hết mọi chuyện lên đầu Buồn chai dầu.

Nửa đêm sau mơ màng còn gặp ác mộng.

Anh mơ thấy con trai mình ôm cổ Buồn chai dầu làm nũng, còn nói anh quá vô dụng, sau này muốn đi theo cha Buồn, không cần anh nữa.

Tên mặt than Buồn chai dầu kia cũng nói anh không xứng có một đứa con thông minh như vậy, rồi ôm Ngô Đồng chạy đi.

Anh cứ đuổi theo phía sau, nhưng tên buồn bực đó chạy quá nhanh, anh chạy thế nào cũng không đuổi kịp, sau đó, sau đó anh bị

dọa tỉnh Sáng ra vừa ăn xong bữa sáng, xe của Sở Đầu Trọc đã đến đón người.

Ngô Tà và Phan Tử lên xe mới phát hiện bên trong đã có mấy người ngồi sẵn.

Không ngờ lại là ông già gặp ở quán trà, người bị nghi là Trần Bì A Tứ.

Lúc mấy người đi, Sở Đầu Trọc thuận miệng hỏi một câu về Ngô Đồng.

Ngô Tà nói đứa bé còn quá nhỏ, không thích hợp mang theo nên đã cho người đưa về nhà, Sở Đầu Trọc cũng không nói gì thêm.

Lần này vẫn là ngồi tàu hỏa, mua được vé giường nằm rất tệ, may mà chỗ nằm được đặt trong cùng một khoang.

Lúc họ đi vào, thấy một gã béo đang ăn mì gói.

Thấy Ngô Tà vào, hắn vui vẻ chào hỏi: Ây da Thiên chân, quả nhiên là cậu à.

Ăn mì gói không.

Béo gia pha cho cậu nhé.

Ngô Tà lập tức cảm thấy hơi đau đầu, sau đó nhìn lên giường trên của Bàn Tử.

Quả nhiên, một đôi mắt lạnh lùng đang nhìn chằm chằm anh.

Ngay lập tức Ngô Tà nhớ lại chuyện trong mơ, hừ lạnh một tiếng rồi quay đi.

Tiếng hừ của Ngô Tà làm Trương Khởi Linh có chút không hiểu, lần trước từ biệt xong hắn mới đi, hắn là không đắc tội với tiểu cẩu này chứ.

Bàn Tử theo thói quen nhìn ra sau lưng Ngô Tà: Cháu trai lớn của tôi đâu, sao nó không đến.

Ngô Tà tức giận nói: Nó đâu có ngốc.

Ngày đông mà đi leo núi tuyết, nó mới không đi đâu.

Bàn Tử nghe giọng điệu không đúng cũng không dám trêu chọc anh nữa, đoán chừng là hai cha con cãi nhau, vội vàng chuyển chủ đề.

Ngô Tà lại hỏi Bàn Tử về chuyện làm ăn lần này.

Bàn Tử nói: Là một người bạn giới thiệu.

Chỉ không ngờ chúng ta lại tụ họp đông đủ thế này.

Nhưng mà Tiểu ca là đi cùng với ông già kia.

Ngô Tà tuy vì chuyện trong mơ mà có chút giận cá chém thớt với Buồn chai dầu, nhưng anh biết Tiểu ca tuyệt đối sẽ không hại mình.

Anh dặn Bàn Tử cẩn thận ông già kia rồi không nói gì thêm nữa.

Suốt dọc đường đi, Trần Bì A Tứ và Trương Khởi Linh cứ ngủ li bì.

Bàn Tử, Phan Tử và Ngô Tà cũng không dám nói chuyện gì, chỉ có thể đánh bài giết thời gian.

Đến Cát Lâm, vừa xuống tàu, ở sảnh chờ đã thấy Sở Đầu Trọc bị còng tay.

Trần Bì A Tứ kia không hổ là người từng trải, dùng mấy viên bi sắt bắn vỡ bóng đèn rồi lẩn vào đám đông bỏ chạy.

Tiểu ca vội vàng kéo Ngô Tà và Bàn Tử đuổi theo.

Mấy người vừa trốn vừa chạy, cuối cùng ra khỏi ga tàu, đi vào một công viên.

Lần này ra quân không thuận lợi, sắc mặt ai cũng không tốt.

Trần Bì A Tứ nhìn mấy người cười lạnh: Chỉ bằng mấy thứ hàng như các ngươi mà cũng muốn đi đào Cửu Long nâng thi quan của Đông Hạ hoàng đế à.

Ngô Tam Tỉnh già rồi nên lú lẫn sao.

Ngô Tà muốn đáp trả hắn vài câu nhưng không biết mở miệng thế nào.

Bàn Tử là người không ưa nhất ai bắt nạt Thiên chân, lập tức không chịu được nữa: Đầu mối đứt thì kệ cha chúng tôi, ông già ông có giỏi thì đi mà tìm Ngô Tam Tỉnh.

Lấy Thiên chân của chúng tôi ra trút giận cái gì.

Chương 46

Cũng may hôm nay cháu trai lớn của tôi không có ở đây, nếu không Phan Tử vội vàng ngăn Bàn Tử lại, quay sang nói với Trần Bì: Tứ a công, chúng ta cũng coi như từng qua lại.

Bây giờ đầu mối đã đứt, ở đây ngài có vai vế lớn nhất, ngài cho một con đường đi.

Trần Bì A Tứ hừ lạnh một tiếng: Coi như cậu biết chút quy củ.

Tàu hỏa này không thể đi nữa, ta đã sắp xếp xe khác.

Ai muốn theo thì lát nữa cùng lên xe với ta, không phục thì cút đi cho ta.

Lúc trước Ngô Tam Tỉnh đến cầu xin ta, chính là muốn lão già này chỉ điểm cho các ngươi.

Nơi đó ngoài ta ra, trên đời này không ai vào được đâu.

Bàn Tử còn không phục muốn cãi vài câu, nhưng bị Ngô Tà ngăn lại.

Lần này vì chú Ba, anh bắt buộc phải đi.

Phan Tử cũng nói: Nếu Sở Đầu Trọc đã phản bội, vậy thì người liên lạc và trang bị mà hắn sắp xếp cũng toi rồi.

Chúng ta muốn hoàn thành việc Tam gia giao phó thì chỉ có thể đi theo Tứ a công thôi.

Bàn Tử có thể mặc kệ Phan Tử và Ngô Tam Tỉnh, nhưng hắn không thể mặc kệ Thiên chân.

Hắn lẩm bẩm hai câu rồi cũng đồng ý.

Mấy người theo ông già lên một chiếc xe tải Giải Phóng.

Chờ họ lên xe, phía sau lại chất lên một đống hàng hóa.

Xe cứ thế chạy ra khỏi tỉnh lộ Sơn Hải Quan, thẳng đến Nhị Đạo Bạch Hà.

Suốt quãng đường này mấy người ngủ say như chết, tỉnh lại đã là trưa ngày hôm sau.

Nhiệt độ ở đây không biết lạnh hơn Hàng Châu bao nhiêu lần, Ngô Tà lạnh đến run cầm cập.

Trần Bì A Tứ dường như đã có chuẩn bị từ trước, quấn áo khoác quân đội nhắm mắt dưỡng thần, khiến Ngây thơ nhìn mà tức anh ách.

Xe dừng ở Nhị Đạo Bạch Hà, Ngô Tà cả người như sắp rã rời.

Người của Trần Bì A Tứ đến tiếp ứng, kết quả mấy người vừa nhìn trang bị đã ngớ người.

Không xẻng, không súng đạn, ngoài dây thừng, chậu rửa mặt ra thì lại còn có băng vệ sinh và ớt cay.

Bàn Tử cười nhạo một tiếng: Sao thế, chúng ta đây là đi phát đồ bảo hộ lao động cho phụ nữ của Vạn Nô Vương à.

Trần Bì A Tứ hừ lạnh một tiếng: Có bản lĩnh thì tự tìm trang bị, không có bản lĩnh thì câm miệng lại.

Bàn Tử vừa định cãi lại vài câu, liền thấy xa xa bụi đất mù mịt, trong nháy mắt mười mấy chiếc Hummer đã bao vây họ ở giữa.

Ngay sau đó, trên trời truyền đến tiếng gầm rú của cánh quạt, một chiếc trực thăng từ từ hạ xuống.

Khi còn cách mặt đất hơn hai mươi mét, cửa khoang bỗng nhiên mở ra, một bóng người nhỏ bé mặc đồ đỏ rực trực tiếp nhảy thẳng lên nóc một chiếc Hummer.

Máy bay trực thăng thả người xuống xong liền từ từ bay lên rồi

rời đi, chỉ để lại bóng dáng màu đỏ trên nóc xe đang vẫy tay với họ.

Người trên mấy chiếc Hummer cũng xuống xe, đều là lính đánh thuê nước ngoài mặc áo chống đạn, đồng loạt cúi người chào người trên nóc xe một tiếng Boss.

Màn ra mắt này thật sự quá chấn động, quá hoành tráng, tất cả mọi người đều sững sờ tại chỗ.

Vẫn là Bàn Tử phản ứng nhanh, hưng phấn la lên cháu trai lớn rồi chạy vội qua, Ngô Tà cũng hoàn hồn lại, ngạo kiều quay đầu làm bộ không thấy, nhưng khóe miệng lại không sao nhịn được nụ cười.

Cậu còn tưởng thằng nhóc thối này mặc kệ mình, hóa ra là đi tập hợp nhân lực, đặc biệt là khi nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc đến rớt cằm của đám người Trần Bì A Tứ, trong lòng Ngô Tà sảng khoái tột độ.

Trần Bì A Tứ nhìn thấy đội hình này, mặt đen như có thể nhỏ ra nước.

Thằng nhóc con nhà họ Ngô này lại có thế lực như vậy, chỉ riêng đám người này thôi đã không phải là thứ mà Ngô Tam Tỉnh có thể tập hợp được.

Bàn Tử cười hề hề lại gần giới thiệu với Trần Bì A Tứ: Lão gia tử, làm quen chút đi, đây là công tử của Ngô thiếu gia nhà chúng tôi, tổng giám đốc khu vực châu Á của Hồng Môn đương nhiệm.

Trần Bì A Tứ hừ lạnh một tiếng: Nhãi con vắt mũi chưa sạch, tưởng có mấy đồng tiền dơ bẩn là hay lắm sao.

Làm nghề này dựa vào bản lĩnh, không phải chuyện gì cũng có thể dùng tiền giải quyết, thật sự đến núi tuyết rồi, tiền của ngươi không giữ nổi mạng của ngươi đâu.

Ngô Đồng cười ngọt ngào với ông ta, nhưng lời nói ra lại không chút khách khí: Vị lão tiên sinh Trần Bì lông lá mọc đủ này, tiền có lẽ

không giải quyết được mọi vấn đề, nhưng chắc chắn có thể giải quyết được ông.

Ngô Đồng nói xong búng tay một cái, hơn hai mươi lính đánh thuê vây quanh lập tức rút súng tự động từ sau lưng ra, họng súng đen ngòm đồng loạt chĩa về phía đám người Trần Bì.

Ngô Đồng vẫn cười rạng rỡ, nhưng lại toát ra vẻ du côn và nguy hiểm: Tôi biết ông ném bi sắt không tồi, có muốn so tài với súng tự động của tôi một chút không.

Lúc này, trên người Ngô Đồng tràn ngập một luồng khí huyết sát, trán Trần Bì A Tứ đổ mồ hôi lạnh, ông ta đã nhiều năm không gặp người có sát khí nặng như vậy, loại khí thế này không phải giết ba năm người là có thể tích lũy được, càng không nên xuất hiện trên người một đứa nhóc con.

Đây cũng là lần đầu tiên Ngô Đồng thể hiện loại khí thế này trước mặt Thiết Tam Giác.

Ngô Tà hoàn toàn không cảm nhận được, cứ nghĩ mọi người không nói gì là bị vệ sĩ và súng của Ngô Đồng dọa sợ.

Bàn Tử cười như không cười nhìn Trần Bì, lão già này là một nhân vật tàn nhẫn có mạng người trong tay, đáng để cháu trai lớn của hắn trị một phen.

Phan Tử tâm trạng phức tạp nhưng cũng thở phào nhẹ nhõm, có tiểu thiếu gia như vậy, lo gì không cứu được Tam gia về.

Trương Khởi Linh nhìn Ngô Đồng như vậy thì cau mày thật sâu, hắn không hiểu tại sao Ngô Đồng lại có sát khí dày đặc đến thế, trước đây nó sống không tốt sao, cũng có người ép nó đi giết người ư.

Mấy tay chân bên Trần Bì không ai dám lên tiếng, cũng không dám có bất kỳ hành động nào, thậm chí không dám nhìn thẳng vào khuôn

mặt tươi cười của Ngô Đồng.

Ngay lúc không khí ngày càng căng thẳng, Trương Khởi Linh đi lướt qua Trần Bì đến bên cạnh Ngô Đồng, trong ánh mắt kinh hãi của đám tay chân nhà họ Trần, hắn xoa đầu Ngô Đồng: Đi thôi, nên xuất phát rồi, ngoan.

Ngô Đồng lập tức thu lại khí thế, ôm cánh tay Trương Khởi Linh cọ cọ: Đi thôi, chú Trương ngồi chung xe với chúng cháu.

Hành động thân mật của Trương Khởi Linh sau khi đã thấy mặt đẫm máu của mình khiến Ngô Đồng rất vui, cậu phất tay ra lệnh cho thuộc hạ thu súng lên xe, không thèm để ý đến đám người Trần Bì nữa mà đi thẳng đến thôn Doanh Sơn.

Ngô Đồng cố ý cho người dọn ra một chiếc xe để Phan Tử lái, Bàn Tử ngồi ghế phụ, còn cậu thì nằm gối đầu lên đùi Trương Khởi Linh ở ghế sau, cởi giày ra gác hai chân lên đầu gối Ngô Tà.

Ngô Tà nào chiều cậu, một tay đè mắt cá chân cậu rồi bắt đầu cù lét lòng bàn chân.

Ngô Đồng ngứa đến mức quằn quại ở ghế sau, cười đến chảy cả nước mắt.

Nhìn Ngô Đồng như vậy mọi người đều nhẹ nhõm đi không ít, khí thế vừa rồi thật sự không thích hợp xuất hiện trên người một đứa trẻ, cũng chỉ có Ngô Tà là vô tri vô giác.

Hai cha con đùa giỡn một hồi, Ngô Tà cuối cùng cũng tha cho cậu, còn trêu chọc: Không phải con nói chỉ có kẻ ngốc mới leo núi tuyết vào mùa đông sao, sao lại theo tới đây.

Ngô Đồng nhìn bộ dạng ngạo kiều của ba mình mà thấy buồn cười: Con không phải muốn cho ba một bất ngờ sao, với lại, ba cứ một hai phải để người ta dắt mũi đi thì con biết làm sao.

Sao ba không hỏi địa chỉ rồi hành động một mình.

Hay là ngoài xe lửa ra thì các phương tiện giao thông khác không được vào Cát Lâm.

Lúc này Ngô Tà mới nhận ra mình đã ngốc, đây lại không phải là xuống mộ cần giữ bí mật vị trí mục tiêu, nếu là lên núi tuyết thì tại sao phải xuất phát cùng nhau, cho một địa chỉ tập trung là được rồi mà.

Đoàn xe đi trên đường bốn ngày, trong lúc đó mọi người thay phiên nhau lái xe.

Lần này Ngô Đồng mang theo 26 lính đánh thuê và mười bốn chiếc Hummer, tất cả đều treo biển số đại sứ quán.

Để tiện cho sau này, trước khi đến Tần Lĩnh, Ngô Đồng đã nhờ người nhà họ Canh xin lập đại sứ quán ở Hoa Hạ, tuy thủ tục và nhân viên sau đó vẫn chưa đủ, nhưng biển số xe đã được làm xong trước.

Nếu không đám lính đánh thuê cùng súng ống đạn dược này cũng không thể thông quan thuận lợi như vậy, cậu không thể lúc nào cũng làm kho chứa đồ cho mọi người được, đi làm nhiệm vụ mà phải gặp ông chủ mới được nhận vũ khí thì phiền chết đi được.

Đám người của Trần Bì A Tứ vẫn lái chiếc xe tải của họ bám theo sau đoàn xe, không còn cách nào khác, đích đến là giống nhau.

Trên xe ngoài Trần Bì còn có ba tên tay chân của ông ta, mấy ngày nay không khí đều rất ảm đạm, ngay cả Diệp Thành lắm lời nhất cũng không dám mở miệng.

Trần Bì từ thời niên thiếu đã là một nhân vật tàn nhẫn, lăn lộn bao năm nay ai mà chưa từng gặp qua, giờ đây lại bị một thằng nhóc vài tuổi lột mặt ném xuống đất giẫm, nhưng ông ta lại chỉ có thể nhẫn nhịn.

Giác quan thứ sáu rèn giũa mấy chục năm qua mách bảo ông ta rằng, nếu ông ta dám cãi lại, thằng nhóc đó sẽ thật sự cho người nổ súng giết chết ông ta.

Thôn Doanh Sơn là một nơi gần núi tuyết, thường xuyên có một số du khách tự túc, người trong thôn cũng đã quen với người ngoài.

Ngô Đồng, với tư cách là người biết trước cốt truyện, cũng không cần nghe lão già sắp chết Trần Bì kia đọc Bạch thoại táng kinh, cậu trực tiếp tìm bí thư chi bộ thôn để phối hợp mua nhà, mua ngựa, liên lạc người dẫn đường, vài xấp tiền trăm nguyên được đưa ra là mọi chuyện đều được giải quyết ổn thỏa.

Mọi người buổi tối ăn một bữa dê nướng nguyên con, hẹn sáng hôm sau xuất phát.

Ngô Đồng cũng không có ý định mang đám lính đánh thuê này vào đường ranh giới có tuyết.

Cậu chia người thành mấy đội nhỏ, để họ lần lượt canh gác ở thôn, các thôn hoang ven đường và trạm gác.

Những người này chỉ có thể làm đội cứu viện, đối phó với cuống chiếu thì chỉ có toi mạng.

Đội ngũ có Thuận Tử, một lão binh, dẫn đường nên đi rất thuận lợi, đến chiều đã tới hồ A Cái Tây.

Ngô Đồng quấn lấy ba, Bàn Tử và Tiểu ca chụp rất nhiều ảnh, nếu không phải có một đám lính đánh thuê đi theo thì thật sự giống như đi du lịch.

Thuận Tử có thể làm người dẫn đường này cũng không phải không có mắt nhìn, anh ta làm như không thấy những lính đánh thuê vác súng, lên đạn, chỉ tận tình dẫn đường và giới thiệu.

Lúc chạng vạng hạ trại là ở gần một thôn hoang, nơi này trước kia

từng là trạm gác, nhà cửa tuy rách nát nhưng vẫn có thể ở được.

Ngô Đồng để mười lính đánh thuê cuối cùng ở lại đây chờ lệnh, để lại mười con ngựa cùng đủ lương thực và nhiên liệu cho một tháng, còn có một máy thu vệ tinh cao tần, dặn dò họ hai mươi ngày sau mới được rút lui.

Chương 47

Sáng hôm sau họ phải đi qua ranh giới có tuyết, lúc này hồ A Cái Tây đã ở rất xa, trông chỉ như một cái ao.

Ngô Tà bỗng nhiên phát hiện ở đó xuất hiện một đội ngũ.

Bàn Tử dùng ống nhòm nhìn qua rồi chửi một tiếng: Mẹ kiếp, là đám khốn của A Ninh, rồi lại trêu chọc Trần Bì: Lão gia tử cũng xem đi, người ta đều vác súng trường đó, nếu đối đầu với họ, ngài định dùng chậu rửa mặt để đỡ hay lấy băng vệ sinh ra quất họ vậy.

Đám người của Trần Bì sợ Ngô Đồng chứ không sợ Bàn Tử, đặc biệt là khi đám lính đánh thuê đã ở lại giữa đường, Lang Phong và Hoa Hòa Thượng thấy Bàn Tử ăn nói lỗ mãng liền định ra tay.

Tay của Hoa Hòa Thượng vừa giơ lên đã nở ra một đóa hoa máu, Ngô Đồng cầm súng lục, mặt cười lạnh: Tôi không thích nói nhảm, lần sau sẽ bắn thẳng vào đầu, không sợ chết thì cứ việc tới.

Người của Trần Bì không ngờ đứa trẻ này lại tàn nhẫn đến vậy, nói ra tay là ra tay, hơn nữa súng còn lắp ống giảm thanh, rõ ràng là đã chuẩn bị để dùng trên núi tuyết.

Trần Bì siết chặt viên bi sắt trong tay, lòng lạnh toát, vốn tưởng đối phương sợ tuyết lở sẽ không dùng súng, không ngờ người ta đã có chuẩn bị từ sớm, cảm giác của ông ta không sai, thằng nhãi này là một nhân vật tàn nhẫn giết người quen tay.

Biến cố bất ngờ làm Ngô Tà giật nảy mình, cậu không ngờ con trai mình lại thật sự dám dùng súng bắn người, nhưng lúc này trước mặt người ngoài cũng không thể nói gì.

Bên Trần Bì đều là những kẻ từng trải liếm máu trên lưỡi đao, bên

mình cũng chỉ có Phan Tử là cứng cựa, Bàn Tử đừng nhìn la lối om sòm, bình thường cũng không thấy hắn ra tay tàn nhẫn, còn mình thì càng vô dụng.

Nếu không để Ngô Đồng trấn áp đối phương, trên đường đi không biết còn gây ra bao nhiêu chuyện phiền phức nữa.

Lòng bàn tay của Hoa Hòa Thượng bị đạn bắn xuyên qua, lúc này cũng không dám hó hé nữa, may mà Ngô Đồng dùng đạn cỡ nhỏ, chỉ cần băng bó cầm máu là được, vết thương không quá nghiêm trọng.

Bàn Tử cũng bị Ngô Đồng đột ngột ra tay làm cho hoảng sợ, hắn cũng chỉ là miệng tiện, hai bên lại không có thâm thù đại hận, cũng không muốn phải giết chết đối phương, lúc này thấy đối phương đã thôi, hắn cũng không mở miệng khiêu khích nữa.

Phan Tử cau mày: Bốn a công, tiểu thiếu gia, Phan Tử tôi thân phận thấp hèn, hai vị nếu không muốn nghe, cứ coi như tôi đánh rắm.

Lần này chúng ta là vì tìm Tam gia, bốn a công ngài vì danh tiếng, tóm lại đều là cùng một phe, có mâu thuẫn gì chúng ta về rồi tính sau, không thể để đám người Cầu Đức Khảo kia chiếm hời được, phải không.

Nói xong lại nhìn về phía Ngô Tà cầu cứu: Tiểu tam gia, ngài nói một câu đi.

Phan Tử nghĩ thông suốt rồi, Ngô Đồng có thể không nể mặt ai, nhưng chắc chắn sẽ nghe lời ba nó.

Ngô Tà vỗ về xoa đầu con trai, nói với Trần Bì: Con trai tôi còn nhỏ có chút tùy hứng, mong bốn a công đừng trách.

Nếu mục đích của chúng ta nhất trí, không cần thiết phải làm căng thẳng như vậy.

Ngài và ông nội tôi cùng một thế hệ, đừng chấp nhặt với trẻ con.

Ngô Tà đã cho bậc thang đi xuống, Trần Bì chỉ có thể mặt âm trầm gật đầu, thật sự đánh nhau bọn họ cũng không chiếm được lợi thế gì.

Thuận Tử thấy không khí bên này cuối cùng cũng hòa hoãn liền lau mồ hôi, trong lòng có chút hối hận đã nhận chuyến đi này.

Mọi người không nói gì nữa, đều cúi đầu đi tiếp.

Theo độ cao tăng lên, tuyết cũng càng ngày càng dày, gần trưa tuyết lại bắt đầu rơi.

Bầu trời cũng dần dần xám lại, gió càng lúc càng lớn, miệng cũng không mở ra được, tiếng chửi thề của Bàn Tử đều đông cứng trong cổ họng.

Chỗ tuyết dày đã gần 1 mét, Trương Khởi Linh ôm Ngô Đồng vào lòng mình, lại mặc ngược một chiếc áo khoác chống gió cỡ lớn, cậu nhóc được bảo vệ kín mít.

Ngô Tà cũng không có tâm trí ghen tị, bây giờ cậu tự đi cũng đã khó khăn, thật sự không rảnh lo cho con trai.

Thuận Tử gọi mọi người: Gió lớn quá, nơi này hình như đã xảy ra tuyết lở, địa hình đều thay đổi rồi, chúng ta phải đến trạm gác phía trước để trú một chút.

Lúc này ngoài nghe theo người dẫn đường ra cũng không còn cách nào khác, mọi người lại đi theo Thuận Tử hơn một giờ nữa, lúc này đã gần sáu giờ mà vẫn chưa thấy bóng dáng trạm gác.

Thuận Tử cũng biết có chuyện không hay, có lẽ trạm gác đã bị tuyết chôn vùi, nhưng nhóm người này quá hung dữ anh ta cũng không dám nói thật, chỉ có thể dẫn mọi người về phía có suối nước nóng, hy vọng có thể tìm được một con đường sống.

Trần Bì A Tứ cuối cùng cũng lớn tuổi, đã rơi vào trạng thái nửa hôn mê, hiện tại là Lang Phong và Diệp Thành thay phiên cõng.

Ngay lúc mọi người càng ngày càng lo lắng, bỗng nhiên nhìn thấy một tác phẩm điêu khắc đá hình rết đen, tất cả mọi người đều phấn chấn lên, điều này chứng tỏ họ không đi sai đường, có tượng đá thì có cổ mộ, ít nhất có thể trú tạm gió tuyết.

Thuận Tử còn muốn dẫn mọi người đi tiếp về phía trước, nhưng bị Trương Khởi Linh ngăn lại.

Con đường này hắn còn quen thuộc hơn cả Thuận Tử, bây giờ trời đã tối, nếu bỏ lỡ suối nước nóng này sẽ phải đi trong bão tuyết cả đêm, hắn không thể để Ngô Đồng mạo hiểm.

Trương Khởi Linh đi theo hướng tượng đá sờ soạng một lúc, chỉ vào đáy một phiến đá hình rồng cuộn bảo Bàn Tử đập.

Bàn Tử không nói hai lời, rút ra một cây búa thi công đập tới, sau vài cú liên tiếp, phiến đá hình rồng kia vì thay đổi lực chịu mà trượt xuống.

Lộ ra một khe đá trên sườn núi, từ khe hở tỏa ra từng đợt mùi lưu huỳnh.

Bàn Tử vui mừng kêu lên: Là suối nước nóng, bên trong chắc chắn có suối nước nóng.

Lúc này gió tuyết bên ngoài càng lúc càng lớn, bất kể có suối nước nóng hay không, đây dù sao cũng là một cái hang núi, có thể nghỉ chân tạm thời để tránh gió tuyết, mấy người lần lượt chui vào.

Con đường bên trong rất hẹp, cũng không dễ đi, nhưng càng đi vào nhiệt độ càng cao, con đường dần dần rộng ra, còn xuất hiện những bức bích họa rực rỡ trên diện rộng.

Mọi người đi thêm một lúc nữa, cuối cùng phát hiện mấy miệng suối nước nóng nhỏ, tuy đều rất cạn nhưng lại nóng hổi, có một sức hấp dẫn khó tả.

Mọi người ngồi bên cạnh suối nước nóng chỉnh lại quần áo.

Diệp Thành lấy ra một ít đồ hộp nén, ném vào nước suối nóng để hâm nóng.

Trương Khởi Linh cũng cởi bỏ lớp quần áo bao bọc Ngô Đồng, cậu nhóc mặt đỏ bừng, thế mà lại ngủ thiếp đi.

Ngô Tà buồn cười đi tới véo mũi cậu: Heo con mau dậy, bão tuyết mà cũng ngủ được, tim con sao mà lớn thế.

Ngô Đồng gạt tay ba mình đang quấy rối, lại rúc vào lòng Trương Khởi Linh: Ba ngốc à.

Con là heo con thì ba là gì.

Ba là gì, ba là người cho heo ăn, cả ngày không ăn gì con không đói à, chúng ta tối nay chắc chắn phải ngủ ở đây rồi, lấp đầy bụng trước đi.

Ngô Đồng nhìn đám Trần Bì A Tứ đang hâm đồ hộp bĩu môi, mấy người này chắc chắn sẽ chết ở núi tuyết, cũng không sợ họ tiết lộ chuyện gì, Thuận Tử có thể làm người dẫn đường nhiều năm như vậy cũng không phải là người lắm mồm, cậu không muốn để Thiết Tam Giác phải chịu thiệt.

Nói đến ăn uống thì Bàn Tử là chuyên gia nhất, Ngô Đồng hô một tiếng: Chú Béo, muốn ăn gì, lại đây gọi món.

Bàn Tử vừa nghe liền vui vẻ, nếu cháu trai lớn không sợ bại lộ thì cần gì phải chịu khổ, lập tức cười đáp: Thời tiết tuyết rơi lớn thế này đương nhiên phải ăn lẩu rồi, trước tiên cho một nồi lẩu cay Trùng Khánh chính hiệu, lại thêm một nồi lẩu nấm, con với Tiểu ca không ăn cay được lắm.

Cho mấy cân thịt dê thái mỏng, mấy cân thịt bò ba chỉ, hai phần sách bò, hai đĩa tiết vịt, hai cân ngó sen, hai cân tần ô, một cân miến

bản to, mọi người còn muốn thêm gì không.

Ngô Tà lại bổ sung: Thêm mấy cân viên các loại, lòng vịt, đậu phụ đông nữa.

Cho Tiểu ca một đĩa nấm thịt nguội.

Mấy người Trần Bì nhìn họ như nhìn lũ ngốc, nhưng vì Ngô Đồng quá tà môn nên không dám nói gì.

Phan Tử khó hiểu hỏi: Tiểu tam gia, các cậu đang làm gì vậy.

Bàn Tử cười nói: Còn có thể làm gì.

Gọi món chứ sao, cháu trai lớn, cho chú Phan của cháu mở mang tầm mắt đi.

Ngô Đồng tìm một chỗ tương đối bằng phẳng, vung tay một cái là hai cái bàn lùn siêu lớn, theo sau là mấy cái đệm cói chắc chắn.

Lần này không chỉ Phan Tử sững sờ tại chỗ, ngay cả Trần Bì A Tứ cũng đứng dậy, mấy tên tay chân của Trần Bì dụi mắt, đều cho rằng mình bị ảo giác, Thuận Tử rụt cổ lại chỉ muốn giấu mình đi, lần này anh ta có thể sống sót trở về hay không đều trông cậy vào vị tiểu thần tiên này có khai ân hay không.

Ngô Đồng mặc kệ họ nghĩ gì, lục tục lôi ra nồi lẩu đồng, than củi, và các loại gia vị lẩu.

Mấy món Bàn Tử gọi cũng không thiếu một thứ nào, rau ngó sen và tần ô còn dính cả giọt nước, như thể vừa mới hái từ ruộng lên rửa sạch.

Cho đến khi Bàn Tử nấu lẩu sôi lên tỏa ra mùi thơm, Phan Tử vẫn còn ngây người.

Ngô Tà pha xong đĩa gia vị cho Ngô Đồng và Tiểu ca rồi gọi một tiếng: Anh Phan Tử, lại đây ăn lẩu đi, nhìn có no được không.

Phan Tử máy móc ngồi xuống, cho đến khi miếng thịt dê cay xè vào miệng mới xác nhận đây không phải ảo giác, ngại đám người Trần Bì nên không dám hỏi, nhưng nhìn bộ dạng quen thuộc của Tiểu tam gia thì chắc là không có vấn đề gì.

Nghĩ đến đây cũng không còn băn khoăn nữa, hắn cũng đói cả ngày rồi, lúc này có đồ ăn ngon thì còn chờ gì, lập tức cùng Bàn Tử tranh nhau nhúng thịt.

Ngô Tà vốn mặt mỏng, mềm lòng, Trần Bì dù sao cũng là người gần 90 tuổi, lại là người quen của ông nội và chú ba, để ông ta gặm đồ hộp còn mình thì nhúng thịt dê có chút áy náy.

Thế là cậu múc một bát lớn thịt dê và canh nấm mang qua cho Trần Bì: Bốn a công, ngài uống bát canh nóng cho ấm người.

Lúc này Trần Bì lại khách sáo nói cảm ơn rồi nhận lấy, người bên ông ta cũng không dám lải nhải với Ngô Tà nữa, có một đứa con trai như vậy, ai còn dám nói Ngô gia Tiểu tam gia là đồ vô dụng.

Tuy Ngô Tà không lăn lộn giang hồ, nhưng các đại bản doanh ở Trường Sa đều biết có một người như vậy.

Ngô Tam Tỉnh không có con trai, sau này gia nghiệp mặc định sẽ giao cho đứa cháu này, người ta đương nhiên phải tìm hiểu xem ông chủ tương lai hoặc đối thủ của mình là người có tính cách thế nào, kết quả có thể tưởng tượng được.

Đó là một tên ngốc bạch ngọt lớn lên trái ngược hoàn toàn với Ngô Tam Tỉnh, danh tiếng Ngô gia Tiểu tam gia vô dụng cứ thế truyền ra, trên giang hồ không ít người đang cười nhạo nhà họ Ngô không có người nối dõi.

Trần Bì A Tứ trong lòng cảm thán, thằng nhóc con nhà họ Ngô có một đứa con trai như vậy, chút sản nghiệp của Ngô Tam Tỉnh có đáng

là gì.

Đám người Vương Bát Khâu kia còn nghĩ đến chuyện tạo phản, chờ thằng nhóc này trở về thì có náo nhiệt mà xem.

Bữa cơm này của đám Ngô Tà kéo dài hơn hai tiếng, chỉ riêng Bàn Tử và Phan Tử đã chén hết gần năm cân thịt.

Bàn Tử còn xin Ngô Đồng một chai Mao Đài, nói là trời lạnh uống hai ly cho ấm.

Thuận Tử cũng ăn không ngẩng đầu lên được, chuyến đi này khởi đầu không thuận lợi, ai biết anh ta còn có bữa sau hay không.

Ngô Đồng và Trương Khởi Linh đã ăn xong từ sớm, lúc này hai người đang cuộn tròn trên ghế sofa dùng máy tính bảng xem phim hoạt hình.

Trong tầm tay của Trương Khởi Linh còn có một đĩa lớn salad hoa quả tạo hình tinh xảo, thỉnh thoảng lại xiên một miếng đút vào miệng Ngô Đồng.

Người bên Trần Bì nhìn Ngô Đồng cuộn tròn trong lòng gã câm xem phim hoạt hình, quả thực có cảm giác thế giới quan sụp đổ.

Tại sao bọn họ đều cảm thấy tên tiểu sát thần này mới là con của gã câm kia.

Gã câm đó ngày thường mặt lạnh với tất cả mọi người, dưới mộ càng là đi một đường giết một đường, vặn đầu bánh tông như véo cọng hành, lúc này lại đang ôm một đứa trẻ đút hoa quả.

Bộ dạng từ ái này nhìn thế nào cũng thấy vỡ mộng.

Chương 48

Còn tên tiểu sát thần kia thì càng khỏi phải nói, một lời không hợp là nổ súng, một bộ dạng không coi mạng người ra gì, giờ lại cuộn tròn trong lòng người khác xem phim hoạt hình, còn cười một cách ngoan ngoãn đáng yêu, hai người các ngươi bị tâm thần phân liệt à, sự tương phản này cũng quá lớn rồi.

Tiếc là bọn họ chỉ dám chửi thầm trong lòng, hai người này đều không dễ chọc, bọn họ là xã hội đen chứ không phải đội cảm tử, trên tay Hoa Hòa Thượng còn đang có một cái lỗ kia kìa, ai dám ăn no rửng mỡ đi vuốt râu hùm.

Hơn nữa bọn họ cũng chưa ăn no, nghe mùi thịt dê nhúng lẩu bên kia mà thèm chảy nước miếng, tiếc là ban đầu quan hệ không tốt, bây giờ cũng không dám mặt dày đi xin.

Mấy người dựa vào mép suối nước nóng, cúi đầu ngủ, ít nhất không cần đối mặt với bão tuyết bên ngoài, con người phải biết đủ.

Ở đây cũng không có gì nguy hiểm không cần gác đêm, mấy người ăn uống no đủ cũng nên đi ngủ, Ngô Đồng phất tay thu dọn đồ đạc.

Sau đó lại thả ra mấy cái đệm bông lớn và mấy cái chăn bông, bên họ ngủ thoải mái hơn nhiều so với đám Trần Bì.

Sáng hôm sau, bão tuyết đã tạnh, mấy người thu dọn một chút rồi tiếp tục lên đường, ở dưới một con dốc đã phát hiện ra đội ngựa của A Ninh.

Ngọn núi tuyết họ đang đi rất giống trong bức bích họa, hỏi Thuận Tử thì anh ta lại nói không qua được, nói nơi đó tên là Tam Thánh tuyết sơn, thuộc biên giới Triều Tiên, là khu quân sự cấm bị phong tỏa.

Trần Bì A Tứ nhìn xung quanh, chỉ vào một ngọn núi nhỏ hỏi Thuận Tử: Đó là núi gì.

Thuận Tử nhìn một chút, nói là Tiểu Thánh tuyết sơn.

Trần Bì lại hỏi: Từ đây đi có thể lên Tiểu Thánh sơn này không.

Thuận Tử gật đầu nói: Có thể.

Ngô Tà khó hiểu hỏi lão gia tử: Chuyện này có gì đặc biệt sao.

Trần Bì chỉ vào dãy núi liên miên nói: Thế núi ở đây kéo dài ba mặt bao quanh, là một thế tam đầu lão long hiếm thấy.

Trên Tiểu Thánh sơn này hẳn là có mộ bồi táng, mộ đạo thông với lăng chính, chúng ta có thể đi từ dưới lòng đất qua.

Người bên Ngô Tà đều là gà mờ về phong thủy, mấy người đồng loạt nhìn về phía Tiểu ca.

Trương Khởi Linh gật đầu xem như đồng ý với cách nói này.

Ngô Tà giơ ngón cái với Trần Bì: Vẫn là bốn a công kiến thức rộng rãi, vậy chúng ta mau lên đường, đừng để đám người A Ninh cướp trước.

Trần Bì bên này gỡ gạc lại được chút thể diện, không khí cũng tốt hơn nhiều.

Đoàn người đi suốt một ngày đường, đến chạng vạng cuối cùng cũng tới được thung lũng dưới chân Tiểu Thánh tuyết sơn.

Nơi này không có hang động và suối nước nóng, mấy người đào hố tuyết trên sườn dốc cao năm sáu trăm mét để hạ trại, Ngô Đồng cũng cho đám Trần Bì một cái lều đặc chế và hai cân thịt dê tươi, cuối cùng mọi người đều được ăn đồ nóng.

Trần Bì A Tứ cầm la bàn, phối hợp với các vì sao trên trời để xác định lộ trình ngày hôm sau, rất có phong thái của một thầy cúng.

Thuận Tử thấy mấy người khác rảnh rỗi không có việc gì làm, liền giới thiệu cho họ về mộ táng băng.

Bàn Tử lập tức hứng thú, kéo cả đám người cùng đi xem.

Mọi người đêm nay ngủ cũng khá ổn.

Con đường ngày hôm sau càng khó đi hơn, rất nhiều đoạn đường đều bị nghiêng, hơn nữa lớp tuyết còn có đứt gãy, dễ dàng làm người ta lọt xuống dưới, Ngô Tà đi đến hai chân run rẩy, trong lòng lại chửi Ngô Tam Tỉnh mấy lần, chưa thấy ai hố cháu như vậy.

Đi đến một sườn dốc có nhiều đá trơ, mọi người cuối cùng cũng có thể nghỉ một lát.

Trương Khởi Linh bỗng nhiên quỳ xuống đối diện Tam Thánh tuyết sơn, cung kính hành một đại lễ, Ngô Đồng ngay sau đó cũng quỳ rạp xuống bên cạnh hắn dập đầu một cái.

Sau đó một lớn một nhỏ này liền ngồi trên tảng đá nghỉ ngơi, làm cho Ngô Tà không hiểu ra sao, con trai mình có phải sắp bỏ nhà đi không.

Đây là nghi lễ kỳ quái gì vậy.

Nhưng vì biểu cảm của Trương Khởi Linh vô cùng bi thương, Ngô Tà cũng không dám lên tiếng hỏi.

Ngô Đồng đã xem qua Tàng Hải Hoa, cậu biết Trương Khởi Linh đang nhớ đến Bạch Mã, cậu kiếp trước chưa từng thấy mẹ, kiếp này đến cuối đời cũng không ai cho cậu tình thương của mẹ, cậu không thể nào lý giải được, nhưng cậu có thể cảm nhận được nỗi bi thương của Trương Khởi Linh.

Ngô Đồng ôm cổ Trương Khởi Linh cọ cọ vào mặt hắn: Ôm một cái, đừng buồn nữa.

Trương Khởi Linh ôm lại cậu bé, nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Trần Bì nghỉ ngơi một lát liền gọi mọi người lại, chỉ xuống phía dưới nói: Vị trí bảo huyệt ở ngay dưới chân, trước tiên dùng mấy cái xẻng thăm dò xem sao.

Đối với sự chuyên nghiệp của bốn a công, mọi người đều tán thành, rất nhanh đã dùng xẻng thăm dò cắm xuống, nhưng đều chỉ xuống được năm sáu mét là không thể đi tiếp, xẻng rút lên toàn là đất đóng băng và tinh thể băng.

Lang Phong nói tình huống này tốt nhất là dùng thuốc nổ, bên Ngô Tà thương lượng một chút cũng đồng ý.

Lang Phong trong nghề được mệnh danh là pháo thần, liều lượng thuốc nổ nắm bắt vô cùng chính xác, nhưng dù vậy vẫn gây ra một trận tuyết lở nhỏ.

May mà chỉ là hú vía, sau khi tuyết lở đi thì lộ ra lớp băng bên trong, ở đó lại đông cứng một thi thai đầu to.

Trần Bì A Tứ rất cao hứng nói: Cái này gọi là Côn Luân thai, chứng tỏ phương vị của chúng ta không tìm sai.

Nếu đã tìm đúng chỗ thì chỉ có thể đào xuống, nhưng lớp băng ở đây vô cùng cứng rắn, trong lòng mọi người có chút không chắc chắn, nếu phải đào năm, sáu mươi mét thì họ có mệt chết cũng không xong.

Bàn Tử chọc chọc Ngô Tà: Nào, sinh viên, đến lượt cậu phát huy rồi, cậu trước đây không phải học kiến trúc sao.

Tính xem chúng ta cần đào bao nhiêu mét.

Chuyên ngành của Ngô Tà học vẫn không tồi, dựa vào mật độ thể tích băng và khả năng chịu lực của dầm ngang, áp dụng mấy công thức, cuối cùng đưa ra kết luận không quá 12 mét.

Ngô Đồng rất nể tình vỗ tay như hải cẩu: Ba ba giỏi quá, ba ba lợi hại, ba ba học vấn cao nhất.

Ngô Tà bị nói đến có chút đỏ mặt, nhưng học vấn cao nhất thì đúng là sự thật, dù sao cũng không có mấy sinh viên đại học lại đi trộm mộ.

Trừ Ngô Tà ra, nhóm người họ không có ai học hết chín năm giáo dục bắt buộc.

Bàn Tử và mấy người khác dùng lò nướng không khói vừa nung vừa đập, người nghỉ việc không ngừng làm hơn hai giờ, cuối cùng cũng đập vỡ được một lỗ trên vòm băng.

Tính toán của Ngô Tà quả nhiên không sai, cái đuôi của Ngô tiểu cẩu lại vẫy lên.

Xuyên qua lỗ băng có thể nhìn thấy dầm ngang kiến trúc bên trong, dù sao cũng sắp đến tối, mấy người quyết định xuống dưới rồi nghỉ ngơi.

Kết cấu gỗ bên dưới không thích hợp dùng pháo sáng, chỉ có thể ném xuống vài cây gậy huỳnh quang, tiếc là ánh sáng quá yếu nhìn rất mơ hồ.

Ngô Đồng cười khẩy một tiếng, móc ra câu chín vuốt, móc vào dầm ngang rồi phi thân xuống, mỗi khi đến một điểm dừng chân lại treo lên một chiếc đèn thăm dò cỡ lớn, sau vài cú nhảy, khi đáp xuống đất thì bên dưới đã sáng như ban ngày.

Đám người Trần Bì lại được một phen kinh ngạc, còn tưởng thằng nhóc này chỉ có tài bắn súng, không ngờ công phu cũng lợi hại như vậy, đây còn là người sao.

Ngô Tà tức giận la lớn: Nhãi con, có phải con thiếu đòn không.

Ai cho con nhảy xuống.

Ngô Đồng ở dưới vẫy vẫy tay, móc ra một túi khoai tây chiên dựa vào tường ăn vặt, một bộ dạng không thèm để ý.

Ngô Tà tức đến mức định nhảy xuống ngay, nhưng bị Phan Tử kéo lại: Tiểu tam gia ngài bình tĩnh chút, cân nặng của tiểu thiếu gia không thể làm tham khảo được, mấy cái dầm ngang này chưa chắc chịu nổi ngài đâu.

Trong lúc nói chuyện, Trương Khởi Linh cũng đã dùng dây thừng nhảy xuống, vài cú lộn nhào di chuyển đã vững vàng đáp đất.

Phan Tử lại vội vàng nói: Cái này của anh ta cũng không thể làm tham khảo, chỉ riêng mấy cú vặn người trên không kia thì eo của ngài cũng không làm được.

Ngô Tà tức đến phồng mang trợn má, nói gì mà thật thế.

Tôi không cần mặt mũi à.

Cuối cùng vẫn là Phan Tử xuống trước dò đường, dùng phi hổ trảo vòng qua một hành lang gỗ bên cạnh đu qua, những chỗ đặt chân vang lên tiếng băng vỡ rào rạo, may mà không sụp, cuối cùng cũng xuống được mà không gặp nguy hiểm.

Mọi người ở trên thở phào nhẹ nhõm, đây mới là cách mở khóa bình thường của con người, họ bắt chước theo, giẫm lên những điểm dừng chân của Phan Tử, cuối cùng tất cả đều xuống được.

Ngô Tà đợi cho hai chân hết run, liền lao về phía Ngô Đồng: Nhãi con, tuổi thơ không bị đòn là không hoàn chỉnh, hôm nay ba sẽ bổ sung cho con.

Ngô Đồng ném khoai tây chiên bỏ chạy, bị ba mình hai bước đuổi kịp, ấn lên đầu gối bắt đầu đánh mông, bàn tay vỗ bôm bốp, thực tế không đau chút nào, bộ đồ leo núi này dày lắm.

Nhưng Ngô Đồng để dỗ ba mình vui vẻ, cố ý khóc rất to, còn la

làng sau này không dám nữa, cuối cùng làm Ngô Tà nguôi giận.

Những người khác thấy Ngô Tà không đánh nữa còn có chút tiếc nuối, thằng nhóc trời đánh này một ngày đánh ba trận cũng thấy thiếu.

Đặc biệt là mấy người bên Trần Bì, xem Ngô Đồng bị đánh mà hả dạ quá, nhãi con chính là nhãi con, có ngầu đến mấy cũng bị ba nó ấn xuống đánh mông, dù biết rõ Ngô Đồng giả khóc cũng cảm thấy rất sảng khoái.

Ngô Tà cũng biết Ngô Đồng đang dỗ mình vui, xoa nắn con trai một hồi rồi đi xem phù điêu bích họa xung quanh.

Nơi này hạc đồng, rồng cuộn đều không có gì lạ, thuộc về quy cách thông thường của lăng bồi táng, chỉ có mấy con chim mặt người bằng đồng và con rết trông rất quỷ dị, Phan Tử còn móc ra từ miệng chim mặt người một con khỉ đồng.

Loại điêu khắc kỳ quái này ngay cả Trần Bì cũng không nói được nguyên do, Ngô Đồng cảm thấy con khỉ đồng nhỏ này rất đáng yêu, thế là phất tay thu mấy con, quyết định sau khi về sẽ đặt ở đầu giường cho ba mình.

Nhưng sau khi trở về Ngô Đồng lại quên mất chuyện này, mãi đến mùa hè năm sau khi chơi ở nhà cũ mới nhớ ra, lúc tắm rửa cùng ba mình đã lấy ra chơi, dọa Ngô Tà trần truồng chạy ra ngoài.

Ngô Tà Ngây Thơ sau khi hoàn hồn liền nhập hồn Tà Đế, vỗ vào mông nhỏ của Ngô Đồng hai phát, đó là thịt chạm thịt, lập tức hằn lên hai dấu tay.

Ngô Đồng sao chịu thiệt được.

Che mông chạy đi mách lẻo, sau đó Ngô Tà bị mẹ mình thưởng cho một trận chổi lông gà, cũng bị đánh vào mông.

Thế là bữa tối hôm đó hai cha con đều không lên bàn ăn, cùng nhau

nằm sấp trên giường ăn, Ngô Nhị Bạch còn cố ý vào tham quan một chút, nói thế nào nhỉ, tâm trạng cực sảng khoái.

Lúc này Ngô Đồng còn không biết con khỉ đồng này sẽ khiến mông mình gặp họa, vui vẻ thu lại mấy con.

Đi sâu vào trong nữa thì thấy cuối đại điện, ở đó lại có một cánh cửa ngọc, mắt Bàn Tử sáng lên nhìn Ngô Đồng, mắt trái viết đáng tiền, mắt phải viết muốn.

Ngô Đồng hiểu ngay, đối với sở thích nhỏ của mẹ Béo đương nhiên là phải chiều, vẫy vẫy tay liền thu vào.

Khóe miệng Ngô Tà và Phan Tử giật giật, cánh cửa cao hai mét biến mất trong nháy mắt, đám người Trần Bì muốn giả vờ không thấy cũng không được nữa rồi.

Chương 49

Đứa nhỏ này không biết thế nào là khiêm tốn sao.

Mấy người đi về phía trước một đoạn nữa, nhìn thấy một con rùa đá khổng lồ, kết quả khi đi qua lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, xẻng công binh của Bàn Tử lại bị hút qua đó.

Trần Bì vừa thấy sắc mặt liền trầm xuống: Không xong rồi, đây là từ quy, chúng ta bị lừa rồi, lăng bồi táng này là một cái bẫy.

Tìm long điểm huyệt dựa vào la bàn, một khối nam châm lớn như vậy đặt ở đó, la bàn nào cũng thành đồ bỏ.

Trần Bì thở dài: Trước tiên dùng lửa đốt, khử từ cho thứ này, nếu không chúng ta ngay cả phương hướng cũng không phân biệt được.

Ngô Đồng rất chu đáo cung cấp một thùng cồn rắn lớn, nhân lúc họ đốt rùa đen, lại lặng lẽ lấy ra hai túi máu nhỏ cho Bàn Tử và Phan Tử.

Đây là lần trước sau khi từ mộ Hạc Quân trở về Ngô Tà đi lấy, chỉ số tiểu cầu của Trương Khởi Linh quá thấp thật sự không thích hợp thường xuyên lấy máu.

Ngô Tà cũng ngại cắt tay đau, dứt khoát nhân dịp kiểm tra sức khỏe nhờ bác sĩ rút một ít máu ra làm thành túi máu, mỗi túi 30cc, lúc mấu chốt có thể cứu mạng mà không ảnh hưởng đến sức khỏe.

Bàn Tử và Phan Tử còn có chút khó hiểu, Ngô Đồng lén lút ghé tai họ nói nhỏ: Ở đây đâu đâu cũng là tượng rết, không chừng lát nữa có trùng, đây là máu kỳ lân, lúc mấu chốt có thể cứu mạng.

Bàn Tử và Phan Tử đều đã thấy sự lợi hại của máu kỳ lân của Tiểu ca, còn tưởng đây là do Trương Khởi Linh cung cấp, đều cất vào

túi như báu vật.

Bên kia sau khi từ quy bị đốt đỏ rực, kim la bàn đã có thể chuyển động.

Bỗng nhiên nghe thấy vài tiếng cạch cạch, con rùa đen kia lại bị đốt nứt ra, từ bên trong tỏa ra từng đợt khói đen, rất nhanh xung quanh liền vang lên rất nhiều tiếng sột soạt.

Hoa Hòa Thượng la lên một tiếng: Khói này là trùng hương ngọc.

Không đợi mấy người hỏi trùng hương ngọc là gì, Trương Khởi Linh bỗng nhiên chỉ vào hành lang hô to: Chạy mau, đừng quay đầu lại, cho đến khi ra ngoài đừng có dừng lại.

Không ai dám phản bác lời của Trương Khởi Linh trong mộ, mấy người vừa nghe hắn la liền bắt đầu liều mạng chạy về phía trước.

Rất nhanh, từ trên đỉnh mộ rơi xuống những con rết tuyết như mưa.

Thuận Tử hô to: Chú ý lỗ tai, thứ này sẽ khoan vào, chui vào não người là xong đời.

Bàn Tử và Phan Tử lúc này mới nhớ ra ý đồ của Ngô Đồng, vội vàng bóp vỡ túi máu bôi lên mặt, Ngô Đồng cũng bôi cho mình máu kỳ lân bản lậu của ba cậu, bên họ xem như đã ổn.

Bên kia Lang Phong trúng chiêu, mắt thấy sắp không xong, Trần Bì lại bảo Diệp Thành lấy thi thể của hắn làm mồi nhử để dụ trùng.

Ngô Tà nhìn mà không đành lòng, nhưng cậu cũng không ngăn được, bên họ Tiểu ca đã chạy mất, Ngô Tà đang phiền lòng.

Khó khăn lắm mới thoát khỏi đại quân trùng, Bàn Tử lại bị một thi thai đầu to quấn lấy cổ, chờ họ cuối cùng đánh đuổi được thi thai, đều mệt đến nằm liệt trên đất.

Giữa chừng còn xảy ra một tình tiết nhỏ, Hoa Hòa Thượng nói Trần Bì A Tứ đột nhiên bất tỉnh, Ngô Tà lại ngây ngô đi lên xem, lập tức bị Trần Bì bóp cổ.

Ngô Đồng rút ra một thanh Đường đao chém về phía hai tay của Trần Bì, lão già kia bỗng nhiên buông tay né được.

Ngô Đồng cầm đao cười lạnh: Phản ứng cũng nhanh đấy, muốn giữ lại toàn thây thì ngoan ngoãn cho tiểu gia, còn dám động đến ba ta, ta sẽ đem ngươi đi nghiền xương thành tro.

Diệp Thành vội vàng thay Trần Bì xin lỗi, nói lão gia tử bị ngộp, đều là hiểu lầm, Trần Bì không nói gì xem như mặc nhận, chuyện này coi như cho qua.

Ngô Đồng biết người bên mình đều yếu về mặt phong thủy, lão già này giữ lại còn có ích, cứ để ông ta sống thêm mấy ngày.

Trần Bì A Tứ quả thật không hổ là người từng trải, tìm long điểm huyệt quả thật có tài, mọi người theo sự chỉ dẫn của ông ta leo lên vách núi, xuyên qua kẽ đá, quả nhiên tìm được thần đạo của hoàng lăng.

Ban đầu trên thần đạo chỉ có một ít tượng người đá, ngựa đá, sau đó dần dần xuất hiện cây lưu hóa, mùi lưu huỳnh trong không khí cũng ngày càng nồng, Ngô Đồng vội vàng lấy ra mặt nạ phòng độc cho họ đeo lên.

Bên Trần Bì lại cũng có chuẩn bị mặt nạ phòng độc, xem ra lão già này biết không ít chuyện.

Một đám người lại đi hơn một giờ nữa, đi ngang qua suối nước nóng lại gặp phải đại quân cuống chiếu, người bên Ngô Tà có máu kỳ lân bảo mệnh cũng không hoảng loạn.

Ngô Đồng biết Thuận Tử có lời nhắn của Ngô Tam Tỉnh, cố ý lợi

dụng đám cuống chiếu này để tách họ ra khỏi đám người Trần Bì.

Thuận Tử nhìn đám người Trần Bì chạy trốn về phía xa cũng thở phào nhẹ nhõm, anh ta đang lo làm thế nào để truyền lời nhắn đây, cơ hội đã đến rồi.

Ngô Tà nghe thấy nơi có thi thể Huyền Vũ khổng lồ mà không hiểu ra sao, cùng Phan Tử hai người suy đoán ý đồ của chú ba.

Ngô Đồng thì bận rộn thu thập điểm tích lũy, cuống chiếu bình thường 10 con mới được một điểm, nhưng không chịu nổi số lượng lớn, hơn nữa trên vách đá này còn có mấy con dài hơn 1 mét, thứ này một con đã được 200 điểm, sự chênh lệch giá trị này giống như tôm hùm đất và tôm hùm lớn vậy, hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Ngô Đồng lần đầu tiên cảm thấy điểm tích lũy dễ kiếm như vậy, cũng không biết kẻ kỳ quái ở vị diện nào lại muốn mua thứ này.

Hệ thống chửi thầm: Xin ký chủ đừng lấy quan niệm thẩm mỹ của mình để đo lường tất cả cư dân trong vũ trụ, con có đầu phát sáng màu xanh lục mà cậu vừa thu, ở tộc Trùng chính là soái ca cấp người mẫu, còn được theo đuổi hơn cả mấy tiểu sinh đang hot của nhân loại các ngươi.

Dạ dày Ngô Đồng có chút cuộn lên: Ngươi có thể im miệng được không, ngoan ngoãn thu trùng của ngươi đi, trước Tết ta không muốn nghe ngươi nói chuyện nữa.

Hệ thống quyết đoán ngậm miệng, nếu không phải vì kiếm chênh lệch giá nó cũng không muốn chọc vào vị đại lão tâm thần phân liệt này, tên ngốc bạch ngọt mà nó dẫn dắt ở giới tu chân đáng yêu biết bao, còn dùng điểm tích lũy đổi skin cho nó, bên này tên này không lột da nó ra là may rồi.

Lúc Ngô Đồng thu dọn đồ đạc thì ba cậu cũng đã nghiên cứu ra kết

quả.

Tình cảm đây chỉ là một câu phương ngữ Hàng Châu: Duyên giang thủy đáo đế.

Nghe Thuận Tử nói chú Ba đã vào địa cung, mấy người cũng không trì hoãn nữa, men theo hào tùy táng tiến về phía hoàng lăng.

Trên đường đi, chỉ riêng tượng binh mã bằng gốm màu thôi mà Ngô Đồng đã thu được hơn một trăm pho tượng, khiến Mập mạp vui đến quên cả trời đất.

Nhưng con sông này thật sự quá dài, giữa đường họ còn phải ngủ một giấc.

May mà Ngô Đồng mang theo một nhà kho di động, nếu không chuyến này mấy người đều mất nửa cái mạng.

Đoạn đường ngày hôm sau càng gian nan hơn, trên đỉnh đường hầm còn xuất hiện vài cái hố kỳ lạ bị bịt kín, có những cái hố thẳng tắp về phía trước, trông hơi giống mấy đường hầm trong miếu hạt dưa.

Ngô Tà xoa xoa cánh tay, đây thật sự không phải ký ức tốt đẹp gì.

Mọi người còn phát hiện vài vò rượu ngâm xác khỉ, đừng nói chứ, thứ này tuy rất ghê tởm nhưng điểm tích lũy lại khá cao, 300 điểm một vò.

Cũng không biết là kẻ kỳ dị ở vị diện nào lại có khẩu vị nặng như vậy, tóm lại là Ngô Đồng đã kiếm được một món hời nhỏ.

Họ còn bắt gặp ký hiệu của Trương Khởi Linh, mấy người đồng loạt nhìn về phía Ngô Đồng.

Ngô Đồng nhún vai: Mọi người nhìn con cũng vô dụng, chú Trương có dạy con cái này đâu.

Ngô Tà trêu chọc: Không phải con thân với cái gã Buồn chai dầu kia lắm à.

Ngay cả người cha ruột này còn phải xếp sau, sao cha Buồn của con không truyền thụ mật mã Trương gia cho con đi.

Ngô Đồng vỗ trán: Ba, cái giọng điệu này của ba cứ như oán phụ ấy.

Mập mạp cắt ngang cuộc cãi vã của hai cha con: Đừng đoán mò nữa, con đường này chắc chắn Tiểu ca đã đi qua rồi, chúng ta cứ đi theo là được.

Kể cả trên đó có viết Bánh ú qua lại xin chú ý thì chúng ta có đao có súng, chẳng lẽ còn sợ nó à.

Mọi người nghĩ cũng phải, có người đi qua chứng tỏ đã tìm đúng đường, còn về mấy thứ khuyến mãi trên đường thì đợi gặp rồi tính sau.

Con đường này quả thật chính xác, càng đi về phía trước, dấu vết hoạt động càng nhiều.

Đến khi mọi người tìm thấy cửa lớn của minh điện thì nửa dưới của cánh cửa đã bị nổ bay.

Mập mạp luôn miệng nói đáng tiếc.

Ngô Tà sờ vào vết cắt nói: Đây rõ ràng là dấu vết của thuốc nổ, xem ra bọn A Ninh cũng đi con đường này.

Mấy người theo cửa ngọc tiến vào một gian mộ thất, và lập tức bị choáng ngợp.

Trên mặt đất là những đống vàng bạc, châu báu, lưu ly, trân châu ngọc ngà chất cao như núi.

Ngoại trừ Thuận Tử, những người còn lại đều đã từng thấy của

cải lớn, nhưng sức ảnh hưởng thị giác của đống đồ này vẫn khiến mọi người kinh ngạc.

Mập mạp xông lên vơ một đống rồi lăn lộn trên đó, la lớn rằng cuộc đời này không uổng phí.

Ngô Tà vẫn tương đối cẩn thận, cầm đèn pin soi một vòng, quả nhiên phát hiện mấy người đang co quắp bất động.

Thuận Tử cũng tìm thấy thi thể của cha mình, mục đích chuyến này của anh ta xem như đã đạt được.

Phan Tử và Ngô Tà bọn họ khiêng thi thể sang một bên để kiểm tra di vật, phân tích thân phận của những người này.

Thuận Tử cũng ôm cha mình sang một bên sửa sang lại dung nhan.

Ngô Đồng nhìn qua xác định chỉ còn lại châu báu, bèn giơ tay thu hết vào không gian.

Cậu nghĩ ngợi rồi lại lấy ra mấy món trang sức bằng vàng đưa cho Thuận Tử.

Ba cậu chắc chắn không thích cậu tùy tiện giết người, nên cách bịt miệng tốt nhất chính là dùng tiền.

Trái tim treo lơ lửng của Thuận Tử cuối cùng cũng được thả lỏng.

Mấy thứ này không chỉ đại diện cho giá trị, mà còn cho thấy vị tiểu thần tiên này không có ý định giết người diệt khẩu.

Thế là anh ta rối rít cảm ơn, cất châu báu vào ba lô và thề độc sẽ không bao giờ tiết lộ bất kỳ thông tin nào về họ.

Bên phía Ngô Tà cũng đã có chút kết quả phân tích.

Dựa vào những di vật, họ xác định nhóm người này chính là đội khảo cổ đã cùng Tiểu ca và chú Ba xuống đáy biển mộ, chỉ không ngờ những người này lại chết đói.

Ngô Tà phân tích: Tuy những con sâu bên ngoài mùi vị không ngon lắm, nhưng không phải là không ăn được.

Những người này chết đói ở cùng một chỗ, chỉ có thể nói rằng nơi này đã nhốt họ lại, họ hoàn toàn không thể ra ngoài.

Phan Tử cũng nhận ra vấn đề này, nhưng họ có Ngô Đồng nên không cần lo lắng về thức ăn và nước uống.

Bây giờ của cải đã thu, thi thể cũng đã thấy, tự nhiên nên tiếp tục đi tìm Tam gia.

Chương 50

Nhưng khi mấy người men theo mộ đạo đi về phía trước, đi một vòng lại quay về chỗ cũ.

Ngây thơ không bỏ cuộc, đi thêm một vòng nữa, vẫn quay lại điểm xuất phát.

Mập mạp nhíu mày: Xem ra chúng ta cũng bị nhốt rồi, các vị mau nghĩ cách đi.

Ngô Tà phân tích cấu trúc kiến trúc nửa ngày cũng không nghĩ ra nguyên do, cuối cùng lại đưa ra một lý thuyết về không gian bị gấp khúc.

Ngô Tà giảng giải cho họ một cách nghiêm túc về mối quan hệ biện chứng giữa cơ học lượng tử, tâm lý học và kỹ thuật công trình, nghe đến mức Mập mạp và Phan Tử ngơ ngác.

Ngô Đồng lặng lẽ ngẩng đầu liếc nhìn cái thi thai màu đen trên đỉnh mộ.

Học nhiều quá cũng dễ bị tư duy lối mòn, đây rõ ràng là phạm trù huyền học mà ba cậu cứ khăng khăng giảng khoa học.

Cũng không biết ba cậu có giải thích khoa học nào cho hiện tượng mình là công tắc khởi động cương thi không nữa, là điện từ sinh học hay vật lý lượng tử.

Nếu bàn về độ bay não, Mập mạp cũng không hề thua kém.

Anh ta đưa ra lý thuyết quỷ đánh tường, mọi người nhất trí cho rằng Mập mạp đáng tin hơn.

Đã biết nguyên nhân thì vấn đề là làm sao để đi ra ngoài.

Mọi người lại đồng loạt nhìn về phía Ngô Đồng.

Ngô Đồng bực bội: Nhìn con làm gì.

Mập mạp nói: Đối phó với quỷ đánh tường thì tốt nhất là dùng nước tiểu đồng tử và máu chó đen.

Cháu trai lớn, đến lúc cậu biểu diễn rồi đấy.

Ngô Đồng nhìn mấy người đang vây quanh mình, đột nhiên hỏi một câu khó hiểu: Mọi người nói xem, nếu chú Trương của con ở đây, chú ấy có cung cấp được nước tiểu đồng tử không.

Câu nói này khiến cả Ngô Tà và Mập mạp bật cười.

Họ đều nhớ Gấu chó từng nói Trương Khởi Linh đã qua sinh nhật 80 tuổi rồi, nếu mà còn cung cấp được nước tiểu đồng tử thì còn hiếm hơn cả huyết thi nhảy ballet.

Ngô Tà cười chớp mắt mấy cái: Đợi lần sau gặp Buồn chai dầu, ba sẽ hỏi giúp con.

Nếu thật là thế, chúng ta phải xin hắn mấy bình đấy.

Nước tiểu đồng tử của ông lão trăm tuổi, nói không chừng còn trừ tà tốt hơn máu kỳ lân.

Nhưng bây giờ chỉ có thể dựa vào con thôi, con trai, đến đây nào, lấy cái bồn ra.

Nhưng nếu đi theo lối thường thì đã chẳng phải Ngô Đồng.

Chỉ thấy cậu nhóc lôi từ trong không gian ra một khẩu súng bắn nước cỡ lớn rồi quay người đi, đặt chú chim nhỏ của mình vào miệng nạp nước.

Sau một tràng rào rào, một khẩu súng bắn nước nóng hổi được nhét vào tay Ngô Tà.

Ba, ba xài tiết kiệm thôi, con tè không ra nữa đâu.

Cảm giác ấm áp truyền đến từ bàn tay khiến Ngô Tà suýt nữa thì ném văng khẩu súng bắn nước.

Thằng nhóc này đúng là nghịch như quỷ.

Tuy ghê tởm, nhưng Ngô Tà vẫn cam chịu bơm áp lực cho khẩu súng.

Có ra được ngoài hay không đều trông cậy vào thứ này cả.

Mập mạp trêu chọc: Không biết mấy người chết đói ở đây có biết phương pháp này không, hay là vì không tìm ra được một trai tân nên biết cũng không dùng được.

Nếu là về sau thì chết oan quá.

Ngô Tà nói: Xem ra sau này muốn làm nghề đổ đấu vẫn phải giữ mình trong sạch, lúc mấu chốt có thể cứu mạng đấy.

Chẳng trách Buồn chai dầu có thể trở thành tay số một trong giới trộm mộ, chỉ riêng cái định lực này thôi cũng đủ để đám phàm nhân chúng ta bái phục rồi.

Mập mạp cũng hùa theo: Tiếc là Tiểu ca đẹp trai quá, nếu Béo gia mà có được nhan sắc của cậu ấy, thằng em của tôi cả năm không được nghỉ.

Cậu ấy như vậy không phải lãng phí sao.

Ngô Đồng giơ chiếc điện thoại đang ghi âm lên lắc lắc: Ba, chú Béo, hai người có chịu đòn giỏi không.

Mập mạp vốn chỉ giỏi mồm mép, nhận ra còn có trẻ vị thành niên nên lập tức im bặt, còn đưa tay làm động tác kéo khóa miệng.

Ngô Tà cười hề hề với con trai rồi giơ súng bắn nước lên: Con trai ngoan, con nói xem.

Ngô Đồng lập tức cất điện thoại, chuyển chủ đề: Ba nhìn kìa, trên nóc nhà có cái bóng đen.

Mọi người ngẩng đầu lên, quả nhiên thấy một cái bóng đầu to màu đen.

Ngô Tà lập tức bắn khẩu súng bắn nước trong tay về phía đó.

Cái bóng đen dính phải nước tiểu đồng tử như bị tạt axit, trên người bốc lên từng làn khói trắng, la hét chói tai rồi chạy ra ngoài.

Ngô Tà vừa chửi vừa dí súng đuổi theo.

Mọi người theo sau, nhanh chóng xuyên qua cửa mộ.

Gần như ngay lập tức, họ cảm thấy bức tranh tường trên mộ đạo đã trở lại như cũ, quỷ đánh tường đã mất hiệu lực.

Con thi thai kia vẫn đang chạy thục mạng về phía trước với tốc độ kinh người.

Mọi người sợ mất dấu sẽ lại bị mắc kẹt, nên đều bám riết không tha.

Ngô Tà đuổi đến một hành lang nối liền thì vẫn để mất dấu thi thai.

Mục đích của Thuận Tử đã đạt được nên muốn quay về.

Ngô Tà gật đầu đồng ý, quả thật không cần người ta phải đi theo mạo hiểm nữa.

Sau khi Thuận Tử đi, họ tiếp tục tiến về phía trước thì bỗng nghe thấy tiếng súng dày đặc.

Mấy người cẩn thận bò lên trên hành lang nối, phát hiện bên dưới là một mộ thất cực lớn.

Đội của A Ninh đang ở ngay dưới họ, điên cuồng bắn vào thứ gì

đó.

Ngô Tà dùng đèn pin chiếu xuống, cả mộ thất chi chít những con cuống chiếu, con nào con nấy to bằng cánh tay, bọn A Ninh đang bị bao vây.

Ngô Đồng có chút tiếc nuối cho đống điểm tích lũy dưới đất, nhưng A Ninh sau này còn có vai diễn, cậu không thể diệt khẩu họ ở đây được, xem ra là không thể thu thập rồi.

Giữa mộ thất có một cái giếng quan tài hình kim tự tháp ngược, dưới đáy giếng có tám cỗ quan tài đen khổng lồ.

Cỗ quan tài bằng ngọc bán trong suốt ở giữa đã mở ra, phản chiếu ánh sáng kỳ dị.

Dường như những con cuống chiếu đang không ngừng bò ra từ chiếc quan tài này.

Mập mạp hỏi Ngô Tà: Chúng ta có nên giúp không.

Phan Tử lắc đầu trước: Đợi họ chết thêm mấy người nữa đã.

Ngô Tà đột nhiên kinh hãi kêu lên: Mau đi giúp, đó là chú Ba.

Phan Tử vừa nghe Tam gia ở dưới liền hoảng hốt, xoay người nhảy xuống.

Ngô Tà vừa định nhảy xuống thì phát hiện con thi thai bỏ chạy lúc nãy đã tóm được chân cậu.

Ngô Đồng rút cây lang nha bổng ra đập một phát, lập tức đập nát con thi thai.

Tiếc là vì phản lực, Ngô Tà bị ngã gập người từ trên cao xuống, lộn nhào một trận, đá nhọn làm tay cậu rách toạc chảy máu.

Những con cuống chiếu bên dưới lập tức lùi lại như thủy triều.

Màn xuất hiện này thật vừa mất mặt vừa ngầu, Ngô Đồng cũng không biết nói gì cho phải.

Nhờ có bảo huyết của Ngây thơ, bọn A Ninh tạm thời được an toàn.

Nhưng mấy người nước ngoài sợ hãi lại chĩa súng về phía Ngô Tà.

Ngô Đồng là một đứa cuồng cha, sao có thể chịu đựng sự khiêu khích này.

Cậu đứng trên xà ngang bắn tỉa mấy phát, làm vỡ nòng súng của mấy người nước ngoài đó.

A Ninh vừa thấy là cậu thì lập tức giơ hai tay lên kêu: Hiểu lầm, tất cả dừng tay, bình tĩnh.

Ngô Đồng lạnh lùng nhìn chằm chằm đám người bên dưới: Còn dám chĩa súng vào ba tao, chết.

A Ninh vội vàng xin lỗi: Xin lỗi ngài Ngô, đều là hiểu lầm.

Ngô Đồng nhảy xuống trong vài bước, liếc cô ta một cái rồi không thèm để ý.

A Ninh vẫn cung kính cúi đầu.

Lần trước sau khi báo cáo với ông chủ, cô ta đã nhận được mệnh lệnh, yêu cầu họ cố gắng không đắc tội với đứa trẻ này, bọn họ không thể chọc vào.

Bên kia, Phan Tử và Ngô Tà đã tìm thấy chú Ba.

Lúc này Tam gia đã không còn vẻ phong độ, tóc tai hoa râm, dáng vẻ tiều tụy, trên ngực là vết thương lở loét đầy những đoạn cuống chiếu đứt.

Phan Tử cho rằng bọn A Ninh đã tra khảo Tam gia nên định đánh

người, nhưng Ngô Tà đã cản lại: Xác cuống chiếu sẽ thu hút đồng loại, họ không dám dùng phương pháp này để tra khảo đâu.

A Ninh cũng vội vàng giải thích: Chúng tôi cứu người giữa đường, lúc cứu được đã như vậy rồi, thật sự không liên quan đến chúng tôi.

Phan Tử cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

Mấy người nước ngoài có bác sĩ, họ lấy cồn và nhíp để xử lý vết thương cho chú Ba, sau đó tiêm kháng sinh.

Ngô Tà nhận được mảnh giấy chú Ba đưa, biết ông đang giả vờ hôn mê nên cũng yên tâm phần nào.

Chương 51

Cậu lén nhìn mảnh giấy, trên đó bảo cậu giao con cá đồng cho một người phiên dịch tên Ô Lão Tứ, sau đó bảo họ quay về.

Quay về là không thể, nhưng con cá đồng thì có thể lấy ra dùng một chút.

Dù sao bọn họ cũng không hiểu chữ Nữ Chân, muốn giải mã mật văn long ngư chỉ có thể nhờ người khác.

A Ninh cũng đến nói chuyện hợp tác với Ngô Tà, chủ yếu là vì người của họ tổn thất nặng nề, mà năng lực đuổi côn trùng của Ngô Tà chính là thứ họ cần, nếu không thêm một đợt cuống chiếu nữa thì họ cũng xong đời.

Một chuyên gia Hán học tên Kha Khắc kể cho họ nghe về những câu chuyện lịch sử của nước Đông Hạ, cùng với một số thông tin về quỷ tỉ.

Ngô Tà cũng lấy ra hai con cá đồng xà mi: Chỗ các ngươi có phải có một người tên Ô Lão Tứ không.

Nếu chưa chết thì lại đây phiên dịch một chút.

Cá đồng vừa được lấy ra, mắt A Ninh trợn tròn suýt rớt ra ngoài.

Ngay cả gã tên Hạt Vi Lượng cũng không ngừng kinh hô: Trời ạ, anh lại có hai con, tôi cứ tưởng thứ này chỉ có một.

A Ninh vội vàng gọi Ô Lão Tứ đến phiên dịch.

Trên long ngư ghi lại câu chuyện về Uông Tàng Hải và cánh cổng đồng.

Ngô Đồng vẫn luôn suy nghĩ về thế giới bên trong cánh cổng đồng

đó rốt cuộc là như thế nào, quan trọng nhất là tại sao cần người canh giữ, và người canh giữ ăn gì ở bên trong.

Hơn nữa lần này Trương Khởi Linh vào rồi lại ra rất nhanh, vậy tại sao lần thứ hai vào lại phải ở bên trong mười năm.

Kỹ năng đào hố của Tam Thúc thật sự quá đỉnh, Ngô Đồng nghiêm túc nghi ngờ chính ông ta viết đến cuối không lấp nổi, nên mới tạo ra một đống bí ẩn để độc giả tự động não.

Kiếp trước Ngô Đồng cũng từng lượn lờ trên Tieba của Trộm Bút, những phỏng đoán về cái chung cực đó thật sự đủ loại.

Bây giờ có cơ hội tiếp cận bí mật, sao cậu có thể bỏ qua được.

Lần này cậu nhất định phải vào xem.

Trong lúc cậu đang suy nghĩ miên man, bỗng nhiên thuộc hạ của A Ninh báo cáo đã phát hiện một cánh cửa bí mật.

Cánh cửa này nằm bên dưới cỗ quan tài khổng lồ kia.

Hiện tại, người có giá trị vũ lực cao nhất chính là Ngô Đồng, tiếc là Ngô Tà nhất quyết không cho con trai đi tiên phong dò mìn.

Hơn nữa, nơi Ngô Đồng qua được chưa chắc người khác đã qua được, hoàn toàn không có tính tham khảo.

Nhưng Ngô Đồng cũng không yên tâm để ba mình đi dò đường, cuối cùng quyết định đi cùng cho xong.

Mập mạp và Hạt Vi Lượng mở đường, ở giữa là Ngô Tà, Phan Tử, Ngô Đồng, còn A Ninh và những người khác bọc hậu.

Con đường bí mật đó đi thẳng xuống dưới, trên đường không có nguy hiểm gì.

Khi đến cuối, họ phát hiện ra một hành lang được xây trên vách đá.

Người của A Ninh bắn một quả pháo sáng, mọi người lúc này mới nhìn rõ cảnh tượng bên dưới.

Từ đây đến vách đá đối diện có rất nhiều sợi xích đồng, xem ra họ phải cosplay Người Nhện một phen.

Sau hai lần huấn luyện đặc biệt của con trai, Ngô Tà bây giờ đã khác xưa.

Nếu là một năm trước, nơi này cậu tuyệt đối không thể xuống được, nhưng bây giờ cậu nhảy nhót giữa các sợi xích trông có dáng dấp của một cao thủ võ lâm.

Nhưng đó cũng chỉ là ảo giác của cậu Ngô thôi, trên thực tế Phan Tử cõng chú Ba bò không chậm hơn cậu chút nào, càng không cần phải nói đến Ngô Đồng, cậu nhóc đã xuống một lần rồi lại leo lên.

Ngô Tà nhìn đứa con trai còn nhanh nhẹn hơn khỉ mà tức không nói nên lời, chỉ hỏi còn phải bò bao lâu nữa, bên dưới tối om không bắn pháo sáng thì không thấy gì.

Ngô Đồng ngồi trên sợi xích sắt vừa ăn khoai tây chiên vừa trêu chọc ba mình: Nếu ba cứ cẩn thận như vậy thì còn cần hai mươi phút nữa, còn nếu không cẩn thận thì nửa phút là đủ rồi.

Ngô Tà trợn mắt: Cậu nhóc này giỏi nói thật đấy, có cần dùng khoai tây chiên bịt cái miệng hư của con lại không.

Ngô Đồng cười phá lên, ba cậu ngày càng hài hước, Ngây thơ vô tà thật tốt.

Những sợi xích này không khó leo, nửa giờ sau mọi người đều đã xuống đến đáy cốc.

Nơi đây ngoài một ít phân đen ra thì chỉ có xương cốt chồng chất.

Nhưng trên vách đá bên cạnh lại có một cánh cổng đồng khổng lồ

hai cánh.

Ngô Đồng lần đầu tiên nhìn thấy cánh cổng này liền gọi hệ thống, quả nhiên lại bị ngắt kết nối.

Xem ra cánh cổng đồng này cũng được làm từ vẫn đồng, có lẽ cùng nguồn gốc với cây thần thụ bằng đồng, hoặc có thể nói là cùng một hành tinh.

Vậy thì thế giới sau cánh cổng đồng này thú vị đây, là căn cứ của người ngoài hành tinh.

Hay là một thế giới được tạo ra từ vật chất hóa.

Còn những âm binh ra vào từ đây là sinh vật gì.

Những bí ẩn này khiến Ngô Đồng nóng lòng, cậu cần phải làm một cái gì đó thật bùng nổ để bình tĩnh lại.

Tiếng kinh hô của Mập mạp kéo Ngô Đồng trở về thực tại.

Đèn pin của anh ta chiếu vào một đài cao ở trung tâm khe núi, trên đài đặt một cỗ quan tài đá to như chiếc xe hơi.

Chín con rồng trăm chân bằng đá điêu khắc quấn quanh bên dưới quan tài, tạo thành hình hoa sen.

Xung quanh còn có bốn tượng người đá.

Ngô Tà hít một hơi khí lạnh: Chẳng lẽ đây là Cửu Long nâng thi quan của Vạn Nô vương.

Mập mạp sờ cằm: Tôi thấy đúng rồi đó, cậu không thấy bên dưới có đúng chín con rết sao.

Con rết này còn được gọi là rồng trăm chân, xem ra lần này chúng ta sắp phát tài rồi.

Ngô Tà nhíu mày: Cháu trai lớn của cậu thu cho cậu bao nhiêu tiền

rồi mà còn chưa đủ tiêu à.

Cậu nhìn kỹ xem, đó là đá điêu khắc sao.

Lúc này Mập mạp cũng tỉnh táo lại, nhìn kỹ hơn, lập tức toát mồ hôi lạnh.

Không ngờ những con rết đó lại cử động được.

Nếu là trước kia, anh ta còn dám mạo hiểm thử một phen, nhưng bây giờ anh ta cũng là người có gia sản mấy chục triệu, nhất thời có chút do dự.

Đúng lúc này, một trận tiếng vỗ cánh truyền đến, là những con chim mặt người bắt đầu về tổ.

Mấy người của A Ninh không nhịn được nổ súng, ngược lại còn dẫn dụ lũ chim quái dị đáp xuống.

Mập mạp cũng không còn bận tâm đến cỗ quan tài kia nữa, gọi mọi người tìm công sự che chắn chuẩn bị chiến đấu.

Lũ chim quái dị bay càng lúc càng thấp, đã gần đến đỉnh đầu họ.

Có đám người A Ninh ở đây, Ngô Đồng không tiện ra tay, cậu cũng không muốn vì những người không liên quan mà thay đổi kế hoạch.

Cậu gọi A Ninh đến thương lượng vài câu, bảo họ hộ tống Phan Tử và chú Ba ra ngoài, còn cha con cậu và Mập mạp sẽ bọc hậu.

Lần này A Ninh có thể nói là tổn thất nặng nề, bây giờ có người bọc hậu thì còn gì bằng.

Phan Tử tuy có chút không yên tâm về Tiểu tam gia của mình, nhưng bây giờ Tam gia cần được chữa trị gấp.

Hơn nữa anh ta cũng biết Ngô Đồng không phải người thường, đối phó với lũ chim này không thành vấn đề.

Dù sao anh ta ở lại đây cũng không giúp được gì nhiều, chi bằng nhân cơ hội lừa đám người A Ninh ra ngoài, như vậy tiểu thiếu gia cũng tiện thi triển những thủ đoạn thần tiên của mình.

Quyết định xong, Phan Tử cõng chú Ba theo đám người A Ninh rời đi, nơi đây chỉ còn lại cha con Ngô Đồng và Mập mạp.

Lũ chim quái dị cũng không tấn công họ, sau khi thả mấy cái xác từ trên không xuống, chúng từ từ đáp xuống xung quanh họ.

Sau đó họ chứng kiến một cảnh tượng kỳ lạ, lũ chim tru lên một tiếng rồi há to miệng, để lộ hàm răng nanh.

Tiếp theo, từ trong miệng chúng đột nhiên nôn ra một sinh vật giống khỉ Macaca.

Những con khỉ bị nôn ra có động tác cực kỳ nhanh nhẹn, chúng chui vào đống xác và bắt đầu gặm cắn.

Những con khỉ này dường như không có da, toàn thân đầy máu, giống như là một cơ quan của lũ chim quái dị.

Ngô Tà và Mập mạp nhìn mà sởn cả gai ốc, còn Ngô Đồng lại đang tiếc hùi hụi đống điểm tích lũy của mình.

Chương 52

Thứ đồ cổ quái hiếm lạ như vậy chắc hẳn rất đáng giá, hệ thống chết tiệt lại rớt dây chuyền vào lúc quan trọng.

Cảm giác vàng đầy đất mà không thể nhặt này thật quá đau trứng.

Tốc độ ăn của lũ khỉ rất nhanh, trong nháy mắt đống xác đã bị gặm gần hết.

Ngô Tà và Mập mạp còn phát hiện một người quen trong đó, chính là Diệp Thành bên cạnh Trần Bì.

Mấy hôm trước còn nói chuyện với mình, thoáng cái đã bị gặm nát ngay trước mắt, Ngô Tà mặt mày xanh mét nôn thốc nôn tháo.

Ngô Đồng có chút bốc hỏa, cú sốc này đối với ba cậu quá đau khổ.

Cậu xót, nên rất cần phải cho nổ cái gì đó để bình tĩnh lại.

Thế là, Mập mạp và Ngô Tà mỗi người được dúi vào tay một khẩu súng tự động.

Rất nhanh, ba con rắn lửa bắt đầu lướt qua giữa bầy khỉ.

Tuy tài bắn súng của Ngô Tà thật sự không ra gì, nhưng dưới làn đạn dày đặc như vậy vẫn bắn trúng rất nhiều.

Lũ khỉ la hét chói tai, lũ lượt chạy về miệng của chim mặt người.

Lũ chim tuy không thể tự ăn, nhưng móng vuốt và mỏ lại vô cùng sắc bén.

Chúng bay lên trời rồi lao xuống với tư thế như muốn đồng quy vu tận với họ.

Ngô Đồng cất súng tự động, rút ra cây lang nha bổng đặc chế.

Thứ này đập chim sảng khoái hơn dùng súng nhiều, cảm giác một gậy một con thật đã, tâm trạng Ngô Đồng cũng tốt lên nhiều.

Lũ chim mặt người dường như cũng không ngốc, thấy tấn công mạnh không được, chúng lượn vòng trên cao chờ đợi cơ hội.

Bỗng nhiên, cỗ quan tài Cửu Long nâng thi quan vang lên một tiếng động lạ, một thi thể khổng lồ mặc áo giáp Nữ Chân, có mười hai ngón tay, từ bên trong bò ra.

Ngô Tà kinh hãi kêu lên: Đây là Vạn Nô vương.

Lại thật sự là quái vật.

Lúc này tim gan Ngô Đồng đau như cắt.

Một con to như vậy mà còn sống, phải đáng giá bao nhiêu điểm tích lũy chứ.

Cái hệ thống chó này đúng là không ra gì, tiền từ trên trời rơi xuống thì nó lại rớt mạng.

Vạn Nô vương ra khỏi quan tài liền bò về phía cánh cổng đồng.

Ngô Đồng còn nhớ, lát nữa Trương Khởi Linh sẽ vào cổng đồng, nếu thứ này cũng vào theo thì chẳng phải là tăng thêm gánh nặng cho đại Trương ca sao.

Điểm tích lũy tuy quý, nhưng Buồn chai dầu còn quý hơn.

Ngô Đồng quyết tâm ném ra một bó dây cháy chậm đã được châm lửa.

Sau một tiếng nổ vang trời, Vạn Nô vương vừa sống lại đã lại đi lãnh cơm hộp.

Lũ chim quái dị có thể đã bị tiếng nổ làm kinh hãi, chúng la hét chói tai rồi bỏ chạy, trong nháy mắt đã bay đi hết.

Ba người cuối cùng cũng có thể ngồi xuống nghỉ ngơi một lát.

Ngây thơ thắc mắc: Không phải nói các đời Vạn Nô vương đều tiến hành giao tiếp trong cổng đồng sao, sao lúc này nó lại khởi thi, chẳng lẽ cổng đồng sắp mở.

Ngô Đồng liếc nhìn cánh cổng đồng, sau đó huých ba mình: Ba ruột của con ơi, cái miệng của ba có phải đã khai quang rồi không.

Ba xem đó là gì kìa.

Lúc này Mập mạp và Ngô Tà cũng chú ý tới, lớp da người trên cánh cổng đồng khổng lồ kia đã nứt ra và bong tróc.

Hai cánh cửa khổng lồ bắt đầu từ từ dịch chuyển ra ngoài, để lộ một khe hở hẹp tối đen.

Mập mạp kinh hô một tiếng: Mẹ kiếp, sao cửa lại mở.

Không phải Gâu Gâu Kêu nói bên trong có tà ác muôn đời sao.

Đây là tà thần trong địa ngục chuẩn bị ra ngoài dắt chó đi dạo à.

Cả ba người họ đều thuộc loại hiếu kỳ mạnh mẽ lại gan lớn.

Có nơi thần kỳ như vậy, không vào xem một chút sao cam lòng.

Mập mạp dẫn đầu dùng đèn pin chiếu vào trong, tối đen như mực không thấy gì cả.

Lúc này, bên trong bỗng sáng lên mấy đốm lửa, dường như có thứ gì đó đang đi qua đi lại.

Xung quanh họ từ từ dâng lên một làn sương mù màu xanh nhạt, trong không trung truyền đến một chuỗi tiếng tù và bằng sừng hươu.

Vô số bóng đen từ từ xuất hiện trong màn sương cuối khe núi, xếp thành một hàng dài theo tiếng tù và.

Mập mạp hạ thấp giọng nói một câu: Âm binh mượn đường.

Ngô Đồng lấy ống nhòm ra nhìn, đó là một đội quân mặc áo giáp cũ nát thời nhà Ân. người.

Chắc là người, mặt của họ dài gấp đôi người bình thường, đều vô cảm, sắc mặt tái nhợt, trôi lơ lửng về phía trước như những bóng ma.

Bỗng nhiên, cậu phát hiện Trương Khởi Linh cũng mặc áo giáp tương tự đi ở giữa đội ngũ.

Vì khuôn mặt của anh quá khác biệt so với những người khác, Ngô Đồng lập tức nhận ra.

Ngô Đồng nhanh chóng chạy ra ngoài, cậu muốn vào cổng đồng, muốn xem bên trong rốt cuộc là một thế giới như thế nào.

Giữa tiếng kinh hô của Ngây thơ, Trương Khởi Linh đột nhiên ra tay, Ngô Đồng vừa lẻn đến trước mặt anh đã bị một đòn đánh ngất đặt sang một bên.

Ngô Tà đuổi theo ngay sau đó liền thấy Buồn chai dầu nói một tiếng xin lỗi rồi đi vào trong cổng đồng, nháy mắt biến mất trong bóng tối, chỉ để lại Ngô Đồng đang ngất xỉu trên mặt đất.

Ngô Tà còn đang ngơ ngẩn nhìn cánh cổng đồng, Mập mạp chạy tới đẩy cậu một cái rồi nhanh chóng cõng Ngô Đồng lên.

Thiên chân đừng ngẩn ra nữa, lũ chim quái dị sắp quay lại rồi.

Tiểu ca không ở đây, cháu trai lớn lại hôn mê, hai chúng ta không có bản lĩnh đối phó với thứ đó đâu.

Tiếng vỗ cánh trên không trung truyền đến, Ngô Tà cũng hoàn hồn, lồm cồm bò dậy theo Mập mạp chạy vào sâu trong khe núi.

Cả hai đều dùng hết sức bình sinh, lật qua một tảng đá lớn như ngọn đồi nhỏ, phía trước khe núi xuất hiện ba khe nứt khổng lồ.

Mập mạp mắt tinh chỉ vào một ký hiệu rồi hét lên: Đi lối này.

Cả hai nhanh chóng chui vào.

Khe nứt họ vào hẹp hơn khe núi rất nhiều, lũ chim quái dị không bay vào được, hai người cuối cùng cũng yên tâm một chút.

Đi một đoạn, phía trước có ánh đèn pin lóe lên, lại là Phan Tử đến tìm họ.

Sau khi hai nhóm gặp nhau, họ tiếp tục đi về phía trước gần một ngày, cảnh vật xung quanh bỗng trở nên quen thuộc.

Mập mạp há to miệng chỉ vào bức tranh tường trên vách đá của một khe nứt, ngay sau đó liền cười phá lên.

Lối ra của khe nứt này, lại chính là suối nước nóng nơi họ đã ăn lẩu.

Ngô Tà nhớ lại cảnh họ nghỉ ngơi ở đây lần trước mà có chút cảm khái.

Sớm biết có đường tắt ở đây thì họ đã không phải chịu nhiều khổ cực như vậy, đặc biệt là đám tiểu nhị của Trần Bì, chết thật oan uổng.

Ngô Đồng vẫn chưa tỉnh lại, họ cũng không còn thức ăn gì.

May mà người của A Ninh cho một ít bánh quy nén.

Ngô Tà cười khổ, họ đều bị Đồng Đồng chiều hư rồi.

Cũng không biết Buồn chai dầu vào trong cánh cổng đó làm gì, anh ta còn có thể ra ngoài được không.

Ngô Tà nhìn chú Ba và con trai đang hôn mê mà lòng dạ rối bời, cậu thế này cũng coi như trên có già dưới có trẻ rồi nhỉ.

Ai, áp lực thật lớn.

Chương 53

Hai người một già một trẻ đang hôn mê: Chúng tôi áp lực mới lớn đây này, Ngô Tà anh là người thế nào mà tự mình không biết số sao.

Ngô Đồng tỉnh lại vào ban đêm.

Nhìn khuôn mặt say ngủ của ba mình, cậu không lên tiếng, trong lòng tính toán lần sau gặp Trương Khởi Linh sẽ sửa trị hắn thế nào.

Trên đường lên núi tuyết, Trương Khởi Linh không cõng thì cũng bế cậu, lúc nghỉ ngơi cũng nép vào nhau.

Cậu cứ tưởng là buồn thần thích cậu nên đang cưng nựng trẻ con, không ngờ người ta là để cậu lơi lỏng cảnh giác.

Những lần tiếp xúc thân mật khiến tiềm thức của cậu không còn phòng bị với Trương Khởi Linh, nên mới bị hắn dễ dàng đánh ngất.

Gã buồn này không phải được mệnh danh là tàn tật cấp chín trong sinh hoạt sao.

Lại có tâm cơ như vậy.

Ngô Đồng bực bội, không vui, muốn báo thù.

Sáng hôm sau, thấy Ngô Đồng tỉnh lại, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Ngô Tà chỉ an ủi ôm con trai một cái, không trách cậu tự ý đuổi theo Buồn chai dầu.

Thời tiết trên đường về rất tốt, họ đi cũng không gian nan.

Sau khi có tín hiệu vệ tinh, Ngô Đồng liền liên lạc với đội lính đánh thuê đã mai phục sẵn ở ranh giới tuyết.

Rất nhanh, viện trợ và tiếp ứng đã đến, họ thuận lợi trở về thôn

Doanh Sơn.

Đám người của A Ninh người về nước thì về nước, người dưỡng thương thì dưỡng thương, Ngô Đồng không quan tâm nữa.

Phan Tử cũng cáo từ sau vài ngày, Tam gia đã tìm được rồi, anh ta phải đi trông coi sản nghiệp của Tam gia.

Chú Ba ở bệnh viện vẫn chưa tỉnh lại, Ngô Đồng đưa ông đến một trong bốn đội của lính đánh thuê, cho người canh gác phòng bệnh 24 trên 24.

Cậu không tin lão già này còn có thể mọc cánh bay đi được.

Tiểu gia Ngô hiện tại đang có oán khí sâu sắc với những kẻ chuyên nghiệp mất tích, bất kể chú Ba đang nằm trên giường là hàng thật hay hàng nhái, đều không ảnh hưởng đến việc cậu giận cá chém thớt một chút.

Ngô Tà thấy con trai tâm trạng u uất, cho rằng cậu đang nhớ Trương Khởi Linh, cũng không khỏi âm thầm tự trách mình.

Người làm cha như cậu thật không xứng chức, lại còn không biết làm cha bằng cái gã Buồn chai dầu kia, kém cỏi.

Bây giờ chú Ba đã có người trông, Ngô Tà quyết định mình phải thực hiện tốt nghĩa vụ làm cha.

Tình thương của cha bùng nổ, Ngây thơ dẫn con trai đi công viên giải trí, ăn KFC, dạo chợ thú cưng, bận rộn không ngớt.

Thế là, Ngô Đồng tay buôn vũ khí, đại lão Hồng Môn, giờ đây đang ngồi trên chiếc xe lắc lư trong trung tâm thương mại, nghe bài hát Cừu Vui Vẻ dạy nhận biết họ hàng: Ba của ba ba gọi là ông nội, mẹ của mẹ mẹ gọi là bà ngoại.

Ngô Tà nhìn vẻ mặt sống không còn gì luyến tiếc của con trai mà

bực bội.

Ảnh hưởng của Buồn chai dầu quá lớn, mình đã nỗ lực như vậy mà sao con trai vẫn chưa vui lên.

Mập mạp thì cười muốn điên rồi: Thiên chân, cháu trai lớn còn hai tháng nữa là chín tuổi rồi, nó. ha. nó có lẽ, có lẽ là biết nhận họ hàng rồi.

Ha ha.

Lúc xuống khỏi xe lắc lư, Ngô Đồng sắp khóc đến nơi.

Cậu chỉ muốn thỏa mãn sở thích nuôi con của ba mình, nhưng việc này khó quá, Vạn Nô vương còn đáng yêu hơn Cừu Vui Vẻ nhiều.

Ngô Tà lặng lẽ xóa lịch sử tìm kiếm trên điện thoại: Làm sao để dỗ con vui.

Mẹ kiếp, Baidu hoàn toàn không đáng tin.

Baidu: Mày mới không đáng tin cậy, thêm cái tuổi vào thì chết à, đồ ngu.

Ngày hoạt động cha con này còn mệt hơn cả đổ đấu.

Hai ông cháu nhà họ Ngô đều vì muốn dỗ đối phương vui mà gượng ép mình chơi những trò ngớ ngẩn đó, cuối cùng mới phát hiện, ra là đối phương cũng không thích.

Mập mạp xem kịch cả ngày cười muốn điên.

Sau đó Ngô Đồng phản ứng lại cũng bật cười.

Ngô Tà đang nỗ lực học làm một người cha tốt, cảm giác được người khác trân trọng yêu thương thật tốt.

Tuy không biết tại sao, nhưng con trai cuối cùng cũng cười, Ngô Tà cảm thấy ngày hôm nay chịu tội không vô ích, vui vẻ.

Chiều tối, Ngô Đồng theo ba đến bệnh viện thăm chú Ba.

Bác sĩ nói vết thương đã không còn vấn đề gì, người đáng lẽ phải tỉnh rồi, cũng không biết có vấn đề ở đâu.

Ngô Đồng áp tai vào ngực chú Ba muốn nghe nhịp tim, cảm giác cơ bắp dưới tai hơi căng lên một chút.

Ha ha, xem ra là đã tỉnh, giả vờ bất tỉnh ở đây là chuẩn bị bỏ trốn à.

Trị không được Trương Khởi Linh, tôi còn trị không được ông sao.

Ngô Đồng gọi một thuộc hạ lại: Đi lấy dùi cui điện tới đây, Tam gia gia của tôi nằm lâu cơ bắp cứng đờ cả rồi, tôi mát xa cho ông ấy một chút.

Chú Ba nằm trên giường giật giật tròng mắt, nhưng vẫn không mở ra.

Lão già này cũng chịu đựng giỏi thật.

Ngô Tà kỳ quái: Mát xa sao lại lấy dùi cui điện.

Ngô Đồng cười hiền lành: Tuyệt học tổ truyền của sư môn con, lợi dụng dòng điện kích thích thần kinh cơ bắp, đảm bảo một liệu trình xong là khỏe như rồng như hổ.

Ngô Tà ngây thơ gật đầu: Thần kỳ vậy à, vậy thử xem.

Chú Ba trên giường bệnh tức muốn nổ phổi: Thử cái con khỉ nhà mày, chẳng trách lão Nhị nói thằng nhóc này lòng dạ đen tối, đây là muốn lấy mạng lão tử à.

Còn cháu trai lớn nhà ngươi nữa, đồ ngốc, ngươi không có não à.

Dùi cui điện mới phát minh được mấy năm, tuyệt học tổ truyền cái con khỉ, sư môn của nó hồi đó có điện sao.

Tiếc là IQ của Ngô Tà hoạt động gián đoạn, cho đến khi bảo vệ mang dùi cui điện đến, cậu vẫn không nhận ra có gì không đúng.

Ngô Đồng bật công tắc, dùi cui điện kêu xẹt xẹt.

Chú Ba trên giường thấy cháu trai lớn không trông cậy được, chỉ có thể ai da một tiếng rồi mở mắt ra, yếu ớt gọi một tiếng: Cháu trai lớn.

Ngô Đồng giơ dùi cui điện trong tay lên khoe công: Ba thấy thần kỳ không.

Vừa mang đến là Tam gia gia khỏe lại ngay.

Lúc này Ngô Tà cũng hiểu ra: Lão già nhà ông, ông lại dám giả vờ bất tỉnh, ông có xứng với tôi không.

Tôi vì ông mà xuống biển lên núi tuyết, chịu bao nhiêu khổ cực, ông đùa tôi vui lắm sao.

Chú Ba thở dài: Cháu trai lớn, ta không cho cháu biết là vì tốt cho cháu, cháu xem một thân thương tích của ta đây, ai lại lấy mạng mình ra đùa giỡn chứ.

Ngô Đồng bảo bảo vệ ra cửa canh gác, còn cậu thì lấy ra một túi hạt dưa chuẩn bị nghe kể chuyện.

Nghĩ ngợi rồi lại lấy ra một chai nước khoáng đưa cho chú Ba: Tam gia gia uống miếng nước trước đã, chúng ta có thời gian, cứ từ từ nói.

Chú Ba nhận lấy nước uống một ngụm, cũng không tỏ ra ngạc nhiên khi Ngô Đồng lấy đồ ra từ hư không.

Ngô Đồng có thể xác định gã này đã từng trao đổi thông tin với Trương Khởi Linh hoặc Gấu chó, cũng có khả năng là Mập mạp, nhưng tỷ lệ không lớn.

Sau đó, chú Ba kể một câu chuyện ly kỳ.

Câu chuyện kể ra vừa mạo hiểm vừa kích thích, tổng kết lại cũng chỉ có mấy điểm mấu chốt: người đưa thư Trường Sa vào mộ huyết thi phát hiện sách lụa Chiến quốc và thi biết đan, cá đồng xà mi ở mộ đáy biển, và Cừu Đức Khảo bảo Giải Liên Hoàn đi tìm cá đồng.

Ngô Đồng cảm thấy giới đổ đấu nợ chú Ba một tượng vàng Oscar, tài diễn xuất này mà không tiến quân vào Hollywood thì đúng là nhân tài không được trọng dụng.

Nhìn như cái gì cũng nói, thực tế đều là những nội dung họ đã biết được gia công trộn lẫn, ngoài việc chỉ ra một cái thi biết đan ra thì không có nội dung gì quan trọng.

Ngô Tà có lẽ đã bị chú Ba lừa nhiều, lại cũng tỏ ra nửa tin nửa ngờ.

Chú Ba thở dài, có chút hoài niệm về người cháu trai ngốc nghếch ngọt ngào ngày xưa.

Đúng lúc này, bảo vệ ở cửa gõ cửa.

Họ áp giải một người mặc đồng phục chuyển phát nhanh vào, bưu kiện trong tay cũng bị mang vào.

Ngô Đồng nhận lấy xem thì thấy là bưu kiện của ba cậu, người gửi là Trương Khởi Linh.

Ha ha, cuộc sống trong cổng đồng phong phú thật đấy, còn có thể gửi chuyển phát nhanh à.

Gói cước thế nào, tốc độ mạng có nhanh không.

Chương 54

Ngô Đồng đưa bưu kiện cho Ngô Tà, sau đó ra hiệu cho thuộc hạ.

Người nọ lập tức đánh ngất nhân viên chuyển phát nhanh.

Ngô Tà hoảng sợ: Tình hình thế nào.

Người này có vấn đề à.

Ngô Đồng nhìn chú Ba cười lạnh một tiếng: Có vấn đề hay không, điều tra một chút chẳng phải sẽ biết sao.

Thân phận gì, nhận chức năm nào, bao gồm cả kiện hàng này đã đi qua những trạm nào, gõ vài mã hiệu là có thể tra ra, không phải chuyện khó.

Xã hội hiện đại thông tin phát triển, ngay cả một miếng thịt bò cũng có thể truy ngược lại là ai nuôi bò, một người sống sờ sờ thì càng dễ làm.

Thuộc hạ của tôi trước nay đa tài đa nghệ, việc nhỏ như thẩm vấn này vẫn tương đối thành thạo.

Có muốn cùng đi thưởng thức một chút không, Tam gia gia.

Chú Ba xem biểu cảm của Ngô Đồng liền biết cậu đã biết hết mọi chuyện, chỉ có thể thở dài xua tay: Thả đi, là người ta sắp xếp.

Ta sẽ thẳng thắn với các cháu.

Ngô Tà vừa nghe liền bốc hỏa, ném thẳng kiện hàng chuyển phát nhanh lên giường bệnh của Ngô Tam Tỉnh: Ông lừa tôi nghiện rồi đúng không.

Tập trên tập dưới chưa đủ hay sao mà giờ còn có cả phim bộ.

Ông thích nói hay không thì tùy, tôi đếch thèm quan tâm đến mấy

chuyện vớ vẩn của ông nữa.

Ngô Đồng phẩy tay ra hiệu cho vệ sĩ đưa người ra ngoài, sau đó mở hộp chuyển phát nhanh ra, bên trong là hai cuốn băng video kiểu cũ màu đen.

Là một kẻ hack game như Ngô Đồng, dĩ nhiên cậu biết đây là thứ gì, tiện tay lấy từ trong không gian ra một chiếc máy chiếu phù hợp, cắm dây xong liền cho băng vào, đây là thứ cậu đã chuẩn bị từ sớm.

Loại máy chiếu cũ kỹ này đã sớm bị đào thải, Ngô Tam Tỉnh không ngờ Ngô Đồng lại mang theo bên mình, xem ra cậu biết không ít chuyện, lát nữa kể chuyện phải thêm chút tình tiết thật vào mới được.

Rất nhanh, băng video bắt đầu chiếu, bên trong là một căn phòng bệnh cũ kỹ, một người phụ nữ đang chải đầu trước ống kính.

Ngô Đồng không khỏi cảm thán, thế hệ thứ hai của Cửu Môn thật đáng tiếc, Hoắc Linh này trông cũng xinh đẹp đấy chứ.

Ngô Tà xem mà chẳng hiểu đầu đuôi gì cả.

Dưới ánh mắt trêu chọc của Ngô Đồng, Ngô Tam Tỉnh cũng không tiện giả vờ ngạc nhiên bịa chuyện nữa, ba người lặng lẽ xem hết đoạn băng.

Sau đó, Ngô Đồng rút ra một chiếc tua vít, thuần thục tháo băng video ra, lấy chiếc chìa khóa bên trong.

Xong xuôi, cậu mới nói với Ngô Tam Tỉnh: Thủ tục xong rồi đấy, nào ông Ba, mời ông bắt đầu màn trình diễn của mình.

Ngô Tam Tỉnh nghẹn họng, cháu đã biết hết rồi thì ta còn bịa thế nào được nữa.

Thằng cháu trai này thật chẳng đáng yêu chút nào.

Lại liếc nhìn đứa cháu trai lớn vẫn còn đang ngơ ngác, ông đành

thở dài một tiếng rồi bắt đầu kể lại nội tình của cuốn băng.

Ngô Tam Tỉnh kể về ngôi mộ dưới đáy biển và những chuyện sau đó, rằng nhóm Hoắc Linh bị nhốt trong viện điều dưỡng rồi biến thành quái vật.

Tuy lời lẽ vẫn đầy ẩn ý, đào hố để khơi gợi sự tò mò của Ngô Tà, nhưng câu chuyện kể ra cũng coi như là sự thật cơ bản.

Ngô Đồng không có ý kiến gì.

Chìa khóa và địa chỉ đều có cả, nếu ba cậu tò mò muốn đến viện điều dưỡng thì cậu sẽ đi cùng, không muốn đi thì về nhà sống tiếp.

Sống kiểu nào cũng là sống cả đời, nếu ba cậu muốn giết người, cậu sẽ đưa dao, ba cậu muốn trồng hoa, cậu sẽ cầm xẻng.

Làm con trai được như cậu cũng coi như là tấm gương mẫu mực rồi, không biết có ai trao cờ thi đua cho cậu không nữa.

Ngô Tam Tỉnh dặn dò xong xuôi phảng phất như già đi mấy tuổi, cuối cùng nói với Ngô Tà: Ngày mai chú phải về rồi, chú có sứ mệnh của mình, chuyện này cháu đừng dính vào nữa, cứ sống tốt cuộc sống của mình đi.

Ngô Tà nhìn chiếc chìa khóa trong tay và ba chữ Trương Khởi Linh trên gói hàng, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Hắn biết, bây giờ rút lui là tốt nhất, yên lặng quay về làm ông chủ nhỏ của mình.

À không đúng, bây giờ hắn có thể làm ông chủ lớn rồi.

Có tiền, có thời gian, có con trai, đi du lịch khắp thế giới không sướng hơn sao.

Tại sao phải dính vào mớ chuyện rắc rối của bọn họ.

Nhưng hắn lại nghĩ đến tên Buồn chai dầu đã bước vào cánh cửa

đồng kia.

Nếu cuốn băng này là do chú Ba cho người mang đến, vậy Tiểu ca rốt cuộc đã ra khỏi cửa đồng chưa.

Những bí ẩn nối tiếp nhau khiến hắn bứt rứt không yên, nếu thật sự buông tay mặc kệ, có lẽ cả đời này hắn cũng không thể an lòng.

Ngô Đồng vỗ vai ba mình: Ba, người ta chẳng phải vẫn nói dưỡng nhi phòng lão sao.

Nhà mình muốn người có người, muốn tiền có tiền, ba muốn làm gì thì cứ làm, có con trai đây chống lưng cho ba rồi.

Lời tuyên bố đầy khí phách của Ngô Đồng trực tiếp chọc cười Ngô Tà: Sao con nói chuyện cứ như mấy trọc phú khoe của vậy.

Thôi được rồi, để ba nghĩ lại đã, chúng ta về Hàng Châu trước đã.

Sau đó hắn lại nói với Ngô Tam Tỉnh: Nếu người của ngài đã đến rồi thì tôi cũng không quản nữa.

Lát nữa chúng tôi về Hàng Châu, ngài muốn làm gì thì làm.

Ngô Tà nói xong liền dắt con trai ra khỏi phòng bệnh, bây giờ hắn không muốn đối mặt với chú Ba lắm.

Gọi điện cho Bàn Tử xong, hai cha con liền quay về Hàng Châu.

Ngô Tam Tỉnh nhìn bóng lưng Ngô Tà, nặng nề thở dài: Xin lỗi cháu trai.

Trở lại Hàng Châu, thời tiết vẫn còn rất lạnh.

Cửa hàng vẫn vắng vẻ như mọi khi, chỉ có Vương Minh đáng thương vẫn luôn kiên trì bám trụ.

Hai cuốn băng video và chiếc chìa khóa đều bị Ngô Tà khóa vào két sắt, còn hai tháng nữa là đến Tết, hắn quyết định mắt không thấy,

lòng không phiền.

Mấy ngày nay Ngô Tà luôn nhớ đến Buồn chai dầu, không biết y ở trong cánh cửa nát đó thế nào rồi.

Nghĩ rồi tự mình bật cười, hắn vuốt vuốt mái tóc mềm mại của Ngô Đồng, hỏi: Con đoán xem chú Trương của con ở trong cửa đồng ăn gì nhỉ.

Không biết Tết có được ăn sủi cảo không.

Ngô Đồng thầm gào thét trong lòng: Tên đó chắc sớm đã ra ngoài rồi, chẳng biết đang trốn ở xó nào tính kế nhà mình đâu.

Đại Trương ca sau khi hồi phục toàn bộ ký ức là đáng ghét nhất.

Nhưng lời này không thể nói với ba cậu được, chỉ có thể hùa theo câu chuyện: Nếu ba tò mò, đợi mùa hè chúng ta lại đến Trường Bạch Sơn một chuyến, coi như đi thăm hỏi người già neo đơn.

Ngô Tà cười càng vui vẻ hơn: Được đó, mùa hè núi tuyết dễ đi hơn, lần này chúng ta cũng biết đường rồi, mang thêm nhiều gạo, mì, dầu ăn đến sưởi ấm cho ông lão trăm tuổi.

Ông lão trăm tuổi Trương Khởi Linh đang âm thầm làm việc bỗng hắt xì một cái.

Y tự biết mình, chắc là hai cha con nhà họ Ngô đang nhắc đến y, đáng tiếc bây giờ vẫn chưa thể gặp mặt.

Lại là một ngày muốn vuốt ve con trai.

Ngô Tà tìm mối quan hệ, thu gom số vàng bạc mang ra lần này rồi đem bán đấu giá.

Nhìn con số tăng vọt trên thẻ, cả người hắn có chút chết lặng.

Nếu là một năm trước, Ngô tiểu cẩu có thể vui đến mức bay lên tại chỗ, còn bây giờ lại có thể ra vẻ nói một câu: Tiền ấy à, chỉ là con

số thôi.

Vì số đồ vật quá nhiều và quý giá nên không thể tung ra hết một lần, nếu không sẽ bị để ý.

Lần này số vàng mã chỉ bán đi một phần mười, còn lại đều cất trong không gian của Ngô Đồng, vừa an toàn vừa bảo hiểm.

Nhưng dù chỉ là một phần mười, đó cũng là một khoản tiền khổng lồ.

Lần này nếu không có nước tiểu đồng tử của Ngô Đồng, bọn họ cũng không ra được, hơn nữa có thể mang ra nhiều đồ như vậy cũng là nhờ không gian của Ngô Đồng, cho nên số tiền bán đấu giá được, Ngô Đồng chiếm một nửa.

Nửa còn lại, Ngô Tà chia đều cho Phan Tử và Bàn Tử.

Hai người họ nhìn thấy tin nhắn báo tài khoản nhận được 80 triệu mà cứ ngỡ là tin nhắn lừa đảo, đến khi nhận được điện thoại của Ngô Tà thì đều choáng váng.

Bàn Tử ở đầu dây bên kia dùng hết tất cả những từ ngữ tốt đẹp nhất mà gã có thể nghĩ ra để ca ngợi đứa cháu trai yêu quý của mình.

Hơn nữa còn tuyên bố, cha con nhà họ Ngô chính là bạn bè ruột thịt của gã, sau này lên núi đao xuống chảo dầu, chỉ cần một câu, Vương Bàn Tử gã mà nói chữ Không, thì cả đời này ăn mì gói không có gói gia vị.

Ngô Tà cười mắng: Cậu đã có gia tài trăm triệu rồi mà còn ăn mì gói à.

Không thể có tầm nhìn lớn hơn một chút được sao.

Phan Tử nhận được điện thoại thì liên tục từ chối Ngô Tà, nói rằng chuyến đi này của anh chủ yếu là để tìm ông Ba, dọc đường đi

đều nhờ có tiểu thiếu gia giúp đỡ, anh đã vô cùng cảm kích, bản thân cũng không giúp được gì nhiều, không dám nhận nhiều tiền như vậy.

Đối với Phan Tử, Ngô Tà có chút áy náy.

Rõ ràng hắn mới là cháu ruột của chú Ba, nhưng xét về sự tận tâm, hắn thật sự không bằng Phan Tử.

Người ta vì chú của mình mà vào sinh ra tử, Ngô Tà sao có thể để người anh em này chịu thiệt được.

Ngô Tà khuyên nửa ngày, cuối cùng Phan Tử cũng nhận tiền, còn việc sau này có đổ hết vào việc kinh doanh của chú Ba hay không thì không ai biết được.

Chương 55

Ngô Đồng có tình cảm phức tạp với Phan Tử.

Phan Tử đối với Ngô Tam Tỉnh thật sự còn tốt hơn cả con ruột, thậm chí vì ông Ba của mình mà coi Ngô Tà như chủ tử để phụng dưỡng.

Bất kể là ở Lỗ Vương Cung hay ở Xà Chiểu, để bảo vệ Ngô Tà, anh đều mình đầy thương tích, thậm chí cuối cùng còn bỏ mạng ở Trương gia cổ lâu.

Đối với những điều này, Ngô Đồng đều rất biết ơn, lần này có cậu ở đây, tuyệt đối sẽ không để Phan Tử phải liều mạng vì ba mình nữa.

Nhưng Ngô Đồng cũng rất rõ ràng, Phan Tử tốt với ba cậu, đều là vì hắn là cháu trai của Ngô Tam Tỉnh.

Nếu có một ngày, Ngô Tam Tỉnh bảo anh ra tay với Ngô Tà, e rằng Phan Tử cũng sẽ không do dự.

Vừa phải tin tưởng lại vừa phải đề phòng, mức độ này thật khó nắm bắt.

Phan Tử không phải là người có nhiều tâm cơ, nếu có kẻ bắt cóc Ngô Tam Tỉnh để ép Phan Tử giết Ngô Tà, Phan Tử chắc chắn sẽ không do dự, hơn nữa giết xong còn tự đâm mình một nhát để đền mạng cho tiểu Tam gia.

Đối với Ngô Đồng, đây chẳng khác nào đồng đội heo.

Năm nay ăn Tết vẫn ở nhà cũ, Ngô Tà trải qua khá vui vẻ.

Hai năm trước ba mẹ và ông bà nội đều sẽ giục cưới, năm nay vì có Ngô Đồng ở đây nên tiết mục này được miễn, bớt nghe lải nhải đi không ít.

Nhìn con trai bị hai vị Thái hậu xoa nắn tới lui, Ngô Tà đành thầm nói lời xin lỗi: Thà chết đạo hữu chứ không chết bần đạo, coi như con thay ba làm tròn chữ hiếu vậy.

Ba sẽ ủng hộ con về mặt tinh thần.

Họ hàng nhà họ Ngô thật sự rất đông, đáng sợ nhất là màn khoe cháu đủ kiểu của bà nội, cứ có ai đến là lại gọi cậu ra cưng nựng một trận, mặt Ngô Đồng cười đến mức sắp cứng đơ.

Ông bố vô lương tâm của cậu hoàn toàn lờ đi tín hiệu cầu cứu, vui vẻ uống rượu đánh bài với mấy người anh em họ hàng.

Hành vi vô nghĩa khí này của Ngô Tà cuối cùng cũng chọc giận con trai, đặc biệt là khi Ngô Đồng nghe nói, nhà họ Ngô mãi cho đến rằm tháng Giêng vẫn sẽ không ngừng có họ hàng đến thăm, tiểu cẩu con trực tiếp bỏ nhà ra đi vào mùng hai Tết.

Vua không ra gì, thần sang nước khác. cha không từ, con bỏ xứ đi.

Ngô Tà nhìn tờ giấy nhắn lại của con trai mà khóc không ra nước mắt, thằng nhóc chưa đi học này còn có văn hóa phết, giờ hắn phải giải thích với gia đình thế nào đây.

Ngô Đồng không phải là một đứa trẻ bình thường, ngoài nhà họ hàng và bạn học ra thì không có chỗ nào để đi.

Thằng nhóc này sản nghiệp trải khắp thế giới, nó muốn bỏ nhà đi thì Ngô Tà tìm cũng không ra.

Đừng nói là Ngô Tà, nếu Ngô Đồng muốn trốn, dù là cảnh sát quốc tế cũng chẳng tìm được đâu.

Ngô Đồng bỏ nhà ra đi ngay trong ngày đã rời khỏi Trung Quốc.

Cậu không chỉ vì không muốn đối phó với họ hàng mới bỏ đi, mà ở nước ngoài cũng có rất nhiều chuyện cậu cần xử lý.

Giống như các địa bàn ở Trường Sa, Ngô Tam Tỉnh một thời gian không lộ diện sẽ có vài kẻ đầu trâu mặt ngựa ra làm loạn.

Địa bàn của Ngô Đồng cũng cần cậu định kỳ đến dằn mặt.

Nửa năm gần đây cậu đều điều khiển từ xa qua hội nghị video, cộng thêm mấy đứa cháu trai nhân danh cậu đi tuần tra định kỳ nên cũng không xảy ra chuyện gì lớn, nhưng cậu đúng là nên lộ diện rồi.

Ngô Đồng đến Mỹ trước để thăm người anh trai trên danh nghĩa.

Đoạn Thừa tuy đã hơn 80 tuổi nhưng cơ thể vẫn rất khỏe mạnh, cũng nhờ những viên đan dược dưỡng sinh của giới tu chân mà Ngô Đồng đưa cho.

Chỉ cần không có gì bất ngờ, Đoạn Thừa sống khỏe đến hơn trăm tuổi tuyệt đối không thành vấn đề.

Đừng nhìn Ngô Đồng đời trước không rành đối nhân xử thế, nhưng sự khác biệt giữa nhà cháu trai và nhà anh trai, cậu vẫn phân biệt rất rõ.

Mấy đứa cháu trai của nhà họ Đoạn đều được dạy dỗ rất tốt, đối với trưởng bối ngoại lai như cậu cũng đều cung kính hiếu thuận, nhưng người thật sự có thể không màng thiệt hơn mà toàn tâm toàn ý lo cho cậu chỉ có Đoạn Thừa.

Nếu không phải vì bản thân cậu đủ mạnh, lại có thể mang lại lợi ích đủ lớn cho Hồng Môn, thì cái gọi là tiểu tổ tông này cũng chỉ là một bình hoa được trưng lên mà thôi.

Đoạn Thừa nghe Ngô Đồng nói muốn ở lại hơn mười ngày thì rất vui.

Tuy sau khi Ngô Đồng về nước cũng thường xuyên dành thời gian quay lại thăm ông, nhưng lần nào cũng vội vàng, ở lại nhiều nhất một đêm là đi.

Người già rồi hay hoài niệm, hơn nữa con người đều như vậy, thiếu cái gì thì cái đó quý giá.

Đoạn Thừa có bốn người con trai, mười mấy đứa cháu trai cháu gái, nhưng lại chỉ có một người em trai này, lại còn là người đã chết đi sống lại, cho nên địa vị của Ngô Đồng trong lòng ông rất cao.

Tuy Ngô Đồng biết thân phận của mình là trộm được, nhưng sự quan tâm của Đoạn Thừa lại không phải là giả.

Cậu là người có ơn tất báo, lão gia tử đã lớn tuổi, điều cậu có thể làm là cố gắng khiến ông vui vẻ trường thọ, thuận tiện giúp ông bảo vệ Hồng Môn, che chở cho con cháu.

Đệ tử cốt cán của Hồng Môn đều là Hoa kiều, cho nên không khí Tết ở đây vẫn rất đậm.

Sau khi Ngô Đồng trở về, con cháu nhà họ Đoạn và các đệ tử thân truyền của Hồng Môn đều đến chúc Tết thỉnh an cậu.

Ngô Đồng cũng không keo kiệt, đem những món đồ cổ châu báu mà Hạc Quân tặng, mỗi người một món.

Mấy thứ này đem đi đấu giá, mỗi món đều có thể bán được hơn 300 ngàn đô la, hơn nữa rất nhiều món là hàng độc nhất vô nhị, có tiền cũng không mua được, càng về sau càng có giá trị.

Ngô Đồng chỉ trong hai ngày ngắn ngủi đã tặng đi hơn 70 món, hành động này khiến mấy đứa cháu nhà họ Đoạn đều choáng váng.

Ông chú nhỏ này cũng quá hào phóng rồi.

Đặc biệt là Đoạn Minh Tề, người phụ trách kinh doanh ở Trung Quốc, hắn đã quen tính toán bằng nhân dân tệ.

Tỷ giá hối đoái hiện tại là một đổi 7,5, ông chú nhỏ của hắn một hơi đã tặng đi gần hai trăm triệu nhân dân tệ.

Hắn biết cha ruột của ông chú nhỏ mở tiệm đồ cổ, nhưng thông tin điều tra được nói là làm ăn rất bình thường, chẳng lẽ tình báo sai sót.

Chuyện này cũng quá kinh khủng rồi.

Đoạn Thừa cũng nhận được quà của em trai, là một đôi bình mai men lam hoa văn rồng thời Nguyên Thanh.

Một cặp tương tự đã từng được bán với giá trên trời một ngàn vạn đô la ở Mỹ, Đoạn Thừa đâu chịu nhận, trách Ngô Đồng tiêu tiền lung tung.

Ngô Đồng cười trêu: Đại ca sao lại câu nệ tiểu tiết thế, ngài quên cha em làm nghề gì rồi à.

Đoạn Thừa lúc này mới bừng tỉnh: Nhìn trí nhớ của ta này, tay nghề của cha ta không học được, ngược lại ngươi lại có ngộ tính này.

Cha ruột của ngươi hình như cũng làm nghề này, bọn họ để ngươi xuống đất à.

Ngô Đồng cười nói: Cũng xuống hai lần rồi ạ, nhưng là tự em muốn đi, người cha ruột kia của em không có bản lĩnh như cha mình đâu, đại ca cũng không cần lo lắng.

Bí thuật Dọn Sơn em đã học hai đời, thổ phu tử trong nước hiện nay không mấy ai mạnh hơn em đâu, em cũng không muốn làm mai một tay nghề của cha.

Trước kia ông ấy toàn oán giận với em, nói anh chỉ đọc khẩu quyết thôi đã mệt rã rời, suýt nữa làm tay nghề của ông ấy thất truyền.

Đoạn Thừa thích nhất là cùng Ngô Đồng nói chuyện về Đoạn Âm Dương, hễ nói đến là lại lảng chuyện cậu xuống đất đi.

Ngô Đồng cũng cố gắng nói chuyện với đại ca nhiều hơn một chút, nếu không một già một trẻ cách nhau mấy chục năm, nói chuyện

khác cũng chẳng hợp.

Ngô Đồng ở Mỹ với Đoạn Thừa hơn mười ngày rồi đến Mexico, sau đó là Anh, Pháp, Ý.

Quả nhiên là đi hơi lâu, một số thế lực tương đương với Hồng Môn thấy Ngô Đồng lâu không lộ diện bắt đầu rục rịch, nhân lúc trở về lần này dọn dẹp một thể.

Ngô Đồng gần hai tháng trời ở các nước châu Âu dọn dẹp chướng ngại vật, giết chóc đến mức rất nhiều tổ chức phi pháp quốc tế phải dò la tin tức.

Ngay cả FBI và CIA cũng phải tìm đến nhà họ Đoạn nói chuyện.

Tuy họ không phản đối Hồng Môn gây sóng gió ở các quốc gia khác, nhưng ông chú nhỏ nhà các người rõ ràng đã giết đến điên rồi, tổ chức cảnh sát quốc tế vẫn luôn gây áp lực cho họ.

Phiền ngài bảo cậu ta đổi chỗ khác chơi được không.

Phía chính phủ đại khái là có ý như vậy.

Ngô Đồng nhận được điện thoại của cháu trai liền đồng ý rất sảng khoái.

Dù sao Hồng Môn còn phải làm ăn trên địa bàn của người ta, chút thể diện này Ngô Đồng vẫn phải cho, đổi chỗ khác chơi thôi mà, không thành vấn đề.

Còn mấy tháng nữa ba cậu mới bị lừa đến Xà Chiểu, Ngô Đồng tính tranh thủ khoảng thời gian này thả lỏng một chút.

Nếu cảnh sát quốc tế không cho chơi, vậy thì đến những nơi họ không quản được.

Ngô Đồng đến Canada điều một lượng lớn súng ống đạn dược rồi đi Syria, sau đó là Venezuela, Afghanistan.

Chương 56

Châu Âu không cho chơi thì còn có Tây Á và Bắc Phi, trái đất lớn như vậy, chỗ cậu có thể quậy còn nhiều chán.

Ngô Đồng tung hoành khắp toàn cầu, còn Ngô Tà ở nhà thì nhàn đến mọc rêu.

Từ lúc con trai bỏ đi, Ngô Tà đã mở khóa được một kỹ năng mới: nói dối.

Đúng vậy, chính là nói dối, đây là một môn học cao siêu, từ biểu cảm vi mô, giọng nói, lời lẽ, kỹ xảo chuyển chủ đề, thiếu một thứ cũng không được.

Để đối phó với câu hỏi cháu trai lớn đâu rồi của mẹ, hắn đã phải vận dụng hết sức lực hồi thi đại học, bịa ra những lý do mà chính hắn cũng sắp tin.

Ngô Đồng không phải là không liên lạc với hắn, nhưng mỗi lần một số điện thoại khác nhau, và không ngoại lệ đều là điện thoại công cộng.

Số của Ngô Đồng phần lớn thời gian không có người nghe, mỗi lần hắn gọi đi, Ngô Đồng đều sẽ dùng điện thoại công cộng gọi lại, nhưng thường là sau vài giờ hoặc vài ngày.

Về sau thì dứt khoát gọi không thông, chỉ có thể chờ Ngô Đồng liên lạc với hắn, đến tháng trước thì hoàn toàn mất liên lạc.

Những số gọi lại đó hắn đều gọi ngược lại từng số một, tiếng Anh, tiếng Pháp, tiếng Ý đủ cả, hắn cầm máy phiên dịch vật lộn nửa ngày mới biết đó là điện thoại công cộng, thông tin hữu dụng một chút cũng không có, chỉ có thể xác định thằng nhóc này sống cực kỳ phong

phú, ít nhất đã đi qua sáu quốc gia trở lên.

Ngô Đồng: Chuyện này có thể trách tôi sao.

Khoảng thời gian đó tôi không phải đang chém người thì cũng là trên đường đi chém người, lúc đấu súng mà điện thoại reo là chết người đó biết không.

Hơn nữa sau này là cảnh sát quốc tế không cho tôi quậy ở châu Âu, những nơi tôi đến sau đó đều không có tín hiệu, Syria không có di động, Afghanistan cũng không có mạng, họ không kéo dây mạng thì tôi biết làm sao, tôi cũng không muốn mất liên lạc đâu.

Ngô Tà gần đây hoàn toàn sống cuộc sống của người già, ngoài việc mỗi ngày ở trong tiệm cùng Vương Minh lau bụi, nằm bò trên quầy ngẩn ngơ chờ điện thoại của con trai, thì chính là đánh cờ tướng với chủ tiệm bên cạnh.

Bàn Tử thỉnh thoảng sẽ qua thăm hắn, dĩ nhiên, chủ yếu vẫn là hỏi thăm tin tức của đứa cháu trai lớn.

Nhàn rỗi mấy tháng, xương cốt Bàn Tử lại ngứa ngáy, nhưng gã tuyên bố, mình bây giờ dù sao cũng là người có gia thế, mấy chỗ bình thường không đáng để gã ra tay, đặc biệt là không có cháu trai lớn đi cùng, nhìn thấy bảo bối mà không mang về được gã có thể đau tim chết mất, thế thì thà không đi còn hơn.

Hôm nay Bàn Tử lại đến thăm người già neo đơn Ngô Thiên Chân đồng chí, không ngờ hai người vừa mới nói chuyện được một lúc thì có khách không mời mà đến.

Ngô Tà nhìn A Ninh bước vào liền nhíu mày, cứ dính vào người này là chẳng có chuyện gì tốt đẹp, không biết lần này lại đào cái hố nào chờ mình nhảy vào nữa đây.

Bây giờ con trai hắn không ở đây, Ngô Tà cũng không dám làm

liều.

A Ninh tự nhiên như người quen bắt Ngô Tà mời cô ta một bữa cơm, lúc này mới thong thả lấy ra một thứ.

Ngô Tà vừa nhìn đã ngây người, lại là hai cuốn băng video màu đen.

Giống hệt như lần chú Ba mượn danh nghĩa Buồn chai dầu gửi cho hắn.

Đáng giận nhất là, A Ninh lại nói trên đơn chuyển phát nhanh ghi tên Ngô Tà.

Ngô Tà thầm mắng trong lòng, đây là cố tình muốn kéo mình xuống nước.

Nhưng dù biết rõ là bẫy, bảo Ngô Tà nhịn không xem cũng có chút khó khăn, hắn không khỏi thầm khinh bỉ chính mình.

Bộ đồ nghề dùng để chiếu băng lần trước vẫn còn để trên lầu hai, không biết con trai hắn lúc trước tại sao lại để lại thứ này, chẳng lẽ biết sẽ còn có băng tiếp theo.

Đáng tiếc bây giờ con trai cũng không liên lạc được, cứ xem trước rồi tính sau.

Xem cuốn băng thứ nhất chỉ thấy toàn bông tuyết và một người đang bò trên đất, cũng không có gì lạ.

Hắn lơ đãng chiếu cuốn thứ hai, bỗng nhiên Ngô Tà đột ngột đứng bật dậy, đến cả ghế cũng bị hất đổ.

Hắn kinh ngạc khi thấy trên băng video xuất hiện khuôn mặt của mình, Bàn Tử cũng kinh ngạc kêu lên một tiếng.

Ngô Tà nhìn thấy cái thứ không người không quỷ đang bò trên đất kia, lại giống hệt mình.

A Ninh cười nhạt một tiếng: Bây giờ anh biết tại sao tôi đến tìm anh rồi chứ.

Ngô Tà thấy bộ dạng vênh váo của cô ta mà tức sôi máu, không phải là ra vẻ thôi sao, ai mà không biết.

Hắn quay người kêu Vương Minh lấy một cái tua vít, rút băng ra rồi thành thạo tháo bung, sau đó từ trong vỏ nhựa lấy ra một tờ giấy, giũ ra rồi đập lên bàn.

Đó là một mẩu giấy ghi chú, trên đó viết nguệch ngoạc mười mấy chữ: Tỉnh Thanh Hải, thành phố Cách Nhĩ Mộc, hẻm Del Tham, số 304.

Người biết chữ vừa nhìn là biết ngay đó là một địa chỉ ở Cách Nhĩ Mộc.

Vẻ mặt kinh ngạc của A Ninh khiến Ngô Tà sảng khoái không ít.

Ra vẻ thành công, sướng.

Ngô Tà thầm ghi nhớ địa chỉ đó, rồi đẩy mấy thứ này trả lại cho A Ninh: Tôi có thể nói cho cô một cách có trách nhiệm, đồ không phải tôi gửi, người bò trong đó cũng tuyệt đối không thể là tôi.

Các người muốn làm gì thì làm, không cần cho tôi biết, tôi cũng không có hứng thú.

Đuổi A Ninh đi xong, Ngô Tà quay người lên lầu lấy hai cuốn băng và chiếc chìa khóa của mình ra, đập lên quầy.

Bàn Tử tấm tắc khen lạ: Xem ra đối phương muốn mời cậu qua đó, đến cả phòng cũng đặt sẵn cho cậu rồi.

Ngô Tà xua tay: Thứ này là chú Ba tôi mượn danh Tiểu ca đưa đến tay tôi, miệng thì bảo tôi đừng dính vào mà cứ thả mồi câu tôi, ai biết bọn họ nghĩ gì.

Ngô Tà tuy nói rất phóng khoáng, nhưng thực tế sau khi Bàn Tử đi, hắn vẫn luôn bồn chồn không yên, buổi tối nằm trên giường trằn trọc như lật bánh nướng.

Khó khăn lắm mới ngủ được thì lại nằm mơ, lúc thì mơ thấy Tiểu ca ở trong cửa đồng gọi Ngô Tà đến cứu, lúc thì thấy mình đang cosplay Người Nhện trong viện điều dưỡng.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, hai quầng mắt đen như gấu trúc.

Ngô Tà vừa khinh bỉ mình vừa nhanh chóng thu dọn hành lý.

Không phải chỉ là Cách Nhĩ Mộc thôi sao.

Lão tử đây muốn xem các người đang giở trò quỷ gì.

Ngày xưa tay không còn dám xông vào Lỗ Vương Cung, bây giờ võ nghệ đầy mình lại nhát gan sao.

Chỉ là một cái viện điều dưỡng thôi, dạo một vòng thì có làm sao.

Ngô Tà thu dọn hành lý xong, đặt vé máy bay trên mạng, kết quả là không có chuyến bay nào đến Cách Nhĩ Mộc.

Chỉ có thể đặt vé đến Thành Đô trước rồi chuyển tiếp.

Kết quả là tiểu Tam gia đầy lý tưởng hoài bão chưa kịp ra khỏi sân bay đã tối sầm mặt mũi, suýt nữa thì quỳ rạp trên đất.

Phải mất hơn mười giây mới từ từ đứng dậy được, hắn đã quên mất chuyện phản ứng độ cao.

Cũng may kẻ ngốc như hắn không phải chỉ có một, ngay tại sân bay có tiệm thuốc bán loại thuốc cấp cứu này.

Uống thuốc rồi nghỉ ngơi một giờ, cuối cùng cũng hồi phục.

Ngô Tà thầm may mắn ở đây không có người quen, nếu Bàn Tử ở đây, với cái miệng độc địa của gã, chắc hắn bị chửi cho chết mất.

Ra khỏi sân bay, hắn bắt một chiếc taxi, đưa địa chỉ trên tờ giấy ra thì tài xế lắc đầu: Chỗ đó là khu phố cũ, xe không vào được, tôi chỉ có thể đưa anh đến gần đó thôi.

Lúc Ngô Tà xuống xe mới biết tại sao tài xế lại nói vậy.

Nơi đây toàn là những công trình xây dựng trái phép, những con hẻm nhỏ ngoằn ngoèo chằng chịt vào nhau.

Hắn đi loanh quanh hai vòng đã không phân biệt được đông tây nam bắc, hỏi mấy người cũng đều nói không biết.

Nhưng vận may của hắn không tệ, cuối cùng hỏi được một người lái xe ba gác nói là biết chỗ này.

Dù sao hắn cũng đi mệt rồi, dứt khoát bỏ ra 80 đồng để người ta chở đi.

Người lái xe ba gác quả thật rất quen thuộc khu này, luồn lách qua mười mấy con hẻm rồi dừng lại trước một tòa nhà ba tầng.

Ngô Tà nhìn số nhà mờ ảo, đối chiếu với tờ giấy trên tay, quả thật đã tìm đúng chỗ.

Lúc này đã là chạng vạng, trả tiền xong người lái xe cũng đi mất.

Chỉ còn lại một mình hắn nhìn con phố âm u tự cổ vũ bản thân.

Tòa nhà này có một bức tường bao và một cánh cổng gỗ hình vòm.

Đẩy cửa không ra, Ngô Tà cũng không do dự, trực tiếp trèo tường vào sân.

Trong sân toàn là cỏ dại, cửa sổ khắc hoa của tòa nhà đã mục nát, khắp nơi đều là mạng nhện, một số cửa sổ còn dán giấy niêm phong.

Chương 57

Ngô Tà giơ bật lửa lên nhìn sảnh lớn, chính là nơi mà trong băng của A Ninh, hắn đã bò trên đất, đến cả góc độ của những cửa sổ khắc hoa cũng giống hệt.

Ngô Tà lại tự cổ vũ mình, lấy hết can đảm tiếp tục lên lầu.

Chiếc chìa khóa ghi số 306, hắn thế nào cũng phải lên lầu ba xem thử.

Lên đến lầu hai mới phát hiện, lối đi của lầu hai đã bị xi măng bịt kín, hắn không dừng lại mà tiếp tục lên lầu ba.

Đi một vòng liền tìm được cửa phòng tương ứng, cắm chìa khóa vào, không ngờ lại thật sự mở được.

Đây là một phòng ngủ đơn, có giường, bàn làm việc và một cái tủ lớn.

Ngô Tà cầm một ngăn kéo làm gậy, khua khoắng khắp nơi, bỗng nhiên lại nhớ đến đứa con trai bảo bối của mình.

Nếu có thằng con A Đồng ở đây, đèn pin, kẹp dài, muốn gì mà không có.

Mình cũng thật là ngốc, đầu óc nóng lên là chạy đến đây mà chẳng chuẩn bị gì cả.

Trên giường toàn là bông gòn mục nát hôi thối, dù hắn không có bệnh sạch sẽ cũng không dám đụng vào.

Tìm kiếm nửa ngày chẳng thấy thứ gì hữu dụng, ngược lại bức tường xi măng sau tủ lại có một cái cổng vòm cao bằng nửa người, nối liền với một cầu thang xi măng đi xuống.

Ngô Tà do dự một phút giữa việc quay về và đi xuống, cuối cùng lòng hiếu kỳ vẫn chiến thắng.

Đi theo cầu thang xuống dưới, càng đi Ngô Tà càng thấy kỳ lạ.

Hắn học kiến trúc, theo độ dài của cầu thang này đã vượt qua cả lầu một, lẽ nào nó nối thẳng từ lầu ba xuống tầng hầm.

Hơn nữa càng đi xuống nhiệt độ càng thấp, đến khi đi hết cầu thang, hắn lại thấy một cỗ quan tài màu đen tuyền.

Cái này không khoa học chút nào, mình có phải đang đi trộm mộ đâu, sao lại thấy quan tài.

Nghĩ đến duyên phận của mình với quan tài, Ngô Tà không khỏi rùng mình một cái.

Đây là muốn chuyển từ thám hiểm nhà ma sang kinh dị mộ cổ sao.

Ngô Tà nhìn quanh mình, không có Tiểu ca cầm đao dọn đường, cũng không có Bàn Tử và Ngô Đồng hộ giá, vậy cỗ quan tài này rốt cuộc có nên mở hay không.

Đã đến đây rồi, không mở mà quay về thì hắn có chút không cam lòng.

Nhưng thật sự muốn mở, hắn lại sợ mình đánh không lại đại ca trong quan tài.

Mở thứ này cũng giống như mở hộp mù, với cái thể chất nhọ nồi của hắn, xác suất trúng thưởng quá nhỏ.

Gặp bạch mao hắn có thể đánh, gặp hắc mao hắn có thể chạy, nếu thật sự mở ra một con huyết thi, thì hắn dù có dốc toàn lực cũng chỉ là ba bảy chia.

Huyết thi ba phút đánh chết hắn, hắn bảy ngày sau có thể về báo mộng cho gia đình.

Do dự nửa ngày, Ngô Tà vẫn không dám mở quan tài, dù sao cũng không ai thấy, nhát thì cứ nhát đi.

Đi vòng qua thạch quan tiếp tục đi về phía trước, đến cuối tầng hầm thì thấy một cánh cửa sắt nhỏ.

Đẩy ra, phía sau là một hành lang.

Hai bên hành lang là một dãy phòng, hắn đẩy một gian ra, cẩn thận soi xét, lại chính là căn phòng của Hoắc Linh trong băng video.

Căn phòng này có bố cục tương tự như trên lầu, trên bàn bày một ít báo cũ và sách vở rách nát.

Ngô Tà lúc này cuối cùng cũng có thu hoạch, hắn lại tìm thấy nhật ký của Trần Văn Cẩm.

Trong đó ghi lại rất nhiều nơi hắn đã biết: Lỗ Vương Cung, chùa Thiên Quan, mộ đáy biển, và còn xuất hiện một địa điểm mới: Tháp Mộc Đà ở Sài Đạt Mộc.

Hơn nữa, Trần Văn Cẩm còn nhắc đến trong nhật ký rằng bà cũng đã phát hiện ra cánh cửa đồng ở Trường Bạch Sơn, thậm chí còn đi vào, và nói rằng bà đã nhìn thấy chung cực ở bên trong.

Ngô Tà còn định xem tiếp, bỗng nhiên phát hiện phía xa đối diện xuất hiện một người.

Khoảnh khắc đó mồ hôi lạnh của hắn tuôn ra, giọng run rẩy hỏi một câu: Ngươi là ai.

Cái bóng đó không trả lời cũng không động đậy, cứ thế lặng lẽ đối đầu với hắn.

Bỗng nhiên bật lửa của Ngô Tà tắt ngóm, trong phòng tức khắc trở nên tối đen.

Ngay sau đó vang lên một tiếng cười của phụ nữ.

Ngô Tà chỉ cảm thấy trên đầu có gì đó mềm mềm, sờ một cái lại là một búi tóc ướt sũng.

Ngô Tà sợ đến mức vội vàng lùi lại, thứ này hắn quá quen rồi, đây chẳng phải là Cấm Bà sao.

Không ai nói với hắn thứ này là loài lưỡng cư à.

Sao nó lại lên bờ được.

Ngô Tà liều mạng bật bật lửa, nương theo tia lửa le lói nhìn thấy một khuôn mặt trắng bệch dữ tợn.

Hắn cũng chẳng còn quan tâm gì khác, vừa lăn vừa bò chạy theo đường cũ.

Vừa chạy đến phòng có thạch quan đã bị người ta bịt miệng ấn xuống đất, bên tai truyền đến một tiếng suỵt nhẹ: Đừng động.

Tuy chỉ có hai chữ, nhưng hắn vẫn lập tức nghe ra, đó là giọng của Buồn chai dầu.

Khoảnh khắc đó đầu óc Ngô Tà trống rỗng, nghi hoặc, phẫn nộ, kinh ngạc, hoài nghi, sợ hãi, vui mừng, tất cả cảm xúc xộc vào khiến hắn không nói nên lời.

Trương Khởi Linh thấy Ngô Tà bình tĩnh lại liền buông hắn ra, đóng cửa phòng rồi đẩy cỗ quan tài kia ra.

Có người chống lưng, Ngô tiểu cẩu cũng gan dạ hơn, nghển cổ nhìn vào trong, không ngờ quan tài lại trống rỗng, dưới đáy quan tài còn có một cửa động.

Đột nhiên, một bàn tay thò ra từ trong động, một gã đen nhẻm như con lươn bò ra, giơ vật trong tay lên nói: Lấy được rồi.

Sau đó hắn bị Tiểu ca kéo chạy như điên, nhảy ra khỏi tường viện rồi cũng không dừng lại mà cứ chạy thẳng ra khỏi khu phố cũ.

Bỗng nhiên, một chiếc Iveco từ trong bóng tối lao ra, cửa xe mở, hắn cũng bị Tiểu ca kéo lên.

Lúc này hắn mới phát hiện, trên xe toàn là người quen.

Ngoài Buồn chai dầu và Gấu chó vừa chạy cùng mình, còn có A Ninh và mấy người nước ngoài quen mặt.

Đối với sự xuất hiện của hắn, A Ninh cũng không quá ngạc nhiên, chỉ trêu chọc một câu: Lại gặp mặt rồi, Ngô tiên sinh.

Hả.

Ngô Tà nhìn Gấu chó, Buồn chai dầu rồi lại nhìn A Ninh: Sao các người lại đi cùng nhau.

A Ninh cười khẩy một tiếng: Sao nào, chú Ba của anh mời được thì chúng tôi không mời được à.

Hai vị này là người làm ăn sòng phẳng, bây giờ họ là cố vấn của chúng tôi.

Gấu chó nhếch mép cười, vẫy tay với Ngô Tà: Chào.

Chào cái đầu nhà ngươi, Ngô tiểu cẩu đột nhiên có cảm giác bị phản bội, tức đến phồng mang trợn má, nhe răng lườm hai người họ.

Bộ dạng xù lông này thành công chọc cười Gấu chó, ngay lúc gã định tiếp tục trêu chọc thì bị Trương Khởi Linh véo một cái.

Tên mù tấm tắc hai tiếng, nhún vai tỏ ý người câm không cho nói.

Mà Trương Khởi Linh sau khi véo tên mù xong liền nhắm mắt lại, dựa ra sau giả vờ ngủ.

Vẫn là một người da trắng giải thích thắc mắc cho Ngô Tà, nói rằng hai vị này là do ông chủ trực tiếp cử đến phụ trách hành động lần này, còn cô Ninh bị giáng xuống làm phó lãnh đạo.

Khi xe dừng lại, họ đã đến một sa mạc.

Trên sa mạc, mười mấy chiếc xe xếp thành một hàng dài, vật tư chất đống trên mặt đất, hóa ra người ta đã chuẩn bị từ sớm.

Ngô Tà mặc bộ quần áo mỏng manh đứng trước dãy lều trại của người ta, cảm thấy mình giống như một thằng ngốc.

Bàn Tử và Ngô Đồng không ở bên cạnh, Tiểu ca và Gấu chó đã thành người của kẻ khác.

Tâm trạng của hắn bây giờ giống như một ngôi sao hết thời, rõ ràng hôm qua còn đứng ở vị trí trung tâm, hôm nay đã hoàn toàn bị ngó lơ.

Ngô Tà theo A Ninh vào một cái lều rất lớn, một người Tạng tiến vào rót trà bơ cho họ.

Điều khiến Ngô Tà bực bội nhất là, Buồn chai dầu ngồi ngay đối diện cũng không thèm nhìn hắn, dựa vào một đống nỉ lông nhắm mắt dưỡng thần.

A Ninh đặt món đồ mà Gấu chó mang ra từ nhà ma lên chiếc bàn thấp trước mặt, đó là một cái hộp gỗ đỏ dẹt, bên trong có một cái đĩa sứ men lam hoa văn.

Lúc này lại có một bà lão người Tạng và một phụ nữ trung niên bước vào.

Chương 58

Bà lão cầm cái đĩa lên xem xét, nói đồ vật không sai, bà có thể dẫn họ đến cửa núi mà năm đó Trần Văn Cẩm đã đi.

A Ninh tức khắc vui mừng, ra lệnh cho cấp dưới thu dọn đồ đạc, 12 giờ trưa xuất phát.

Gấu chó cười một cách khốn nạn, chỉ vào Ngô Tà hỏi A Ninh: Thế cái của nợ này cô định làm gì.

Không ngờ A Ninh lại chỉ vào Buồn chai dầu: Anh ta mang về thì tự anh ta lo.

Nói xong liền dẫn người đi ra ngoài.

Trong lều chỉ còn lại ba người họ.

Gấu chó dựa vào đống nỉ lông, châm một điếu thuốc, ánh mắt đảo qua đảo lại giữa Ngô Tà và người câm, chờ xem kịch hay.

Trương Khởi Linh lạnh nhạt liếc Ngô Tà một cái: Cậu về đi.

Ngô tiểu cẩu nhe răng: Bảo tôi về cũng được, tôi hỏi anh mấy câu, anh trả lời xong tôi sẽ đi.

Trương Khởi Linh lắc đầu: Chuyện của tôi không phải thứ cậu có thể hiểu được.

Nói xong không quay đầu lại mà đi thẳng ra khỏi lều.

Gấu chó vỗ vai hắn: Ở đây có xe buýt, ba tiếng nữa đến thành phố, thuận buồm xuôi gió nhé tiểu Tam gia.

Nói xong cũng đi ra khỏi lều, chỉ còn lại một mình Ngô Tà.

Ngô Tà tức đến đỏ cả mắt, đúng là cha sang vì con mà, lúc con trai tao còn ở đây chúng mày đâu có thái độ này.

Hay lắm Gấu chó, dám chỉ vào tao nói cái của nợ này, mày cứ đợi con trai tao về xem tao xử mày thế nào.

Còn cả tên Buồn chai dầu này nữa, lão tử còn đang định đến Trường Bạch Sơn mang sủi cảo cho mày đấy, mày lại dám trở mặt không quen biết.

Ngô Tà là loại người dắt không đi, đánh thì lùi.

Càng không cho hắn đi, hắn càng nhất quyết phải đi.

Xét về một khía cạnh nào đó, hắn cũng là một kẻ ngông cuồng, chỉ là vẻ ngoài có vẻ ngoan ngoãn hơn mà thôi.

Ngô Tà thu dọn lại tâm trạng rồi đi tìm A Ninh đàm phán, không ngờ A Ninh lại thẳng thừng từ chối.

Ngô Tà vẫn chưa từ bỏ, hỏi: Tại sao cô không đồng ý.

Chẳng qua chỉ là thêm một phần trang bị thôi mà.

Năng lực của tôi có thể giúp được các cô, hãy nghĩ lại ở Vân Đỉnh Thiên Cung xem.

Sắc mặt A Ninh hơi thay đổi, cô ta quả thực rất động lòng, nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu.

Sau đó, cô ta hỏi một câu không đầu không đuôi: Anh có biết con trai anh đi đâu không.

Ngô Tà ngẩn ra: Chuyện này thì có liên quan gì đến nó.

A Ninh nghe anh nói vậy liền biết anh chẳng biết gì cả, bèn xoay người định rời đi.

Ngô Tà lách đến trước mặt cô ta, níu lấy cánh tay: Cô nói cho rõ ràng, cô biết con trai tôi ở đâu à.

Ngô Đồng đã mất liên lạc hơn mười ngày, anh vừa lo vừa giận mà

không có lấy một manh mối, muốn hỏi cũng chẳng biết hỏi ai.

Lần này đến Cách Nhĩ Mộc, ngoài tò mò ra, anh cũng muốn dời đi sự chú ý của mình, nếu không cứ nằm nhà chờ điện thoại chắc anh tự dằn vặt mình đến phát điên mất.

Bây giờ đột nhiên nghe được tin tức của con trai, sao anh có thể không kích động cho được.

Sự dây dưa của Ngô Tà khiến A Ninh có chút bực bội, cô ta hất tay anh ra rồi cười lạnh: Anh thật sự cho rằng con trai anh là một đứa bé ngoan ngoãn lương thiện sao.

Anh có biết thân phận của nó là gì không.

Anh có biết mấy tháng nay nó đã gây ra bao nhiêu mưa máu gió tanh ở các nước châu Âu không.

Năng lực của anh chúng tôi quả thực rất cần, nhưng mạng của anh quá quý giá.

Nếu anh xảy ra chuyện trong đội của tôi, e rằng con trai anh sẽ tắm máu toàn bộ công ty chúng tôi, trách nhiệm này không ai gánh nổi đâu.

Anh đúng là số tốt thật đấy, cậu ấm Ngô.

Ngô Tà có chút kích động, lại lần nữa chặn A Ninh lại: Cô biết con trai tôi ở đâu đúng không.

Tôi mất liên lạc với nó rồi.

Tôi có thể không đi Tháp Mộc Đà cùng các cô, cô chỉ cần nói cho tôi biết Ngô Đồng đi đâu thôi.

A Ninh nhìn anh với vẻ mặt giễu cợt: Nói cho anh thì sao.

Anh làm được gì chứ.

Thôi được, nể tình quen biết một phen, tôi sẽ nói với anh vài câu, tin hay không tùy anh.

Ông chủ của chúng tôi nhận ra nó là nhờ xem ảnh trong tài liệu của anh.

Ở châu Âu, nó được gọi là Devil Doll Búp bê ác quỷ, nghe nói lần đầu tiên nổi danh cũng chỉ mới năm, sáu tuổi.

Một mình nó trong một đêm đã giết chết bảy ông trùm xã hội đen, hai tháng sau thì thâu tóm toàn bộ thế lực ngầm ở Mexico.

Trước khi đến Trung Quốc, nó vẫn luôn lang bạt khắp nơi trên thế giới.

Vốn dĩ nó chỉ là người của nhà họ Đoạn thuộc Hồng Môn ở Mỹ, nhưng bây giờ, chỉ cần là người trong các phân đường của Hồng Môn đều gọi nó là tiểu sư tổ.

Nhà họ Liễu của Hồng Môn Pháp, nhà họ Liêu của Hồng Môn Ý, nhà họ Tề của Hồng Môn Anh, các đương gia đều phải gọi nó một tiếng ông chú, anh có biết tại sao không.

Ngô Tà lắc đầu, đây là lần đầu tiên anh biết về quá khứ của con trai mình.

Trước đây anh vẫn luôn cho rằng Đồng Đồng chỉ được nhà họ Đoạn nhận nuôi, vai vế có lớn hơn một chút mà thôi.

Biểu cảm của A Ninh trở nên phức tạp: Anh cho rằng các bang phái người Hoa ở châu Âu rất oách sao.

Vậy thì anh sai rồi.

Bọn họ phát triển bang phái là để ôm nhau sưởi ấm.

Phân biệt chủng tộc ở đâu cũng có, tôi ở công ty bên Mỹ còn từng bị một gã da trắng gọi là da vàng heo.

Đương nhiên, tôi đã bẻ gãy ba cái răng của gã.

Thế lực ngầm bản địa sao có thể tùy tiện để người ngoài lớn mạnh được, phần lớn bọn họ đều bị các băng đảng bản địa đàn áp, sống cũng không dễ dàng gì, cho đến khi con trai anh xuất hiện.

Nó gửi thiệp bái kiến đến tất cả các phân đường Hồng Môn trên thế giới, sau đó dẫn thuộc hạ đi càn quét từng nơi một.

Phàm là thế lực thù địch đã đàn áp Hồng Môn đều bị thanh trừng một lượt.

Không ai biết nó đã làm thế nào.

Nó ở Ý một tháng, giới chóp bu của Mafia gần như thay máu toàn bộ, những kẻ cầm đầu cũ suýt bị nó giết sạch.

Nó vừa không tham gia vào nội vụ của Hồng Môn địa phương, cũng không cần tiền, giết đủ rồi thì lại đến nơi khác.

Cứ như vậy đi một đường, giết một đường, chính là để mở một con đường máu cho tất cả đệ tử Hồng Môn.

Toàn bộ xã hội đen châu Âu đều trở nên ngoan ngoãn hơn rất nhiều.

Tổ chức cảnh sát quốc tế gọi nó là Người dọn dẹp, năm đó tỷ lệ tội phạm quốc tế đã giảm hai phần.

Ngô Tà tuy kinh ngạc trước sự tàn nhẫn của con trai, nhưng anh vẫn cố gắng biện giải: Chưa nói đến lời cô thật giả bao nhiêu phần, cho dù là thật, Đồng Đồng nhà chúng tôi giết đều là người xấu, đó gọi là thay trời hành đạo, chẳng lẽ giúp đỡ đồng bào của mình cũng sai sao.

A Ninh cười khẩy: Tôi không cần phải lừa anh.

Những tài liệu này đều lấy được từ phía cảnh sát quốc tế, ông chủ

của chúng tôi và cấp cao của họ là bạn cũ nhiều năm.

Ngô Đồng một năm qua ở trước mặt anh đóng vai con ngoan, còn bên châu Âu thì các băng đảng xã hội đen lại bắt đầu có động thái nhỏ.

Cho nên mấy tháng nay nó quay về đó để dọn dẹp rác rưởi, nghe nói vì giết người quá điên cuồng nên đã bị cảnh sát quốc tế mời nói chuyện.

Tin tức cuối cùng ông chủ chúng tôi nhận được là nó đã đến Syria, có lẽ là giết chưa đã tay nên đi tìm chỗ phát tiết.

Nơi đó quanh năm đều có chiến tranh, anh hiểu ý tôi chứ.

Ngô Tà nhíu mày: Ý cô là con trai tôi là một kẻ cuồng giết người.

Nó năm nay mới 9 tuổi.

A Ninh khoanh tay, giọng điệu khinh miệt: Ha, anh nghĩ sao.

Số người nó giết còn nhiều hơn số người anh quen biết.

Được rồi, chuyện đã nghe xong, anh cũng nên đi đi.

Ông chủ của chúng tôi đã dặn tuyệt đối không được gây ra bất kỳ tổn thương nào cho anh.

Nhưng nếu anh cứ nhất quyết đi theo, chúng tôi chỉ có thể tiêm thuốc mê cho anh thôi.

Như vậy thì không thân thiện lắm, đúng không.

A Ninh nói xong liền đi thẳng, không hề quay đầu lại, chỉ còn Ngô Tà ngơ ngác đứng tại chỗ.

Mọi người trong doanh trại đang hừng hực khí thế thu dọn hành lý, không ai đến nói chuyện với anh nữa.

Anh chỉ có thể đứng nhìn như vậy, nhìn họ dỡ lều, nhìn họ chất đồ lên xe, nhìn đoàn xe lao đi trong bụi mù.

Chương 59

Anh đã bị mọi người bỏ lại.

Ngô Tà bỗng cảm thấy vô cùng tủi thân, dường như mọi người đều đã thay đổi, hoặc có lẽ, hắn chưa bao giờ thực sự hiểu bất kỳ ai.

Người chú Ba tuy không đứng đắn nhưng rất thương hắn lại lừa hắn đi khắp nơi mạo hiểm.

Người mà hắn coi là bạn sinh tử, Buồn chai dầu, thì lại lạnh lùng với hắn đến cực điểm.

Đứa con trai bảo bối dễ thương, mềm mại của hắn lại là một kẻ cuồng sát coi giết người như trò chơi.

Chỉ có hắn là một tên ngốc, bị mọi người xoay như chong chóng, được dỗ dành vài câu đã nghĩ mình quan trọng lắm, kết quả người ta không chơi cùng nữa thì hắn chẳng là gì cả.

Lúc Ngô Đồng đuổi tới sa mạc thì thấy ba mình đang một mình ngồi ngẩn ngơ trên tảng đá.

Xung quanh là một bãi hỗn độn, rõ ràng đội ngũ cắm trại ban đầu đã khởi hành.

Ngô Đồng không khỏi có chút hối hận.

Dạo này hắn đúng là đã giết người đến điên rồi.

Vốn dĩ rời Venezuela là định về nước, ai ngờ lại nhận được lời cầu cứu của nhà họ Liễu.

Một con tàu hàng của họ bị cướp ở Somalia, hàng hóa có thể không cần, nhưng lần này người áp tải lại là cháu trưởng nhà họ Liễu, Liễu Vân Triết, người được định sẵn sẽ là môn chủ đời tiếp

theo của Hồng Môn Pháp.

Họ đã tìm mọi mối quan hệ có thể, nhưng đối phương hét giá hai tỷ đô la Mỹ, không đưa sẽ giết con tin.

Môn chủ nhà họ Liễu không còn cách nào khác đành phải cầu cứu ông chú, hy vọng Ngô Đồng có thể giúp đỡ dàn xếp.

Cướp biển Somalia có lớn có nhỏ cả mấy chục đội tàu.

Ngô Đồng chỉ từng giao dịch với băng cướp biển Hắc Sâm, nhưng thế là đủ rồi.

Cướp biển sẽ phản kháng rất kịch liệt với sự vây quét của thế lực bên ngoài, nhưng nếu là sự sáp nhập của đồng nghiệp thì sự kháng cự sẽ nhỏ hơn nhiều.

Tất cả các băng cướp biển lớn hơn một chút đều được thành lập từ việc sáp nhập các nhóm nhỏ.

Đối với đám tép riu kia mà nói, dù sao đãi ngộ cũng sàn sàn nhau, làm việc cho ai mà chẳng được.

Vì vậy, Ngô Đồng chỉ cần giết sạch đám chóp bu của băng cướp biển Thiết Miêu, chuyện còn lại tự nhiên sẽ có băng Hắc Sâm tiếp quản.

Đừng nhìn Ngô Đồng ở trong mộ không lợi hại bằng Trương Khởi Linh, thật ra đó là vì không đúng chuyên môn.

Nói cho đúng thì, ám sát mới là nghề chính của hắn.

Động tác của Ngô Đồng không hề chậm, nhưng ẩn nấp và ám sát cũng đều cần thời gian.

Đợi đến lúc hắn cùng băng Hắc Sâm hộ tống đội tàu của Liễu Vân Triết ra khỏi Somalia thì Ngô Tà đã vào viện điều dưỡng rồi.

Lúc này mà đi máy bay về nước thì đã không kịp, Ngô Đồng chỉ có

thể bỏ ra 100 điểm tích lũy để đổi một lần dịch chuyển của hệ thống.

Mà hệ thống vì không kịp thời nhắc nhở ký chủ về tiến trình cốt truyện nên đã vui vẻ bị quay như chong chóng nửa tiếng đồng hồ.

Ngô Đồng: Dù thời gian có gấp đến đâu, thời gian để xử lý mi thì ta vẫn sắp xếp được.

Hệ thống: Ký chủ nói chút đạo lý đi, nhắc nhở kích hoạt cốt truyện sao có thể tính cả thời gian di chuyển được chứ.

Ngươi chạy nửa vòng trái đất ra ngoài lêu lổng có thể trách ta sao.

Ngô Đồng: Đạo lý ta đều hiểu, nhưng ta chính là không nói lý đấy, mi cắn ta đi.

Dáng vẻ thất hồn lạc phách này của Ngô Tà khiến Ngô Đồng đau lòng chết đi được.

Ba hắn đã phải chịu đả kích gì vậy, sao lại trông như một chú chó hoang thế này.

À không, tự mắng cả mình rồi.

Sự xuất hiện đột ngột của Ngô Đồng làm Ngô Tà giật nảy mình, sau đó nỗi tủi thân trong lòng không kìm nén được nữa, đôi mắt đỏ ngầu trừng mắt nhìn Ngô Đồng: Mấy tháng nay con đã đi đâu làm gì.

Đừng lừa ba, ba muốn nghe sự thật.

Ngô Đồng ngẩn người, ba hắn chưa bao giờ nghiêm khắc chất vấn hắn như vậy.

Hắn có một dự cảm, nếu lúc này hắn nói dối, e rằng mối quan hệ cha con sẽ xuất hiện rạn nứt.

Trong Đạo Mộ Bút Ký có quá nhiều người lừa dối Ngô Tà, hắn không muốn phụ lòng tin của ba mình.

Ngô Đồng đi tới, rúc vào lòng Ngô Tà, ôm tay anh cọ cọ: Con đến Mỹ thăm sư huynh trước, lì xì cho mấy đứa nhỏ.

Sau đó lại đến Pháp, Anh, Ý, Mexico.

Những nơi đó đều có phân đường của Hồng Môn, vai vế của con trong Hồng Môn rất cao, các đương gia ở những nơi đó đều thuộc hàng cháu chắt của con.

Họ bị các băng đảng bản địa đàn áp, con là bậc trưởng bối, thỉnh thoảng sẽ đến chống lưng cho họ.

Ba, có ai đã nói gì với ba sao.

Con là con trai ruột của ba, có chuyện gì ba cứ hỏi thẳng con.

Ngô Tà không nhịn được sờ sờ đầu Ngô Đồng: Ba hỏi thì con sẽ nói sao.

Vậy con nói cho ba biết, con có phải đã từng giết người không.

Hay nói đúng hơn, con có phải đang coi giết người như một trò chơi không.

Ngô Đồng vừa nghe giọng điệu này liền hiểu ra, chắc chắn là có người đã kể cho ba hắn nghe về hành động của hắn ở châu Âu.

Khả năng lớn nhất chính là A Ninh.

Lão già Cửu Đức Khảo này tay chân dài thật, không chừng chuyện cảnh sát quốc tế can thiệp cũng có bàn tay của lão ta nhúng vào.

Nếu đã bại lộ, Ngô Đồng cũng không định giấu nữa.

Hắn đưa cho ba một chai nước rồi bắt đầu giảo biện, à không, giải thích.

Ba, con thề với ba, con tuyệt đối không có sở thích giết người.

Con đúng là đã giết rất nhiều người, nhưng con chưa bao giờ ra

tay với dân thường, những kẻ con giết đều là rác rưởi của xã hội.

Ba, ba cho rằng giết người chính là người xấu sao.

Hay cứu người chính là người tốt.

Nếu một người cứu một con sói, và con sói đó sau này cắn chết 100 con cừu, vậy thì đối với 100 con cừu đó, người cứu sói là người tốt hay người xấu.

Nếu một người giết một con sói, vậy thì sẽ có 100 con cừu thoát khỏi vận mệnh bị sói cắn chết, vậy đối với 100 con cừu đó, người giết sói lại là người tốt hay người xấu.

Ba có biết lần đầu tiên con giết người là vì cái gì không.

Ở Mexico, cần sa tràn lan, mà Hồng Môn có tổ huấn không được phép đụng vào thuốc phiện.

Băng đảng xã hội đen lớn nhất địa phương, Tiệp Khắc Lợi Nhĩ, đã bắt cháu trai của sư huynh con, Đoạn Minh Hiệp, ép bọn họ tiêu thụ cần sa trong phân đường.

Ba, ba nói xem con nên làm gì bây giờ.

Đứa bé đó đã gọi con hai năm là ông chú nhỏ, con có thể trơ mắt nhìn nó đi vào chỗ chết sao.

Ngô Tà không biết nên nói gì, chỉ thở dài: Ba biết con chịu ơn dưỡng dục của nhà họ Đoạn, nhưng con rốt cuộc vẫn chỉ là một đứa trẻ.

Chẳng lẽ nhà họ Đoạn không có người khác có thể xử lý sao.

Ngô Đồng lắc đầu: Biện pháp đương nhiên là có, nhưng đó là phải dùng mạng người để lấp vào.

Xã hội đen thanh toán nhau, chết cả trăm người là chuyện rất bình thường.

Nhưng nếu con ra tay, vậy thì chết chỉ có người của đối phương.

Mạng của đệ tử Hồng Môn cũng là mạng người.

Con đã có năng lực này, tại sao phải dùng họ làm bia đỡ đạn để lấp vào lỗ hổng đó chứ.

Chương 60

Lúc con mới đến Hồng Môn còn chưa đầy 3 tuổi, những đệ tử đó thấy con đều sẽ cung kính cúi đầu gọi con là sư tổ.

Nếu con đã nhận được sự tôn kính của họ, vậy thì khi con có năng lực, tự nhiên cũng muốn báo đáp họ.

Ba, ba nói con làm sai sao.

Ngô Tà lắc đầu: Con làm đúng, giết kẻ ác chính là làm việc thiện, nhà Phật còn có Nộ Mục Kim Cang mà, ba cũng không phải người cổ hủ.

Vậy sau đó thì sao.

Ngô Đồng tiếp tục nói: Sau đó con nói chuyện với Minh Tề, Minh Tề là cháu trưởng của sư huynh, nó hiện đang ở Thượng Hải, có dịp con sẽ đưa đến cho ba xem.

Minh Tề nói rất nhiều người da trắng kỳ thị người da màu, tình hình ở các nước châu Âu đều tương tự.

Nhà họ Đoạn của họ thế lực phát triển không tồi, tình cảnh còn khá tốt.

Nhà họ Liễu ở Pháp và nhà họ Tề ở Anh còn không bằng họ, đặc biệt là nhà họ Liêu ở Ý, người thừa kế đã được định sẵn còn bị Mafia đánh cho tàn phế hai chân.

Lúc đó con nghĩ đơn giản, cho rằng tất cả đệ tử Hồng Môn đều là văn bối của mình, họ bị bắt nạt thì trưởng bối như con tự nhiên phải ra mặt cho họ.

Thế rồi con mượn người của sư huynh gửi thiệp bái kiến đến Hồng Môn các nước.

Họ có lẽ cũng đã nghe chuyện ở Mexico, một vài gia tộc bị đàn áp tàn nhẫn đã thử cầu cứu con.

Có lẽ họ cũng thật sự không còn cách nào khác, nếu không cũng sẽ không tin tưởng một đứa trẻ như con.

Nếu họ đã coi con là cọng rơm cứu mạng, con sao có thể để họ thất vọng được.

Cứ như vậy, con càn quét từng nhà một, cụ thể đã giết bao nhiêu người con cũng không nhớ rõ nữa, quá nhiều.

Ba, ba hãy tin con, con không hề cảm thấy giết người rất vui, đó chỉ là thủ đoạn để con tạo uy tín.

Con quá nhỏ, nếu không dùng thủ đoạn máu tanh và cứng rắn này để dọa bọn họ, thì bọn họ sẽ chỉ không ngừng khiêu khích thôi.

Ba, ba giận sao.

Trước đây con không nói với ba là sợ ba không thích con.

Lần này con đều thẳng thắn cả rồi, vậy sau này ba còn cần con nữa không.

Ngô Tà nhìn dáng vẻ đáng thương của con trai, trong lòng mềm nhũn: Vậy sau này con không được không nói một lời mà bỏ đi nữa.

Đừng tưởng con ở bên ngoài uy phong lẫm liệt là ba không dám đánh con.

Trẻ con bỏ nhà đi bụi thì nên bị đánh vào mông, con thấy sao.

Ngô Đồng khoa trương dùng hai tay nhỏ che mông mình, lắc đầu lia lịa: Không dám, không dám, sau này con không bao giờ bỏ nhà đi nữa đâu.

Xem thái độ này của Ngô Tà là đã qua ải, Ngô Đồng thầm giơ ngón cái trong lòng.

Dỗ ba hắn, hắn chính là chuyên nghiệp.

Nào ngờ Ngô Tà lại nói tiếp: A Ninh nói con bị cảnh sát quốc tế mời nói chuyện, sau đó đến Syria.

Trước khi về con ở đâu, đừng hòng lừa gạt cho qua, thành thật khai báo hết cho ba.

Ngô Đồng mặt mày méo xệch.

Mụ đàn bà nhiều chuyện A Ninh này thật đáng ghét, nhất định phải tìm cơ hội đánh cho một trận.

Nhưng hiện tại hắn chỉ có thể dỗ ba mình trước, thế là hắn đem chuyện đi Somalia đánh cướp biển kể lại cho ba nghe một lần.

Lại còn tự hào kể công với Ngô Tà: Lần này con không chỉ cứu được Liễu Vân Triết và tàu hàng của anh ta, mà còn cứu được rất nhiều đồng bào người Hoa bị cướp biển giam giữ.

Họ còn nói sau khi về nước sẽ lập bài vị trường sinh cho con nữa đấy.

Con chính là đã làm việc tốt mà.

Ngô Tà nhìn vẻ mặt kiêu ngạo của Ngô Đồng, một tay bế bổng cậu lên rồi tung cao, cuối cùng cũng nở nụ cười vui vẻ: Con làm rất đúng, con trai của ba giỏi quá.

Lần này cuối cùng cũng qua ải, Ngô Đồng vội vàng chuyển chủ đề: Ba, ba ở đây làm gì vậy.

Con vội đến tìm ba nên đã dùng bùa dịch chuyển của sư môn.

Còn tưởng sẽ được dịch chuyển về nhà chứ, không ngờ lại chạy đến sa mạc này.

Ba đến đây du lịch à.

Ngô Tà lúc này mới phản ứng lại, đúng rồi, con trai đột nhiên xuất hiện, anh chỉ mải thẩm vấn thằng bé mà quên mất chuyện này.

Thế là tò mò hỏi: Thật sự có bùa dịch chuyển sao.

Vậy con có biết ngự kiếm phi hành không.

Chẳng lẽ tu tiên là thật.

Ngô Đồng lắc đầu: Bây giờ là thời đại mạt pháp, linh khí không đủ, cho dù có công pháp tu tiên cũng không luyện thành được.

Lá bùa dịch chuyển này vẫn là sư phụ con để lại, con không vẽ được.

Hơn nữa nó cũng không phải muốn đi đâu là đi đó, chỉ có thể đưa mình đến bên cạnh người thân đặc biệt, mà phải dựa vào sự lôi kéo của huyết mạch, bắt buộc phải có người thân cùng huyết thống mới được.

Ba vẫn chưa trả lời con, ba chạy đến đây làm gì.

Nơi này hoang vắng quá đi.

Tâm trạng vốn đang rất tốt của Ngô Tà lại có chút hụt hẫng vì câu hỏi của Ngô Đồng.

Tuy con trai đã trở về, nhưng thái độ của Buồn chai dầu và Gấu chó vẫn khiến anh rất khó chịu.

Thế là Ngô tiểu cẩu bắt đầu mách lẻo với con trai, lên án hành vi tàn ác của hai kẻ kia đối với mình.

Ngô Đồng nghe xong liền hùa theo ba mắng Gấu chó một trận, sau đó lại lên án mạnh mẽ sự vô tình của chú Trương, cuối cùng lại hỏi ba: Vậy ý ba là sao.

Ba có muốn đi không.

Ngô Tà nghĩ ngợi rồi vẫn nói: Muốn đi.

Dựa vào đâu mà tôi phải nghe lời gã Buồn chai dầu đó.

Bọn họ không cho tôi đi cùng thì tôi tự đi.

Ngô Đồng giơ tay làm dấu OK: Ba muốn đi thì chúng ta đi.

Có con trai ở đây, không ai có thể bắt nạt ba được.

Bọn họ không cho ba đi, con sẽ tháo hết lốp xe của họ, cả đám khỏi đi luôn.

Ngô Tà bị lời nói của con trai chọc cười: Được, chúng ta đi tháo lốp xe của họ.

Sau đó Ngô Tà lại tỏ ra khó xử: Vậy chúng ta đi bằng cách nào, bây giờ quay về gọi xe còn kịp không.

Ngô Đồng lại hỏi: Ba có biết họ muốn đi đâu không.

Ngô Tà: Biết, trạm tiếp theo của họ là một ngôi làng nhỏ tên là Lam Sai, bản đồ định vị hẳn là có.

Nhưng đoạn đường sau đó thì cần có người dẫn đường, chúng ta phải đuổi kịp họ trước khi họ rời khỏi đó.

Ngô Đồng không quan tâm mà xua tay: Ba yên tâm, chúng ta chắc chắn sẽ đuổi kịp.

Ba xem đây là cái gì.

Nói xong, hắn vung tay lên, một chiếc xe địa hình sa mạc được độ lại chuyên dụng liền xuất hiện từ không trung.

Món đồ này là Ngô Đồng đặt làm riêng cho sa mạc.

Hắn còn đặt làm rất nhiều công cụ có thể dùng đến trong Đạo Mộ Bút Ký, như phòng kính trong suốt chống rắn, bè da chuyên dụng cho đầm lầy, đồ bảo hộ chống chất kiềm để đối phó với lầu canh nhà họ

Trương.

Phàm là những thứ sau này có thể dùng đến đều đã được cất giữ trong không gian.

Đợi lần này từ đầm lầy rắn trở về, ước chừng điểm tích lũy cũng đủ rồi, hắn sẽ đổi thêm vài cái nhẫn không gian rồi phân chia đồ vật ra, ít nhất có thể làm cho tỷ lệ sống sót của Thiết Tam Giác tăng lên một nửa, độ thoải mái khi trộm mộ cũng tăng năm phần.

Ngô Tà vừa nhìn thấy chiếc xe này đã thích mê.

Đàn ông mà, có ai không yêu xe chứ.

Nơi này cũng không có đèn tín hiệu hay cảnh sát giao thông, Ngô Tà cứ theo định vị vệ tinh mà phóng như bay, xem như đã thỏa mãn cơn nghiện đua xe.

Ngô Đồng nhìn dáng vẻ phấn khởi của ba mình mà cười thầm.

Vẫn là dáng vẻ ngây thơ trong sáng này mới hợp với ba hắn hơn.

Ngô tiểu cẩu cụp tai thật sự quá đáng thương.

Lúc đầu Ngô Tà còn hứng thú bừng bừng lái chiếc xe mới phóng như bay, nhưng sau hơn một tiếng thì có chút nhàm chán, cún con hơi mệt rồi.

Chiều cao của Ngô Đồng cũng không thể lái xe, hết cách, phần cứng không đạt tiêu chuẩn.

Nhưng hắn có hệ thống là hack, trực tiếp chuyển sang chế độ lái tự động, sau đó để hệ thống giúp hắn điều khiển xe và theo dõi tình hình giao thông.

Hai cha con liền nằm ở hàng ghế sau cùng nhau ăn vặt và xem bút ký của Trần Văn Cẩm.

Không thể không nói, có lúc Ngô Tà đúng là tâm lớn thật.

Con trai hắn nói chiếc xe này là sản phẩm công nghệ cao khái niệm mới, còn an toàn hơn cả người thật lái, thế mà anh tin ngay, không chút gánh nặng bắt đầu lười biếng nằm ườn ra, hoàn toàn không lo sẽ bị lật xuống mương.

Dù sao thì đồ của con trai anh cũng nghiên cứu không hiểu, dùng tốt là được, quản nó có phù hợp với định luật vật lý hay không.

Chương 61

Nếu giữa con trai hắn và Newton chỉ có thể tin một người, thì dĩ nhiên hắn chọn con trai mình.

A Ninh xuất phát trước họ hơn bốn tiếng.

Nếu họ giữ tốc độ cao nhất thì ba tiếng là có thể đuổi kịp.

Kết quả là Ngô Tà ôm con trai ngủ thiếp đi ở hàng ghế sau, hệ thống vì để ổn định đã giảm tốc độ xe xuống hơn một nửa.

Ngô Tà đúng là mệt thật, ngồi máy bay nửa đêm rồi lại đến nhà ma kinh hồn, lượng vận động trong ngày hôm nay đã bằng mười ngày trước kia.

Giấc ngủ này kéo dài đến tận sáng hôm sau, anh bị tiếng kêu thảm thiết của Gấu chó đánh thức.

Ngô Đồng ban đêm tỉnh dậy đổ thêm xăng cho xe, để hệ thống nghỉ ngơi vài tiếng rồi lại ngủ tiếp.

Kết quả khi A Ninh và nhóm của cô ta sáng sớm chuẩn bị khởi hành thì thấy một chiếc xe địa hình siêu lớn lái ngang qua họ.

Điều kinh khủng nhất là chiếc xe đó lại không có người lái.

Thuyền ma thì đã từng thấy, xe ma thì đây là lần đầu tiên.

Chiếc xe đó cứ duy trì tốc độ bốn năm mươi cây số một giờ đều đều tiến tới, còn biết tránh cả những tảng đá và hố cát trên đường.

A Ninh vội vàng cho đoàn xe đuổi theo.

Con đường này, vào thời điểm này mà xuất hiện một chiếc xe như vậy là quá nhạy cảm, trực giác mách bảo cô ta chắc chắn có liên quan đến Tháp Mộc Đà.

Đoàn xe của A Ninh chạy rất nhanh, hơn mười phút đã bỏ xa bọn Ngô Đồng, sau đó dàn thành hàng ngang chặn kín con đường.

Hệ thống vì an toàn chỉ có thể từ từ dừng xe lại.

A Ninh và Gấu chó đến trước xe xem xét.

Ghế lái và ghế phụ đều không có người, kết quả lại phát hiện ở hàng ghế sau, Tiểu Tam gia nhà họ Ngô đang ôm con trai ngủ say sưa.

A Ninh nhíu mày, sao Ngô Tà này lại âm hồn không tan thế.

Còn đứa con trai sát thần của anh ta đến từ lúc nào.

Lần này nhiệm vụ của mình lại gay go rồi.

Gấu chó cười buồn gõ gõ cửa sổ xe: Tiểu Tam gia, dậy đi, mặt trời phơi đến mông rồi.

Tiếc là Ngô Tà ngủ quá say, mà cách âm của chiếc xe này cũng thật sự quá tốt, thế mà không có chút động tĩnh nào.

Gấu chó định trực tiếp kéo cửa xe ra, tay vừa chạm vào tay nắm đã bị điện giật cho kêu thảm một tiếng.

Lần này thì lại đánh thức Ngô Tà dậy.

Ngô tiểu cẩu mơ màng nhìn đám người vây quanh xe, mình đã đuổi kịp rồi sao.

Chiếc xe này của con trai không tồi nha, còn biết tự động tìm người.

Thật ra Ngô Đồng đã tỉnh từ lúc xe dừng lại.

Lớp vỏ ngoài cùng của chiếc xe này có trang bị chống cạy khóa và giật điện.

Ngô Đồng bảo hệ thống cho Gấu chó nếm mùi một chút, xem như là báo thù nho nhỏ cho ba mình.

Lần đi đầm lầy rắn này Gấu chó là gián điệp của chú Ba Ngô cài vào, nếu hắn đánh bị thương gã thì sợ sẽ ảnh hưởng đến nhiệm vụ tiếp theo, nhưng không báo thù cho ba thì hắn lại thấy không cam lòng.

Vừa hay tay gã ngứa ngáy đến kéo cửa xe, Ngô Đồng cảm thấy nếu không giật điện gã một cái thì có lỗi với cơ hội tốt này quá.

Ngô Tà vươn vai lười biếng xuống xe, liếc nhìn những người xung quanh rồi cười khẩy với A Ninh: Sao đây.

Cô Ninh định chặn đường cướp bóc à.

Các người không cho tôi đi cùng, cũng không cho tôi tự đi sao.

Vẻ mặt khoe khoang này của Ngô Tà khiến A Ninh rất khó chịu, cô ta cau mày lườm Ngô Tà một cái.

Ngay sau đó, cô ta liền thấy Ngô Đồng một cước đá vào bụng mình, khiến cô ta bay xa năm sáu mét.

A Ninh một tay ôm bụng quỳ trên đất, thử mấy lần mà không đứng dậy nổi.

Những người xung quanh đều cảnh giác lùi lại vài bước, có người còn sờ lên súng, A Ninh vội vàng xua tay ngăn lại.

Ngô Đồng lạnh lùng nói với cô ta: Biết tao là người thế nào mà còn dám vênh mặt với ba tao, ai cho mày dũng khí đó.

Cửu Đức Khảo à.

Mấy tháng nay Ngô Đồng vẫn luôn giết người, lệ khí trên người nặng hơn trước rất nhiều, ngay cả Gấu chó cũng phải dựng tóc gáy.

Xem ra những gì A Ninh nói với Ngô Tà đều là thật, thằng nhóc này đúng là đã ra nước ngoài giết người, hơn nữa ít nhất cũng giết không dưới trăm người, mùi máu tanh trên người nặng hơn trước quá nhiều.

A Ninh cũng bị sát khí của Ngô Đồng kích thích đến toát mồ hôi lạnh, cô ta cuối cùng cũng hiểu được Búp bê ác quỷ trong tài liệu có nghĩa là gì.

Cô ta có cảm giác mình sẽ bị giết chết bất cứ lúc nào.

Nhưng cô ta không thể chết, cô ta vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ của ông chủ.

A Ninh cắn đầu lưỡi, cứ thế quỳ một gối trên đất, cúi đầu xin lỗi Ngô Tà.

Xin lỗi, Ngô tiên sinh.

Tất cả đều là lỗi của tôi, xin ngài hãy tha thứ.

Ngô Tà vội vàng né người sang một bên.

Tuy anh không thích A Ninh lắm, nhưng dù sao người ta cũng là con gái, con trai mình làm thế này có hơi quá đáng.

Nhưng con trai là vì bênh vực mình, anh lại không thể làm mất mặt con, đành phải xua xua tay nói: Thôi thôi, tôi không để bụng đâu.

Cái đó, cô mau đứng dậy đi, tôi không so đo nữa.

A Ninh lại liếc nhìn Ngô Đồng, Ngô Đồng hừ một tiếng không thèm để ý đến cô ta.

Hắn dựa vào xe che giấu, từ trong không gian lấy ra chậu rửa mặt, kem đánh răng, bàn chải và các đồ dùng vệ sinh cá nhân khác, kéo ba mình đi rửa mặt đánh răng, hoàn toàn phớt lờ đám người xung quanh.

Ngô Tà vội vàng ra hiệu cho Gấu chó đỡ A Ninh dậy.

Tiểu kịch trường: A Ninh: Đàn ông đánh phụ nữ là đồ rác rưởi.

Ngô Tà: Nó vẫn còn là một đứa trẻ mà.

Gấu chó: Hai thế lực không nói lý va chạm, chuồn thôi.

Bàn Tử: Là một lão già trăm tuổi, ngươi sợ cái gì.

Lúc Ngô Đồng đá bay A Ninh thì Trương Khởi Linh đã đến.

Nhưng Ngô Đồng không thèm liếc y lấy một cái.

Đứa nhỏ đang thù dai, giả vờ không nhìn thấy.

Trương Khởi Linh cũng không tiến lên.

Lần đi Tháp Mộc Đà này sinh tử khó lường, y không hy vọng cha con nhà họ Ngô đi mạo hiểm, nhưng xem ra vẫn là không thoát được.

Ngô Đồng dường như cao hơn một chút, vẫn dễ thương mềm mại như vậy, nhưng thế thì đã sao.

Lần này sau khi đi Tháp Mộc Đà về, có lẽ y sẽ không còn nhớ đến họ nữa.

Thay vì để đứa trẻ này sau này đau lòng, chi bằng cứ để nó ghét mình ngay từ bây giờ.

Trương Khởi Linh lặng lẽ quay về xe, lấy ra một tấm ảnh.

Đó là ảnh y đang bế Ngô Đồng mặc bộ đồ con gà con.

Y đã cố ý in ra một tấm để mang theo bên mình.

Chương 62

Y không muốn quên đứa trẻ này, nhưng vận mệnh của nhà họ Trương không cho y quyền tùy hứng.

Hai cha con nhà họ Ngô sau khi rửa mặt xong thì quay trở lại xe.

Ngô Đồng liếc nhìn A Ninh: Thế nào, còn không tránh đường.

Đợi tôi đâm qua à.

A Ninh cũng không dám hỏi hai cha con họ rốt cuộc muốn làm gì, chỉ có thể vội vàng chỉ huy đoàn xe nhường đường.

Lần này Ngô Tà không dùng chế độ lái tự động nữa, mà trực tiếp đạp ga lên 120 cây số một giờ, để lại cho đám người A Ninh một làn bụi mù.

Họ lại đi trên đường hai ngày, trong khoảng thời gian này hai bên không hề có liên quan gì đến nhau.

Gấu chó có chút kỳ lạ, bên họ đều là mấy người thay phiên nhau lái xe, dù sao lái xe đường dài mấy tiếng đồng hồ, người sắt cũng không chịu nổi.

Nhưng chiếc xe của nhà Ngô Đồng kia dường như không cần người lái.

Gã thường xuyên nhìn thấy hai cha con nhà họ Ngô nằm trên ghế sau chơi game, ăn vặt, khiến Gấu chó một phen ghen tị.

Nếu là trước kia, gã đã sớm sáp lại kiếm chác rồi, nhưng lần này thân phận gã không rõ ràng, tạm thời chỉ có thể đứng nhìn mà thèm.

Ai, làm nội gián thật không phải là việc của con người.

Xe đến Lam Sai thì xảy ra một sự cố nhỏ.

Một chiếc xe của A Ninh bị lật xuống mương xói mòn do gió.

Người tuy không sao nhưng xe thì hỏng, họ đành phải để lại một chiếc xe nữa để hỗ trợ.

Sau chuyện này, A Ninh có vẻ tâm sự nặng nề.

Trang bị xe địa hình của họ đều là loại tốt nhất, nhưng điều kiện ở đây quá tệ, chỉ cần xảy ra vấn đề thì chẳng khác nào xe bị liệt.

Đây còn chưa vào đến lòng chảo mà đã hỏng một chiếc, thực sự không phải điềm tốt.

Món đồ này lại không giống như lạc đà, bị thương còn có thể tự lành, đồ công nghệ cao càng mong manh càng khiến người ta đau lòng.

Điều đáng bực hơn là hai cha con Ngô Tà.

Chiếc xe của họ quả thực quá thần kỳ.

Trong tình trạng không người lái mà lại có thể né tránh chính xác tất cả các chướng ngại vật, ngay cả lộ trình di chuyển cũng không hề sai lệch.

Trang bị tốt như vậy sao có thể không khiến người ta thèm muốn.

Định Châu Trác Mã đã được A Ninh thuê, nhưng con đường tiếp theo bắt buộc phải dựa vào người dẫn đường, cho nên Ngô Tà chỉ có thể lại đến tìm A Ninh đàm phán.

Thái độ của Ngô Tà khá khách khí.

Họ không cần bất kỳ trang bị nào của A Ninh, chỉ cần A Ninh có thể cho họ đi ké người dẫn đường cùng vào Tháp Mộc Đà.

Đổi lại, anh và con trai có thể giúp đỡ A Ninh về mặt vũ lực.

A Ninh cười khổ gật đầu.

Cho dù Ngô Tà bắt họ cõng anh vào, cô ta cũng không dám không

đồng ý.

Ngô Đồng vì nể mặt ba mình có thể sẽ không giết cô ta ngay tại chỗ, nhưng việc trả thù sau đó cũng không phải là thứ cô ta có thể chịu đựng được.

Cô ta có chút hối hận vì lúc trước đã lắm lời.

Nói cho cùng, cô ta chỉ là ghen tị, ghen tị với sự may mắn của Ngô Tà, ghen tị với việc anh được mọi người bảo vệ, ghen tị với việc anh không cần nỗ lực cũng có thể có được mọi thứ mà người khác hằng ao ước.

Từ sau khi xem tài liệu về Ngô Đồng, cô ta đặc biệt không hiểu.

Rõ ràng đứa trẻ đó ở bên cạnh Ngô Tà giống như một đứa trẻ thực thụ, tuy võ công rất lợi hại nhưng lại mềm mại đáng yêu, hoàn toàn không nhìn ra dáng vẻ sẽ giết người.

Nhưng những tài liệu đó cũng thể hiện rõ đứa trẻ này đáng sợ đến mức nào.

Những người bị Ngô Đồng giết chết đều có đặc điểm rất rõ ràng, hoặc là một lỗ đạn giữa trán, hoặc là cả cái đầu bị lưỡi dao sắc bén chặt đứt.

Những tấm ảnh chồng chất đó trông đến rợn người.

Người bạn của ông chủ đã nhấn mạnh nhiều lần rằng không được trêu chọc nó.

Chỉ vì nhất thời ghen tị mà mình suýt làm hỏng việc của ông chủ, vậy thì tiếp theo nếu muốn lập công chuộc tội, chỉ có thể xây dựng quan hệ tốt với Ngô Tà trước.

Thái độ của A Ninh khiến Ngô Tà rất vui.

Quả nhiên lời của con trai anh nói là đúng, sự răn đe bằng vũ lực

cần thiết có thể giải quyết rất nhiều vấn đề.

Cái đuôi của Ngô tiểu cẩu lại có chút vểnh lên.

Từ khi con trai anh trở về, mọi việc đều thuận lợi hơn rất nhiều.

Thái độ của A Ninh và Gấu chó đều tốt lên, chỉ có gã Buồn chai dầu kia vẫn là bộ mặt liệt không thèm để ý đến ai.

Nếu hai cha con nhà họ Ngô đã gia nhập đoàn xe, vậy thì sau đó họ liền đỗ xe cùng một chỗ.

Buổi tối đang định nghỉ ngơi thì người đàn ông dân tộc Tạng tên Trát Tây đến tìm Ngô Tà, nói rằng bà của anh ta tìm anh có việc.

Ngô Tà dẫn con trai đi cùng anh ta đến bên đống lửa trại của họ, không ngờ Buồn chai dầu cũng ở đó.

Bà lão tên Định Châu Trác Mã nói có một lời nhắn muốn để lại cho họ.

Ngô Tà có chút không hiểu, Định Châu Trác Mã lại nói: Người đó nói cô ấy tên là Trần Văn Cẩm.

Cô ấy nói sẽ ở một nơi đã hẹn chờ các vị 10 ngày, nếu các vị không đến thì cô ấy sẽ tự mình đi vào.

Cả Ngô Tà và Trương Khởi Linh đều có vẻ mặt kinh ngạc.

Ngô Đồng lén liếc nhìn con dâu của Định Châu Trác Mã, cũng không biết lúc này là bản thân cô ta hay là Trần Văn Cẩm giả trang.

Bỗng nhiên Buồn chai dầu hỏi một câu: Cô ấy có khỏe không.

Bà lão kia cười một cách kỳ quái rồi nói: Nếu cậu đến kịp, cậu sẽ biết.

Sau đó bà ta đứng dậy định đi ra ngoài, rồi lại nói thêm một câu: Cô ấy còn dặn tôi nói với các vị, Nó đang ở ngay giữa các vị, phải cẩn

thận.

Ngô Tà mặt mày ngơ ngác, Trương Khởi Linh thần sắc không rõ, chỉ có Ngô Đồng biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng hắn lại không nói gì cả.

Ngô Tà quay người hỏi Trương Khởi Linh: Rốt cuộc là chuyện gì vậy.

Tại sao lời nhắn này lại gửi cho cả hai chúng ta.

Trương Khởi Linh lại xoay người định đi, Ngô Tà có chút tức giận, một tay giữ chặt y: Anh không được đi.

Không ngờ Tiểu ca liếc nhìn anh một cái, thế mà lại thật sự ngồi xuống.

Lần này ngược lại làm cho Ngô Tà ngẩn ra.

Ngô Đồng lặng lẽ quấn mình trong chiếc chăn lông dày cộm, chỉ lộ ra nửa cái đầu chuẩn bị xem kịch.

Trương Khởi Linh lạnh lùng hỏi: Cậu có chuyện gì.

Ngọn lửa trong lòng Ngô Tà vừa bị dập tắt lại bùng lên: Tôi có chuyện muốn hỏi anh, anh không thể trốn tránh nữa, anh nhất định phải nói cho tôi biết.

Kết quả Trương Khởi Linh lại nhắm mắt lại: Tôi sẽ không trả lời.

Ngô Tà gào lên: Mẹ kiếp, tại sao.

Anh có gì không thể nói, anh xoay chúng tôi như chong chóng, đến một lý do cũng không cho, anh coi tôi là cái gì.

Trương Khởi Linh bỗng nhiên mở mắt: Cậu không thấy mình rất kỳ lạ sao.

Chuyện của tôi, tại sao tôi phải nói cho cậu biết.

Ngô Tà ngẩn người, không khí tức thì có chút khó xử.

Ngô Đồng lại rụt người vào trong, cố gắng hạ thấp sự tồn tại của mình.

Hắn bây giờ có chút giống đứa trẻ khi cha mẹ cãi nhau, ai cũng không thể chọc vào, tốt nhất là đừng lên tiếng, nếu không để lửa đạn chuyển hướng sang mình thì toi.

Sau một lúc im lặng, Trương Khởi Linh nói: Ngô Tà, cậu theo tới làm gì.

Thật ra cậu không nên bị cuốn vào.

Chú Ba của cậu đã làm không ít chuyện vì cậu, vũng nước này không phải là nơi cậu có thể lội vào.

Oa, Ngô Đồng tắc lưỡi, 39 chữ, không đeo áo choàng mà có thể nói nhiều chữ như vậy, đây chắc là phá kỷ lục rồi.

Trương Khởi Linh lại nói tiếp: Thật ra, có những lúc nói dối là để bảo vệ người khác.

Có những sự thật mà cậu không cách nào chấp nhận được.

Ngô Tà tức giận nói: Có thể chấp nhận được hay không nên để tôi tự mình phán đoán.

Chương 63

Có lẽ tôi không muốn anh bảo vệ thì sao, tôi chỉ muốn chết một cách thống khoái không được à.

Anh có hiểu được nỗi đau khổ khi không biết gì cả không.

Ngô Đồng thầm than trong lòng: Chết mịa, câu này chọc đúng vào chỗ đau của đại Trương ca rồi, ba già đúng là hảo hán.

Ngô Đồng lại rụt người nhỏ bé của mình lại, cố gắng ngụy trang mình thành một cây nấm.

Trương Khởi Linh trầm mặc một lúc lâu mới nói: Tôi hiểu, hơn nữa tôi còn hiểu rõ hơn cậu.

Đối với tôi mà nói, những chuyện tôi muốn biết còn nhiều hơn cậu rất nhiều, nhưng tôi không có bất kỳ ai để có thể níu lấy mà hỏi như cậu.

Ngô Tà cũng đột nhiên nghĩ ra, Trương Khởi Linh đã từng mất trí nhớ, đây không phải là đang xát muối vào vết sẹo của người ta sao.

Trương Khởi Linh nói tiếp: Tôi là một người không có quá khứ và tương lai.

Tất cả những gì tôi làm chỉ là để tìm kiếm mối liên hệ giữa tôi và thế giới này.

Tôi từ đâu đến.

Tại sao tôi lại ở đây.

Y nhìn bàn tay của mình, nhàn nhạt nói: Cậu có thể tưởng tượng được sẽ có một người như tôi không.

Nếu trên thế giới này tôi biến mất, sẽ không có ai phát hiện ra,

giống như trên thế giới này chưa từng có tôi tồn tại, sẽ không để lại một chút dấu vết nào.

Có lúc tôi soi gương, thường hoài nghi chính mình có phải thật sự tồn tại, hay chỉ là ảo ảnh của một người.

Oa, oa, kỷ lục lại bị phá, lần này còn dài hơn.

Ngô Đồng chui trong chăn lông lộ ra cái đầu nhỏ, nhìn cảnh tượng kinh điển này mà kích động đến hai mắt sáng rực, hắn mãn nguyện rồi.

Ngô Tà có chút kích động: Không khoa trương như cậu nói đâu.

Nếu cậu biến mất, ít nhất tôi sẽ phát hiện ra.

Sau đó lại như đột nhiên nghĩ ra điều gì, anh quay người lôi Ngô Đồng đang bọc trong chăn lông ra rồi nhét vào lòng y: Đồng Đồng cũng sẽ phát hiện, nó rất thích anh, phòng của anh ngày nào nó cũng cho người quét dọn, nó còn lén gọi anh là Buồn cha nữa đấy.

Ngô Đồng đơ cả người, ba già lôi con qua đây làm gì.

Có liên quan gì đến con đâu.

Con chỉ yên lặng xem kịch thôi cũng nằm không trúng đạn à.

Bản năng sinh tồn bùng nổ, nhóc con vội vàng vùi mặt vào lòng Trương Khởi Linh, lẩm bẩm nói: Cái này không thể trách con được, ba con gọi anh là Buồn chai dầu, hơn nữa từ Buồn cha cũng là ba nói trước.

Không khí vừa rồi còn có chút bi thương, nháy mắt đã tràn ngập sự hài hước.

Trương Khởi Linh nhìn Ngô Tà với ánh mắt dò hỏi, Ngô Tà có chút xấu hổ xoa xoa tay: He he, cái đó, nói nhầm, nói nhầm.

Ngô Đồng cười trộm, ba của hắn đôi khi đúng là cao thủ phá

không khí.

Trương Khởi Linh không còn xoắn xuýt về cái biệt danh kia nữa, thật ra hắn biết biệt danh mà Ngô Tà đặt cho mình.

Tiểu ca ôm thân hình nhỏ bé ấm áp của Ngô Đồng, lắc đầu với Ngô Tà: Chuyện của tôi, có lẽ đợi đến ngày tôi biết được đáp án, tôi sẽ nói cho cậu.

Nhưng chuyện của chính cậu mà cứ bám lấy tôi thì sẽ không có được đáp án đâu.

Tất cả những điều này đối với tôi cũng đều là một bí ẩn.

Tôi nghĩ cậu đã có đủ bí ẩn rồi, không cần thêm nữa đâu.

Nói rồi y đưa Ngô Đồng cho Ngô Tà rồi đi ra ngoài.

Ngô Tà ôm con trai gọi với theo một tiếng: Cậu có thể nói cho tôi biết ít nhất một chuyện được không.

Trương Khởi Linh dừng bước nhìn hắn.

Tại sao cậu lại muốn chui vào trong cánh cửa đồng đó.

Ngô Đồng cũng chớp đôi mắt cún con, tò mò nhìn Trương Khởi Linh, hắn cũng muốn biết.

Có lẽ là vì không muốn hai cha con thất vọng, Trương Khởi Linh suy nghĩ một lúc rồi vẫn nói: Tôi chỉ đang làm lại những việc Uông Tàng Hải đã làm năm đó.

Ngô Tà vẫn chưa từ bỏ, hỏi tiếp: Vậy cậu đã thấy gì ở bên trong, sau cánh cửa khổng lồ đó là nơi nào.

Trương Khởi Linh trầm mặc một lúc lâu rồi nói: Bên trong đó, tôi đã thấy được điểm cuối cùng, điểm cuối cùng của vạn vật.

Sau đó y lại nói thêm một câu: Tôi đứng về phía cậu.

Nói xong liền nhanh chân rời đi.

Hai cha con nhà họ Ngô mắt to trừng mắt nhỏ nhìn nhau, cái điểm cuối cùng này rốt cuộc là cái quái gì.

Nói cũng như không nói.

Tiếc là gã Buồn Chai Dầu này rõ ràng đã vặn chặt nắp bình, có hỏi nữa cũng không ra được gì, Ngô Tà chỉ đành ôm con trai về ngủ.

Ngày hôm sau, họ rời khỏi ngôi làng nhỏ nát bươm này.

Con đường phía trước trên bản đồ hiển thị là khu không người, ngay cả vết lốp xe cơ bản cũng không có.

Tình hình giao thông vô cùng tồi tệ, dưới lớp cát bụi sa mạc lúc nào cũng có thể có đá tảng và hố sâu.

Mà Định Châu Trác Mã lại phải dựa vào những tảng đá bị gió bào mòn và những vùng trũng để tìm dấu hiệu đi đường, điều này khiến đoàn xe không thể không tiến gần đến những con dốc gần núi đá.

Cuối cùng, A Ninh đành căng da đầu thương lượng với Ngô Tà, hỏi xem có thể để xe của hắn đi tiên phong không, vì xe của hắn có vẻ đặc biệt tiên tiến, có thể tránh được một số chướng ngại vật mà họ không nhìn thấy.

Đã là hợp tác thì đương nhiên phải có chút thành ý, Ngô Tà rất hào phóng đồng ý.

Những chiếc xe kia đều ngoan ngoãn xếp hàng sau xe của họ, đi theo lộ trình của Ngô Tà quả thật đã tránh được rất nhiều sự cố ngoài ý muốn.

Ngây Thơ bị nắng chiếu đến choáng váng, nhìn ra ngoài sa mạc cát vàng cuồn cuộn mà có chút nảy sinh ý định rút lui.

Rốt cuộc tại sao hắn lại cứ nhất quyết phải đến nơi này tìm chết

chứ.

Nếu là biển cả hay rừng rậm thì còn có nhiều tài nguyên để tận dụng, nơi này chỉ có một mảnh cát vàng, dù có ba đầu sáu tay cũng không thể nào tự mình đi ra khỏi sa mạc được.

Hắn đây là có con trai chống lưng nên hơi bay bổng, ỷ vào việc không lo ăn uống mà làm màu.

Nhưng đã đến rồi thì không thể quay đầu lại được nữa, hối hận cũng chẳng có tác dụng gì.

Ngô cún con chỉ đành tự an ủi mình, coi như là vì Buồn Chai Dầu đi, ai, thật ghen tị với y có được người bạn trượng nghĩa như mình.

Đoàn xe của họ đi dọc theo một lòng sông đã cạn, đi được ba ngày mới đến cuối lòng sông.

Lúc này, sa mạc đã hoàn toàn biến thành sa mạc đúng nghĩa.

Định Châu Trác Mã nói: Phải đi vòng qua vùng sa mạc này mới đến được cửa núi muối, nơi cô ấy và đội của Văn Cẩm tách ra.

Ở đó có một tảng đá lớn kỳ lạ, giống như một cổng thành khổng lồ nên rất dễ tìm.

Nhưng ở nơi sa mạc và núi muối giao nhau, địa hình thay đổi mỗi ngày, dù là người dẫn đường kinh nghiệm nhất cũng không dám dễ dàng đi vào.

Trên xe của Ngô Tà được trang bị GPS tiên tiến nhất, nên điểm này không cần lo lắng.

Sau khi họ đi tiếp được hai ngày, gió lớn đột nhiên nổi lên, cát vàng mù mịt khiến tầm nhìn gần như bằng không, tốc độ xe cũng giảm xuống mức thấp nhất.

Đi ngược gió thêm một lúc nữa, cả xe và người lái đều đã đến giới

hạn, ngay cả bộ đàm cũng không thể liên lạc được.

Ngô Tà đành phải cho xe dừng lại, những chiếc xe phía sau dường như đã dừng từ lâu.

Hai cha con chán chường ngồi trong xe ăn vặt.

Vật tư của họ muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, không cần phải tiết kiệm như đám người A Ninh, dù đang ở giữa sa mạc hoang vu, tiêu chuẩn sống cũng không hề giảm sút.

Ngô Tà còn đang tiếc hùi hụi vì Buồn Chai Dầu không chịu lên xe, đúng là có phúc mà không biết hưởng.

Ăn ngon uống tốt còn có nhãi con để cưng nựng, chẳng phải sướng hơn chen chúc với đám người kia sao.

Ngô Đồng cũng hùa theo, chú Trương của hắn trông chẳng còn tươi tắn gì cả.

Hai cha con nhà họ Ngô đang nằm ườn ra trong xe thì đột nhiên có người gõ cửa sổ, vẻ mặt rất vội vã.

Ngô Tà cảm thấy không ổn, dường như đã xảy ra chuyện cần họ xuống giúp đỡ, bèn tìm áo choàng và kính chắn gió đeo vào.

Hắn còn dặn Ngô Đồng không được xuống xe, thân hình nhỏ bé nặng có năm mươi cân của con trai, lỡ bị gió thổi bay thì hắn biết tìm đâu.

Sợ con trai không nghe lời, hắn lại dọa: Con mà thật sự muốn ra ngoài thì cũng phải đợi ba về, rồi tự buộc dây thừng vào eo, ba kéo con coi như thả diều.

Ngô Đồng biết có thể là xe của họ bị kẹt, cũng không định xuống chịu khổ, vội gật đầu đồng ý không ra ngoài.

Nhưng hắn lại lôi ra một chiếc mũ bảo hiểm đặc chế đưa cho ba

mình: Ba đội cái này vào đi, con thấy bên dưới cát bay đá chạy, đừng để bị vỡ đầu đấy.

Ngô Tà cũng thấy con trai nói có lý, bèn tháo kính chắn gió, đội mũ bảo hiểm rồi xuống xe.

Kết quả, chân vừa đặt lên sa mạc đã cảm thấy không ổn, những viên đá nhỏ theo gió thổi qua, đập vào mũ bảo hiểm kêu leng keng.

Ngô Tà thầm may mắn, nếu không có mũ bảo hiểm của con trai thì giờ hắn đã có ít nhất mấy cục u to rồi.

Đi ngược gió hơn mười phút mới thấy một chiếc xe bị kẹt trong cát, kính đã bị đá lăn làm vỡ nát.

Có người còn bị đá làm vỡ kính chắn gió, mặt đầy máu.

Họ đang thu dọn đồ đạc trong xe, định tìm một nơi khuất gió thì đột nhiên một quả pháo sáng bay vụt qua.

Ngô Tà thầm chửi: Thằng ngu nào lại bắn pháo sáng trong ngày gió lớn thế này.

Nhưng nghĩ lại thấy có gì đó không đúng, chắc chắn là đã gặp phải nguy hiểm cực lớn, nếu không sao lại phạm phải sai lầm sơ đẳng như vậy.

Chương 64

Mấy người cuối cùng cũng tìm được một chỗ trú gió tốt, đó là một dãy núi đá lớn.

Ngô Tà vẫy tay ra hiệu cho mọi người chạy về phía núi muối, nhưng khi quay lại thì phát hiện xung quanh đã không còn ai.

Vừa rồi hắn chỉ mải giữ thăng bằng cơ thể, cộng thêm mũ bảo hiểm cản trở thính giác, cũng không biết mọi người đã biến mất từ lúc nào.

Tình huống đột nhiên chỉ còn lại một mình này hắn đã gặp không phải một hai lần, nhưng trước đây đều là ở trong cổ mộ, không ngờ thể chất xui xẻo của hắn ở sa mạc cũng linh nghiệm.

Ngô Tà chỉ có thể đi theo hướng ánh đèn về phía núi đá, nhưng con đường này dường như đi mãi không đến nơi, ánh sáng đó cứ lơ lửng ở đó không xa không gần, như thể hắn đi cả buổi mà chẳng được gì.

Ngay lúc hắn mệt đến mức muốn nằm xuống ngủ một lát thì cứu tinh cuối cùng cũng đến.

Buồn Chai Dầu và Gấu Chó đến tìm hắn, kéo hắn đi về hướng ngược lại.

Hắn quay đầu nhìn lại thì ánh đèn ban nãy đã biến mất, lẽ nào là mình bị ảo giác.

Lúc này có Nam Hạt Bắc Ách hộ tống, cuối cùng cũng an toàn đưa được tiểu công chúa họ Ngô đến nơi trú gió.

Sau đó, hai vị đại thần này lại đi ra ngoài đón người.

Ngô Tà có chút bực mình, mình cũng đã được huấn luyện mấy tháng rồi, sao vẫn chênh lệch lớn như vậy.

Chẳng phải nói cần cù bù thông minh sao, là mình chưa đủ chăm, hay là quá vụng nên bù không nổi.

Lòng tự trọng của Ngô cún con bị tổn thương.

Họ đang ở trong một vùng trũng của lòng sông, bên trong đã có rất nhiều người ngồi co ro, tâm trạng ai cũng không tốt.

Hai vị đại thần lại lần lượt đưa thêm một vài người về.

Ngô Tà muốn họ đưa Ngô Đồng đến đây, nhưng nghĩ lại rồi thôi.

Chiếc xe đó rất đặc biệt, đá đập vào kính xe ngay cả một vết xước cũng không có, chắc chắn còn an toàn hơn ở đây, đương nhiên, tiền đề là con trai hắn đừng có tìm chết.

Cơn gió này kéo dài suốt ba tiếng đồng hồ mới có dấu hiệu yếu đi, lúc đó trời đã tối mịt.

Họ nói phải chuẩn bị qua đêm ở đây.

Ngô Tà trong lòng có chút sốt ruột, níu lấy Buồn Chai Dầu nói: Ngô Đồng đang ở một mình trong xe.

Tôi sợ tối nó ngủ một mình sẽ sợ, hay là chúng ta quay lại tìm nó đi.

A Ninh trong lòng cười khẩy, sợ cái quái gì.

Tiểu tam gia nhà họ Ngô này có vấn đề về đầu óc à, đã biết con trai mình là loại hàng gì rồi mà vẫn còn coi nó như em bé.

Còn cái tên sát thần kia nữa cũng bị thần kinh, rõ ràng là một ác ma giết người không chớp mắt, thế mà ngày nào cũng làm nũng bán manh giả làm con nít.

Nhà họ Ngô này có gen di truyền tâm thần phân liệt à.

Cả nhà toàn đồ dị hợm.

Trương Khởi Linh cũng có chút lo lắng cho Ngô Đồng, y sợ nhóc con gan to bằng trời đó sẽ tự mình xuống xe.

Dù một người có mạnh đến đâu cũng không thể chống lại tự nhiên, với cân nặng của tiểu gia hỏa kia, trong cơn gió này chắc chắn sẽ bị thổi bay lên trời.

Đang lúc hai người định quay lại tìm Ngô Đồng thì đột nhiên nghe thấy tiếng còi xe.

Chiếc xe việt dã sa mạc đặc chế kia vậy mà lại lái tới.

Ngô Tà lập tức mừng rỡ nhảy cẫng lên, kéo Buồn Chai Dầu chạy ra ngoài.

Ngô Đồng đâu có ngốc, hắn chưa tự tin đến mức cho rằng mình có thể chống lại sức mạnh của thiên nhiên.

Nhưng hắn cũng là người có hack, tuy tiếc rẻ 200 điểm để đổi một viên Định Phong Châu.

Nhưng để hệ thống lái xe thì không cần tốn tiền, nên hắn yên tâm thoải mái sai khiến Cẩu Thống lái xe cho mình, rất thuận lợi tìm được ba hắn.

Có chiếc phòng ngủ di động cỡ lớn này của Ngô Đồng, Ngô Tà cũng không cần phải quay về co ro trong hốc đá ăn cát nữa.

Dưới sự nài nỉ của Ngô Đồng, Trương Khởi Linh cũng ở lại.

Ghế sau xe hạ xuống biến thành một chiếc giường lớn, ba người chen chúc một chút vẫn có thể ngủ được.

Đều là đàn ông nên cũng không có gì phải câu nệ, họ vậy mà còn thay cả đồ ngủ.

Trương Khởi Linh vốn không muốn thay, nhưng Ngô Đồng lại lôi ra một bộ đồ ngủ liền thân hình gà con, còn nói muốn thay thì phải

thay cùng nhau.

Trương Khởi Linh quyết định nuông chiều bản thân lần cuối, hơn nữa bộ đồ bảo hộ trên người toàn là cát, làm bẩn giường cũng không tốt.

Bên ngoài gió vẫn rất lớn, tiếng gió gào thét như ma quỷ, ngay cả trong không khí cũng toàn mùi bụi đất.

Gấu Chó quấn chặt áo choàng, co ro trong lòng sông thầm chửi: Tên câm này thật không phúc hậu, một nhà ba người đi hưởng phúc, bỏ lại người mù đáng thương một mình ở đây, quá không có nghĩa khí.

Mặc kệ đám người bên dưới chịu khổ ra sao, ba người trên xe lại ngủ vô cùng yên ổn.

Chiếc xe này có độ kín và cách âm cực tốt, không có tạp âm, bụi bẩn, cũng không cần lo lắng vấn đề an toàn.

Trương Khởi Linh ôm chú gà con mềm mại dễ thương, ngủ một giấc ngon nhất trong nhiều ngày qua.

Sáng sớm hôm sau, gió đã ngừng hẳn.

Lúc này không còn cát bụi cản trở tầm mắt, mọi người bắt đầu chia nhóm đi tìm xe.

Ngô Tà tỉnh dậy thì không thấy Buồn Chai Dầu đâu, hỏi ra mới biết y đã cùng Hắc Kính đi tìm người mất tích.

Hôm qua họ vẫn còn 4 người chưa tìm thấy, nhưng vì trời tối nên không tiếp tục tìm kiếm.

E là lành ít dữ nhiều.

Xe của A Ninh hư hỏng khá nhiều, mọi người tranh thủ sửa chữa gấp, nhưng vẫn có mấy chiếc không thể cứu vãn.

Gấu Chó và Buồn Chai Dầu không tìm thấy người, Trát Tây nói gió sẽ nổi lên lại nên chỉ có thể xuất phát trước.

Lúc này vì xe cộ giảm bớt, mọi người đành phải chen chúc ngồi chung.

Trương Khởi Linh cuối cùng cũng đồng ý ngồi lên xe của Ngô Tà.

Vị trí lái xe còn có thêm Gấu Chó mặt dày chen vào, chiếc xe hoàn toàn tự động lái, hắn ngồi ở ghế lái cũng chỉ là vật trang trí.

Nhưng nghĩ đến thân phận nội gián của hắn, Ngô Đồng vẫn không đuổi hắn xuống, dù sao lúc ở biển cát, ba hắn cũng nhờ Gấu Chó cứu mạng không ít lần, Ngô Đồng vẫn rất cảm kích.

Nhưng Ngô Đồng luôn có một thắc mắc, Gấu Chó vì ba hắn mà liều mạng như vậy rốt cuộc là vì cái gì.

Ngô Đồng tự tổng kết ra ba điểm.

Một: Gấu Chó cũng có thù với Uông gia, kẻ thù của kẻ thù thì phải bảo vệ thật tốt.

Hai: Hắc Hoa là thật, bảo vệ bạn thân của vợ là chuyện nên làm.

Ba: Vì tình bạn mấy chục năm với tên câm, nhận lời Trương Khởi Linh chăm sóc góa phụ của y.

Dù sao lúc đó Trương Khởi Linh ở trong cửa đồng sinh tử không rõ, Mập Mạp còn trêu Tà Đế là Ngô tiểu quả phụ nữa mà.

Ngô Đồng cảm thấy cả ba điểm đều có khả năng, nếu có thể vượt qua sa mạc, nhất định phải hỏi cho ra lẽ.

Nhóc Đồng tuy không xui xẻo, nhưng lại hoàn toàn di truyền lòng hiếu kỳ và trí tưởng tượng bay xa của ba nó.

Gấu Chó cũng thở phào nhẹ nhõm, đây mới là cuộc sống của con người chứ, không những không cần lo lắng về việc lái xe mà thỉnh

thoảng còn có đồ uống trái cây cung cấp.

Ở giữa sa mạc mà có thể ăn được kem, bạn có tin nổi không.

Gấu Chó hạnh phúc đến muốn rơi nước mắt.

Chương 65

Sau đó hắn liền phàn nàn với Trương Khởi Linh: Tên câm nhà cậu đúng là có phúc không biết hưởng, nếu hai ngày trước cậu chịu lên xe, người mù này cũng có thể thơm lây hưởng chút phúc lợi rồi.

Trương Khởi Linh không thèm để ý đến người mù, y đang ăn trái cây.

Dâu tây vừa to vừa đỏ, khế cắt hình ngôi sao, dưa Hami cắt thành miếng nhỏ Một hộp lớn bảy tám loại trái cây đều được ướp lạnh, vừa tươi vừa ngon, khiến tâm trạng nặng nề của Trương Khởi Linh cũng nhẹ nhõm đi vài phần, y đây cũng coi như là kịp thời hưởng lạc đi.

Họ lần này đi không chậm, đến chạng vạng cuối cùng cũng đến được nơi trú gió do Trát Tây chọn, đó là một ngọn núi đá lớn hình bánh bao.

Cắm trại ở đây ít nhất sẽ không bị gió thổi bay lều, cũng có thể để mọi người ngủ một giấc yên tâm.

Ngô Tà bọn họ ban ngày ngủ no trên xe, lúc này ngược lại rất tỉnh táo, dắt con trai xuống đi dạo tiêu thực.

Đột nhiên nghe có người hô lớn: Bác sĩ, bác sĩ, mau tới đây, tìm thấy A K rồi.

Anh chàng A K này chính là một trong 4 người mất tích, Ngô Tà cũng vội chạy tới hóng chuyện.

Không ngờ anh ta lại đi đến được đây, nơi này cách chỗ họ dừng xe hôm qua hơn 20 cây số, lẽ nào là bị gió thổi tới.

Lão K kia sau khi được cứu chữa cuối cùng cũng tỉnh táo lại một chút, nói rằng 3 người mất tích còn lại đang ở trong thành Ma Quỷ

phía trước.

Đôi mắt A Ninh lập tức sáng lên, định vào trong đó tìm người.

Ngô Tà ban ngày ngủ đủ giấc cũng định góp một tay, liền nói muốn đi cùng A Ninh.

Ngô Đồng cũng không ngăn cản, hắn nhớ ở đó có một con tàu chìm rất lớn, vừa hay hắn cũng muốn đi theo xem thử.

Họ đi trong thành Ma Quỷ được bảy tám dặm, vì có Trát Tây dẫn đường nên khá thuận lợi, và quả thật đã tìm thấy con tàu chìm đó.

Ngô Tà kinh ngạc, không ngờ sa mạc đến nước còn hiếm, vậy mà lại có một con tàu lớn như vậy, thật không khoa học chút nào.

A Ninh nói muốn lên đó tìm kiếm, biết đâu người của họ ở bên trong, mọi người đều đồng ý, lần lượt trèo vào trong tàu.

Con tàu bị phong hóa rất nghiêm trọng, ngoài những tấm ván gỗ mục nát ra thì chỉ còn lại một ít bình gốm.

Họ trèo thêm bảy tám mét nữa, cuối cùng ở khoang đáy tầng thứ hai nghe thấy tiếng tè tè kỳ lạ.

A Ninh kinh ngạc kêu lên: Là tiếng bộ đàm, họ ở bên trong.

Mọi người vội vàng vào tìm kiếm, quả thật đã tìm thấy người, tốn hết chín trâu hai hổ cuối cùng cũng kéo được người ra.

Lúc này, bác sĩ đột nhiên kinh hãi kêu lên: Trên bụng họ toàn là những vết thương nhỏ li ti.

Ngô Đồng liếc nhìn, chi chít khoảng hai ba mươi vết, không chảy nhiều máu, giống như bị thứ gì đó đâm, nhưng nhìn lại quần áo thì không có lỗ thủng.

Ngô Đồng trong lòng đã hiểu rõ, xem ra là Thi Biết Vương.

Bác sĩ kia tiêm cho họ thứ gì đó, sau đó lấy ra một túi oxy cho họ thở, nhưng họ không có gì để giữ ấm cho mấy người này, ít nhất cũng cần một cái lều và túi ngủ.

Ở đây chỉ có Trát Tây biết cách xem hướng đá, ông nói sẽ đi lấy đồ và gọi người đến giúp.

Trát Tây đi rồi, chỉ còn lại mấy người họ trông chừng bệnh nhân.

Ngô Tà đốt lò không khói, tăng lớn ngọn lửa, hy vọng có thể giữ ấm cho họ.

Sa mạc ngày đêm chênh lệch nhiệt độ lớn, ban đêm vẫn rất lạnh.

Ngô Đồng không muốn để ba hắn chịu khổ, nói với A Ninh và những người khác một câu Không được lại đây rồi kéo ba hắn ra sau một ngọn núi đá.

Doraemon Đồng trực tiếp lấy ra một căn phòng kính hình bán nguyệt đường kính 3 mét.

Thứ này được đúc nguyên khối, làm bằng thủy tinh công nghiệp đặc chế, mở cửa bước vào là hoàn toàn cách biệt với bên ngoài, dù là gió cát hay động vật đều không vào được.

Và vì bản thân nó trong suốt, nên có thể dùng để quan sát tình hình bên ngoài, trong khi người ngoài nhìn vào trong lại không rõ.

Ngô Đồng lại lần lượt lấy ra nệm và chăn lông, cùng ba hắn thoải mái ngủ một giấc bên trong.

Đám người của A Ninh chắc chắn không dám lại gần, nhưng để cho chắc ăn, hắn vẫn để hệ thống canh gác cho mình, nếu có người đến gần thì giúp hắn tạm thời ẩn thân, dù sao Cẩu Thống cũng không cần ngủ, vừa hay để nó gác cửa.

Hệ thống: Nếu không phải ta không có tay, thật muốn giơ ngón

giữa với ngươi.

Tuy ta không phải người, nhưng ngươi đúng là chó thật.

Lúc 6 giờ sáng, hệ thống đánh thức Ngô Đồng, nói rằng Trát Tây và những người khác còn nửa tiếng nữa là quay lại.

Ngô Đồng chỉ đành đánh thức ba hắn, thu lại căn phòng kính.

Ráng nhịn một chút, đợi đến khi vào đầm lầy, chỉ còn lại một mình A Ninh thì tốt rồi, nếu cô ta không biết điều, Ngô Đồng không ngại cho cô ta một cú mất trí nhớ vật lý.

Khi Ngô Tà và con trai rửa mặt xong thì đoàn xe cũng đến.

Họ đã dời toàn bộ doanh trại đến đây, bắt đầu vận chuyển đồ đạc từ con tàu chìm ra.

Vợ của Định Châu Trác Mã nấu trà bơ và bữa sáng, Ngây Thơ không có khẩu vị, bèn quay về xe để con trai nấu riêng cho mình.

Gấu Chó nhân công lao đã lái xe đến cho Ngô Đồng, đòi một phần cơm rang ớt xanh.

Ngô Đồng còn chu đáo mang cho chú Trương một phần bánh bao và một chén cháo bát bảo.

Bốn người ăn một bữa sáng thịnh soạn trên xe.

Sau đó, Ngô cún con không chịu ngồi yên lại lóc chóc chạy tới xem người ta dọn dẹp đồ đạc.

Trên những chiếc bình gốm có vẽ một số hình màu đen, xem chữ viết thì không phải của người Hán.

Ngô Tà tò mò lại gần hỏi.

Vu Lão Tứ lắc đầu, nói chắc là đồ vật trước thời nhà Đường, vùng lưu vực này từng là lãnh thổ của quốc gia Tây Vương Mẫu,

chắc là có liên quan đến họ.

Nói rồi lại chỉ cho Ngô Tà một hình con chim: Đây là một trong những đồ đằng của Tây Vương Mẫu, Tam Thanh Điểu.

Tương truyền Tây Vương Mẫu biết ma pháp, rất nhiều quốc gia đều đến triều cống.

Những miệng bình đó đều được niêm phong, Ngô Tà tò mò cầm lên ngửi thử, có một mùi hăng hăng, cảm giác hơi quen thuộc.

Ngô Đồng xoa trán nhìn ba mình tìm chết, ba hắn có cái tật gì vậy.

Thấy cái gì cũng muốn ngửi thử, đã quên chuyện ngửi cái trứng lừa kia rồi sao.

Lần đó suýt nữa thì nôn ra mật xanh mật vàng mà sao vẫn không chừa.

Ngô Đồng biết rõ trong bình này toàn là đầu người, hơn nữa là đầu người chứa Thi Biết Vương bên trong.

Nếu ba hắn biết mình đang ôm một cái đầu người mà cứ hít hà mãi, không biết có ói ra món hoành thánh nhỏ đã ăn sáng nay không, thế thì lãng phí quá, hắn cũng không còn nhiều hộp.

Nhưng thấy ba mình hứng khởi chạy tới chạy lui, Ngô Đồng cũng không nói toạc ra, hắn xấu xa chờ xem Ngô cún con biến sắc.

Dự đoán của Ngô Đồng nhanh chóng ứng nghiệm.

Mọi người dọn dẹp trong đống bình gốm vỡ và tìm thấy một quả cầu đen, trên đó còn dính lông đen, phân biệt kỹ một chút thì ra là một cái đầu người.

Ngô Tà nhớ lại mình đã ôm đầu người ngửi cả buổi, sắc mặt lập tức có chút xanh mét, cảm giác bữa sáng trong dạ dày đang cuộn trào.

Ngô Đồng ha hả, xem lần này ngươi có chừa không.

Vu Lão Tứ giải thích cho mọi người về cái gọi là tế đầu người, khiến mọi người liên tục tắc lưỡi, mấy kẻ thống trị thời cổ đại này thật không phải thứ tốt lành gì.

Đột nhiên có người hét lên: Cái đầu đang động đậy.

Mọi người nhìn theo tay anh ta, quả nhiên thấy một cái đầu đang lúc lắc, như thể còn sống vậy.

Ngô Tà có chút chột dạ nghĩ, không phải lại là tại mình đấy chứ, mình chỉ ngửi một chút, còn mỗi cái đầu mà cũng có thể khởi thi được sao, còn có thiên lý hay không.

Kết quả là lớp bùn đất trên đầu người đó đột nhiên nứt ra, từ bên trong chui ra hai con côn trùng nhỏ màu đỏ.

Đầu Ngô Tà ong lên một tiếng, mẹ nó đây lại là mấy con Thi Biết Vương.

Rất nhanh, côn trùng bò ra ngày càng nhiều, hắn vội la lên một tiếng: Chạy mau, lùi lại, đây là Thi Biết Vương, có độc kịch, dính vào là chết.

Tiếc là người táy máy tay chân ở đâu cũng có, tìm chết cũng không phải là độc quyền của Ngây Thơ.

Một kẻ xui xẻo theo phản xạ có điều kiện bắt lấy một con, rất nhanh những nốt mẩn đỏ đã lan ra khắp người hắn.

Ngô Tà hét lớn: Đừng chạm vào anh ta, dính vào là chết, tìm cách giết hết lũ côn trùng này đi, chúng nó biết bay, đến lúc đó tất cả mọi người đều phải chết.

Mọi người phản ứng lại, vội vàng cởi áo đi đập lũ côn trùng, lục tục lại có hai người kêu thảm thiết, những cái đầu người xung quanh đều từ từ lúc lắc.

Chương 66

Ngô Tà một tay bế con trai lên, quay người bỏ chạy.

Khi đi ngang qua A Ninh, hắn chỉ kịp hét lên một tiếng Có Thi Biết Vương rồi chạy vụt qua.

Ngô Tà cứ thế chạy về phía cửa núi, Trương Khởi Linh đang trông xe ở đó, hắn theo bản năng muốn đi tìm Buồn Chai Dầu.

Tiếc là vì quá hoảng loạn, hắn hình như đã chạy sai hướng.

Ngô Đồng cũng không nhắc nhở, hắn cũng hơi mù đường, dù có biết đi nhầm cũng không chỉ được đường đúng.

Trước tiên cứ thoát khỏi đám đông đã, đợi đến khi không có ai thì sẽ gọi hệ thống ra tay, quan trọng nhất là phải dụ đám Thi Biết Vương này đến đây, đây đều là điểm tích lũy cả đấy.

Vừa rồi hắn đã nhân lúc hỗn loạn thu được một ít, nhưng cũng không dám làm quá lộ liễu, dù sao có ba hắn, một tay nghề dụ quái, thì mấy em Thi Biết Vương đáng yêu sớm muộn gì cũng sẽ tự tìm đến.

Trong nguyên tác, A Ninh và ba hắn bị lạc trong thành Ma Quỷ, lần này có hắn ở đây thì khác.

Đối với việc ba hắn theo bản năng ôm hắn bỏ chạy mà không để ý đến A Ninh, hắn rất hài lòng.

Điều này chứng tỏ trong lòng ba hắn, hắn chính là bảo bối quan trọng nhất.

Nếu Ngô Đồng có đuôi, lúc này chắc đã vẫy tít như cánh quạt rồi.

Ngô Tà ôm con trai chạy như điên, phía sau một đám lớn Thi Biết Vương bám riết không tha, càng lúc càng tụ lại nhiều hơn, trông như

một đám sương mù màu đỏ.

Ngô Đồng tắc lưỡi, hắn thật sự không hiểu mấy thứ tà vật này nghĩ gì, sức hấp dẫn của ba hắn lớn đến vậy sao.

Bỏ cả đám người bên kia không gặm mà cứ chuyên đuổi theo một người.

Nhưng mấy thứ nhỏ bé này đến đúng lúc, vừa đến gần họ khoảng hai mét thì đã bị hệ thống thu vào túi.

Nghe tiếng điểm tích lũy cộng vào liên tục, Ngô Đồng vui như mở cờ trong bụng.

Thu xong, hắn vỗ vai ba mình bảo dừng lại.

Ngô Tà nghi ngờ quay đầu nhìn lại, không còn một con Thi Biết Vương nào cả.

Lẽ nào mình chạy quá nhanh nên cắt đuôi được chúng.

Cũng có thể là mấy thứ đó mới nở, vẫn còn là em bé, nên bay không nhanh.

Ngô Đồng không để ý đến sự nghi hoặc của ba mình, cười hì hì nói: Con có một tin tốt và một tin xấu, ba muốn nghe tin nào trước.

Ngô Tà cạn lời: Đến lúc nào rồi mà còn giỡn mặt, con không thể nghiêm túc một chút được sao.

Chúng ta đang chạy trốn đấy.

Ngô Đồng không quan tâm, cười nói: Có con ở đây, ba lo cái gì.

Ngã ở đâu thì nằm ở đó nghỉ một lát thôi.

Chúng ta có đồ ăn, đồ uống, có nhà ở, cửa kính đóng lại thì có bao nhiêu Thi Biết Vương cũng không cần sợ, sống ở đâu mà chẳng được.

Ngô Tà cũng nghĩ thông rồi, hắn chỉ nhớ lời Buôn Chai Dầu nói

máu kỳ lân không khắc chế được Thi Biết Vương, mà quên mất khoang vũ trụ của con trai mình.

Dù sao bây giờ cũng an toàn, Ngô Tà đòi một lon Coca đá rồi ngồi xuống đất, hắn chạy một mạch chân run cả lên.

Ực ực uống nước, Ngô Tà tranh thủ hỏi con trai: Tin xấu là gì.

Để ba nghe xem chúng ta xui xẻo đến mức nào.

Ngô Đồng trông cũng không vội: Chúng ta bị lạc đường rồi.

Ngô Tà lập tức nhìn xung quanh, rất giống nơi họ đỗ xe nhưng không có vết lốp xe, lại gặp quỷ đả tường à.

Quan sát một vòng cũng không phát hiện ra gì, lại nhìn con trai hỏi: Thế còn tin tốt.

Ngô Đồng có vẻ hơi phấn khích: Chúng ta có thể tắm rửa nha, chúng ta mấy ngày rồi chưa tắm, con hôi quá rồi.

Nghe con trai nói vậy, Ngô Tà cũng cảm thấy người ngứa ngáy, nhưng hắn vẫn rất cảm động rồi từ chối: Tắm rửa ở sa mạc thì xa xỉ quá, chỗ con có nước cũng phải dùng tiết kiệm một chút, chúng ta còn không biết con đường phía trước phải đi bao lâu nữa, quá khoe khoang cẩn thận lật thuyền trong mương.

Ngô Đồng cười gian xảo: Yên tâm đi ba già, trong không gian của con có mấy chục tấn nước lận, con biến cho ba một màn ảo thuật xem.

Ngô Tà thấy vẻ mặt tự tin của con trai cũng không khuyên nữa, thế giới của đại lão hắn cũng không hiểu được, cứ theo đó mà hưởng thụ là được.

Lần này, Ngô Đồng thả ra một loại phòng kính khác, lớn hơn và cao hơn cái ban đầu.

Cửa lõm vào một khoảng cong 1 mét, sau đó mặt chính là một hàng rào kính cao 1 mét 5.

Cả căn phòng chính là một cái bồn tắm lớn trong suốt, điều kỳ diệu nhất là bên trong còn chứa đầy nước.

Ngô Đồng cũng không ngại ngùng, ba chân bốn cẳng cởi sạch đồ, bủm một tiếng nhảy vào.

Bồn tắm dài khoảng 4 mét, rộng cũng 3 mét, Ngô Đồng còn có thể bơi vài vòng bên trong, chẳng khác nào một bể bơi nhỏ.

Ngô Tà xấu hổ che mặt, cái nhà và bồn tắm này trong suốt quá, hắn đứng ở cửa cũng có thể nhìn thấy chim nhỏ của con trai.

Hơn nữa, do hiệu ứng biến dạng của mặt kính cong, chân và chim nhỏ của thằng bé trông to một cách đặc biệt, hắn có thể tưởng tượng ra dáng vẻ của mình ở bên trong sẽ thế nào, quá xấu hổ.

Lòng xấu hổ của Ngây Thơ cuối cùng cũng không thắng được sự cám dỗ của hồ nước.

Dù sao, nếu có người đến tìm họ thì cũng chỉ có thể là Gấu Chó và Buồn Chai Dầu, đều là đàn ông thì có gì mà phải ngại.

Tự thuyết phục mình xong, Ngô Tà cũng nhanh chóng cởi sạch quần áo nhảy vào hồ bắt đầu hưởng thụ.

Nước này vậy mà còn nóng hôi hổi, thoang thoảng còn có chút mùi lưu huỳnh.

Ngô Đồng vẻ mặt kiêu ngạo khoe khoang: Đây chính là nước suối nóng chính tông, tắm suối nước nóng giữa sa mạc, con dám nói hai cha con mình là người đầu tiên.

Nói xong liền như một con cá nhỏ bơi lội bên trong.

Bơi một lúc thấy chưa đã, hắn thả ra rất nhiều vịt cao su và ếch

xanh nhỏ nổi lềnh bềnh trên mặt nước để chơi.

Ngây Thơ cũng hứng thú, lấy con vịt cao su hút nước bắn vào con trai, hai cha con cứ thế đánh trận nước trong hồ.

Trên nóc của phòng kính này được lót bằng tấm pin mặt trời, ban ngày có thể cách nhiệt, ban đêm còn có thể cung cấp năng lượng và ánh sáng, nên nhiệt độ trong phòng vô cùng dễ chịu.

Hai cha con chơi mệt thì dựa vào thành hồ nghỉ ngơi, Ngô Đồng lấy ra một tấm ván nổi dùng trong suối nước nóng, trên đó còn bày đĩa trái cây thập cẩm.

Ngô Tà cảm thấy mình quả thật quá sa đọa.

Bên này họ đang kịp thời hưởng lạc, tận hưởng cuộc sống, bên kia Trương Khởi Linh và Gấu Chó đã tìm đến phát điên.

Thi Biết Vương được thả ra đã gây tổn thất nặng nề cho đội của A Ninh, dù đã tiêm thuốc giải độc kịp thời nhưng vẫn có người chết.

Trương Khởi Linh không tìm thấy cha con Ngô Tà thì lo đến phát điên, cũng không thèm che giấu hành tung nữa, liên lạc với Mập Mạp và Phan Tử đang theo sau, cùng nhau đi tìm.

Thể lực của Ngô Tà quả thật đã tốt hơn nhiều, ôm Ngô Đồng chạy được khoảng bốn năm dặm.

Thực ra nói xa cũng không quá xa, chẳng qua Mập Mạp và những người khác phải cẩn thận tìm kiếm xung quanh nên đến hơi chậm.

Mập Mạp từ xa nhìn thấy căn phòng kính thì đã yên tâm, có thể ở sa mạc mà lôi ra được thứ đồ mới lạ này chắc chắn là cháu trai lớn của hắn, xem tình hình này chắc chắn là cha con họ bình an vô sự.

Nhưng khi mấy người đi đến gần thì đều sững sờ.

Ngô Tà từ khi nào lại phóng khoáng như vậy.

Phòng tắm trong suốt cộng thêm bồn tắm trong suốt, thật quá tiền vệ.

Ngô Tà nhìn thấy họ thì kinh hô một tiếng rồi nhanh chóng quay người lại.

Mập Mạp và Gấu Chó lập tức cười phá lên, cái mông trắng của Ngô Tà qua khúc xạ của lớp kính trông to như mông voi vậy.

Còn có Ngô Đồng đang đối mặt thẳng với họ, chú chim nhỏ kia cũng rất đáng kể.

Tiểu gia hỏa này da mặt dày hơn ba nó nhiều, vẫy tay nhỏ chào mời họ vào chơi cùng.

Ngây Thơ lúc thì che trước, lúc thì che sau, than thở mình mất hết liêm sỉ.

Ngô Đồng thấy ba mình xấu hổ muốn chết, vội lấy ra một chiếc khăn tắm choàng cho hắn, lén nhìn sắc mặt Trương Khởi Linh, Tiểu ca vẫn là một gương mặt liệt, không nhìn ra bất kỳ cảm xúc nào, nhưng tai thì hơi ửng đỏ, chắc là do nóng quá.

Ngô Tà choàng khăn tắm xong cũng phản ứng lại, kinh ngạc nhìn Phan Tử và Mập Mạp: Không đúng, sao hai người lại ở đây.

Mập Mạp cười nói: Còn có thể vì sao nữa.

Chẳng phải là do con cáo già tam thúc của cậu sao, hai vị này cũng là đồng chí cách mạng trà trộn vào lòng địch, chúng tôi cứ theo ký hiệu của họ mà truy tìm đến đây thôi.

Ngô Tà lập tức vui vẻ trở lại, hóa ra Tiểu ca và Gấu Chó thật sự là người của mình, họ không hề phản bội tình cảm của hắn.

Phan Tử chau mày với Ngô Tà: Người của chúng tôi đã đợi ở Đôn Hoàng này nửa tháng rồi, chỉ là không ngờ Tiểu tam gia cũng trà trộn

vào.

Tam gia không phải đã bảo cậu đừng dính vào vũng nước đục này sao.

Sao cậu cứ cố chấp vậy.

Ngô Tà bực bội nói: Ông ấy mà thật sự không muốn tôi dính vào thì gửi cuốn băng ghi hình cho tôi làm gì.

Chương 67

Khơi dậy sự tò mò của tôi, mời Mập Mạp, mời Tiểu ca, mời Gấu Chó, chỉ bỏ lại một mình tôi là có ý gì.

Mọi người không cho tôi đi thì tôi không được tự đi à.

Mập Mạp thấy hai người sắp cãi nhau, vội vàng khuyên giải: Đại Phan, cậu cũng nói ít vài câu đi, Thiên Chân đã đến rồi thì cũng không thể quay về được nữa, đến đâu hay đến đó.

Sau đó lại trách Ngô Tà: Thiên Chân cậu cũng đừng quậy nữa, Đại Phan nghe tin cậu mất tích thì lo toát mồ hôi trán, còn cậu thì hay rồi, ở đây tắm suối nước nóng.

Cậu có xứng đáng với việc chúng tôi vượt à không, đi năm sáu dặm đường đến tìm cậu không.

Ngô Tà mắng Phan Tử xong liền hối hận, nhân lúc Mập Mạp cho bậc thang liền nhanh chóng đi xuống: Tôi sai rồi, tôi sai rồi, cảm ơn các vị đại ca đã vất vả, tiểu đệ không có gì báo đáp, chỉ có thể hứa mời rượu thịt, sau này ăn khuya tôi mời.

Mập Mạp hài lòng: Thế còn tạm được.

Nếu đã tìm được người thì cũng nên đi.

Mập Mạp và Gấu Chó tuy thèm thuồng cái bể bơi này, nhưng cũng biết lúc này không nên chậm trễ, đợi hai cha con mặc quần áo xong, mấy người bắt đầu quay về, chỉ một tiếng sau đã đến doanh trại ban đầu.

Lúc này, đội của A Ninh đã lòng người tan rã, không ai định tiếp tục đi nữa.

A Ninh đối với việc hai vị cố vấn phản bội cũng không thể làm gì

hơn, chỉ đề nghị muốn gia nhập đội của họ.

Gấu Chó phải ở lại đây chờ Ngô Tam Tỉnh, xe của họ chở thêm A Ninh có hơi chật một chút nhưng cũng không đến mức không ngồi được.

Ngô Tà nghĩ dù sao lúc trước người ta cũng đã giữ mình lại, nhất thời mềm lòng liền đồng ý.

Những người khác cũng không phản đối, A Ninh võ công không tệ, hơn nữa dường như còn biết một số thông tin mà họ không có, mang theo cô ta có lẽ sẽ có ích.

Lúc này trời đổ mưa, A Ninh nói họ cần đi theo lòng sông đang dâng nước để tìm đường, nếu nước cạn thì lòng sông sẽ bị che khuất.

Mấy người không dám chậm trễ nữa, bỏ lại Gấu Chó và đội của A Ninh rồi trực tiếp xuất phát.

Xe vẫn là tự động lái, Phan Tử và Mập Mạp ngồi hàng ghế trước, hàng ghế sau ngồi A Ninh, Ngô Tà và Trương Khởi Linh.

Ngô Đồng lúc thì ngồi giữa ba và Tiểu ca, lúc thì dứt khoát nằm trên đùi hai người, rảnh rỗi không có việc gì thì ôm máy tính bảng xem phim hoạt hình, nghe trong đó hát Ta là gà con không dễ chọc mà ha hả cười không ngớt.

Không chỉ có khoai tây chiên, bò khô và các loại đồ ăn vặt liên tục, thỉnh thoảng còn lấy ra từng hộp trái cây đã cắt sẵn.

A Ninh rất biết điều giả vờ như không thấy, nên dọc đường đi cũng khá hài hòa.

Xe đi được hai ngày thì lên một con dốc, hệ thống nhắc nhở phía trước không có đường.

Ngô Đồng gọi mọi người xuống xe, lúc này mới phát hiện phía

trước là một vách núi.

Mập Mạp kinh hô một tiếng: Công nghệ cao đúng là trâu bò, nếu là béo gia lái thì một cú ga là đi xuống dưới rồi.

Vách núi phía dưới là một lòng chảo khổng lồ, sương khói lượn lờ, một ốc đảo xanh tươi tốt.

Lòng chảo trông rất mịn, giống như một hố thiên thạch.

Ngây Thơ nhớ lại bút ký của Trần Văn Cẩm, đây hẳn là Tháp Mộc Đà rồi.

Mấy người đi vòng quanh mép lòng chảo một vòng lớn, cuối cùng cũng tìm được lối vào hẻm núi.

Đoạn đầu còn có thể lái xe, nhưng đi không được bao xa đã bị đá lở chặn đường.

Dù xe có trâu bò đến đâu thì nó cũng chỉ là xe, chứ không phải Transformers có thể đứng dậy chạy được, xem ra đoạn đường tiếp theo chỉ có thể dựa vào hai chân mà đi.

Ngô Đồng trong ánh mắt kinh ngạc của A Ninh, bình tĩnh thu hồi chiếc xe, ngay sau đó bắt đầu lôi ra từng món trang bị.

Những khu rừng mưa rậm rạp như thế này phần lớn đều có chướng khí và nhiều rắn rết.

Ngô Đồng từ trong không gian lôi ra từng bộ đồ bảo hộ đi rừng cho mấy người thay.

Hắn cũng lôi ra một bộ đưa cho A Ninh: Tôi tin cô cũng là người thông minh, nên làm thế nào, cô hiểu chứ.

A Ninh cười khổ: Tôi dùng đứa em trai duy nhất của mình để thề, tôi tuyệt đối sẽ không tiết lộ năng lực này của cậu.

Ngô Đồng hài lòng gật đầu: Vậy thì tiếp theo chúng ta là một đội,

hợp tác vui vẻ.

Mấy người thay quần áo xong lại được phát mỗi người một cái ba lô, bên trong ngoài mặt nạ phòng độc nhẹ và bánh quy nén, còn có một ít pháo lạnh, thuốc men và pháo sáng.

Mặc dù có Ngô Đồng, cái kho hàng di động này, nhưng cũng phải tính đến trường hợp mấy người bị lạc.

Ngô Tà lần trước ở Mộ Hạc Quân chính là một bài học, trong ba lô không có một miếng ăn, nếu không phải họ tìm thấy kịp thời, không chừng thật sự phải ăn xác chết cho no bụng.

Mọi người thu dọn xong liền đi sâu vào trong hẻm núi, vẫn là anh cả giới trộm mộ mở đường, Phan Tử phụ trách bọc hậu.

Sau khi vào rừng, trời bắt đầu trở nên vô cùng oi bức, mấy người nhanh chóng ướt đẫm mồ hôi.

Đá và cây cối đâu đâu cũng là rêu xanh, lúc này ưu thế của vóc dáng nhỏ bé liền hiện ra.

Ngoài Ngô Đồng ra thì chỉ có Trương Khởi Linh đi còn khá thuận lợi, những người khác nhanh chóng thở hồng hộc.

Phan Tử từng đánh trận ở Việt Nam, khá am hiểu môi trường rừng mưa, dặn dò mọi người chú ý rắn và côn trùng.

Ngô Tà cũng nhớ đến những gì Văn Cẩm viết trong bút ký: Đầm lầy nhiều rắn, gặp người không sợ, cũng không khỏi căng thẳng lên.

Mọi người đi liên tục hơn ba tiếng đồng hồ, hiếm thấy Ngô Tà lại không hề kêu mệt, có lẽ cũng vì đang hậm hực với chú Ba.

Cậu dù gì cũng là người từng xuống vài cái đấu lớn, dựa vào đâu mà chú Ba lại gạt cậu ra ngoài, cậu phải làm cho ra ngô ra khoai mới được.

Mọi người đi thêm một lúc nữa thì phát hiện trên vách đá phía trước xuất hiện rất nhiều hang động, san sát nhau phải đến cả trăm cái, bên trên phủ đầy rêu xanh nên cũng không biết bên trong điêu khắc thứ gì.

Ngô Đồng tò mò nhìn những hang đá đó, nhảy mấy bước tới gần xem xét, lấy dao găm cạo lớp rêu xanh trên bề mặt, để lộ ra một bức tượng đá kỳ quái.

Phong cách của tượng đá này giống hệt với phong cách điêu khắc trên chiếc bình gốm vớt từ con tàu đắm, hẳn là sản vật của nước Tây Vương Mẫu.

Nhưng khi nhìn thấy thứ được điêu khắc, Ngô Tà lập tức trợn tròn mắt: Đây không phải là chim mặt người ở núi Trường Bạch sao.

Sao ở đây cũng có.

Chẳng lẽ thứ đó cũng là chim di trú, bay qua bay lại giữa núi Trường Bạch và Tháp Mộc Đà à.

Mập mạp xoa cằm: Thiên chân, cậu có thấy địa hình ở đây hơi giống với hoàng lăng dưới lòng đất ở núi Trường Bạch không.

Đều có dạng một cái hố thiên thạch, có khi nào những gì chúng ta trải qua ở núi Trường Bạch chỉ là một buổi diễn tập, còn hang ổ thật sự của chúng nó là ở đây không.

Ngô Tà tự an ủi: Cũng chưa chắc, dù sao khí hậu thay đổi dữ dội, thảo nguyên ban đầu cũng co lại thành một ốc đảo thế này, thức ăn giảm sút, chưa chắc loài chim đó còn sống sót được.

Mập mạp vỗ vai Ngô Tà: Thế thì Béo gia tin lời cậu, chỉ mong Thiên chân cậu là miệng vàng lời ngọc.

A Ninh chụp ảnh lại mấy bức tượng đá, cả nhóm xem xét thêm một lúc không phát hiện gì khác liền lên đường tiếp.

Đi trong rừng rậm thật sự không phải là một trải nghiệm dễ chịu gì.

Mập mạp thấy mọi người đi lại nặng nề liền cất giọng hát mấy bài sơn ca ở phía trước để lấy lại tinh thần, nhưng hát dở tệ, nghe như gọi hồn vậy.

Ngô Đồng bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề, Trương Khởi Linh sống lâu như vậy, liệu hắn có biết hát không nhỉ.

Ngô Đồng cảm thấy mình thật thất sách, đáng lẽ lúc trước nên xây một phòng KTV trong biệt thự, không biết Buồn cha mà cất giọng thì sẽ như thế nào, là giọng hát tuyệt vời như tiếng trời hay là hát như đấm vào tai.

Hay là chờ sau khi hắn mất trí nhớ rồi thử một lần xem sao.

Ngô Đồng vừa nghĩ vừa bật cười thành tiếng, Ngô Tà tưởng con trai đang cười Mập mạp nên cũng không để ý.

Mọi người đang đi thì trời bỗng nổi sấm, trong không khí dần có những hạt mưa lất phất.

A Ninh thở dài: Đi đêm ngoài trời lại gặp mưa gió, xem ra Tây Vương Mẫu cũng không chào đón chúng ta, tối nay chúng ta khổ rồi.

Mập mạp chẳng thèm để tâm: Mưa đi mưa đi, mưa cho mát, cứ oi bức thế này, trứng trong quần Béo gia sắp ấp ra gà con đến nơi rồi.

Phan Tử mắng: Vậy thì ông coi chừng gà con của ông đi, kẻo lát nữa bị sét đánh đấy.

Trương Khởi Linh quay người rút Hắc kim cổ đao ra, Mập mạp lập tức nhớ tới kỷ luật của Tiểu ca, vội kéo Phan Tử lùi lại rồi la lớn: Tụi tôi sai rồi, tụi tôi sai rồi.

Trương Khởi Linh chẳng thèm để ý đến họ, cầm Hắc kim cổ đao

tìm một chỗ cao rồi bắt đầu chặt dây leo.

Mập mạp lén kéo Thiên chân: Tiểu ca không đến mức đó chứ, giận đến thế cơ à.

Thiên chân cốc cho Mập mạp một cái vào đầu: Xem lần sau cậu còn dám dạy hư con trai tôi không.

A Ninh thầm chửi, cái thằng nhóc giết người không gớm tay đó mà còn bị mấy câu chuyện cười tục tĩu dạy hư được sao.

Tên họ Trương câm này đầu óc cũng không bình thường.

Ngô Đồng vừa thấy Tiểu ca dọn dẹp mặt đất là hiểu ngay, cũng lấy ra đường đao bắt đầu chặt dây leo xung quanh, còn gọi mọi người: Mau dọn ra một khoảng đất trống, tối nay chúng ta ngủ ở đây.

Mập mạp và Phan Tử cũng nghĩ đến phòng kính của Ngô Đồng, tinh thần lập tức phấn chấn hẳn lên, mấy người nhanh chóng dọn ra một khoảng đất trống lớn.

Ngô Đồng liên tiếp lấy ra ba căn phòng kính, hai lớn một nhỏ, Mập mạp và Phan Tử một căn, nhà cậu ba người một căn, căn nhỏ nhất cho A Ninh.

A Ninh nhìn cảnh tượng như thần tích này mà đã quen rồi, quả nhiên tiềm năng của con người là vô hạn, cô cảm thấy dù Ngô Đồng có lôi ra một chiếc tàu sân bay thì cô cũng sẽ không ngạc nhiên nữa.

Lúc này, những hạt mưa lớn đã bắt đầu rơi xuống, mọi người vội vàng vào trong phòng, cửa kính đóng lại, ngăn cách thành hai thế giới.

Cơn mưa này thật sự quá lớn, tia chớp trên trời chiếu sáng cả hẻm núi, nước mưa trên vách đá tụ lại thành những dòng thác lớn đổ xuống ào ạt.

Đóng cửa lại, Thiên chân liền thay đồ ngủ, nằm trên tấm nệm lớn

duỗi người, suốt quãng đường vừa rồi cậu đều phải cắn răng kiên trì, lúc này thả lỏng mới cảm thấy toàn thân đau nhức.

Ngô Đồng lấy ra một cái máy mát xa chạy điện đưa cho ba cậu, sau đó cũng thay bộ đồ ngủ hình gà con của mình.

Trương Khởi Linh đứng trước cửa nhà nhìn mưa bên ngoài ngẩn người, Ngô Đồng thấy dáng vẻ tâm sự nặng trĩu của hắn thì có chút đau lòng, bèn bày bàn nhỏ ra, lấy đồ ăn nóng hổi gọi hắn ăn cơm trước.

Bên ngoài mưa quá lớn, cậu cũng không có cách nào ra ngoài đưa đồ cho Mập mạp và Phan Tử, đành để họ chịu thiệt gặm bánh nén khô, may mà trong phòng có sẵn nệm và chăn, dù sao cũng có thể ngủ một giấc ngon lành.

Ba người ăn xong, Trương Khởi Linh cũng bị Ngô Đồng mè nheo thay đồ ngủ, cùng nằm trong chăn nghỉ ngơi với hai cha con cậu.

Bên ngoài, hạt mưa đập vào kính kêu lách tách, chẳng mấy chốc cả ba đã chìm vào giấc ngủ.

Chương 68

Giấc ngủ này của Thiên chân không hề yên ổn, cậu mơ một giấc mơ kỳ lạ, trong mơ cậu cũng cùng mọi người đến Tháp Mộc Đà, nhưng trong đội lại không có Ngô Đồng.

Khi mưa lớn đổ xuống, họ bị ướt như chuột lột, chỉ có thể dựa vào một tấm vải chống thấm trốn trên cây để tránh mưa.

Máu của cậu dường như không có tác dụng với côn trùng ở đây, bị con thảo tỳ tử cắn cho mông sắp nát bét.

Khó khăn lắm mới cầm cự đến nửa đêm lại gặp một con trăn cây khổng lồ, họ bị con rắn đó đuổi chạy tán loạn như chó.

Cậu chỉ có thể liều mạng chạy, chạy mãi, cuối cùng vẫn bị con trăn cây bắt được.

Con rắn siết lấy eo cậu treo lơ lửng giữa không trung, cậu chỉ có thể ra sức đá đạp, đá mãi đá mãi thì tỉnh lại.

Sau đó liền thấy Buồn chai dầu và con trai mình mặt mày đen sì đứng ở đầu giường trừng mắt nhìn cậu.

Một bên mắt của Buồn chai dầu đã thâm quầng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai cũng có một vết đỏ lớn.

Ngô Tà có chút ngơ ngác: Tình hình gì đây.

Hai người không ngủ được nên đánh nhau à.

Trương Khởi Linh nhíu mày nhìn cậu, Ngô Đồng oa một tiếng rồi nhào tới, cắn một phát lên mặt ba mình, lập tức in lên má cậu một cái dấu răng tròn xoe.

Ngô Tà vội đẩy con trai ra: Nói con cầm tinh con chó à, sao lại cắn

người thế.

Nổi điên cái gì vậy.

Ngô Đồng vẻ mặt đầy uất ức: Ba mới nổi điên đấy, chính ba nổi điên đó, ba nhìn mặt con với chú Trương xem, đều là do ba đánh, tụi con đang ngủ ngon thì ba đột nhiên tay đấm chân đá.

Cũng may là tụi con không đề phòng ba, chứ nếu là người khác vừa lại gần đã bị cắt cổ rồi, ba có phụ lòng tin của tụi con không chứ.

Ngô Tà cũng biết mình gây họa, vội vàng xin lỗi hai người họ.

Ngô Đồng lúc này trông đặc biệt giống một chú chim giận dữ bị heo húc phải.

Trương Khởi Linh ôm Ngô Đồng lại dỗ dành, lần này không dám để đứa nhỏ nằm giữa nữa, Trương Khởi Linh tự mình nằm sát vào Thiên chân, để Ngô Đồng ở phía bên kia.

Nếu Ngô Tà lại đánh người trong mơ, ít nhất cậu nhóc sẽ được an toàn, gà con của hắn bị đánh, thật đau lòng.

Ngô Tà nhìn đồng hồ mới hai giờ, đành phải nằm xuống ngủ tiếp.

Chỉ mong lần này đừng mơ thấy ác mộng nữa, nếu lại cho đại ca Trương thêm một con mắt gấu trúc thì cậu toi đời thật rồi.

Bên ngoài mưa vẫn rất lớn, nghe tiếng lộp bộp, mấy người lại dần chìm vào giấc ngủ.

Lần này Ngô Tà không gây chuyện nữa, cả ba ngủ một mạch đến hừng đông.

Điều mà mọi người không biết là, tối qua có hai con trăn khổng lồ đã bò quanh phòng kính, nếu không có cái hack của Ngô Đồng, không chỉ Phan Tử bị thương nặng mà cả thanh Hắc kim cổ đao của Tiểu ca cũng sẽ bị mất ở đây.

Ngô Đồng nghe hệ thống báo tin thì tâm trạng tốt lên rất nhiều, nếu tình tiết này đã thay đổi, vậy có phải A Ninh cũng sẽ không chết ở đây không.

Tuy không thích người phụ nữ đó, nhưng cậu vẫn rất khâm phục cô ta, cho dù lập trường khác nhau, cậu cũng không muốn cô ta chết.

Sáng hôm sau trời đã tạnh mưa, A Ninh và Mập mạp họ đều đã ra ngoài xem xét tình hình xung quanh.

Ngô Đồng thu lại ba căn phòng kính, bày bàn ghế ra, phát bữa sáng cho mọi người.

Da của Ngô Đồng và Trương Khởi Linh đều trắng, nên hai vết đỏ bầm trên mặt họ vô cùng nổi bật, ba người không hiểu chuyện gì nghi hoặc nhìn về phía Ngô Tà duy nhất lành lặn, Ngô Tà chột dạ che mặt: Tối qua tôi mộng du làm đó, tôi thẳng thắn, tôi có tội được chưa.

A Ninh, Mập mạp và Phan Tử đồng thời giơ ngón cái lên: Tiểu Tam gia cậu đỉnh của chóp.

Nhưng xét thấy Ngô Đồng là cha mẹ áo cơm, ba người hỏi thăm xong liền cho qua, không dám tiếp tục chủ đề này nữa.

Mập mạp uống ba bát cháo, ăn bốn lồng bánh bao gạch cua, Phan Tử nói thẳng: Tên mập chết tiệt này tối qua đói cả đêm, bảo là nơi nào có tiểu thiếu gia đi cùng thì hắn tuyệt đối không ăn bánh nén khô.

Mập mạp cãi lại: Nếu không phải ông cản thì tối qua tôi đã được ăn đại tiệc rồi, bánh nén khô đó là cho người ăn à.

Mọi người cạn lời, chẳng lẽ trước đây họ đều không phải là người.

Xuống đấu ăn bánh nén khô không phải là tiêu chuẩn rồi sao.

Mấy người ăn sáng xong tiếp tục lên đường, Ngô Đồng thầm gọi

hệ thống: Cẩu thống, ở đây rắn nhiều quá, độc của rắn mào gà cũng lợi hại, chỗ ngươi có cái hack nào đối phó với rắn không.

Mau giới thiệu một cái đi.

Hệ thống lập tức chuyển sang chế độ gian thương, hăng hái bắt đầu lừa gạt.

Ký chủ, ngài thật sự quá xem thường hệ thống rồi.

Nếu chỉ để đối phó với rắn thì có không dưới trăm phương pháp hữu hiệu.

Cho dù ngài không cần dùng gì cả, chỉ cần chúng nó lại gần trong vòng 3 mét, hệ thống cũng có thể giúp ngài thu hết chúng nó.

Hoặc là đổi mấy cái mặt dây chuyền siêu cấp hùng hoàng, chỉ hai mươi tích phân một cái, treo lên là rắn sẽ không dám lại gần trong vòng hai mét, tuyệt đối là loại kinh tế, thiết thực.

Nhưng mà hệ thống kiến nghị ngài nên đổi huyết mạch Xà ngữ giả, tuy hai ngàn tích phân có hơi đắt một chút, nhưng tuyệt đối là hàng ngon bổ rẻ.

Không chỉ có thể đối thoại với bất kỳ loài rắn nào, mà còn giúp người sử dụng miễn dịch với mọi loại nọc rắn.

Sau này ba Tà của ngài có hấp thu pheromone thì cũng như uống nước ngọt có ga thôi, hoàn toàn không độc, không có tác dụng phụ.

Ngô Đồng cảm thấy lần này đề nghị của hệ thống cũng không tồi, quan trọng nhất là ba cậu sau này cũng cần dùng, nên rất hào phóng đổi hai cái cho mình và ba cậu trang bị vào.

Không phải cậu keo kiệt không đổi cho Tiểu ca, mà thật sự là huyết mạch của Tiểu ca quá đặc thù, là con lai giữa huyết mạch Diêm Vương và huyết mạch Kỳ Lân, cậu mà thêm vào một cái Xà ngữ giả

nữa thì ai biết sẽ xảy ra phản ứng hóa học gì, đến lúc đó có lòng tốt làm chuyện xấu thì cậu biết khóc với ai.

Còn Mập mạp, A Ninh thì đơn giản hơn, đổi mấy cái mặt dây chuyền hùng hoàng treo lên là được.

Nghĩ rồi lại đổi một cái cho Buồn cha, tuy hắn không nhất định cần, nhưng cẩn tắc vô ưu mà, phải không.

Thần tiên cũng có lúc ngủ gật, giống như tối qua, thân thủ như cậu và Tiểu ca mà còn bị ba Tà đánh cho một trận đó thôi.

Trong đầu Ngô Đồng bỗng hiện ra một cảnh tượng, Trương Khởi Linh buồn tiểu tiện tìm một gốc cây để giải quyết, đột nhiên lao ra một con rắn cắn vào chim của hắn, sau đó Buồn cha ra sức giật con rắn xuống, con rắn lại cắn chết không buông, trời ạ.

Ngô Đồng che mặt, đầu óc cậu coi như hết cứu, chuyện này mà để đại ca Trương biết cậu não bổ những thứ này, chắc cậu sẽ bị treo lên cây lấy tiểu Hắc kim vụt mông mất.

Ngô Tà thấy con trai mình lúc thì che mặt lúc thì cười ngây ngô có chút khó hiểu, xoa đầu cậu hỏi: Nghĩ gì mà thần kinh thế.

Ngô Đồng lấy ra mấy cái mặt dây chuyền chia cho mọi người, nói đây là thần khí của phái Dọn Sơn bọn họ, đeo lên thì rắn sẽ không dám lại gần.

Ngô Tà khó hiểu nhìn con trai hỏi: Sao ai cũng có mà ba không có, con cũng không giữ lại cho mình à.

Ngô Đồng vội nói: Sư huynh của con từng kiểm tra nói huyết mạch của con đặc thù có thể miễn dịch với tất cả các loài rắn.

Cũng kiểm tra rồi, không phải di truyền từ mẹ con, vậy thì chắc là di truyền từ ba đó.

Ba, trước đây ba không phát hiện mình có thể giao tiếp với rắn à.

Ngô Tà ngơ ngác: Nhà họ Ngô chúng ta còn có huyết mạch này á.

Sao ba không biết, lúc nhỏ ba gặp rắn nó có nói chuyện với ba đâu, ba đọc nhiều sách con đừng có lừa ba.

Ngô Đồng nghiêm túc bịa chuyện: Vậy có thể ba gặp phải con rắn câm, hoặc là con rắn hướng nội không thích nói chuyện, ví dụ như có một người ngoài hành tinh đến Trái Đất gặp phải chú Trương của con, vậy khi về người đó có cho rằng người Trái Đất không biết nói không.

Dù sao lúc nhỏ con đã có thể giao tiếp với rắn rồi, nếu ba không tin con gọi một con lại đây thử xem.

Mọi người gật gù, nghe cũng có lý, Trương Khởi Linh có chút ngứa tay, nhìn mông nhỏ của Ngô Đồng mà muốn thử cảm giác.

Ngô Đồng nói xong liền hướng vào bụi cỏ phát ra tiếng xì xì, kết quả thật sự có hai con rắn toàn thân đỏ rực chui ra, trên đầu còn có một cái mào gà rất lớn.

Trương Khởi Linh lập tức rút Hắc kim cổ đao che trước người Ngô Đồng: Đây là rắn mào gà, có kịch độc, cắn là chết.

Thấy Ngô Đồng bị chặn lại, hai con rắn lập tức dựng thẳng người, mào gà rung lên phát ra tiếng ha, như thể sắp tấn công bất cứ lúc nào.

Ngô Đồng vội vàng xì xì thêm hai tiếng, hai con rắn lập tức bò rạp xuống đất.

Trương Khởi Linh cũng có chút nghi hoặc, Ngô Đồng lại xì xì hai tiếng, hai con rắn kia vậy mà đầu đuôi nối liền nhau cuộn thành một vòng tròn.

Cậu nhóc đắc ý nói: Thấy chưa, chúng nó rất nghe lời.

Thiên chân ngạc nhiên: Con chắc đây là di truyền của nhà họ Ngô chúng ta không.

Không phải con dùng bí thuật sư môn lừa ba đấy chứ.

Ngô Đồng gọi hai con rắn: Lại đây nói chuyện chút, kể cho ba ta nghe các ngươi thấy những gì.

Hai con rắn kia vậy mà thật sự xì xì kêu lên, còn Ngô Tà thì lập tức trợn tròn mắt, cậu vậy mà thật sự nghe hiểu.

Con rắn kia nói có rất nhiều người, người mặc đồ đen, đồ xanh lục, đồ hoa văn, đã đi vào trong.

Ngô Tà chỉ vào con rắn kinh ngạc hô lên: Tôi vậy mà thật sự nghe hiểu, chúng nó thật sự nói chuyện.

A Ninh nhíu mày, hai cha con nhà họ Ngô này thật sự quá tà môn.

Sau đó Ngô Tà lại buồn rầu: Nhưng mà tôi chỉ nghe hiểu chứ không biết nói tiếng rắn, tiếng rắn của cậu học thế nào.

Ngô Đồng nhún vai: Không nhất thiết phải học đâu, ba cứ nói chuyện là chúng nó cũng nghe hiểu được.

Tiếng xì xì của con là bắt chước âm thanh của chúng nó, cái này giao tiếp nhiều là biết, cũng giống như học ngoại ngữ, nghe nhiều nói nhiều, đợi về con chuẩn bị cho ba ba mươi năm mươi loại rắn để nuôi, ba mỗi ngày sinh hoạt cùng chúng nó là sẽ học được thôi.

Ngô Tà nghi ngờ nhìn Ngô Đồng: Con nói thật.

Ngô Đồng nghiêm túc: Đương nhiên rồi, về khoản học ngôn ngữ con là chuyên gia, loại mà chửi lộn ở hội nghị Liên Hợp Quốc cũng không cần mang theo phiên dịch đó.

Ngô Tà tán thành gật đầu, cậu đã xem con trai mở cuộc họp video,

trong một giờ thay đổi ít nhất sáu thứ tiếng, cậu ngoài nghe hiểu vài câu tiếng Anh ra thì những thứ tiếng khác là loại gì cũng không nhận ra.

Ngô Đồng tiếp tục lừa gạt: Chuyện học không vội, ở đây đâu đâu cũng là rắn, ba rảnh rỗi có thể nói chuyện với chúng nó.

Trong mắt chúng nó, ba là đồng loại, đột nhiên bò lên người ba cũng chỉ là chào hỏi đùa giỡn thôi, ba đừng phản ứng thái quá là được.

Dù sao đồng loại còn đánh nhau nữa là.

Nó muốn cắn ba thì ba cũng cắn lại nó.

Ba lại không sợ nọc rắn, so răng mà còn thua được sao.

Ngô Tà tưởng tượng cảnh mình ôm con rắn cắn nhau mà lập tức nổi da gà: Cái đó chưa chắc đâu, hôm qua ba mơ thấy trăn cây, đầu thứ đó còn to hơn đầu ba, so răng ba chắc chắn thua.

Ngô Đồng đỡ trán: Vậy đánh không lại thì nhận thua không được sao.

Chương 69

Hơn nữa huyết mạch của con cao cấp, trong mắt chúng nó con là loài cao cấp đã tiến hóa ra chân, thường sẽ không tìm con đánh nhau.

Lần này Ngô Tà yên tâm rồi, Mập mạp hâm mộ đến nước dãi sắp chảy ra: Tiểu Thiên chân, cậu đúng là trâu bò thật, ông nội cậu không nói cho cậu biết tổ tiên nhà cậu có ai cưới Bạch Tố Trinh không.

Ở trong rừng mưa mà có huyết mạch này thì cậu chẳng phải đi ngang à, đây chẳng khác nào về nhà bà ngoại.

Cũng đừng cứ nghĩ đến chuyện so răng nữa, đều là anh em họ hàng, có chuyện gì không thể nói chuyện tử tế được à.

Ngô Tà cười mắng: Cậu mới là anh em họ hàng với rắn, tổ tông nhà cậu mới cưới Bạch Tố Trinh.

Mập mạp không thèm để ý nói: Thế thì Béo gia đây vui mừng còn không kịp, sau này hết đường sống thì bắt hai con rắn đi bán nghệ cũng có thể thành hot tiktoker.

Cậu đúng là được hời còn khoe mẽ.

Lúc này Phan Tử bỗng nói: Vậy có phải Tam gia cũng có huyết mạch này không.

Mập mạp biết Đại Phan vẫn luôn lo lắng cho Ngô Tam Tỉnh, vỗ vai hắn an ủi: Cái này ông yên tâm đi, chỉ cần Tam gia nhà ông không phải con nuôi nhà họ Ngô thì lần này ông ấy ổn rồi, ở trong rừng mưa mà kết thân với rắn thì cơ bản là đi ngang.

Ngô Đồng có chút chột dạ che mặt, chết tiệt, chơi lố rồi.

Lát nữa gặp phải thì phải xem nhanh xem lần này đến là Ngô Tam Tỉnh hay Giải Liên Hoàn, nếu là Ngô Tam Tỉnh thì phải nhanh chóng

đổi cho ông ấy một cái, nếu không thì ông già hơn 50 tuổi còn bị nghi ngờ thân thế thì xấu hổ lắm.

Lúc này, có thần khí phòng rắn, tâm trạng mọi người đều nhẹ nhõm đi không ít, nhân lúc trời chưa mưa liền vội vàng xuất phát.

Trong khu rừng mưa này thực ra chẳng có đường đi, chỗ dây leo thưa thớt thì chui qua, chỗ nào quá rậm rạp đều phải dựa vào Hắc kim cổ đao của Tiểu ca chém một đường mà đi.

Thỉnh thoảng cũng gặp một hai con rắn, Ngô Tà lại thần kinh đi qua nói chuyện phiếm với người ta, Ngô Đồng cười muốn nội thương.

Sau đó Phan Tử thật sự không chịu nổi nữa: Tiểu Tam gia, cái tiếng rắn này của ngài có thể để sau này từ từ luyện được không.

Chúng ta phải tranh thủ thời gian tìm Tam gia.

Ngô Tà lúc này mới ngại ngùng gãi đầu, kết thúc hành vi ngớ ngẩn của mình.

Mọi người không ngừng tăng tốc, cuối cùng vào giữa trưa đã đến được một con thác, nước bên dưới trong vắt thấy đáy, vừa hay có thể rửa mặt nghỉ ngơi một chút.

Ngô Đồng nhìn con thác này, trong lòng giật thót, đây chính là nơi A Ninh bỏ mạng trong nguyên tác.

Tuy đã cho cô ta đổi một cái mặt dây chuyền hùng hoàng, nhưng Ngô Đồng vẫn cảm thấy không an toàn lắm, lại từ trong không gian lôi ra một cái đai bảo vệ cổ đưa cho A Ninh đeo vào.

Nhưng mà thứ này tại sao lúc trước cậu lại bỏ vào nhỉ.

Hoàn toàn không có ấn tượng gì.

A Ninh cầm cái đai cổ này khó hiểu, nhưng Ngô Đồng bảo đeo thì

cô cũng không dám không đeo, ai biết được vị đại lão tâm thần phân liệt này lại nổi điên gì, dù sao cô cũng không thể chọc vào, đành phải miễn cưỡng đeo lên, giờ cúi đầu cũng khó khăn.

Mọi người tản ra nghỉ ngơi bên bờ nước, A Ninh dù sao cũng là con gái yêu sạch sẽ, đi sâu vào trong hồ một chút, định rửa qua mồ hôi trên người.

Đúng lúc này, một con rắn đỏ rực đột nhiên từ trong thác nước lao ra, quấn lấy cổ A Ninh rồi há miệng cắn xuống.

A Ninh sợ đến chết sững tại chỗ, mấy người trên bờ vội vàng chạy lên cứu người.

Đến gần, mọi người lại đều cạn lời, răng của con rắn mào gà đó bị kẹt vào cái đai cổ silicon, thân rắn treo lủng lẳng trên cổ A Ninh, giãy giụa mà không rút ra được.

Ngô Đồng xì xì hai tiếng bảo con rắn đừng động đậy, sau đó cẩn thận gỡ nó xuống, con rắn cũng xì xì kêu.

Ngô Tà phụt cười, Mập mạp tò mò huých cậu một cái: Thiên chân phiên dịch đi, anh em họ nhà cậu nói gì thế.

Ngô Tà liếc trộm A Ninh một cái rồi nói với Mập mạp: Rắn huynh nói da của A Ninh dày quá nó cắn không thủng, mùi trên người cũng rất kỳ quái, còn không thơm bằng mùi cóc chết ba ngày.

Ngô Đồng cũng hóng chuyện hỏi con rắn kia: Mùi trên người cô ta khó ngửi sao ngươi còn lại đây cắn.

Con rắn cũng rất uất ức: Ta chỉ thấy có người xông vào địa bàn của ta nên lao tới, đến khi cắn rồi mới ngửi thấy mùi đó, hun chết rắn, ghê tởm quá, con ếch xanh tối qua ăn cũng sắp nôn ra rồi.

Lần này Ngô Tà lại cười phun, những người khác nhìn cậu khó hiểu.

Chuyện của A Ninh làm Ngô Đồng có chút sợ hãi, cốt truyện quá mạnh mẽ, dường như có thứ gì đó đang thao túng một cách vô hình.

Cảm giác bị khống chế này thật sự không dễ chịu chút nào, từ mà cậu ghét nhất chính là số mệnh.

Ngô Tà vẫn đang bắt con rắn kia lôi kéo làm quen, ý chính là xem có thể truyền tin, bảo đồng bọn của nó đừng cắn nhóm người họ.

Vị rắn huynh kia rất sảng khoái đồng ý, thậm chí còn rất nhiệt tình muốn mời Ngô Tà ăn cơm.

Ngô Tà mặt mày đen sì vội vàng từ chối, tiễn rắn huynh đi xong thì vẻ mặt tái mét.

Phan Tử khó hiểu hỏi: Tiểu Tam gia, sao sắc mặt ngài thế này, con rắn kia nói gì vậy.

Ngô Đồng cười cướp lời: Ba con nói với con rắn kết bạn đừng cắn người của chúng ta, con rắn kia vậy mà nói muốn mời ba con ăn cơm, trong hang của nó còn trữ hai con ếch xanh đó, béo lắm.

Lần này mấy người khác cũng cười, không khí căng thẳng vừa rồi tan biến.

Mập mạp ôm vai Ngô Tà giơ ngón cái: Tiểu Thiên chân đúng là trâu bò, quan hệ xã hội của cậu rộng thật.

Tôi nói hay là lát nữa chúng ta cũng bắt thử mấy con ếch xanh cóc gì đó, nhờ người ta làm việc còn phải tặng quà, đừng để anh em họ nhà cậu nói tôi không biết điều.

A Ninh vuốt cái đai silicon trên cổ, suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng vẫn không nhịn được hỏi: Tiểu Ngô tiên sinh, sao cậu biết tôi sẽ bị rắn tấn công.

Ngô Đồng trả lời qua loa: Đoán thôi, không nên hỏi thì đừng hỏi,

cô chỉ cần biết tôi muốn cô sống là được.

A Ninh rất thức thời ngậm miệng, khoảnh khắc vừa rồi cô thật sự cho rằng mình sắp chết, bây giờ sống sót sau tai nạn còn có gì không thỏa mãn, cô đối với Ngô Đồng có chút từ anti chuyển sang fan.

Có thêm bộ lọc ân nhân cứu mạng, bây giờ Ngô Đồng nói gì cô cũng tin.

Tuy nguy cơ đã được giải trừ, nhưng Phan Tử lại có chút lo lắng cho Ngô Tam Tỉnh, hắn sợ cũng có rắn tấn công từ xa không kịp nhận họ hàng, hoặc là lỡ như Tam gia không di truyền được huyết mạch này thì làm sao bây giờ.

Con cái còn có đứa giống cha đứa giống mẹ, ai mà nói chắc được.

Phan Tử vội vã lên đường, mọi người cũng không cản, sớm giải quyết sớm trở về, cái nơi quái quỷ này không ai muốn ở lại cả.

Mọi người thu dọn một chút rồi tiếp tục lên đường, Ngô Đồng lấy ra một ít bánh mì kẹp thịt, hamburger các loại, mọi người vừa đi vừa ăn, không lãng phí thời gian dừng lại nữa.

Mãi cho đến chạng vạng khi hạ trại, Trương Khởi Linh dường như có chút tâm sự nặng trĩu ngồi trên tảng đá ngẩn người.

Ngô Đồng dựa vào ôm cổ hắn cọ cọ, Trương Khởi Linh ôm cậu vào lòng vuốt tóc, trong mắt tràn đầy vẻ không nỡ.

Ngô Đồng trong lòng giật thót, nhưng vẫn không hỏi gì cả, dù cậu có hỏi thì tên Buồn này cũng sẽ không trả lời, chẳng bằng đợi đến chỗ vẫn ngọc rồi cậu tự mình đi xem.

Ngô Đồng lấy ra một cái mặt dây chuyền hùng hoàng nhét vào tay Trương Khởi Linh, lại lấy không ít bánh nén khô bỏ vào túi cho hắn, nhẹ nhàng nói một tiếng: Buồn cha, chú ý an toàn, đi sớm về sớm.

Trương Khởi Linh sững sờ một chút, sau đó lại gật đầu thật mạnh một tiếng, buông Ngô Đồng trong lòng ra rồi lao vào rừng cây.

Lúc này mọi người đều đang ở trong phòng kính lau người thay quần áo, không ai để ý Trương Khởi Linh đã biến mất, đợi đến khi mấy người thu dọn xong ra ăn tối mới phát hiện chỉ có Ngô Đồng ngồi ở đó.

Thiên chân tức giận lẩm bẩm: Chuyên viên mất tích chuyên nghiệp quả nhiên không phải dạng vừa, sao cảm giác bệnh này càng ngày càng nghiêm trọng thế nhỉ.

Phan Tử nhíu mày nhìn Ngô Đồng hỏi: Tiểu thiếu gia, Tiểu ca có nói anh ấy đi đâu không.

Ngô Đồng vừa bày cơm vừa nói: Anh ấy nói thấy Trần Văn Cẩm, nên đuổi theo rồi.

Ngô Tà kinh ngạc: Thật sự là Trần Văn Cẩm.

Có khi nào anh ấy nhận nhầm không.

Mập mạp xé một cái đùi gà nướng gặm: Cái này cậu không cần lo vớ vẩn, cậu đừng quên Tiểu ca và Trần Văn Cẩm là đồng nghiệp trong cùng một đội khảo cổ.

Thời gian họ quen biết nhau còn dài hơn chúng ta nhiều, sao có thể nhận nhầm được.

Ngô Tà vỗ trán, đúng rồi, cậu luôn vô thức bỏ qua tuổi tác của Tiểu ca, lúc người ta cùng nhau đi trộm mộ thì mình còn đang bú sữa mẹ, cậu thì biết cái quái gì chứ.

Đều tại cái mặt của Buồn chai dầu, một ông già cả đống tuổi sao lại trông trẻ thế làm gì.

Ngô Tà lại nghĩ đến chú Ba của mình, năm đó chú Ba và dì Văn

Cẩm là người yêu, suýt chút nữa là bàn chuyện cưới hỏi, lần này chú Ba đến Tháp Mộc Đà có phải cũng vì tìm dì Văn Cẩm không.

Vậy dì Văn Cẩm nhiều năm như vậy vẫn luôn trốn trong khu rừng mưa này sao.

Vậy bà ấy vì cái gì.

Hay là bà ấy đang trốn cái gì.

Cái Nó kia rốt cuộc là thứ gì.

Bí ẩn quá nhiều, Ngô Tà đau cả đầu.

Nghĩ không ra thì không nghĩ nữa, Trương Khởi Linh không nói lời từ biệt làm tâm trạng Ngô Tà buồn bực, dứt khoát biến đau thương thành sức ăn, ăn một bữa no nê.

Ngô tiểu cẩu vừa ăn vừa lẩm bẩm: Đuổi theo người thì đuổi theo người, cũng không biết nói một tiếng, vô tổ chức vô kỷ luật, đáng đời hắn chịu khổ, chúng ta tối có đại tiệc ăn, có nhà để ngủ, để hắn tự mình ở trong đầm lầy cho sâu ăn đi.

Ngô Đồng nhìn vẻ mặt oán phụ của ba mình cũng cạn lời, thầm chửi trong lòng: Người ta là bảo huyết chính tông chứ không phải loại gà mờ như ba, hắn mà còn bị sâu bọ tấn công thì mới là gặp quỷ.

Mọi người tuy không hiểu tại sao Thiên chân lại oán khí lớn như vậy, nhưng đều rất thức thời không chọc vào cậu, cứ coi như cậu đến kỳ dì cả đi.

Họ vẫn nên tranh thủ thời gian ăn chút đồ ngon ngủ một giấc, mệt mỏi cả ngày chân đã ngâm đến trắng bệch, cũng không biết ngày mai còn có bất ngờ gì chờ họ nữa.

Hệ thống lọc không khí đặc chế trong phòng kính của Ngô Đồng, không biết có tác dụng với loại chướng khí có thể làm người ta bị mù

không.

Ngô Đồng bèn nói chuyện này với mấy người: Nếu đột nhiên không nhìn thấy gì thì cứ ở yên trong phòng đừng ra ngoài, đợi mặt trời lên chướng khí sẽ tan, chỉ cần không ra khỏi nhà thì bên ngoài trời có sập chúng ta cũng đều an toàn.

Mấy người liên tục gật đầu đồng ý, Ngô Đồng tuy có lúc hơi nghịch ngợm, nhưng trong chuyện lớn tuyệt đối đáng tin cậy.

Bây giờ Tiểu ca không có ở đây, mọi người rất tự nhiên lấy ý kiến của Ngô Đồng làm chủ, đám người lớn này vậy mà không ai cảm thấy kỳ quái.

Tối nay mọi người ngủ khá yên ổn, Ngô Tà cũng không mơ thấy ác mộng nữa, ôm con trai ngủ một mạch đến hừng đông.

Khi họ dậy thì Phan Tử và Mập mạp đang đi nhặt cành cây.

Phan Tử nói muốn đốt lửa trại, họ đã hẹn tín hiệu khói với Tam thúc, dùng cái đó để truyền tin.

Mấy người rửa mặt xong, vừa ăn sáng vừa ném quả cầu khói vào, đợi bữa sáng vừa ăn xong không lâu thì Mập mạp kinh ngạc kêu lên: Có rồi có rồi, có hồi âm.

Mọi người nhìn lên trời, ở phía xa quả nhiên bay lên một cột khói màu đỏ, mới nhìn còn tưởng là một con rắn mào gà khổng lồ.

Phan Tử lập tức sắc mặt ngưng trọng: Không ổn, Tam gia họ gặp nguy hiểm, khói màu đỏ này đại diện cho nguy hiểm tuyệt đối, không thể lại gần.

Ngô Tà cũng nhíu mày: Xem hướng này, sao họ lại chạy ra trước chúng ta rồi.

Phan Tử nhanh chóng trèo lên cây bên cạnh, xác nhận phương

hướng xong liền thu dọn ba lô định đi: Tiểu Tam gia, mọi người ở lại đây, tôi phải đi xem Tam gia.

Ngô Tà vội giữ hắn lại: Sao được.

Tiểu ca đã đi rồi, chúng ta chỉ còn lại mấy người này không thể tách ra nữa, hơn nữa một mình ông đi quá nguy hiểm, hay là đợi Tiểu ca về rồi chúng ta cùng đi.

Phan Tử lắc đầu: Tam gia họ có hơn ba mươi người, binh hùng tướng mạnh, trong tình hình bình thường sẽ không đốt khói đỏ.

Bên đó chắc chắn đã xảy ra chuyện, Tiểu Tam gia ngài yên tâm, loại rừng rậm này tôi ở Việt Nam chui rúc nhiều rồi, tôi có thể đi qua được.

Mọi người đợi Tiểu ca về rồi hãy đuổi theo.

Mập mạp và A Ninh thấy họ tranh cãi cũng không tiện khuyên, đều nhìn về phía Ngô Đồng chờ cậu tỏ thái độ.

Ngô Đồng biết đợi Trương Khởi Linh chắc chắn không kịp, lấy ra giấy bút bảo ba cậu để lại lời nhắn cho Tiểu ca: Con để lại một căn phòng kính, bên trong đặt thêm chút trang bị và đồ ăn, đợi chú Trương về cũng có tiếp tế, ba để lại tin nhắn bảo chú Trương về rồi đi tìm chúng ta, những người khác thu dọn ba lô chuẩn bị xuất phát, trang bị không đủ thì hỏi con.

Ngô Tà vội nhận giấy bút để lại lời nhắn cho Tiểu ca, Ngô Đồng lấy một ít nước và lương khô bỏ vào phòng kính.

Chương 70

Mấy người thu dọn xong nhanh chóng tiến về hướng khói đỏ, Phan Tử nói tín hiệu khói nhiều nhất chỉ có thể cháy trong 3 tiếng, họ phải tăng tốc.

Lần này không có Trương Khởi Linh mở đường, họ đi lại càng thêm khó khăn, nhưng Ngô Tà lại không hề kêu khổ, một bước không sai mà theo sau Phan Tử.

Họ đi hết tốc lực được hơn hai giờ, làn khói đỏ dần mỏng đi, vẻ mặt Phan Tử càng thêm vội vàng.

May mà đi thêm không xa, liền nhìn thấy một vài công trình đổ nát nhô lên khỏi mặt nước giữa những hàng cây, Ngô Tà nhìn những di tích kiến trúc này, trong lòng nhẹ nhõm thở ra: Chúng ta quả thật không tìm sai chỗ, đây hẳn là di chỉ của nước Tây Vương Mẫu.

Mấy người men theo những kiến trúc này tiếp tục mò mẫm về phía trước, bỗng nhiên nhìn thấy một tòa tượng đá chim mặt người khổng lồ.

Phan Tử giơ súng lên, ra hiệu cho mọi người cẩn thận.

Mập mạp bỗng kinh hô: Tượng đá này sao giống như đang động đậy vậy.

Vừa rồi khuôn mặt không phải như thế này.

Ngô Đồng giơ tay bắn một phát, mặt con chim quái dị kia vậy mà như vỡ ra, những mảnh đá vỡ lại bay lơ lửng.

Phan Tử la lên một tiếng: Mẹ nó là thiêu thân.

Lúc này mọi người mới thấy rõ, những hòn đá bay lên đều là từng con thiêu thân màu đen, những khuôn mặt người kia đều do thiêu thân

xếp thành.

Không biết đám thiêu thân này có độc hay không, mấy người theo bản năng dùng quần áo che miệng mũi.

Ngô Đồng hỏi hệ thống một chút, thứ này vậy mà không đáng giá tích phân, sơ sơ cũng phải có đến hàng vạn con, thật đáng tiếc.

Khi đám thiêu thân lục tục bay đi, để lộ ra một mảng lớn da rắn lột màu trắng bên dưới.

Ngô Đồng có chút tê dại da đầu, may mà mình đổi huyết mạch Xà ngữ giả chứ không phải huyết mạch Linh xà, nếu không cảnh lột da này cậu không thể chấp nhận nổi.

Mọi người thấy là một phen hú vía nên tiếp tục lên đường, nhưng lúc này khói đỏ đã biến mất, chỉ có thể dựa vào la bàn tiếp tục đi về phía trước.

Gần đến chạng vạng, thể lực của Ngô Tà đã đến giới hạn, Ngô Đồng nhất quyết hạ trại không chịu đi nữa.

Phan Tử lòng như lửa đốt, tức muốn hộc máu, không nhịn được oán trách Ngô Tà hai câu.

Ngô Đồng lập tức không chịu, vớ của ba cậu đã mài rách, lòng bàn chân toàn là mụn nước, cậu đang đau lòng đây, Phan Tử vậy mà còn dám lải nhải, Ngô Đồng đột nhiên đứng dậy định đánh người.

Ngô Tà vội vàng ôm con trai vào lòng, vỗ lưng dỗ dành.

Mập mạp cũng vội vàng giảng hòa: Đại Phan ông bình tĩnh chút, tôi biết ông lo cho Tam gia của ông, nhưng ông cũng vừa phải thôi, cường độ hành quân tốc độ này chính ông cũng sắp chịu không nổi rồi.

Cháu trai lớn của tôi và Thiên chân có thể kiên trì đến bây giờ đã là

quá nghĩa khí rồi.

Hơn nữa ông nhìn xem sương mù trong rừng này đi, cách một mét đã chỉ thấy bóng đen.

Dù có đi đêm cũng không đi được bao nhanh, ngược lại còn nguy hiểm làm lỡ việc.

Phan Tử cũng biết là mình quá nóng vội, lại đây xin lỗi Ngô Tà: Xin lỗi Tiểu Tam gia, là Phan Tử nói chuyện không suy nghĩ, ngài đừng để trong lòng.

Ngô Tà vội xua tay: Anh Phan Tử đừng nói vậy, đều là do tôi không cố gắng.

Anh không phải cũng là vì chú Ba của tôi sao, là tôi, đứa cháu này mới phải cảm ơn anh.

Nói xong lại cọ vào mặt con trai dỗ dành: Ngoan nào, không giận nữa.

Ngô Đồng cố gắng nén giận xuống, miễn cưỡng gật đầu một tiếng, nếu không phải Phan Tử cuối cùng chết để cứu Ngô Tà, vừa rồi cậu đã đánh hắn thành cái sàng rồi.

Cậu lo lắng quả nhiên không sai, Phan Tử chỉ cần gặp phải chuyện của Ngô Tam Tỉnh là đầu óc lại thiếu một dây thần kinh, từ đồng đội một giây biến thành đồng đội heo, cũng không biết con cáo già kia đã cho hắn uống thứ thuốc mê gì.

Nhưng khi không đề cập đến Ngô Tam Tỉnh, Phan Tử đối với Ngô Tà thật sự rất tốt, làm cậu cũng không nỡ nói lời nặng lời, cảm giác vừa tôn kính vừa chán ghét này, thật là nghẹn khuất.

A Ninh là người ngoài không có phần lên tiếng, may mà có Béo mụ mụ hai bên hòa giải, cuối cùng không khí mới tốt hơn một chút.

Tuy tâm trạng không tốt nhưng Ngô Đồng cũng không bạc đãi mọi người, cậu lấy phòng pha lê ra rồi bày bàn ghế và đồ ăn.

Mấy người lặng lẽ ăn tối xong thì ai về phòng nấy nghỉ ngơi.

Ngô Đồng lại chuẩn bị một bồn tắm nhỏ để tắm cùng ba mình.

Lưng Ngô Tà nổi lên một ít nốt sởi đỏ, lòng bàn chân phồng rộp cả một tầng, ngay cả tay cũng trắng bệch bong da.

Ngô Đồng vừa bôi thuốc vừa thầm chửi rủa, mùa đông thì leo núi tuyết, mùa hè thì vào đầm lầy, hành hạ ba hắn vui lắm sao.

Nhưng hắn chửi nửa ngày trời cũng không biết rốt cuộc nên chửi ai.

Có một cái hack game là hắn đây mà ba hắn vẫn khổ sở thế này, vậy trong nguyên tác ông ấy đã tuyệt vọng đến mức nào chứ.

Đặc biệt là lúc quay về, không có trang bị, không có đồ ăn, còn phải kéo theo một Tiểu ca đang ngơ ngác.

Ngô Tà nhìn con trai đang sầm mặt bôi thuốc cho mình mà đột nhiên thấy muốn khóc.

Lúc hắn tám chín tuổi, ngoài ăn ra thì chỉ có chơi, nỗi đau lớn nhất cũng chỉ là ngã sứt đầu gối hay bị cảm cúm gì đó.

Còn con trai hắn lại phải cùng hắn leo núi tuyết, vào đầm lầy, xông vào mộ cổ.

Hắn vừa đau lòng vừa áy náy, nhưng vẫn hết lần này đến lần khác cuốn con vào vòng xoáy này, hắn thật sự là người ba tồi tệ nhất trên đời.

Ngô Đồng thấy ba mình sắp khóc, động tác trên tay lại nhẹ đi vài phần, cẩn thận hỏi: Con làm ba đau à.

Hay là ngày mai ba cứ ở lại đây với A Ninh và chú Béo đi, con và

chú Phan đi cứu ông Ba.

Ngô Tà nghe con trai nói xong lại càng muốn khóc: Con đừng hiểu chuyện như vậy, ba khó chịu lắm.

Ngô Đồng vừa nghe liền biết ba mình lại bắt đầu ủy mị, bèn giả vờ hào phóng xua tay: Haiz, ba nói gì thế.

Tình cảm của hai cha con mình là thế nào chứ.

Nếu ba thấy áy náy thì cứ ký cho con mấy cái kim bài miễn đánh là được, con thấy tuổi dậy thì của con có thể sẽ hơi nổi loạn một chút, chuẩn bị trước để đỡ lúc đó ba đánh con mệt.

Ngô Tà cười khổ: Ba biết con nói vậy là để dỗ ba vui thôi, con mà thật sự muốn chạy thì làm sao ba đuổi kịp.

Hơn nữa thân thủ của con như vậy, mười người như ba cũng chẳng đến gần được con, ba đúng là gặp vận may cứt chó gì mới có được đứa con như con.

Ngô Đồng nhăn mặt: Ba ruột ơi, sao có thể nói là vận may cứt chó được chứ, ba phải nói là kiếp trước mình đã cứu cả dải Ngân Hà.

Ngô Tà vội vàng phụ họa: Đúng, kiếp trước ba chắc chắn đã làm rất nhiều việc tốt.

Vậy kiếp trước con làm việc xấu gì mà vớ phải người cha như ba thế.

Ngô Đồng sà vào người hắn dính lấy: Làm sao có thể, kiếp trước con chắc chắn cũng đã làm rất nhiều việc tốt.

Ba đừng tự coi nhẹ mình, một người ba như ba người khác muốn còn không có đâu.

Ồ, con trai ba còn biết dùng thành ngữ cơ đấy.

Vậy con nói xem ba có điểm tốt nào.

Vừa không biết đánh nhau, cũng chẳng biết làm đồ chơi.

Ây da, bình giấm nhà ai đổ thế này.

Hay là ba muốn xem con khoe cha đủ kiểu.

Không thành vấn đề, đợi ngày mai con gặp ai cũng sẽ khen con có một người ba tốt, ba thấy thế nào.

Ngô Tà vội lắc đầu: Thôi thôi, con không xấu hổ thì ba cũng phải chui xuống đất mất.

Vậy ba còn ủy mị nữa không.

Còn tự ti nữa không.

Không không, hai cha con chúng ta chính là một cặp trời sinh đất tạo, kiếp sau ba vẫn làm cha của con.

Mau lại đây ngủ đi, ngày mai còn phải lên đường nữa.

Ngô Đồng cười thầm, ba hắn được mỗi cái điểm này, dễ suy nghĩ miên man rồi tự dằn vặt, nhưng chỉ cần có người dẫn dắt thì hồi phục cũng rất nhanh, chuyện qua đi lại là một chú cún con vui vẻ.

Sáng sớm hôm sau, trời vừa tờ mờ sáng Phan Tử đã đến gõ cửa.

Ngô Đồng nén giận thu dọn đồ đạc, Ngô Tà chỉ có thể không ngừng vuốt lông cho con trai.

Hắn biết con trai đau lòng vì mình quá mệt mỏi, nhưng Phan Tử cũng là vì tìm Tam thúc của hắn, cả hai bên hắn đều không thể nói gì.

Ngô Tà bây giờ giống như một người đàn ông nhỏ bé kẹt giữa mẹ và vợ, bên nào cũng muốn dỗ mà bên nào cũng dỗ không xong, cuối cùng trong ngoài đều không phải người.

Ngô Đồng cũng không muốn thấy ba mình khó xử, nhanh chóng thu dọn đồ đạc rồi chuẩn bị xuất phát, bữa sáng chỉ là bánh bao thịt và

sữa bò, vừa đi vừa ăn.

Dọc đường đi, hệ thống tự động thu thập rắn, rắn mào gà thuộc loại quý hiếm, 50 điểm một con, bằng giá với Thi Biến Vương, chuyến này coi như nó đã kiếm bộn tiền.

Những người khác không có cảm giác gì, chỉ có Thiên chân cảm thấy kỳ lạ, không phải nói rừng rậm mưa nhiệt đới nhiều rắn lắm sao.

Hắn còn định nhân cơ hội này tìm hiểu tin tức, sao lại không gặp được anh em nhà rắn nào vậy.

Ngô Đồng còn nhân cơ hội buôn lậu mấy con vào không gian của mình để sau này nuôi làm vẹt.

Không gian của cậu không phải không thể chứa vật sống, chỉ là hệ thống đã từng cảnh báo, nếu không phải mối thù giết cha đoạt vợ thì cố gắng đừng nhốt người sống vào trong đó, nơi đó là một khoảng không hư vô, người sống bị nhốt vào có thể bị kích thích đến phát điên.

Nhưng nếu trong tình huống khẩn cấp, đánh ngất rồi tạm thời cất vào trong thì vẫn được.

Cả nhóm người đội ánh nắng ban mai vội vã lên đường, thỉnh thoảng Phan Tử sẽ trèo lên cây quan sát, nhưng vẫn không chờ được tín hiệu nào.

Mọi người im lặng đi suốt một chặng đường, cho dù bộ đồ bảo hộ của Ngô Đồng có hoàn hảo đến đâu, vẫn sẽ có vài con côn trùng nhỏ li ti bò lên cổ cắn người, tâm trạng ai nấy đều có chút bực bội.

Ngô Tà cắn răng kiên trì đi đến chiều, trước mắt bỗng nhiên trở nên quang đãng, cách đó trăm mét đột nhiên xuất hiện một tòa di tích màu đen khổng lồ giống như một ngôi thần miếu.

Khác với những di tích đã thấy trước đây, ngôi thần miếu này hoàn

toàn là một thể thống nhất, một công trình kiến trúc nhiều tầng khổng lồ và hoàn chỉnh.

Chương 71

Trên các cột hành lang và vách tường còn có những bức phù điêu cổ xưa, trông vô cùng thần bí.

Phan Tử mừng rỡ reo lên: Mau nhìn kìa, đây là nơi Tam gia hạ trại.

Mọi người nhìn theo hướng Phan Tử chỉ, trên một bãi đất trống trước Thần Điện là một khu vực có hơn mười mấy cái lều lớn.

Lều làm bằng vải bạt, rất lớn và cũ, to nhỏ không đều, dựng rất rải rác, màu sắc là màu xám của đá.

Ngô Tà cũng mừng như điên, vội vàng chạy về phía khu cắm trại.

Mấy người đến trước di tích mới thấy đây là một quảng trường được xây bằng những tảng đá khổng lồ, ở giữa có rất nhiều hồ nước lớn, nước trong hồ là nước chảy nên rất trong, còn có thể nhìn thấy hành lang bên dưới mặt nước.

Sâu bên trong hành lang là một màu đen kịt, không biết dẫn đến đâu, rõ ràng những nơi này vốn ở trên mặt nước nhưng giờ đã bị ngập.

Ngôi thần miếu khổng lồ mà họ đang thấy có lẽ chỉ là phần mái của nó ngày xưa.

Công trình kiến trúc này rốt cuộc lớn đến mức nào quả thực không thể đánh giá được.

Mấy người đi vào khu cắm trại đều trở nên cẩn thận, cả khu trại yên tĩnh đến rợn người, không có người đi lại, không có bóng người, cũng không có tiếng nói, cứ như đã bị bỏ hoang.

Vài người lùng sục trong khu trại nửa ngày trời mà không tìm thấy

một ai, nhưng ở đây cũng không có vết máu, không có dấu vết đánh nhau, đồ dùng sinh hoạt cũng vẫn còn nguyên.

Họ còn tìm thấy một đống lửa trại, bên trong có những quả cầu khói đã cháy dở.

Phan Tử bắt đầu lật từng cái lều một để tìm kiếm, động tác ngày càng thô bạo và vội vã, rõ ràng là đã có dự cảm không lành.

Ngô Tà vội ngăn hắn lại: Anh Phan, anh bình tĩnh một chút, bây giờ anh có gấp cũng vô dụng, chúng ta cứ tìm hiểu trước đã.

Phan Tử có chút gắt gỏng: Cái nơi quỷ quái này một người cũng không có, tìm ai mà hỏi.

Tam gia bọn họ chắc chắn đã xảy ra chuyện rồi.

Ngô Đồng cười lạnh: Tìm không ra người thì tìm không ra rắn sao.

Nơi này thiếu gì chứ không thiếu rắn.

Phan Tử cũng chợt nhớ ra, vội vàng thúc giục: Tiểu tam gia, cậu mau lên, mau tìm một con rắn hỏi xem, chúng ta chậm một phút, Tam gia lại thêm một phần nguy hiểm.

Ngô Tà cũng không dám chậm trễ, dỗ dành Ngô Đồng để hai cha con chia nhau đi tìm rắn.

Rắn thường ở trong bụi cỏ và vũng bùn, hai cha con đành phải chia nhau đi tìm bên ngoài khu cắm trại.

Ngô Đồng đang tìm kiếm thì đột nhiên nghe thấy tiếng ba mình hét lên một tiếng kinh hãi, dọa cậu sợ đến mức phải chạy vội đến cứu viện.

Nơi này ngoài rắn ra còn có huyết thi, cậu chỉ sợ ba mình lại chọc phải thứ gì đó không hay.

Kết quả là khi chạy đến, mấy người lại thấy đó là Trương Khởi

Linh.

Ngô Tà xấu hổ ném cục đá trong tay xuống rồi giải thích: Hiểu lầm, hiểu lầm thôi, là Tiểu ca, tôi còn tưởng là cái thứ kia.

Ha ha.

Bàn Tử chậc một tiếng: Lúc nào cũng la la hét hét, Thiên chân, cậu đừng có mà suốt ngày dọa người ta như thế.

Trương Khởi Linh không để ý đến họ, lại quay sang xin đồ ăn của Ngô Đồng.

Ngô Đồng vừa lấy bánh bao thịt ra vừa ngạc nhiên: Chú Trương, chú không về khu trại cũ sao.

Con đã để lại phòng pha lê và trang bị cho chú ở đó mà.

Trương Khởi Linh vừa ăn vừa lắc đầu.

Lần này vì có mặt dây chuyền hùng hoàng của Ngô Đồng, Trương Khởi Linh hiếm hoi không phải bôi bùn khắp người, y chỉ bị đói thôi, bánh quy nén mà Ngô Đồng đưa y đều đã cho Văn Cẩm.

Cha con Ngô Tà còn chưa tìm được con rắn nào để hỏi thăm thì việc tìm kiếm của Phan Tử đã có kết quả trước, hắn tìm thấy trên một bệ đá mấy dòng chữ viết bằng bút than đen: Chúng tôi đã tìm được lối vào của Tây Vương Mẫu, một khi vào sẽ không quay lại, từ đây vĩnh biệt, xin đừng mong nhớ, nơi đây nguy hiểm, các người mau đi, chớ ở lại.

Ngô Đồng tặc lưỡi, mấy lời này nói nghe cũng có văn vẻ đấy, xem ra lần này đến đây chắc là Giải Liên Hoàn rồi, Ngô Tam Tỉnh không thích văn vẻ như vậy.

Tuy Ngô Tà nể mặt Phan Tử nên không chửi ra miệng, nhưng lúc này hắn chỉ muốn cắn chết ông chú ba của mình, hắn nắm chặt nắm

đấm, hận thù nói: Tốt nhất đừng để tôi bắt được, biết tôi đến mà còn bày ra trò này, chạy mấy ngàn cây số đến cái nơi khỉ ho cò gáy này để lại di thư là có ý gì.

Bàn Tử vỗ vai Ngô Tà: Thiên chân, cậu đừng giận nữa, muốn hỏi thì cũng phải tìm được người đã chứ.

Cậu đừng vội, rắn ở đây đều là động vật hoạt động về đêm, giờ này chắc đang trốn trong khe đá nào đó ngủ ngon rồi.

Tuy đều là họ hàng nhưng cậu cũng phải tôn trọng giờ giấc sinh hoạt của người ta chứ.

Đại Phan, cậu cũng bình tĩnh lại đi, đã tìm được đến nơi rồi thì không vội chốc lát này, đợi trời tối chúng ta tìm một đứa em họ hỏi cho rõ ràng rồi tính.

Ngô Đồng thầm phỉ nhổ, một đứa em họ, ha ha, một đứa, từ khi nào họ hàng nhà mình lại phải dùng đứa để tính vậy.

Mọi người đều biết Bàn Tử nói có lý, chỉ đành nén lại sự nôn nóng trong lòng, vừa ăn tối vừa chờ trời tối.

Ngô Tà là người không chịu ngồi yên, vừa ăn vừa xem những bức phù điêu trong thần miếu, lần này lại thật sự phát hiện ra vài thứ.

Trên bức bích họa của thần miếu có một cảnh chiến tranh, một đội quân đông đảo tay cầm trường mâu đang giao chiến với nước Tây Vương Mẫu.

Bức bích họa được điêu khắc vô cùng tinh xảo, ngay cả ngũ quan cũng giống như thật.

Bỗng nhiên, Trương Khởi Linh sờ vào một chỗ, nghi hoặc nói: Tôi hình như quen người này.

Ngô Tà ngẩn ra: Quen á.

Tiểu ca, họ hàng nhà anh à.

Ngô Đồng che mặt, đầu óc ba hắn lại chập mạch rồi, nói chuyện kiểu này dễ bị ăn đòn lắm.

Nhưng mà lời này thật ra cũng không sai, Tiểu ca không giống người thường, họ hàng nhà y thật sự xuyên suốt lịch sử năm ngàn năm.

Trương Khởi Linh không để ý đến sự ngớ ngẩn của Thiên chân, tự mình nói tiếp: Cái cỗ xe tám ngựa này, người trên đó là Chu Mục Vương.

Nghe vậy, Ngô Tà cũng nhớ lại điển cố Chu thiên tử tuần tra thiên hạ trên tám con tuấn mã, ha ha, hắn còn tưởng Tiểu ca nhận ra được khuôn mặt trừu tượng kia chứ.

Bức bích họa thứ hai là cảnh quân đội của Chu Mục Vương tấn công vào một tòa cung điện, trong hình xuất hiện rất nhiều phụ nữ đầu rắn mình người, họ đổ một thứ gì đó vào một cái tháp khổng lồ, sau đó vô số rắn mào gà từ trong tháp bò ra chém giết với quân đội của Chu Mục Vương.

Bức phù điêu tiếp theo là một hình tròn khổng lồ, trên đó điêu khắc một con rắn cực lớn, bị rất nhiều rắn mào gà nhỏ hơn vây quanh.

Con rắn lớn đó quấn quanh một cái cây khổng lồ.

Ngô Tà khó hiểu: Đây là loại mãng xà hai vảy khổng lồ đang đánh nhau với rắn mào gà ở đây à.

Trương Khởi Linh sờ vào bức phù điêu rồi lắc đầu: Không phải, đây là đang giao Y vừa nói đến đó thì lập tức dừng lại, liếc nhìn Ngô Đồng một cái.

Ngô Đồng lập tức hiểu ra, cười gượng rồi đi tìm Bàn Tử.

Trương Khởi Linh thấy Ngô Đồng đã tránh đi mới nói tiếp: Giao phối.

Cậu có biết tú bà không.

Ngô Tà không hiểu: Tú bà không phải là người mở kỹ viện sao.

Trương Khởi Linh lắc đầu: Đó là một cách nói ví von, tú bà thật ra là một loài chim, thời xưa người ta phát hiện loài chim tú bà chỉ có con mái mà không có con trống.

Chúng muốn sinh sản đời sau thì có thể giao phối với bất kỳ loài chim nào khác, cho nên người ta dùng tú bà để ví với gái lầu xanh.

Thực tế là mọi người đã hiểu lầm, tú bà thật ra có con trống, nhưng sự khác biệt về hình thể giữa con đực và con cái quá lớn, nên bị người ta lầm tưởng là hai loài chim khác nhau.

Lúc này Ngô Tà cũng đã hiểu ra: Nói vậy là anh cho rằng loại cẩm xà này và rắn mào gà thực chất là cùng một loài rắn, chỉ là sự khác biệt giữa con đực và con cái quá lớn.

Trương Khởi Linh gật đầu, bỗng nhiên y lại lùi về sau mấy bước rồi nhíu mày.

Ngô Tà cũng theo sát lùi lại, lúc này mới nhìn ra điểm khác biệt.

Con cẩm xà đó không phải quấn quanh một cái cây, mà là một con rắn còn lớn hơn nữa.

Thiên chân tặc lưỡi: Chẳng lẽ rắn của nước Tây Vương Mẫu là loài sống theo bầy đàn.

Con rắn lớn kia là rắn chúa, những con mãng xà khổng lồ này là rắn đực, còn những con rắn mào gà kia tương đương với kiến thợ.

Trương Khởi Linh gật đầu: Rất có khả năng, đợi khi nào cậu gặp lại rắn mào gà có thể hỏi thử xem.

Ngô Tà cũng bừng tỉnh, đúng rồi, bây giờ hắn có thể giao tiếp với rắn, hỏi một chút là biết ngay, sao hắn lại không nghĩ ra chứ.

Họ đang nói chuyện ở đây thì đột nhiên nghe thấy tiếng gọi của Ngô Đồng: Ba, chú Trương, có tin tức rồi.

Ngô Tà và Trương Khởi Linh vội vàng quay lại, Phan Tử, Bàn Tử, A Ninh cũng nhanh chóng vây quanh, chỉ thấy Ngô Đồng tay xách một con rắn mào gà, cười nói: Có tin tức rồi, ông Ba và mọi người đang trốn trong đường ống thoát nước ngầm.

Trương Khởi Linh biết rõ sự lợi hại của rắn mào gà, thấy Ngô Đồng cứ thế xách nó lên thì không khỏi nhíu mày.

Y cũng từng gặp một người có thể giao tiếp với rắn bằng xà ngữ, nhưng hoàn toàn khác với cha con Ngô Tà, người ta là quanh năm ăn ở cùng rắn mới mày mò ra được xà ngữ, còn trường hợp rắn có thể nghe hiểu tiếng người như Ngô Tà nói thì thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Ngô Tà cũng hỏi con rắn kia một hồi lâu như ông nói gà bà nói vịt, cũng chỉ biết được tin là Tam thúc và mọi người đã xuống đường ống thoát nước ngầm, còn cụ thể ở đâu, có bao nhiêu người, Tam thúc có bị thương hay không thì đều không biết.

Phan Tử sốt ruột: Thế này thì làm sao mà biết được gì, nó chỉ biết có người trong đường ống thoát nước thôi à.

Ngô Đồng cười ha hả: Nó chỉ là một con rắn, mù đường, không biết đếm thì có gì lạ sao.

Trong mắt rắn, tất cả con người đều trông giống nhau, chẳng lẽ anh có thể nhận ra mấy con rắn con nào là con nào à.

Nó biết có người trong đường ống thoát nước là giỏi lắm rồi, chẳng lẽ còn bắt nó vẽ bản đồ cho anh chắc.

Bàn Tử vội vàng hòa giải: Có được tin tức này là đủ rồi, chẳng phải chỉ là cống ngầm thôi sao, tôi xuống đó gọi một tiếng là được, thắng lợi đang ở ngay trước mắt, các đồng chí hãy phấn chấn lên.

Phan Tử cũng biết là mình đã quá nóng vội, rắn dù sao cũng là súc sinh, có thể mong đợi nó có suy nghĩ phức tạp đến mức nào chứ.

Ngô Tà hỏi xong, rất tự nhiên nhét con rắn vào túi, rồi gọi mọi người cùng nhau đi xuống.

Ngô Đồng nhìn hành động của ba mình mà khóe miệng giật giật, cái thói quen nói chuyện điện thoại xong nhét điện thoại vào túi này là cái thao tác gì vậy.

Đó là rắn đó ba ơi, có phải ba đã thích ứng quá tốt với thân phận xà ngữ giả của mình rồi không.

Đó không phải là điện thoại di động đâu ba ơi, ba có cần phải tự nhiên như vậy không.

Tiếc là Thiên chân không nghe được tiếng lòng của con trai mình, bây giờ toàn bộ tâm trí của hắn đều đặt vào việc làm thế nào để tìm được Tam thúc.

Thực ra cũng không có gì phải nghiên cứu, họ cũng không biết Tam thúc đã đi xuống từ đường nào, vậy thì dứt khoát không cần lãng phí thời gian tìm lối vào nữa.

Ý của Ngô Tà là cứ đi xuống từ đường nước gần nhất, dù sao bên dưới đều thông nhau, họ có đồ lặn và bình dưỡng khí có thể lặn liên tục ba tiếng đồng hồ, tìm thêm vài con đường là sẽ tìm được.

Lúc này, Phan Tử hiếm khi nói nhiều hơn vài câu: Tiểu tam gia, lần này những người Tam gia mang theo đều là thuê tạm thời, thủ đoạn thần tiên của tiểu thiếu gia tốt nhất nên giấu đi một chút.

Chương 72

Nếu thật sự không giấu được, e rằng đám người kia không thể giữ lại, đến lúc đó cậu đừng mềm lòng.

Ngô Tà ngẩn người, hắn biết Phan Tử nói vậy chắc chắn là đám người kia có vấn đề, hơn nữa cho dù không có vấn đề cũng không thể để họ lan truyền sự thần kỳ của con trai mình ra ngoài, đạo lý mang ngọc có tội hắn không phải không hiểu, nhưng thật sự muốn giết người diệt khẩu thì hắn cũng không làm được.

Ngô Tà nắm chặt nắm đấm, mặt lộ vẻ giãy giụa, không khí tại hiện trường nhất thời có chút nặng nề.

A Ninh cười nhạo một tiếng: Không cần cậu ra tay, đến lúc đó cậu đừng cản là được, không nhìn được thì nhắm mắt lại.

Bàn Tử cũng vỗ vai Ngô Tà: Thiên chân, làm không được thì thôi, đừng làm khó mình, mấy anh em đây gánh cho cậu.

Trong lòng Ngô Tà bỗng dâng lên một ngọn lửa: Các người đừng có coi thường tôi, ai nói tôi không dám.

Chó còn biết bảo vệ con, tôi lại không biết nặng nhẹ đến thế sao.

Ngô Đồng thấy gân xanh trên trán ba mình nổi lên, trong lòng mềm nhũn, Thiên chân của thời kỳ này có được giác ngộ như vậy đã là không tồi rồi, xem ra đứa con này trong lòng ba hắn vẫn rất quan trọng.

Ba hắn có thể nói ra lời vì hắn mà giết người, cậu đã rất mãn nguyện rồi.

Ngô Đồng vừa lấy dụng cụ lặn ra vừa hòa giải: Mọi người không cần làm căng thẳng như vậy, trước khi vào sa mạc con đã liên lạc với

thuộc hạ của mình, họ sẽ ở Lam Thoa để tiếp ứng.

Nếu đám người này có thể sống sót ra ngoài, người của con sẽ tạm thời khống chế họ, đến lúc đó tìm hai chuyên gia thôi miên xóa bỏ đoạn ký ức này là được, không có gì to tát cả.

Ngô Tà nghe xong lập tức thở phào nhẹ nhõm, đừng thấy hắn nói cứng miệng, nhưng hắn đoán chừng đến lúc đó mình chắc chắn sẽ không xuống tay được.

Có thể giải quyết hòa bình là tốt nhất, mạng người thứ này quá nặng, có thể không gánh thì tốt nhất đừng gánh.

Mọi người cầm trang bị, tùy tiện tìm một cái lều để thay đồ, quần áo thay ra dùng túi chống nước buộc trước ngực, không chỉ tiện lợi mà còn có thể tạm thời làm một chút lá chắn.

Đợi mấy người lặn xuống mới phát hiện, đường nước ở đây thật sự rất rộng, có chỗ xe tải đi qua cũng không thành vấn đề.

Hơn nữa không phải tất cả các lối đi đều ngập trong nước, có những đường hầm thậm chí hoàn toàn khô ráo.

Ngô Tà bơi một đoạn lại trồi lên mặt nước gọi một tiếng, khắp đường nước đều là tiếng vọng Tam thúc, Tam thúc.

Tiếc là gọi nửa ngày vẫn không có ai đáp lại, Ngô Đồng bỗng nói: Ba gọi như vậy không được đâu, rắn mào gà có thể bắt chước tiếng người, ông Ba và mọi người nghe thấy cũng không dám trả lời ba đâu.

Lúc này cả nhóm mới phản ứng lại, Phan Tử sốt ruột: Vậy phải làm sao bây giờ.

Hay là Tiểu tam gia cậu nói nhiều thêm vài câu, nói dài một chút, loại khó bắt chước ấy.

Ngô Đồng nhắc nhở: Nói mấy chuyện xấu hổ của ông Ba ấy, ông

ấy chắc chắn không nhịn được đâu.

Ngô Tà vừa nghe thấy có lý, lập tức gào lên trong mộ đạo.

Tam thúc, con là Ngô Tà đây, chú mau ra đây cho con.

Hồi nhỏ lừa con ăn kem que, lớn lên lừa con đi trộm mộ với chú, đợi về con mách bà nội đánh gãy chân chú.

Tam thúc, chú mau ra đây cho con, con 5 tuổi chú đã lừa con uống rượu, mới lên cấp hai chú đã dạy con hút thuốc, chú giấu tạp chí người lớn trong phòng con làm con bị mắng, mình không sinh con còn dám hố đứa cháu độc đinh nhà họ Ngô này, con xem lúc xuống dưới lòng đất chú ăn nói với tổ tông thế nào.

Mọi người đều cạn lời, loại bí mật này là thứ họ nên nghe sao.

Trước đây chỉ biết Ngô Tam Tỉnh là một nhân vật, không ngờ lại vô sỉ đến vậy.

Đúng lúc này, một tiếng hét đột nhiên từ phía trên truyền đến: Thằng khốn, mau câm miệng rồi lăn qua đây.

Phan Tử vừa nghe thấy tiếng của Ngô Tam Tỉnh lập tức kích động: Tam gia, Tam gia, ngài không sao chứ.

Ngô Tam Tỉnh tức đến hộc máu hét lên: Phan Tử, mau xách cổ thằng nhãi đó lên đây cho ta.

Ngô Đồng cười trộm, có một ông chú ba như vậy, con đường trưởng thành của ba cậu cũng thật trắc trở.

Mặc dù ông chú ba này là Giải Liên Hoàn, nhưng dù sao y cũng đang đội lốt Ngô Tam Tỉnh, sau lưng còn có một đám người nhìn nữa, chuyện này mà truyền ra ngoài thì y còn lăn lộn giang hồ thế nào được.

Ngô Tà mặc kệ Tam thúc nghĩ gì, chỉ cảm thấy chiêu này của con

trai thật sự quá lợi hại, quả nhiên gọi một cái là ra ngay.

Tiếc là hắn vui không được bao lâu, vừa lên bờ thay xong quần áo đã bị Ngô Tam Tỉnh véo tai.

Thằng nhóc con giỏi rồi phải không.

Càng không cho mày đến mày càng phải đến, còn dám bóc phốt ông đây, mấy năm không bị đánh mày ngứa đòn rồi phải không.

Ngô Tà đau quá vội xin tha: Buông tay, buông tay, Tam thúc, con sai rồi, con sai rồi.

Lúc này, con rắn bị Ngô Tà quên trong túi đột nhiên chui ra, dựng thẳng người nhìn chằm chằm Ngô Tam Tỉnh rồi kêu lên: Tam thúc con sai rồi, Tam thúc con sai rồi.

Lần này dọa Ngô Tam Tỉnh sợ hết hồn, lập tức buông tay nhảy ra xa.

Dọc đường đi, người chết dưới miệng loại rắn mào gà này không ít.

Lúc này nhìn thấy một con đang nằm trên ngực cháu trai mình, máu trong người hắn như đông lại, đám đàn em phía sau cũng đều giơ súng lên.

Ngô Đồng nhanh chóng quăng ra một cây roi đánh bay hết súng của đám đàn em, cậu sợ đám ngốc này không cẩn thận cướp cò làm ba mình bị thương.

Biến cố bất ngờ đã chọc giận Cây Lau Nhà: Các người có ý gì.

Không đánh chết con rắn đó thì tất cả chúng ta đều toi, chỉ có mạng Tiểu tam gia nhà các người là quý giá thôi sao, mạng của chúng tôi không phải là mạng à.

Lời Cây Lau Nhà còn chưa dứt đã bị Ngô Đồng một cước đá bay

ra ngoài, ngay sau đó một thanh Đường đao đã kề lên cổ gã.

Ngô Đồng cười lạnh: Lắc cái não của mày rồi hẵng nói.

Thuộc hạ của Cây Lau Nhà phản ứng lại định rút đao, Ngô Tam Tỉnh vội quát: Tất cả dừng tay cho tao, muốn tạo phản phải không.

Cây Lau Nhà nhìn thanh đao trên cổ, mồ hôi lạnh túa ra, nhưng vẫn cứng miệng nói: Tam gia, ngài không thể không nói đạo nghĩa, đó là rắn mào gà, huynh đệ của tôi lúc bị rắn quấn đều bị bắn thành cái sàng, sao cháu trai ngài lại quý giá đến thế.

Bàn Tử mắng: Huynh đệ của mày có thể so với Thiên chân nhà tao sao.

Thiên chân nhà tao biết nói xà ngữ, huynh đệ của mày có được không.

Ngô Tà cũng biết họ hiểu lầm, vội vàng túm con rắn xuống lắc lắc trên tay: Đừng căng thẳng, đừng căng thẳng, đây là rắn nhà.

Sau đó lại dặn dò con rắn: Đây đều là bạn của ta, ngươi không được cắn người, nghe rõ chưa.

Lần này đừng nói đám người của Cây Lau Nhà, ngay cả Ngô Tam Tỉnh cũng dựng hết cả lông tơ, cháu trai lớn của hắn cứ thế xách con rắn lắc qua lắc lại, tim hắn như treo lên cổ họng.

Không ngờ con rắn đó thật sự không cắn người, nghiêng đầu lại kêu hai tiếng: Tam thúc con sai rồi, Tam thúc con sai rồi.

Ngô Tà mặt đầy vạch đen: Đó là Tam thúc của ta chứ không phải của ngươi, không được kêu bậy.

Ngô Tam Tỉnh cuối cùng cũng tìm lại được giọng nói, run rẩy hỏi: Cháu trai lớn, cháu với con rắn này là sao vậy.

Cháu có bản lĩnh này từ khi nào.

Ngô Tà kỳ quái: Tam thúc, chú không biết à.

Giao tiếp với rắn không phải là di truyền của nhà họ Ngô chúng ta sao.

Chẳng lẽ chú là con nuôi à.

Giải Liên Hoàn nghi ngờ, sao y không biết nhà họ Ngô có gen di truyền này.

Nhưng y đúng là giả mạo, chẳng lẽ Ngô Tam Tỉnh cũng có thể.

Vậy lần này mình đúng là ngu rồi, sao lại giành chuyến đi này làm gì.

Phan Tử thấy sắc mặt Tam gia không tốt, vội an ủi: Tam gia, ngài cũng đừng để trong lòng, con cái còn có đứa giống cha giống mẹ, cũng có thể là di truyền cách đời, Đại gia và Nhị gia cũng không nghe nói có bản lĩnh này.

Ngô Tam Tỉnh nghi ngờ gật đầu, nhìn con rắn kia vẫn có chút tê dại da đầu.

Thiên chân cũng không còn bận tâm vấn đề này nữa, lại tiện tay nhét con rắn vào túi.

Ngô Đồng mặt đầy vạch đen: Ba, ba cứ thả con rắn đi đã, ba cứ nhét nó vào người làm gì, thỉnh thoảng nó nói một câu cũng đáng sợ lắm.

Nếu ba thích, đợi lúc đi con lại mang về.

Ngô Tà nghĩ cũng phải, bèn vo tròn con rắn rồi ném xuống nước, con rắn kêu lên hai tiếng tê tê.

Ngô Tà xua xua tay: Không cần ngươi nữa, mau về nhà ăn cơm đi, lát nữa ếch xanh bị rắn khác bắt hết bây giờ.

Con rắn đó thế mà thật sự nghe hiểu, lắc lắc đầu rồi bơi xuống

dưới, thỉnh thoảng từ xa còn vọng lại hai tiếng Tam thúc con sai rồi, Tam thúc con sai rồi.

Đám đàn em kia nhìn chằm chằm Tiểu tam gia nhà họ Ngô như nhìn quái vật, Cây Lau Nhà lúc này cũng không dám hó hé gì nữa, cúi đầu xin lỗi Ngô Tà.

Bất kể giang hồ đồn đại thế nào, chỉ riêng chiêu khống chế rắn mào gà của Ngô Tà, họ đã phải cung phụng hắn như thần, lần này có thể sống sót trở về hay không đều trông cậy vào hắn cả.

Ngô Tà không để ý mà xua tay, nhìn thái độ của đám người này đối với mình là biết họ không phục Tam thúc quản lý, dùng con rắn này dọa họ một chút cũng tốt.

Biết sợ ít nhất có thể ngoan ngoãn hơn một chút, đồng đội heo không nghe lời còn phiền phức hơn cả nguy hiểm.

Ngô Đồng từ sắc mặt của Ngô Tam Tỉnh lúc nãy đã phân tích ra y có thể là hàng giả, nên cũng không lãng phí điểm để đổi huyết mạch xà ngữ cho y, chỉ đưa qua một cái mặt dây chuyền hùng hoàng: Ông Ba đeo cái này lên đi, phòng rắn.

Đám người của Cây Lau Nhà vừa thấy, mắt có chút sáng lên, nhưng đứa bé này quá tà ma, họ không dám lên tiếng.

Vừa rồi họ đã thấy, con dao và cây roi đó đều biến mất trong chớp mắt, đây không phải là người phàm.

Ngô Tam Tỉnh cũng không khách khí nhận lấy rồi đeo lên, sau đó kéo Ngô Tà sang một bên nói thầm.

Hai người trao đổi lại toàn bộ sự việc sau khi vào đây, vì dùng tiếng địa phương Trường Sa nên không ai xung quanh nghe hiểu.

Ngô Tam Tỉnh và mọi người trốn ở đây là để tránh rắn, bây giờ có Ngô Tà là cái hack game này thì không cần phải cố thủ ở đây nữa, vì

vậy họ quyết định đi tìm lối ra trước.

Nơi này chỉ có cha con nhà họ Ngô có thể giao tiếp với rắn, cho nên họ cần phải có một người ở lại phía trên.

Trương Khởi Linh nói dò đường không cần quá nhiều người, y và Ngô Tà hai người là đủ rồi.

Ngô Đồng biết Tiểu ca và Văn Cẩm có chuyện muốn nói với Ngô Tà, cho nên cũng không ngăn cản.

Họ vừa đi xuống, Ngô Tà bỗng kêu lên một tiếng: Chết rồi.

Trương Khởi Linh lập tức rút đao: Sao vậy.

Ngô Tà gãi đầu: Tôi quên hỏi con rắn kia về cấu trúc xã hội của chúng rồi, không phải anh bảo tôi tìm rắn hỏi thử sao, ha ha, lúc nãy vội quá quên mất.

Trương Khởi Linh cạn lời, vòng phản xạ của Ngô Tà cũng quá dài rồi, chỉ đành bất đắc dĩ lắc đầu: Không sao, sau này hẵng nói, mau đi thôi.

Đi được một lúc, Ngô tiểu cẩu lại cảm thấy không đúng: Tiểu ca, có phải anh đã từng đến đây rồi không, trông có vẻ rất quen đường.

Trương Khởi Linh khẽ ừ một tiếng: Đi theo tôi, Văn Cẩm muốn gặp cậu.

Thiên chân ngạc nhiên: Dì Văn Cẩm.

Anh liên lạc được với dì ấy rồi à.

Trương Khởi Linh gật đầu, tốc độ cũng nhanh hơn một chút, Ngô Tà vội vàng theo sau.

Hai người đi hơn mười phút thì rẽ vào một cái hố, người bên trong thấy họ đi vào, vội vàng dùng một bộ hài cốt trát đầy bùn lấp kín cửa động.

Người đó lấp xong quay đầu lại cười nhìn Ngô Tà: Tiểu Tà, cháu cũng lớn rồi.

Ngô Tà kinh ngạc nhìn người phụ nữ trước mặt giống hệt trong ảnh, sững sờ: Dì Văn Cẩm, rốt cuộc là có chuyện gì vậy.

Văn Cẩm thở dài: Đây là một kế hoạch, nói ra thì rất dài, dài đến mức cháu không thể tưởng tượng được, dì không có thời gian.

Ngô Tà lại hỏi: Vậy dì có thể cho cháu biết chuyện ở Tây Sa rốt cuộc là thế nào không.

Có thật là Tam thúc của cháu đã giết Giải Liên Hoàn không.

Văn Cẩm nghi hoặc: Tam thúc của cháu đã nói với cháu thế nào.

Ngô Tà vội vàng kể lại những lời Tam thúc đã nói với hắn trong bệnh viện, sau đó lại nói: Chú ấy nói sau khi mọi người mất tích trong mộ cổ, chú ấy vẫn luôn đi tìm mọi người.

Văn Cẩm nhíu mày: Câu chuyện này thật sự không thể tưởng tượng nổi, cho dù dì có nói với cháu, cháu cũng chưa chắc đã tin.

Ngô Tà méo mặt: Chết sớm siêu sinh sớm, dì cứ nói cho cháu biết đi, dù dì có nói Tam thúc cháu là phụ nữ và cháu là do chú ấy sinh ra cháu cũng có thể tin, mấy năm nay cháu gặp đủ chuyện lạ rồi, không thiếu chuyện này nữa đâu.

Văn Cẩm cười nói: Thảo nào Tiểu Trương nói cháu không giống người khác, đầu óc cháu nghĩ gì vậy.

Nếu cháu muốn biết, vậy dì sẽ nói cho cháu nghe một chút.

Văn Cẩm nói xong lấy ra một tấm ảnh: Cháu xem cái này trước đi, xem có nhận ra ai không.

Ngô Tà sửng sốt, đây là tấm ảnh của họ ở Tây Sa.

Hắn chỉ vào người trong ảnh nói: Đây là dì, đây là Tiểu ca, đây là

Tam thúc của cháu.

Văn Cẩm đột nhiên ngắt lời hắn: Tại sao cháu lại cho rằng người này là Tam thúc của cháu.

Thiên chân khó hiểu: Đây là dáng vẻ lúc trẻ của Tam thúc cháu, cháu đã xem ảnh đen trắng của chú ấy trước đây, rất giống người này.

Văn Cẩm lắc đầu: Lúc đó Tam thúc của cháu đang chụp ảnh cho chúng ta, người này là Giải Liên Hoàn, cậu ta và Tam Tỉnh là anh em họ, vốn dĩ đã rất giống nhau.

Cháu không phát hiện ra Tam thúc của cháu bây giờ hoàn toàn khác với hồi nhỏ sao.

Ngô Tà bỗng nhớ lại chuyện Tam thúc không biết xà ngữ lúc nãy, run rẩy hỏi: Ý dì là Tam thúc hiện tại của cháu là do Giải Liên Hoàn giả mạo.

Khó trách chú ấy không biết xà ngữ, chú ấy vốn không phải người nhà họ Ngô chúng ta.

Văn Cẩm nhíu mày: Người hiện tại đúng là không phải, nhưng cháu không thể lấy xà ngữ làm tiêu chuẩn, Ngô Tam Tỉnh thật sự cũng không có năng lực giao tiếp với rắn, trước đây cậu ấy đã bị rắn cắn rồi.

Hơn nữa ngoài cháu và con trai cháu ra, cháu có nghe nói ai khác trong nhà mình biết xà ngữ không.

Ngô Tà lắc đầu: Thật ra trước đây cháu cũng không có năng lực này, cháu cũng có chút nghi ngờ không phải là di truyền, có thể là Đồng Đồng lại cho cháu ăn bảo bối gì đó, nó không muốn nói thì cháu cứ giả vờ là di truyền thôi, dù sao con trai cháu cũng sẽ không hại cháu.

Chúng ta tiếp tục nói chuyện của Tam thúc, vậy theo lời dì, Tam

thúc của cháu đã bị Giải Liên Hoàn giết chết rồi tráo đổi thân phận, người nhà cháu không ai phát hiện ra sao.

Văn Cẩm cười khổ: Lúc đó dì cũng không nghĩ ra vấn đề này, thậm chí còn định đi báo cho Nhị thúc của cháu.

Chương 73

Nhưng ngay sau đó, cả nhóm chúng ta bị nhốt vào viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc, cơ thể của chúng ta đều đã xảy ra biến hóa, chúng ta trở nên không già đi.

Nhưng loại năng lực này rất nhanh đã xảy ra tác dụng phụ, bắt đầu có người lần lượt biến thành quái vật.

Dì đã trơ mắt nhìn Hoắc Linh từng chút một biến thành cấm bà.

Sau đó có mấy người chúng ta trốn thoát khỏi viện điều dưỡng, dì trốn đông trốn tây, trong thời gian đó cũng chú ý đến một vài tin tức của nhà họ Ngô.

Ngô Tam Tỉnh vẫn đang kinh doanh sản nghiệp rất tốt, mà người làm nghề tang lễ lại là nhà họ Giải, cháu có hiểu ý dì là gì không.

Nhà họ Ngô và nhà họ Giải đã đạt được thỏa thuận, việc Giải Liên Hoàn đóng giả Ngô Tam Tỉnh là do cả hai nhà đều đồng ý.

Ngô Tà phản bác: Không thể nào, Tam thúc cháu tuy phản nghịch không đàng hoàng, nhưng người trong nhà cũng tuyệt đối không vứt bỏ chú ấy.

Văn Cẩm nói: Vậy nếu Tam thúc của cháu không chết thì sao.

Nếu việc cậu ấy và Giải Liên Hoàn đổi thân phận là đã bàn bạc kỹ lưỡng thì sao.

Thiên chân khó hiểu: Lý do là gì.

Tại sao họ lại phải làm như vậy.

Văn Cẩm trầm mặc một lúc lâu rồi vẫn nói: Để đối phó với Nó.

Nó là ai.

Là một thế lực, một thế lực vì để có được trường sinh mà không từ thủ đoạn.

Dì cũng không biết toàn bộ kế hoạch của họ, dì không có thời gian.

Chẳng lẽ cháu không cảm thấy trên người dì có mùi gì đó kỳ lạ sao.

Ngô Tà ngửi ngửi, đột nhiên trợn to mắt: Mùi hương này là của cấm bà, dì cũng sắp thi hóa sao.

Văn Cẩm gật đầu: Một khi xuất hiện mùi hương này chính là điềm báo của thi hóa, dì đến Tháp Mộc Đà là để tìm kiếm vẫn ngọc, đó là thứ duy nhất có thể ức chế thi hóa.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng gọi: Thiên chân, Tiểu ca, nghe thấy thì trả lời một tiếng.

Trương Khởi Linh nghe thấy giọng của Bàn Tử liền mở cửa động ra.

Bàn Tử kinh ngạc la lên: Má ơi, tình hình gì đây.

Người nhà cậu hóa hình à Thiên Chân.

Ngô Tà mắng: Người nhà cậu mới hóa hình ấy.

Đây là dì Văn Cẩm, sao cậu lại xuống đây.

Bàn Tử hừ lạnh: Cậu còn mặt mũi mà nói à.

Cậu với Tiểu ca như bánh bao thịt ném chó, một đi không trở lại, bọn này sao yên tâm được.

Dù gì thì Béo gia đây cũng có thần khí đuổi rắn mà cháu trai lớn cho, nên mới xung phong xuống tìm cậu.

Ai ngờ cậu lại đang tí tởn với người nhà ở đây.

Ngô Tà vỗ trán, cậu mải nói chuyện đến quên cả thời gian, thảo

nào chú Ba sốt ruột.

Cậu quay sang nói với Trần Văn Cẩm: Dì Văn Cẩm, chú Ba của cháu, ờm, chú ấy đang ở trên kia, dì có muốn lên gặp không.

Văn Cẩm gật đầu: Đi thôi, cùng lên xem sao.

Mấy người nhanh chóng quay lại bên trên.

Ngô Tam Tỉnh thật nhìn thấy Văn Cẩm thì xúc động đến vành mắt đỏ hoe, run rẩy không nói nên lời.

Văn Cẩm bước tới vỗ vai ông: Em hiểu cả rồi, anh hãy trở về đơn vị đi, đây không phải lỗi của anh.

Ngô Tà cũng lại gần khẽ gọi một tiếng chú Ba, rồi gật đầu với ông, ý bảo mình đã biết cả rồi.

Ngô Tam Tỉnh thật lập tức nước mắt già lưng tròng, ngàn lời muốn nói cuối cùng chỉ hóa thành một tiếng thở dài.

Cây Lau Nhà lén hỏi Bàn Tử: Béo gia, ai đây ạ.

Mọi người xuống dưới một chuyến mà vớt được cả một mỹ nhân lên à.

Bàn Tử cười gian: Đó là người thương của Tam gia các cậu đấy, lát nữa nhớ gọi chị đại cho nó lễ phép.

Đám người của Cây Lau Nhà đã bị hai cha con Ngô Tà dọa cho sợ mất mật, lúc này cũng không dám ăn nói linh tinh.

Ngược lại, Ngô Đồng thò đầu ra gọi một tiếng: Bà Ba.

Ngô Tà vội lao tới bịt miệng con trai lại, ngượng ngùng cười với Văn Cẩm.

Văn Cẩm cũng bật cười: Mau thả thằng bé ra đi, nó gọi có sai đâu.

Em đã gọi chị là dì, thì nó gọi là bà là đúng rồi còn gì.

Ngô Đồng cắn vào tay ba nó một cái.

Ngô Tà vội rụt tay lại, thuận tiện cho nó một cái cốc đầu: Sao càng ngày càng thích cắn người thế hả.

Ngô Đồng hừ lạnh: Chẳng phải ba bắt con xem Cừu Vui Vẻ để học cách nhận họ hàng sao.

Con gọi sai chỗ nào.

Ngô Tà mặt đầy vạch đen: Mình không nhắc đến chuyện này được không.

Trẻ con nhà người ta cũng xem mà, sao chỉ có mình con là lắm chuyện thế.

Ngô Đồng hừ lạnh: Thế ba nhà người ta còn kiếm tiền nuôi cả nhà đấy.

Kinh phí tháng sau của đoàn lính đánh thuê của con, ba trả nhé.

Ngô Tà xìu ngay lập tức.

Con trai cậu nuôi hơn trăm người, ai nấy đều có giá trị suýt soát Tiểu ca, chi phí đó cậu gánh không nổi.

Hắc Hạt Tử cắt ngang cuộc cãi vã của hai cha con: Tiểu Tam gia, chúng ta làm việc chính đi.

Tụi này phát hiện một cánh cửa đá, ngài xem giúp được không.

Ngô Đồng bĩu môi, bảo ba cậu xem giúp ư.

Mấy người này chê mình sống lâu quá à.

Sao lại nghĩ quẩn thế không biết.

Ngô Tà xoa đầu con trai rồi vội vàng chạy qua xem.

Thì ra dưới đáy hồ chứa nước có một phiến đá, trên đó có hai cái vòng sắt, nhấc lên thì thấy một cửa động.

Ngô Tà cũng chẳng nhìn ra manh mối gì, ngược lại Trương Khởi Linh lại là người nhảy xuống trước, mấy người Cây Lau Nhà cũng vội vàng bám theo.

Lần này trước khi đi, Ngô Tam Tỉnh thật đã khoe khoang rằng đây là một ngôi mộ béo bở thế nào, kết quả là cả đường đi chỉ toàn thấy rắn.

Bây giờ thấy mộ đạo, sao có thể không vào cho được.

Cả đoàn người men theo bậc thang đi xuống, hai bên đường dần xuất hiện những bức tượng có hình thù kỳ quái, toàn một màu đen kịt không rõ chi tiết.

Phía dưới còn có một cái mâm đá tròn khổng lồ, trên mâm đặt những món đồ đồng lớn nhỏ khác nhau.

Bàn Tử đột nhiên la lên: Thiên Chân, cậu xem kia là gì.

Ngô Tà dùng đèn pin rọi qua, lập tức trố mắt kinh ngạc, đó lại là cả một hàng tượng ngọc.

Nước dãi của đám người Cây Lau Nhà sắp chảy ra tới nơi rồi.

Phát tài rồi.

Tượng ngọc khai quật từ Mã Vương Đôi đã thành quốc bảo, vậy mà ở đây lại có cả một hàng.

Ngô Tam gia quả không phải dạng vừa, ngôi mộ này đúng là béo đến không có giới hạn.

Ngô Đồng hừ lạnh nói: Tất cả thu móng vuốt của mình lại cho kỹ.

Mấy bức tượng ngọc này đều được nuôi bằng thịt người, chạm vào là khởi thi ngay, cẩn thận có mạng lấy mà không có mạng hưởng.

Mọi người cũng không cần phải vội, đợi lần này ra ngoài, tôi sẽ cho mỗi người năm mươi vạn.

Nhưng nếu ai dám động vào mấy bức tượng ngọc đó thì cứ ở lại đây làm thức ăn cho rắn đi.

Đám người Cây Lau Nhà lập tức thu ánh mắt lại, luôn miệng nói không dám không dám.

Chưa nói đến thủ đoạn thần kỳ của cậu nhóc này, chỉ riêng việc hai cha con họ có thể điều khiển được rắn mào gà cũng đủ khiến họ không dám làm càn rồi.

Gọi một cú điện thoại tới một xe anh em thì có là gì, hai cha con nhà người ta chỉ cần hú một tiếng là họ có thể bị thủy triều rắn nhấn chìm trong một giây.

Đoàn người đi tiếp về phía trước một đoạn, Phan Tử bỗng kinh hô: Tam gia, kia là cái gì.

Mọi người nhìn theo ánh đèn pin của anh, liền thấy trên đỉnh sơn động có mấy sợi xích sắt treo lơ lửng một thứ gì đó.

Ngô Tà nhìn kỹ một lúc, đó lại là một cái lò treo.

Đúng lúc mấy người đang kinh ngạc thán phục kỹ thuật rèn đúc tinh xảo của nước Tây Vương Mẫu thì bỗng nghe một tiếng rắc, những bức tượng ngọc kia lại vỡ vụn ra, để lộ những xác ướp mặt ngựa bên trong.

Ngay sau đó, tiếng rắc rắc vang lên không ngớt, những thi thể đã chết khô kia lại từ từ cử động.

Một tên đàn em của Cây Lau Nhà vội xua tay: Tôi không có chạm vào chúng, tôi chỉ cầm một viên đan dược thôi.

Bàn Tử mắng: Cái thằng ngu này, đó là bẫy cân bằng, trọng lượng của mấy viên đan dược đều đã được tính toán cả rồi.

Mày lấy sai thứ tự thì sao không kinh động đến đám lính gác cho

được.

Nhưng lúc này mắng chửi cũng vô ích.

Mọi người nhân lúc thi thể còn chưa linh hoạt, vội vàng lùi ra ngoài.

Ngô Đồng không muốn có thương vong vô ích, liền lôi từ trong không gian ra một khẩu súng tự động rồi bắt đầu xả đạn.

Chưa đầy hai phút, khớp xương của những bức tượng ngọc đều bị bắn nát, chỉ còn lại phần đầu và thân mình đang ngọ nguậy trên mặt đất.

Ngô Đồng xoay người một cách ngầu lòi, nói một tiếng xong việc, liền thấy đám người của Thác Bả đang sợ hãi nhìn mình, cứ như thể cậu còn đáng sợ hơn cả đám hoạt thi kia.

Ngô Đồng cười lạnh một tiếng, đưa khẩu súng cho Bàn Tử: Chú Béo trông chừng nhé, ai còn táy máy tay chân nữa thì cứ bắn chết cho cháu, cháu chịu trách nhiệm.

Thác Bả vội vàng cam đoan: Không dám đâu ạ, bọn này thật sự không dám nữa.

Ngô Tà thầm giơ ngón cái, con trai cậu đúng là ngầu bá cháy.

Ngô Đồng trong lòng cũng thầm sung sướng, lời thoại của Hoa gia quả nhiên khí phách.

Lúc này, đám người kia đã ngoan ngoãn hơn nhiều.

Chương 74

Họ đi theo Tiểu ca bò qua một cái ngách trộm, xuống đến một thủy đạo rộng lớn.

Dòng nước trong thủy đạo trong vắt, mực nước cũng không sâu lắm, chỉ hơn một mét, đối với những người khác thì hoàn toàn không thành vấn đề, nhưng lại không mấy thân thiện với cậu nhóc Ngô Đồng.

Tiểu ca còn phải dò đường nên không thể bế cậu được, Ngô Đồng cũng không muốn làm vướng chân ba Tà, bèn dứt khoát vung tay thả ra một chiếc thuyền hơi hình vịt con.

Thủy đạo âm u dưới lòng đất và con vịt vàng nhỏ trông thật không ăn nhập với nhau.

Ngô Đồng còn thản nhiên nằm trên thuyền ăn vặt.

Ngô Tà vui vẻ đẩy thuyền cho con trai đi, thỉnh thoảng còn được con trai đút cho ăn.

Đám người của Cây Lau Nhà trong lòng rối bời, đứa nhỏ nhà họ Ngô này không phải là yêu quái biến thành đấy chứ, nếu không thì cũng là do Tiểu Tam gia nhà họ Ngô sinh với xà tinh.

Ngô Tà đi khá nhẹ nhàng, chỉ có điều trong nước có mấy con côn trùng nhỏ trong suốt hơi phiền phức, Ngô Đồng bèn gọi Cẩu hệ thống ra làm việc.

Dù sao lũ côn trùng này cũng trong suốt, vừa đi vừa thu thập cũng không ai thấy.

Chỉ là giá cả quá bèo, 500 con mới được một điểm tích phân, nhưng thôi, thứ này số lượng nhiều, có còn hơn không.

Mọi người vừa đi vừa kinh ngạc thán phục thực lực của nước Tây Vương Mẫu, hệ thống chứa nước ngầm này thật sự là tuyệt tác, chỉ riêng nhân lực và vật lực tiêu hao đã không thể đong đếm được.

Trương Khởi Linh suốt chặng đường đều rất im lặng, Ngô Tà có một dự cảm không lành, trong lòng có chút hoảng hốt.

Thủy đạo này khá dài, mọi người đi gần hơn một giờ đồng hồ, càng về sau mực nước càng thấp.

Sau khi thuyền hơi không dùng được nữa, Ngô Đồng cũng đành phải xuống đi bộ.

Đi thêm nửa giờ nữa, con đường dưới chân mới dần trở nên khô ráo.

Mọi người còn chưa kịp vui mừng thì Trương Khởi Linh bỗng nói một tiếng: Đến rồi.

Mọi người nhìn theo đèn pin của cậu lên đỉnh đầu, nơi đó được khảm một vật thể lớn đến mức không thể diễn tả bằng lời.

Phần nhô ra khỏi đỉnh có hình tròn, bề mặt đầy những lỗ hổng to bằng thùng xăng, hàng ngàn hàng vạn cái lỗ chi chít trông vừa xấu xí vừa quỷ dị, sâu hun hút đen ngòm, như thể thông đến địa ngục vậy.

Ngô Đồng trong lòng giật thót một cái, đây là khối nguyên thạch làm nên những bức tượng ngọc kia ư.

Đây thực sự là một khối thiên thạch.

Cậu vội vàng thử gọi hệ thống, giọng nói của hệ thống yếu ớt kèm theo tiếng rè rè của dòng điện: Ký chủ nhiễu sóng mạnh ngoại tuyến.

Ngô Đồng thử đi về phía trước vài bước, lúc này hệ thống liền hoàn toàn im bặt.

Xem ra khối thiên thạch này và khối đồng dùng để tạo ra Cửa Đồng và cây thần Bằng Đồng hẳn là đến từ cùng một hành tinh.

Vậy tại sao Trương Khởi Linh vào bên trong lại bị mất trí nhớ.

Cậu ta và Chung Cực bên trong Cửa Đồng có quan hệ gì.

Ngô Tà nhìn tảng đá xấu xí này, lẩm bẩm: Đây là thiên thạch nhỉ.

Tôi nghe nói bồn địa Sài Đạt Mộc và bồn địa Tháp Mộc đều hình thành do va chạm của tiểu hành tinh, thứ này có lẽ là mảnh vỡ của thiên thạch lúc đó.

Ngô Tam Tỉnh thật bước qua sờ lên bề mặt tảng đá, nói: Đây chính là vật liệu để tạo ra những bức tượng ngọc.

Việc hình thành những huyết thi kia có quan hệ rất sâu sắc với khối thiên thạch này.

Văn Cẩm bước tới vỗ vai Ngô Tam Tỉnh thật: Em muốn vào trong xem thử.

Anh biết đấy, em không còn nhiều thời gian nữa.

Tay Ngô Tam Tỉnh thật có chút run rẩy, nhưng ông lại không thể nói lời ngăn cản.

Những cái lỗ này rất nhỏ lại thẳng đứng, với chiều cao của ông căn bản không thể vào được.

Mà ông lại không có cách nào ngăn chặn việc Văn Cẩm bị thi hóa, bây giờ ngoài việc đánh cược một phen thì không còn lối thoát nào khác.

Văn Cẩm động tác rất nhanh nhẹn, cô buộc dây thừng vào eo, được Ngô Tam Tỉnh thật đỡ vai, chui vào trong động, cuối cùng dùng một chút lực là cả người đã lọt vào.

Ngô Tam Tỉnh thật vừa thả dây vừa nhìn cô dần dần đi sâu vào

trong.

Cách hơn mười mét, ông lại xác nhận với Văn Cẩm bên trong bằng mấy tín hiệu.

Khoảng một giờ sau, tín hiệu đột ngột gián đoạn.

Ngô Tam Tỉnh thật giật mấy cái dây thừng đều không có phản ứng, ông dùng thêm chút lực nữa thì dây thừng lại tuột ra.

Ngô Tam Tỉnh thật cầm lấy đầu dây nhìn xem, không có dấu hiệu bị đứt, hẳn là do cô tự cởi.

Sắc mặt Trương Khởi Linh trở nên nghiêm trọng, cậu đột ngột đè lên vai Bàn Tử, mượn lực đạp lên lưng anh rồi chui vào trong động, động tác nhanh đến nỗi không ai kịp phản ứng.

Bàn Tử vội vàng la lớn: Dây thừng.

Mang theo dây thừng.

Trương Khởi Linh chỉ mải bò về phía trước, không thèm để ý, thoáng cái đã không thấy bóng dáng đâu.

Ngô Đồng hô một tiếng Chú Béo rồi định đuổi theo, Bàn Tử vội vàng né ra: Không được đâu cháu trai lớn, đã mất hai người rồi, cháu không thể đi nữa.

Ngô Tà cũng vội nắm lấy cánh tay con trai: Con ở yên đây, để ba đi xem.

Ngô Đồng bất đắc dĩ nói: Ba đừng gây rối nữa, ba xem cái động đó ba vào được sao.

Chú Trương dám lên là vì chú ấy biết Súc Cốt Công, ba to con như vậy nhỡ bị kẹt thì làm sao.

Ngô Tà vội nói: Tình hình bên trong không rõ, lỡ con gặp nguy hiểm thì ba phải làm sao.

Lúc này Trương Khởi Linh đã không còn thấy đâu, biết không đuổi kịp nữa nên Ngô Đồng cũng không vội.

Dù sao thì Trương Khởi Linh nhất định sẽ ra ngoài.

Cậu ta vào trong là để tìm hiểu bí ẩn, không cần thiết phải bám riết không tha, lỡ bị đánh ngất xỉu rồi đưa ra ngoài thì lại làm chậm trễ mọi việc.

Chi bằng trước tiên sắp xếp ổn thỏa chuyện ở đây, nếu không có ba cậu ở đây cậu cũng không yên tâm.

Ba, trạng thái của chú Trương không ổn, không vào xem thì con không yên tâm.

Nhưng cả đám người cứ ở đây chờ cũng không phải cách.

Cho nên chúng ta chia làm hai ngả, ông Ba dẫn những người khác trở về, ba và chú Béo ở lại đây chờ con.

Con tìm được chú Trương rồi chúng ta sẽ đi.

Ngô Tam Tỉnh thật nhíu mày: Như vậy sao được.

Hai cha con cháu đều ở lại đây thì tính sao.

Ta về cũng không biết ăn nói với gia đình thế nào.

Ngô Đồng không nói nhiều với ông, ra tay trong chớp mắt đánh ngất ông.

Phan Tử vội vàng đỡ lấy thân thể mềm oặt của Ngô Tam Tỉnh thật, trừng mắt nhìn Ngô Đồng.

Ngô Đồng buông tay: Như vậy không phải là không cần ăn nói gì nữa sao.

Chú Phan cũng đừng trừng mắt với cháu, cháu làm vậy là vì tốt cho ông ấy.

Rời khỏi Tháp Mộc Đà trước khi mùa mưa kết thúc là con đường sống duy nhất của mọi người.

Sau đó cậu lại nói với Cây Lau Nhà: Tôi cho các anh một trăm vạn, những người khác mỗi người năm mươi vạn.

Các anh hộ tống ông Ba của tôi đến Lan Tát, người của tôi sẽ tiếp ứng ở đó, các anh cứ trực tiếp đòi tiền họ là được.

Ngô Đồng vung tay thả ra mấy cái ba lô: Chỗ trang bị này các anh mang theo.

Thủ đoạn của tôi các anh cũng thấy rồi, nếu ông Ba của tôi không an toàn trở về thì hậu quả không phải là thứ các anh muốn thấy đâu.

Đám người Cây Lau Nhà vội vàng đảm bảo: Ngô tiểu thiếu gia ngài yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ đưa Tam gia ra ngoài an toàn.

Ngô Đồng gật đầu, lại móc ra một tấm thẻ đưa cho Hắc Hạt Tử: Hắc thúc, làm phiền chú.

Hắc Hạt Tử cười một cách thấu hiểu: Yên tâm, đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ.

Cuối cùng chỉ còn lại A Ninh, Ngô Đồng có chút đau đầu, nhíu mày rồi nói: Nếu đã cứu cô thì tôi không định giết cô nữa.

Hy vọng cô có thể giữ mồm giữ miệng, nếu không lần sau gặp mặt e là ở chợ đen, tôi nghĩ cô sẽ không thích nơi đó đâu.

A Ninh lập tức mặt mày biến sắc.

Cô không sợ chết, nhưng vào chợ đen thì chết cũng là một điều xa xỉ.

Cô không ngờ Ngô Đồng lại tàn nhẫn như vậy, uổng công lúc nãy cô còn coi cậu như ân nhân cứu mạng mà sùng bái.

Lớp màng thần tượng vỡ tan, A Ninh chỉ có thể nghiến răng đảm

bảo: Ở đây ngoài rắn ra tôi không thấy gì cả.

Ngô Đồng hài lòng gật đầu, xem ra A Ninh biết chợ đen là nơi nào, biết sợ là tốt rồi.

Ngô Tà thấy con trai sắp xếp mọi việc gọn gàng ngăn nắp cũng không phản đối.

Cậu không thể bỏ mặc Tiểu ca, cũng không thể để cả nhóm người này cùng mình chờ đợi ở đây, chia làm hai ngả là phương án ổn thỏa nhất.

Đám người của Cây Lau Nhà và A Ninh mang trang bị xong liền rời đi.

Phan Tử cõng Ngô Tam Tỉnh thật trên lưng, từ biệt Ngô Tà: Tiểu Tam gia, ngài bảo trọng.

Ngô Tà vỗ vai anh: Anh cũng vậy.

Nếu chú Ba tỉnh lại mà bướng bỉnh thì anh cứ đánh ngất chú ấy lần nữa, còn hơn là để chú ấy làm càn rồi mất mạng.

Phan Tử gật đầu rồi cũng đi theo Hắc Hạt Tử và những người khác.

Trong sơn động trống trải chỉ còn lại Bàn Tử và hai cha con Ngô Tà.

Chương 75

Ngô Đồng sợ trong lúc mình đi vắng ba cậu sẽ chịu khổ, hận không thể dùng trang bị lấp đầy cả sơn động.

Nhà kính, nước khoáng, mì gói, bánh quy, giăm bông, gà quay, phàm là đồ ăn có thể bảo quản được đều lấy ra cả thùng, cả thùng.

Nệm chăn, vũ khí, nguồn sáng, đủ thứ màu mè cái gì cũng có.

Ngô Tà nhìn điệu bộ chuyển nhà như chuột của con trai, nhíu mày hỏi: Con định đi bao lâu vậy.

Chừng này đủ cho ba với Bàn Tử sống hai tháng rồi đấy.

Ngô Đồng vừa buộc dây thừng cho mình vừa an ủi: Ba đừng lo, tìm được chú Trương là con về ngay.

Con chỉ đang dọn chỗ cho không gian thôi, lỡ bên trong có núi vàng thì con còn có chỗ để mang về cho ba.

Ngô Tà biết con trai mình lại nói bậy, không gian của nó lớn vô biên, cần gì phải vứt ra mấy thùng mì ăn liền để dọn chỗ chứ.

Nhưng lúc này cậu cũng không biết phải nói gì, cái động kia cậu thật sự không thể vào được, phần cứng không đạt tiêu chuẩn thì cậu cũng đành chịu.

Không biết với cái tuổi gần ba mươi này của mình mà đi luyện Súc Cốt Công thì còn kịp không.

Ngô Đồng không biết ba mình lại đang suy nghĩ vẩn vơ, cậu gọi chú Béo qua giúp mình nâng lên cao.

Cậu nhóc bám vào cửa động như một con khỉ, nhoáng một cái đã leo lên được.

Ngô Tà đành phải nuốt những lời dặn dò trở lại, việc duy nhất cậu có thể làm bây giờ là cầu nguyện cho con trai bình an.

Ngọc Hoàng Đại Đế, Thái Thượng Lão Quân, Phật Tổ Như Lai, Đức Mẹ Maria phù hộ, chỉ mong con trai cậu mau chóng trở về.

Bàn Tử vỗ vai Ngô Tà: Thiên Chân cậu cũng đừng lo lắng hão nữa, cháu trai lớn luôn có chủ ý của nó.

Đến nó mà còn không được thì cậu có lên cũng vô ích.

Cậu đừng có suy nghĩ lung tung tự dọa mình nữa, làm việc khác để dời sự chú ý đi, đừng để cháu trai lớn chưa về mà cậu đã tự làm mình uất ức.

Ngô Tà thở dài: Cái nơi quỷ quái này có gì mà làm chứ.

Hay là cậu đi bắt một con rắn huynh đệ đến đây nói chuyện với tôi đi.

Bàn Tử vội xua tay: Thôi xin, giao tiếp khác loài không có kết quả tốt đẹp đâu.

Kia không phải có một mỹ nữ đang ngồi à, hay là cậu qua tâm sự với cô ấy đi.

Ngô Tà liếc nhìn Tây Vương Mẫu trên ngai vàng rồi giơ ngón giữa với Bàn Tử.

Bên này Ngô Tà buồn bực đi đi lại lại, còn Ngô Đồng sau khi vào trong thiên thạch lại cực kỳ phấn khích.

Hai nơi bí ẩn nhất trong Trộm Bút, một là Cửa Đồng, hai là Vẫn Ngọc này, cậu thật muốn xem bên trong đây rốt cuộc có thần thú gì mà có thể khiến cho Buồn cha của cậu cũng bị format luôn.

Kết cấu bên trong thiên thạch này rất trơn láng.

Sau khi bò một lúc, Ngô Đồng cảm thấy bên trong dần trở nên

rộng rãi hơn, rất nhanh đã có thể đứng thẳng đi lại.

Hơn nữa càng đi về phía trước càng cảm thấy không ổn, đi khoảng một giờ mà không thấy điểm cuối, chiều cao của động cũng dần đạt tới ba mét.

Ngô Đồng thắc mắc, điều này không khoa học chút nào, tuy khối thiên thạch này khá lớn nhưng cũng không đến mức này.

Với tốc độ của cậu đi lâu như vậy chắc cũng được mấy cây số rồi, lẽ nào quy luật không gian của thiên thạch này khác với Trái Đất.

Cậu có suy đoán này không chỉ vì kích thước bên trong của thiên thạch không khớp với hình dáng bên ngoài của nó, mà là vì cậu phát hiện không gian của mình không thể sử dụng được nữa.

Sợi dây thừng sau khi cậu bò được hai mươi phút đã không còn đủ dài, cậu định lấy thêm dây từ trong không gian ra thì mới phát hiện đã mất liên lạc với không gian.

Tình huống này là điều Ngô Đồng không ngờ tới.

Ngay cả khi ở trên cây thần Bằng Đồng, hệ thống bị ngắt kết nối, không gian của cậu vẫn không bị ảnh hưởng.

Vậy mà bên trong thiên thạch này lại có thể che chắn cả không gian, điều đó chỉ có thể chứng tỏ quy luật không gian ở đây trái ngược với Trái Đất.

Phát hiện này khiến Ngô Đồng càng thêm hưng phấn.

Không gian mà hệ thống cung cấp đến từ một chiều không gian cao hơn, quy luật không gian ở đó hoàn toàn khác với thuật toán của Trái Đất, cho nên mới có thể tạo ra năng lực chứa đồ tùy thân.

Mà khối thiên thạch này lại có thể ảnh hưởng đến không gian được sản xuất từ chiều không gian cao hơn, vậy thì lai lịch của nó

quả thật thú vị.

Phần đầu khi mới vào thiên thạch vẫn còn tối om, nhưng càng vào sâu lại càng sáng.

Ngô Đồng vừa đi vừa quan sát nơi thần kỳ này, màu sắc của vách động chuyển dần từ đen sang trắng, nơi cậu đang đứng đã có màu trắng ngà bán trong suốt.

Tất cả các lối đi ở đây đều có hình gần như tròn, bốn bức tường trơn láng, mềm mại và còn tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

Đường hầm cũng chằng chịt, vô số kể.

Để làm dấu, Ngô Đồng dùng dao găm cắt quần áo của mình thành những mảnh nhỏ bằng móng tay, cứ qua một ngã rẽ lại đặt một mảnh.

Cậu nhóc vừa đi vừa tự giễu, cậu thật sự đã quá ỷ lại vào không gian rồi, sớm biết ở đây không gian không dùng được thì cậu đã mang theo một cái ba lô.

Trong nguyên tác, đại Trương ca phải mất năm sáu ngày mới ra ngoài được, nếu cứ đi thế này, cậu ước chừng sẽ phải khỏa thân chạy ra ngoài mất.

Ngô Đồng cứ không ngừng tiến về phía trước, chính cậu cũng không biết đã đi bao lâu.

Đáng tiếc là suốt quãng đường cậu không gặp được Trần Văn Cẩm cũng không gặp được Trương Khởi Linh, mà lúc này trên người cậu ngoài con dao găm ra chỉ còn lại một cái quần lót nhỏ.

Trong lòng âm thầm tính toán một chút, Ngô Đồng có chút giật mình.

Cứ khoảng 500 mét lại có một ngã rẽ, mà quần áo của cậu ít nhất đã cắt ra hơn 5000 mảnh, tính như vậy thì thời gian và quãng đường

cậu đi là một con số vô cùng đáng kể.

Nhưng cậu đã không cảm thấy đói khát hay mệt mỏi, thậm chí không cảm nhận được sự thay đổi của thời gian và không gian.

Lẽ nào từ lúc vào đây cậu đã sinh ra ảo giác, cái gọi là đi đường và làm dấu đều chỉ là phán đoán của cậu.

Ngô Đồng cầm dao găm rạch một đường trên cánh tay, máu tươi lập tức chảy ra.

Cơn đau rõ ràng trên cánh tay nhắc nhở cậu đây không phải là ảo giác.

Nhưng rất nhanh sau đó cậu cảm thấy không ổn, vết thương của cậu lại đang khép lại, cảm giác đau đớn ngày càng yếu đi, cánh tay bị rạch cũng phục hồi lại vẻ trắng nõn như ban đầu, chỉ có máu tươi trên tay còn chứng tỏ tất cả những gì vừa xảy ra.

Ngô Đồng bỗng nhiên cười, hô vào khoảng không: Ngươi đang nhìn ta đúng không.

Ngươi là ai.

Có thể nói chuyện với ta không.

Khi giọng nói vừa dứt, ánh sáng trên vách đá xung quanh lóe lên một cái, trong đầu cậu đột nhiên xuất hiện một giọng nói.

Ngươi rất đặc biệt, không giống những người đã vào đây trước ngươi.

Ngươi cũng đến từ một chiều không gian khác sao.

Ngô Đồng lập tức mừng rỡ: Ngươi ở đâu.

Có thể ra ngoài được không.

Giọng nói đó u uất nói: Ta ở ngay xung quanh ngươi, tồn tại khắp

nơi bên trong thiên thạch này.

Hình thái sinh mệnh của chúng ta không giống nhau, ta không phải sinh mệnh gốc cacbon, ngươi có thể xem ta như một đoạn sóng điện từ.

Vậy còn ngươi.

Ngươi là gì.

Ngô Đồng mặt đầy vạch đen: Ta là con người, ngươi chưa từng gặp con người sao, ta thấy ta trông cũng không kỳ quái lắm.

Ta không có mắt, cũng không cần dùng nhìn để nhận biết sự vật.

Các nguyên tố cấu thành ngươi và sóng điện từ của ngươi không thuộc cùng một chiều không gian.

Ngô Đồng hiểu ra, xem ra kẻ này có tài, lại biết được thân xác và linh hồn của mình không cùng một chiều không gian.

Ngô Đồng vội hỏi: Ngươi đến từ vũ trụ đúng không.

Cùng với thiên thạch này rơi xuống Trái Đất.

Ngươi ở đây bao lâu rồi.

Những người vào thiên thạch đang ở đâu.

Thứ đó im lặng một lúc: Sự giao tiếp giữa chúng ta bị quy luật chi lực ngăn cách, có những thứ ta không thể phát ra, ngươi cũng hoàn toàn không thể tiếp nhận được.

Những người vào thiên thạch có hai loại, một loại là tế phẩm đã bị Phệ Hồn Trùng cải tạo, theo cách nói của các ngươi là những người đã ăn Thi Triết Đan.

Sau khi vào thiên thạch, họ sẽ phân rã thành các hạt để duy trì sự sinh trưởng của thiên thạch, còn ý thức của họ sẽ luân hồi trong ảo

cảnh.

Theo một ý nghĩa nào đó, thân thể chết đi nhưng linh hồn lại vĩnh sinh, ngươi hiểu thế nào cũng được.

Ngô Đồng vội hỏi: Vậy loại người thứ hai thì sao.

Chương 76

Người đàn ông vào trước ta thuộc loại nào.

Giọng nói đó đáp: Hắn chính là loại người thứ hai, có thể gọi là người gánh mệnh trời.

Đối với ta, nó là một vật dẫn thông tin.

Trong huyết mạch của họ ẩn chứa quy luật chi lực, có thể dùng thân thể của mình để mang theo thông tin của Chung Cực.

Sau khi ta đọc xong thông tin, ta sẽ đưa hắn ra ngoài.

Thể chất và tinh thần của người gánh mệnh trời đều vượt xa trình độ của người thường trên hành tinh này, ngoài việc bị mất trí nhớ tạm thời do việc đọc thông tin, hắn hẳn sẽ không có vấn đề gì khác.

Ngô Đồng có chút tức giận: Ý của ngươi là chú Trương của ta chỉ là một cái ổ cứng.

Tác dụng của chú ấy là từ xa vạn dặm truyền tin cho ngươi và cái Chung Cực kia.

Ý thức của Vẫn Ngọc nói: Cũng có thể nói như vậy.

Ngươi còn muốn hỏi gì khác không.

Sau khi tiếp nhận xong thông tin, ta cũng phải ngủ đông, cho đến khi người gánh mệnh trời tiếp theo đến, ta đều sẽ ở trong trạng thái ngủ đông.

Ngô Đồng nhíu mày: Không ngờ người ngoài hành tinh cũng ranh ma như vậy, lừa ta nói nửa ngày mà chẳng có thông tin gì hữu ích.

Người gánh mệnh trời từ đâu mà có.

Chung Cực là gì.

Các ngươi truyền tin gì.

Vách động của Vẫn Ngọc lóe lên một cái: Ta không hiểu lắm sự phẫn nộ của ngươi, ta không phải người ngoài hành tinh.

Người gánh mệnh trời là người đã chấp nhận giao dịch với Chung Cực.

Chung Cực là tít, bắt đầu đếm ngược ngủ đông năm, bốn, ba, hai, một.

Ngô Đồng lập tức dậm chân: Ngươi còn chưa trả lời xong mà.

Sinh mệnh cao cấp cũng vô liêm sỉ như vậy sao.

Ngươi giả vờ tín hiệu kém à, ngươi ra đây cho ta Tiếc là lời của Ngô Đồng còn chưa dứt, một cảm giác không trọng lực truyền đến, cậu cảm thấy cơ thể mình đang rơi xuống rất nhanh, theo sau là một tiếng kinh hô bên tai, cậu được ai đó ôm vào lòng.

Ngô Đồng chỉ mặc một chiếc quần lót và Ngô Tà đang ôm cậu mắt to trừng mắt nhỏ, trong phút chốc hai cha con đều ngây người.

Bàn Tử mừng rỡ reo lên: Cháu trai lớn, cuối cùng cháu cũng về rồi.

Sau đó nhìn thấy bộ dạng của Ngô Đồng lại trêu chọc: Cháu làm sao thế này, sao lại khỏa thân thế.

Lẽ nào trong thiên thạch có nữ lưu manh chuyên lột quần áo người khác à.

Nhưng cũng không đúng, Tiểu ca ra ngoài ăn mặc rất chỉnh tề mà.

Ngô Tà cũng hoàn hồn, đặt con trai xuống rồi sờ soạng khắp người, thấy không có vết thương nào mới sụt sùi ôm chầm lấy con trai.

Ngô Đồng vội kêu lên: Ba, ba, ba để con mặc quần áo đã, con lớn

thế này rồi mà ở truồng thì ra thể thống gì.

Vừa nói cậu vừa vội vàng lấy quần áo ra mặc vào, không gian lại có thể sử dụng được rồi.

Ngô Tà lau nước mắt, oán hận nói: Con không phải nói đi tìm người sao.

Tiểu ca ra được năm ngày rồi mà con thì không thấy tăm hơi đâu, con có biết ba lo lắng đến mức nào không.

Bàn Tử cũng phụ họa: Cháu trai lớn mau dỗ ba cháu đi, hai ngày nay ông ấy sắp phát điên rồi, ngày nào cũng đi vòng quanh thiên thạch, mặt đất sắp bị dẫm thành bột rồi.

Tiểu ca ra ngoài thì ngẩn ngơ, Béo gia ta tay trái một thằng điên, tay phải một thằng ngốc, cháu mà không về nữa thì ta cũng sụp đổ mất.

Ngô Đồng vừa mặc quần áo vừa nịnh nọt: Chú Béo vất vả rồi, vẫn là chú đáng tin nhất.

Đợi ra ngoài cháu sẽ tặng chú một tấm bằng khen, bằng vàng ròng luôn.

Bàn Tử vui vẻ nói: Thế thì còn gì bằng.

Ngô Đồng mặc xong quần áo liền đi xem Trương Khởi Linh.

Lúc này, Buồn thần đang ôm Hắc kim cổ đao dựa vào tường, ánh mắt đờ đẫn như một bức tượng.

Ngô Đồng trong lòng mắng cái ý thức kia và cả Chung Cực một trận, các người không phải là sinh vật cao cấp sao.

Truyền một cái tin mà format luôn Buồn cha của tôi là thế nào.

Đọc một cái ổ cứng cũng không xong, đúng là đồ ngu.

Bây giờ mắng gì cũng vô ích, tình trạng này của Trương Khởi Linh chỉ có thể từ từ chăm sóc, nhiệm vụ hàng đầu bây giờ là phải nhanh chóng ra ngoài.

Nếu không gian đã có thể sử dụng, Ngô Đồng cũng không nói nhiều, giơ tay thu lại số vật tư còn sót lại.

Ngô Tà thắc mắc: Thu lại là định đi à.

Bên trong đó xảy ra chuyện gì.

Dì Văn Cẩm đâu.

Ngô Đồng lắc đầu: Đợi ra ngoài rồi con sẽ kể cho ba nghe sau.

Không đi nữa là không kịp, bà Ba đang vĩnh sinh trong thiên thạch rồi.

Mùa mưa sắp qua, chúng ta phải đi nhanh lên.

Chú Trương bây giờ đi được không.

Ngô Tà nói: Được, hai ngày nay Tiểu ca có thể nghe hiểu lời nói, chúng ta đi ngay bây giờ.

Mấy người rời khỏi thạch thất hơn mười mét thì hệ thống đã online trở lại.

Ngô Đồng cũng không cãi nhau với nó, cậu cảm thấy hệ thống có chuyện giấu mình, hơn nữa lời nói của cái ý thức kia cậu cũng không hoàn toàn tin tưởng, luôn cảm thấy thứ đó giống như một AI.

Nhiệm vụ hàng đầu bây giờ là ra ngoài.

Cậu không ngờ mình đã ở trong thiên thạch gần mười ngày, cũng không biết người bên ngoài thế nào rồi.

Tấm thẻ cậu đưa cho Hắc Hạt Tử không chỉ để gửi tiền mà còn là tín vật cho hành động lần này, trước khi cậu ra ngoài, thuộc hạ của

Lam Thố sẽ tạm thời nghe theo lệnh của người cầm thẻ.

Cũng không biết tên khốn đó có làm chuyện gì xấu không.

Lần này có hệ thống chỉ đường, họ đi rất thuận lợi.

Ngô Đồng cầm trường đao đi trước mở đường, Bàn Tử phụ trách đi sau cùng, ở giữa là Trương Khởi Linh được Ngô Tà dắt đi, vô cùng ngoan ngoãn.

Sau khi con trai trở về, tâm trạng Ngô Tà khá tốt, cười nói với Bàn Tử: Tiểu ca đúng là kén người, ngơ ngẩn rồi mà còn đáng yêu hơn người khác.

Chứ nếu mà khóc lóc om sòm thì chúng ta khổ to.

Bàn Tử cũng hùa theo: Nói không sai, Tiểu ca vốn dĩ đã đẹp trai rồi, trước kia ánh mắt sắc bén còn hơi dọa người, bây giờ ngoan như sinh viên vậy.

Đợi ra ngoài Thiên Chân cậu phải trông chừng cho kỹ, chứ ra đường là dễ bị nữ lưu manh bắt cóc lắm đấy.

Ngô Đồng cũng cười nói: Cái này dễ thôi, chú Trương về rồi cứ ở chỗ con, quản gia, bác sĩ, đầu bếp, vệ sĩ không thiếu thứ gì.

Nếu muốn ra ngoài cũng dễ, tài xế, trợ lý, vệ sĩ con đều sắp xếp đủ cả.

Con đâu có thiếu tiền, cứ nuôi như công tử nhà giàu ấy.

Ngô Tà bĩu môi: Con thiên vị quá rồi đấy.

Ba ruột còn không có đãi ngộ này.

Không được, phải công bằng, ba cũng muốn làm công tử nhà giàu.

Bàn Tử trêu chọc: Được thôi, vậy Béo gia đây sẽ làm đại lão gia nhà giàu, dẫn cậu với Tiểu ca đi khắp nơi ra vẻ.

Ngô Tà cười mắng: Cái tên mập chết tiệt này chỉ biết chiếm hời, cậu đợi Tiểu ca tỉnh lại xem cậu ta có lột da cậu không.

Bàn Tử cười gian: Hôm nay có rượu hôm nay say, cơ hội hiếm có như vậy mà Thiên Chân cậu không động lòng sao.

Cậu nghĩ mà xem, một Tiểu ca hoàn toàn nghe lời, cậu không muốn làm gì đó à.

Ngô Tà cũng có chút xao động: He he, có lý.

Bàn Tử ghé sát lại nhỏ giọng hỏi: Ngày đó thật thì cậu muốn làm gì.

Béo gia cho cậu tham khảo.

Ngô Tà đẩy đầu Bàn Tử ra, hừ lạnh: Muốn biết à, không nói cho cậu đâu.

Dù sao Tiểu ca sau này thuộc về tôi, hàng sưu tầm cá nhân, miễn tham quan.

Cậu muốn đến thăm thì nhớ báo trước, tự ý đến cửa không tiếp đãi.

Bàn Tử kinh ngạc: Trời ạ, cậu ác thật đấy.

Đây là muốn biến Tiểu ca của chúng ta thành người tình trong bóng tối à.

Thiên Chân, suy nghĩ này của cậu rất nguy hiểm đấy nhé.

Với tư cách là bạn của Tiểu ca, tôi phải lên án cậu mạnh mẽ.

Chuyện này không có một trăm triệu thì Béo gia tôi đi đồn công an báo án, cậu tin không.

Ngô Tà phì một tiếng: Tư tưởng của cậu có thể đừng bẩn thỉu như vậy được không.

Cái đức hạnh của cậu mà dám vào đồn công an à.

Nhìn thấy công bộc của nhân dân mà cậu không tè ra quần đã là may vì hôm đó không uống nước rồi.

Bàn Tử bĩu môi: Thì cũng không thể để một mình cậu hại đời Tiểu ca được, đây là do chúng ta cùng nhau đưa ra ngoài, ai thấy thì có phần.

Ngô Đồng mặt đầy vạch đen: Tôi nói hai người đang bay à.

Chú Trương của tôi chỉ mất trí nhớ chứ không ngốc, hai người không sợ chú ấy hồi phục rồi đánh nát đầu chó của hai người à.

Ngô Tà cười nói: Nếu nó thật sự hồi phục rồi đánh ba một trận ba cũng vui.

Nhưng trước khi hồi phục thì khoảng thời gian này chỉ có thể nghe lời ba thôi, dù sao nó cũng không có người thân.

Bỗng nhiên, Trương Khởi Linh vẫn luôn im lặng lại lên tiếng: Người thân, có.

Bàn Tử kinh ngạc: Tiểu ca cậu tỉnh rồi à.

Cậu nói cậu có người thân.

Ngô Tà cũng vội hỏi: Vậy cậu có biết họ ở đâu không.

Có số điện thoại không.

Đợi ra ngoài tôi dẫn cậu đi tìm.

Ngô Đồng cũng tò mò chạy qua hóng.

Chương 77

Trương Khởi Linh rút tay đang bị Ngô Tà nắm chặt ra, lục lọi trong túi áo, sau đó lấy ra một tấm ảnh đưa qua: Người thân.

Ba người nhìn tấm ảnh này đều im lặng.

Đó là tấm ảnh chụp chung ở mộ Hạc Quân.

Trong ảnh, Trương Khởi Linh đang ôm Ngô Đồng mặc bộ đồ con gà, khóe miệng hơi nhếch lên.

Khuôn mặt tươi cười mềm mại của Ngô Đồng trông vô cùng hài hòa, cho dù bối cảnh là ngôi mộ cổ âm u cũng có thể cảm nhận được sự ấm áp giữa hai người.

Ngô Tà lau mắt, kéo con trai qua: Đúng vậy, người thân.

Tiểu ca, cậu xem, đây là con nuôi của cậu, sau này nó sẽ nuôi cậu, dưỡng lão lo hậu sự cho cậu.

Ngô Đồng ôm chầm lấy Trương Khởi Linh, dụi mặt vào bụng hắn, trong lòng chua xót: Buồn cha còn nhớ con không.

Trương Khởi Linh gật đầu: Ừm.

Sau đó lại đưa Hắc kim cổ đao qua: Rất quan trọng, để lại cho con.

Lúc này mấy người đều có chút đỏ hoe vành mắt.

Tiểu ca sau khi ra ngoài thì ngẩn ngơ, ban đầu đến cơm cũng không biết ăn, chỉ ôm khư khư thanh đao lẩm bẩm không còn thời gian nữa.

Thanh đao đó như thể là mạng sống của cậu, ôm chặt không cho ai động vào, vậy mà bây giờ lại tự mình đưa ra.

Ngô Đồng lau nước mắt, nhận lấy Tiểu Hắc kim: Đao nặng quá, con giữ giúp ba trước, đợi ra ngoài rồi con trả lại cho ba.

Tiểu ca gật đầu.

Bàn Tử vỗ vai Ngô Tà: Sao lại buồn bã thế này, Tiểu ca của chúng ta đang có chuyển biến tốt mà, mọi người vui lên đi.

Ngô Tà xoa xoa mái tóc mềm của con trai: Ba mở đường, con dắt Buồn cha của con đi, chúng ta cố gắng về nhà sớm.

Ngô Đồng đáp một tiếng, cất Tiểu Hắc kim đi rồi dắt tay Trương Khởi Linh, mấy người tăng tốc bước chân đi tiếp.

Tiếc là họ đã quên mất một việc quan trọng nhất: Thiên Chân mở đường, sống chết khó lường.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, thì chắc chắn sẽ có chuyện bất ngờ xảy ra.

Cả nhóm đi theo về phía trước, nhiệt độ ngày càng cao, Ngô Đồng lại lấy chiếc thuyền cục tẩy vịt vàng nhỏ của mình ra.

Tiểu ca nhìn thấy mà mắt dường như sáng lên một chút, thứ này khiến y cảm thấy quen thuộc, rất thích.

Nhưng nước ở đây còn quá nông, chỉ có cân nặng của Ngô Đồng mới có thể ngồi lên được, ba người lớn bọn họ chỉ có thể lội trong dòng nước cao đến bắp chân mà gian nan tiến tới.

Ngô Tà đang đi thì bỗng lảo đảo suýt ngã xuống nước, cúi đầu nhìn một cái liền hét lên kinh hãi rồi lùi lại.

Ngay sau đó, một cái đầu rắn khổng lồ thò ra khỏi mặt nước, đôi mắt màu vàng to bằng quả bóng rổ đang lặng lẽ nhìn chằm chằm bọn họ.

Bàn Tử la hoảng: To thế.

Kia còn là rắn sao.

Thiên Chân, mau nói gì đi.

Ngô Tà chân hơi run: Nói.

Nói gì.

Coi như là họ hàng cũng phải có vai vế chứ, con rắn này với con rắn anh em kia căn bản không cùng đẳng cấp.

Tôi bắt quàng làm họ liệu người ta có thèm để ý không.

Con rắn lớn dường như nghe hiểu lời Ngô Tà, nó nghiêng đầu nhìn hắn đầy thắc mắc.

Ngô Đồng vội bơi qua, kêu xì xì hai tiếng với con rắn.

Con rắn khổng lồ chậm rãi đưa đầu tới, cái lưỡi đỏ rực liếm lên mặt Ngô Đồng.

Ngô Tà sợ quá vội chạy tới ôm con trai kéo về phía sau.

Con rắn kia nghi hoặc kêu xì xì, lần này Ngô Tà đã nghe hiểu, con rắn đang tò mò tại sao hai người họ lại có hình dạng này, rõ ràng nó đã coi họ là đồng loại.

Con rắn khổng lồ thắc mắc nói: Hai ngươi trông ngắn thật đấy.

Mấy con rắn đỏ nhỏ kia tuy cũng ngắn, nhưng chúng nó bé tí.

Ngươi đã to như vậy, sao vẫn ngắn thế.

Ngô Tà thấy con rắn lớn có thể giao tiếp được liền lên mặt: Ngắn thì sao.

Giống loài của ta tốt, ngươi xem ta có tay có chân, ta có thể cầm đồ, ngươi làm được không.

Con rắn khổng lồ không phục: Ta cũng có tay có chân, không tin ngươi xem.

Nói xong, nó cố gắng ưỡn nửa thân trên lên, đưa phần ngực của mình ra phía trước.

Lúc này mọi người mới nhìn thấy, ở vị trí ngực của con rắn có hai cái móng vuốt dài chừng một thước.

Nhưng móng vuốt đó so với thân hình của nó thì quá nhỏ, thậm chí còn không lớn bằng một chiếc vảy, không nhìn kỹ thật sự không nhận ra.

Con rắn lại quẫy đuôi qua, dường như muốn cho họ xem chân của mình, nhưng nó vừa động, nước phía trước đã bị nhấc lên, một cơn sóng suýt nữa cuốn phăng cả đám Ngô Đồng.

Ngô Tà vội ngăn lại: Được rồi, được rồi, ta biết ngươi có tay có chân rồi.

Sau đó lại không nhịn được cười: Nhưng tay chân của ngươi nhỏ quá, có tác dụng gì chứ.

Bàn Tử và Ngô Đồng đều toát mồ hôi lạnh, cái tên này sao mà gan to thế, không nhìn xem hình thể của người ta thế nào mà đã dám cà khịa, không có chút tự mình hiểu lấy nào sao.

Không ngờ con rắn lớn tính tình lại khá tốt, nó nói một cách nghiêm túc: Ta cũng thấy chẳng có tác dụng gì, nhưng đây là biểu tượng.

Chủ nhân nói tay chân ta mọc ra rồi thì không còn là rắn nữa, ta bây giờ là giao long, không tin ngươi xem trên đầu ta có phải còn có sừng không.

Con rắn lớn nói xong liền đưa đầu qua, Ngô Tà cẩn thận nhìn, quả thật có hai cái cục u nhỏ, chỉ dài chừng mười centimet, nằm lấp trong vảy nên không rõ ràng lắm.

Lần này Ngô Tà không cười nữa, rắn và giao long có sự khác biệt

về bản chất.

Rắn dù lớn đến đâu cũng chỉ là một loài bình thường, nhưng giao long thì khác, đó là thần thú trong truyền thuyết.

Ngô Đồng thấy con rắn này tính tình tốt nên cũng bạo dạn hẳn lên, cậu trèo lên đầu rắn sờ sờ cặp sừng rồi kinh ngạc thốt lên: Lợi hại thật, ngươi có thể là con giao long duy nhất trên thế gian này đấy.

Con rắn lớn tính tình quả thật rất tốt, bị trèo lên đầu cũng không giận: Chủ nhân rõ ràng đã nói, sau khi hóa giao là có thể bay, nhưng ta bay không nổi, móng vuốt và chân cũng không lớn lên được.

Các ngươi hóa hình như thế nào.

Có thể dạy ta không.

Ngô Tà ngơ ngác, lẽ nào con rắn này coi hai cha con họ là xà tinh hóa hình thành công.

Cái này phải trả lời thế nào đây.

Nói họ không phải là rắn mà là người, liệu có bị nó nuốt chửng không.

Ngô Đồng vội vàng lừa phỉnh: Giống loài của chúng ta không giống nhau, chúng ta sinh ra đã là hình người.

Trước đây ngươi tu luyện thế nào.

Chủ nhân của ngươi là ai.

Trí tuệ của con rắn dường như không cao lắm, nó hồi tưởng một chút rồi nói: Chủ nhân chính là chủ nhân.

Trước kia ngài ấy cho ta ăn.

Sau này ngài ấy không còn nữa, ta liền tự đi săn.

Rồi sau đó thức ăn ngày càng ít, chân ta cũng mọc ra, ta liền mỗi

ngày phơi trăng rồi ngủ một giấc, đã lâu lắm rồi chưa ăn gì.

Hai người phía sau ngươi có thể cho ta ăn không.

Ngô Tà lập tức xù lông: Ngươi còn ăn thịt người.

Không được, không có ai lấy bạn bè ra đãi khách cả.

Con rắn có vẻ hơi ấm ức: Không được thì thôi, thật keo kiệt.

Ngô Tà cãi lại: Ngươi mới keo kiệt, sao ngươi không cho bạn của ngươi để ta ăn đi.

Con rắn lớn nói một cách đương nhiên: Ta không có bạn.

Lần này cả hai đều cạn lời, Ngô Tà đắc ý nói: Vậy thì nhân duyên của ngươi tệ quá rồi.

Ngô Đồng vạch đen đầy mặt, đây là cuộc đối thoại kỳ quặc gì vậy.

Ba à, ba đi so đo nhân duyên với một con rắn là cái thao tác quái quỷ gì thế.

Hệ thống lén lút thúc giục Ngô Đồng: Ký chủ chém gió đủ chưa, có thể thu hàng không, 7000 điểm tích lũy đấy, là đơn hàng lớn nhất chúng ta gặp từ trước đến giờ.

Ngô Đồng có chút do dự: Ta thấy ba ta có vẻ rất thích nó, hơn nữa tên này hình như chỉ số thông minh không cao lắm, nếu mang về nhà cho ba ta nuôi Hệ thống tiếp lời: Vậy thì hai cha con các người có thể chiếm trang đầu các mặt báo trong nửa tháng đấy.

Ngô Đồng nghẹn họng, hình như cũng đúng.

Nhưng cậu vẫn không từ bỏ mà hỏi: Không có cách nào làm nó thu nhỏ lại sao.

Giao long về huyết thống có thể áp chế tất cả loài rắn, sau này ba ta khó tránh khỏi phải tiếp xúc với rắn, chỉ có xà ngữ ta thấy không đủ

dùng, lỡ gặp phải đứa nào phản phúc cứ nhất quyết đòi so đo với ba ta, bộ răng của ba ta chưa chắc đã cắn thắng đâu.

Hệ thống câm nín, ba ngươi là một người sống sờ sờ, tại sao lại phải đi so răng với một con rắn chứ.

Nhưng hiếm khi ký chủ chịu tiêu điểm tích lũy, hệ thống cẩu lập tức hóa thân thành nhân viên bán hàng.

Thưa ký chủ đại nhân kính yêu, hệ thống này đề nghị ngài lựa chọn gói linh sủng tu chân.

Bên trong bao gồm một tờ khế ước nhận chủ, có thể trói buộc với sủng vật. một lá bùa không gian ấn ký, có thể mang theo sủng vật bên mình. một lá bùa hóa hình có thể thay đổi kích thước của sủng vật.

Không cần 9999, không cần 8888, chỉ cần hai nghìn điểm tích lũy là có thể mang về nhà.

Ngô Đồng hiếm khi hào phóng một lần: Đổi đi.

Cứ để trong ba lô dự phòng đã.

Bên này cậu giao dịch xong, bên Ngô Tà cuộc nói chuyện cũng đi đến hồi kết.

Trí thông minh của con rắn này thật sự không cao, nói chuyện cả buổi cũng không thu thập được thông tin gì hữu ích, bọn họ đã lãng phí nửa giờ ở đây, phải nhanh chóng ra ngoài, ngâm mình trong nước thực sự không thoải mái chút nào.

Con rắn lớn kia còn có chút lưu luyến, nó ở đây cô đơn quá lâu, không có con rắn nào có thể giao lưu với nó, tuy hai con rắn này trông hơi kỳ quặc, hơi ngắn, nhưng nói chuyện cũng khá vui.

Ngô Đồng thấy con rắn khổng lồ không nỡ, vội nói: Ở đây vừa không có gì ngon ăn, lại không có ai chơi với ngươi, hay là theo chúng

ta đi, ngươi bảo vệ ba ta, ta cho ngươi đồ ăn ngon, thấy thế nào.

Con rắn khổng lồ lè lưỡi vội vàng đáp ứng: Được á được á, đi ra ngoài chơi, ăn ngon.

Ngô Tà khó hiểu: Con lại giở trò gì đấy.

To như vậy thì nuôi ở đâu, một bữa của nó chắc phải ăn hết đồ ăn cả tháng của ba mất.

Ngô Đồng câm nín, lời con rắn nói quả không sai, ba cậu đúng là rất keo kiệt.

Chương 78

Nhưng cậu vẫn kiên nhẫn giải thích: Sư phụ ta để lại bùa khế ước linh sủng, ba ký khế ước với nó xong là nó có thể thu nhỏ lại, to bằng chiếc đũa thì ăn hết bao nhiêu đồ ăn chứ.

Lỡ lúc con không ở đây nó có thể làm vệ sĩ cho ba.

Ngô Tà lập tức phấn khích, có thể thu nhỏ thì không cần lo lắng nữa, một ngày hai con gà quay hắn vẫn lo được.

Con rắn này tuy hơi ngáo nhưng ít nhất cái đầu cũng đủ dọa người, sau này gặp kẻ nào hắn đánh không lại thì hắn sẽ đóng cửa thả rắn, hắc hắc, nghĩ thôi cũng thấy ngầu.

Một người một rắn bước đầu đạt thành thỏa thuận.

Ngô Tà còn đặt tên cho nó, giao long màu xanh nhạt, nên gọi là Ớt Xanh.

Con rắn ngốc kia còn tỏ ra rất hài lòng.

Nghe Ngô Đồng phiên dịch xong, Bàn Tử và đứa cháu trai lớn của hắn cùng nhau khinh bỉ hai tên này, đúng là Võ Đại Lang nuôi cú mèo, người nào chơi chim nấy.

Ớt Xanh nghe nói họ muốn ra ngoài liền xung phong nhận việc giúp đỡ.

Mấy người trèo lên lưng con rắn lớn, tận hưởng một phen lướt sóng như ca nô trong đường hầm, hơn mười phút đã đưa họ đến hồ nước lúc xuống.

Ngô Tà khâm phục giơ ngón cái với con trai, may mà trước khi con rắn xuất phát cậu đã bắt họ đeo bình dưỡng khí lên lưng, con hàng này đúng là không cần biết nước sâu hay cạn, có lỗ là chui, chỉ số thông

minh thật đáng lo.

Tuy đi ca nô rắn không thoải mái lắm nhưng quả thật rất nhanh.

Bọn họ vốn đã vì chờ Ngô Đồng mà chậm trễ quá nhiều thời gian.

Giờ đây cách lúc mùa mưa kết thúc cũng không còn mấy ngày, mực nước bên ngoài rõ ràng đang hạ xuống, rất nhiều nơi đã lộ ra bùn lầy.

Mấy người bàn bạc một chút rồi quyết định đánh cược một phen, để con rắn lớn đưa họ ra khỏi rừng mưa, như vậy lộ trình năm ngày chỉ cần nửa ngày là đủ.

Bàn Tử tháo một chiếc lều cắm trại treo lên cổ con rắn lớn, mấy người họ chui vào trong túi lều.

Con rắn ngẩng cao cổ chạy như điên, hệt như đứa trẻ tan học đeo cặp sách nhỏ chạy như bay ra ngoài.

Mấy người bị lắc cho thất điên bát đảo, Trương Khởi Linh ôm chặt Ngô Đồng vào lòng, còn bản thân thì va đập qua lại với Bàn Tử và Ngô Tà.

May mà mấy người không phải chịu tội vô ích, lúc con rắn lớn dừng lại thì họ đã đến rìa sa mạc.

Đám lính đánh thuê đang canh gác ở đây nhìn thấy một con quái vật khổng lồ như vậy đều theo bản năng giơ súng lên, may mà Gấu Chó cũng ở đó và vội vàng ngăn lại.

Nghe thấy tiếng động, Đoạn Minh Tề vội vã chạy tới, nhìn thấy một con hàng to như vậy cũng sững sờ, duỗi tay chọc chọc Gấu Chó: Tình hình gì đây, ngươi chọc vào ổ rắn à.

Gấu Chó gạt tay hắn ra: Đoạn gia coi thường Người mù này rồi, tôi cược 100 tệ, đây chắc chắn là chuyện tốt do ông chú nhỏ của cậu

làm ra đấy.

Đoạn Minh Tề bĩu môi: Mười ngày qua cậu đã moi của tôi 500 nghìn rồi, dù sao cũng là nhân vật có tiếng trên giang hồ, tôi nghe nói bảng giá của cậu không thấp đâu, sao lại nghèo đến mức này.

Người mù cười gian: Cuộc sống không dễ, người mù bán nghệ thôi, sao so được với ông chủ Đoạn vừa hào phóng vừa giàu có, muỗi dù nhỏ cũng là thịt mà.

Đoạn Minh Tề câm nín, ông chú nhỏ của hắn toàn kết giao với những kẻ kỳ quặc gì thế này.

Hắn tự thấy mình đã đủ vô sỉ rồi, không ngờ núi này còn có núi khác cao hơn, mấy ngày nay giới hạn của hắn liên tục bị phá vỡ.

Đoạn Minh Tề đến đây cũng là vừa đúng lúc, lần này Ngô Đồng điều động là đội hai, trước đây hắn cũng từng làm nhiệm vụ cùng đội hai, sau này phụ trách Thượng Hải mới rút ra, nhưng hắn mặt dày không chịu thoát nhóm.

Vì là người đáng tin nên Ngô Đồng cũng không đá hắn ra, cho nên lần này hắn cũng nhận được tin tức.

Ai mà ngờ được một tổ chức xã hội đen quốc tế lại liên lạc với nhau bằng QQ chứ.

Chẳng phải nên là thiết bị liên lạc vệ tinh công nghệ cao gì đó sao, đúng là một đám kỳ quặc.

Đoạn Minh Tề nhận được đồ cổ vào dịp Tết nên cũng nảy sinh chút hứng thú với trộm mộ, biết ông chú nhỏ của mình xông vào sa mạc tiến vào ốc đảo thì làm sao hắn còn ngồi yên được.

Thế nên nhận được tin là hắn lon ton chạy đến xem náo nhiệt, đáng tiếc ở Lam Sai chờ mấy ngày cũng không thấy người đâu, tính tình nóng nảy, Đoạn Minh Tề liền kéo Trát Tây dẫn người đến Ma

Quỷ Thành tiếp ứng.

Không ngờ lại thật sự đón được một đám dân tị nạn, Trát Tây chỉ vào Phan Tử, Gấu Chó và A Ninh nói là đi cùng Ngô Đồng, những người khác hắn không biết.

Gấu Chó dùng tấm thẻ ngân hàng kia làm tín vật, tạm thời giành được quyền lên tiếng.

Lúc này Ngô Tam Tỉnh đã tỉnh táo, nghe nói là người của Ngô Đồng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi cho thấy thân phận liền mang theo Phan Tử rời đi, ông còn rất nhiều việc cần hoàn thành, nếu ở đây có người tiếp ứng thì ông cũng không ở lại nữa.

A Ninh cũng mượn điện thoại liên lạc với người của Cừu Đức Khảo đến đón cô, những chuyện này đều được Ngô Đồng cho phép, Gấu Chó cũng không ngăn cản.

Cây Lau Nhà và bảy người trong nhóm của hắn bị đưa đến Lam Sai chờ chuyên gia thôi miên đến tẩy não, còn lại mười lính đánh thuê cùng Đoạn Minh Tề và Gấu Chó đi đến rìa rừng mưa tiếp ứng.

Nếu nói Đoạn Minh Tề là một tên tiện nhân thì Gấu Chó chính là tiện nhân bình phương.

Hai tên này ở cùng nhau đã tạo ra phản ứng hóa học.

Ai mà ngờ một kẻ trộm mộ như Gấu Chó lại biết ngoại ngữ chứ, tiếng Đức và tiếng Anh nói siêu lưu loát, mấy tên lính đánh thuê bị hắn đầu độc đến hoài nghi nhân sinh.

Đoạn Minh Tề trả phí để nghe Gấu Chó kể chuyện trộm mộ cùng Ngô Đồng, ngày càng tò mò về cuộc sống hơn một năm qua của ông chú nhỏ mình, chuyện này mẹ nó quá thú vị, hắn muốn tham gia.

Ngô Đồng không biết lại có một miếng thuốc cao bôi trên da chó định dính vào mình, sau khi con rắn lớn dừng lại, bọn họ nghỉ một lúc lâu mới bò ra khỏi lều.

Ngô Tà nhìn thấy Gấu Chó đứng ở xa xa cuối cùng cũng yên tâm, hắn bây giờ toàn thân đau nhức, ngay cả sức để mắng con rắn cũng không có.

Bàn Tử hô lên: Hắc gia lại đây đỡ một tay, yên tâm, đây là họ hàng của nhà Thiên Chân, không cắn người đâu.

Gấu Chó cười nói: Địa vị họ hàng của Tam gia đây ngày càng cao.

Ừm, vóc dáng cũng ngày càng lớn.

Vừa nói vừa dẫn người lại đây đỡ mấy người đang lăn xuống từ thân rắn, nhìn bộ dạng ngây ngẩn của người câm mà thở dài, đây đã là lần thứ ba hắn nhìn thấy người câm mất trí nhớ, cảm giác bất lực thật là chết tiệt.

Đoạn Minh Tề cũng vội chạy tới ôm ông chú nhỏ của mình, Ngô Đồng bây giờ cũng không có tâm tư cãi nhau với hắn.

Dặn dò Ớt Xanh một tiếng, bảo nó ngoan ngoãn nằm im đừng nhúc nhích rồi thiếp đi.

Cậu từ lúc ra khỏi thiên thạch đến giờ vẫn chưa được nghỉ ngơi, lúc này cũng đã đến giới hạn.

Cậu vừa nhắm mắt đã làm Đoạn Minh Tề sợ hết hồn, ôm cậu chạy về phía lều.

Trương Khởi Linh đang ngây dại nhìn thấy con mình bị bế đi liền giãy giụa muốn đuổi theo, Gấu Chó cũng cạn lời, cha ruột người ta còn chưa có phản ứng gì, ông bố dượng này gấp cái gì chứ, sao người câm này dù ngớ ngẩn rồi vẫn còn nhớ giành con.

Nhưng hắn cũng không thể phân bua phải trái với một kẻ ngốc, chỉ đành nhận mệnh bế người câm lên đuổi theo sau, lại còn là bế kiểu công chúa, chỉ mong người câm khỏe lại đừng đánh hắn, nếu không hắn oan quá.

Một lớn một nhỏ lần lượt được đưa vào lều, bác sĩ kiểm tra xong nói Ngô Đồng chỉ là ngủ thiếp đi, mấy người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Trương Khởi Linh nắm lấy tay Ngô Đồng không chịu buông ra, Đoạn Minh Tề đánh giá chàng trai nhỏ đẹp trai này, trong lòng tấm tắc khen ngợi.

Cha ruột của ông chú nhỏ này trông cũng không tệ nha, mặt này, eo này, chân này, chỗ nào cũng mọc đúng gu thẩm mỹ của hắn.

Tiếc là thân phận này có chút khó giải quyết, làm thế nào để đưa cha ruột của ông chú nhỏ hung dữ lên giường, mệnh đề này có trăm triệu điểm khó.

Gấu Chó chú ý tới ánh mắt Đoạn Minh Tề nhìn người câm, trong lòng cười gian, lần này có chuyện vui để xem rồi.

Trương Khởi Linh ngơ ngác rồi lại rất dễ nói chuyện, chỉ cần không cướp dao và con trai của y, y đối với thế giới bên ngoài gần như không có phản ứng gì.

Bác sĩ kiểm tra cho y xong nói cơ thể không có vấn đề gì, chỉ là dường như đã chịu tổn thương tinh thần, cái này cần phải đến bệnh viện lớn để kiểm tra kỹ lưỡng hơn.

Lúc này Ngô Tà và Bàn Tử cũng được người khiêng vào, để tiện chăm sóc, họ dứt khoát xếp cả bốn người vào cùng một lều.

Lúc này nhìn thấy Ngô Tà, Đoạn Minh Tề mới biết mình nhận nhầm người, khuôn mặt này hoàn toàn giống như đúc từ một khuôn

với ông chú nhỏ của hắn.

Nói vậy thì đây mới là cha ruột của ông chú nhỏ hắn.

Vậy mỹ nhân kia mình có hy vọng rồi sao.

Tâm trạng rất tốt, Đoạn Minh Tề nhiệt tình tự giới thiệu, tiếc là Bàn Tử và Ngô Tà lúc này trời đất quay cuồng chỉ muốn nôn, không có tâm tư đáp lại hắn.

Hắn lại sáp đến trước mặt Trương Khởi Linh làm quen, lải nhải thật phiền phức.

Vẫn là Gấu Chó xem không nổi nữa, lấy lý do người bệnh cần nghỉ ngơi mà xách cổ áo hắn lôi ra ngoài.

Đoạn Minh Tề nhớ ra mỹ nhân kia là do Gấu Chó ôm vào, xem ra quan hệ của họ không tầm thường, liền hớn hở hỏi thăm tin tức.

Gấu Chó sau khi thu năm vạn phí tư vấn đã hết lời khen ngợi người câm một phen.

Sau đó Đoạn Minh Tề liền não bổ ra một hình tượng mỹ nhân u buồn, trầm mặc ít lời, thân thế bi thảm, vũ lực cường đại.

Hơn nữa Gấu Chó còn nói Trương Khởi Linh chưa từng yêu đương, đời sống tình cảm như một tờ giấy trắng.

Chương 79

Đoạn Minh Tề lập tức xuân tâm nhộn nhạo, giấy trắng tốt chứ sao, hắn chính là đại sư thư họa, đây chẳng phải là đang chờ mình đến viết nên chương tình yêu sao.

Bọn họ đến sa mạc lúc trời đã gần chạng vạng, Ngô Tà và Bàn Tử sau khi hồi phục đã ăn chút gì đó rồi cũng đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau mấy người tỉnh lại, Ngô Đồng nhìn Đoạn Minh Tề đang xun xoe trước mặt mình mà thấy ê cả răng.

Lại nhìn Gấu Chó đang đứng bên cạnh với vẻ mặt cười gian, hai tên này mà tụ lại với nhau thì sức sát thương tuyệt đối là 1+ 12.

Kết quả không ngoài dự đoán.

Đứa cháu trai lớn này của cậu quả nhiên không làm cậu thất vọng, lúc ăn sáng thế mà lại tỏ tình với cậu.

Tên du học sinh này đã dùng cả bài Lạc Thần Phú để ca ngợi nhan sắc thịnh thế của cha Buồn nhà cậu và tình yêu sét đánh của hắn, tóm lại một câu chính là: đẹp, muốn.

Ngô Đồng mặt đen như đít nồi, xách Đoạn Minh Tề ra khỏi lều rồi cho một trận đòn nhừ tử.

Ngô Đồng nói rõ, cậu tuy sẽ nhận họ hàng, nhưng cậu không có hứng thú với việc sắp xếp lại vai vế sau khi cháu trai cưới cha nuôi cũng có thể là cha kế của mình.

Cho nên nếu Đoạn Minh Tề còn dám có ý đồ với Trương Khởi Linh, cậu sẽ thiến hắn cho xong đời.

Đoạn Minh Tề khóc lóc, Gấu Chó ngươi hại ta, sao ngươi không nói đây là cha nuôi của ông chú nhỏ ta, trận đòn này ta chịu oan quá.

Gấu Chó nhún vai: Ây da, không cẩn thận quên mất.

Ngô Đồng đánh xong đứa cháu trai có suy nghĩ kỳ quặc liền đi xem Ớt Xanh.

Tên to xác này thật ngoan ngoãn, cứ nằm im ở đó không nhúc nhích, thấy Ngô Đồng đến liền ngẩng đầu kêu xì xì hai tiếng, thấy người thân, vui vẻ.

Ha ha, thứ này mấy trăm năm chỉ phát triển chiều cao, Ngô Đồng cũng không lãng phí thời gian, liền làm khế ước cho ba cậu và Ớt Xanh.

Mọi người liền chứng kiến con rắn lớn dài mấy chục mét từ từ thu nhỏ lại còn mười mấy centimet, quấn quanh cổ tay Ngô Tà.

Đoạn Minh Tề mắt trợn tròn sắp rớt ra ngoài, thật lòng khen ngợi: Ông chú nhỏ, chú thật không phải người a.

Sau đó đứa trẻ xui xẻo này lại bị ăn một trận đòn nữa.

Bàn Tử không khỏi cảm thán: Mấy đứa trẻ lớn lên ở nước ngoài đúng là không được, ngay cả một câu tiếng người cũng nói không xong.

Ngô Tà gật đầu sâu sắc đồng tình, nếu đám con cháu nhà họ Đoạn đều như thế này, vậy thì con trai hắn cũng quá không dễ dàng rồi.

Nói về chuyến đi này, người thu hoạch lớn nhất chính là Ngô Tà, mấy người khác chỉ có thể ghen tị, ai bảo người ta có một đứa con trai tốt chứ.

Đoạn Minh Tề âm thầm quan sát người cha ruột này của ông chú nhỏ mình, cũng giống như trong tài liệu, không thấy có gì đặc biệt, chỉ là trải nghiệm có chút ly kỳ, hoàn toàn không tương xứng với thực lực.

Với cách lăn lộn của hắn, nếu là người bình thường đã sớm toi mạng, lẽ nào mình nhìn lầm.

Ngô Tà đối với Đoạn Minh Tề lại chẳng có chút cảm tình nào, nói năng không đứng đắn, lại còn dám mơ tưởng Tiểu ca.

Thứ này trong mắt hắn cũng chỉ là phiên bản cấp thấp của Gấu Chó, tạm tính là 3 trên 5 Hạt đi.

Gấu Chó: Liên quan gì đến tôi, tôi thành đơn vị đo lường nhân phẩm từ khi nào vậy.

Đoạn Minh Tề: Tôi không có Hạt, mắt tôi tốt lắm, liếc một cái đã nhìn trúng mỹ nhân.

Chuyện ở đây giải quyết xong, bọn họ cũng bắt đầu quay về, bên Lam Sai còn một nửa số người đang chờ.

Nhóm Cây Lau Nhà sau khi bị thôi miên đã được thả đi, lúc mấy người tỉnh lại trong một quán trọ ở Đôn Hoàng đều ngơ ngác.

Ấn tượng của họ vẫn dừng lại ở trước khi vào rừng mưa, bây giờ nhìn lịch đã là hơn hai mươi ngày sau, mười sáu anh em ban đầu giờ chỉ còn lại bảy người, những vết thương lớn nhỏ trên người cho thấy họ không hề nằm mơ.

Ký ức trước khi vào rừng mưa tuyệt đối là thật, còn những chuyện sau đó thì không nhớ gì cả.

Hai người canh gác đưa cho Cây Lau Nhà một tấm thẻ, nói cho hắn biết bên trong có 5 triệu, mật khẩu là 6 số cuối của thẻ.

Trong đó 1 triệu cho hắn, số còn lại bảo hắn tự sắp xếp, sau khi về quên hết chuyện ở đây đi, không được nhắc đến với bất kỳ ai.

Cây Lau Nhà vội vàng đồng ý, cho dù hắn không muốn quên cũng chẳng nhớ được gì, làm cái nghề liếm máu trên lưỡi dao này không

phải đều vì tiền sao, nếu tiền đã đến tay thì những thứ khác đều không liên quan đến hắn.

Mất trí nhớ còn hơn bị người ta diệt khẩu, Ngô Tam gia có thể để họ sống sót hắn đã mãn nguyện rồi, số tiền này chính là niềm vui bất ngờ.

Ngô Đồng và nhóm của cậu sau khi hội hợp với những người ở lại Lam Sai đã hỏi thăm tình hình, biết mọi chuyện đều đã giải quyết xong cũng không ở lại lâu.

Gấu Chó cầm hai triệu Ngô Đồng đưa và năm mươi vạn moi được từ tay Đoạn Minh Tề rồi phủi mông bỏ đi.

Hơn nữa còn nói người câm giao phó cho hai cha con nhà họ Ngô, nếu ông chủ Ngô nhớ hắn thì cứ gọi điện, số tài khoản ngân hàng không đổi.

Bàn Tử cũng mua vé máy bay về Bắc Kinh, chuyến này ngoài hai mươi vạn tiền đặt cọc của Ngô Tam Tỉnh ra thì chẳng được gì, nhưng đứa cháu trai lớn của hắn nói sẽ tặng hắn một tấm giấy khen bằng vàng ròng, cũng coi như là một sự an ủi.

Trương Khởi Linh đối với các kích thích bên ngoài vẫn không có phản ứng lớn, ba bữa một ngày cũng phải đợi Ngô Tà đút đến bên miệng mới biết ăn, cả ngày ngoài ngẩn ngơ ra thì vẫn là ngẩn ngơ.

À, cũng không phải, y còn biết ôm con trai.

Chỉ cần Ngô Đồng ở trước mặt, y sẽ ôm vào lòng, Ngô Tà cảm thấy thói quen này của y có chút giống mèo, hắn còn sợ Tiểu ca sẽ liếm đầu Ngô Đồng mấy cái.

Trình độ y tế ở Đôn Hoàng thực sự bình thường, bệnh viện kiểm tra một vòng cũng không có tiến triển gì, chỉ bảo cứ từ từ tĩnh dưỡng.

Đoạn Minh Tề đề nghị họ đến Thượng Hải, ở đó có nhiều chuyên

gia nước ngoài, điều kiện y tế tốt hơn, Ngô Tà dứt khoát từ chối.

Tên này không có việc gì lại cứ lượn lờ quanh Tiểu ca, lúc đầu Ngô Tà còn ngại không dám nói gì, sau này thấy hắn duỗi móng vuốt sờ mặt Tiểu ca liền bùng nổ.

Lão già trăm tuổi mất trí nhớ bị sắc lang quấy rối, đây là nhân tính méo mó hay đạo đức suy đồi.

Ngô tiểu cẩu lập tức từ một chú Golden hóa thành chó ngao Tây Tạng, không nói hai lời nhào lên cho hai đấm, Tu Câu thì có ý xấu gì đâu.

Chẳng qua là hộ thực thôi.

Đoạn Minh Tề ăn hai đòn liền co giò bỏ chạy, không phải hắn đánh không lại, mà là không tiện đánh trả, tuy hắn và Ngô Tà ngang hàng, nhưng nói thế nào cũng là cha ruột của ông chú nhỏ hắn, thật sự đánh trả thì quay về tiểu tổ tông có thể chỉnh chết hắn.

Hơn nữa chuyện này hắn cũng không có lý, Gấu Chó trước khi đi đã ám chỉ rằng Tam gia này có thể có gian tình với mỹ nhân của hắn, xem tình hình này chưa chắc đã là giả.

Thật ra hắn chỉ thấy da của mỹ nhân đẹp nên tay thiếu sờ một cái, thật sự không có ý gì khác, hắn không phải loại người thừa nước đục thả câu.

Chuyện này hắn trước giờ luôn chú trọng tình nguyện đôi bên, một quý công tử hắc đạo anh tuấn như hắn chưa bao giờ làm chuyện ép buộc người khác.

Ngô Tà đang nổi giận không nghe kẻ lưu manh giải thích, hắn chỉ muốn nhân đạo hủy diệt tên biến thái đã quấy rối huynh đệ của mình, hai người đuổi nhau quanh sân, giống hệt như phim hoạt hình Tom và Jerry.

Trương Khởi Linh vẫn ngơ ngác ngồi trên bậc thềm ngẩn ngơ, phảng phất như mọi thứ trên đời đều không liên quan đến y.

May mà đây là biệt thự họ thuê tạm thời, nếu ở khách sạn thì sớm đã có người báo cảnh sát.

Những lính đánh thuê phụ trách an ninh khác chỉ có thể ngửa mặt nhìn trời mà câm nín, một bên là cháu trai của Boss kiêm đồng nghiệp trả tiền, một bên là cha ruột của Boss.

Ở đây còn dính líu đến quan hệ tay ba nam nữ, à không, nam nam, từ xưa gian tình dễ gây án mạng, đây không phải chuyện họ có thể nhúng tay vào.

Lúc Ngô Đồng từ trên lầu đi xuống thì thấy một con mèo tiện và một con Husky đang rượt nhau trong nhà.

Không nói hai lời, cậu ném một quả táo hạ gục con mèo tiện kia trước, sau đó bảo thuộc hạ ngăn con Husky lại.

Ba cậu xem ra giận không nhẹ, trong cơn thịnh nộ thật sự đánh chết Đoạn Minh Tề cũng không hay, tên đó tuy tiện nhưng cũng không đến nỗi nào, lại là cháu trưởng nhà họ Đoạn, đánh một trận thì được chứ không thể giết.

Đoạn Minh Tề bị quả táo ném trúng chân ngã sấp mặt, vừa bò dậy định chửi thì thấy là Ngô Đồng liền nằm lại xuống.

Ngô Tà nhìn thấy Ngô Đồng cứ như thấy người thân, lập tức lên án hành vi tàn ác đáng giận của đứa cháu nhà họ Đoạn: Hắn quấy rối Tiểu ca.

Ngô Đồng lập tức sa sầm mặt, ánh mắt không thiện cảm nhìn chằm chằm Đoạn Minh Tề cười lạnh: Cho mày 30 giây giải thích.

Đoạn Minh Tề lập tức run rẩy, xong rồi, tiểu tổ tông nổi giận thật rồi.

Đoạn Minh Tề từ lúc tiểu tổ tông vào Hồng Môn đã luôn đi theo bên cạnh, đối với cậu vẫn có chút hiểu biết, càng ít nói thì càng ra tay tàn nhẫn.

Lần này nếu hắn không giải thích cho tốt, e rằng gãy chân cũng là nhẹ.

Nghĩ đến đây, hắn lập tức biện giải: Ông chú nhỏ, tôi thề, tôi chỉ thấy da cậu ấy đẹp quá nên sờ mặt một cái, thật sự không làm gì khác, ngài hiểu tôi mà, tôi chỉ là tay ngứa thôi.

Ngô Đồng đỡ trán, đúng là như vậy thật, Đoạn Minh Tề quả thực là mèo li hoa chuyển thế, cái móng vuốt đó đi một đường là cào một đường.

Trước đây ai đi ngang qua hắn cũng bị hắn níu lấy tóc sờ mặt, bị đánh mấy trăm lần cũng không chừa.

Trong Hồng Môn, phàm là đứa trẻ nào trông xinh xắn đều không thoát khỏi móng vuốt của hắn, nhưng thật sự chỉ là sờ mặt, không có ý gì khác, chỉ đơn thuần là ngứa tay.

Xem ra ba cậu đã hiểu lầm.

Chương 80

Thở dài một tiếng, cậu chỉ có thể giúp hắn giải thích: Ba, ba đừng giận nữa, tật xấu này của hắn không phải một hai ngày, thấy ai mặt trắng là muốn nhéo một cái, vì chuyện này cũng bị đánh không ít, nếu ba không nguôi giận thì lấy roi mây quất hắn một trận, đừng để mình tức chết.

Đoạn Minh Tề lập tức mặt mày khổ sở, nhưng hắn cũng quen rồi, dù sao cũng đang quỳ rạp trên đất, dứt khoát ôm đầu chổng mông lên: Sờ mặt người ta là hai mươi roi, không được đánh thêm a.

Ngô Tà thấy động tác của hắn liền biết là dân chuyên nghiệp, lúc này cơn giận cũng nguôi đi, không phải là loại ý đồ xấu xa kia là được.

Tiểu ca nhà hắn chính là trăng sáng trên trời, tuyết trắng trên đỉnh núi, nếu hắn không để ý để người ta làm bẩn, mổ bụng cũng không thể chuộc tội.

Ngô Tà hừ lạnh một tiếng, oán hận nói: Ta mặc kệ ngươi là tim tiện hay tay tiện, ngươi cách xa Tiểu ca cho ta, sau này lại gần Tiểu ca trong phạm vi 10 mét, ta thả rắn cắn ngươi.

Ngô Đồng câm nín, vừa rồi sao ba không nhớ ra mà thả rắn, đuổi mèo khắp sân vui lắm sao.

Hay là bản năng cún con bộc phát rồi.

Đoạn Minh Tề vội vàng phủi bụi đứng dậy: Không dám, không dám, mỹ nhân chỉ có thể ngắm từ xa chứ không thể khinh nhờn, ta hiểu cả.

Ngô Đồng che mặt, thằng nhóc này học tiếng Hán không tồi.

Đoạn nhạc đệm này tuy đã qua, nhưng Ngô Tà phòng Đoạn Minh Tề vẫn như phòng trộm.

Lúc này hắn không dám rời Tiểu ca nửa bước, lúc Ngô Đồng không có ở đó, hắn đi vệ sinh cũng dắt Tiểu ca đến cửa.

Bọn họ bị kẹt ở đây là vì Tiểu ca là dân không hộ khẩu.

Đôn Hoàng cách Hàng Châu quá xa, ngoài máy bay ra thì các phương tiện giao thông khác đều quá khổ sở, cho nên Ngô Đồng chỉ có thể nhờ quan hệ làm chứng minh thư cho Tiểu ca trước.

Xét thấy cái tên Trương Khởi Linh tương đối nhạy cảm, rất dễ bị người có tâm tra ra, cho nên hai cha con quyết định lại một lần nữa đặt cho Tiểu ca một cái tên, dù sao cũng chỉ dùng trên chứng minh thư, nếu Tiểu ca không thích thì đợi y khỏe lại sẽ sửa.

Ngô Đồng nghĩ nếu tên đã sửa, họ Trương hay không cũng không quan trọng, hay là dứt khoát đổi cả họ.

Nếu mẹ của Tiểu ca tên là Bạch Mã, vậy thì họ Bạch đi.

Ngô Tà lại kiên quyết không đồng ý, họ của một người sao có thể tùy tiện sửa, huống chi Tiểu ca còn là tộc trưởng nhà họ Trương, đợi y khỏe lại chắc chắn sẽ không đồng ý.

Sau đó hai cha con ai cũng không thuyết phục được ai, dứt khoát mỗi người viết mấy cái tên bỏ vào hộp để Tiểu ca bốc thăm.

Đại Trương ca bị Ngô Đồng cầm tay bỏ vào hộp quấy một hồi, mờ mịt không biết làm sao, hoàn toàn không biết đây là đang quyết định tên của mình.

Lúc tờ giấy được mở ra, cả hai cha con đều che mặt, Trương Buồn.

Sau đó là trăm miệng một lời giải thích: Tôi chỉ viết cho đủ số

thôi.

Nói xong cả hai đều ngẩn người, hóa ra cả hai đều viết một cái tên Trương Buồn cho đủ số.

Nhưng nếu Tiểu ca đã bốc được thì đó là ý trời, cho nên từ nay về sau, tên trên chứng minh thư của tộc trưởng Trương gia chính là Trương Buồn.

Ngô Tà lẩm bẩm: Chỉ mong Tiểu ca khỏe lại đừng tìm hai chúng ta tính sổ.

Ngô Đồng thản nhiên xua tay: Cha Buồn của con không quan tâm mấy chuyện nhỏ này đâu, đợi có chứng minh thư rồi con sẽ dẫn cha Buồn đi máy bay.

Lúc này Trương Khởi Linh đã tốt hơn nhiều so với hai ngày trước, tuy phần lớn thời gian vẫn ngẩn ngơ, nhưng ăn cơm uống nước đã không cần người lo, thỉnh thoảng còn gọi tên Ngô Đồng và Ngô Tà.

Đoạn Minh Tề cũng không có việc gì lại đến gần chọc Trương Khởi Linh nói chuyện, nhưng Ngô Tà quá hộ thực, hắn chỉ có thể đứng cách xa hơn 3 mét, lại gần là Ngô tiểu cẩu liền nhe răng.

Chờ đến lúc cuối cùng cũng về được Hàng Châu, Ngô Tà cả người đều thả lỏng, tâm trạng rất tốt dẫn theo Buồn Chai Dầu đi Lâu Ngoại Lâu ăn một bữa no nê.

Hắn nhớ Tiểu ca rất thích cá giấm Tây Hồ và gà luộc ở đây, bác sĩ nói nên tiếp xúc nhiều với những thứ quen thuộc trước kia, hắn cảm thấy cứ bắt đầu từ ăn uống là được.

Nhưng vẫn có một chút khó chịu, miếng thuốc cao bôi trên da chó Đoạn Minh Tề kia cũng đi theo.

Ngô Tà có chút phiền: Cậu ở Thượng Hải không có việc gì làm à.

Dù sao cũng là một tổng tài mà nhàn rỗi thế sao.

Đoạn Minh Tề thản nhiên nói: Ông Ngô không phải cũng là một ông chủ sao, tôi thấy ông chạy ngược chạy xuôi trời nam biển bắc cũng rất nhàn mà.

Ngô Tà hừ lạnh: Cái cửa hàng nhỏ của tôi kiếm được tiền hay không không quan trọng, dù sao tôi có con trai dưỡng lão, cậu không biết sao.

Đoạn Minh Tề câm nín, chết tiệt, bị hắn khoe khoang rồi, mình tuy lớn hơn hắn bảy tám tuổi nhưng không có con trai.

Hơn nữa cho dù có con trai cũng không thể nào như Ngô Đồng, tám chín tuổi đã có thể nuôi cha, lần này là hắn thua.

Ngô Đồng đối với cuộc khẩu chiến thường ngày của hai tên này đã hoàn toàn không tham gia, một con Husky một con mèo li hoa, trời sinh không hợp nhau chút nào cũng không lạ.

Bọn họ ăn cơm xong về biệt thự nghỉ ngơi một đêm, ý của Ngô Tà là ngày hôm sau phải về nhà cũ một chuyến.

Ngô Đồng dịp Tết không nói một lời đã đi, phải có một lời giải thích, hắn lừa mẹ mình nói là bên Mỹ đột nhiên khai giảng, người ta không nghỉ Tết Trung Quốc, trường học đặc biệt dạy học khép kín, chỉ cần tu đủ tín chỉ là có thể nghỉ.

Đứa cháu lớn của bà vì muốn có nhiều thời gian ở Trung Quốc hơn để ở bên cạnh người già nên đã quay về để cố gắng học cho đủ tín chỉ.

Lời giải thích này không biết mẹ hắn có tin không, dù sao tháng nào bà cũng gọi điện hỏi một câu.

Bây giờ con trai đã về, đương nhiên phải về lộ diện.

Chỉ là có chút khó xử về Tiểu ca, Ngô Tà không muốn để y lại biệt thự, tuy có nhân viên công tác nhưng hắn vẫn không yên tâm.

Tiểu ca bây giờ không quen ai, chỉ quen hắn và Ngô Đồng, nếu cả hai đều đi, hắn sợ Tiểu ca sẽ bất an.

Lại còn có một tên Đoạn Minh Tề như hổ rình mồi nữa, lỡ để Tiểu ca chịu thiệt thì sao.

Sau đó hai cha con quyết định dứt khoát mang Tiểu ca cùng về nhà cũ.

Tên Buồn này tuy không thích nói chuyện, nhưng trông trắng trẻo đẹp trai, nhìn cũng mới hơn hai mươi tuổi, bộ dạng ngoan ngoãn nghe lời bây giờ đúng là kiểu con ngoan mà mẹ và bà nội hắn thích, không chừng còn có thể giúp hai cha con họ chia sẻ hỏa lực.

Ngô Tà và con trai thống nhất khẩu cung xong liền dẫn Trương Khởi Linh về nhà cũ, trên đường còn chu đáo mua không ít quà.

Còn tên mặt dày muốn lên xe là Đoạn Minh Tề thì bị Ớt Xanh quấn lấy giữ lại biệt thự.

Ớt Xanh sau khi có chủ nhân mới sống rất hạnh phúc, có thể thu nhỏ bơi lội trong bể bơi lớn, mỗi ngày còn có đủ loại đồ ăn ngon chưa từng ăn.

Chủ nhân còn làm cho nó một cái ổ xinh đẹp, bên trong trải đầy những viên ngọc trai đẹp mắt.

Con rắn ngốc này đối với Ngô Tà chính là răm rắp nghe lời, mắt nó cứ nhìn chằm chằm vào cái đồng hồ báo thức trước mặt, chủ nhân đã nói, thứ này reo lên mới có thể thả người này ra.

Rắn rắn không biết xem đồng hồ, rắn rắn cũng không biết đếm, nhưng rắn rắn ngoan nha.

Bị quấn trên người con rắn lớn, Đoạn Minh Tề sắp khóc, các người ra cửa tôi sẽ không đuổi kịp, đặt hẹn giờ ba tiếng là muốn làm gì, các người công báo tư thù.

Cứu mạng, hắn muốn đi tiểu, không nhịn được nữa.

Lúc họ trở về nhà cũ, không ngờ Ngô Nhị Bạch cũng đang ở đó, khi nhìn thấy Trương Khởi Linh, sắc mặt ông rõ ràng có chút thay đổi.

Ngô Đồng hiểu ra ngay, xem chừng ông Hai Ngô có quen biết Tiểu ca.

Mẹ Ngô nhìn thấy Tiểu ca quả nhiên rất thích, đứa bé này trông qua là biết thật thà, không phải loại nghịch ngợm gây sự, đáng tin hơn đám bạn bè trước đây của Tiểu Tà nhiều.

Bà nhiệt tình kéo tay Tiểu ca hỏi người ta bao nhiêu tuổi, có đối tượng chưa, muốn tìm người như thế nào.

Ngô Tà che mặt, lại nữa rồi, cái sở thích làm mai này của mẹ cậu vẫn không hề thay đổi.

Sao không cố gắng đẩy chú Hai với chú Ba đi cho rồi, hai ông già độc thân này tuy lớn tuổi một chút nhưng có tiền có thế, cũng là hàng chất lượng cao, mau mau cưới vợ sinh con thì cũng đỡ phải giày vò một mình cậu.

Ngô Tà rất không có khí phách mà bỏ lại con trai và Tiểu ca ở đó đối phó với mẹ mình, còn cậu thì cùng chú Hai vào thư phòng kể lại mọi chuyện lớn nhỏ ở Tháp Mộc Đà, sau đó lại hỏi tin tức của chú Ba.

Ngô Nhị Bạch lắc đầu, Ngô Tam Tỉnh đã hoàn toàn biến mất, bên Trường Sa loạn như nồi cháo, sản nghiệp của ông Hai cũng không ít nhưng ông không định tiếp quản, nếu Ngô Tà muốn thì ông cũng không ngăn.

Ngô Tà lắc đầu, Con cũng không có hứng thú, tiền Đồng Đồng cho con mấy đời cũng xài không hết, mấy chuyện vớ vẩn của các chú đừng tới làm phiền con nữa, con biết chuyện này chú Hai cũng có phần.

Chú đừng vội phủ nhận, dù sao cũng không quan trọng, những ngày tiếp theo con chỉ muốn làm một người rảnh rỗi giàu sang thôi.

Ngô Nhị Bạch im lặng một lúc rồi nói, Cái cậu Trương Khởi Linh kia cháu định thế nào.

Dây dưa với cậu ta thì đời này của cháu đừng mong được yên ổn.

Ngô Tà cũng nhíu mày, cậu không thể thay Tiểu ca quyết định cuộc sống sau này, nhưng trước khi anh hồi phục trí nhớ thì chắc chắn không thể để anh rời đi.

Cậu thở dài nói, Để sau hãy tính, trước đây anh ấy sống quá khổ rồi, cứ nuôi anh ấy như cậu ấm nhà giàu trước đã, nếu sau này hồi phục trí nhớ muốn quay về làm Trương câm điếc kia thì con cũng không cản.

Ngô Nhị Bạch cạn lời, Kỳ Lân mỉm cười Diêm Vương phải vòng đường, trùm đổ đấu mà mày lại đi nuôi như cậu ấm nhà giàu, mày có bị bệnh không.

Trước đây mày cũng đã bao giờ sống những ngày như thế đâu, mày đang thực hiện ước mơ hộ người khác đấy à.

Ngô Nhị Bạch có ý định đánh cho đứa cháu một trận, nhưng nghĩ đến Ngô Đồng và Trương Khởi Linh ở phòng ngoài thì lại nhịn xuống.

Vị kia tuy có vẻ ngơ ngác nhưng võ công vẫn còn đó, hơn nữa còn có một con sói con nữa, gây chuyện ở nhà cũ thì kiểu gì ông cũng không chiếm được thế thượng phong.

Đây là lần đầu tiên Ngô Tà dám cãi lại chú Hai như vậy, đừng

nhìn vẻ ngoài vững như chó già, thực tế lòng bàn tay cậu sớm đã đổ mồ hôi, cũng nhờ có Tiểu ca, Ngô Đồng và mẹ ở đây, ít nhiều có chút ý tứ chó cậy thế chủ.

Hai chú cháu họ xem như côn đồ gặp phải sói, cả hai bên đều sợ, vậy mà lại hài hòa một cách kỳ lạ.

Ngô Đồng ở bên ngoài đang nỗ lực làm nũng bán manh để dỗ bà nội vui vẻ, chủ yếu là do Buồn cha của hắn không nói một lời, chỉ có thể dựa vào hắn để khuấy động không khí.

May mà bà nội là người vô tư, chỉ cho rằng Trương Khởi Linh bẩm sinh hướng nội nên cũng không để ý.

Giờ đây cháu trai cưng đang làm nũng bán manh, bà còn tâm tư đâu mà quản chuyện khác.

Chương 81

Cháu ngoan của bà đã nửa năm không gặp, cũng không biết trường học bên Mỹ biến thái thế nào mà nửa năm trời không cho trẻ con về nhà.

Bà nội Ngô nhìn Trương Khởi Linh với vẻ mặt có chút kỳ quái, Ngô Đồng đoán rằng bà cụ có lẽ đã nhận ra Tiểu ca.

Ngô Đồng vẫn nhớ chuyện bà nội trấn giữ Ngô Sơn Cư hồi Sa Hải, bà cụ này không giống mẹ Ngô, không hề hay biết gì về chuyện gia tộc.

Bà ấy hẳn là biết Trương Khởi Linh.

Là một người phụ nữ có thể cướp đàn ông từ tay Hoắc Tiên Cô rồi sinh ra một người con như Ngô Nhị Bạch, bà nội Ngô chắc chắn không phải nhân vật đơn giản.

Ba người ở nhà cũ hai ngày rồi trở về, Ngô Tà không phải vì giải cứu đứa con trai bảo bối đang bị vần vò đủ kiểu, mà là cậu sợ Tiểu ca và mẹ mình sẽ đánh nhau.

Tên Buồn chai dầu kia chẳng để ý đến chuyện gì khác, chỉ là mỗi khi thấy mẹ cậu ôm Ngô Đồng thì thỉnh thoảng lại nhíu mày, vẻ mặt đó giống hệt một con mèo con bị giật mất cá khô.

Cũng may Đại Trương ca hiện tại vẫn còn đang khởi động, chưa biết cách nhe nanh múa vuốt, nếu không thì mẹ cậu đã gặp họa rồi.

Ngô Tà sợ Tiểu ca không nhịn được mà cướp nhóc con rồi bỏ chạy, đến lúc đó thì thật sự không thể giải thích được, vẫn là mau chóng về thôi, cả ba người họ đều có thể tự tại hơn.

Sau khi trở về biệt thự, cả hai cha con đều thả lỏng, ngay cả vẻ

mặt của Tiểu ca cũng vui vẻ hơn vài phần, không có ai tranh giành nhóc con với anh, vui quá.

Mặc dù hai cha con thề thốt muốn nuôi dưỡng Tiểu ca theo hướng cậu ấm nhà giàu.

Nhưng hai kẻ nhà quê này cũng không biết cậu ấm nhà giàu sống những ngày thế nào.

Ngô Tà bị nuôi nghèo hơn hai mươi năm, chuyện vung tiền như nước cậu hoàn toàn chưa từng trải qua.

Ngô Đồng thì có điều kiện đó thật, tiếc là sở thích của hắn là chém người, ờm, cái này không thể nói được.

Làm lại làm lại, sở thích của hắn là phát huy chính nghĩa.

Cho nên về việc cậu ấm nhà giàu rốt cuộc sống như thế nào, cả hai đều không có khái niệm.

Nhìn hai cha con kia nghiêm túc thảo luận về kế hoạch bồi dưỡng cậu ấm, Đoạn Minh Tề cười đến co rút cả người, mãi đến khi đối diện với ánh mắt không thiện chí của ông chú nhỏ nhà mình mới vội vàng thu liễm, sau đó đưa ra đề nghị rất trúng trọng tâm.

Cậu ấm nhà giàu cũng không phải ai cũng giống ai, ít nhất phải phân loại: người nắm quyền, người cho đủ số, hay là người để liên hôn.

Giống như tôi, con trưởng cháu đích tôn sau này phải kế thừa gia nghiệp, ngoài việc học văn luyện võ thì chính là học cách dùng người và quản lý công ty.

Hoạt động giải trí thường ngày ngoài việc tham gia tiệc rượu thì chính là tụ tập ở câu lạc bộ với những người thừa kế của các gia tộc khác.

Mấy câu lạc bộ chúng tôi đến đều là chế độ hội viên, thân phận không đủ thì cơ bản không được tiếp đãi, cũng không có thứ gì lộn xộn, bên trong phần lớn là những trò chơi đẳng cấp như bắn súng, cưỡi ngựa, nhiều lắm thì thỉnh thoảng đánh golf, chơi bài.

Giống như Minh Tâm và Minh Hiệp thì lựa chọn sẽ nhiều hơn, nếu năng lực đủ tốt có thể được bồi dưỡng thành phó thủ, cũng được giáo dục như người thừa kế.

Nếu tư chất bình thường thì thường sẽ được bồi dưỡng một hai môn nghệ thuật, phần lớn là nhạc cụ, hội họa, thư pháp các loại nghệ thuật tao nhã, rồi học thêm chút đạo lý đối nhân xử thế để chuẩn bị cho việc liên hôn trong tương lai.

Bồi dưỡng tốt có thể tìm được đối tượng liên hôn có thực lực không tồi, cũng coi như là cống hiến cho gia tộc.

Còn những kẻ thật sự phế đến mức không đỡ nổi, chỉ cần cầu cho họ biết nhìn người, biết nặng nhẹ, đừng gây họa cho gia tộc là được.

Thường ngày bao nuôi minh tinh, quậy ở quán bar, mua vài chiếc xe thì nhà cũng không quản, được sủng ái thì tiền tiêu vặt nhiều một chút, không được sủng thì ít một chút, sau này anh em lên nắm quyền thì cũng chỉ dựa vào cổ tức của công ty để sống.

Cho nên, ông chú nhỏ, ngài định theo tiêu chuẩn nào.

Cha con nhà họ Ngô khiêm tốn gật đầu, ra là còn nhiều quy tắc như vậy, học được rồi, học được rồi, lại có thêm kiến thức kỳ lạ.

Ngô Đồng không thể nào để Buồn cha của hắn mệt sống mệt chết đi học mấy khóa học tinh anh gì đó, cái chức tộc trưởng chết tiệt kia ai thích làm thì làm, đều là người già trăm tuổi rồi, tận hưởng lạc thú trước mắt mới là chính đạo.

Ngô Tà có chút rối rắm, chuyện đi bar bao nuôi nữ minh tinh thì

nghĩ cũng đừng nghĩ, Tiểu ca thuần khiết của cậu sao có thể bị mấy thứ cặn bã đó làm ô uế được.

Học nghệ thuật gì đó cũng quá mệt mỏi, Tiểu ca đã đủ ngầu rồi không cần phải thêm mấy cái hào quang đó nữa.

Cuối cùng hai cha con nhất trí quyết định, cả ba loại hình cuộc sống của cậu ấm này đều chỉ lấy hình thức giải trí.

Các quầy hàng hiệu trong trung tâm thương mại mua sắm thỏa thích, nhà hàng xa hoa thay phiên nhau ăn, câu lạc bộ giải trí từng cái một ghé qua, chủ yếu là vui vẻ, xa hoa, có tiền tiêu bừa.

Sau đó, đại thiếu gia Ngô Tà nhà họ Ngô vốn kín tiếng hơn hai mươi năm liền nổi danh khắp Hàng Châu.

Nếu đã định hướng xong thì bắt đầu hành động, lúc này tác dụng của quân sư quạt mo Đoạn Minh Tề liền nổi bật lên, dù sao ở đây chỉ có hắn là sống cuộc sống của một đại thiếu gia nhà giàu.

Hắn đề nghị trước tiên là sắm cho mấy người vài bộ quần áo, các câu lạc bộ cao cấp đều là trước kính lụa là sau kính người.

Mấy nhân viên phục vụ ở đó hai mắt đều là con số, liếc qua một cái là biết anh có giá trị bao nhiêu.

Quần áo họ đang mặc tuy đều là hàng hiệu, nhưng đến những nơi đó thì hoàn toàn không đủ tầm.

Cho nên trạm đầu tiên là thẳng tiến đến Hàng Châu Tower, các hãng thời trang cao cấp nổi tiếng trong và ngoài nước về cơ bản đều có cửa hàng ở đó.

Đoạn Minh Tề là hội viên kim cương của rất nhiều thương hiệu xa xỉ, chen ngang một suất vẫn không thành vấn đề.

Không ngờ mấy người vừa vào trung tâm thương mại đã gây chú

ý.

Ngô Tà một năm nay cũng luyện ra được cơ bắp, vóc dáng vẫn rất ổn, chiều cao một mét tám kết hợp với dung mạo nho nhã thanh tú, cộng thêm khí chất trí thức, rõ ràng là một tiểu công tử nhà có học.

Trương Khởi Linh thì càng không cần phải nói, khí chất lạnh lùng dung mạo tuấn mỹ, trong toàn bộ Đạo Mộ Bút Ký cũng là người gánh vác nhan sắc, xét về ngoại hình thì ngoài Tiểu Hoa ra chưa từng thua ai.

Đoạn Minh Tề tuy tính cách có chút bỉ ổi, nhưng nhan sắc thì tuyệt đối không chê vào đâu được.

Vóc dáng chuẩn, ngũ quan tuấn tú, quả thực chính là nguyên mẫu của tổng tài bá đạo trong tiểu thuyết.

Lúc này hắn đang ôm Ngô Đồng kiên nhẫn giải thích về các loại thương hiệu, càng làm tăng thêm khí chất của một ông bố bỉm sữa nhà giàu, khiến các cô gái trẻ nhìn thấy đã não bổ ra cảnh mình làm mẹ kế cho nhóc con dễ thương này.

Còn Ngô Đồng, Ngô Đồng đang xị một khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp vì bực bội.

Mẹ nó chứ, toàn là một mét tám, chân dài, đi một bước bằng hắn đi ba bước, không được bế thì phải chạy lon ton theo sau, hắn không cần mặt mũi sao.

Trương Khởi Linh vì Đoạn tổng cứ ôm Ngô Đồng cũng có chút không vui, lạnh mặt tỏa ra khí lạnh.

Ngô Tà kéo tay hắn, nhỏ giọng kiên nhẫn dỗ dành, nụ cười rạng rỡ, giọng nói dịu dàng, vẻ mặt hiền lành đúng chuẩn một chú cún con ấm áp, có vài cô gái hủ nữ đã bắt đầu nhỏ giọng thảo luận về quan hệ công thụ của họ.

Ba anh chàng đẹp trai và một nhóc con dễ thương vừa vào trung tâm thương mại đã thu hút mọi ánh nhìn.

Đây là trung tâm thương mại tốt nhất ở Hàng Châu, trai đẹp, nhóc xinh, gái đẹp cũng không thiếu, nhưng một lúc xuất hiện nhiều như vậy vẫn rất bắt mắt, đặc biệt là xung quanh họ còn có sáu vệ sĩ mặc đồ đen, vừa nhìn đã biết không phải nhân vật đơn giản.

Vừa hay có một blogger thời trang đang livestream, cả nhóm người họ lướt qua ống kính một cái, bình luận trên màn hình liền bùng nổ.

Cư dân mạng tới tấp bình luận yêu cầu cô gái đó theo sau quay trai đẹp.

Blogger này cũng gan lớn, thế mà thật sự lén lút đi theo mấy người họ lên lầu.

Đoạn Minh Tề cũng không để ý, hắn ra ngoài bị vây xem chụp lén đã thành quen, Ngô Tà có chút không tự nhiên nhưng cũng không nói gì, trung tâm thương mại lại không phải nhà cậu mở, cậu không thể quản người khác có nhìn mình hay không được.

Cô blogger kia thì vui như điên, số người xem trong phòng livestream tăng vọt.

Mấy anh chàng đẹp trai này chắc chắn là cậu ấm nhà giàu nào đó, đi một lèo vào các cửa hàng đều là thương hiệu hàng đầu quốc tế.

Hơn nữa sau khi anh chàng đẹp trai mặc áo sơ mi màu xám bạc rút ra một tấm thẻ, nhân viên cửa hàng lập tức đóng cửa lại, một đám người vây quanh phục vụ mấy người họ, vừa nhìn đã biết là khách hàng lớn, loại VIP hàng đầu.

Bình luận trong phòng livestream đã che kín màn hình, có vài cư dân mạng am hiểu đã phổ cập kiến thức về mấy thương hiệu này cho mọi người.

Còn có cư dân mạng nói mình là nhân viên quầy, chỉ cần nhìn cái kiểu dọn cửa hàng để phục vụ này thì mấy người này đặt quần áo tuyệt đối hơn ba trăm nghìn tệ, nếu không thì không có đãi ngộ đó.

Cũng có vài cư dân mạng mắt tinh đã soi ra những tấm thẻ mà Đoạn Minh Tề lấy ra, có vài tấm phải chi tiêu hơn chục triệu mới có được.

Ngô Tà và mấy người kia không biết mình đã nổi tiếng trong phòng livestream của người khác, vẫn đang kiên nhẫn thử quần áo.

Mẫu đặt làm riêng cần ba ngày, đây vẫn là kết quả sau khi VIP hàng đầu chen ngang.

Nhưng trong tiệm cũng có một số trang phục có thể lấy ngay, Ngô Tà cuối cùng cũng được thỏa mãn cơn nghiện chơi trò thay đồ cho búp bê.

Cậu thấy Tiểu ca mặc gì cũng đẹp, màu đen đẹp trai, mua.

Chương 82

Màu xám tro trông sang trọng, mua.

Màu trắng trông anh tuấn, mua.

Dạo chưa đầy một tiếng, trên tay vệ sĩ đã đầy túi, sau đó dứt khoát vứt lại cho cửa hàng để họ giao hàng.

Nhưng địa chỉ đưa đến không phải là biệt thự, nơi đó vẫn nên hạn chế người ngoài lui tới, Ngô Tà gọi điện cho Vương Minh, bảo họ giao đồ đến Ngô Sơn Cư.

Mua quần áo cho Ngô Đồng thì càng thú vị hơn, ngoài một số bộ vest cao cấp, cậu còn dẫn hắn đi dạo cửa hàng cosplay.

Ếch xanh, gà con vàng, cáo nhỏ, thỏ trắng, đủ loại trang phục cosplay liền thân mua một đống lớn.

Ngô Tà còn trêu, Con đừng có xị mặt ra thế, đây đều là hàng hiệu cả đấy, coi như là bồi thường cho lần trước bắt con mặc Adivon.

Ngô Đồng xù lông, Ba còn dám nhắc đến cái Adivon đó à.

Con dù gì cũng có thân gia mấy chục tỷ, lần đầu tiên trong đời được ba ruột tặng quần áo lại là một cái Adivon với Nike hàng nhái, một bộ cộng lại mới có 59 tệ, ba còn không biết xấu hổ mà nói.

Đoạn Minh Tề vừa nghe liền cười sặc sụa, Ông chủ Ngô, cậu đúng là nhân tài, mấy thương hiệu ít người biết đến như vậy chắc khó tìm lắm nhỉ.

Adivon là cái quỷ gì vậy, ha.

Ngô Tà không thèm để ý đến tên bỉ ổi kia, xoa đầu con trai dỗ dành, Thì chẳng phải là hết cách sao.

Lúc đó chúng ta đang chạy trốn, mọi thứ đều phải kín đáo, bây giờ ba không phải đang bù đắp cho con rồi sao.

Mười vạn tệ một bộ quần áo, trước đây ba con nghĩ cũng không dám nghĩ, đủ thành ý chưa.

Mau quên cái Adivon đó đi cho ba, nghe không.

Ngô Đồng hừ lạnh một tiếng quay đầu đi, Không muốn.

Đúng lúc này, Tiểu ca vốn luôn im lặng bỗng nhiên cầm lấy một chiếc bờm tai thỏ trắng đội lên cho Ngô Đồng, sau đó thế mà lại cười.

Ngô Đồng vốn đang có chút bực bội vì bị ba mình giày vò, trong nháy mắt trở nên vui vẻ, có thể làm cho Buồn cha của hắn cười thì hắn chịu thiệt cũng đáng.

Hắn lập tức chủ động ôm lại một đống bờm, ngoan ngoãn để Buồn cha thử chơi.

Tai mèo, tai chó, tai cáo, đội cái nào lên trông cũng đặc biệt dễ thương, Trương Khởi Linh hiếm khi thể hiện nhu cầu của mình, Mấy cái này đều phải lấy.

Ngô Tà lén giơ ngón cái với con trai, vẫn là con trai mình có sức hút lớn, có thể làm cho Buồn thần vô dục vô cầu cũng phải phá công.

Tiểu ca như mở ra cánh cửa thế giới mới, cầm một chiếc tai chó màu nâu dành cho người lớn đưa cho Ngô Tà, ý tứ rõ ràng là muốn xem cậu đội.

Ngô cún con có thể làm gì bây giờ, Tiểu ca hiếm khi đưa ra yêu cầu, chiều thôi.

Ngô cún con đội tai chó ôm tiểu cún con cũng đội tai chó cùng kiểu, một lớn một nhỏ hai khuôn mặt tương tự nhau làm Trương Khởi Linh ngẩn người, đáng yêu quá, đều muốn ôm.

Mà Đoạn tổng đội tai sói đổi tới đổi lui lại bị Tiểu ca lơ đi, khuôn mặt tổng tài bá đạo kết hợp với tai sói thật ra rất ngầu, tiếc là Tiểu ca chỉ yêu mấy thứ dễ thương.

Trong phòng livestream rất nhiều người la hét muốn chảy máu mũi, hình ảnh anh chàng lạnh lùng cool ngầu đội tai thỏ cho nhóc con dễ thương quá có sức công phá.

Anh chàng tổng tài bên cạnh cầu chú ý trông thật đáng yêu, dáng vẻ quẹt thẻ trả tiền quá ngầu.

Chàng công tử nho nhã kia thật dịu dàng, dáng vẻ xoa đầu nhóc con đúng chuẩn ông bố bỉm sữa, hơn nữa một lớn một nhỏ này trông giống nhau quá, rốt cuộc họ có quan hệ gì vậy.

Có người la hét muốn lấy họ làm nguyên mẫu để viết một truyện nam nam sinh con, còn có một đống người la hét nói mình cũng đã não bổ ra hai vạn chữ.

Chỉ trong chốc lát mà quan hệ của ba người đã được suy đoán ra mười mấy phiên bản, tiếc là không có cái nào đoán đúng.

Ông bố bỉm sữa dịu dàng và con trai dễ thương thì dễ đoán, dù sao trông cũng khá giống, ai mà ngờ được anh chàng tổng tài kia lại là cháu trai của nhóc con dễ thương chứ, câu hỏi này mà cho vào đề thi đại học chắc cũng không ai có điểm.

Mấy người dạo trung tâm thương mại hơn hai tiếng, đặt hơn hai mươi bộ quần áo, còn mua không ít giày, thắt lưng và các phụ kiện khác.

Đoạn Minh Tề phụ trách phổ cập kiến thức, Ngô Tà nghiêm túc học hỏi, còn Ngô Đồng và Tiểu ca đều mang vẻ mặt như đang trên mây.

Trương Khởi Linh: người kia nói mấy thứ thật kỳ quái, vô dụng,

không thích, phiền quá.

Ngô Đồng: Có tác dụng quái gì, lão tử đánh chết mấy tên trùm Mafia cũng toàn mặc đồ đặt may, ông đây dù mặc tã giấy đứng trước cửa nhà chúng nó thì chúng nó vẫn sợ đến mức dập đầu.

Ngô Tà thì lại nghe rất nghiêm túc, không phải cậu thích mấy thứ này, mà đơn thuần là do lòng hiếu kỳ quá lớn.

Mấy người mua phụ kiện rất thuận lợi, chỉ đến chỗ đồng hồ thì bị kẹt.

Mặc dù cũng có mấy mẫu giới hạn, nhưng Đoạn Minh Tề đều bác bỏ.

Theo lời hắn thì quá tầm thường, đồng hồ đã đeo thì phải đeo loại tốt nhất, loại có thể xuất hiện ở cửa hàng dù là bản giới hạn cũng không lọt vào mắt hắn.

Đeo đi dự tiệc cao cấp đều là hàng hạ giá.

Đúng lúc này bỗng nhiên nghe thấy một giọng nói kiêu ngạo vang lên, Ồ, đây không phải là Thiên chân sao.

Lại có thể gặp được cậu ở cửa hàng cao cấp thế này, sao thế, không mang đủ tiền à.

Có cần giúp không.

Ngô Tà quay đầu lại liền nhíu mày, người này cậu thật sự có quen, là bạn học cùng lớp của cậu ở Đại học Chiết Giang.

Ngô Tà là người tính tình rất tốt, quan hệ với bạn học đều không tệ, cũng chưa từng kết thù với ai, chỉ có Triệu An Vũ này là ngoại lệ.

Cái gọi là ân oán của họ cũng rất cẩu huyết, nói trắng ra là đào hoa nát cộng thêm nằm cũng trúng đạn.

Lớp họ có một nữ sinh rất xinh đẹp, Triệu An Vũ để ý người ta,

điên cuồng theo đuổi hơn một năm, nhưng cô gái đó rõ ràng lại có ý với Ngô Tà.

Tên họ Triệu kia cũng là người Hàng Châu, nhà làm bất động sản có tiền có thế, hắn cũng luôn kiêu ngạo ngang ngược quen rồi.

Bây giờ bị một tên nhà nghèo như Ngô Tà cướp mất trái tim người đẹp, làm sao chịu bỏ qua.

Ngô Tà ngày thường ở trường học biểu hiện khá kín đáo, hơn nữa sinh hoạt phí gia đình cho cậu cũng chỉ khá hơn mức bình thường một chút, cậu cũng chưa từng tham gia giao tế của giới thượng lưu.

Cho nên, Triệu An Vũ vẫn luôn cho rằng cậu chỉ là con nhà bình thường, một tên dân nghèo không cần phải bận tâm.

Biết cậu cuối tuần phải về nhà, hắn trực tiếp tìm một đám côn đồ đến chặn đường.

Không ngờ ngày hôm sau, đám lưu manh đó đều bị người ta đánh gãy tay chân ném đến cửa biệt thự nhà hắn.

Ba hắn về nhà liền tát cho hắn một trận tơi bời, rồi đưa hắn đến chỗ Ngô Nhị Bạch dập đầu nhận lỗi.

Hắn đến giờ vẫn còn nhớ cảnh tượng đó, một người đàn ông trung niên có vài phần giống Ngô Tà mặc một bộ Đường trang màu trắng, dựa vào ghế thái sư chậm rãi uống trà.

Ba hắn cúi đầu khom lưng nói lời ngon tiếng ngọt với người ta, còn hắn thì cứ quỳ trên sàn nhà chờ người ta xử lý.

Người đó chỉ nhàn nhạt nói hai câu, Ngô Tà là độc đinh nhà họ Ngô ta.

Ngươi nên may mắn là chuyện này đến tai ta, nếu là đến tay lão Tam nhà ta thì lúc này nhà ngươi đã treo cờ trắng rồi.

Ba hắn liên tục gật đầu vâng dạ, thề thốt sẽ không dám trêu chọc Ngô thiếu gia nữa.

Người đó mới như đuổi ruồi mà phất tay bảo họ cút đi, từ đầu đến cuối cũng không liếc nhìn hắn một cái.

Sau chuyện đó, ba hắn dặn hắn không được trêu chọc Ngô Tà nữa, nếu không cả nhà sẽ đi tong.

Ông Hai nhà họ Ngô là hắc bạch lưỡng đạo đều có máu mặt, tốt xấu gì cũng còn nể nang hai phần mặt mũi.

Còn ông Ba nhà đó là lão làng giang hồ thứ thiệt, chọc vào ông ta chỉ có lấy mạng ra mà đền.

Bạn học của mày là con trai duy nhất của tam phòng nhà họ Ngô, mày gan lớn đến đâu mà dám gọi người đi chặn nó.

Lần này coi như là một bài học, nếu mày dám gây họa cho gia đình, tao sẽ đón em trai mày về, mày tự lo liệu lấy.

Triệu An Vũ liên tục đảm bảo với ba, nhưng trong lòng lại hận Ngô Tà thấu xương, mày là thiếu gia xã hội đen mà giả vờ làm thỏ trắng ngây thơ, mối thù này tao nhớ kỹ, chúng ta cứ chờ xem.

Nhưng hắn thật sự không dám trêu chọc Ngô Tà nữa, ngay cả cô gái kia cũng không dám theo đuổi.

Ba hắn có mấy đứa con riêng bên ngoài, hắn vì giữ vị trí người thừa kế vẫn luôn rất nỗ lực, nếu không phải thi đỗ vào Đại học Chiết Giang làm rạng danh gia đình, ba hắn đã sớm đón mấy đứa con hoang đó về rồi.

Ngô Tà kia thật là tốt số, tam phòng chỉ có một mình hắn là độc đinh.

Từ đó về sau hai người không còn giao thiệp, ở cùng một lớp cũng

là nước sông không phạm nước giếng.

Không ngờ nhiều năm sau lại gặp nhau ở đây, thật là xui xẻo.

Triệu An Vũ so với hồi đi học thay đổi khá lớn, ít nhất là cân nặng đã tăng không dưới 25 kg.

Bụng bia, tóc vuốt ngược, còn ôm một cô gái trang điểm đậm đà, ra vẻ một người thành đạt, xem ra đã tiếp quản công việc kinh doanh của ba hắn.

Mấy năm nay Triệu An Vũ sống hô mưa gọi gió, thỉnh thoảng cũng nghe được vài tin tức về Thiên chân, nghe nói là mở một cửa hàng nhỏ rách nát, ngày thường đi chiếc xe Jinbei rách, trông rất nghèo kiết xác.

Chương 83

Chú Hai chú Ba của cậu ta cũng không dẫn cậu ta tham gia các buổi giao tế trong giới kinh doanh, xem ra là cũng không định giao gia nghiệp cho cậu ta.

Không chừng người ta có con riêng ở ngoài, đứa cháu trai này liền không đáng tiền nữa rồi.

Bây giờ gặp ở đây, sao có thể không qua chế nhạo vài câu.

Cô bạn gái của Triệu An Vũ cũng rất có mắt nhìn, vừa thấy thái độ của Triệu tổng đối với Ngô Tà liền biết là quan hệ không tốt.

Cô ta che miệng cười nói, Đồng hồ ở cửa hàng này ít nhất cũng phải 5 con số trở lên, nếu thiếu số lẻ thì thôi, thiếu cả số nguyên mà còn đến đây dạo thì không phải lãng phí thời gian sao.

Triệu An Vũ hôn lên má cô gái, Số lẻ số chẵn gì chứ.

Đây chính là đại thiếu gia độc đinh nhà họ Ngô, chú Hai chú Ba của cậu ta đều là nhân vật lừng lẫy, chẳng lẽ lại thiếu chút tiền này.

Nói xong lại quay sang Ngô Tà cười như không cười chế nhạo, Ngô đại thiếu gia đây là để ý chiếc nào.

Nếu không quen thì để anh em giới thiệu cho, tôi là hội viên VIP ở đây, có cần mượn thẻ của tôi để được giảm giá không.

Đoạn Minh Tề khoanh tay cười khẩy, Ngô Tà, cậu sống tệ thật đấy, đến cái loại hàng họ chưa tới hai trăm nghìn tệ này cũng dám khoe khoang trước mặt cậu, thể diện của cậu cũng hạ giá quá rồi.

Triệu An Vũ liếc nhìn người đàn ông đang nói, không dám cãi lại, hắn lăn lộn trong giới kinh doanh đã lâu, bộ đồ trên người người đàn ông này ít nhất cũng một triệu, dù không biết lai lịch hắn cũng không

dám dễ dàng đắc tội.

Ngô Tà không để ý xua tay, Tôi chỉ là một ông chủ nhỏ của cửa hàng đồ cổ, ngày nào cũng ăn mặc như đi trên thảm đỏ làm gì.

Đoạn Minh Tề vỗ vai Thiên chân cười nói, Cái này cậu không hiểu rồi, biết tại sao hắn dám châm chọc cậu mà không dám cãi lại tôi không.

Quần áo đôi khi không chỉ để che thân, mà còn là giấy thông hành ở nhiều nơi và là cái để người ta nhìn mặt đoán người, cậu mà mặc bộ đồ hiện tại này, lát nữa đến nơi chúng ta muốn đi chơi, cậu còn không vào được cửa đâu.

Ngô Đồng nghe họ cãi nhau đã sớm phiền, liền vẫy tay với vệ sĩ ở cửa, Ném hai tên ngốc này ra ngoài cho tôi.

Lập tức có hai vệ sĩ đi tới đẩy hai người họ Triệu ra ngoài, cô gái kia không nhận ra giá trị quần áo của Đoạn Minh Tề, ỷ vào thế lực của Triệu tổng mà định tát vào mặt vệ sĩ, bị vệ sĩ kia nắm cổ tay lại, hai bên liền ầm ĩ cả lên.

Ngô Tà thấy con trai bảo bối phiền lòng cũng không thèm để ý đến mấy chuyện vớ vẩn này, để lại hai vệ sĩ xử lý chuyện tiếp theo rồi ra khỏi trung tâm thương mại.

Triệu An Vũ bị bẽ mặt, không chịu bỏ qua, thế mà còn báo cảnh sát.

Nhà họ Triệu là rắn đầu ở Hàng Châu, quan hệ với giới chức sắc cũng không tồi, hắn nghe nói lão Ba xã hội đen nhà họ Ngô đã xong đời rồi, lúc này chính là thời cơ tốt để hắn báo thù.

Đại ca xã hội đen cái quái gì, chỉ là một đám lưu manh, tốt nhất là tống cả nhà đó vào tù.

Cả nhóm Ngô Tà đã đi từ lâu, người bị đưa đến đồn cảnh sát

ngoài Triệu An Vũ và cô bạn gái của hắn ra thì chỉ có hai người vệ sĩ.

Gã họ Triệu gọi mấy cuộc điện thoại tìm quan hệ, thề thốt muốn cảnh sát bắt Ngô Tà về.

Gã la lối rằng Ngô Tà là chủ mưu, sai vệ sĩ đánh bạn gái hắn, hắn muốn tìm luật sư khởi tố.

Không ngờ vệ sĩ của họ trực tiếp rút giấy chứng nhận ra, lần này đồn cảnh sát cũng khó xử.

Người ta là nhân viên công tác của đại sứ quán kiêm chức quan quân đội cận vệ hoàng gia, giấy tờ công tác, chứng minh thư, thư ủy quyền của đại sứ quán đầy đủ cả, hơn nữa họ đang trong lúc thi hành nhiệm vụ.

Người ta còn nói, vừa rồi hai người kia ở trung tâm thương mại có ý đồ quấy rối hoàng tử nước Canh Thêm của họ, họ chỉ đang thực hiện chức trách.

Nếu có vấn đề gì, xin hãy liên hệ với đại sứ quán của họ.

Triệu An Vũ không biết nước Canh Thêm là cái gì, nhưng hai chữ hoàng tử thì hắn vẫn hiểu, Ngô Tà từ khi nào lại quen biết với hoàng tử.

Lẽ nào người đàn ông nói chuyện với hắn kia là hoàng tử nước ngoài.

Nhìn mặt thì là người Hoa mà.

Đại sứ quán cũng đã bị lôi vào, chút quan hệ của hắn với giới chức sắc căn bản không đủ dùng.

Một khi đã dính đến đại sứ quán thì không còn thuộc phạm vi quản lý của cảnh sát nhân dân thông thường, cảnh sát xử lý vụ việc vội vàng gọi điện cho cấp trên, lần này ngay cả cục trưởng cũng bị kinh

động.

Lãnh đạo cục cảnh sát nói chuyện trực tuyến với vệ sĩ để hỏi tình hình, ý của vệ sĩ rất rõ ràng, tiểu hoàng tử nước Canh Thêm của họ không phải là chuyến thăm chính thức, chỉ là có bạn bè ở đây nên đến du lịch, vì vậy không cần tiếp đãi và quấy rầy.

Về phần hai người quấy rối hoàng tử này, tốt nhất là tạm giam mấy ngày.

Nếu hoàng tử xảy ra chuyện gì ở Hàng Châu, họ đều không biết ăn nói ra sao.

Yêu cầu này cũng hợp lý, ngay cả Triệu An Vũ cũng ngoan ngoãn chấp nhận, ở trong đó mấy ngày cũng tốt, nếu không tên hoàng tử kia thật sự xảy ra chuyện gì rồi đổ lên đầu hắn thì biết làm sao.

Vệ sĩ xử lý xong việc liền rời đi, cũng không yêu cầu cảnh sát bảo mật, rất nhanh tin tức hoàng tử nước Canh Thêm đến Hàng Châu du lịch liền lan truyền trong giới thượng lưu.

Một số người thạo tin còn nghe nói cháu trai của Ngô Nhị Bạch có quan hệ rất thân thiết với vị hoàng tử kia, hai người tay trong tay mua sắm ở Hàng Châu Tower, nghe nói hai tiếng đã tiêu hết năm sáu triệu.

Lúc Ngô Nhị Bạch nghe được tin tức thì có chút ngơ ngác, cháu trai của ông khi nào thì quen biết hoàng tử nước ngoài.

Còn tay nắm tay cùng nhau dạo trung tâm thương mại.

Nhắc đến tay nắm tay, người duy nhất ông có thể nghĩ đến là Trương Khởi Linh.

Tên này từ khi mất trí nhớ đã trở thành một đứa trẻ lớn tuổi, cháu trai ông ở nhà cũ vẫn luôn dắt tay hắn.

Sao bây giờ lại lòi ra một vị hoàng tử nước Canh Thêm.

Còn vung năm sáu triệu mua quần áo.

Mấy từ này với cháu trai ông chẳng hề liên quan.

Định gọi điện hỏi thử nhưng nghĩ lại thôi, có con sói con Ngô Đồng ở đó chắc sẽ không xảy ra chuyện gì, có lẽ vị hoàng tử gì đó cũng là quan hệ bên phía Ngô Đồng.

Còn chuyện năm sáu triệu mua quần áo cũng không có gì lạ, trùm buôn súng đạn mà, chính là lắm tiền nhiều của, người ta chịu cưng chiều ba ruột của mình, mình hà tất phải đi gây chuyện cho người ta ghét.

Nghĩ đến mấy con gián lần trước, ông Hai Ngô lại thấy cả người tê dại, bỏ gián vào thùng súng đạn, cái ý tưởng thất đức này chắc chắn là do nhóc con kia nghĩ ra.

Trẻ con, nhàm chán, nhưng thật sự rất ghê tởm, thứ đó lại không thể không bắt, nếu không nó chui vào nòng súng gây nổ thì nguy hiểm.

Ông Hai Ngô thật sự sợ Ngô Đồng, dù sao cũng là con cháu nhà mình, lại là độc đinh bốn đời, ông không thể thật sự giết nó được.

Nhưng không ra tay tàn nhẫn thì ông thật sự chơi không lại, ông có điều e ngại nhưng nhóc con kia thì không, không theo lẽ thường đã đành lại còn không nói lý, chiêu trò gì không có giới hạn cũng đều dùng.

Toàn là đám quỷ đòi nợ.

Ra khỏi trung tâm thương mại, mấy người không quan tâm đến mấy chuyện lộn xộn đó, họ đang cân nhắc đi đâu ăn cơm.

Nếu là cậu ấm nhà giàu thì không thể chỉ ăn Lâu Ngoại Lâu, mà Ngô Đồng và Trương Khởi Linh lại đặc biệt ghét mấy món đồ sống như đồ ăn Nhật.

Mà Nhạn Tây Hồ lại yêu cầu đặt trước, cho nên mấy người dứt khoát đến Quế Vũ Sơn Phòng.

Nơi này trang hoàng xa hoa lộng lẫy, bộ đồ ăn cũng tinh xảo độc đáo, Ngô Tà và Đoạn Minh Tề vẫn rất hài lòng.

Ngô Đồng ăn cũng thấy ổn, nhưng Trương Khởi Linh vốn luôn không có ham muốn ăn uống lại có chút nhíu mày, thế mà còn nói một câu không ngon.

Ngô Tà lè lưỡi, Bữa này hơn hai vạn tệ mà còn không ngon.

Tiểu ca, anh lại sa đọa như vậy rồi à.

Ngô Đồng không để ý nói, Ngon hay không là do nguyên liệu và đầu bếp, đồ dùng trong biệt thự của chúng ta đều là hàng đỉnh cấp, Buồn cha của con không vừa mắt nơi này cũng không lạ, chúng ta chỉ là ăn cho mới mẻ thôi.

Ngô Tà than thở, Con nói xem chúng ta bồi dưỡng Tiểu ca thành cậu ấm nhà giàu có phải là sai lầm không.

Chi tiêu một ngày thế này trước đây ba nghĩ cũng không dám nghĩ, tuy lúc quẹt thẻ ra vẻ rất sảng khoái, nhưng bây giờ nghĩ lại ba cũng thấy hơi run chân, ba chưa bao giờ tiêu tiền như vậy, đúng là quá phá của.

Đoạn Minh Tề lập tức bỉ ổi sáp lại gần, Cậu mà nuôi không nổi thì có thể để mỹ nhân qua chỗ tôi, tôi đảm bảo mỗi bữa cơm của anh ấy đều không dưới hai vạn, cậu thấy thế nào.

Ngô cún con lập tức xù lông, Anh nghĩ cũng đừng nghĩ, cách xa Tiểu ca của tôi ra một chút.

Ngô Đồng đỡ trán, Hai người yên tĩnh một chút cho tôi, mau nghĩ xem buổi chiều đi làm gì đi.

Đoạn Minh Tề cười nói, Công ty cũng có nghiệp vụ qua lại với một số nhà giàu ở Hàng Châu, tôi nhờ người làm mấy tấm thẻ hội viên của câu lạc bộ hàng đầu rồi, chúng ta buổi chiều đi cưỡi ngựa nhé.

Ở đó còn có sân tập bắn, tiểu Ngô tiên sinh có muốn so tài một lần không.

Tài bắn súng của tôi không tồi đâu.

Ngô Tà hừ lạnh, So thì so, đánh người thì tôi không dám chứ bắn bia chết thì tôi chưa chắc đã thua cậu.

Ăn cơm xong đi tiêu thực là vừa, Ngô Đồng cũng không phản đối.

Câu lạc bộ đó ở gần núi Phượng Hoàng, cũng không quá xa.

Nói là câu lạc bộ nhưng càng giống một khu giải trí phức hợp, bên trong có rất nhiều trò.

Nói về bắn súng thì Ngô Tà còn tàm tạm, chứ cưỡi ngựa thì thật sự không được.

Đoạn Minh Tề tuy cũng chỉ thỉnh thoảng chơi ở câu lạc bộ, nhưng vẫn bỏ xa Ngô Tà một khoảng lớn.

Cưỡi ngựa là môn thể thao đốt tiền, trước đây Ngô Tam thiếu gia làm gì có tiền mà tiêu, cậu biết cưỡi ngựa cũng là học được lúc chơi ở quê nhà Trường Sa.

Lúc này cũng chỉ cưỡi ngựa dạo hai vòng, không dám cho ngựa chạy nhanh, thấy không so được nữa cậu cũng chẳng còn hứng thú.

Ngô cún con ngồi bên cạnh Tiểu ca, nhìn Đoạn Minh Tề cưỡi ngựa phi như bay mà tức thành cá nóc, nhỏ giọng lẩm bẩm, Mẹ kiếp, lại để hắn làm màu rồi.

Trương Khởi Linh nghi hoặc hỏi, Ngô Tà, không vui à.

Ngô cún con mếu máo, Tôi cưỡi ngựa thua rồi, anh xem cái bộ dạng đắc ý của hắn kìa, Tiểu ca, anh có biết cưỡi ngựa không.

Vừa hỏi xong lại hối hận vỗ trán, Xem trí nhớ của tôi này, anh bây giờ đang trong trạng thái khởi động, tôi hỏi anh làm gì.

Không ngờ Trương Khởi Linh lại gật đầu, Tôi cảm thấy rất quen thuộc, có thể thử xem không.

Ngô Tà mừng rỡ, Được chứ được chứ, Tiểu ca, anh nên thử nhiều thứ vào, anh xem hai ngày nay anh thông minh hơn trước nhiều rồi.

Ngô Đồng cũng hứng thú, trong lòng hắn, Buồn cha của hắn là vạn năng, cho dù mất trí nhớ cũng là người có thể hạ gục mọi người trong nháy mắt.

Trương Khởi Linh nhận lấy dây cương, sờ sờ đầu ngựa, sau đó dứt khoát xoay người lên ngựa, thúc dây cương, trong nháy mắt đã phi như bay ra ngoài.

Ngô Đồng hưng phấn vỗ tay trầm trồ, một bên còn hô to Buồn cha cố lên.

Trương Khởi Linh thấy Ngô Đồng vui vẻ còn biểu diễn cho hắn xem thuật cưỡi ngựa, không chỉ có thể lên ngựa cực nhanh, nghiêng người qua bụng ngựa, cuối cùng lúc dừng lại còn điều khiển con ngựa đứng thẳng lên.

Chương 84

Cảnh tượng đó khiến đám người Ngô Tà kinh ngạc hô lên, ngầu quá đi mất.

Ngô Đồng hóa thân thành hải cẩu, bành bạch vỗ tay, Ngô Tà cũng hưng phấn mặt đỏ bừng, Tiểu ca nhà cậu thật sự quá ngầu.

Đoạn Minh Tề cũng dừng ngựa lại nghỉ chân xem, không ngờ mỹ nhân nhà hắn lại đa tài đa nghệ đến vậy, thân thủ mạnh mẽ này, tư thế dứt khoát này, không nỡ buông tay thì phải làm sao đây.

Ông chú nhỏ ơi, không phải cháu trai lập trường không vững, mà là cái này quá câu dẫn người.

Có ý nghĩ này không chỉ mình hắn, lúc Trương Khởi Linh dừng lại đã có rất nhiều người vây quanh muốn xin WeChat.

Không chỉ có các cô gái xinh đẹp mà còn có cả mấy anh chàng đẹp trai, Ngô Tà vội vàng tiến lên ngăn mọi người lại, Tiểu ca nhà cậu bây giờ có chút sợ xã hội, mấy người này mắt sáng như sói, đừng làm Tiểu ca nhà cậu sợ.

Mấy người trẻ tuổi đó đều rất có tố chất, thấy người ta không muốn cũng không dây dưa, chỉ là vô tình hay hữu ý cứ đi theo sau mấy người họ.

Cưỡi ngựa xong họ lại đến trường bắn, Tiểu ca đã có thể nhớ lại cách cưỡi ngựa, vậy bắn cung có phải cũng được không.

Kết quả quả nhiên không ngoài dự đoán, cái gì gọi là bách phát bách trúng, cái gì gọi là thiện xạ, lúc này mọi người mới được chứng kiến.

Khoảnh khắc Trương Khởi Linh cầm lấy cung tên, khí chất cả

người đều thay đổi, ánh mắt lạnh thấu xương nhìn thẳng về phía trước, động tác kéo cung bắn tên tiêu chuẩn, liền mạch, mũi tên nào cũng trúng hồng tâm, không một lần thất bại, người xung quanh lại một trận hoan hô.

Ngô Đồng bắn cung cũng không tệ, sức mạnh và tốc độ đều vượt xa người thường, ở tuổi của hắn cũng là một sự tồn tại đáng gờm.

Đoạn Minh Tề cũng từng chơi qua, cho nên người đội sổ vẫn là Thiên chân.

Cún con nhỏ có chút cụp tai, không vui.

Không ngờ lúc này Trương Khởi Linh lại không hề chậm chạp, thế mà còn cầm tay chỉ Ngô Tà bắn cung.

Xung quanh có mấy cô gái nhỏ giọng thì thầm, nhưng âm thanh đó mấy người họ đều nghe thấy.

Đại thần băng sơn công, cún con dịu dàng thụ, hợp đôi quá đi.

Ngô Tà có chút mặt đỏ, kỳ lạ thay lại nghĩ đến lời của Hạc Quân, nếu Tiểu ca làm mẹ kế cho Ngô Đồng thì quả thật cũng rất hợp.

Bên kia Trương Khởi Linh vẻ mặt mờ mịt, hắn không hiểu lắm những lời đó có ý gì.

Ngô Đồng thấy Đoạn Minh Tề định mở miệng phản bác vội vàng kéo hắn đi, Buồn cha của hắn và ba hắn chính là quan xứng.

Nếu Bình Tà không phải là thật thì hắn thà ship Buồn cha của hắn với Tiểu Hắc Kim, dù sao Đoạn Minh Tề cũng đừng hòng, một kẻ nam nữ đều chơi, hàng N tay sao xứng với Buồn cha thuần khiết của hắn.

Đoạn Minh Tề bị Ngô Đồng lôi đến trường bắn trong nhà để chơi bắn súng, nói là muốn kiểm tra xem kiến thức cơ bản của hắn có bị

thụt lùi không.

Vừa nhắc tới súng ống, hắn liền tỉnh táo hẳn lên, đeo tai nghe, bưng súng lên, cả người toát ra khí thế lạnh thấu xương.

Đoàng đoàng mười phát bắn ra, bảng điện tử báo 95 điểm.

Ngô Đồng hơi nhíu mày, Thụt lùi rồi, làm lại lần nữa.

Đoạn Minh Tề vội vàng cười lấy lòng, Tôi mới thử súng thôi, lần này mới là thật.

Đoàng đoàng lại là 10 phát, 98 điểm.

Ngô Đồng vẫn không hài lòng.

Đoạn Minh Tề kêu rên, Cái này không thể trách tôi được, cảm giác khẩu súng này không tốt lắm, nếu là hàng thật Ngô Đồng vội đá hắn một cái, Đây không phải Mỹ, lấy súng thật ra cậu định tạo phản à.

Lúc này Ngô Tà và Trương Khởi Linh cũng đi tới, nghe họ nói chuyện không khỏi líu lưỡi.

Con trai, con nghiêm khắc quá rồi đấy, 98 điểm còn chưa được, định lên trời à.

Đoạn Minh Tề hừ lạnh, Sao các người lại tới đây.

Không phải đang học bắn cung sao.

Ngô Tà bĩu môi, Một đám người vây quanh la hét, Tiểu ca không thoải mái.

Tôi còn không biết Tiểu ca có biết dùng súng không nữa, vừa hay qua đây làm quen một chút.

Ngô Đồng cũng hơi nghi hoặc, toàn bộ Đạo Mộ Bút Ký dường như chưa từng miêu tả Trương Khởi Linh dùng súng, nhưng hình như có người từng nói hắn biết dùng.

Loại súng hơi này Ngô Tà cũng từng chơi, bèn cầm lấy từng bước dạy cho Tiểu ca cách thao tác.

Trương Khởi Linh nghiêm túc ghi nhớ, nào ngờ chỉ bắn được có 65 điểm.

Điều này làm Ngô Tà vui vẻ ra mặt, không ngờ còn có thứ Tiểu ca không giỏi, vừa rồi cậu còn bắn được 90 điểm cơ mà.

Đoạn Minh Tề khinh thường nói, Mới 90 điểm mà đã vui như vậy rồi à, lúc bọn tôi tập bắn, không qua 95 điểm là không có cơm ăn đâu, cậu yêu cầu bản thân thấp quá đấy.

Ngô Tà chẳng thèm để ý, Tôi sao so được với các cậu.

Tôi lên đại học mới bắt đầu chơi súng hơi, nhà các cậu chắc 10 tuổi đã chơi súng thật rồi.

Đoạn Minh Tề có chút đắc ý, Cũng gần thế, tôi 7 tuổi bắt đầu huấn luyện, mười tuổi đã bắn bia di động rồi.

Nhưng nói đến lợi hại nhất vẫn là ông chú nhỏ, kỷ lục khảo hạch hằng năm của cậu ấy đến nay ở Hồng Môn không ai có thể vượt qua.

Ngô Tà cũng hứng thú, Kỷ lục khảo hạch gì mà khó lắm à.

Đoạn Minh Tề nói như điều hiển nhiên, Đương nhiên là khó.

Cuối năm chúng tôi khảo hạch bằng cách bắn chim sẻ, trong một căn phòng đặc chế sẽ đồng thời thả 50 con chim sẻ, mỗi người có 10 phút và 50 viên đạn, số lượng chim sẻ bắn được trong 10 phút sẽ là tiêu chuẩn đánh giá.

Thành tích tốt nhất của tôi là 32 con.

Ngô Tà tò mò hỏi, Thế còn Đồng Đồng.

Đoạn Minh Tề vẻ mặt sùng bái, 50 con, hơn nữa toàn bộ đều bắn trúng đầu, thân không hề bị thương.

Ngô Tà kinh ngạc thán phục, Lợi hại quá vậy, nếu là tôi chắc bắn được 10 con đã là đỉnh của chóp rồi, nó còn là người không thế.

Đoạn Minh Tề cũng đồng tình gật đầu, Sự chênh lệch giữa người với người đúng là quá lớn, tôi sớm đã không còn nảy sinh nổi lòng đố kỵ nữa rồi.

Ngô Đồng thấy hai người họ tán gẫu liền quay sang dạy Tiểu ca bắn súng, lúc này nghe được đoạn đối thoại của họ cũng đầy vạch đen trên trán.

Đoạn Minh Tề, cái tên dở hơi đó thì không nói, nhưng ba cậu ta nói thế là có ý gì.

Ngô Đồng bất mãn nói: Ba ngốc à.

Có ai nói con trai mình không phải người không.

Ba đừng quên, con là con ruột của ba đấy.

Ngô Tà lúc này mới phản ứng lại, vội vàng xin lỗi, Nói nhầm, nói nhầm, ba chỉ lỡ miệng nói cho sướng thôi.

Con trai của ba giỏi quá, ba tự hào về con.

Ngô Đồng hừ lạnh, Thế giới của thiên tài không phải là thứ mà phàm nhân như các người có thể dò xét, các người chỉ cần chịu trách nhiệm quỳ lạy là đủ rồi.

Lại đây xem cái gì gọi là thiên phú dị bẩm đi.

Lúc này Trương Khởi Linh lại cầm súng lên, đoàng đoàng 10 phát, bất ngờ đạt 100 điểm.

Lần này, cả Đoạn Minh Tề và Ngô Tà đều sững sờ.

Rốt cuộc là sư phụ quá lợi hại, hay là đồ đệ quá trâu bò, mẹ nó chứ, từ 65 điểm lên 100 điểm còn chưa tới hai mươi phút.

Ngô Tà kinh hô, Tiểu ca, anh lợi hại quá, làm sao làm được vậy.

Trương Khởi Linh tháo tai nghe, thản nhiên nói, Tôi hẳn là đã từng dùng thứ này, có cảm giác quen thuộc.

Nghe vậy, Ngô Tà mới thấy cân bằng hơn một chút, nếu vừa mới học mà đã đạt thành tích này, chắc hẳn đã xấu hổ đến mức muốn tự tử rồi.

Dù Tiểu ca luôn là một sự tồn tại đả kích người khác, và Ngô Tà cũng tự giác mình là kẻ vô dụng nhất nhà, nhưng cậu vẫn hy vọng khoảng cách có thể nhỏ hơn một chút, cậu cũng có lòng tự trọng mà.

Trường bắn cấm ồn ào và cũng không cho người xem, vì vậy mấy người họ ở lại đây thêm một lúc.

Ngô Đồng cũng nhân cơ hội chỉ đạo ba mình luyện súng.

Ngộ tính của Ngô Tà vẫn rất tốt, lúc mấy người về nhà thì cậu đã có thể bắn trúng 95 điểm nhiều lần.

Nhưng thứ này và súng thật có cảm giác khác xa nhau, có cơ hội vẫn nên để ba cậu luyện súng thật, thứ đó không yêu cầu thể lực cao, Ngô Tà sẽ dễ đạt thành tích hơn.

Những ngày sau đó, họ liên tục đi dạo mấy câu lạc bộ, ngâm suối nước nóng, đánh bi a, chơi game e sport cũng đều thử qua.

Nhưng thứ Tiểu ca hứng thú nhất vẫn là các môn thể thao, nên nơi thường đến nhất vẫn là trang trại ngựa và trường bắn.

Tiểu ca còn học được cách quẹt thẻ thanh toán.

Ngô Đồng làm cho hắn một chiếc thẻ đen hạn mức hai mươi triệu, mật mã chính là cách đọc đồng âm với tên hắn, 70 70 70.

Họ còn thử để Tiểu ca đi mua đồ, hỏi đường, gọi món ăn.

Tuy Tiểu ca không thích nói chuyện, nhưng đều hoàn thành rất tốt.

Mấy người họ cứ như bà và mẹ đang xem em bé tập đi, vừa khuyến khích cổ vũ vừa vỗ tay như hải cẩu, khiến người qua đường không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Tiểu ca mấy ngày nay cũng nói có thể nhớ lại một vài mảnh ký ức trước đây, tóm lại mọi thứ đều đang phát triển theo chiều hướng tốt.

Dù vẫn thường xuyên có người vây xem, nhưng mấy người họ chơi rất vui vẻ.

Chắc là vậy đi, dù sao thì Ngô tiểu cẩu và Đoạn tiểu miêu rất vui vẻ.

Hôm nay, mấy người lại đến câu lạc bộ chơi, Đoạn Minh Tề từ nhà vệ sinh ở trang trại ngựa đi ra thì thấy Ngô Tà đang đứng đó gọi điện thoại.

Móng vuốt của Đoạn tiểu miêu lại ngứa ngáy, định đánh lén dọa cậu một phen, dạo này sau khi thân thiết hơn họ cũng thường xuyên đùa giỡn như vậy.

Không ngờ lần này Ngô Tà không những nhanh chóng né được, mà còn lập tức phản kích lại bằng một cú đấm, lực đạo mạnh mẽ, góc độ hiểm hóc, tuyệt đối là phản ứng của một tay lão luyện trong nghề.

Đoạn Minh Tề suýt soát né được, lập tức cảm thấy có gì đó không đúng.

Gương mặt này, vóc dáng này tuyệt đối là Ngô Tà, nhưng khí chất và ánh mắt của người này tuyệt không phải của Ngô Tà ngây thơ, hơn nữa cú đấm vừa rồi, dù Ngô Tà có luyện thêm mười năm nữa cũng không đánh ra được.

Chương 85

Đoạn Minh Tề lạnh giọng quát, Ngươi là ai.

Người nọ vừa rồi chỉ là phản ứng theo bản năng khi bị tấn công, lúc này thấy rõ người tập kích mình liền xoay người định bỏ đi.

Đoạn Minh Tề thấy không ổn vội vàng đuổi theo, hai người nhanh chóng lao vào đánh nhau.

Đoạn Minh Tề từ nhỏ đã được huấn luyện, thân thủ khá tốt, không ngờ khi giao đấu với người kia lại nhanh chóng rơi vào thế hạ phong.

Gã đó dường như không muốn dây dưa với hắn, đạp bay hắn một cước rồi xoay người bỏ chạy.

Đúng lúc này Ngô Đồng đi tới, Đoạn Minh Tề vội vàng hô lên, Tiểu gia gia, chặn hắn lại, hắn không phải Ngô Tà.

Ngô Đồng vừa thấy người tới có gương mặt y hệt ba mình liền vui vẻ.

Anh vợ tương lai của ba hắn, Trương Hải Khách, thú vị rồi đây.

Ngô Đồng không thể nói là ghét Trương Hải Khách, nhưng cũng tuyệt đối không thích.

Đeo cái mặt giống hệt ba mình, lại còn suốt ngày giành Buồn cha với ba hắn, cho dù sau này là bác cả thì hắn cũng không ưa nổi.

Hơn nữa, lúc ba hắn còn nhỏ, gã này còn từng ra tay độc ác với Ngô Tà, dùng đá đập vỡ cả đầu cậu, mối thù này Ngô Đồng vẫn luôn ghi nhớ.

Bây giờ hắn đã tự đưa tới cửa, hì hì, sao có thể không chiêu đãi

cho tử tế được.

Chỉ số vũ lực của Trương Hải Khách và Ngô Đồng hẳn là năm năm mươi.

Trương Hải Khách có kinh nghiệm chiến đấu mấy chục năm, còn Ngô Đồng lại chiếm ưu thế về súng ống.

Ông bác cả cũng đã thu thập một ít tài liệu về đứa trẻ này, biết đây là một cục xương khó gặm, nhưng nghe nói sở trường của nó là vũ khí nóng, ở nơi công cộng thế này chắc nó không dám nổ súng.

Nếu không dùng súng và thuốc nổ, gã vẫn có chút tự tin sẽ thắng, nhưng gã đã xem nhẹ một điều, chỗ dựa lớn nhất của Ngô Đồng không phải là vũ khí nóng và chỉ số vũ lực, mà là không gian hack.

Ngô Đồng và Trương Hải Khách giao đấu vài hiệp liền trực tiếp phóng một kim thuốc mê vào cánh tay gã.

Loại thuốc mê đặc chế đó ngay cả voi cũng có thể hạ gục, cho dù chỉ là mượn quán tính của ống tiêm đẩy vào một chút, cũng đủ để quật ngã Trương Hải Khách.

Ngô Đồng nhìn ông bác cả đang ngã trên đất giãy giụa với cơn buồn ngủ, vỗ vỗ tay, Công phu giỏi mấy cũng ngã vì một kim.

Đại chất tôn, cậu cũng học hỏi đi, thời đại tiến bộ rồi, phải tin vào sức mạnh của khoa học kỹ thuật.

Đoạn Minh Tề vội vàng nịnh nọt, Vẫn là tiểu thúc gia gia lợi hại.

Nhưng người kia là ai vậy, sao lại giống hệt Ngô Tà.

Ngô Đồng cười lạnh lùng với ông bác cả vẫn đang giãy giụa, Vị này không tầm thường đâu, ta còn phải gọi một tiếng bác cả đấy.

Bỗng nhiên phía sau truyền đến một tiếng kinh hô, Bác cả.

Chẳng lẽ tôi còn có một người anh trai.

Ngô Đồng quay lại, thì ra là ba hắn và Buồn cha đã tới.

Ngô Tà nhìn người nằm trên đất giống mình y như đúc, hai mắt mở to, càng đáng sợ hơn là con trai cậu còn nói phải gọi người này là bác cả.

Chẳng lẽ đây là con riêng của ông già nhà mình.

Cũng không đúng, người này giống mình quá, chẳng lẽ là anh em sinh đôi.

Trước đây cậu còn có một người anh trai được nuôi ở nơi khác.

Cũng không hợp lý, cho dù là kế hoạch hóa gia đình thì cũng có thể ghi tên dưới danh nghĩa chú hai, chú ba, đem ra ngoài nuôi mà không cho mình biết là thao tác gì.

Hơn nữa, sinh đôi cũng không tính là sinh vượt kế hoạch.

Trương Hải Khách thấy Ngô Tà và tộc trưởng tới cũng không giãy giụa nữa, mắt trợn lên rồi ngất đi.

Lúc này, người xung quanh cũng chạy tới hỏi han tình hình.

Ngô Đồng vội nói, Đây là bác cả của cháu, là anh em sinh đôi với ba cháu, bọn cháu đang đùa giỡn thôi.

Mọi người thấy người trên đất giống hệt Ngô Tà cũng không nghi ngờ, thấy là chuyện gia đình nên không xen vào nữa.

Ngô Đồng bảo Đoạn Minh Tề đỡ Trương Hải Khách trên đất dậy, mấy người lập tức trở về biệt thự.

Ngô Tà vẻ mặt ngơ ngác đi theo, trên đường đi trong đầu đã tự biên tự diễn ra mười mấy phiên bản phim truyền hình gia đình ân oán tình thù.

Khi về đến biệt thự, Ngô Đồng gọi hai vệ sĩ ra lệnh, Đem cái thứ này lôi xuống tầng hầm cho tôi, chiêu đãi cho tử tế.

Trước tiên lấy roi da chấm nước muối quất cho tôi một trận, chú ý đừng đánh tàn phế, còn cả cái mặt này nữa, tôi không muốn nhìn thấy một mảng da thịt nào còn lành lặn.

Ngô Tà kinh ngạc kêu lên, Còn chưa hỏi rõ tình hình sao đã tra tấn rồi.

Với lại con ra lệnh như vậy là có ý gì.

Cái mặt của ba làm con chướng mắt à.

Hay là con vẫn luôn muốn đánh ba, nhưng vì ba là cha ruột nên không nỡ ra tay, bây giờ tìm được người giống để xả giận.

Ngô Đồng mặt đầy vạch đen nhìn ba mình, Sau này ba có thể bớt xem phim truyền hình lại không.

Cái não của ba chắc là hố đen vũ trụ à.

Con đối xử với ba tốt thế nào trong lòng ba không tự biết sao.

Nói như vậy làm con đau lòng quá đi.

Ngô Tà vội vàng dỗ con trai, Xin lỗi, xin lỗi, ba lỡ miệng, lúc nãy não ba bị chập mạch.

Rốt cuộc là chuyện gì vậy.

Là con riêng của ông nội con hay là anh trai sinh đôi của ba.

Hồi đó bà nội con sinh đôi à.

Con còn chắc chắn gọi hắn là bác cả, hắn lớn hơn ba sao.

Ngô Đồng phất tay cho vệ sĩ đem người đi, sau đó mới giải thích, Người bác cả này không phải tính từ vai vế của ba, mà là tính từ Buồn cha của con.

Đây là anh họ của Buồn cha, tên là Trương Hải Khách.

Hắn đã hơn 100 tuổi rồi, ba nói có lớn hơn ba không.

Lần này cả Ngô Tà và Đoạn Minh Tề đều ngơ ngác, sao họ nghe không hiểu gì hết, anh họ của Tiểu ca lại giống hệt Ngô Tà.

Lại còn hơn 100 tuổi, thông tin này sao lại khó hiểu thế nhỉ.

Ngô Đồng không muốn để Đoạn Minh Tề nhúng tay vào quá sâu, bèn đuổi hắn đi xử lý việc của mình.

Sau đó liền dẫn Ngô Tà và Trương Khởi Linh vào thư phòng.

Ngô Đồng đương nhiên không thể tiết lộ mình biết chuyện tương lai, nên chỉ lựa những chuyện không quan trọng để nói cho hai người biết.

Nói là thuộc hạ của hắn gặp một người giống hệt Ngô Tà, nên mới để ý một chút, sau đó lần theo dấu vết mới biết có một gia tộc họ Trương ở Hồng Kông.

Dựa vào ngón tay dài đặc trưng và họ của những người đó, hắn đã lần mò điều tra ra họ là người trong tộc của Trương Khởi Linh.

Ngô Đồng tức giận nói: Người nhà họ Trương ở Hồng Kông cũng là kẻ có tiền, vậy mà lại để Buồn cha của con một mình ở đây chịu bao nhiêu khổ cực.

Con đã điều tra được Buồn cha trước kia từng bị mất trí nhớ ở biên giới Việt Nam, còn bị người ta lột sạch quăng vào mộ cổ làm mồi nhử cương thi.

Lúc đó đám cháu chắt này có tới giúp đỡ đâu, bây giờ Buồn cha của con sống tốt rồi họ lại mò tới, không cần nghĩ cũng biết chẳng có ý tốt gì.

Ngô Tà cũng tức giận nói, Nói đúng lắm, họ chắc chắn không có ý tốt.

Còn mang cái mặt giống hệt tôi, không khéo là định giả mạo tôi để

lừa Tiểu ca đi, trước tiên cứ đánh cho hắn một trận xả giận đã.

Trương Khởi Linh mờ mịt nhìn lên trần nhà, hắn không có ấn tượng gì về người kia, cũng không biết tại sao người đó lại giống Ngô Tà như vậy.

Cái tên Trương Hải Khách có chút quen thuộc, nhưng nghĩ thêm thì không ra.

Ngô Đồng nói họ là người nhà của mình, nhưng dường như họ đối với mình không tốt, mình cũng chưa từng liên lạc với họ, vậy lần này họ đến là muốn làm gì.

Đưa mình đi sao.

Trương Khởi Linh theo bản năng có chút kháng cự, hắn thích nơi này, Ngô Tà đối xử với hắn rất tốt, Ngô Đồng cũng rất đáng yêu.

Hắn tuy không biết người nhà là như thế nào, nhưng nếu thật sự phải có người nhà, hắn hy vọng đó là Ngô Đồng và Ngô Tà.

Ở đây hắn cảm thấy rất vui vẻ, rất thoải mái.

Nhưng hắn cũng muốn biết về quá khứ của mình, hắn muốn biết mình là ai, từ đâu đến, muốn làm gì.

Liệu có mang lại nguy hiểm cho Ngô Tà và mọi người không.

Ngô Đồng nhìn bộ dạng này của Trương Khởi Linh liền biết hắn đang nghĩ gì, vội chạy qua ôm cánh tay hắn làm nũng, Buồn cha đừng buồn, chuyện quá khứ của cha con cũng điều tra được một ít rồi.

Người nhà đó đối xử với cha không tốt, chúng ta không thèm để ý đến họ.

Chương 86

Mấy hôm nữa chúng ta đến những nơi cha từng ở trước đây dạo một vòng, biết đâu lại khôi phục được ký ức.

Ngô Tà cũng khuyên nhủ, Tiểu ca anh đừng vội, mấy hôm nữa chúng ta đến bệnh viện lớn ở Bắc Kinh kiểm tra lại.

Nếu cơ thể không sao thì mình đi ra ngoài một chuyến, dù đi đâu chúng tôi cũng đi cùng anh.

Đồng Đồng là con nuôi của anh, nó nuôi anh là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Trương Khởi Linh gật đầu ừ một tiếng, ôm Ngô Đồng vào lòng cảm thấy bình tĩnh hơn nhiều.

Ít nhất hắn còn có con trai, đây là người nhà của hắn, là mối liên kết giữa hắn và thế giới này.

Ngô Đồng nhìn Buồn cha như vậy có chút chua xót.

Tiểu gia đây trong lòng khó chịu, cần gấp làm gì đó để bình tĩnh lại, ví dụ như. xử lý ông bác Trương dưới tầng hầm.

Người nhà họ Trương đều đã được huấn luyện kháng thuốc, cho dù thuốc mê của Ngô Đồng hiệu quả đến đâu, sau khi bị quất hai roi Trương Hải Khách cũng tỉnh lại.

Hắn nhìn căn hầm này và tên vệ sĩ cầm roi đối diện có chút mờ mịt, hắn biết mình bị bắt rồi, nhưng không ngờ lại bị tra tấn.

Trương Hải Khách ở Trương gia thuộc dạng lanh mồm lanh miệng, ít nhất so với những người nhà họ Trương khác, Trương Hải Khách được coi là kẻ lắm lời.

Đáng tiếc ở đây lại không có đất cho hắn dụng võ.

Tên vệ sĩ kia không nói một lời chỉ chăm chăm quất người, mặc kệ Trương Hải Khách hỏi han, la hét, chửi bới, hoàn toàn không để ý tới, điều này khiến ông bác cả có cảm giác như đang đối mặt với người trong tộc.

Sau một trận roi, lại có một gã gầy gò đi tới, nhắm vào mặt hắn mà tát tới tấp.

Yêu cầu của Ngô Đồng là không được đánh tàn phế nhưng cũng không được để lại một mảng da thịt nào lành lặn, điều này đòi hỏi độ chính xác cao về lực đạo và góc độ.

Vừa phải đánh cho mặt mũi bầm dập lại vừa phải chú ý không làm tổn thương xương mũi và răng, đây là một công việc đòi hỏi kỹ thuật.

Vị vệ sĩ này chính là một người giỏi việc tinh tế, sau một trận tát, Trương Hải Khách đã sưng vù như đầu heo, mặt mũi đủ màu xanh tím đỏ đen, nhưng đảm bảo không một chiếc răng nào bị lung lay.

Lúc Ngô Đồng xuống thì trận tát vừa kết thúc, cậu nhóc nhìn tác phẩm kiệt xuất này hài lòng gật gù.

Không chỉ trên mặt nở hoa, mà trên người cũng chằng chịt vết roi, áo sơ mi đã bị quất thành từng mảnh vải rách.

Ngô Đồng cười nói, Thế này trông thuận mắt hơn nhiều, làm tốt lắm.

Hai người đi tìm lão Dương lĩnh thưởng đi.

Hai người này biết đây là lúc ông chủ có chuyện riêng muốn hỏi, bèn cúi chào rồi rời đi, còn chu đáo đóng cửa tầng hầm lại.

Ngô Đồng đi vòng quanh Trương Hải Khách từ trên xuống dưới

đánh giá một lượt, ánh mắt soi mói đó khiến Trương Hải Khách liên tưởng đến những lão khách hàng đi mua ngựa ở chợ ngựa, chỉ mong thằng nhóc này đừng banh miệng hắn ra xem răng.

Sau khi đánh giá một hồi, Ngô Đồng cười càng vui vẻ hơn, Không chỉ mặt giống, mà dáng người cũng gần như không khác.

Ngươi vì giả mạo ba ta cũng thật tốn công, ta có một câu hỏi tò mò, ngươi nói xem nếu ba ta đột nhiên béo lên thì ngươi phải làm sao.

Cũng ăn sáu bữa thịt kho tàu một ngày để vỗ béo theo à.

Với mật độ cơ bắp của ngươi chắc không dễ đâu nhỉ.

Trương Hải Khách đánh giá đứa trẻ trước mặt, trong lòng thấy đắng ngắt.

Đúng là trăm nghe không bằng một thấy, tài liệu luôn nói đứa trẻ này tàn nhẫn, nhưng hắn không ngờ nó lại yêu nghiệt đến vậy.

Đứa trẻ bình thường nhà ai lại mang theo kim gây tê bên người chứ.

Còn cả phòng tra tấn này nữa, chẳng lẽ đã chuẩn bị sẵn cho mình từ sớm.

Không thể nào, nó không thể nào biết mình.

Vậy tức là nó vốn có sở thích tra tấn người khác.

Đây mà là con trai của Ngô Tà ngây thơ ư, quả thực quá vô lý, hai người họ căn bản không cùng một loài.

Tâm tính và thủ đoạn của thằng nhóc này, cho dù ở Trương gia cũng là hạng xuất sắc.

Thật đáng tiếc, nếu đây là con trai của tộc trưởng thì tốt biết mấy, nhà họ Trương của họ đã có hy vọng phục hưng rồi.

Ngô Đồng thấy Trương Hải Khách không trả lời cũng không giận, kéo một cái ghế qua ngồi xuống, vắt chéo chân, hất đầu nói tiếp, Trương Hải Khách, ngươi đến thăm tộc trưởng của các ngươi à.

Sao không quang minh chính đại đến cửa, xét theo vai vế bên Buồn cha ta, ta còn phải gọi ngươi một tiếng bác cả đấy.

Ngươi xem bây giờ chuyện thành ra thế này, thật mất tình cảm quá.

Trương Hải Khách bị vạch trần thân phận, có một thoáng kinh ngạc, sau đó lại cười lạnh nói, Không dám nhận một tiếng bác cả của Ngô tiểu thiếu gia đâu.

Ngô Tà lại có thể sinh ra một đứa con như ngươi, thật khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Gen đột biến của ngươi cũng biến đổi triệt để quá rồi đấy.

Mấy chuyện xấu xa của ngươi ở nước ngoài, ba ngươi biết không.

Ngô Đồng nghe hắn nói vậy lại bật cười ha hả, như thể Trương Hải Khách vừa kể một câu chuyện cười, sau đó ánh mắt lại có chút không thiện cảm nhìn hắn.

Sao các người ai cũng lấy chuyện này ra uy hiếp ta vậy.

Phải làm các người thất vọng rồi, ba ta thật sự biết đấy.

Nhưng, thế thì sao chứ.

Các người quá coi thường sức chịu đựng của ba ta rồi.

Người nhà họ Ngô trong xương tủy đã có gen tàn nhẫn, từ ông cố, ông hai, ông ba của ta các người còn không nhìn ra sao.

Ba ta chỉ là được dạy dỗ quá lương thiện, thiếu một cơ hội để kích phát mà thôi.

Thật sự chọc giận cậu ấy, giết vài người cũng không phải là chuyện cậu ấy không làm được.

Ta giết nhiều người thì đã sao.

Chẳng lẽ ngươi còn trông mong ba ta đại nghĩa diệt thân, giết ta à.

Tỉnh lại đi, chúng ta là cha con ruột.

Ngươi muốn dùng chuyện này để ly gián chỉ sợ phải thất vọng rồi.

Trương Hải Khách hơi nhíu mày, thằng nhóc này thật sự khó đối phó, hắn đúng là không có gì để uy hiếp nó.

Thôi thì cứ nhẫn nhịn trước, Ngô Tà tính tò mò rất mạnh, thấy mình giống cậu ta như đúc chắc chắn sẽ qua hỏi, đến lúc đó bắt cậu ta làm con tin là có thể chạy thoát.

Ngô Đồng như nhìn thấu suy nghĩ của hắn, cười như không cười nhìn hắn nói, Có phải đang nghĩ đến chuyện ba ta tính tò mò mạnh sẽ qua xem ngươi, sau đó bắt cậu ấy làm con tin chạy trốn không.

Trương Hải Khách giật mình, quản lý biểu cảm của mình tệ đến vậy sao.

Đến mức để người ta nhìn ra suy nghĩ trên mặt.

Ngô Đồng giơ một ngón tay lên lắc lắc, Ngươi nghĩ nhiều rồi, không phải vi biểu cảm bán đứng ngươi đâu.

Cái mặt ngươi bây giờ là một cái đầu heo cỡ lớn, hình người còn không có, lấy đâu ra vi biểu cảm.

Chẳng qua điểm yếu của ba ta quá rõ ràng, người có suy nghĩ này ngươi cũng không phải người đầu tiên, ta quen rồi.

Nhưng ta khuyên ngươi tốt nhất nên từ bỏ ý định này.

Nể tình lúc nhỏ ngươi và Buồn cha ta quan hệ không tệ, ta không

muốn ra tay độc ác với ngươi.

Nhưng nếu ngươi chạm đến giới hạn của ta, chuyện lột da người sống ta cũng không phải chưa từng làm.

Trương Hải Khách cười nhạo, Nhóc con, ở trước mặt người Trương gia chúng ta mà chơi trò tàn nhẫn, ngươi còn chưa đủ tư cách đâu.

Trẻ con Trương gia từ năm sáu tuổi đã sống những ngày bị tra tấn, lúc ta bằng tuổi ngươi, xương cốt toàn thân không biết đã bị tháo ra bao nhiêu lần, sớm đã không còn cảm giác đau đớn rồi.

Ngô Đồng thấy hắn kiêu ngạo cũng không giận, chỉ thản nhiên nói, Chẳng qua là ngưỡng chịu đau bị nâng cao thôi, đau thì vẫn sẽ đau.

Hơn nữa ta cũng có nói là lột da của ngươi đâu, ngươi không phải còn có một đứa em gái sao.

Hình như tên là Trương Hải Hạnh.

Hình xăm của cô ta rất đẹp, lột xuống làm một bức tranh da người cũng không tồi.

Lần này Trương Hải Khách không giữ được bình tĩnh nữa, ánh mắt bốc lửa nhìn chằm chằm đứa trẻ trước mặt, nghiến răng, Ngươi biết cũng không ít nhỉ.

Ngô Đồng thản nhiên nói, Cũng tàm tạm thôi.

Thật ra chúng ta cũng không cần phải căng thẳng như vậy.

Kẻ thù của các người hẳn là nhà họ Uông chứ không phải ta, ở một phương diện nào đó, lập trường của chúng ta hẳn là nhất trí.

Trương Hải Khách khinh thường nói, Ngươi nói câu này không thấy vô lý sao.

Chương 87

Bắt ta tới không nói hai lời đã tra tấn, bây giờ lại nói lập trường nhất trí.

Ngô Đồng nhún vai, Ta đánh ngươi thuần túy là vì ngứa mắt ngươi, chuyện này có liên quan gì đến lập trường.

Trương Hải Khách tức giận nói, Trước đây ta có đắc tội với ngươi đâu.

Ngươi dựa vào đâu mà ngứa mắt ta.

Ngô Đồng ngạc nhiên nói, Nói hay nhỉ, cứ như ta là người nói lý lẽ lắm vậy, ta ngứa mắt ngươi còn cần lý do à.

Nếu ngươi nhất định muốn một lý do, vậy cứ cho là ta thấy cái mặt của ngươi khó chịu đi.

Trương Hải Khách hết lời để nói, ngươi đã thẳng thắn thừa nhận mình vô lý như vậy rồi ta còn biết làm sao.

Ngô Đồng chỉ xuống đất nói, Ta biết mấy cái còng sắt này không giữ được ngươi, xuống ngồi một lát đi, treo như vậy nói chuyện không mệt sao.

Dù sao bây giờ ta cũng rảnh, hai ta tâm sự.

Trương Hải Khách nghe vậy cũng không giả vờ nữa, cổ tay khẽ lắc hai cái liền thoát khỏi còng sắt.

Hắn đưa tay sờ mặt mình, cảm giác như béo ra một vòng lớn.

Không khỏi thầm mắng trong lòng, mình hơn 100 tuổi mà sống như chó, lại bị một thằng nhóc mấy tuổi hạ gục, nếu để con nhãi chết tiệt kia biết được chắc nó cười chết mất.

Trương Hải Khách xoa xoa cánh tay, ánh mắt không thiện cảm nhìn về phía Ngô Đồng, Ngươi không sợ ta giết ngươi à.

Mấy trò vặt của ngươi ta sẽ không mắc lừa lần thứ hai đâu.

Ngô Đồng lười biếng nhún vai, Không sao cả, người muốn giết ta nhiều lắm, ngươi xếp hàng chắc phải tới sang năm.

Hơn nữa mấy chiêu của ngươi cũng không đáng xem, nếu không phục có thể thử lại, ba phút không hạ gục được ngươi ta theo họ ngươi.

Trương Hải Khách hừ lạnh, Ngươi nghĩ hay thật, nhà họ Trương chúng ta không phải mèo chó gì cũng nhận đâu.

Ngô Đồng cười xấu xa, Vậy ngươi có tin ta khiến tộc trưởng của các ngươi đổi sang họ Ngô không.

Trương Hải Khách bị hỏi đến nghẹn họng, với mức độ thân thiết của tộc trưởng đối với thằng nhóc này hiện nay, không chừng thật sự sẽ đồng ý.

Chết tiệt, đánh không lại, nói không thắng, uy hiếp không được, quá mẹ nó uất ức.

Ngô Đồng thấy hắn không nói gì liền tiếp tục, Nói chút thông tin hữu ích đi, cũng để ta xem giá trị của ngươi.

Tìm được đại bản doanh của nhà họ Uông chưa.

Đã xâm nhập được vào bộ phận giải toán của chúng chưa.

Nội gián trong gia tộc đã bắt sạch chưa.

Đã nghiên cứu ra phương pháp đối phó Hắc phi tử chưa.

Mỗi câu Ngô Đồng hỏi, sắc mặt Trương Hải Khách lại khó coi thêm một phần.

Hắn không ngờ Ngô Đồng đã biết sâu đến mức này.

Ngay cả họ cũng mới biết nhà họ Uông có một bộ phận giải toán trong mấy năm gần đây.

Còn về nội gián thì càng không cần phải nói, Trương gia đã bị xâm nhập mấy trăm năm, hắn ngay cả cha mẹ ruột của mình có phải người nhà họ Uông không cũng không dám chắc, làm sao có thể điều tra ra hết được.

Ngô Đồng thấy bộ dạng táo bón của hắn liền biết mình đã chọc đúng chỗ đau, hừ lạnh một tiếng khinh thường nói, Quả nhiên vẫn phải tin vào khoa học, ưu sinh ưu dục người người có trách nhiệm, kết hôn cận huyết đúng là dễ sinh ra kẻ ngốc.

Trương Hải Khách lập tức nổi giận, lạnh giọng quát, Ngươi biết cái quái gì, huyết thống Trương gia chúng ta là thứ ngươi có thể bình phẩm sao.

Chúng ta bảo vệ Chung Cực, đã cống hiến cho nhân loại biết bao nhiêu.

Ngươi có tư cách gì nghi ngờ chúng ta.

Ngô Đồng trào phúng, Ha hả, vĩ đại quá nhỉ.

Giỏi quá.

Vậy mười năm tới cửa đồng thau ngươi đi mà bảo vệ cho tốt, ta sẽ treo cho ngươi một trăm lá cờ thưởng ở núi Trường Bạch.

Trương Hải Khách nén giận, nhíu mày nói, Ngươi không hiểu, ta còn có sứ mệnh khác chưa hoàn thành, đợi ta.

Ngô Đồng xua tay ngắt lời, Dừng, mấy lời vô nghĩa đó không cần nói nhiều.

Trông cậy vào các ngươi đánh đổ nhà họ Uông còn không bằng

trông cậy vào nhà họ Uông cải tà quy chính thì thực tế hơn.

Nói kế hoạch của các ngươi ra đi, ta nghe xem còn có cần thiết cứu vãn không.

Trương Hải Khách châm chọc, Nói chúng ta vô dụng như vậy, ngươi thì làm được gì.

Ta thừa nhận ngươi quả thực lợi hại hơn ta tưởng, có thể điều tra ra nhiều chuyện như vậy ngươi cũng coi như một nhân vật, nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi.

Nhà họ Uông là một con quái vật khổng lồ mà ngươi không thể tưởng tượng được, chỉ bằng một mình ngươi căn bản không thể lay chuyển được nó mảy may, huống chi còn có người cha vô dụng của ngươi chỉ biết kéo chân sau Trương Hải Khách còn chưa nói hết câu đã nhanh chóng lộn người về phía sau, nơi hắn vừa ngồi cắm một hàng phi đao.

Ngô Đồng sắc mặt không tốt nhìn chằm chằm hắn, gằn từng chữ, Nếu ngươi không làm chủ được, ta có thể tìm Trương Long Bán, nhưng nếu ngươi còn dám ăn nói hỗn láo với ba ta, ta không ngại khoét cho ngươi mấy cái lỗ để nhớ đời đâu.

Trương Hải Khách bĩu môi, Xem ra ngươi biết cũng không ít nhỉ.

Chú hai của ta tạm thời sẽ không đến nội địa, ngươi có gì cứ nói với ta.

Ngươi cũng không cần tức giận như vậy, Ngô Tà ngây thơ là kẻ vô dụng là sự thật không thể chối cãi, đây là kết luận thống nhất của tất cả những người đã giám sát cậu ta, ngươi có tức giận cũng vô ích.

Ngô Đồng chẳng thèm để ý, Ta có nói không phải sự thật đâu, chuyện đó có liên quan gì đến việc ta phi đao vào ngươi không.

Ta nhớ vừa rồi đã nói với ngươi rồi mà, ta vốn không phải người

nói lý lẽ.

Ba ta có thể vô dụng, nhưng ngươi dám nói ra thì ta sẽ phi đao ngươi.

Hiểu chưa.

Trương Hải Khách gật đầu, Ngươi còn có thể vô sỉ hơn nữa không.

Ngô Đồng ha hả, Có chứ, ngươi muốn xem thử không.

Trương Hải Khách cạn lời, hắn cảm thấy mình không kết hôn sinh con thật là một quyết định chính xác, trẻ con đúng là thứ quá đáng ghét.

Ngô Đồng giơ tay lên nhìn đồng hồ, Sắp đến giờ ta và Buồn cha xem phim hoạt hình rồi, ngươi cứ ở đây từ từ mà nghĩ đi.

Tiện thể nhắc nhở ngươi một chút, nhân lúc ta còn xem ngươi là người thì hãy biểu hiện cho tốt, nếu không ta khó xử lắm, hiểu không.

Nói xong lại chậm rãi rút hàng phi đao trên mặt đất lên, Ta để lại một bé cưng bầu bạn với ngươi, cũng để ngươi một mình đỡ chán.

Ngô Đồng nói xong liền móc con Ớt Xanh từ trong túi ra ném xuống đất, sau đó nhanh chóng nhảy ra cửa.

Con rắn nhỏ sau khi rơi xuống đất nhanh chóng lớn lên, chẳng mấy chốc đã lấp đầy tầng hầm, Trương Hải Khách bị thân rắn ép vào góc tường suýt gãy cả xương sườn.

Dù Trương Hải Khách kiến thức rộng rãi, lúc này cũng kinh ngạc đến không nói nên lời.

Vảy rắn lạnh lẽo đè lên ngực, cảm giác cứng rắn, ẩm ướt và lạnh lẽo khiến hắn rùng mình.

Hắn đã tận mắt thấy con rắn này từ kích cỡ một chiếc đũa biến

thành to như vậy, chẳng lẽ hắn trúng ảo thuật.

Hay là, thằng nhóc kia cũng nắm giữ cách sử dụng lục lạc đồng.

Dù là khả năng nào cũng khiến hắn lòng lạnh như băng, hai cha con nhà họ Ngô đã hoàn toàn thoát khỏi tầm kiểm soát, thông tin của họ quá lạc hậu.

Ngô Đồng ở cửa vui vẻ hô lên, Ngươi có hai tiếng để suy nghĩ, ta và Buồn cha xem xong phim hoạt hình sẽ quay lại chơi với ngươi.

Nghĩ nhanh lên nhé, bữa tối là ăn cùng chúng tôi, hay là tự mình biến thành bữa tối cho bé cưng thì ngươi tự quyết định nga.

Cậu nhóc nói xong liền đóng cửa lại đi mất, chỉ để lại ông bác cả đang ngơ ngác và bé cưng đang lè lưỡi.

Trương Hải Khách thân thể không thể động đậy, nhưng đầu óc lại hoạt động nhanh chóng.

Hắn phân tích lại toàn bộ cuộc đối thoại giữa hai người kể từ lúc gặp Ngô Đồng, và không ngừng cân nhắc thực lực hai bên.

Càng suy nghĩ càng thấy phiền lòng, hắn không thể không thừa nhận, hắn không có gì để khống chế Ngô Đồng, trong khi người ta lại nắm giữ tộc trưởng nhà mình.

Điểm yếu duy nhất của Ngô Đồng là Ngô Tà, nhưng Ngô Tà cũng là lợi thế của họ để đối phó với nhà họ Uông, thật sự động đến cậu ta thì mình chẳng được lợi ích gì, mà còn đắc tội chết với tộc trưởng và Cửu Môn.

Hắn không phải là không muốn hợp tác với Ngô Đồng, trên thực tế, khi họ điều tra ra sự xuất hiện của đứa trẻ này, họ đã đưa nó vào phạm vi hợp tác.

Trong việc đối phó với nhà họ Uông và bảo vệ Chung Cực, họ sẽ

lợi dụng tất cả các nguồn lực có thể.

Nhưng đứa trẻ này thật sự quá khó kiểm soát, đúng như câu nói một núi không thể có hai hổ.

Ngay cả khi hợp tác cũng phải phân chia chính phụ, ít nhất trong hành động thì lấy ý kiến của ai làm chủ là một vấn đề lớn.

Điều họ cần là một người trợ giúp có thể phối hợp với hành động của họ, chứ không phải tìm cho mình một người lãnh đạo chỉ tay năm ngón.

Thằng nhóc này tuổi còn nhỏ mà đã mang khí chất của kẻ bề trên.

Hơn nữa, nó cũng đã thể hiện rõ ý định muốn làm người chủ đạo, điều này khiến Trương Hải Khách có chút khó xử.

Một đám người hơn trăm tuổi bọn họ lại đi nghe một thằng nhóc mấy tuổi chỉ huy sao.

Vậy thì Trương gia cũng quá sa đọa rồi.

Hắn cũng không thể mở miệng nói điều này với tộc nhân được.

Ngô Đồng không quan tâm Trương Hải Khách đang miên man suy nghĩ cái gì, hắn còn có chuyện quan trọng hơn phải làm, ví dụ như cùng cha Buồn của hắn xem phim hoạt hình.

Ai mà ngờ được tay trộm mộ số một lại thích xem phim hoạt hình chứ, mà còn không phải loại manga anime nhiệt huyết, mà là loại dành cho trẻ con đích thực, ví như bây giờ họ đang xem là đội chó Gâu Gâu, cả màn hình toàn là cún con trông rất vui vẻ.

Hôm nay Ngô Đồng xem có chút mất tập trung, mắt thì dán vào TV nhưng trong đầu đang tính toán nhanh như chớp.

Đầu tiên là Đoạn Minh Tề, với tư cách là người thừa kế của Hồng Môn, cậu ta không thể dính vào những chuyện này.

Cho nên lát nữa phải gọi điện thoại cho cháu trai lớn, bảo hắn gọi Minh Tề về Mỹ trước đã, sức hút của cha Buồn nhà hắn thật sự quá lớn, đừng để thằng nhóc này lún sâu thật.

Tiếp theo là vấn đề trí nhớ của cha Buồn, nếu sớm muộn gì cũng phải khôi phục, vậy hắn cứ kéo dài thế này cũng chẳng có ý nghĩa gì, cứ có cảm giác như có một thế lực vô hình đang thúc đẩy mọi chuyện.

Hắn mới đưa Tiểu ca về hưởng thụ cuộc sống sa đọa được vài ngày thì người của Trương gia đã tìm tới.

Chương 88

Xem ra kế hoạch nuôi Tiểu ca thành quý công tử đã phá sản.

Nếu không, chưa biết chừng lại có yêu ma quỷ quái nào nhảy ra, hắn cũng không tự tin đến mức có thể tính toán không sai sót.

Nếu nói về dùng đầu óc, thế hệ thứ hai của Cửu Môn có thể đấu trí chính là Nhị gia gia của hắn và Tạ Liên Hoàn.

Còn nói đến thế hệ thứ ba, vậy thật sự không phải ba hắn.

Đừng nhìn kế hoạch Sa Hải có vẻ chặt chẽ phức tạp, mọi người đều bị lợi dụng và điều động, trông như ba hắn giống Gia Cát Lượng bày mưu tính kế vậy.

Thật ra đó là nhờ có hào quang nhân vật chính mới may mắn thành công, có rất nhiều yếu tố trùng hợp và may mắn trong đó.

Nếu không, chỉ bằng những điểm thiếu sót trong kế hoạch và việc dùng người không đúng chỗ của ông ấy, người thường đã chết đi chết lại mấy lần rồi.

Thật sự muốn nói về mưu trí, người trong thế hệ thứ ba khiến hắn yên tâm nhất là Giải Ngữ Hoa.

Nếu ba hắn ở vào vị trí của Tiểu Cửu gia thì sớm đã bị người ta gặm cho không còn cả xương cốt.

Cho nên sau khi đuổi Minh Tề đi, hắn muốn đưa ba và cha Buồn đến Bắc Kinh gặp Hoa gia.

Hắn cảm thấy mình trước giờ đã đi vào một lối mòn sai lầm, hắn đâu có bị bắt buộc phải đi theo cốt truyện, tại sao cứ phải tuân theo dòng thời gian đã định sẵn.

Đi trước hợp tác với Hoa gia cũng không ai đánh hắn, hắn bỏ qua một hỗ trợ mạnh mẽ và một chiến lực cao cấp như vậy không phải là tự làm khó mình sao.

Hơn nữa hình như Gấu chó cũng ở Bắc Kinh, nếu đã biết Gấu chó không giữ được tiền là vì chữa mắt, vậy tại sao mình lại không nghĩ đến việc giải quyết vấn đề này cho hắn.

Hắn có cho Gấu chó bao nhiêu tiền thì chẳng phải hắn cũng đem đi mua thuốc sao.

Vậy sao không trực tiếp hỏi hắn cần dùng thuốc gì, rồi tìm hệ thống sang thế giới khác tìm kiếm.

Ngô Đồng càng nghĩ càng bực bội, tư duy của hắn sao lại bị đóng khung thế này, nếu cứ nhất định phải đến thời điểm nào đó mới làm việc gì đó, vậy cái danh nhà tiên tri của hắn còn có ích lợi gì.

Quy tắc chẳng phải là để phá vỡ sao.

Hắn không chơi theo lẽ thường cũng không phải ngày một ngày hai, sao bây giờ lại đi theo lối mòn, chẳng lẽ thân thể thu nhỏ thì não cũng teo lại.

Hắn không muốn ấm ức như vậy, đã chơi thì phải chơi lớn.

Tiếc là lúc xem Sa Hải không chú ý tọa độ cụ thể của đại bản doanh nhà họ Uông, nếu không mấy quả tên lửa đạn đạo bay qua thì đỡ lo biết bao.

Nhưng bây giờ nói cái này cũng muộn rồi, hệ thống cũng không thể nào lại đưa cho mình một cuốn Sa Hải để nghiên cứu.

Nhưng mà có thể đưa thằng nhóc Lê Thốc kia Ngô Đồng nghĩ nghĩ rồi thôi, bộ ba Sa Hải đó lớn lên cùng nhau từ nhỏ, nếu hắn đưa Lê Thốc về nuôi, vậy cậu ta còn có khả năng quen biết với Tô Vạn và Dương Hảo không.

Hơn nữa tính cách của trẻ con rất dễ uốn nắn, hoàn cảnh khác nhau có thể tạo ra hai loại tính cách khác biệt một trời một vực.

Nếu vì sự can thiệp của hắn mà nuôi hỏng Lê Thốc thì phải làm sao.

Trời ạ, vòng này lồng vòng kia thật sự quá phiền.

Chuyện động não này vẫn nên nhanh chóng giao khoán cho Hoa gia đi, hắn chỉ muốn làm một tiểu tạc bức vui vẻ thôi.

Trương Khởi Linh dường như cũng nhận ra Ngô Đồng mất tập trung, sờ đầu hắn hỏi: Người kia thế nào rồi.

Ngô Đồng lắc đầu: Vừa thối vừa cứng, cha Buồn, con kể cho cha nghe về Trương gia nhé, con nghĩ cha có quyền đưa ra lựa chọn của riêng mình.

Thế là Ngô Đồng đem những gì mình biết về Trương gia, còn có chuyện của Uông gia và Cửu Môn đều kể cho Trương Khởi Linh nghe.

Ngô Tà cũng sáp lại nghe cùng, khi nghe đến chuyện huấn luyện của Trương gia và thân thế của Tiểu ca, cún con Ngô Tà tức đến chửi ầm lên.

Trương Khởi Linh thì lại không có gì bất ngờ, hắn thỉnh thoảng sẽ nhớ lại một vài mảnh ký ức, cũng biết thân thủ của mình hắn là rất tốt, sự tàn khốc của việc huấn luyện đó có thể tưởng tượng được.

Chỉ là khi nghe đến đoạn về mẹ mình là Bạch Mã, hắn mới thoáng lộ ra một tia bi thương.

Những điều Ngô Đồng có thể nói cũng chỉ là những gì được ghi lại trong nguyên tác, còn về bí mật cuối cùng và một vài chuyện nội bộ của Trương gia thì hắn cũng không biết.

Nhưng hắn nhấn mạnh chuyện Trương Đại Phật gia và Trương Nhật Sơn đã giam cầm Tiểu ca, Ngô Đồng cố ý lựa những lời mà sẽ không bị ba và cha Buồn đánh đòn để mắng hai người kia một trận tơi bời, không có kỹ xảo gì, tất cả đều là cảm xúc.

Nghe mà Ngô Tà co rúm người lại, oán khí của con trai hắn nặng quá, cảm giác nếu hai người kia ở đây, thằng nhóc có thể lao lên cắn mấy phát ngay lập tức.

Trương Khởi Linh không có cảm giác gì, thù hằn thứ này quan trọng là phải nhớ, hắn còn không nhớ thì hận làm sao được.

Nhưng nếu con trai nhỏ của hắn tức giận như vậy, hắn sẽ ghi nhớ lại, gặp được Trương Nhật Sơn kia liền đánh một trận trước, dù sao cũng không quan trọng.

Ngô Đồng mắng chán rồi nói thêm: Cụ thể những ngày tháng và sứ mệnh của cha Buồn ở Trương gia thì người ngoài không thể điều tra ra được, nếu cha muốn biết có thể hỏi Trương Hải Khách kia.

Trương Khởi Linh ừ một tiếng rồi gật đầu, nghĩ nghĩ rồi nói thêm: Nếu hắn và Trương gia sẽ gây nguy hiểm cho con và Ngô Tà, không cần để ý đến ta.

Trong lòng ta, các người quan trọng hơn Trương gia.

Ngô Đồng vui sướng ôm lấy Trương Khởi Linh cọ cọ, cho dù biết cha Buồn sau khi khôi phục ký ức sẽ không vì họ mà từ bỏ sứ mệnh, nhưng lúc này cũng vui không tả xiết.

Ngô Tà nhíu mày: Tôi vẫn luôn cảm thấy mình chỉ là một người bình thường, sao lại trở thành nhân vật mấu chốt để đối phó với Uông gia.

Hơn nữa người anh họ này của Tiểu ca còn phẫu thuật cho giống hệt tôi, nghĩ thế nào cũng thấy khó chịu.

Ngô Đồng chỉ có thể an ủi: Ba cứ nhịn một chút đi, đợi đánh đổ Uông gia rồi sửa lại cho ông ta không phải là được sao.

Người Trương gia tuy tính cách kỳ quái nhưng ngoại hình đều không tệ.

Ba xem cha Buồn của con thì biết, mặt gốc của Trương Hải Khách chắc chắn đẹp hơn ba.

Nếu không phải vì nhiệm vụ thì ai lại đi phẫu thuật cho xấu đi chứ.

Ngô Tà vừa nghe lời này cũng chẳng buồn phiền nữa, lao tới tóm lấy Ngô Đồng.

Ba xấu hả.

Mày dám nói ba xấu, mày đừng quên mày lớn lên giống ba tám chín phần đấy.

Mày dám nói ba xấu.

Ngô Đồng vội vàng xin tha: Không xấu không xấu, ba là đẹp trai nhất, cha Buồn mau cứu con.

Tiểu ca đáng thương chỉ có thể đứng ngây ra đó, bảo một người câm đi khuyên can thật quá làm khó người ta.

Cuối cùng, Ngô Tà đè con trai ra cù lét một trận mới tha, qua trận quậy phá này, mấy người cũng không nghĩ đến những chuyện phiền phức đó nữa, binh đến thì tướng chặn, nước đến thì đất ngăn, chuyện sau này để sau này tính.

Ngô Đồng thoát khỏi móng vuốt của ba mình lại sáp lại bên cạnh Tiểu ca: Dạo này chúng ta ở Hàng Châu cũng chơi chán rồi, ngày mai Minh Tề cũng phải về Thượng Hải, chúng ta có muốn đến Bắc Kinh tìm chú Béo chơi không.

Ngô Tà vừa nghe liền hứng thú: Được đó, được đó, nếu không ba cũng định nói với con, chúng ta cũng nên khiêm tốn một chút.

Gần đây rất nhiều họ hàng hỏi ba có phải phát tài lớn không, dạo này chúng ta đúng là hơi nổi bật.

Tiểu ca cũng gật đầu, hắn nhớ Bàn Tử, đi đến một nơi mới xem sao cũng tốt.

Ngô Đồng cuối cùng chốt hạ: Vậy quyết định thế nhé, lát nữa ăn tối gọi cả bác Trương đến đây đi, lát nữa cha Buồn nói chuyện với ông ta.

Sáng mai chúng ta đi Bắc Kinh.

Khi Ngô Đồng xuống tầng hầm, Trương Hải Khách vẫn đang dựa vào tường, dù sao cũng không trốn thoát được nên không cần phải giãy giụa vô ích, sự nhẫn nại của người Trương gia luôn rất tốt.

Ngô Đồng thấy bộ dạng bình tĩnh của hắn cũng không ngạc nhiên, người Trương gia mà, chút chuyện nhỏ này sao dọa được.

Thằng nhóc vỗ vỗ Ớt Xanh bảo nó thu nhỏ lại, rồi bình tĩnh nhặt lên quấn quanh cổ tay.

Lại nói với Trương Hải Khách đang dựa vào tường: Đây là thú cưng của ba tôi, tên là Ớt Xanh, các người chung sống vui vẻ chứ.

Trương Hải Khách hừ lạnh một tiếng không nói gì, người Trương gia gặp yêu ma quỷ quái nhiều rồi, chẳng phải chỉ là một con giao xà có thể thay đổi hình dạng thôi sao, hừ, ta chưa thấy qua nên ta không thừa nhận.

Ngô Đồng cũng không để ý thái độ của hắn, không khách khí ra lệnh: Cha Buồn của tôi muốn ôn chuyện cũ với ông, ông đến phòng khách dọn dẹp sạch sẽ bản thân trước đi, lát nữa chúng ta cùng ăn tối, cái mùi máu tanh này quá ảnh hưởng đến khẩu vị.

Còn chuyện hợp tác thì không vội, ông có thể từ từ suy nghĩ.

Trương Hải Khách nhướng mày: Cậu còn biết vì mùi máu tanh mà ảnh hưởng khẩu vị sao.

Vừa nãy không phải còn nói chỉ cho tôi hai tiếng để suy nghĩ à.

Sao giờ lại không vội nữa.

Ngô Đồng cười hì hì nói: Tôi đổi ý rồi.

Chưa nghe câu tháng sáu ngày, mặt trẻ con, nói đổi là đổi sao.

Ông đi chấp nhặt với một đứa trẻ con làm gì, có phải ngốc không.

Trương Hải Khách tức đến hộc máu: Chẳng lẽ những gì cậu nói đều là đùa giỡn tôi.

Cậu bị bệnh thần kinh à, đây là chuyện có thể đùa được sao.

Ngô Đồng cười khinh miệt: Có gì mà không thể đùa.

Mời ông làm rõ một chút, người thật sự không chết không ngừng với Uông gia là Trương gia các người chứ không phải tôi.

Tôi nếu muốn bảo vệ ba tôi thì có rất nhiều cách, tôi có tiền, có người, có súng ống đạn dược, hơn nữa không ngại nói cho ông biết, tôi còn mua một hòn đảo ở Nam Thái Bình Dương, bây giờ ở đó còn có những đứa trẻ mồ côi mà tôi mua lại từ một số quốc gia chiến loạn.

Nếu tôi muốn, tôi thậm chí có thể tự mình thành lập một quốc gia nhỏ.

Ông nên tự biết mình biết ta một chút, các người không có lợi thế để đàm phán với tôi, và chỉ cần có tôi ở đây, ba tôi và cha Buồn không phải là người mà các người có thể tùy ý lợi dụng và định đoạt, hiểu chưa.

Bác Trương Trương Hải Khách im lặng, hắn không còn lời nào để nói, mặc dù không muốn thừa nhận nhưng hắn biết người ta nói là sự thật.

Chương 89

Điểm đáng sợ nhất của thằng nhóc này không phải là thực lực kinh người và mưu trí vô song, mà là hắn căn bản không chơi theo lẽ thường.

Họ không có cách nào đoán trước được suy nghĩ của một đứa trẻ.

Trẻ con có thể không tuân thủ quy tắc trò chơi, trẻ con có thể không suy xét hậu quả mà làm theo ý thích, trẻ con có thể lật bàn không chơi bất cứ lúc nào.

Trương Hải Khách thử tưởng tượng, nếu Ngô Đồng thật sự đưa nhà họ Ngô và tộc trưởng của họ đến một hòn đảo nhỏ ở nước ngoài sinh sống, vậy họ thật sự chẳng có cách nào cả.

Mẹ nó, hắn ghét trẻ con, đặc biệt là loại trẻ con không thể dùng bạo lực giải quyết được.

Thấy bộ dạng ủ rũ cụp đuôi của ông bác này, Ngô Đồng trong lòng cực kỳ sung sướng, vừa đi ra ngoài vừa ra lệnh cho vệ sĩ đi theo: Dẫn ông ta đến phòng khách tắm rửa bôi thuốc, lấy một bộ quần áo của ba tôi cho ông ta thay, nửa tiếng sau dọn dẹp sạch sẽ rồi đưa đến phòng ăn.

Ngô Đồng dặn dò xong liền vừa đi vừa hát, Trương Hải Khách đi theo vệ sĩ để xử lý vết thương trên người.

Ông bác vừa tắm vừa thầm mắng trong lòng, nửa thân trên không có một miếng thịt lành, quần áo đều bị roi quất thành từng mảnh vải.

Nước tắm chảy xuống đất đều là màu đỏ.

Hắn nên trong bộ dạng này đi gặp tộc trưởng, cho ngài ấy biết thằng nhóc này lòng dạ đen tối đến mức nào.

Ngươi nếu là vì bức cung thì ta cũng nhận, nhưng không hỏi gì cả mà cứ quất, ngươi hỏi đi chứ, ngươi không hỏi làm ta muốn khai cũng không có cơ hội, ngươi nói xem ngươi định làm gì.

Ngô Đồng: Ta chẳng cầu gì cả, cũng chẳng có gì muốn hỏi, chỉ đơn thuần là muốn quất ngươi thôi.

Vệ sĩ cũng mặc kệ Trương Hải Khách buồn bực ấm ức thế nào, bấm giờ rồi cứ vài phút lại báo thời gian một lần.

Rất có tư thế kiểu mặc kệ có mặc quần áo hay không, đến giờ là lôi đi ngay.

Ông bác chỉ có thể nhanh chóng tắm qua loa, lại để hai vệ sĩ đắp một thân thuốc bột cầm máu, sau đó bị quấn băng gạc, mặc quần áo rồi đưa đến phòng ăn.

Lúc này những người khác đều đã đến, nhân viên phục vụ đang lục tục dọn món ăn, Ngô Đồng ngồi trên ghế giữa ba và cha Buồn, đôi chân đung đưa trông ngoan ngoãn đáng yêu.

Trương Hải Khách vừa vào đã nhìn thấy tộc trưởng nhà mình, có chút ngẩn người.

Lúc này Trương Khởi Linh mặc một chiếc áo sơ mi lụa màu xanh nhạt, phối với một chiếc quần màu xám bạc, hai cúc áo trên cùng của sơ mi để mở, để lộ ra bên trong một sợi dây chuyền vàng hồng, trên dây chuyền treo một tấm thẻ nhỏ hình chữ nhật viền kim cương.

Áo sơ mi không có nhiều trang trí, nhưng cúc áo lại đều được làm từ ngọc bích tinh khiết.

Trương Khởi Linh gần đây được nuôi dưỡng nên sắc mặt rất tốt, tóc cũng được nhà tạo mẫu tóc giỏi nhất Hàng Châu cắt tỉa, ngồi ở đó trông như một quý công tử bước ra từ truyện tranh.

Đoạn Minh Tề thấy Trương Hải Khách nhìn chằm chằm mỹ nhân

đến ngây người thì không vui, hừ lạnh một tiếng nói: Tôi nói này anh bạn đầu heo, mắt anh nhìn đi đâu đấy.

Trương Hải Khách lập tức hoàn hồn, cũng không để ý đến cái giọng điệu tiện tiện kia, cung kính cúi đầu gọi một tiếng tộc trưởng.

Trương Khởi Linh ừ một tiếng, chỉ vào chiếc ghế đối diện nói: Ngồi đi, ăn cơm trước.

Trương Hải Khách đáp một tiếng rồi nhanh chóng ngồi xuống, hắn không khỏi có chút áy náy trong lòng, vừa rồi thật là quá thất lễ, lại có thể cứ thế nhìn chằm chằm tộc trưởng.

Nhưng mà bộ trang phục này của tộc trưởng thật đúng là quý phái, hoàn toàn khác với ấn tượng trước đây.

Ngô Tà nhìn khuôn mặt này của Trương Hải Khách có chút buồn cười, nhưng hắn vẫn cố gắng nhịn xuống.

Dù sao cũng là anh họ của Tiểu ca, con trai mình cũng Thôi, làm tốt lắm, còn hơn là để hắn ta đội cái mặt của mình.

Có Ngô Đồng thì bàn ăn không thể nào yên tĩnh được, mấy người vừa ăn vừa nói chuyện rất náo nhiệt.

Ngay cả Tiểu ca cũng sẽ nghiêm túc đáp lại, thỉnh thoảng còn gắp thức ăn, gỡ xương cá cho thằng nhóc.

Trương Hải Khách có chút tan vỡ ảo mộng, cái bàn ăn này có độc à.

Sao mấy người ngồi đây tính cách đều thay đổi hết vậy.

Thiếu chủ Hồng Môn sát phạt quyết đoán trong tư liệu đang nịnh nọt xun xoe.

Ngô Tà tính tình ôn hòa trong tư liệu đang châm chọc mỉa mai khách.

Tộc trưởng lạnh lùng trong ấn tượng đang kiên nhẫn chăm sóc một đứa trẻ ăn cơm.

Tên ác ma nhỏ giết người vô số, xảo quyệt khát máu kia lại có lúc ngoan ngoãn nghe lời như vậy.

Cái này không khoa học chút nào.

Trương Hải Khách ngồi trước bàn ăn có chút hoài nghi nhân sinh, có phải vì mình quá bình thường nên mới không hợp với họ không.

Ngô Đồng thấy hắn cầm đũa ngẩn người liền cười nói: Bác sao không ăn.

Là không quen ăn mấy món này sao.

Hay là tôi bảo người lấy mấy miếng bánh quy nén lại đây.

Trương Hải Khách oán hận nói một tiếng: Không cần.

Sau đó cũng nhanh chóng ăn, đừng nói chứ, thằng nhóc này tuy đáng ghét, nhưng đồ ăn nhà nó thật sự rất ngon.

Hơn nữa xem ra tộc trưởng cũng rất thích, hay là lát nữa hỏi thăm thực đơn, cũng đỡ cho tộc trưởng về Trương gia ăn không quen.

Ông bác đáng thương còn không biết, tộc trưởng nhà hắn bị Ngô Đồng nuôi đến mức quý giá thế nào, nếu thật sự dựa theo tiêu chuẩn này, e rằng Trương gia sẽ là gia tộc đầu tiên bị tộc trưởng ăn đến thâm hụt tài chính.

Ăn cơm xong, Tiểu ca đưa Trương Hải Khách về phòng mình.

Ngô Tà gọi điện thoại cho Vương Manh và người nhà nói muốn đi Bắc Kinh du lịch.

Đoạn Minh Tề thì bị Ngô Đồng đóng gói ném ra sân bay.

Cậu ta vốn còn muốn theo đi Bắc Kinh chơi, kết quả ba cậu ta một

cú điện thoại trực tiếp bắt cậu ta về Mỹ.

Mặc dù biết chắc chắn là do ông chú nhỏ của mình giở trò, nhưng phận làm cháu cũng không có cách nào, chỉ có thể kêu gào ông chú nhỏ không có nghĩa khí.

Đoạn Minh Tề: Ông chú nhỏ, lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, ông vì để Ngô Tà và mỹ nhân ở bên nhau mà đuổi tôi đi, có phải là quá không có võ đức không.

Ngô Đồng: Tôi điên à, là tôi cho cậu ảo giác gì sao.

Cậu trong lòng không tự biết mình là ai à.

Cho dù đều là thịt thì cũng phân ra thịt thăn với thịt sườn chứ, ba tôi và cậu, một bên là cục thịt trong tim một bên là gót chân, có thể so sánh được sao.

Mặc dù gót chân nứt ra cũng rất đau, nhưng không sao, tôi luôn kiên nhẫn, què hai ngày cũng không thành vấn đề.

Đoạn Minh Tề đau lòng, hóa ra hắn ở chỗ ông chú nhỏ của mình chỉ là một cái gót chân.

Ngô Đồng vỗ vỗ đùi hắn an ủi: Được rồi, cậu biết đủ đi, Minh Tề trong lòng tôi cũng chỉ là cái móng tay thôi, cậu dù sao cũng được tính là thịt rồi.

Ngô Đồng thật ra muốn vỗ vai, tiếc là chiều cao không cho phép.

Ai, lại là một ngày muốn cao lớn hơn.

Kiến thức nhỏ: Tấm thẻ nhỏ vàng 18k nạm kim cương kia thật ra là một tấm thẻ chống lạc đường, trên đó khắc laser địa chỉ và số điện thoại của hai cha con nhà họ Ngô, còn viết: Nếu nhặt được người này xin gọi điện thoại, tiền thưởng 5 triệu.

Nhà họ Ngô ông cháu mỗi người một việc, còn không khí bên hai

anh em nhà họ Trương lại không mấy hòa hợp.

Tiểu ca hiện tại thuộc trạng thái trống rỗng, không thể đồng cảm với những thứ như trách nhiệm gia tộc, vinh quang gia tộc trong miệng Trương Hải Khách.

Hắn thậm chí còn cảm thấy Ngô Đồng có một câu nói rất đúng, đám người này đều bị gia tộc tẩy não, hắn hoàn toàn không thể hiểu được sự chấp nhất gần như cuồng nhiệt của Trương Hải Khách.

Trương Hải Khách cũng biết mình không thể vội vàng, chứng mất trí nhớ này các đời tộc trưởng đều mắc phải.

Ngươi không thể trông cậy vào một tộc trưởng mất hết ký ức gánh vác sứ mệnh gia tộc, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến Trương gia liên tục suy tàn.

Hắn chỉ có thể cố gắng hết sức để truyền đạt cho tộc trưởng một số quan niệm có lợi cho gia tộc, chuyện khác chỉ có thể từ từ tính.

Để tăng độ hảo cảm của tộc trưởng, Trương Hải Khách còn trái lương tâm khen ngợi Ngô Đồng, và bày tỏ lòng cảm ơn đối với việc cậu bé giúp đỡ tộc trưởng nhà mình.

Nhưng mà cái biểu cảm táo bón và lời lẽ đuối lý kia làm khóe miệng Tiểu ca giật giật, xem ra Trương gia có truyền thống không biết nói lời hay ý đẹp.

Kỹ năng khen người của người anh họ này thật sự quá kém, Tiểu ca tốt bụng nhắc nhở: Anh vẫn là đừng khen Đồng Đồng, nó có thể sẽ không vui.

Trương Hải Khách thầm nghĩ, ta quan tâm nó có vui hay không, nếu không phải vì lấy lòng ngươi thì ai thèm khen cái thằng thần kinh đó.

Hắn bây giờ ra đường còn sợ bị sét đánh, sống hơn trăm năm cũng

chưa từng nói những lời đuối lý như vậy.

Sáng hôm sau ăn sáng, nhìn thấy Trương Hải Khách, Ngô Đồng còn có chút kỳ quái, hắn còn tưởng ông bác tối qua nói chuyện với cha Buồn xong đã bỏ trốn rồi.

Ngô Tà cũng có chút kỳ quái: Sao anh vẫn còn ở đây.

Chương 90

Hôm qua tôi còn bảo họ tắt lưới điện cao thế trên tường đi, anh lại không chạy.

Trương Hải Khách bĩu môi: Nếu đều đã muốn nói chuyện hợp tác thì tôi chạy làm gì.

Hơn nữa an ninh ở đây cũng chỉ đến thế, dù anh có tắt hay không tắt hàng rào điện, tôi muốn chạy thì anh cũng không giữ được.

Ngô Đồng vừa ăn sáng vừa đáp trả: Hợp tác.

Hợp tác gì, ai muốn hợp tác với anh.

Ăn xong bữa sáng thì mau cút đi, cả nhà chúng tôi muốn đi du lịch, không rảnh tiếp đãi họ hàng.

Trương Hải Khách nhíu mày: Hôm qua cậu mới nói muốn hợp tác.

Ngô Đồng không quan tâm nói: Ồ, vậy sao.

Vậy hôm nay tôi đổi ý.

Một đống tuổi rồi đừng có nóng nảy như vậy, dễ bị lú lẫn tuổi già đấy.

Trương Hải Khách nắm chặt tay, hắn muốn đánh thằng nhóc này một trận.

Nhưng vì để lấy lòng tộc trưởng nên chỉ có thể nhịn, nghiến răng nghiến lợi nói từng chữ: Cậu không biết đại trượng phu nhất ngôn cửu đỉnh sao.

Lúc này Ngô Tà xen vào: Vậy anh không biết con trai tôi mới 9 tuổi sao.

Cách đại trượng phu có phải còn hơi xa không.

Ngô Đồng lập tức phì cười, hắn thích nhất nhìn thấy ba mình bênh con, cho dù chỉ là giơ móng vuốt nhe răng dọa dẫm.

Tiểu ca cúi đầu ăn cơm coi như không nghe thấy, khuyên can và cãi nhau hắn đều không giỏi, vậy thì dứt khoát không tham gia.

Ăn sáng xong, cả nhóm thẳng tiến ra sân bay, Ngô Đồng cũng chưa ngông cuồng đến mức dám lái trực thăng vào Bắc Kinh, nhưng hắn cũng không bạc đãi bản thân, bao cả khoang hạng nhất còn mang theo sáu vệ sĩ và hai trợ lý.

Đây đều là chuẩn bị cho ba và cha Buồn, lần này vào kinh hắn có rất nhiều việc phải làm, e là không có cách nào đi cùng họ, mang thêm nhiều người hắn cũng có thể yên tâm.

Trương Hải Khách muốn đi theo hầu hạ tộc trưởng liền bị hắn một câu đuổi đi.

Trương Hải Hạnh là người của Uông gia.

Chỉ mấy chữ này đã khiến Trương Hải Khách lòng dạ rối bời, Ngô Đồng cảm thấy ông bác chắc là một thời gian dài nữa sẽ không đến làm phiền cha Buồn của hắn.

Họ đến Bắc Kinh vừa đúng giữa trưa, cùng Bàn Tử đến đón đi ăn một bữa cơm.

Ngô Đồng cho biết hắn đến Bắc Kinh còn có việc quan trọng phải làm, ba và cha Buồn liền giao cho chú Béo chăm sóc.

Bàn Tử vỗ ngực đảm bảo: Cháu trai lớn cứ yên tâm đi, nói đến ăn chơi thì chú Béo mày đây là dân chuyên nghiệp, đảm bảo chăm sóc hai ông bố của mày chu đáo.

Đối với Bàn Tử, Ngô Đồng yên tâm một trăm hai mươi phần trăm, nhưng dù sao cũng là thủ đô rồng rắn lẫn lộn, Bàn Tử không thể đắc tội với quá nhiều người.

Cho nên lại bảo thuộc hạ đến đón để lại một chiếc xe bảo mẫu và hai chiếc Mercedes Benz cho họ dùng, vệ sĩ và trợ lý cũng đều để lại, đánh nhau không được thì cũng có thể làm đàn em tùy tùng, thể diện của Ngô gia tiểu thái gia nhà ba hắn cũng nên được phô trương ra.

Người ta học tiết kiệm thì khó, học sa đọa thì nhanh.

Ngô Tà gần đây ở Hàng Châu đều sống như vậy, cũng không cảm thấy có gì không đúng, ngược lại khiến Bàn Tử ghen tị chết đi được.

Thiên Chân, cậu ra oai ghê nhỉ, vệ sĩ, trợ lý, xe bảo mẫu, đúng chuẩn con nhà giàu luôn.

Khí chất của Tiểu ca cũng khác hẳn, nói thế nào nhỉ.

Có một cái gì đó, một cái gì đó Aiya, Béo gia không hình dung được, tóm lại là cảm thấy rất quý giá, kiểu chạm vào một cái là phải đền rất nhiều tiền ấy.

Ngô Tà cười nói: Vậy cậu nói đúng rồi đấy, cả người Tiểu ca từ trên xuống dưới hơn năm mươi vạn đấy, tôi còn chưa có đãi ngộ này.

Lần này hai anh em chúng ta tính vào cậu hết nhé, có gì ngon gì vui cứ giới thiệu.

Hôm nay chi tiêu Tiểu ca nhà chúng ta thanh toán, cháu trai lớn của cậu đã đưa thẻ phụ cho anh ấy rồi.

Bàn Tử kinh ngạc kêu lên: Cháu trai lớn cũng quá đỉnh đi, đây là nuôi tay trộm mộ số một như hoàng tử hoàng gia à.

Ngô Tà nói: Còn không phải sao, cậu đừng nói, với nhan sắc và khí chất này của Tiểu ca, thật sự có chút phong vị của hoàng tử u sầu đấy, trước đây ngày nào cũng chui vào mộ cổ thật là lãng phí.

Bàn Tử tán thành gật đầu: Cái này mà để người trên giang hồ nhìn thấy chắc chắn rớt cằm, nhưng mà như vậy thì những chỗ Béo gia đã

chuẩn bị cũng không đi được rồi, hay là chúng ta đến Phan Gia Viên trước đi, xem cái cửa hàng mới mua của tôi ở đó.

Không phải Tiểu ca muốn tìm lại ký ức sao, xem nhiều đồ cổ biết đâu lại nhớ ra được cái gì.

Ngô Tà dò hỏi nhìn về phía Trương Khởi Linh: Tiểu ca, anh nói đi.

Có nơi nào muốn đi không.

Hay là chúng ta đến chỗ Bàn Tử xem bộ sưu tập của cậu ta trước.

Trương Khởi Linh gật đầu: Được.

Bàn Tử vui mừng vỗ tay một cái: Chốt, anh em mình thẳng tiến Phan Gia Viên.

Thiên Chân, cậu và Tiểu ca cũng xem giúp tôi, tìm vài món đồ tốt để trấn cửa hàng.

Mắt nhìn của tôi không được, đồ vật không có mùi đất thì căn bản không nhận ra.

Ngô Tà vỗ ngực nói không thành vấn đề, Tiểu Tam gia hắn xuống mộ không giỏi nhưng mắt nhìn vẫn không tồi, ít nhất trong việc giám định đồ cổ thì hơn Bàn Tử nhiều.

Cửa hàng của Bàn Tử cũng rất hoành tráng, nghe hắn nói đã chi hơn 50 triệu để mua.

Thiên Chân không khỏi tắc lưỡi, thủ đô thật đúng là tấc đất tấc vàng, cửa hàng này nếu ở Hàng Châu thì 8 triệu là kịch kim.

Thẩm mỹ của Bàn Tử không tồi, bên trong trang trí cổ kính, toàn bộ là đồ nội thất gỗ gụ, thật sự có chút phong vị.

Chỉ có cái bàn thờ kia có chút kỳ quái, lại được phủ vải đỏ lên.

Ngô Tà táy máy tay vén lên xem một cái, lập tức kinh hô.

Mẹ nó, tên mập chết tiệt, ngươi đặt ảnh con trai ta ở đây là có ý gì.

Bàn Tử vội vàng chạy qua giật lấy tấm ảnh: Trời ơi, Tiểu Thiên Chân, mau đặt Thần Tài của Béo gia xuống, tay sao mà táy máy thế.

Bàn thờ cũng có thể tùy tiện động vào à, Béo gia ta mà hao tài là tìm ngươi tính sổ đấy.

Ngô Tà né được Bàn Tử, nấp sau lưng Tiểu ca mách lẻo: Tiểu ca anh xem, hắn đặt ảnh anh và Đồng Đồng lên bàn thờ làm Thần Tài cúng bái.

Bàn Tử chột dạ cười làm lành: Cái này là ta đã báo cáo với cháu trai lớn rồi mà, Tiểu ca lúc đó anh cũng đồng ý rồi.

Ngô Tà lập tức vạch trần: Ngươi cứ bắt nạt Tiểu ca bây giờ mất trí nhớ, anh ấy sao có thể đồng ý yêu cầu quá đáng như vậy của ngươi, ảnh ta tịch thu, còn bày nữa là ta đập cái cửa hàng rách của ngươi.

Bàn Tử kêu rên: Thiên Chân ngươi học hư rồi, ngươi đây là moi tim gan của Béo gia ta mà, hôm nay ngươi không nhặt cho ta mấy món hời lớn thì không xong đâu.

Lát nữa chúng ta ra khu hàng rong đào bảo bối đi, ngươi đừng có mà lười biếng đấy.

Ngô Tà cười nói: Chuyện nhỏ không thành vấn đề, ta cũng chưa đi dạo Phan Gia Viên bao giờ, trước hết để Tiểu ca xem kho hàng của ngươi tìm cảm giác đã, lát nữa Tiểu Tam gia sẽ cho ngươi xem tài nghệ.

Bàn Tử hăng hái đem toàn bộ kho hàng ra cho hai vị chuyên gia giám định.

Kết quả Ngô Tà dễ dàng lôi ra bảy tám món đồ dỏm, sau đó Tiểu ca dùng Phát Khâu chỉ sờ một cái lại lôi ra thêm mấy món nữa.

Bàn Tử đau lòng đến sắp khóc, mấy thứ này có cái do chính hắn thu mua, cũng có không ít là mua từ các cửa hàng trong phố.

Mua phải đồ dỏm không chỉ tốn tiền, quan trọng hơn là mất mặt.

Nghĩ đến mấy thằng khốn bán đồ cho hắn không biết sau lưng cười nhạo hắn thế nào, Bàn Tử chỉ muốn ăn tươi nuốt sống người ta.

Mấy món đắt nhất này đều là mua từ cửa hàng của Tiết Ngũ, nếu đây không phải là hắn cố ý lừa đồng nghiệp thì ta ăn luôn cái bình hoa kia vào bụng, Thiên Chân cậu phải báo thù cho Béo gia, lát nữa ta đi đập sạp của hắn.

Ngô Tà nhíu mày: Ngành đồ cổ này trước giờ là mua đứt bán đoạn, cậu mua phải đồ dỏm cũng không trách người khác được, đây đều là quy tắc bất thành văn.

Cậu muốn vì chuyện này mà đi gây sự thì không có lý, hơn nữa còn mất mặt, vốn dĩ là chuyện ngậm bồ hòn làm ngọt, cậu không nói thì không ai biết.

Cậu mà làm ầm lên thì cả Phan Gia Viên đều cười nhạo, cậu không sợ mất mặt à.

Bàn Tử cười lạnh nói: Béo gia đương nhiên không thể nói là mua phải hàng giả từ chỗ hắn, cái lý này ta không hiểu sao.

Ta chỉ là đến chỗ hắn dạo chơi, thuận tiện giúp Tiết ngũ gia của hắn chống hàng giả, trong tiệm hắn có treo biển giả một đền mười đấy.

Cả cửa hàng toàn đồ dỏm còn không đền cả con gái ra à, vạch trần hắn chẳng phải là học tập Lôi Phong làm việc tốt sao.

Hắn phải cảm ơn chúng ta mới đúng.

Lần này Ngô Tà lại không phản bác, tuy rằng hành vi đến tận cửa

vả mặt này chính là khiêu khích, nhưng nếu hắn dám bán cho Bàn Tử một đống đồ dỏm thì chính là không có ý định làm bạn, vậy cũng không cần giữ thể diện cho hắn.

Tiết Ngũ người này hắn hình như có nghe Tam thúc nói qua, cũng là dân trộm mộ xuất thân, bằng thân phận Ngô gia tiểu thái gia của hắn thì không cần phải sợ.

Tam thúc tuy mất tích nhưng hắn còn có Nhị thúc, thân phận người thừa kế của Cửu Môn Ngô gia trong giới đồ cổ vẫn rất có sức dọa người.

Bàn Tử nói là làm, bảo tiểu nhị thu dọn đống đồ vỡ nát kia rồi dẫn Ngô Tà và Tiểu ca thẳng đến Thúy Minh Hiên.

Bàn Tử lúc ra cửa thì hùng hổ, nhưng vào Thúy Minh Hiên lại lập tức thay một bộ mặt tươi cười.

Tự nhiên nói với quản sự: Lão Lưu, mau ra đón khách quý, đây chính là Cửu Môn Ngô gia tiểu thái gia, ông cũng biết cửa hàng của tôi chẳng có món gì đáng để người ta để mắt tới, nên mới dẫn đến chỗ ông đây, lát nữa nhớ bảo Tiết ngũ gia mời khách đấy nhé.

Viên quản sự nhìn hai vị thiếu gia đi vào cùng Bàn Tử, tướng mạo anh tuấn, ăn mặc lịch sự, phía sau còn có mấy vệ sĩ, vừa nhìn đã biết là chủ không thiếu tiền.

Lập tức nịnh nọt chạy tới cúi đầu khom lưng, miệng còn liên tục cảm ơn Bàn Tử.

Vẫn là Béo gia đủ nghĩa khí, ngài yên tâm, nhất định sẽ tiếp đãi bạn của ngài chu đáo, tôi mới về một lô hàng tốt còn nóng hổi, tôi đi lấy ngay cho hai vị thiếu gia xem qua.

Lão Lưu này là bạn già theo Tiết Ngũ mười mấy năm, trước kia cũng từng xuống mộ.

Cửu Môn Ngô gia sao có thể không biết, cũng nghe tin đồn vỉa hè, nói Ngô gia Tiểu tam gia là một kẻ bất tài, con cừu béo thế này có thể xén lông một lần là ít nhất một năm không cần lo.

Còn về việc đắc tội Ngô gia thì cũng chẳng sao, từ sau khi Ngô Tam Tỉnh mất tích, Trường Sa đã loạn, Ngũ gia của họ cũng không ít lần làm chuyện ở bên đó.

Một Tiểu Tam gia, lừa thì cũng lừa rồi, mua phải đồ dỏm chỉ có thể tự nhận xui xẻo, Ngô gia cũng không thể không tuân thủ quy tắc.

Bàn Tử và Ngô Tà nhìn nhau cười, con cá này không phải đã cắn câu sao.

Chỗ này của hắn có ghi giả một đền mười, đồ vật mang ra khỏi cửa mới gọi là mua nhầm, bị người ta vạch trần tại trận thì phải làm theo luật, nói đền mười là phải đền mười.

Chỉ bằng hai ngón tay của Tiểu ca, sờ sờ khung cửa cũng biết là gỗ năm nào, hôm nay nói gì thì nói cũng phải lột của hắn một lớp mỡ.

Bên này Ngô Tà và Bàn Tử diễn kịch giả làm cậu ấm ăn chơi, bên kia Ngô Đồng lại đang cùng Ngô Nhị Bạch giả ngoan.

Hắn lần này đến Bắc Kinh chủ yếu là để kết giao với Giải Ngữ Hoa, nhưng hắn cũng biết, Tiểu Cửu gia đó có 180 cái tâm nhãn, nếu hắn tùy tiện đến cửa thì người ta chắc chắn không tin hắn.

Giải gia đến cả tiểu nhị và họ hàng Tiểu Cửu gia còn đề phòng khắp nơi, con trai của Ngô Tà đột nhiên tìm đến nói chuyện hợp tác, nếu hắn có thể tin thì đúng là gặp quỷ.

Hoa gia lại không giống ba Tà ngốc nghếch của hắn, làm không tốt hắn vừa nói ra thân phận đã có thể bị Tiểu Cửu gia xiên cho một phát.

Mà người có thể khiến Giải Vũ Thần tin tưởng vô điều kiện lại có thể làm người giới thiệu cho hắn không ai khác chính là Ngô Nhị

Bạch.

Chương 91

Với tư cách là người quản lý Mười Một Kho và một trong những người nắm quyền của Cửu Môn, Ngô Nhị Bạch và Tiểu Cửu gia vẫn luôn có liên hệ chặt chẽ.

Biết Ngô Đồng muốn kết giao với Tiểu Hoa, ông cũng đoán được đại khái ý đồ của hắn, cho nên khi Ngô Đồng nói nhờ ông làm người dẫn dắt, ông liền đồng ý ngay.

Ngô Nhị Bạch không muốn để Ngô Tà tiếp xúc với chuyện của Cửu Môn, nhưng ông cũng lo lắng sau này mình già đi, khả năng kiểm soát sẽ yếu đi.

Trong Cửu Môn, người muốn nuốt chửng Ngô gia cũng không ít, Ngô Đồng tuy lợi hại, nhưng thế lực phần lớn ở nước ngoài, chỉ sợ đến lúc đó nước xa không cứu được lửa gần.

Nếu có thể để hắn tham gia vào Cửu Môn, trở thành người cầm quyền của Ngô gia, vậy Ngô gia ít nhất còn có thể an ổn vài chục năm.

Ngô Nhị Bạch đối với Ngô Tà thật sự là thương đến tận xương tủy, thế hệ thứ hai hy sinh Ngô Tam Tỉnh, thế hệ thứ ba hy sinh Giải Vũ Thần, bây giờ đến cả thế hệ thứ tư ông cũng muốn đẩy Ngô Đồng ra, nhưng đối với Ngô Tà, ông vẫn luôn không nỡ lòng.

Lúc này Ngô Đồng chủ động đề nghị nhập cuộc, ông mừng không kể xiết, tối qua nhận được điện thoại liền hẹn Giải Vũ Thần hôm nay gặp mặt.

Tiểu Cửu gia nhận được điện thoại của Ngô nhị gia còn có chút kỳ quái, tuy rằng giữa họ liên hệ chặt chẽ, nhưng chuyện ăn cơm tán gẫu thì lại rất hiếm.

Gần đây cũng không có đại sự gì xảy ra, lời mời này có chút khó hiểu, nhưng đối với Ngô nhị gia, hắn là tôn kính từ tận đáy lòng.

Ngô và Giải hai nhà là họ hàng, hắn có thể ngồi vững trên cái ghế gia chủ này cũng nhờ Ngô gia giúp đỡ không ít, tuy rằng xung quanh hắn toàn đầu trâu mặt ngựa, nhưng Ngô nhị thúc thì hắn vẫn tin tưởng được.

Nếu đã đoán được Ngô nhị gia tìm hắn có chính sự, hắn cũng không hẹn ở bên ngoài, dứt khoát mở tiệc tại nhà cũ của Giải gia.

Lát nữa có chuyện gì cũng tiện nói, hắn ở nhà cũ có một gian mật thất đặc chế, nói chuyện ở đó không cần lo bị nghe lén.

Cho nên Ngô Đồng và Ngô Nhị Bạch gặp nhau xong liền cùng đến nhà cũ của họ Giải.

Ngô Đồng còn tranh thủ thời gian đổi với hệ thống một khối Kỳ lân kiệt ngàn năm, tốn hết của hắn 8000 điểm tích lũy, đắt thì thật đắt, nhưng vì Hoa gia cũng đáng.

Thứ này không chỉ có thể khắc chế những thứ dạng sợi ở núi Tứ Cô Nương, mà đối với các loại côn trùng trong mộ đều có hiệu quả kỳ diệu.

Ngay cả trong nguyên tác, ba hắn tìm chết hấp thu pheromone, cũng là nhờ đã ăn Kỳ lân kiệt ở Lỗ Vương Cung, nếu không đã sớm toi đời.

Ba hắn không chỉ tự mình thích tìm chết mà còn đặc biệt hại đồng đội, nếu sau này Hoa gia có khả năng sẽ cùng ba hắn xuống mộ, vậy vẫn là sớm chuẩn bị thì hơn.

Thiết Tam Giác đều có hào quang nhân vật chính che chở, Tiểu Hoa thúc thúc đáng thương của hắn lại chẳng có gì cả.

Giải đương gia số nhọ của Đạo Mộ Bút Ký, một người kiếm tiền

năm người tiêu, vì ba hắn mà móc tim móc phổi còn bỏ tiền, kết quả toàn bộ lương tâm của ba hắn đều cho cha Buồn, thật quá bi thảm.

Cẩn thận nghĩ lại, thao tác này của ba hắn cũng đủ đểu, lừa tiền bạn trai cũ nuôi mình và bạn trai hiện tại, làm vậy quá không đàng hoàng đi.

Lần này có hắn ở đây, chắc chắn không thể để Giải Cửu gia lại trở thành Giải Ngữ Hoa, nhưng tình nghĩa vào sinh ra tử cùng ba hắn thì trả thế nào đây.

Hay là, cha nợ con trả.

Với nhan sắc của Tiểu Hoa thúc thúc, hắn lấy thân báo đáp cũng được.

Hoa gia: Ngươi nguyện ý chứ lão tử còn không muốn đâu.

Không thì ghép cho ta một lão già không chết được như Gấu chó, không thì là một thằng nhóc vắt mũi chưa sạch, lão thì hơn trăm tuổi, nhóc thì mới chín tuổi, tìm cho ta một người tuổi tác tương đương khó vậy sao.

Tác giả: Đoạn Minh Tề được không.

Tuổi tác tương đương.

Hoa gia:.

Ta cứ phải dính vào tiện nhân sao.

Ba thằng này có thằng nào không tiện không.

Lúc Giải Vũ Thần nhìn thấy Ngô Nhị Bạch thì có hơi kỳ lạ, ngoài Nhị Kinh thường đi theo bên cạnh ra lại còn có thêm một đứa bé.

Chẳng lẽ đây là đứa con trai mà Ngô Tà mới nhận về năm ngoái.

Nhưng chuyện nhà khó nói, không tiện hỏi nhiều, anh chỉ hàn

huyên vài câu rồi dẫn họ vào mật thất.

Sau khi đi qua liên tiếp mấy trạm kiểm soát, ngay cả Nhị Kinh cũng phải ở lại bên ngoài, trong mật thất chỉ còn lại ba người Ngô Nhị Bạch, Ngô Đồng và Giải Vũ Thần.

Lúc này Ngô Nhị Bạch mới lên tiếng: Tiểu Hoa, đây là cháu trai của ta, tên Ngô Đồng, con của Ngô Tà.

Cậu nhóc ngoan ngoãn cất tiếng gọi: Chào chú Tiểu Hoa.

Giải Vũ Thần thoáng sững sờ, anh đã nhiều năm không gặp Ngô Tà, đứa bé này cười lên trông rất giống Ngô Tà hồi nhỏ.

Hồi đó anh gầy yếu lại hay khóc, còn Ngô Tà thì lại rất thích cười, luôn bảo vệ và chọc anh vui, nụ cười đó giống hệt đứa bé này, rất trong trẻo, rất ấm áp, tựa như ánh mặt trời.

Giải Vũ Thần xoa xoa mái tóc mềm mại của Ngô Đồng, cười rất dịu dàng: Tên là Đồng Đồng đúng không.

Ông Hai nói cháu lợi hại lắm đấy.

Vừa nói anh vừa tháo mặt dây chuyền ngọc trên cổ mình đeo cho Ngô Đồng.

Ngô Nhị Bạch vội vàng ngăn lại: Đây không phải là lễ bái sư mà Hồng Nhị gia tặng cho cậu năm đó sao, cậu đã đeo gần hai mươi năm rồi, sao có thể cho nó được.

Giải Vũ Thần cười nói: Chú Hai trí nhớ tốt thật, đúng là miếng ngọc đó.

Năm đó lúc cháu bái sư cũng trạc tuổi Đồng Đồng, bây giờ cháu đã lớn rồi, cho cháu trai của cháu đeo là vừa đẹp.

Mặt trang sức này là một khối ngọc ấm màu đỏ được điêu khắc thành hình hoa hải đường, màu sắc ôn nhuận, chất ngọc trong suốt,

vừa nhìn đã biết là hàng hiếm có.

Đặc biệt là khi nghĩ đến việc mặt trang sức này đã sớm chiều bầu bạn với Giải Vũ Thần gần hai mươi năm, Ngô Đồng lại càng thích mê.

Cậu nhóc vuốt ve mặt dây chuyền ngọc, vui vẻ ra mặt.

Ba cậu gọi là Đồng Đồng thì cậu sẽ nói ghê chết đi được, không cho gọi. cha Buồn gọi thì cậu sẽ nhăn mặt chê ấu trĩ, sao đến lượt Hoa gia gọi lại dễ nghe như vậy nhỉ, chẳng lẽ đây là tình yêu.

Vừa rồi ở cửa cậu nhìn Giải Vũ Thần đến ngây người, Hoa gia này quả thật là tuyệt sắc nhân gian, nếu không phải phần cứng của cậu không đạt chuẩn thì cậu đã muốn Ặc, vẫn là đừng nghĩ nữa, còn lâu cậu mới làm gì được, cứ lo chuyện trước mắt đã.

Hệ thống lặng lẽ cà khịa: Tình yêu cái con khỉ, giá trị rung động không đổi mà giá trị hứng thú tăng hai mươi điểm, cái này đến mê trai còn chẳng tính, thuần túy là thấy đồ chơi mới nên muốn chơi chết người ta.

Ngô Đồng không biết hệ thống đang phỉ báng tình cảm chân thành của mình, lúc này chú Tiểu Hoa đã tặng cho cậu bảo bối bên người, vậy cậu cũng phải nhanh chóng đáp lễ mới được.

Cậu nhóc lôi một cái hộp từ trong cặp sách nhỏ ra ôm vào lòng, giả vờ ngại ngùng nói: Đây là quà con chuẩn bị cho chú Tiểu Hoa, nhưng mà mùi vị có thể không được ngon lắm, chú Tiểu Hoa có chê không ạ.

Giải Vũ Thần vừa thấy dáng vẻ ngây thơ đáng yêu của cậu thì lập tức tan chảy, liên tục lắc đầu tỏ ý chắc chắn sẽ ăn, khẳng định không chê.

Tiểu Cửu gia trong lòng đã quyết, dù có khó ăn đến đâu cũng phải

nuốt vào, tuyệt đối không thể làm cháu trai nhỏ buồn lòng.

Ngô Nhị Bạch nghe giọng điệu trà xanh của cậu nhóc thì thầm thắp cho Giải Vũ Thần một nén nhang.

Vẫn còn quá trẻ, xem ra Tiểu Hoa sắp gặp xui rồi, nghe cái giọng của nhãi con này, mùi vị của thứ trong hộp chắc cũng chẳng khá hơn phân là mấy.

Để trấn an cậu bé, Giải Vũ Thần đưa tay mở hộp rồi định nhét thứ bên trong vào miệng.

Kết quả vừa nhìn đã ngây người, một khối đen sì như vỏ cây, nhìn hơi giống bánh quy nướng cháy.

Điều này đối với Hoa gia mắc bệnh sạch sẽ mà nói thì thật sự hơi khó xử.

Ngô Đồng ôm hộp, mắt long lanh nhìn anh, như thể nếu anh không ăn thì giây tiếp theo đứa bé sẽ khóc ngay lập tức.

Hoa gia chỉ có thể cắn răng nhắm mắt nhét thứ đó vào miệng.

Trong nháy mắt, một cảm giác vừa chua vừa hôi vừa đắng ập đến, mà cái của nợ này vừa vào miệng đã tan thành nước trôi tuột xuống cổ họng, anh muốn nhổ cũng không được, chỉ có thể vội vàng vớ lấy ly trà trên bàn tu ừng ực hai ngụm, cuối cùng mới đè nén được cơn buồn nôn.

Ngô Nhị Bạch nhìn bộ dạng của Tiểu Hoa mà thầm cười trong bụng, đã sớm nói với cậu ta rằng con trai của Ngô Tà không phải là một đứa trẻ bình thường mà vẫn còn mắc bẫy, lần này thì có được bài học rồi nhé.

Nhưng Ngô Nhị Bạch vẫn nghiêm mặt quở trách Ngô Đồng: Hồ đồ, đùa cũng phải có giới hạn chứ, con cho chú Hoa của con ăn cái gì vậy.

Ngô Đồng vẻ mặt vô tội nói: Đâu có gì đâu ạ, chỉ là một miếng Kỳ lân kiệt ngàn năm thôi, thứ đó tốt lắm, chỉ là mùi vị không ngon.

Ba con lúc trước ăn cũng chê lên chê xuống, sau này gặp phải cổ thổi với Thi biệt vương đều nhờ nó mới giữ được mạng đó.

Giải Vũ Thần kinh ngạc thốt lên: Kỳ lân kiệt ngàn năm.

Năm đó Trương Đại Phật gia ở Tân Nguyệt Phạn Điếm điểm ba ngọn thiên đăng, một trong những dược liệu đấu giá được chính là Kỳ lân kiệt, cháu lấy cái này ở đâu ra vậy.

Ngô Đồng thản nhiên đáp: Đấu giá ở chợ đen ngầm bên Mỹ.

Ba con ăn một miếng rồi, thể chất của con đặc thù nên thứ này cũng vô dụng, nghe nói chú Tiểu Hoa lúc trẻ đã phải gánh vác gia tộc, sống không dễ dàng, ăn cái này có thể cải thiện thể chất, không nói là bách độc bất xâm thì cũng gần như vậy.

Giải Vũ Thần nhíu mày: Thứ này quý giá quá, món nợ ân tình này chú không cách nào trả nổi.

Ngô Đồng cười nói: Con biết ngay nói thật chú Tiểu Hoa chắc chắn sẽ không nhận, nên mới lừa chú ăn trước, mùi vị của nó không ngon đâu, chú không trách con là được rồi ạ.

Ngô Nhị Bạch cũng khuyên: Tiểu Hoa, không cần khách sáo với nó, nó nhiều đồ tốt lắm, cho cậu cái gì thì cậu cứ nhận đi.

Giải Vũ Thần chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu, ăn cũng ăn rồi, lại không nôn ra được, sau này có đồ tốt gì thì để dành cho Đồng Đồng là được.

Anh lại kéo Ngô Đồng qua xoa đầu nựng má, cháu trai nhỏ này vừa đáng yêu lại còn hào phóng với anh như vậy, muốn không thích cũng khó.

Ngô Đồng dựa vào lòng Giải Vũ Thần giả vờ ngoan ngoãn, mặt cười toe toét như mèo con trộm được cá khô.

Trên người chú Tiểu Hoa vừa thơm vừa mềm, thật thoải mái, thật muốn ngày nào cũng được chú cưng nựng, Ngô Đồng có chút hối hận vì đã đến quá muộn.

Ngô Nhị gia trong lòng trợn trắng mắt, lại thêm một đứa bị nhãi con này lừa cho quay cuồng.

Lão nào tin được đứa cháu lòng dạ đen tối nhà mình lại làm ăn thua lỗ, đến cả Kỳ lân kiệt quý giá như vậy cũng cho đi, không biết đang tính kế lừa Tiểu Hoa thế nào nữa đây.

Chương 92

Ngô Nhị Bạch ho nhẹ một tiếng, cắt ngang hai chú cháu đang tình thương mến thương, thúc giục Ngô Đồng: Nhanh nói chuyện chính đi, thời gian của ta rất quý báu, ngày mai còn phải về Hàng Châu.

Dù sao gần đây con cũng phải ở lại Bắc Kinh, lần này cũng coi như nhận mặt rồi, đợi chú Tiểu Hoa của con có thời gian thì lại đến tìm nó chơi.

Giải Vũ Thần nghi hoặc hỏi: Lần này lại là Đồng Đồng tìm chú có việc sao.

Cháu cứ nói đi, chỉ cần chú làm được thì nhất định sẽ cố gắng hết sức.

Ngô Đồng vội vàng chui ra khỏi lòng Giải Vũ Thần, tự mình ngồi trên ghế, nghiêm mặt nói: Chuyện con sắp nói rất quan trọng, chú Tiểu Hoa không được coi là trò đùa của trẻ con.

Giải Vũ Thần thấy cậu như vậy cũng vội thu lại nụ cười, trịnh trọng gật đầu.

Thế là Ngô Đồng đem chuyện của Uông gia, Trương gia và Cửu Môn kể lại một lần cho Tiểu Hoa.

Những điều Ngô Đồng kể thật khó tin, Giải Vũ Thần nghe mà liên tục nhíu mày, ngay cả Ngô Nhị Bạch cũng chau mày, lão không ngờ Ngô Đồng đã tìm hiểu sâu đến mức này, có rất nhiều chuyện ngay cả lão cũng không biết.

Giải Vũ Thần cũng không ngờ thế hệ trước lại có nhiều chuyện như vậy, tuy anh biết một ít, nhưng so với những gì Ngô Đồng nói thì chỉ là phần nổi của tảng băng chìm, không ngờ bên trong lại có nhiều

ẩn tình đến thế.

Cả hai đều kinh ngạc trước mạng lưới tình báo của Ngô Đồng, phần lớn những chuyện này họ cũng đều biết, nên có thể khẳng định Ngô Đồng không nói bừa.

Nhưng tài liệu về Uông gia thì họ gần như trống trơn, chỉ cảm giác được có một thế lực như vậy đang khuấy đảo bên trong.

Ngô Nhị Bạch không nhịn được hỏi: Chuyện về Uông gia và Trương gia, con điều tra từ đâu ra vậy.

Hai gia tộc này gốc rễ sâu rộng, ngay cả ta cũng chỉ biết có hai thế lực này, cụ thể thì một người cũng chưa từng gặp.

Ngô Đồng cười nói: Hắc phi tử của Uông gia thì con chưa gặp, nhưng Trương gia thì Ông Hai hẳn là quen thuộc mới đúng.

Trương gia Đông Bắc truyền thừa ngàn năm, tùy tiện một người ra ngoài đều là nhân tài kiệt xuất, năm đó có Trương Đại Phật gia và phó quan Trương Nhật Sơn, còn có Người câm họ Trương trên giang hồ, bọn họ đều là người của Trương gia.

Giải Vũ Thần nói: Không phải nói Uông gia hoạt động thường xuyên sao, sao lại không bắt được người.

Bọn họ lợi hại hơn Trương gia à.

Ngô Đồng lắc đầu: Cũng không hẳn, về thân thủ thì bọn họ không bằng Trương gia.

Nhưng Uông gia lợi hại ở chỗ tính toán và thuật khống chế người, cái gọi là Hắc phi tử, chính là dùng một loại rắn lông đen chui vào cơ thể người, biến người đó thành con rối.

Nếu không kích hoạt rắn lông đen, người đó có thể không khác gì người thường, rất khó bị phát hiện trong đám đông.

Sự truyền thừa của Trương gia là huyết mạch, có thể phân biệt qua Phát khâu chỉ, máu Kỳ lân, và các đường võ công quen thuộc.

Còn sự truyền thừa của Uông gia là tư tưởng, ai đồng ý với lý niệm của họ, trải qua khảo nghiệm thì chính là người của Uông gia.

Không có đặc điểm rõ ràng cũng không có chiêu thức cố định, thậm chí rất nhiều người là do họ xúi giục từ các gia tộc khác.

Thân thể là của nhà khác nhưng tư tưởng là của Uông gia, phân biệt vô cùng khó khăn, thứ họ giỏi nhất chính là thẩm thấu.

Năm đó Trương Đại Phật gia ở Trường Sa tàn sát người trong Cửu Môn, chính là vì phát hiện Cửu Môn đã bị Uông gia thẩm thấu hoàn toàn, nếu không phân biệt được, chỉ có thể giết sạch là xong.

Ngô Nhị Bạch nghe vậy liền nhíu mày thật sâu: Năm đó ông cố của con vẫn luôn canh cánh chuyện này trong lòng, hóa ra lại có nhiều nội tình như vậy sao.

Nhưng làm sao con biết được, lúc đó ngay cả ông nội con còn chưa ra đời.

Giải Vũ Thần cũng nhíu mày nhìn cậu, đứa cháu này có phải yêu nghiệt quá không, những chuyện này đừng nói là anh, e rằng ngay cả Nhị gia cũng không biết nhiều bằng đứa bé này.

Ngô Đồng giải thích: Có một phần lớn là con mới biết hôm qua, một nhánh tộc nhân của Trương gia ở hải ngoại đã tìm đến, người đó tên là Trương Hải Khách.

Hắn muốn mượn sức của con để đối phó Uông gia, đưa cho con một ít tài liệu xem như thành ý hợp tác.

Còn một phần là do Trần Văn Cẩm nói với con ở Vẫn ngọc, cộng thêm một vài suy đoán của con, chắc cũng không sai biệt lắm.

Ngô Nhị gia gật đầu không nói gì: Vậy con định thế nào.

Muốn hợp tác với Trương gia sao.

Ngô Đồng quả quyết nói: Muốn chứ, Uông gia đang tính thôn tính toàn bộ Cửu Môn.

Nếu để chúng lớn mạnh, ba con và Ngô gia đều sẽ gặp nguy hiểm.

Con muốn mượn tay Trương gia dọn dẹp sạch sẽ Uông gia trước, nhưng hôm qua con chưa đồng ý.

Trương Hải Khách vì để mê hoặc Uông gia đã phẫu thuật gương mặt mình giống hệt ba con, con nhìn ngứa mắt nên đã đánh cho hắn một trận.

Ông Hai và chú Tiểu Hoa cũng phải cẩn thận, hắn bắt chước ba con rất giống, đừng để bị hắn lừa.

Giải Vũ Thần nhìn vẻ mặt tức giận của cậu nhóc mà thấy buồn cười, vừa rồi còn cao đàm khoát luận, bày mưu tính kế, mới đó đã ra dáng trẻ con.

Khuôn mặt bánh bao này thật sự quá đáng yêu, thế là Hoa gia cố tình trêu cậu: Vậy làm sao bây giờ.

Chú Tiểu Hoa và ba cháu ở chung không lâu, chú cũng không phân biệt được a.

Ngô Đồng nghiêm túc nói: Đương nhiên là nhìn vào mắt ạ, Trương Hải Khách là một lão già hơn trăm tuổi, vẻ tang thương trong mắt không thể nào che giấu được.

Ba con thì khác, ánh mắt trong veo đến độ ngốc nghếch, đặc biệt dễ phân biệt.

Giải Vũ Thần lập tức cười phá lên, anh mỗi năm đều xem ảnh của Ngô Tà, từ mà cháu trai nhỏ dùng quả là quá chính xác, trong veo ngốc

nghếch.

Ha, nếu là người chưa từng gặp Ngô Tà chắc chắn không thể hiểu được đây là loại ánh mắt gì.

Ngô Nhị Bạch cũng nhếch mép, miêu tả cũng chuẩn đấy, cái mông của thằng nhóc này lại ngứa rồi.

Nhưng lão vẫn dặn dò: Nếu người của Trương gia không đáng tin thì sao còn muốn hợp tác.

Không sợ bọn họ phản bội sao.

Ngô Đồng cười gian xảo: Chuyện quan trọng nhất của Trương gia họ ngoài việc lật đổ Uông gia chính là nghênh đón tộc trưởng về nhà.

Nếu họ không biết điều, con sẽ đổi họ của tộc trưởng nhà họ thành họ Ngô, hì hì, cha Buôn của con đồng ý rồi.

Ngô Nhị Bạch cạn lời, thằng nhóc Tiểu Tà này làm thế nào vậy, đối xử tốt với Người câm họ Trương như thế, còn bắt con trai nhận hắn làm cha nuôi.

Chẳng lẽ là vì Trương gia.

Không thể nào, Tiểu Tà không có cái đầu đó, nếu nói là đứa nhóc ranh ma này thì có khả năng, nhưng mà quá vô sỉ rồi.

Ba người đang trò chuyện thì điện thoại của Ngô Đồng liên tục nhận được tin nhắn.

Cậu vừa xem vừa hỏi Giải Vũ Thần: Chú Tiểu Hoa có biết Tiết Ngũ của Thúy Minh Hiên không.

Là người thế nào ạ.

Giải Vũ Thần tò mò: Sao lại hỏi hắn.

Trước đây cũng xuất thân từ nghề trộm mộ, sau này mở cửa hàng

đồ cổ, trong giới đồ cổ Bắc Kinh cũng thuộc hạng hai đi.

Chú không có giao tình với hắn, nhưng hắn cũng không dám đắc tội chú, có vấn đề gì sao.

Ngô Đồng lướt tin nhắn, thản nhiên đáp: Không có chuyện gì lớn, ba con đang đập phá cửa hàng của hắn.

Nếu chú Tiểu Hoa không có giao tình với hắn thì không cần nương tay.

Ngô Nhị Bạch nhíu mày: Con cũng vừa phải thôi, Tiểu Tà trước kia không gây chuyện, từ khi có con thì nó không lúc nào yên.

Nó yên lành đi đập cửa hàng người ta làm gì.

Ngô Đồng vừa nhắn tin vừa trả lời: Ba con là người thế nào ngài còn không biết sao, trượng nghĩa nhất.

Vệ sĩ nói là chú Béo bị thiệt ở chỗ Tiết Ngũ, ba con đi đòi lại công bằng.

Nhưng thằng khốn đó cũng đáng đời, chú Béo đã xưng danh hiệu Tiểu thái gia của Ngô gia rồi mà hắn còn dám lấy một đống đồ giả ra.

Đây là không coi Ngô gia chúng ta ra gì, dạy dỗ hắn một trận cũng không oan.

Giải Vũ Thần khẽ nhíu mày: Lý lịch của Tiết Ngũ đó không sạch sẽ, hay để chú cho người của Giải gia qua đó một chuyến, đừng để Ngô Tà bị chơi xấu.

Ngô Đồng vội vàng từ chối: Không cần đâu ạ, bên cạnh ba con có không ít vệ sĩ, đều là cao thủ một chọi mười, cùng lắm thì còn mang theo súng nữa.

Chỉ cần ba con không nhất quyết xông lên tự mình ra tay thì một sợi tóc cũng không mất.

Ngô Nhị Bạch không đồng tình: Đây là Bắc Kinh không phải Hàng Châu, con bảo vệ sĩ của con cũng thu liễm một chút, ở nơi đông người mà động súng không phải chuyện đùa, lý lịch của chính con cũng không sạch sẽ đến thế đâu.

Ngô Đồng bĩu môi: Ông Hai nói gì vậy, lý lịch của con làm sao mà không sạch sẽ.

Ngô Nhị Bạch cười nhạo: Con đừng có ở đây giả vờ ngoan với Tiểu Hoa, súng ống đạn dược mà Giải gia đang dùng bây giờ đều là hàng của con, con còn giả vờ làm dân lành với ta à.

Ngô Đồng tức thành cá nóc, cậu còn muốn lợi dụng thân phận trẻ con để ăn đậu hũ của Hoa gia thêm chút nữa, sao ông Hai này lại lật hết bài của cậu ra vậy, lần sau giao súng ống đạn dược cho lão sẽ bỏ thêm chuột vào.

Giải Vũ Thần nhìn một già một trẻ đấu võ mồm mà cười rạng rỡ, ôm lấy Ngô Đồng, vuốt ve mái tóc mềm mại của cậu nói: Đồng Đồng lợi hại là chuyện tốt, sau này chú còn phải nhờ cậy cháu nhiều.

Nhưng ở Bắc Kinh động súng thật sự không được, dân không đấu với giàu, thương nhân không đấu với quan, một khi báo công an thì sẽ không dễ giải quyết.

Ngô Đồng ngoan ngoãn gật đầu: Vậy được rồi, con bảo vệ sĩ thu liễm một chút.

Nói xong, bàn tay nhỏ bé của cậu bay lượn trên bàn phím.

Ngô Nhị Bạch thấy cậu chịu nghe khuyên cũng thở phào nhẹ nhõm.

Đứa bé này cái gì cũng tốt, có tầm nhìn đại cục, cũng biết tiến biết lùi, nhưng cứ dính đến chuyện của ba nó là lại không có giới hạn, chuyện gì cũng dám làm.

Tiếc là Ngô Nhị Bạch yên tâm quá sớm, cái gọi là thu liễm một chút của Ngô Đồng thật sự chỉ là một chút.

Cũng chỉ là khác biệt giữa việc chém người thành mười khúc và chém thành tám khúc mà thôi.

Dám động dao với ba cậu mà còn muốn toàn thân trở ra.

Mơ đi.

Bên phía Ngây thơ vốn chỉ định lừa Tiết Ngũ một ít đồ để trút giận cho Bàn Tử, không ngờ Tiết Ngũ đó lại là kẻ to gan, dám động đến người thừa kế của Ngô gia.

Viên quản sự họ Lưu cũng là người khôn lỏi, đơn hàng lớn thế này gã không dám đụng vào, Ngô gia không động đến Tiết Ngũ thì chưa chắc gã họ Tiết sẽ không trút giận lên một quản sự nhỏ như gã, nên gã trực tiếp mời mấy người vào sân sau.

Ở đó cũng có mấy người trong nghề đang chọn hàng, Tiết ngũ gia ngồi vắt vẻo trên ghế uống trà.

Hôm nay cũng thật trùng hợp, vừa lúc có bảo bối mới từ phía dưới đưa lên, đều là đồ tốt thời nhà Đường, thứ này trong giới cũng không thấy nhiều.

Nên hắn đã hẹn mấy người trong nghề dám chơi hàng nóng đến xem, vừa để bán hàng vừa để khoe khoang.

Nếu là ngày thường thì hắn cũng không ở trong tiệm.

Thấy lão Lưu dẫn người vào, Tiết Ngũ khẽ nhíu mày, cái sân sau này không phải là mèo chó nào cũng vào được, nếu không có bối cảnh thì có tiền cũng vô dụng.

Không đợi hắn hỏi, lão Lưu vội vàng giải thích: Ngũ gia, đây là Tiểu tam gia của Ngô gia trong Cửu Môn, mấy món đồ ngoài cửa

hàng của chúng ta ngài ấy đều không vừa mắt, ngài xem Tiết Ngũ vừa nghe đã hiểu ra, đây là con cừu béo tự dâng đến cửa.

Chương 93

Thời Ngô Tam Tỉnh còn đắc thế, hắn đã phải chịu không ít ấm ức, bây giờ tên thổ phỉ đó không còn, người thừa kế Ngô gia lại tự động đưa đến cửa chờ bị làm thịt, đây là lúc Tiết Ngũ hắn được nở mày nở mặt rồi.

Nghĩ đến đây, Tiết Ngũ lập tức nhiệt tình chắp tay: Ây da, thật là khách quý hiếm gặp, Ngô gia của Cửu Môn, trong giới đồ cổ ai mà không biết.

Hôm nay cậu Ngô đến cửa thật khiến cho tiệm nhỏ của tôi rồng đến nhà tôm.

Xung quanh mấy người đang chọn hàng nghe vậy cũng đều dừng tay, cười chắp tay với Ngô Tà, đều có ý hóng chuyện.

Tiểu tam gia của Ngô gia này nổi tiếng là phế vật trong giới, cửa hàng nhà mình cũng chưa đến vài lần, bây giờ Ngô Tam Tỉnh mất tích, cậu ta lại đâm đầu vào địa bàn của Tiết Ngũ, lát nữa chắc có kịch hay xem đây.

Ngô Tà không để ý đến những ánh mắt không mấy thiện cảm đó, nghề này từ trước đến nay luôn đặt lợi ích lên hàng đầu.

Tiết Ngũ bôi nhọ Ngô gia họ hóng chuyện, cậu bôi nhọ Tiết Ngũ họ vẫn hóng chuyện, thói xấu xu nịnh kẻ mạnh, giẫm đạp kẻ yếu này chẳng có gì đáng để tâm.

Mấy vệ sĩ đều bị giữ lại bên ngoài, ngoài Thiết Tam Giác ra chỉ có trợ lý riêng mà Ngô Đồng phái cho ba cậu đi theo vào.

Tiết Ngũ đánh giá mấy người, trong lòng mừng như nở hoa.

Vương Bàn Tử thì hắn nhận ra, thân thủ trông có vẻ ì ạch, xuất

thân từ Mô Kim Hiệu Úy, chiêu thức toàn là đường phố, không có thế lực gì phía sau.

Người mặc áo sơ mi đen kia vừa nhìn đã biết là một cậu ấm, trông tuấn tú, ăn mặc sành điệu, trên cúc áo còn nạm kim cương.

Chắc là một tên phú nhị đại chơi cùng với tên phá gia chi tử của Ngô gia, loại cừu béo này hắn thích nhất.

Người còn lại mặc sơ mi trắng, thắt cà vạt, đeo kính gọng vàng, hơi cúi đầu, thái độ cung kính, chắc là tùy tùng trợ lý gì đó.

Toàn là những kẻ dễ đối phó, không có một cái xương cứng nào.

Sau khi đánh giá xong, Tiết Ngũ càng thêm yên tâm, ra hiệu cho lão Lưu dọn đồ từ kho ra.

Hắn còn lén ra hiệu bằng mắt, lão Lưu khẽ gật đầu, liên tiếp dọn mấy rương đồ từ nhà kho ra đặt lên bàn dài.

Ngô Tà nhìn những thứ họ bày ra mà khóe miệng giật giật, mẹ nó thật sự coi mình là thằng ngốc à.

Mấy thứ này đến hàng nhái cao cấp còn không tính, giả đến mức dở khóc dở cười.

Họa tiết sứ Thanh Hoa đời Nguyên lại được nung trên chiếc cốc chân cao theo kiểu dáng giữa đời Đường là sao.

Đĩa sứ men hồng thời Ung Chính còn thiếu cả dấu đáy.

Còn cái bát quân diêu kia, so với cái bát ăn mì của Vương Minh thì chỉ thiếu mỗi dòng chữ dùng được trong lò vi sóng.

Ngô Tà che mặt, dù cậu muốn giăng bẫy thì cũng không thể làm mất mặt Ngô gia quá, nếu cậu trả tiền cho mấy món đồ nát này thì quá hạ giá.

Ngô Tà giũ một bức tranh cổ có phong cách nhà Minh nhưng lại

đóng dấu ấn đời Đường, cười lạnh: Ông chủ Tiết, ý ông là gì đây.

Dù gì Ngô Tà tôi cũng xuất thân từ gia đình chuyên về đồ cổ, bày ra đống đồ nát này là làm bẽ mặt ai vậy.

Nếu ông không có đồ tốt thì chúng tôi đổi quán khác, người anh em này của tôi một cái quần đã hai mươi vạn rồi, ông sợ chúng tôi không trả nổi tiền sao.

Tiết Ngũ cũng không nghĩ mấy thứ này có thể lừa được Ngô Tà, hắn vốn định bôi nhọ Ngô gia.

Bây giờ Ngô Tà đã chỉ ra, hắn cũng không giận, cười nhận lỗi: Ây u, xem chuyện này kìa, lão Lưu già cả mắt mờ lấy nhầm đồ rồi.

Nói rồi lại giả vờ mắng lão Lưu: Mù mắt chó của mày rồi à, mấy thứ lừa người ngoại đạo này mà cũng dám cho Tiểu tam gia xem sao.

Mau mở cái kho phía tây ra, lần này mà còn lấy nhầm nữa tao lột da mày.

Lão Lưu đó cũng vội vàng nhận sai: Xin lỗi, xin lỗi, là lão già này lấy nhầm, Tiểu tam gia đừng trách.

Vừa nói vừa gom đống đồ nát xuống đất, rồi lại từ một căn phòng khác dọn đồ ra.

Ngô Tà lướt qua vài lần rồi khẽ gật đầu, lần này đồ lấy ra có thật có giả, nhưng dù là đồ giả cũng là hàng nhái cao cấp mà người thường không phân biệt được.

Mấy bức tranh cổ đều được làm từ tranh thật tách lớp, dù là người trong nghề không có mười năm tám năm kinh nghiệm cũng không phân biệt nổi.

Tiết Ngũ thấy Ngô Tà gật đầu thì thầm cười khẩy trong lòng, loại gà mờ giả vờ chuyên nghiệp này là dễ đối phó nhất.

Nói cậu ta không biết thì cậu ta cũng nói được vài điều, mà nói cậu ta biết thì cũng chỉ biết sơ sơ.

Trước tiên cho cậu ta xem vài món hàng giả, sau đó khen cậu ta là người trong nghề, rồi lại đưa ra vài món hàng nhái cao cấp, chắc chắn sẽ mắc bẫy.

Ngô Tà nhìn vẻ mặt đắc ý của Tiết Ngũ liền đoán được suy nghĩ của hắn, dù gì cậu cũng làm trong nghề này, mánh khóe bên trong cậu cũng rõ.

Ngô Tà xem xét một hồi lâu, cuối cùng cầm lấy một hũ đựng trà bằng sứ Thanh Hoa đời Nguyên, ngắm nghía trong tay, sau đó thản nhiên nói: Men sứ trắng mịn ánh xanh, mây như ý phối hợp với hoa văn sen cá tảo, đồ vật giữa đời Nguyên, cũng có chút thú vị đấy.

Sau đó lại cười hỏi Trương Khởi Linh: Tiểu ca, anh xem cái này thế nào.

Trương Khởi Linh liếc qua: Nhà Tống không có đồ lớn, sứ đời Nguyên lấy hình dáng to lớn, dày dặn làm đẹp, cái này quá nhỏ, bình thường.

Ngô Tà phì cười, nói với Tiết Ngũ: Anh em của tôi nhà cũng có không ít đồ tốt, đặc biệt thích sứ Thanh Hoa đời Nguyên.

Nhưng người ta có mấy cái vại rồng ba thước lận, cái của ông đây không lọt vào mắt được đâu.

Lúc này không chỉ Tiết Ngũ, mà mấy lão khách xung quanh cũng đang thầm cười nhạo Ngô Tà khoác lác.

Vại rồng ba thước là đồ vật cấp quốc bảo, còn ở nhà có mấy cái.

Thằng này chém gió quá đà rồi.

Nhưng mà Tiểu tam gia này cũng có chút mắt nhìn, hũ trà Thanh

Hoa kia đúng là hàng thật.

Tiết Ngũ chính là chờ câu này, hũ trà Thanh Hoa đời Nguyên kia là món đồ có giá trị cao nhất ở đây, mà sở trường của hắn chính là làm giả sứ Thanh Hoa.

Nghe vậy, hắn lập tức làm bộ khó xử nói: Sứ Thanh Hoa đời Nguyên này vốn dĩ đã hiếm, đặc biệt là những món lớn lại càng khó tìm.

Không giấu gì ngài, chỗ tôi đây đúng là có một cái vại lớn bằng sứ Thanh Hoa, vại đầu phượng văn rồng thời Diên Hữu, đúng là thứ tốt hiếm có khó tìm.

Nhưng giá cả thì Ngây thơ không quan tâm xua tay: Ông cũng quá tầm thường rồi, tiền nong gì chứ, chỉ cần đồ tốt thì ông cứ ra giá, Ngô gia tôi còn không trả nổi sao.

Tiết Ngũ vừa nghe lập tức cười nói: Có lời này của cậu Ngô là được rồi, món đồ này quý giá lắm, người bình thường tôi còn không cho xem.

Sau đó hắn liền gọi lão Lưu: Mau mở két sắt, lấy cái vại lớn bằng sứ Thanh Hoa ra cho Tiểu tam gia, cẩn thận đừng để va chạm, nếu không bán cả mày đi cũng không đền nổi đâu.

Lão Lưu vội vàng chạy đi mở két sắt, rồi từng bước một bê cái rương bên trong ra, tư thế cẩn thận đó như đang bưng một quả bom, khiến mấy lão khách xung quanh cũng căng thẳng theo.

Chờ đến khi cái rương được đặt lên bàn, mở ra, gỡ ba lớp vải nhung mới lộ ra đồ vật bên trong.

Thân vại dày dặn, hoa văn rồng sống động, màu men trong suốt, quả thật là một món đồ tuyệt tác.

Có mấy lão khách mắt sáng lên, thứ này nếu được đưa đến Tân

Nguyệt Phạn Điếm, ước chừng ít nhất cũng có thể đấu giá hơn mười triệu.

Tiết Ngũ cười nói với Ngô Tà: Tiểu tam gia, mời ngài xem, ngài là người trong nghề tôi cũng không cần lừa gạt.

Thứ này nếu đấu giá thì hơn một nghìn hai trăm vạn, nhưng đây là tôi thu từ tay người trong nghề, không thể ra ánh sáng, nếu ngài thích thì tám trăm vạn lấy đi.

Ngô Tà đi vòng quanh xem một lượt rồi đưa tay sờ sờ, thứ này cậu nhìn giống thật, tám trăm vạn cũng thật sự không đắt, sau đó lại nhìn Trương Khởi Linh.

Tiểu ca sờ vài cái rồi lắc đầu: Giả.

Tiết Ngũ lập tức sa sầm mặt: Vị thiếu gia này nói gì vậy.

Chuyện khác không dám nói, nhưng cái vại lớn bằng sứ Thanh Hoa này tôi dám nói giả một đền mười.

Nếu cậu chê đắt thì cứ nói, đừng có bôi nhọ đồ tốt của tôi.

Sau đó hắn lại khinh miệt liếc Ngô Tà một cái, vẻ mặt như đang nói, mấy thằng nghèo kiết xác căn bản không mua nổi, lãng phí thời gian của ta.

Ngô Tà lập tức giả vờ tức giận, cao giọng nói: Ai nói tôi không mua nổi, mới có tám trăm vạn thôi, nếu đây là hàng thật thì tôi còn lời to.

Nhưng chúng ta cũng nói trước, tiền tôi trả ngay bây giờ, nếu thứ này của ông là giả thì sao.

Tiết Ngũ cũng hùng hồn nói: Nếu là giả tôi trực tiếp trả cho cậu tám mươi triệu, không trả được thì cậu cứ đập nát cả tôi lẫn cửa hàng.

Ở đây còn có nhiều người trong nghề, đều có thể làm chứng cho hai chúng ta.

Tiết Ngũ thầm nghĩ, đồ đã ra khỏi cửa thì làm sao ta nhận, ai chứng minh được đó vẫn là hàng trong tiệm ta, ta còn nói là ngươi đánh tráo thì sao.

Ngô Tà mỉm cười: Hy vọng ông chủ Tiết nói lời giữ lời, lấy máy POS lại đây, tiểu gia quẹt thẻ.

Lão Lưu kia động tác rất nhanh, lập tức cầm máy POS lại đây, Ngô Tà cũng không do dự, rút thẻ ra quẹt tám trăm vạn.

Trong số các lão khách xung quanh, có mấy người chuyên về đồ sứ không khỏi lắc đầu, Tiểu tam gia của Ngô gia này vẫn còn quá non.

Cậu ta làm thế này coi như là ném hết mặt mũi của Ngô gia xuống đất rồi, Ngô gia xuống dốc rồi.

Tiết Ngũ thấy cậu thanh toán xong lập tức lộ vẻ khinh miệt, thản nhiên ra hiệu cho lão Lưu: Đóng gói đồ cho Tiểu tam gia.

Ngô Tà cười ngăn lại: Chậm đã, tiền tôi đã trả, đồ vật cũng phải nghiệm hàng chứ, nếu đóng gói rồi chẳng phải sẽ không nói rõ được sao.

Sau đó lại nói với Trương Khởi Linh: Tiểu ca, cũng cho chúng tôi mở mang tầm mắt đi, thứ này tôi thật sự không nhìn ra là giả.

Trương Khởi Linh tiến lên lật cái vại lớn lại, chỉ vào dấu đáy nói: Dấu đáy sứ Thanh Hoa thời Diên Hữu có màu đỏ lửa, đồ đựng càng lớn thì màu đỏ lửa càng đậm, màu của cái này hơi hồng, rõ ràng là được nhuộm sau.

Tiếp theo, anh lại lật cái bình lên, chỉ vào hoa văn bên cạnh, sứ Thanh Hoa các thời kỳ có nguyên liệu chế tác khác nhau, ban đầu dùng men coban ít mangan, giữa kỳ dùng men xanh nhập khẩu từ Ba Tư có

hàm lượng sắt cao.

Dựa vào hình dáng của cái vại lớn này, màu men nó sử dụng phải là Sumaliqing, đặc điểm là màu sắc đậm và loang, hơn nữa có những đốm sắt kết tinh rõ ràng.

Nhưng anh xem hoa văn trên này, màu sắc trong trẻo nổi trên bề mặt men, màu men rõ ràng có hàm lượng sắt thấp, cho nên đây hẳn là đồ phỏng theo thời cận đại.

Nếu không tin có thể đập ra xem, sứ cũ có nhiều bọt khí hơn, sứ mới chất liệu tinh xảo hơn, rất dễ phân biệt.

Mấy lão khách am hiểu đồ sứ lập tức mắt sáng lên nhìn Trương Khởi Linh, vị này thật đúng là người trong nghề, nói không sai một chút nào.

Chơi đồ cổ cũng là thuật nghiệp có chuyên môn, có thể hiểu rõ một loại đồ vật của một triều đại đã là giỏi lắm rồi.

Chuyện khác không dám nói, nhưng về trình độ sứ Thanh Hoa đời Nguyên, vị tiểu ca này tuyệt đối được xem là một trong những người hàng đầu cả nước.

Bàn Tử cũng nhỏ giọng khen Ngô Tà: Tiểu ca đúng là trâu bò, ngay cả nhà mình ở đâu cũng quên, nhưng đồ cổ thì đến tổ tông mười tám đời người ta cũng biết, kỹ năng của cậu ấy có phải hơi lệch rồi không.

Mấy lão khách khác nghe hắn nói vậy cũng có chút nghi ngờ, họ có người tinh thông thư họa, có người am hiểu ngọc khí, đối với đồ sứ hiểu biết không nhiều.

Nghe Tiết Ngũ nói tám trăm vạn lúc nãy còn có chút rung động.

Xem ra vẫn không nên đụng vào lĩnh vực mình không quen thuộc, tỷ lệ lật xe quá cao.

Chương 94

Tiết Ngũ nghe Trương Khởi Linh nói, sắc mặt càng ngày càng khó coi, không ngờ hắn nhìn lầm, người trẻ tuổi này lại là một chuyên gia đồ sứ.

Bàn Tử thấy mặt hắn đen lại cũng khoe khoang: Tôi nói này Tiết ngũ gia, ông làm thế là không được rồi, ba tôi đây dẫn khách quý đến cửa cho ông, ông lại lấy đồ giả ra.

Sau này làm sao đồng nghiệp giới thiệu mối làm ăn cho ông được nữa.

Tiết Ngũ cười lạnh với Bàn Tử: Đều là hồ ly ngàn năm, mày ở đây diễn Liêu Trai với tao à.

Dẫn hai tên ranh con đến đập phá quán tao, mày tưởng tao Tiết Ngũ dễ bắt nạt sao.

Thằng nhóc này được hai mươi chưa.

Mới chơi đồ cổ mấy năm đã dám nói bảo bối của tao là giả.

Tao thấy cái gì mà Tiểu tam gia của mày còn chưa chắc là thật hay giả nữa.

Tiền đã trả thì cút xéo cho tao, nếu không Ngũ gia cho mày đi vào thẳng, đi ra ngang.

Ngô Tà khinh miệt cười: Uổng cho ông Tiết Ngũ đây cũng là người lăn lộn giang hồ, Nam Hạt Bắc Ách chưa nghe qua sao, đây chính là Người câm họ Trương lừng lẫy danh tiếng.

Đồ vật mà anh ấy nói là giả thì trên giang hồ không ai dám nói là thật, là ông chuyển tám mươi triệu lại cho tôi ngay lập tức, hay là để tôi đập nát cái cửa hàng rách này của ông, ông tự chọn đi.

Người xung quanh vừa nghe lời này đều có chút kinh ngạc, cậu trai mặt trắng này chính là Người câm họ Trương lừng danh.

Trông không giống lắm, nghe nói vị kia là một kẻ tàn nhẫn, nếu đây thật sự là vị đó, Tiết Ngũ hôm nay đúng là đá phải tấm sắt rồi.

Không ngờ Tiết Ngũ lại cười ha hả lên: Tình cảm là một đám lừa đảo, giả mạo Tiểu tam gia của Ngô gia thì thôi đi.

Lại còn dám nhắc đến danh hiệu Người câm họ Trương, mày cũng không nhìn xem người mày tìm này, lúc Người câm họ Trương thành danh thì nó còn đang bú sữa mẹ.

Xem ra không cho chúng mày một bài học, chúng mày không biết Mã Vương gia có mấy con mắt.

Tiết Ngũ nói xong liền vẫy tay với lão Lưu, sau đó liền có mười mấy tiểu nhị xông tới.

Bàn Tử cười ha hả giơ ngón cái: Được đấy Tiết Ngũ, dám động đến người thừa kế của Ngô gia, Béo gia ta kính ngươi là một trang hán tử.

Ngô Tà cũng cười tủm tỉm chắp tay với xung quanh: Các vị xin lỗi, đều tránh sang một bên đừng để dính máu.

Nếu Tiết ngũ gia không nói đạo nghĩa giang hồ, vậy Ngô Tà tôi đây đành phải đắc tội.

Nói xong, cậu cầm lấy cái hũ trà Thanh Hoa đưa cho Trương Khởi Linh: Tiểu ca, trông vào anh cả đấy, Ngũ gia nói là đập cả hắn lẫn cửa hàng, độ chính xác của tôi không được tốt.

Trương Khởi Linh nhận lấy hũ trà, ước lượng hai cái, rồi đột nhiên dùng sức ném về phía Tiết Ngũ.

Chỉ nghe choang một tiếng, hũ trà rơi xuống đất, máu trên đầu Tiết

Ngũ lập tức chảy xuống.

Tiết Ngũ hét lên một tiếng, ôm đầu, nhìn máu tươi đầy tay, giận dữ quát: Lên cho tao, đánh gãy chân bọn nó.

Đám tiểu nhị lập tức cầm gậy gộc vây lên, Trương Khởi Linh che trước mặt Ngô Tà và Bàn Tử, đánh nhau với chúng.

Gần đây Tiểu ca hồi phục không tồi, tuy không nhớ ra nhiều chuyện, nhưng công phu thì không hề mai một.

Anh chiến đấu hoàn toàn bằng bản năng, mỗi chiêu mỗi thức đều gọn gàng dứt khoát, rất nhanh đám tiểu nhị của Tiết Ngũ đã nằm la liệt.

Thỉnh thoảng có vài tên vòng qua từ bên cạnh cũng đều bị Ngô Tà và Bàn Tử hạ gục.

Ngay cả người trợ lý lịch sự đeo kính gọng vàng kia cũng là một người biết võ, một cước đã đá bay người ta năm sáu mét, quả thực không thể tàn bạo hơn.

Tiết Ngũ thấy người của mình rơi vào thế yếu liền bảo lão Lưu gọi thêm mấy tiểu nhị nữa, không ngờ chúng còn cầm theo cả mã tấu.

Mà đám vệ sĩ ở trong tiệm cũng nghe thấy động tĩnh, vọt vào sân sau.

Ngô Tà cười vẫy tay: Không có chuyện gì lớn, tôi luyện tập chút thôi, các anh xem là được.

Nếu rảnh thì đập hết đồ trong tiệm cho tôi, chú ý không được dùng súng.

Mấy vệ sĩ đó đáp lời, để lại hai người yểm trợ cho Ngô Tà, mấy người còn lại chạy vào trong tiệm đập phá một trận.

Tiết Ngũ thấy mình không chiếm được lợi thế liền lấy điện thoại

ra báo cảnh sát.

Hắn dù gì cũng là rắn rết ở Bắc Kinh, quan hệ với chính quyền vẫn luôn có, động dao không được thì báo công an.

Mấy thằng nhóc này có giỏi đánh đấm đến đâu, vào đồn rồi cũng phải ngoan ngoãn.

Hơn nữa vừa rồi hắn nghe thằng nhóc Ngô gia nói đến súng, thứ đó trên giang hồ có tên có tuổi cơ bản đều có, nhưng lời này lại không thể nói ra ngoài được.

Nếu thật sự lục soát được trên người chúng thì ít nhất cũng bị phạt mười mấy năm tù.

Người trợ lý kia thấy Tiết Ngũ báo cảnh sát liền lặng lẽ lùi về một góc, rút ra một chiếc máy tính mini thao tác.

Đám tiểu nhị cũng không tiếp tục xông lên nữa, vây mấy người trong sân giằng co.

Bắc Kinh dù sao cũng là thủ đô, nguồn lực cảnh sát và hiệu suất làm việc đều thuộc hàng đầu, mới hơn mười phút xe cảnh sát đã đến.

Tiết Ngũ báo cảnh sát nói có hơn mười tên cướp cướp bóc hành hung, nên lần này trực tiếp đến ba xe cảnh sát, hơn hai mươi cảnh sát hình sự.

Đám tiểu nhị của Tiết gia nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát vội vàng giấu dao vào nhà, Tiết Ngũ nhìn Ngô Tà cười lạnh, lần này tao xem Ngô gia chúng mày bảo vệ mày thế nào.

Cảnh sát đến nơi cũng có chút ngơ ngác, trong tiệm đồ cổ hỗn loạn, toàn là đồ sứ vỡ nát.

Sân sau có ba nhóm người ranh giới rõ ràng, tám ông lão năm, sáu mươi tuổi là một nhóm. một người đàn ông trung niên ôm đầu đầy

máu cùng mười lăm người mặc áo sơ mi xám là một nhóm. hai thanh niên trông như cậu ấm, một người mập mạp, và mấy người mặc sơ mi trắng đeo tai nghe là một nhóm.

Rốt cuộc bên nào mới là bọn cướp đây.

Viên cảnh sát dẫn đầu nhìn qua tình hình trong sân rồi đi về phía Ngô Tà.

Vừa đi ông ta vừa hỏi: Là các anh báo cảnh sát à.

Tiết Ngũ vừa nghe thấy thế thì tức đến lệch cả mũi, vội vàng vẫy tay la lên: Là tôi báo cảnh sát, là tôi.

Bọn họ là kẻ bắt cóc, mau bắt bọn họ lại.

Viên đội trưởng có chút nghi ngờ nhìn hai bên, chào theo nghi thức rồi nói: Mời các vị phối hợp điều tra, xin hãy đưa chứng minh thư ra.

Tiết Ngũ bất mãn nói: Tôi là chủ tiệm này, là tôi báo cảnh sát.

Bọn họ có súng trên người, các người còn không mau bắt người đi.

Viên cảnh sát kia vừa nghe vậy lập tức lùi lại mấy bước, cảnh giác nhìn nhóm Ngô Tà, những cảnh sát phía sau cũng đều sờ lên khẩu súng đeo bên hông.

Mập mạp sợ đến toát cả mồ hôi lạnh, hắn không ngờ Tiết Ngũ lại dám báo cảnh sát, nếu thật sự lục soát ra súng thì bọn họ tiêu đời.

Tiết Ngũ ôm đầu cười gằn, mặc kệ mày là Tiểu Tam gia hay Trương câm, ở trên giang hồ có ngầu đến mấy cũng không dám bật lại cảnh sát.

Lục soát ra súng là đi tù ít nhất năm năm, nếu dám chống cự thì chỉ có mục xương trong tù, lúc đó có là Thiên Vương lão tử đến cũng vô dụng.

Ngô Tà mỉm cười với viên cảnh sát: Đồng chí cảnh sát đừng căng thẳng, chúng tôi đều là công dân tốt tuân thủ pháp luật, anh xem bộ dạng của chúng tôi có giống người xấu không.

Viên cảnh sát bất giác lắc đầu, đúng là không giống thật.

Nếu nói là cướp bóc, bắt cóc, thì đám người đang ôm đầu đằng kia trông giống hơn chứ.

Nhưng lời này ông ta không thể nói ra, cảnh sát nhân dân phải nói bằng chứng, không thể vì người ta trông giống người xấu mà nói người ta là người xấu được, đúng không.

Tiết Ngũ thấy cảnh sát lắc đầu liền gào lên: Khám người, mau khám người đi.

Tôi với Cục phó Lưu của các người là bạn tốt, anh dám bao che bọn họ tôi sẽ đi kiện anh.

Viên cảnh sát kia thở dài bất đắc dĩ, làm cảnh sát ở thủ đô có điểm này không tốt, thường xuyên gặp phải mấy tên ngốc la lối om sòm rằng mình quen biết người này người nọ.

Ông ta cũng không thèm để ý đến Tiết Ngũ, lại chào Ngô Tà theo nghi thức: Thưa anh, có người tố cáo anh sở hữu súng trái phép, xin anh hãy phối hợp để chúng tôi khám người.

Ngô Tà nhíu mày nói một cách bất đắc dĩ: Tôi và Tiểu ca đều không thích bị người khác sờ mó, không khám có được không.

Cảnh sát cũng nhíu mày: Xin anh hãy phối hợp công tác của chúng tôi, nếu anh cản trở người thi hành công vụ, chúng tôi có quyền áp dụng biện pháp cưỡng chế.

Trợ lý phía sau Ngô Tà nhanh chóng tiến lên một bước nói: Ý của cậu chủ chúng tôi là không cần thiết phải khám người.

Chúng tôi đúng là có sở hữu súng, nhưng không phải là trái phép.

Trợ lý kia nói xong liền đưa khẩu súng của mình cùng giấy phép sử dụng súng qua.

Mấy vệ sĩ phía sau cũng đều rút súng và giấy phép ra.

Những cảnh sát đó giật nảy mình, việc quản lý súng ống trong nước vô cùng nghiêm ngặt, cho dù là vệ sĩ của những nhà tài phiệt hàng đầu cũng không có tư cách được trang bị súng.

Sau khi kiểm tra đối chiếu kỹ lưỡng nhiều lần, viên cảnh sát trả lại mọi thứ.

Giấy phép sử dụng súng lại là thật, con dấu dập nổi của Bộ An ninh Quốc gia và số hiệu súng ống đều khớp.

Người trợ lý kia nói thêm: Thân phận của cậu chủ chúng tôi khá đặc biệt, có một số việc không tiện nói trước mặt mọi người.

Có thể xin phép nói chuyện riêng một lát được không.

Viên cảnh sát nghi ngờ gật đầu, dù sao người có thể mang theo mấy vệ sĩ có súng thì thân phận chắc chắn không tầm thường, người ta có yêu cầu bảo mật cũng có thể hiểu được.

Ông ta gọi thêm hai đồng nghiệp đi cùng người trợ lý ra ngoài sân, nhìn khoảng cách rồi mới nói: Nói chuyện ở đây người bên trong chắc không nghe thấy đâu, anh có chuyện gì xin cứ nói thẳng.

Người trợ lý kia lại liên tiếp lấy ra mấy quyển giấy chứng nhận từ trong túi đưa qua rồi mới nói: Tôi là nhân viên công tác của Đại sứ quán Canada tại Trung Quốc, mấy vị mang súng kia là vệ sĩ hoàng gia Canada, quân hàm trung tá.

Lần này chúng tôi tháp tùng điện hạ hoàng tử đến Trung Quốc du lịch ngắm cảnh, vì không phải hoạt động thăm hỏi chính thức nên

không muốn quá nhiều người biết.

Điện hạ hoàng tử rất yêu thích văn hóa Trung Quốc, cho nên đã nhờ bạn bè giúp đỡ đến mua một ít đồ cổ.

Không ngờ lại gặp phải tiệm lừa đảo, sau khi nhận tiền của chúng tôi lại đưa cho chúng tôi hàng giả.

Sau khi bị chúng tôi vạch trần còn định dùng bạo lực ép buộc.

Chúng tôi rất tôn trọng pháp luật Trung Quốc, cũng sẵn lòng phối hợp với các anh điều tra.

Nhưng điện hạ hoàng tử còn đang đợi mấy người bạn cùng dùng bữa tối, cho nên hy vọng cảnh sát có thể cho mấy vị cậu chủ rời đi trước, chuyện tiếp theo có thể do tôi đại diện đại sứ quán toàn quyền xử lý.

Mấy đồng chí cảnh sát nhân dân nghe xong đều có chút méo mặt, phiền nhất là gặp phải loại tranh chấp quốc tế này, bởi vì truyền thống dân tộc và khác biệt văn hóa nên rất dễ làm ơn mắc oán.

Chương 95

Mấy người không dám tự quyết định, liền gọi điện thoại trực tiếp cho lãnh đạo cục cảnh sát.

Sau khi tra cứu số hiệu và giấy chứng nhận mà họ chụp gửi qua trên trang web chính thức, cục mới có thông tin phản hồi, giấy tờ của người ta đều là thật.

Cục cũng đưa ra chỉ thị về việc này, nếu đại sứ quán có thể cử người phối hợp điều tra, thì những người khác mau thả đi.

Chuyện này liên quan đến hoàng tử nước khác và vụ đồ cổ giả của Trung Quốc, cố gắng giải quyết sự việc trong hòa bình, nếu không sẽ làm mất mặt quốc gia.

Nếu lãnh đạo đã lên tiếng thì dễ làm rồi, họ trả lại giấy tờ cho người trợ lý rồi cùng nhau quay lại sân.

Viên cảnh sát chào Ngô Tà theo nghi thức, chỉ vào người trợ lý nói: Vị này ở lại phối hợp điều tra, còn mấy vị có thể rời đi.

Ngô Tà cười gật đầu với đồng chí cảnh sát rồi nói với trợ lý: Vậy chuyện tiếp theo giao cho cậu.

Nói xong liền kéo Tiểu ca đi thẳng ra ngoài, đám vệ sĩ phía sau cũng vội vàng theo kịp.

Khi đi ngang qua trước mặt Tiết Ngũ, cậu còn dừng lại cười nói với gã: Tiết Ngũ gia, chúng tôi không tiếp được nữa, ngài cứ từ từ chơi nhé.

Mập mạp ghé sát lại nhỏ giọng nói: Chỉ bằng ngươi mà cũng dám đụng đến Tiểu Tam gia của bọn ta à.

Còn kiện bọn ta mang súng.

Bọn ta có súng đấy thì ngươi làm gì được nào.

Đồng chí cảnh sát còn mặc kệ kia kìa, tức chết ngươi đi.

Mập mạp nói xong liền nghênh ngang bỏ đi, đám khách quen xem náo nhiệt một trận hâm mộ, bọn họ cũng muốn đi.

Đáng tiếc chuyện chưa giải quyết xong thì không ai đi được, họ là nhân chứng nên cũng phải theo về Cục Cảnh sát.

Tiết Ngũ lúc này vừa đau vừa tức vừa sợ lại vừa hoang mang, gã nghĩ mãi không ra.

Tại sao đám người kia đều rút súng ra mà cảnh sát lại không bắt họ, nhà họ Ngô có được thế lực này từ bao giờ.

Còn tên bốn mắt kia nữa, cũng không biết hắn đã kéo cảnh sát ra ngoài nói những gì, quay về lại thả đám người đó đi, dựa vào cái gì.

Cho dù có chống lưng cứng cũng phải đi qua quy trình chứ, chẳng lẽ, nhà họ Ngô đã bắt được mối với ông lớn nào ở thủ đô rồi sao.

Vậy lần này mình gay go rồi.

Cảnh sát cũng không biết suy nghĩ miên man của Tiết Ngũ, có hai đồng chí cảnh sát nhân dân đưa gã đến bệnh viện băng bó vết thương trước, những người còn lại đều bị đưa đến cục cảnh sát.

Tình huống của họ thuộc về ẩu đả tập thể, cũng sẽ không thẩm vấn từng người như thẩm vấn tội phạm.

Bởi vì số lượng người đông đảo nên họ dứt khoát đưa tất cả vào một phòng họp lớn.

Trợ lý của Ngô Tà lấy ra một cây bút ghi âm, bên trong truyền ra giọng gào thét của Tiết Ngũ: Nếu trả tiền xong rồi thì cút nhanh cho tao, nếu không Ngũ gia đây sẽ cho chúng mày đi vào thẳng đứng, đi ra nằm ngang.

Sau đó, vị trợ lý kia lại lấy ra tấm thẻ ngân hàng mà Ngô Tà đã quẹt rồi nói: Cậu chủ nhà tôi đã dùng thẻ này quẹt 8 triệu qua máy POS trong tiệm của ông chủ Tiết để mua một chiếc bình sứ Thanh Hoa.

Bạn của cậu chủ phát hiện chiếc bình đó là giả, sau đó ông chủ Tiết không chỉ đe dọa cậu chủ nhà tôi, còn sai bảo đám côn đồ trong tiệm dùng dao hành hung.

Trong quá trình phòng vệ chính đáng, chúng tôi đã đập vỡ đồ đạc trong tiệm và làm vỡ đầu ông chủ Tiết.

Ông chủ Tiết báo cảnh sát nói chúng tôi cướp bóc, sự việc là như vậy.

Bằng chứng bên tôi có: đoạn ghi âm, lịch sử quẹt thẻ, trong tiệm còn có thể lục soát ra một lượng lớn đồ cổ giả cùng với gậy gộc, mã tấu và các hung khí khác, cảnh sát có thể lấy dấu vân tay của đám côn đồ có mặt để đối chiếu.

Những tên côn đồ và khách quen bị đưa đến lấy lời khai đều có chút ngơ ngác.

Này đại ca, phong cách của anh sao không giống chúng tôi vậy.

Lời thoại chính thức và trang trọng như thế, anh chắc là không đi nhầm phim trường chứ.

Đồng chí cảnh sát nhân dân phụ trách vụ này rất có kinh nghiệm, nghe anh ta nói xong liền gọi đồng nghiệp đến tiệm của Tiết Ngũ tiến hành điều tra.

Các vật chứng liên quan cũng đều được cho vào túi chống thấm niêm phong lại.

Đám đàn em của Tiết Ngũ đương nhiên không thừa nhận, nhưng bọn chúng đều xuất thân côn đồ, có một nỗi sợ hãi tự nhiên đối với

cảnh sát, thuộc loại dù có lý cũng không dám nói to.

Nói năng lắp bắp, mặt mày biến sắc, vừa nhìn đã biết là có tật giật mình.

Những khách quen kia đều là cáo già, chỉ riêng việc thuộc hạ của Tiểu Tam gia nhà họ Ngô rút súng ra mà cảnh sát không bắt người, họ đã biết nhà họ Ngô chắc chắn có chống lưng rất cứng.

Lần này Tiết Ngũ rõ ràng đã đá phải tấm sắt, họ không thể vì gã mà đắc tội với nhà họ Ngô.

Cho nên lời nói trong ngoài đều thuận theo lời của người trợ lý kia, coi như chứng thực việc Tiết Ngũ dùng đồ cổ giả để ép mua ép bán.

Mà Tiết Ngũ sau khi băng bó xong bị đưa đến lại gào thét không phục, nói rằng đồ trong tiệm của gã là do đám người này cố ý đập phá, trong tiệm của gã có camera làm chứng.

Kết quả cảnh sát gọi điện cho đồng nghiệp mới phát hiện camera trong tiệm của gã đã hỏng từ lâu, hoàn toàn không ghi lại được bất cứ thứ gì.

Trợ lý mỉm cười đẩy gọng kính, so với đánh nhau thì anh ta giỏi kỹ thuật hacker hơn, một cái camera nho nhỏ thực sự quá đơn giản.

Cảnh sát đi điều tra còn lục soát được một lượng lớn đồ cổ giả cùng gậy gộc, mã tấu và các hung khí khác trong Thúy Minh Hiên của gã.

Lần này tội danh của Tiết Ngũ coi như đã chắc như đinh đóng cột, gã cùng với Lão Lưu và mười lăm tên côn đồ đều bị tạm giam.

Về việc giải quyết tiếp theo như thế nào còn phải xem thái độ nhận sai của gã và việc nguyên cáo có đồng ý hòa giải hay không.

Sau khi xin chỉ thị của Ngô Đồng, trợ lý cũng truyền lời đến cho ông chủ Tiết: đem cửa hàng sang tên cho Ngô thiếu gia để dỗ dành, sau đó ngồi tù ba tháng để nhà họ Ngô nguôi giận, chuyện này coi như xong.

Nếu không thì cứ ở trong đó dẫm máy may vài năm luyện mắt, cũng đỡ phải đi gây họa khắp nơi rồi mất mạng.

Sau khi Tiết Ngũ chạy vạy khắp nơi tìm quan hệ mà không có kết quả, chỉ có thể bất đắc dĩ đồng ý sang tên cửa hàng cho Ngô Tà, còn bản thân cùng đám đàn em đều bị áp giải vào trại tạm giam.

Sau khi mấy khách quen kia rời khỏi cục cảnh sát, tin tức nhanh chóng lan truyền trên giang hồ.

Ai cũng không ngờ Tiểu Tam gia vô dụng kia của nhà họ Ngô lại là một thứ dữ như vậy.

Tiết Ngũ trong giới đồ cổ ở kinh thành cũng là một nhân vật có máu mặt, không ngờ lại ngã một cú đau như vậy ngay tại cửa nhà mình, đến cả cửa tiệm cũng mất trắng mà còn phải vào ngồi tù.

Người ta đều nói rồng mạnh không áp được rắn đất, tuy nhà họ Ngô cũng là gia tộc có tiếng, nhưng cơ bản đều là ở phương nam, không ngờ người ta ở kinh thành cũng có gốc rễ như vậy.

Lại còn nghe nói Trương câm kia cũng đã đầu quân cho nhà họ Ngô, đi theo bên cạnh Tiểu Tam gia làm vệ sĩ, trong nhất thời giang hồ bàn tán xôn xao, các loại suy đoán ùn ùn kéo đến.

Ngay cả Vương Bát Khâu, kẻ đang lấn chiếm địa bàn của Ngô Tam Tỉnh ở Trường Sa, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, công việc của Phan Tử cũng thuận lợi hơn rất nhiều.

Nhưng những chuyện này Ngây thơ hoàn toàn không biết, cậu sau khi đại náo một trận liền cùng Mập mạp đi uống rượu.

Trợ lý mà Ngô Đồng cử cho cậu đều là nhân tài toàn năng, cậu cũng hoàn toàn không lo lắng chuyện tiền có lấy lại được hay không.

Càng không thể ngờ rằng tất cả những chuyện này đều là do con trai cậu cố ý bày mưu tính kế, chỉ để tạo uy danh cho cậu, khuấy đục vũng nước trong giới.

Mập mạp hiện tại tâm trạng cực tốt, Thiên Chân và Tiểu ca thật sự quá làm hắn nở mày nở mặt.

Lần này hắn đập phá quán của Tiết Ngũ, sau này ở Phan Gia Viên có ai muốn lừa hắn cũng phải cân nhắc một chút.

Danh tiếng của Tiểu Tam gia nhà họ Ngô nổi lên, Vương Mập mạp hắn cũng được thơm lây.

Cũng không biết thằng cháu trai lớn của hắn vì sao lại giao cho hắn nhiệm vụ như vậy, tóm lại là hắn được hưởng lợi.

Ba người bên phía Ngô Đồng đã ra khỏi mật thất, đang vừa ăn tối vừa trò chuyện trong nhà cũ của nhà họ Giải.

Ông hai Ngô thấy điện thoại của Ngô Đồng vang lên không ngớt liền hỏi một câu: Chuyện bên Tiểu Tà xử lý thế nào rồi.

Ngô Đồng một tay gặm cánh gà một tay nhắn tin, còn tranh thủ trả lời Ngô Nhị Bạch, bận rộn không ngớt.

Tiểu Hoa buồn cười lau miệng cho cậu: Ăn xong rồi nói, thành mèo con mặt lem rồi kìa.

Ngô Đồng vội vàng nuốt đồ trong miệng xuống rồi nói: Cảm ơn chú Tiểu Hoa.

Sau đó lại nói với Ngô Nhị Bạch: Ông Hai yên tâm, chuyện bên ba con giải quyết xong cả rồi, cửa hàng của Tiết Ngũ bị đập tan tành, đảm bảo không còn một cái bình sứ nguyên vẹn nào cho gã.

Đầu gã cũng bị con cho nếm mùi rồi, bây giờ gã và đám đàn em đang ngồi trong cục cảnh sát, ba con và chú Béo bọn họ đi ăn cơm rồi.

Ngô Nhị Bạch nhíu mày: Sao còn báo cảnh sát.

Ngô Đồng thản nhiên nói: Tiết Ngũ báo cảnh sát.

Giải Vũ Thần khó hiểu: Nếu là Tiết Ngũ báo cảnh sát, sao ngược lại chính gã lại vào tù.

Ba cậu không sao chứ.

Ngô Đồng buông điện thoại xuống lại cầm một cái cánh gà lên gặm: Trợ lý con cử cho ba con đều là nhân tài toàn năng.

Anh ta đã hack camera trong tiệm và ghi âm lại lời uy hiếp của Tiết Ngũ.

Hơn nữa thân phận anh ta đặc biệt, cho nên lần này Tiết Ngũ không chiếm được chút lợi thế nào.

Cục cảnh sát thậm chí còn không tìm ba con để lấy lời khai, Khai Mễ đã lo liệu xong xuôi hết rồi.

À, Khai Mễ chính là trợ lý của ba con, anh ta là thạc sĩ luật của Đại học Yale, giỏi nhất là dùng pháp luật để thuyết phục người khác.

Bây giờ đã có kết quả rồi, Tiết Ngũ đồng ý ngày mai sẽ cho người sang tên Thúy Minh Hiên cho ba con, gã và đám côn đồ kia sẽ ngồi tù ba tháng coi như bồi tội.

Chương 96

Con thấy cũng được, ông Hai thấy sao.

Ngô Nhị Bạch nhíu mày: Tiết Ngũ ở Trường Sa có liên hệ với Vương Bát Khâu, lần này Tiểu Tà đập quán của gã, thật sự là trùng hợp sao.

Ngô Đồng cười nói: Đúng là không gì qua được mắt ông Hai, là con sắp xếp để chú Béo lừa ba con đến đó.

Giải Vũ Thần có chút khó hiểu: Lý do là gì.

Không phải đã nói là muốn tách Ngô Tà ra khỏi chuyện này sao.

Cẩu Ngũ gia đã nỗ lực nhiều như vậy để tẩy trắng, sao cậu còn dẫn nó vào con đường này.

Ngô Đồng thở dài: Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng.

Ba con đã ở trong cuộc rồi, Uông gia coi nó là biến số muốn trừ khử, Trương gia muốn lợi dụng nó để đấu đổ Uông gia.

Những kẻ thèm muốn tài sản của nhà họ Ngô cũng coi người thừa kế là nó như cái gai trong mắt, muốn nhổ đi cho sướng.

Thời ông Ba còn đang ở đỉnh cao, dù là người hay quỷ cũng đều gọi ba con một tiếng Tiểu Tam gia.

Bây giờ nếu ba con lại đến Trường Sa, bị người ta trùm bao tải đánh một trận cũng không có gì lạ.

Quyền thế là một thứ tốt, nhà họ Ngô hiện tại già già trẻ trẻ, nó cũng nên gánh vác trọng trách rồi.

Ngô Nhị Bạch hiểu rõ gật đầu: Cho nên, bây giờ cháu đang tạo thế cho Tiểu Tà.

Trước lấy Tiết Ngũ để lập uy, sau đó thì sao.

Cháu muốn làm gì.

Ngô Đồng vừa nói chuyện cũng không làm chậm trễ việc ăn cơm của mình, vừa gặm cánh gà vừa nói lúng búng: Vẫn chưa nghĩ ra, mấy chuyện động não này con thật sự không giỏi lắm.

Lát nữa ăn xong ông Hai và chú Tiểu Hoa cho con tham mưu một chút, trước kia ở nước ngoài con chỉ phụ trách giết người, chuyện giải quyết hậu quả chưa bao giờ quản.

Mọi người cũng mau ăn đi, cánh gà ở chỗ chú Tiểu Hoa làm ngon thật.

Giải Vũ Thần nhìn bộ dạng cố gắng ăn cơm của đứa trẻ mà có chút buồn cười, bộ dạng ngây thơ của Ngây thơ thật đúng là không nhìn ra lại là một người từng trải, đứa cháu trai nhỏ này thật sự quá thú vị.

Ngô Đồng thấy chú Tiểu Hoa của mình vẫn đang bóc tôm lau miệng cho mình thì trong lòng vui sướng.

Cậu vừa rồi còn có chút do dự không biết có nên tiết lộ chuyện mình từng giết người hay không, dù sao người sống trong bóng tối đều không thích đồng loại, cậu sợ Giải Vũ Thần sẽ đề phòng mình.

Cậu sống hai đời mới gặp được một người hợp ý, nếu không thể nắm bắt được thì cậu sẽ tự cung luyện Quỳ Hoa Bảo Điển, dù sao giữ lại cũng không có tác dụng gì, không bằng tăng giá trị vũ lực.

Giải Ngữ Hoa: Thứ cho tôi nói thẳng, cậu có được tôi rồi thì thứ đó cũng chẳng có tác dụng gì đâu.

Không trị được lão lưu manh chẳng lẽ tôi còn không trị được tiểu quỷ háo sắc sao.

He he.

Giải Vũ Thần cũng không biết đứa nhóc tí tẹo này lại có suy nghĩ như vậy, vẫn coi cậu như một đứa trẻ mà ôm ấp hôn hít nâng lên cao, cưng chiều không thôi.

Cũng là vì khuôn mặt này của Ngô Đồng rất giống Ngô Tà lúc nhỏ, sức mạnh của bộ lọc quá lớn, đến Hoa gia khôn khéo cũng sắp bị cậu lừa cho què.

Đêm đó Ngô Nhị Bạch và Ngô Đồng ở lại nhà họ Giải, mấy người lại vào mật thất thương lượng một chút về chuyện tiếp theo.

Ý của Ngô Đồng là trước tiên dùng Tiết Ngũ để lập uy cho Ngô Tà, ít nhất để cho người trên giang hồ có một ấn tượng đại khái rằng Tiểu Tam gia nhà họ Ngô không dễ chọc, cũng tránh cho đám mèo hoang chó dại nào cũng dám giơ vuốt với ba cậu.

Sau đó thì cứ án binh bất động, họ muốn đi cùng Trương Khởi Linh đến mấy nơi để tìm lại ký ức, trong thời gian này cậu sẽ dẫn dắt ba mình một cách thích hợp để chủ động tiếp quản các địa bàn của nhà họ Ngô.

Nếu ba cậu thật sự không muốn thì thôi, các địa bàn ở Trường Sa đều giao cho nhà họ Giải, chú Tiểu Hoa vất vả thêm một chút, tóm lại không thể để người ngoài hưởng lợi.

Ngô Nhị Bạch hừ lạnh: Cháu vừa rồi không phải còn nói để ba cháu đóng vai chính sao.

Sao mới một lát đã đổi ý rồi.

Ngô Đồng cũng có chút rối rắm: Kế hoạch của con đã định sẵn, nhưng kế hoạch không bằng thay đổi.

Lỡ như ba con không muốn, đến lúc đó nó mà buồn rười rượi là con chắc chắn sẽ mềm lòng, cứ chuẩn bị sẵn phương án B đi.

Ngô Nhị Bạch đồng tình gật đầu, ông cũng không nỡ lòng nào với Ngô Tà, chân trước đẩy nó vào cuộc chân sau đã muốn kéo về, hoàn toàn không hợp với tính cách sát phạt quyết đoán của mình.

Giải Vũ Thần cười khổ: Ngô Tà thật hạnh phúc.

Ngô Đồng vừa thấy biểu cảm này của anh liền lập tức nịnh nọt chạy qua ôm cánh tay: Ba con cũng là có con rồi mới hạnh phúc, trước kia nó còn phải lo tiền điện nước mỗi ngày đấy.

Bây giờ chú Tiểu Hoa cũng có con rồi, sau này cũng sẽ rất tính phúc.

Giải Vũ Thần xoa xoa mái tóc mềm mại của Ngô Đồng, cười nói: Tôi suýt nữa thì quên, cháu trai lớn của tôi còn là một ông trùm súng đạn nữa chứ, vậy lần giao hàng tới có thể không bỏ gián vào được không.

Ngô Đồng úp mặt vào lòng Giải Vũ Thần kêu rên, cậu không biết lô hàng đó cũng có phần của Hoa gia, lần này hình tượng trẻ trâu đã ăn sâu vào lòng người rồi.

Ông hai Ngô khẽ mỉm cười, ha ha.

Xem ngươi còn giả vờ ngoan ngoãn thế nào.

Giải Vũ Thần xoa nắn Ngô Đồng cười rất lớn, anh tám tuổi đã làm chủ gia đình cũng bị rất nhiều người coi là truyền kỳ, nhưng thực ra anh cũng có lúc nghịch ngợm trẻ con.

Ai có thể ngờ được thiếu gia chủ ban ngày bày mưu lập kế, sát phạt quyết đoán, buổi tối lại dán ảnh của những người phản đối mình lên tường để luyện phi đao chứ.

Hành vi trẻ con dù không có sức sát thương gì, nhưng đối với một đứa trẻ mà nói thì thật sự rất hả giận.

Sáng sớm hôm sau Ngô Nhị Bạch liền trở về Hàng Châu, nếu ông ở đây lâu quá thì nhà họ Giải sẽ có người đứng ngồi không yên, nhưng Ngô Đồng thì được giữ lại.

Đứa nhóc này tính toán tranh thủ thời gian này để vun đắp tình cảm với Hoa gia, tiện thể thăm dò xem anh và Gấu Chó đã tiến đến bước nào.

Tuy cậu rất tự tin có thể thắng được lão già nghèo kiết xác đó, nhưng dù sao tuổi tác của cậu cũng còn nhỏ, lỡ bị người ta nhanh chân đến trước thì làm sao bây giờ.

Nhưng sau khi hỏi han, Ngô Đồng liền vui mừng, chú Tiểu Hoa của cậu hiện tại và Gấu Chó không thân thiết, chỉ hợp tác một lần còn bị lỗ vốn, ấn tượng không được tốt cho lắm.

Giải Vũ Thần không biết vì sao cậu nhóc lại nhắc đến Gấu Chó, còn dặn dò cậu: Người này ban đầu là thuộc hạ của Trần Bì A Tứ, sau này tự mình nhận việc làm riêng, là một kẻ chết vì tiền.

Tiếng tăm cũng không tốt lắm, nếu cháu cần người thì chỗ ta vẫn còn mấy người đáng tin cậy, tốt nhất không nên tìm loại nhân vật nguy hiểm này.

Ngô Đồng trong lòng cảm động, chú Tiểu Hoa của cậu đừng nhìn bề ngoài phong quang, thực tế nhà họ Giải đã bị thâm nhập rất nghiêm trọng, người anh có thể tin tưởng đã ít lại càng ít.

Vậy mà còn sẵn lòng đưa cho mình mấy người, có thể thấy tình cảm dành cho cậu rất sâu đậm.

Vậy cậu cũng phải có chút biểu hiện, hơn nữa giữa những người yêu nhau sợ nhất là giấu giếm lẫn nhau sinh ra hiểu lầm, cho nên Ngô Đồng, một tay mơ trong chuyện tình cảm, đã tiết lộ không ít con bài tẩy của mình.

Giải Vũ Thần nghe cái miệng nhỏ kia ba hoa tiết lộ gia tài cho mình mà cả người đều sững sờ.

Anh cho rằng việc cậu nhóc buôn lậu súng đạn đã đủ kinh ngạc, không ngờ còn là một sát thần.

Anh vẫn luôn cho rằng mình 8 tuổi làm chủ gia đình, mười mấy tuổi đã xử lý đàn em phản bội đã đủ yêu nghiệt.

Không ngờ so với người ta chỉ là một thằng em, Mafia còn bị cậu xử chết hai đời Boss, cái này cũng quá ngầu rồi.

Ngô Đồng cũng có ý khoe khoang thực lực, lại còn đem mấy cứ điểm bí mật của Hồng Môn trong nước nói cho Giải Vũ Thần.

Còn nói gặp khó khăn cứ trực tiếp đến cửa, cậu sẽ thông báo cho các đường chủ bên dưới toàn lực hỗ trợ.

Hoa gia rất cảm động, sự tin tưởng của cháu trai lớn đối với anh làm anh ấm lòng, con ruột cũng chẳng hơn gì.

Thực tế thì con cún nhỏ này chỉ đang xòe đuôi như công để khoe bộ lông của mình, trong giới động vật đó chính là hành vi tán tỉnh bạn đời.

Không thể không nói, đôi khi hiểu lầm cũng rất tốt đẹp.

Ngô Đồng còn điều vài người qua cho Hoa gia, đều là Hoa kiều đã nhập quốc tịch Canada, xuất thân từ cô nhi của Hồng Môn, tuyệt đối không thể bị người khác mua chuộc.

Hoa gia cũng không từ chối, anh cần một ít lực lượng bên ngoài để phá vỡ thế bế tắc, hơn nữa cũng không muốn phụ lòng tốt của cháu trai lớn.

Hai chú cháu này chung sống rất hòa hợp, Hoa gia còn tranh thủ thời gian trong lúc bận rộn để đưa cậu nhóc đến công viên giải trí

chơi.

Ngô Đồng nghĩ Hoa gia 8 tuổi đã làm chủ gia đình chắc chắn không có một tuổi thơ bình thường, cho nên muốn nhân cơ hội này bù đắp cho anh.

Hơn nữa nghe nói các cặp tình nhân đều phải cùng nhau ngồi vòng quay ngựa gỗ, cho nên cậu nhóc đặc biệt hưng phấn, còn làm nũng bán manh ăn không ít đậu hũ của Hoa gia.

Sau đó.

Sau đó thì có chuyện rồi.

Giải Vũ Thần mới từ thuyền hải tặc xuống, còn chưa kịp ôm Ngô Đồng thì đột nhiên một luồng kình phong ập tới.

Hoa gia đã trải qua quá nhiều vụ ám sát, nghiêng người né tránh rồi giao đấu với người vừa đến.

Không ngờ võ công của đối phương lại cực cao, chưa được mấy chiêu anh đã bị người ta bóp cổ.

Ngô Đồng vừa thấy sợ đến mức vội la lên: Cha Buồn, mau buông tay, không được bóp.

Lúc này Ngô Tà và Mập mạp cũng đuổi tới, hai người vội vàng kéo tay Tiểu ca ra.

Đại Trương ca sau khi buông tay liền trực tiếp túm lấy Ngô Đồng, ánh mắt lạnh băng vẫn cứ nhìn chằm chằm vào Giải Vũ Thần, như thể vẫn còn muốn xông lên đánh người.

Ngô Đồng thật sự muốn cạn lời, cốt truyện có phải quá mạnh mẽ rồi không.

Cho dù không có vụ cướp Quỷ Tỷ, sao Đại Trương ca vẫn muốn bóp cổ Hoa gia.

Nhưng lúc này không phải là bộ phim tình cảm sến súa nơi chính thất và tình đầu đối đầu, mà đã đổi thành bộ phim đạo đức gia đình nơi mẹ chồng và nàng dâu so chiêu.

Chương 97

Trương Khởi Linh đột nhiên lao ra khiến Ngô Tà cũng không kịp phản ứng, đuổi theo thì thấy y đang bóp cổ người khác, cậu còn tưởng Tiểu ca nhìn thấy kẻ thù, không ngờ con trai mình cũng ở đó.

Hai cha con nhà họ cũng đều là người vô tâm, một người quấn lấy Hoa gia vui đến quên trời đất, một người mang theo Tiểu ca lượn lờ đến cất cánh.

Vèo một cái bốn năm ngày hai người không gọi điện thoại, không ngờ lại gặp nhau ở đây.

Ngô Đồng thấy Hoa gia ôm cổ ho khan mà đau lòng muốn chết, giằng khỏi tay Trương Khởi Linh chạy qua vỗ lưng thuận khí cho anh, còn gọi vệ sĩ đuổi theo mau lấy nước.

Mặt Tiểu ca lập tức đen sì, con trai của y bị cướp đi rồi.

Ngô Tà vội vàng ôm lấy cánh tay Tiểu ca trấn an, Mập mạp cũng vội khuyên: Tiểu ca, bình tĩnh, bình tĩnh, đây không phải bọn buôn người, rõ ràng là người quen của cháu trai lớn nhà ta, để ta làm rõ tình hình rồi hẵng động thủ được không.

Ngô Đồng cho Hoa gia uống nước xong lại nhìn khuôn mặt đen như đít nồi của cha Buồn mà thấy đau cả đầu.

Đây là cái Tu La tràng gì thế này, cứu mạng, bài này hắn không biết làm.

Giải Vũ Thần bình tĩnh lại nhìn người vừa đến cũng thấy cạn lời, không ngờ lại là nhóm Ngô Tà, vậy là cú này anh ăn đòn oan rồi.

Thật con mẹ nó xui xẻo, lão tử chỗ nào giống bọn buôn người chứ, nhưng anh lại không thể nổi giận.

Người bóp cổ anh hẳn là Trương câm, Ngô Đồng đã nói tên đó hiện tại đang trong trạng thái mất trí, anh thật sự không thể so đo với một kẻ ngốc.

Động tĩnh bên này của họ không nhỏ, rất nhiều người đều đang nhìn về phía này.

Thậm chí có người còn định lấy điện thoại ra chụp ảnh, vệ sĩ vội vàng ngăn mấy người lại.

Giải Vũ Thần thấy người tụ tập ngày càng đông liền vội nói: Hay là chúng ta đổi chỗ khác nói chuyện đi, đừng để lát nữa lại bị người ta đăng lên mạng, tôi là người nổi tiếng, không muốn lên hot search đâu.

Ngô Tà cũng vội vàng phụ họa: Đúng, đổi chỗ khác trước đã, đều là người quen có hiểu lầm thì từ từ nói.

Thế là hai cha con lập tức mỗi người kéo một người ra khỏi công viên giải trí, đi về phía gara ngầm.

Chờ đến gara lại xảy ra vấn đề, Tiểu ca kéo Ngô Đồng không buông tay.

Giải Vũ Thần cũng hăng máu, kéo tay còn lại cũng không chịu buông.

Lúc này Ngô Đồng bỗng nhiên nhớ đến Gấu Chó, tên đó hình như tự xưng là bậc thầy cân bằng, cậu muốn bái sư học nghệ còn kịp không.

Ngô Tà nhìn người mặc áo sơ mi hồng này có chút quen mắt, trông xinh đẹp như vậy hẳn là dễ nhận ra mới đúng, đáng tiếc là chết sống cũng không nhớ ra.

Giải Vũ Thần thấy bộ dạng rối rắm của Ngô Tà liền buồn cười, cố ý làm ra vẻ tủi thân oán trách: Ngô Tà ca ca, rõ ràng lúc nhỏ còn nói muốn cưới em, sao bây giờ lại quên rồi.

Ngô Tà đột nhiên trợn to mắt: Cậu là Tiểu Hoa.

Ngô Đồng lập tức phồng má bánh bao, nhắc đến chuyện lúc nhỏ muốn cưới người là nhớ ra Tiểu Hoa, ba già nhà cậu sẽ không thật sự có ý đồ gì chứ.

Mặt Trương Khởi Linh càng đen hơn, khí lạnh trên người tỏa ra không cần tiền.

Cướp xong đứa nhỏ lại cướp đứa lớn, y vừa rồi đáng lẽ nên dùng thêm chút sức nữa mới phải.

Mập mạp không khỏi lùi lại hai bước, oán khí của Tiểu ca sắp đuổi kịp Huyết thi rồi, Tiểu Thiên Chân ngầu thật đấy.

Giải Vũ Thần dường như cũng cảm nhận được sự khó chịu của Trương Khởi Linh, vì thế cười càng vui vẻ hơn.

Ngô Tà có thể là do gặp lại bạn cũ nên có chút ngơ ngác, cậu lại không chú ý đến sự bất thường của Tiểu ca.

Nhìn người bạn thuở nhỏ có chút khác so với trong ấn tượng, cậu kinh ngạc kêu lên: Tiểu Hoa không phải là con gái sao.

Cậu chuyển giới rồi à.

Giải Vũ Thần oán trách nói: Nghĩ gì thế, tôi vốn là con trai, lúc nhỏ học diễn kịch mới để tóc dài.

Lúc đó anh còn nói muốn cưới tôi, ông nội tôi và Ngũ gia gia đều đồng ý rồi, hai chúng ta đã có hôn ước từ bé đấy, sao mấy năm không gặp anh lại quên tôi rồi.

Ngô Tà vừa nghe liền xấu hổ vội vàng xua tay: Không được không được, Tiểu Hoa cậu vẫn nên gả cho người khác đi, lúc đó tôi Bây giờ cậu Ngô Đồng tức giận giật tay khỏi Giải Vũ Thần rồi lao vào lòng Trương Khởi Linh, cậu quyết định rồi, cậu phải tìm cho cha Buồn

một người tốt hơn, sau đó đi theo cha Buồn tái giá.

Giải Vũ Thần vừa thấy cậu nhóc tức giận liền có chút hối hận, anh chỉ mải trêu chọc Ngô Tà mà quên mất ở đây còn có trẻ con, trước mặt người ta nói muốn gả cho ba nó, cũng khó trách cháu trai lớn không vui.

Trương Khởi Linh do dự hai giây giữa Ngô Tà và con trai, sau đó nhanh chóng bế con trai lên xe đóng cửa.

Y hình như nhớ con trai đã nói, nếu ba nó tìm mẹ kế cho nó thì nó sẽ đi theo mình.

Đại Trương ca cảm thấy như vậy cũng được, đợi y nuôi con trai lớn rồi lại đến tìm Ngô Tà cũng tốt, sau đó y liền rất bình tĩnh ra lệnh cho tài xế lái xe.

Người vệ sĩ kiêm tài xế kia là người của Ngô Đồng, thấy lão đại nhà mình không phản đối liền nhấn một chân ga lái xe đi mất, đi rồi, đi thật rồi Những người còn lại tại hiện trường đều sững sờ, đây là thao tác gì vậy.

Tên ngốc kia lại cướp con rồi chạy mất ư.

Mập mạp kinh hô một tiếng: Tôi nói hai người đừng ngẩn ra nữa, mau lên xe đuổi theo đi.

Ngô Tà vừa nghe liền vội vàng kéo Tiểu Hoa cùng lên xe, bảo tài xế đừng để mất dấu, tiện thể bảo anh ta gọi điện hỏi đồng nghiệp xem họ định đi đâu.

Tài xế của chiếc xe kia của Ngô Đồng cũng vừa hỏi xong câu này, Trương Khởi Linh có chút mờ mịt, y cũng chưa nghĩ ra sẽ đi đâu.

Y vừa rồi chỉ là hành động theo bản năng, có người giành con với y, sau đó y tha con đi mất, có vấn đề gì sao.

Không vấn đề.

Ngô Đồng cũng không trông cậy gì vào việc cha Buồn của mình có thể có ý tưởng gì, liền gửi tin nhắn cho đám vệ sĩ còn lại bảo họ vòng về phía nam thành phố, còn chiếc xe của mình thì chạy về phía bắc.

Mặc dù hai chiếc xe trước sau chỉ cách nhau vài phút, nhưng vệ sĩ lái xe cho Ngô Tà không chắc chắn ý tưởng của Boss, cho nên hoàn toàn không đuổi theo.

Một chiếc thật sự chạy, một chiếc giả vờ đuổi, cho nên không có gì bất ngờ, mất dấu.

Ngô Tà trừng mắt nhìn người vệ sĩ một cái cũng đành chịu, người ta là thuộc hạ của Ngô Đồng chứ không phải của cậu, nghĩ cũng biết là đã nhận được mệnh lệnh của nhóc con kia.

Ngô Tà nản lòng nói: Đừng chạy lung tung nữa, Tiểu Hoa nhà cậu ở đâu.

Tôi đưa cậu về trước đã.

Đồng Đồng chơi đủ sẽ tự về thôi.

Giải Vũ Thần nhíu mày đọc địa chỉ, có chút hối hận nói: Tôi chỉ đùa một chút thôi, không ngờ Đồng Đồng lại phản ứng lớn như vậy, người ôm nó đi chính là Trương câm à.

Hai người họ quan hệ rất tốt sao.

Mập mạp chen vào nói: Cháu trai lớn nhà tôi một ba năm về Ngây thơ, hai tư sáu về Tiểu ca.

Vị đồng chí Tiểu Hoa này, anh muốn giành thì e là không có cửa đâu, cháu trai lớn không có lịch trống.

Ngô Tà bất đắc dĩ nói: Béo gia ông cũng đừng gây rối nữa.

Tiểu Hoa cậu đừng nghe hắn nói bừa, Đồng Đồng nhận Tiểu ca

làm cha nuôi.

Tiểu ca bị mất trí nhớ nên không biết mình ở đâu, chỉ nhớ Đồng Đồng là con của y.

Bình thường y giữ con lắm, ở nhà cũ thấy mẹ tôi ôm thằng bé y còn không muốn.

Hôm nay cũng là đúng lúc, thấy cậu ôm Đồng Đồng nên y xù lông lên, giống như con mèo lớn vậy, cảm thấy không an toàn liền muốn tha con đi giấu khắp nơi.

Nói xong lại ngại ngùng nói với Tiểu Hoa: Cái đó, Tiểu ca bây giờ đầu óc có vấn đề, chuyện y bóp cậu tôi thay y xin lỗi cậu, nếu cậu không hả giận thì cứ bóp tôi đi, tôi chắc chắn không giận.

Giải Vũ Thần nghi ngờ nhìn Ngô Tà: Cậu không phải là có gì đó với tên câm kia chứ.

Cảnh tượng vừa rồi có giống phim truyền hình cẩu huyết không.

Chồng gặp lại tình cũ, vợ ôm con bỏ đi.

Ngô Tà ngơ ngác, cậu thế mà lại cảm thấy lời Tiểu Hoa nói có lý, chẳng lẽ Tiểu ca có ý với cậu.

Không thể nào, đây là lưỡng tình tương duyệt rồi ư.

Mập mạp giơ ngón cái với Hoa gia: Vị tiểu đồng chí này mắt thật tinh, đang làm ở đâu thế, có nhãn lực này mà không chơi đồ cổ thì thật đáng tiếc.

Giải Vũ Thần lấy ra một tấm danh thiếp đưa cho Mập mạp: Béo gia cũng có mắt nhìn tốt, tại hạ đúng là làm trong ngành đồ cổ, sau này mong được giao lưu nhiều hơn.

Mập mạp nhận lấy danh thiếp vừa nhìn liền kinh hô một tiếng: Trời ạ Thiên Chân, bạn thuở nhỏ của cậu ngầu thật đấy.

Ngô Tà cũng lấy qua xem, Giải Vũ Thần, tổng tài công ty đấu giá La Thụy Sĩ Đức Bắc Kinh.

Cậu có chút mờ mịt hỏi Mập mạp: Có gì đặc biệt sao.

Mập mạp líu lưỡi nói: Thiên Chân cậu không lăn lộn ở Bắc Kinh nên không biết, công ty này trong giới đồ cổ Bắc Kinh nổi như cồn.

Đồ vật đấu giá đều là hàng tuyển, đồ bình thường người ta không nhận đâu.

Cửa hàng của Tiết Ngũ không phải đã sang tên cho cậu rồi sao, sau này cậu lăn lộn ở Bắc Kinh lâu sẽ biết.

Ngô Tà thản nhiên trả lại danh thiếp cho Mập mạp: Tôi không nghĩ Tiết Ngũ sẽ đền cửa hàng cho tôi, thứ đó tôi còn đang đau đầu đây, bao nhiêu địa bàn của chú Ba ở Trường Sa tôi còn chưa tiếp quản, sao có thể chạy xa đến tận Bắc Kinh mở cửa hàng.

Chắc lại là do Đồng Đồng và Khai Mễ làm, cứ để đó đã, chờ nó về rồi để nó xem xét.

Nói xong Ngô Tà vỗ đầu một cái: Ấy chết, tôi bị cậu làm cho lạc đề rồi, vừa rồi tôi nói đến đâu ấy nhỉ.

Tiểu Hoa cười phì, Ngô Tà này thú vị thật, nhưng vẫn nhắc nhở cậu: Nói đến việc vợ anh ôm con bỏ đi.

Ngô Tà lập tức thanh minh: Đúng vậy, nói đến vợ tôi Không đúng, tôi không có vợ, Tiểu Hoa cậu đừng có lái tôi đi đâu thế.

Tiểu Hoa cười lớn hơn nữa: Được, tôi không nói nữa được chưa.

Anh tiếp tục đi.

Bàn Tử và Hoa gia đều không nói gì, chỉ đăm đăm nhìn Ngô Tà chờ cậu lên tiếng.

Kết quả là Ngô tiểu cẩu nhi lại tự mình tắc tị, cậu cũng chẳng nhớ

ra nên nói gì.

Cuối cùng, cậu chỉ có thể thở dài: Thôi bỏ đi, tôi cũng không nhớ ra nên nói gì nữa.

À, khoan đã.

Sao con trai tôi lại ở cùng cậu.

Hai người liên lạc với nhau kiểu gì.

Giải Vũ Thần hừ lạnh: Giờ mới nhớ ra để hỏi à, cậu cũng vô tư thật đấy.

Chú Hai Ngô tìm tôi nói chút chuyện, vừa hay Đồng Đồng cũng đi theo, tôi thấy thằng bé này thú vị nên giữ lại nuôi mấy ngày.

Tôi nói này, cậu làm cha kiểu gì mà vô tâm thế, vứt con ra ngoài rồi mặc kệ, mấy ngày nay cũng chẳng thấy gọi điện hỏi han gì.

Ngô Tà ngượng ngùng gãi đầu, mấy ngày nay cậu chỉ lo đi chơi khắp nơi, thật sự không nhớ đến con trai mình.

Chương 98

Bàn Tử cũng trách móc: Tôi thấy đồng chí Hoa đây nói có lý đấy, Tiểu Thiên Chân cậu vô tư quá rồi.

Tiểu ca ăn cơm còn biết hỏi một câu cháu trai lớn của tôi đâu rồi, thế mà cậu lại xua tay cho qua chuyện.

Cũng khó trách cháu trai lớn của tôi đi theo Tiểu ca, cậu mà cứ õng ẹo thế này, khéo cái ghế cha ruột này phải nghỉ việc thật đấy.

Ngô Tà cố cãi: Tôi không phải sợ làm lỡ việc của nó sao.

Đồng Đồng lại chẳng phải đứa trẻ bình thường, tôi có hỏi cũng chỉ lo hão, mấy chuyện của nó tôi có hiểu đâu.

Lỡ đâu người ta đang ở Trung Nam Hải hội kiến lãnh đạo quốc gia thì sao.

Tôi cứ gọi điện thoại suốt không phải là làm phiền người ta à.

Bàn Tử nghe cậu nói vậy cũng đồng tình gật đầu: Cậu nói cũng có lý, cháu trai lớn của tôi đúng là không phải người thường.

Ngô Tà và Giải Vũ Thần lại trò chuyện thêm về những chuyện ngày xưa để ôn lại kỷ niệm, chẳng mấy chốc hai người đã thân thiết trở lại.

Giải Vũ Thần dứt khoát mời cả hai người cùng ở lại nhà cũ của nhà họ Giải chờ Đồng Đồng, tiện thể buổi trưa cùng nhau ăn một bữa cơm.

Ngô Tà còn muốn tìm hiểu thêm về tình hình hợp tác giữa chú Hai và Giải Vũ Thần, nên sau khi từ chối vài câu liền đồng ý.

Xe chạy đến nhà họ Giải, Bàn Tử lại được một phen kinh ngạc:

Này Tiểu Thiên Chân, quan hệ xã hội của cậu cũng đỉnh thật đấy.

Có được một cái tứ hợp viện lớn thế này ở Bắc Kinh thì không phải chỉ có tiền có thế bình thường đâu.

Giải Vũ Thần thờ ơ nói: Cũng tàm tạm thôi, vừa hay nhà họ Giải phát triển ở Bắc Kinh, đây là do ông nội tôi gây dựng.

Hào môn có cái khổ của hào môn, tôi tám tuổi đã bắt đầu quản lý gia đình, lại phải theo Nhị gia học hí kịch, bao nhiêu năm không được ngủ một giấc an ổn.

Ngô Tà hiểu rõ gật đầu, cậu từng nghe Đoạn Minh Tề nói về chương trình giáo dục tinh anh cho người thừa kế gia tộc, đúng là rất biến thái.

Nhưng cậu vẫn an ủi Tiểu Hoa: Bây giờ cậu cũng coi như khổ tận cam lai rồi, quả nhiên không có cái khổ nào là không chịu được.

Ngay cả Bàn Tử còn biết ở kinh thành có một nhân vật như cậu, so với cậu thì tôi thảm hơn nhiều.

Cậu không biết đâu, trước khi nhận lại con trai, tôi đến tiền điện nước còn sắp không trả nổi.

Giữ một cái tiệm con con, chạy chiếc Cúp Vàng cũ mèm, lúc đó cậu chắc đã lái Maserati rồi.

Giải Vũ Thần cười ý nhị, Ngô Tà này đúng là mềm lòng y như lời chú Hai Ngô nói, chỉ là hơi dễ bị lừa một chút.

Mấy người tán gẫu bâng quơ, tính tò mò của Ngô Tà quả thật rất mạnh, lúc nào cũng muốn moi móc chuyện của Tiểu Hoa và chú Hai mình.

Để đối phó với cái cậu bé tò mò này, Tiểu Hoa dứt khoát sai quản gia mang ra rất nhiều đồ cổ, nói là nhờ cậu giám định giúp, thực chất

là để tìm việc cho cậu làm.

Chiêu này quả nhiên hiệu quả, Ngô Tà còn chưa kịp nói gì thì Bàn Tử đã nhao nhao lên trước: Thiên Chân, mau dùng mắt nghề đi, cơ hội này hiếm có lắm, đồ lọt được vào đây của tổng tài Giải chắc chắn đều là hàng tốt, cậu ở chỗ khác không thấy được đâu.

Ngô Tà cũng nhìn ra Tiểu Hoa không muốn nói nhiều về chú Hai mình.

Cậu lân la hỏi chuyện thực ra là muốn biết chú Hai và Tiểu Hoa liên lạc với nhau vì chuyện gì, dù sao thì ông chú Ba giả của cậu chính là chú ruột của Tiểu Hoa.

Có phải họ đang giấu cậu lên kế hoạch gì đó không.

Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng cậu cũng tự biết mình biết ta.

Cùng tuổi nhưng cậu kém Tiểu Hoa quá nhiều, cũng khó trách chú Hai cứ giấu giấu giếm giếm với cậu, lại âm thầm liên lạc với Tiểu Hoa.

Cậu bỗng cảm thấy có chút tự ti, đều là đời thứ ba của Cửu Môn, thân thủ, tài lực, mưu mẹo, thủ đoạn của cậu đều kém Tiểu Hoa quá xa.

Cô bé mà trong ấn tượng của cậu luôn trốn phía sau cần cậu bảo vệ, giờ đã trưởng thành thành một Giải đương gia có thể một mình gánh vác, còn mình thì mơ mơ màng màng bao nhiêu năm thật đúng là chẳng làm nên trò trống gì.

À, cũng không đúng, cậu có một thứ hơn hẳn người khác.

Cậu có một đứa con trai tốt, nghĩ đến đây Ngô tiểu cẩu nhi lại vui vẻ trở lại.

Cậu không phải đại lão, nhưng cậu là cha của đại lão, nghĩ như vậy cũng không tệ, nằm thắng.

Giải Vũ Thần nhìn vẻ mặt Ngô Tà lúc vui lúc buồn, cũng không đoán được rốt cuộc cậu đang nghĩ gì.

Giải tổng mấy ngày nay đã sắp xếp xong công việc, định dành thời gian cho Ngô Đồng, nên lúc này cũng không có việc gì.

Ngô Tà và Bàn Tử lại càng rảnh rỗi, thế là ba người dứt khoát vừa tán gẫu về đồ cổ vừa chờ điện thoại của Đồng nhãi con, trưa còn cùng nhau ăn một bữa cơm.

Không ngờ vừa đặt đũa xuống đã có khách không mời mà đến, Giải Vũ Thần nghe thấy tiếng anh Tiểu Hoa liền cau mày.

Ngô Tà vừa đến nhà họ Giải thì Tú Tú cũng tới, cậu không tin đây là trùng hợp, xem ra bà Hoắc cũng cài người ở nhà họ Giải.

Mấy người liền thấy một cô gái xinh đẹp mặc sườn xám màu xanh lam, tóc búi tròn lao vào phòng khách như một cơn gió, ôm lấy cánh tay Tiểu Hoa mà lắc qua lắc lại.

Ngô Tà sợ đến mức lùi lại hai bước, bây giờ cậu có chút sợ những cô gái nhiệt tình hướng ngoại.

Bàn Tử cười gian, huých Ngô Tà một cái rồi nói nhỏ: Thiên Chân, cậu thế là không được rồi, thấy gái đẹp sao lại lùi ra sau thế.

Ngô Tà gạt tay hắn ra, bảo hắn bớt lời, con gái bây giờ đanh đá lắm, cậu không muốn chuốc phiền phức.

Cô gái kia không ngờ trong phòng còn có người khác, bèn ngượng ngùng cười ha hả hai tiếng.

Sau đó cô trách móc Tiểu Hoa: Chú quản gia xấu quá, không nói cho con biết trong phòng có khách, thế này thì thất lễ quá.

Giải Vũ Thần thân mật kéo cô qua nói: Còn không phải do em chạy nhanh quá sao, chắc chú Tiếu còn chưa nói xong em đã vào nhà rồi.

Nhưng mà em cũng không cần giả làm thục nữ đâu, là anh Ngô Tà của em tới đấy, hình tượng con bé điên khùng hồi nhỏ của em đã ăn sâu vào lòng người rồi, có giả vờ nữa cũng vô dụng thôi.

Hoắc Tú Tú ngạc nhiên đánh giá Ngô Tà: Đúng là anh thật à, anh Ngô Tà, anh còn nhớ em không, em là Tú Tú đây.

Ngô Tà sau khi nhận ra Tiểu Hoa cũng đã nhớ lại không ít ký ức thời thơ ấu.

Cô gái xinh đẹp trước mắt trùng khớp với cô bé ghê gớm trong trí nhớ, tính tình hấp tấp này đúng là không thay đổi chút nào.

Ngô Tà nhớ ra người tới liền lập tức cười chào Hoắc Tú Tú: Đúng là nữ đại thập bát biến, thoáng cái đã thành cô nương lớn rồi, xinh hơn hồi nhỏ nhiều.

Hoắc Tú Tú cười càng vui vẻ hơn: Anh Ngô Tà, nhiều năm không gặp, không ngờ bây giờ anh lại dẻo miệng thế, dễ chơi hơn hồi nhỏ nhiều.

Hồi đó anh cứ cố chấp, một mực nói anh Tiểu Hoa đẹp hơn em, em vừa dọa vừa dỗ mà anh cũng không chịu đổi ý.

Ngô Tà ngượng ngùng gãi đầu, cậu cũng nhớ chuyện này.

Hồi đó chơi trò gia đình, Tú Tú và Tiểu Hoa đều muốn gả cho cậu làm cô dâu, lúc đó cậu chỉ một lòng một dạ với cô vợ nhỏ Tiểu Hoa của mình, đối với Hoắc Tú Tú thì lạnh nhạt.

Giờ nghĩ lại thấy xấu hổ thật, không ngờ cô vợ nhỏ của mình lại là một cậu chàng cao lớn, hơn nữa nhìn bộ dạng thân mật của hai người này, khéo họ lại là một cặp ấy chứ.

Duyên phận đúng là khó nói, đây là kịch bản thiếu gia bị ruồng bỏ, thiếu phu nhân và dì út bỏ trốn cùng nhau ư.

Mọi người không biết trí tưởng tượng của Ngô Tà lại bay xa không phanh, lần này Hoắc Tú Tú đến là mang theo nhiệm vụ của bà nội.

Cô nói chuyện phiếm với Ngô Tà về những chuyện ngày xưa để kéo gần tình cảm, trò chuyện một lúc thì có chút lơ đãng.

Cuối cùng, cô vẫn thở dài, nói ra mục đích của mình.

Hoắc Tú Tú đầu tiên lấy ra một tấm ảnh đưa cho Ngô Tà: Anh Ngô Tà, tấm ảnh này anh đã xem qua chưa.

Ngô Tà nhận lấy xem thì ngẩn người, đó là tấm ảnh chụp chung của đội khảo cổ Tây Sa của chú Ba, cậu không ngờ Hoắc Tú Tú cũng có một tấm.

Ngay sau đó cậu lại nhớ ra, Hoắc Tú Tú, Hoắc Linh, xem ra người phụ nữ mà chú Ba nói có ý với Tiểu ca là người nhà họ Hoắc.

Trời ạ, đây đều là nghiệt duyên gì vậy.

Hoắc Tú Tú nhìn biểu cảm của cậu là biết Ngô Tà chắc chắn đã xem qua, ngay sau đó cô lại lấy ra thêm mấy tấm ảnh mới rồi nói: Em biết ngay là anh đã xem tấm ảnh này.

Người phụ nữ tóc dài trong ảnh là cô của em, tên là Hoắc Linh.

Sau này cô ấy mất tích, trong quá trình điều tra tung tích của cô ấy, em đã phát hiện ra rất nhiều chuyện kỳ lạ.

Sau đó em đăng tấm ảnh này lên một trang web nhỏ, kèm theo dòng chữ Cá ở chỗ tôi.

Nhưng rất lâu không có ai hồi âm, mãi đến năm ngoái em mới thấy tin nhắn của anh, rồi dựa vào số điện thoại anh để lại mà tìm ra anh.

Ngô Tà chấn động: Tin nhắn đó là do em đăng ư.

Anh còn tưởng là. người thuộc thế hệ của chú Ba anh.

Giải Vũ Thần nhíu mày: Không phải bà Hoắc không cho em điều tra nữa sao, sao em không nghe lời.

Hoắc Tú Tú phản bác: Chẳng lẽ các anh không thấy kỳ lạ sao, những người thế hệ trước dường như đang giấu chúng ta chuyện gì đó, em muốn điều tra tiếp là vì em phát hiện ra một điểm kỳ lạ.

Từ sau chuyến khảo cổ đó, cô của em về nhà không phải là cô của em nữa.

Tim Ngô Tà đập thịch một tiếng, chú Ba và Giải Liên Hoàn cũng hoán đổi thân phận trong chuyến đi đó, lẽ nào Hoắc Linh cũng bị người ta thay thế.

Hoắc Tú Tú tiếp tục nói: Anh xem tấm ảnh này, đây là cô em chụp lúc 18 tuổi, dựa vào vật tham chiếu em tính ra chiều cao chuẩn của cô em là 1m68.

Còn dựa vào tấm ảnh của đội khảo cổ này tính ra chiều cao là 1m60.

Chênh lệch đến tám centimet, nếu là cao lên thì em có thể hiểu, nhưng người ta không thể vô duyên vô cớ lùn đi tám centimet được, cho nên lúc đó cô của em đã bị người ta thay thế rồi.

Anh Ngô Tà, em biết anh cũng đang điều tra chuyện của đội khảo cổ đó, chúng ta có thể hợp tác.

Ngô Tà có chút do dự, cậu không tin cô nhóc này, thậm chí cả Tiểu Hoa cậu cũng không tin tưởng lắm.

Có lẽ bị lừa nhiều cũng sẽ sinh ra kháng thể, bây giờ cậu khá đề phòng với tất cả manh mối tự tìm đến cửa, cậu chỉ tin vào những gì

mình tự điều tra được.

Hoắc Tú Tú thấy Ngô Tà không dao động thì có chút sốt ruột, lại kể cho mọi người một câu chuyện không thể tin nổi.

Từ việc bà nội cô nhận được cuốn băng ghi hình, đến việc cô dựa theo manh mối tìm được Kim Vạn Đường, rồi thông qua việc uy hiếp Kim Vạn Đường mà dò ra được một bí mật trọng đại.

Chương 99

Nói đến đây, Hoắc Tú Tú dừng lại một chút, cô đang chờ Ngô Tà đặt câu hỏi.

Nếu là trước kia, Ngô Tà chắc chắn sẽ sốt ruột hỏi tiếp, sau đó sẽ bị người khác dắt mũi đi, nhưng sau khi nếm mấy vố đau này cậu cũng đã khôn ra.

Hoắc Tú Tú không nói thì cậu liền uống trà chơi điện thoại, vừa không hỏi han cũng không thúc giục, ngược lại làm cô nhóc này trong lòng không yên, cuối cùng vẫn là tự mình không nhịn được mà kể tiếp.

Sau khi kể xong, mọi người đều im lặng.

Đừng nhìn Bàn Tử trông thô kệch, nhưng tâm tư lại còn tinh tế hơn cả Ngô Tà.

Anh tổng kết lại câu chuyện của Hoắc Tú Tú rồi nói: Nói cách khác, thế hệ của bà nội cô và ông nội Thiên Chân từng tham gia một hoạt động trộm mộ thất bại nhưng quy mô cực kỳ lớn.

Vài chục năm sau, con cái đời thứ hai của họ lại cùng nhau tham gia một hoạt động khảo cổ bí ẩn.

Tiếp theo là những người đời thứ hai này hoặc là chết hoặc là mất tích.

Sau đó bà nội cô vào một thời điểm nào đó bắt đầu nhận được băng ghi hình, nội dung bên trong là hình ảnh con gái bà.

Có thể là có người đang cảnh cáo hoặc uy hiếp bà điều gì đó.

Rồi đến đời thứ ba, Thiên Chân nhà chúng ta bị cố ý dẫn đến các loại lăng mộ cổ.

Còn cô thì phát hiện ra những chuyện này, hoặc là bị người ta dẫn đường để phát hiện ra, bây giờ muốn tìm Thiên Chân nhà chúng ta hợp tác.

Hoắc Tú Tú gật đầu: Em cũng mơ hồ có cảm giác, tuy rằng em điều tra những chuyện này đều dựa vào lòng hiếu kỳ của mình, nhưng em luôn cảm thấy quá thuận lợi.

Có những thứ quá trùng hợp, nếu thật sự là âm mưu nhằm vào Cửu Môn, vậy em nhất định phải điều tra đến cùng.

Đã liên tiếp ba thế hệ rồi, ai biết đời thứ tư có bị liên lụy không, dù là vì con cái sau này, em cũng không muốn ngồi chờ chết.

Nghe đến đây, Ngô Tà nhíu mày, cậu có con trai không phải là bí mật, cô nhóc này đang uy hiếp cậu.

Nếu cậu không hợp tác với cô ta giải quyết những chuyện này, thì tương lai người phải đối mặt với chúng chính là con trai cậu.

Nếu con trai cậu là một đứa trẻ bình thường, thì cậu làm cha chắc chắn sẽ chọn tự mình gánh vác mọi chuyện, cho dù có chết cũng muốn tạo cho con một con đường bình yên, nhưng bây giờ thì, ha ha.

Câu chuyện của Hoắc Tú Tú có trật tự rõ ràng, logic hoàn chỉnh, ngay cả lý do cũng vô cùng đầy đủ, thoáng nghe qua hoàn toàn không có vấn đề gì.

Nhưng Ngô Tà cứ có cảm giác, có một thế lực nào đó đang thúc đẩy cậu dính vào những chuyện này.

Có lẽ hành vi buông xuôi gần đây của cậu đã khiến đối phương có chút bất mãn, hắn bắt đầu thúc đẩy sự kiện phát triển, nếu lần này cậu không thuận thế chui vào, chắc chắn sẽ còn có những chiêu bài khác.

Nghĩ đến đây, Ngô Tà lắc đầu, lần này cậu muốn nổi loạn một

lần, kệ ngươi là cái thá gì, kệ ngươi bày ra chuyện ly kỳ đến đâu, ta đây quyết tâm buông xuôi đến cùng.

Ở thành phố lớn ăn chơi sa đọa không thơm sao.

Tại sao tôi cứ phải vào rừng sâu núi thẳm tìm chết chứ.

Hoắc Tú Tú thấy Ngô Tà lắc đầu càng thêm vội vàng: Anh Ngô Tà, anh nói gì đi chứ.

Ngô Tà cười khổ một tiếng: Câu chuyện của em kể rất đặc sắc, nếu viết thành tiểu thuyết chắc sẽ bán chạy lắm.

Anh tin những gì em nói là sự thật, nhưng cũng chỉ vậy thôi.

Anh không muốn dính vào những chuyện đó nữa.

Hoắc Tú Tú khó hiểu nói: Vậy anh không tìm chú Ba của anh nữa à.

Ông ấy mất tích chắc chắn có liên quan đến những chuyện này.

Ngô Tà đương nhiên biết Ngô Tam Tỉnh mất tích có liên quan đến những chuyện này, bây giờ bị Hoắc Tú Tú nhắc đến, cậu lại có chút rối rắm.

Cậu cũng rất muốn tìm chú Ba về, bất kể là chú Ba thật hay Giải Liên Hoàn, tình thương họ dành cho cậu bao năm qua đều không phải là giả.

Hoắc Tú Tú thấy Ngô Tà lộ vẻ giằng co liền vội vàng nói thêm: Em nghe nói chú Ba Ngô rất thương anh, bây giờ ông ấy mất tích, có thể cũng giống như cô của em, bị nhốt ở đâu đó, lẽ nào anh không muốn cứu ông ấy ra sao.

Câu nói này đã thành công làm Ngô Tà biến sắc, cậu tưởng tượng đến khả năng đó, lòng đau như dao cắt.

Cuối cùng, Ngô Tà thở dài một tiếng: Được rồi, em thắng.

Nhưng bây giờ anh không thể hứa với em điều gì, nếu em có hứng thú, anh có thể kể cho em nghe những chuyện anh đã trải qua.

Còn về việc hợp tác, phải đợi con trai anh về rồi mới quyết định được.

Giải Vũ Thần bất đắc dĩ đỡ trán, cậu có chút đau đầu.

Những chuyện này cậu biết nhiều hơn hai người kia rất nhiều, cũng có thể đoán được lần này Tú Tú đến là do bà Hoắc sai khiến.

Từ trong thâm tâm, cậu hy vọng Ngô Tà trong sạch, hoàn toàn thoát ly khỏi những chuyện này.

Nhưng tình hình hiện tại rõ ràng là không thể, bà Hoắc tuổi đã cao, bà có chút không kìm nén được nữa.

Xem ra, những ngày tháng yên tĩnh sắp qua rồi.

Những chuyện Ngô Tà kể đều là do cậu tự mình trải qua, không giống Hoắc Tú Tú nói quá lên để cố tình câu người.

Trừ chuyện của Giải Liên Hoàn và chú Ba, những chuyện khác đều nói rõ ràng.

Đương nhiên, những thủ đoạn đặc biệt của con trai cậu thì cậu không đề cập, tránh nặng tìm nhẹ nói qua loa cậu vẫn biết làm.

Một mạch kể liền hơn ba tiếng đồng hồ, nghe mà Hoắc Tú Tú và Giải Vũ Thần liên tục kinh ngạc.

Họ biết Ngô Tà đã đến những nơi đó, nhưng không ngờ những gian nan hiểm trở trong đó lại nhiều đến mức khó có thể tưởng tượng.

Giải Vũ Thần, người bạn thời thơ ấu này, từ tận đáy lòng khâm phục, mặc dù thân thủ của Ngô Tà kém xa cậu, nhưng vận may này thì đúng là không ai bằng.

Cậu cũng không dám nói mình có thể toàn thân trở ra ở những nơi

đó, thằng nhóc này vậy mà chỉ dựa vào một cỗ liều mạng đã dám xông vào, đây là kiểu ngốc nghếch gan to trong truyền thuyết sao.

Ngô Tà kể xong liền ừng ực uống một bát trà lớn, cổ họng cậu sắp khản đặc.

Nhưng cảm giác được chém gió với ngôi thứ nhất thật sự quá sung sướng, mặc dù lúc đó biểu hiện của cậu không tốt lắm, nhưng bây giờ nhìn bộ dạng kinh ngạc thán phục liên tục của hai người bạn này vẫn khiến cậu cảm thấy mình rất anh dũng.

Ngô Tà nghỉ một lát rồi mới nói: Phụ nữ nhà họ Hoắc các cô nổi tiếng khôn khéo, anh không tin một cô nhóc như em có thể đấu lại con cáo già là bà nội em.

Dưới mí mắt bà ấy mà em điều tra những chuyện này còn không bị phát hiện.

Em dám nói anh cũng không dám tin, anh đoán lần này em đến tìm anh là do bà nội em ra lệnh đúng không.

Vừa rồi những gì anh kể, em về cứ nói hết lại cho bà nội em nghe, nếu bà ấy còn muốn tìm anh hợp tác, thì anh hy vọng chúng ta có thể thẳng thắn với nhau một chút.

Hoắc Tú Tú ngượng ngùng cười, ai bảo anh Ngô Tà dễ lừa chứ, đây không phải rất khôn khéo sao.

Nhưng đã bị người ta vạch trần, cô cũng không muốn tiếp tục che giấu, liền thoải mái thừa nhận.

Cô nhóc cười hì hì, hai tay chắp lại, nịnh nọt khen: Anh Ngô Tà thông minh quá, thế mà cũng đoán ra được.

Bội phục, bội phục.

Thật ra lúc em liên lạc với Kim Vạn Đường đã bị bà nội bắt được

rồi, nhưng những chuyện em kể đều là thật cả, bà nội em muốn gặp anh một lần, không biết anh Ngô Tà có thể nể mặt không ạ.

Ngô Tà nhìn bộ dạng lanh lợi tinh quái của cô nhóc mà có chút bất đắc dĩ, đứa nhỏ đã khó đối phó thế này, vậy Hoắc Tiên Cô mà ngay cả ông nội cậu cũng phải tránh xa thì sẽ ở đẳng cấp nào.

Dù sao cậu cũng đã hạ quyết tâm, nếu không có con trai bảo bối đi cùng, cậu tuyệt đối sẽ không đi gặp bà Hoắc lão thái thái đó.

Chỉ có ma pháp mới đánh bại được ma pháp, nếu Hoắc Tiên Cô đó cậy già lên mặt thì cậu sẽ thả hùng hài tử ra, để hai thế lực vô lý này PK với nhau, cậu nhận thua còn không được sao.

Giải Vũ Thần có chút vui mừng nhìn Ngô Tà, hóa ra tên ngốc này cũng không ngốc lắm.

Xem ra sự thoát tuyến của cậu cũng tùy người, vậy sau này mình cũng có thể bớt lo lắng một chút.

Hoắc Tú Tú thấy Ngô Tà không chịu đồng ý cũng không dây dưa nữa, nói sẽ về xin chỉ thị bà nội, thêm WeChat xong liền quay về.

Bàn Tử thấy họ cuối cùng cũng xong việc mới nói: Này Thiên Chân, cậu có quên chuyện gì không.

Đã quá trưa rồi, cháu trai lớn của tôi đâu.

Không mau gọi điện hỏi xem nào.

Ngô Tà nhìn đồng hồ, thôi xong, đã gần 5 giờ rồi, sao hùng hài tử này vẫn chưa về.

Cậu vội vàng rút điện thoại ra gọi, bên kia bắt máy rất nhanh, nhưng Ngô Đồng nói tạm thời chưa về được, cha Buồn của cậu không muốn về.

Ngô Tà bất đắc dĩ nói: Vậy hai người không cần ba nữa à.

Vừa rồi người nhà họ Hoắc đến, Hoắc lão thái thái hẹn ba gặp mặt đấy, hai người đều không ở đây ba bị bắt nạt thì làm sao bây giờ.

Bên Ngô Đồng im lặng một lúc rồi mới nói: Ba cứ đồng ý trước rồi hẹn thời gian đi, đến lúc đó con sẽ mang cha Buồn đến chống lưng cho ba.

Bà Hoắc không đáng tin, nhưng chú Tiểu Hoa thì chắc tin được, ba có gì do dự thì cứ hỏi chú ấy.

Con và cha Buồn đang ở chỗ Gấu chó, có việc gì thì gọi điện liên lạc.

Ngô Tà có chút kinh ngạc trước sự tin tưởng của con trai đối với Tiểu Hoa, nhưng người ta đang đứng ngay bên cạnh, cậu cũng không tiện hỏi kỹ, chỉ có thể dặn Ngô Đồng chăm sóc tốt cho Tiểu ca, nhớ giữ điện thoại thông suốt để chuẩn bị cứu giá bất cứ lúc nào.

Chương 100

Nói chuyện điện thoại xong, Ngô Tà liền cùng Bàn Tử cáo từ, Tiểu Hoa cũng không giữ lại nhiều, cậu đoán sau này mình sẽ rất bận, nên tối nay phải làm thêm giờ cả đêm.

Ngô Đồng cúp điện thoại xong liền nhíu mày, cậu nghĩ quả nhiên không sai.

Cái gọi là dòng thời gian hoàn toàn xoay quanh ba cậu mà diễn ra, vốn dĩ theo diễn biến của nguyên tác, lúc này họ nên ở Ba Nãi, khoảng hai tháng sau mới vì hình thức lôi mà nhận được lời mời của Hoắc Tiên Cô đến Bắc Kinh.

Mà lần này họ thay đổi hành trình đến Bắc Kinh chơi, Hoắc Tiên Cô liền không kìm được mà đến kết nối với ba cậu, vậy nếu cậu đoán không sai, buổi đấu giá quỷ tỉ cũng sẽ được đẩy lên sớm hơn.

Đúng là không thể để ba cậu được yên, vừa mới buông xuôi được hai tháng thì đối phương đã ngồi không yên.

Tâm trạng của Ngô Đồng có chút không tốt, thông thường lúc này có nghĩa là sẽ có người gặp xui xẻo, cậu nhóc tính toán một vòng trong lòng rồi chọn ra người phù hợp, vậy thì là tên họ Bàn kia đi, cậu thích nhất là giận cá chém thớt.

Đúng lúc này vệ sĩ đến tìm cậu, nói bên trong dược liệu lại không đủ, Ngô Đồng thở dài, chỉ có thể cam chịu vào nhà.

Cậu có chút hối hận vì đã đến tìm Gấu chó, cho dù phải chữa mắt cho hắn cũng nên đưa hắn về biệt thự của mình rồi mới nói chứ, sao lại đầu óc nóng lên mà ra tay luôn chứ.

Chuyện này nói ra cũng thật tình cờ, Trương Khởi Linh cướp nhóc

con rồi chạy đi, xe chạy ra ngoài mà cả hai đều chưa nghĩ ra đi đâu.

Ngô Đồng đầu óc co giật nghĩ đến Gấu chó, định đến hỏi hắn chút chuyện về đại Trương ca ngày xưa.

Tên đó bắt máy trong một nốt nhạc, giọng chào Ngô Đồng ngọt đến mức có thêm dấu cộng, còn nhiệt tình mời họ đến chơi.

Nhưng đợi Ngô Đồng tìm đến địa chỉ hắn cho thì méo miệng, con đường nhỏ đầy bụi bặm, những công trình xây dựng lộn xộn.

Căn bản là một khu ổ chuột phức tạp.

Cũng may Gấu chó ở riêng một sân, nếu là ở chung với người khác Ngô Đồng đã quay người đi rồi.

Gấu chó nhìn thấy cậu chủ nhỏ đến thì mặt cười như hoa hướng dương, bộ dạng nhiệt tình như thể gặp được Tiểu mãn ca của Ngô Tà.

Ngô Đồng đánh giá nơi ở của tên mù mà cau mày, hai căn nhà cũ nát thấp bé, bàn ghế cũ kỹ, trên bàn còn đặt bát mì ăn dở.

Mặc dù cậu biết Gấu chó nghèo, nhưng không ngờ lại nghèo đến mức này.

Ba cậu tháng trước mới cho tên này hai triệu, cộng thêm lừa được hơn năm trăm ngàn từ chỗ Minh Tề, chẳng lẽ đã tiêu hết rồi.

Ngô Đồng là người thẳng thắn, không nghĩ ra thì hỏi.

Gấu chó do dự một chút rồi vẫn nói: Tiền còn một ít, nhưng loại người như tôi thu nhập không ổn định, lúc không có mối nào thì cũng chỉ có thể sống bằng tiền tiết kiệm.

Mắt tôi có bệnh, mỗi năm chỉ riêng tiền mua thuốc đã một hai triệu, cho nên cơ bản không để dành được bao nhiêu.

Ngô Đồng khó hiểu: Thế cũng không đúng, cậu tùy tiện lấy chút

đồ trong mộ ra là đã có mấy chục vạn, không có tiền thì đi trộm mộ là được rồi, với thân thủ này của cậu tự đi là được mà.

Gấu chó cười khổ: Tôi là dân tay ngang, mấy việc tìm long điểm huyệt tôi không rành, có mộ sẵn thì tôi có thể lấy đồ ra được, chứ bảo tôi đi tìm thì chịu.

Hơn nữa đừng nhìn nhà đấu giá động một tí là một món đồ cổ mấy chục mấy trăm vạn, thực tế tay buôn thu hàng ép giá rất thấp, có thể ra được 10 vạn là tốt lắm rồi.

Nói ra cũng phải cảm ơn cậu chủ nhỏ, hai triệu của cậu cho quá kịp thời, nếu không năm nay tên mù này khổ rồi.

Ngô Đồng nhìn nụ cười khổ của Gấu chó có chút chua xót, đây là sư phụ tương lai của ba cậu, cậu thật không ngờ hắn lại thiếu tiền đến mức này.

Cũng may bây giờ vẫn chưa muộn, vấn đề có thể giải quyết bằng tiền ở chỗ Ngô Đồng đều không phải là vấn đề.

Nhưng cậu có chút tò mò, rốt cuộc thuốc gì mà đắt thế, mấu chốt là cũng không chữa khỏi được cho người ta.

Vừa hay thuốc năm nay của Gấu chó mua về còn chưa dùng, nghe cậu chủ nhỏ nói muốn xem liền lấy ra cho cậu.

Đó là một cây thực vật lá đỏ rễ tím, Ngô Đồng tuy không biết nhưng cậu có hack, nghe xong kết quả quét của hệ thống cậu cũng ngớ người, mẹ nó quá vô lý đi.

Ngô Đồng thật sự từ đáy lòng cảm thán, sự khác biệt giữa các thế giới này quả thật quá lớn.

Cây cỏ bị Gấu chó gọi là thần dược Cửu Chuyển Tụ Dương Thảo, hơn một triệu một cây mà còn thường xuyên không tìm được, thứ thần dược đã khiến Gấu chó khốn khổ mấy chục năm, vậy mà lại

là thức ăn cho cừu.

Trời đất ơi, biết nói lý ở đâu bây giờ.

Hệ thống đắc ý khoe khoang: Ký chủ bây giờ đã biết giao dịch đa vũ trụ của chúng ta lợi hại thế nào rồi chứ.

Thứ này ở thế giới ma pháp là dùng để nuôi cừu núi lửa, loại cừu đó mà diện tích chăn nuôi có thể bằng cả một Hulunbuir.

Nếu ngài muốn, một điểm tích lũy được nửa tấn, nhưng có một điều cần chú ý.

Thế giới đó nguyên tố ma pháp dồi dào, vẫn có sự khác biệt nhất định so với thực vật ở đây, rời khỏi không gian là phải nấu ngay lập tức.

Nếu không một lúc sau dược hiệu sẽ mất hết, cho nên, ngài nên dẹp cái ý định làm gian thương đi.

Lỗ hổng này trước đây đã có người chui qua rồi, cho nên hệ thống có quy định, chỉ có thể là thế giới cấp cao mua đồ của thế giới cấp thấp, hơn nữa còn có giới hạn số lượng.

Thế giới cấp thấp nếu muốn có được tài nguyên của thế giới cấp cao, trừ khi thế giới này cũng có loại đồ vật đó, còn phải chịu rất nhiều hạn chế.

Ngô Đồng vừa nảy ra ý định đã bị hệ thống vạch trần cũng không tức giận, đều là chuyện trong dự liệu, nếu không cậu đổi mấy con yêu thú từ Ma giới về thì thế giới này chẳng phải đại loạn sao.

Nhưng cậu vẫn có chút tò mò hỏi: Một cây thức ăn cho cừu như vậy, có thể trấn áp bệnh của Gấu chó một năm.

Vậy nếu hắn giống như con cừu núi lửa kia, lấy loại cỏ này làm cơm ăn thì có khỏi hẳn được không.

Hệ thống suy nghĩ một chút rồi trả lời: Thật ra mắt của Gấu chó có vấn đề là vì trên lưng hắn có một con âm linh bám vào, loại cỏ lá đỏ này chứa đựng hỏa lực, người dùng xong có thể tăng dương khí của bản thân.

Dương khí dồi dào thì sự xâm hại của âm linh đối với cơ thể hắn sẽ giảm đi rất nhiều.

Thời cổ đại một số đạo sĩ sẽ thêm dịch của loại cỏ này vào chu sa để vẽ bùa, là thứ tốt để trừ tà tránh ma.

Cũng chỉ có mấy năm nay không có mấy người dùng, nếu không Gấu chó muốn mua một cây cỏ này còn phải tốn nhiều tiền hơn.

Muốn chữa bệnh này cũng đơn giản, chính là dương thịnh âm suy thôi, con âm linh đó đã mọc dính vào Gấu chó rồi, ngài cứ ném họ vào nước nấu cỏ lá đỏ mà ngâm.

Từ từ tiêu hao âm khí của con linh đó, đợi đến khi linh bị tiêu hao hết, vớt ra chẳng phải vẫn là một con Gấu chó sao.

Nhưng ký chủ phải vất vả một chút, loại cỏ đó ra khỏi không gian là phải nấu ngay, ngài phải trông chừng nước, màu nhạt đi là phải thêm cỏ mới.

Ngô Đồng không ngờ mọi chuyện lại đơn giản như vậy, chẳng phải là trông Gấu chó ngâm mình mấy tiếng đồng hồ sao.

Chuyện này có gì to tát, coi như trả lại ân tình hắn đã cứu ba cậu ở sa mạc cát.

Nhưng cái tên này đúng là phân hóa hai cực, Cửu Chuyển Tụ Dương Thảo, nghe là biết thần dược.

So sánh thì cái tên Hồng Diệp Thảo này lại rất qua loa, lá đỏ thì gọi là cỏ lá đỏ, cũng không sai, nhưng thật đúng là phân biệt đối xử.

Gấu chó không biết Ngô Đồng đang nói chuyện với hệ thống trong đầu, thấy sắc mặt cậu chủ nhỏ càng ngày càng kỳ lạ, còn liên tục dùng ánh mắt đồng tình nhìn mình, làm cho Gấu chó trong lòng bất an, lẽ nào mình bệnh nặng lắm rồi.

Thấy Ngô Đồng không nói gì, Gấu chó thờ ơ cười nói: Cậu chủ nhỏ đừng nhìn tên mù này như vậy, nếu ngài đồng tình tôi thì cho chút tiền tiêu vặt là được rồi.

Thảo dược năm nay đã có, tên mù này sống thêm hai năm không thành vấn đề.

Ngô Đồng buông thần dược của Gấu chó xuống, thở dài: Tôi nói với anh chuyện này, nhưng anh phải hứa trước là đừng quá kích động.

Câu nói này của Ngô Đồng cộng với ánh mắt đồng tình và biểu cảm quái dị của cậu, làm Gấu chó trong lòng có chút không yên.

Nhưng hắn vẫn cười kéo một chiếc ghế đẩu ngồi xuống, sau đó dùng giọng điệu nhẹ nhàng nhất có thể nói: Được rồi, tôi chuẩn bị xong rồi, cậu chủ nhỏ cứ nói đi.

Tên mù này chịu được.

Ngô Đồng nhìn bộ dạng không đứng đắn của hắn bỗng nổi ý xấu, cậu nghĩ đến việc làm trung gian kiếm chênh lệch giá.

Thế là, cậu nhóc đi vòng quanh Gấu chó hai vòng, sau đó đưa ra một câu hỏi khiến Gấu chó kinh ngạc.

Chú Hắc, nếu tôi muốn mua đứt chú hoàn toàn thì cần bao nhiêu tiền.

Gấu chó lập tức hai tay che ngực, khoa trương kêu lên: Cậu chủ nhỏ xin tự trọng, tên mù này chỉ bán nghệ không bán thân.

Mặc dù tôi rất thiếu tiền, nhưng tôi cũng có tôn nghiêm.

Ngô Đồng chỉ vào cây Cửu Chuyển Tụ Dương Thảo cười nói: Nếu tôi dùng cái này để trả thì sao.

Gấu chó giật mình: Cậu chủ nhỏ, trong tay cậu có loại thảo dược này.

Ngô Đồng gật đầu: Đương nhiên, thứ này là dùng để trừ âm khí.

Một năm một hai cây chỉ là miễn cưỡng duy trì thôi phải không, anh ký hợp đồng bán thân đi, một năm tôi cho anh mười cây thế nào.

Gấu chó vô cùng động lòng, nhưng hắn vẫn lắc đầu: Khó làm được, đừng nhìn tôi bây giờ sa sút, tổ tiên của tên mù này là quý tộc, ký hợp đồng bán thân là chuyện nhục nhã tôn nghiêm, tôi không Ngô Đồng từ không gian lấy ra một nắm cỏ lá đỏ ném lên bàn: Một năm hai mươi cây.

Gấu chó chộp lấy nắm cỏ trên bàn, tay run run, thật sự là Cửu Chuyển Tụ Dương Thảo, cả một đống, cậu chủ nhỏ cũng quá bá đạo đi.

Tên khốn này không hổ danh tiện nhân, kích động đến mức không quên ôm chầm lấy Ngô Đồng.

Hắn tựa đầu vào ngực cậu nhóc, giọng điệu ngọt ngào kêu lên: Chủ nhân, nô gia sau này là người của ngài.

Đại Trương ca nãy giờ làm nền lập tức không chịu nổi, một tay giật cậu nhóc ra còn đá Gấu chó một cái.

Tên mù thuận thế lộn một vòng, nắm chặt đám cỏ trong tay nằm trên đất cười ha hả, hắn thật sự rất vui.

Mấy chục năm qua hắn vì những cây cỏ này mà bôn ba mệt mỏi, luôn lo lắng lỡ một ngày nào đó không mua được thuốc thì phải làm sao.

Không ngờ trời lại rớt xuống Thần Tài, đừng nói một năm hai mươi cây, dù là tổng cộng hai mươi cây hắn cũng nhận, dù sao hắn vốn dĩ đã cùng một phe với Ngô Tà, đây cũng coi như niềm vui bất ngờ.

Tên mù cười đủ rồi liền xin Ngô Đồng giấy bút, thật sự viết một tờ hợp đồng bán thân.

Ngô Đồng nhìn cái tờ giấy xiêu vẹo đó mà cười muốn nội thương, cũng ra vẻ ký tên của mình lên.

Thật ra thứ này chẳng có tác dụng gì, chỉ là một lớn một nhỏ đùa giỡn.

Chương 101

Cậu nhóc cất đồ đi rồi mới nói với Gấu chó: Chú Hắc, chú dùng thứ này là vì bị âm linh bám vào phải không.

Vậy bệnh này của chú là muốn chữa tận gốc một lần, hay là để lại một ít cho đỡ buồn.

Gấu chó nghi hoặc nói: Lẽ nào cậu chủ nhỏ có cách.

Mặc dù tôi biết cậu là đạo sĩ, nhưng thứ này tôi cũng đã đi tìm không ít thiên sư.

Long Hổ Sơn, Toàn Chân Giáo tôi đều đã đi qua, họ nói chỉ có thể dùng Cửu Chuyển Tụ Dương Thảo để chống lại âm khí, nếu có thể dùng hàng ngày, một hai năm là có thể tiêu hao hết âm linh.

Đáng tiếc thứ này quá khó tìm, có lúc hai ba năm tôi mới mua được một cây, cho nên mắt mới càng ngày càng nghiêm trọng.

Nghe Gấu chó nói vậy, Ngô Đồng có chút chua xót, cũng không còn tâm tư trêu chọc hắn nữa, bèn nói cho Gấu chó phương pháp chữa tận gốc âm linh, hơn nữa còn nói thảo dược cậu lo, bao đủ.

Khi Gấu chó nghe Ngô Đồng nói muốn dùng Tụ Dương Thảo cho hắn ngâm mình chữa tận gốc âm linh, cả người hắn đều ngây dại.

Cảm động đến nước mắt nước mũi giàn giụa, còn nói từ khi mẹ qua đời chưa có ai tốt với hắn như vậy, thế mà còn đòi kéo Ngô Đồng kết bái anh em.

Cậu nhóc ngượng ngùng nuốt lại câu nói thảo dược là thức ăn cho cừu, vốn không đáng tiền, đứa ngốc này sống quá không dễ dàng, vẫn là đừng đả kích hắn.

Lỡ kích động hóa điên, sau này ba cậu tìm ai học bản lĩnh chứ.

Chỗ của Gấu chó thật sự rất nghèo, ngay cả bồn tắm cũng không có, Ngô Đồng chỉ có thể lại sai vệ sĩ đi mua một cái chậu tắm lớn về.

Sau đó liền bắt đầu nấu từng nồi thảo dược, thứ này rời khỏi không gian là phải cho vào nước ấm nấu ngay, ở bên ngoài càng lâu dược hiệu càng kém.

Nước thuốc ngâm mình màu nhạt đi là phải múc ra hai chậu nước cũ rồi thêm thuốc mới, cho nên hai vệ sĩ và Tiểu ca đều phải xúm vào làm cùng, chỉ có Ngô Đồng phụ trách lấy thuốc ra và Gấu chó là thoải mái nhất.

Không ngờ lăn lộn đến tận nửa đêm, cuối cùng nước trong thùng không còn nhạt màu nữa.

Gấu chó cũng cảm thấy thứ trên cổ mình thật sự đã biến mất, hắn ngồi trong chậu tắm, úp mặt vào tay khóc không thành tiếng.

Ngô Đồng thấy hắn như vậy cũng không làm phiền, dẫn theo hai vệ sĩ và Trương Khởi Linh rời đi.

Người hơn trăm tuổi cũng không cần cậu rót canh gà, đều đã mệt cả ngày, tìm một chỗ ngủ là đúng đắn.

Cậu lại một lần nữa hối hận vì mình suy nghĩ không chu toàn, sao lại không gọi thêm người đến chứ, xem cha Buồn của cậu mệt chưa kìa, quay đầu lại nhất định phải bắt Gấu chó khao một bữa ra trò.

Bọn Ngô Đồng cũng không đi quá xa, họ tìm một khách sạn bình dân trong khu ổ chuột rồi vào ở.

Cả đám ngủ một giấc đến tận mười giờ sáng, nếu không phải Ngô Tà gọi điện đánh thức thì hắn còn có thể ngủ thêm hai tiếng nữa.

Ngô Tà không ngờ con trai mình giờ này vẫn còn ngủ, bèn trêu cậu là đồ heo lười rồi mới vào chuyện chính.

Hoắc Lão Thái hẹn cậu đến Trăng Non Tiệm Cơm, hai giờ chiều ở đó có một buổi đấu giá.

Bà ta còn nói có một món đồ liên quan đến những chuyện này sẽ được đem ra đấu giá, trong lòng cậu có chút không yên tâm, bèn hỏi Ngô Đồng có thể cùng Tiểu ca qua đó yểm trợ không.

Ngô Đồng đảm bảo với ba mình rằng nhất định sẽ đến, bảo họ cứ yên tâm, không cần phải nể nang ai cả, có chuyện gì cứ để con trai lo.

Cúp điện thoại, Ngô Đồng kéo Trương Khởi Linh đi tắm rửa thay quần áo, hai người cũng không ăn sáng.

Giờ đã gần trưa, vừa hay đến Trăng Non Tiệm Cơm giải quyết một thể, thuận tiện gặp mặt lão già trăm tuổi kia.

Hôm qua mệt mỏi cả ngày, lúc này lại bị điện thoại đánh thức, Ngô Đồng ít nhiều cũng có chút bực bội.

Nhưng hắn sẽ không nổi cáu với ba mình, vậy thì cái bao cát trút giận này cứ dùng Trương Nhật Sơn là được.

Trương Đại Phật Gia đã nhốt cha Buồn của hắn ở Cách Nhĩ Mộc, rút máu cắt thịt hành hạ suốt hai mươi năm, món nợ này hắn nhất định phải đòi lại.

Lão đó chết rồi lại không có con cháu, người đau lòng nhất chính là tên phó quan này.

Trước khi chết còn trăm phương ngàn kế sắp xếp cho gã vào Trăng Non Tiệm Cơm, đúng là dụng tâm khổ tứ.

Xét về đại cục, quyết sách của Trương Đại Phật Gia không sai, ông ta cũng thực sự là một anh hùng, nhưng thì sao chứ.

Ngô Đồng hắn trước nay chỉ giúp người thân không cần lý lẽ.

Bạn già nhà họ Ngô của ông nội hắn bị bắn chết gần hết, Tam gia

gia hiện giờ còn chưa rõ sống chết, cha Buồn của hắn cũng chịu đủ mọi dày vò, dựa vào cái gì mà tên phó quan cưng của lão ta lại có thể sống yên ổn đến già.

Ngô Đồng cười khẩy trong lòng, cho dù vì đối phó với Uông gia mà hiện tại hắn không thể ra tay tàn nhẫn với Trương Nhật Sơn, nhưng đánh mấy trận thu chút lãi thì vẫn được chứ.

Hai người tắm rửa xong, Ngô Đồng chọn quần áo cho Trương Khởi Linh, không cầu đẹp trai nhất, chỉ cầu đắt nhất, dù sao cha Buồn của hắn mặc gì cũng đẹp.

Âu phục đặt may cao cấp, áo sơ mi lụa tơ tằm, kẹp cà vạt kim cương, đồng hồ vàng phiên bản giới hạn, khuy măng sét ngọc bích.

Nếu không phải Trương Khởi Linh phản đối, hắn còn định đeo thêm cho y hai chiếc nhẫn ban chỉ cổ và một chiếc ghim cài áo bằng vàng kim cương.

Bản thân hắn cũng mặc một bộ âu phục nhỏ màu xanh ngọc đặt may cao cấp.

Vừa sửa soạn, hắn vừa tranh thủ gọi điện cho Ngô Tà, dặn ba mình rằng đến Trăng Non Tiệm Cơm phải mặc lễ phục, cứ chọn bộ đắt nhất trong số quần áo mang theo mà diện lên, đừng để Hoắc Lão Thái coi thường.

Phòng riêng hắn cũng đã đặt xong, là Thúy Vi Đường trên lầu hai, cũng không cần đến quá sớm, hơn một giờ tới là được.

Ngô Đồng hơi hối hận vì không chuẩn bị trước cho Bàn Tử hai bộ đồ cao cấp, nhưng may là ba hắn còn mang theo vệ sĩ và trợ lý, chắc sẽ không làm mất mặt mũi Tiểu tam gia của nhà họ Ngô.

Lúc họ đến Trăng Non Tiệm Cơm là hơn mười một giờ, đúng giờ ăn cơm.

Ba hắn một lát nữa mới đến, vừa hay tiện cho hắn hành sự.

Ngô Tà là người thừa kế của Ngô gia Cửu Môn, nếu bất kính với hội trưởng Trương Nhật Sơn thì dễ bị người ta lên án.

Nhưng nếu Ngô Đồng lấy thân phận con nuôi của tộc trưởng Trương gia để xử lý Trương Nhật Sơn thì lại danh chính ngôn thuận.

Huống chi hắn vẫn là một đứa trẻ, dù có gây ra chuyện gì cũng có cớ, cùng lắm thì bị ba hắn tét mông hai cái coi như xong chuyện.

Năm xưa Trương Khải Sơn trúng độc đến từ đường Trương gia thay máu, chính là nhờ Trương Khởi Linh, vị tộc trưởng này, khai ân mới sống sót được.

Trương Nhật Sơn lúc đó cũng có mặt, kết quả là hai kẻ vong ân bội nghĩa này lại giam cầm cha Buồn của hắn, Ngô Đồng càng nghĩ càng tức.

Nhân viên phục vụ bưng thực đơn vào thấy vị tiểu thiếu gia này mặt mày đằng đằng sát khí thì có chút khó hiểu, cô chỉ đưa cái thực đơn thôi mà sao lại chọc giận cậu ta rồi.

Chẳng lẽ là chê đắt.

Không đúng, nhìn quần áo và vệ sĩ ở cửa thì không giống người thiếu tiền.

Trương Khởi Linh thấy Ngô Đồng nổi giận liền ôm cậu vào lòng vỗ về.

Ngô Đồng dịu lại, cười nói: Tôi không sao.

Sau đó lại nói với nhân viên phục vụ: Không cần xem, cứ chọn những món đặc trưng của các cô mang lên, bốn món nguội bốn món nóng, thêm một chai rượu, không phân biệt nhãn hiệu, không phân biệt chủng loại, chai to là được.

Cô phục vụ tuy thấy kỳ lạ nhưng cũng không nói nhiều, người giàu có thì kiểu quái gở nào mà chẳng có.

Cô cứ làm theo là được.

Chờ cô phục vụ đi rồi, Ngô Đồng nói vào không khí: Nghe nô của Trăng Non Tiệm Cơm, tao biết chúng mày nghe được lời tao nói, đi gọi lão già Trương Nhật Sơn kia đến đây cho tao.

Tộc trưởng của chúng nó đến rồi, bảo nó vào dập đầu.

Hôm nay ở đây đấu giá Quỷ Tỉ, Trương Nhật Sơn không thể nào không có mặt.

Ngô Đồng đã quyết định, nếu gã ngoan ngoãn đến đây để hắn đánh một trận cho hả giận, hắn có thể cân nhắc đánh vài lần rồi cho qua.

Nếu gã cho rằng mình bây giờ là hội trưởng Cửu Môn, không coi cha Buồn của hắn ra gì, vậy thì thù mới hận cũ tính chung một lượt.

Không phải không nhận tộc trưởng Trương gia sao.

Nếu không muốn làm người Trương gia thì trả lại Phát Khâu chỉ và hình xăm Kỳ Lân cho Trương gia đi, hắn có thể thay cha Buồn của mình múa đao.

Trương Nhật Sơn nhận được tin từ Nghe nô thì thầm kêu khổ trong lòng, gã không ngờ tộc trưởng lại đến, còn nói rõ muốn gặp mình.

Chuyện gã áy náy nhất đời này chính là có lỗi với tộc trưởng.

Trương gia giải thể, rất nhiều tộc nhân bỏ trốn, tiểu tộc trưởng cũng chưa từng ra lệnh truy sát.

Năm xưa Phật gia trúng độc cũng là nhờ tiểu tộc trưởng giơ cao đánh khẽ, nhưng những chuyện họ làm sau này thực sự cắn rứt lương tâm.

Bây giờ tộc trưởng đã tìm tới tận cửa, gã mà trốn tránh không gặp thì quả thật không phải người.

Chương 102

Trương Nhật Sơn tự cổ vũ mình, cùng lắm thì mất một cái mạng, coi như mình thay Phật gia trả lại cho tiểu tộc trưởng vậy.

Ở Thúy Vi Đường đã lên vài món ăn, Trương Khởi Linh và Ngô Đồng đang thong thả dùng bữa.

Trương Nhật Sơn bước vào thì sững sờ, gã không ngờ tộc trưởng lại ăn vận tinh tế và sang trọng như vậy.

Ngô Đồng thấy gã không nói gì liền ném đũa xuống bàn: Sao nào.

Hai chữ tộc trưởng làm bỏng miệng à, đến chào hỏi cũng không biết.

Trương Nhật Sơn cau mày, đã rất nhiều năm không ai nói chuyện với gã như vậy, nhưng vẫn khẽ cúi đầu gọi một tiếng tộc trưởng.

Ngô Đồng thấy gã nhíu mày thì lửa giận bùng lên, nhảy tới đá một cước vào khuỷu chân của gã.

Trương Nhật Sơn không ngờ một đứa trẻ lại có sức mạnh lớn đến vậy, nhất thời không phòng bị liền khuỵu một gối xuống đất, vừa định đứng dậy thì nghe thấy Trương Khởi Linh lạnh lùng nói: Quỳ xuống, dám đứng lên thì đánh gãy chân ngươi.

Trương Nhật Sơn thấy tộc trưởng đã lên tiếng thì lập tức không dám động đậy, ngoan ngoãn quỳ cả hai gối xuống đất chờ tộc trưởng phân phó.

Trương Khởi Linh cũng không để ý đến gã, Ngô Đồng đã nói với y, người này là tộc nhân của mình nhưng lại từng hại y.

Bản thân y thì không có cảm giác gì, dù sao cũng đã quên hết.

Nhưng nhãi con của y có vẻ sắp tức điên rồi, y nên làm gì bây giờ.

Đại Trương ca thực sự không giỏi ăn nói, y không biết phải dỗ nhãi con thế nào, chỉ có thể sờ đầu cậu rồi khô khan nói một câu: Con ngoan, ăn cơm trước đi, đừng tức giận.

Ngô Đồng thấy dáng vẻ lúng túng của cha Buồn thì càng khó chịu, hung hăng trừng mắt nhìn Trương Nhật Sơn: Lão già trông trẻ thật đấy, da dẻ không tồi, bảo dưỡng kỹ ghê.

Chuyện mình đã làm quên hết rồi à.

Nhìn thấy cha nuôi của ta không thấy chột dạ sao.

Trương Nhật Sơn thầm kêu khổ, ai có thể phổ cập kiến thức cho gã một chút không, thằng nhãi con này từ đâu ra mà cái miệng độc địa thế.

Tộc trưởng nhà gã chắc là ngại mình không giỏi ăn nói, nên mới nhận một đứa con nuôi như vậy làm người phát ngôn thay.

Thế thì ông ấy thành công thật đấy.

Ngô Đồng thấy gã ngẩn người lại mắng: Này Trương Nhật Sơn, cái miệng của ngươi là đi thuê à, gọi xong tiếng tộc trưởng là trả lại người ta rồi sao.

Trương Nhật Sơn vội nói: Người trong tộc Trương Nhật Sơn bái kiến tộc trưởng, xin tộc trưởng dạy bảo.

Ngô Đồng vừa định mắng tiếp thì đột nhiên một người phụ nữ đá văng cửa phòng.

Người đá cửa là một cô gái trẻ, trông xinh đẹp, ăn mặc tươm tất, khí chất cũng rất tốt.

Ngô Đồng đoán có lẽ là Doãn Nam Phong, người thầm mến lão già trăm tuổi kia.

Doãn Nam Phong vừa vào cửa đã thấy một lớn một nhỏ đang ngồi ăn cơm trước bàn, còn Trương Nhật Sơn thì lại đang quỳ trên đất.

Lúc Nghe nô báo cho cô, cô còn có chút không tin, lão già này bình thường không phải ngầu lắm sao.

Sao bây giờ lại ngoan ngoãn như vậy.

Không đợi Doãn Nam Phong gây khó dễ, Ngô Đồng đã cười lạnh một tiếng: Đây là cách tiếp khách của Trăng Non Tiệm Cơm à.

Khách đang ăn trong phòng riêng mà chủ quán lại đá cửa xông vào, đây là quy củ nhà ai vậy.

Doãn Nam Phong chau mày liễu, chỉ vào Ngô Đồng mắng: Thằng nhãi ranh từ đâu ra dám đến Trăng Non Tiệm Cơm của ta giương oai, ta thấy ngươi chán sống rồi.

Trương Khởi Linh phi một chiếc đũa, sượt qua tai Doãn Nam Phong rồi ghim chặt vào cánh cửa gỗ sau lưng cô.

Đại Trương ca không đánh phụ nữ, nhưng kẻ bắt nạt nhãi con của y thì không phải người.

Nếu không phải người thì chỉ phân biệt đực cái, giống như bánh tông có đánh được không.

Được.

Đại Trương ca dùng tư duy logic đã khôi phục được bốn phần của mình để định vị Doãn Nam Phong, nếu còn mắng Đồng Đồng nữa thì sẽ đánh cô ta.

Lão già trăm tuổi thấy tộc trưởng ra tay liền lập tức quát lớn Doãn Nam Phong: Nam Phong nha đầu, quy củ nào cho phép cháu đá cửa phòng khách.

Còn dám nhục mạ khách, danh dự của Trăng Non Tiệm Cơm vứt

đi đâu rồi.

Mau xin lỗi khách đi.

Doãn Nam Phong bị chiếc đũa kia dọa cho mặt mày tái mét, nhưng vẫn cứng miệng nói: Đến cửa đánh người của cháu, họ thì là khách gì.

Ngô Đồng còn chưa kịp nói, Trương Khởi Linh đã tiếp lời: Nếu Trương Nhật Sơn là người của cô, vậy thì họ Trương và chữ Sơn của hắn ta thu hồi.

Ta là tộc trưởng, chắc là có quyền này chứ.

Ngô Đồng vừa nghe liền phì cười, cha Buồn của hắn đúng là thiên tài, thu hồi họ Trương và chữ Sơn thì chẳng phải chỉ còn lại chữ Nhật thôi sao.

Nhật, ha, tuy cha nuôi hắn có lẽ không biết cái meme này, nhưng sự trùng hợp này thật sự quá hài hước.

Trương Khởi Linh không biết Ngô Đồng cười gì, nhưng nhãi con vui thì y cũng vui.

Đại Trương ca rất tự nhiên ôm cậu bé vào lòng xoa bụng cho cậu, Trương Nhật Sơn thấy sắc mặt tộc trưởng dịu đi liền vội vàng cầu xin: Tộc trưởng bớt giận, Trương Nhật Sơn mãi mãi là người của Trương gia.

Rồi quay đầu nói với Doãn Nam Phong: Nếu cháu còn nhớ tình cảm mấy năm nay ta chăm sóc cháu thì mau ra ngoài đi, nhất định phải thấy ta bị đuổi khỏi tộc mới vui sao.

Doãn Nam Phong vẫn không phục: Thời đại nào rồi, Trương gia cũng không còn, một tộc trưởng hữu danh vô thực ông còn thờ phụng làm gì.

Ngô Đồng nghe vậy hừ lạnh một tiếng, làm nũng với Trương

Khởi Linh: Cha nuôi, bất kính với tộc trưởng theo tộc quy xử lý thế nào ạ.

Dù Đại Trương ca đã quên cả tên mình, nhưng tộc quy thì lại thuộc làu làu: Trượng đánh một trăm, kẻ nghiêm trọng thì chặt tay phải, trục xuất khỏi gia tộc.

Trương Nhật Sơn quỳ đó mồ hôi lạnh túa ra, tay phải của gã không thể bị chặt, Cửu Môn còn cần dựa vào Phát Khâu chỉ để răn đe.

Nhưng gã cũng không muốn trái lời tộc trưởng, gã có lỗi với Trương gia, có lỗi với tộc trưởng, gã đã hơn một trăm tuổi rồi, không ngờ sau khi chết vẫn không được yên lòng.

Doãn Nam Phong trợn trắng mắt: Ngươi là cái thá gì Lời còn chưa dứt, Trương Nhật Sơn đột nhiên đứng dậy, một chưởng đánh ngất cô ta.

Lão già trăm tuổi đúng là sợ thật.

Chuyện vốn không lớn lại bị nha đầu này làm cho rối tung lên.

Nếu cứ để cái miệng nhỏ của cô ta luyên thuyên, cửa ải hôm nay của gã sẽ không qua được.

Gã ra lệnh cho Côn nô đi theo đưa Doãn Nam Phong về, rồi lại ngoan ngoãn quỳ xuống đất.

Tộc trưởng, Trương Nhật Sơn nhận phạt, nhưng Cửu Môn vẫn cần răn đe, xin tộc trưởng cho hoãn lại một thời gian.

Đợi đánh đổ Uông gia, Nhật Sơn sẽ tự mình chặt tay phải, quỳ trước tộc địa thỉnh tội.

Ngô Đồng nhạo báng: Hứa suông thì ai mà chẳng làm được, nhỡ đâu không đánh đổ được Uông gia thì ngươi định quỵt nợ à.

Lúc này Trương Nhật Sơn cũng đã nghĩ thông Ngô Đồng là thần

thánh phương nào rồi, con trai Ngô Tà, tiểu thúc thúc của Đoạn Tư Quy bên Hồng Môn.

Tình báo nói đứa trẻ này rất tà môn, sao lại thành con nuôi của tộc trưởng nhà họ chứ.

Nhưng nhìn cái điệu bộ cưng chiều của tộc trưởng, gã cũng không dám hó hé, chỉ có thể bất đắc dĩ nói: Xin Ngô tiểu công tử chỉ điểm.

Ngô Đồng nhướng mày: Ây da, không hổ là gừng càng già càng cay, hơn trăm tuổi này đúng là không sống uổng phí.

Nhìn xem, nói chuyện thật có trình độ.

Cố ý nhắc đến họ Ngô của ta, thứ nhất là để tỏ vẻ chuyện của Trương gia không đến lượt kẻ họ Ngô như ta xen vào.

Thứ hai, nói cho ta biết ngươi biết lai lịch của ta, dùng Ngô gia để uy hiếp ta.

Không đợi Trương Nhật Sơn phản bác, Ngô Đồng gọi ra ngoài: Tề Khang, Vân Tùng vào đây, nới lỏng da cho hội trưởng Trương nào.

Hai vệ sĩ ở cửa bước vào đóng cửa lại, rút ra cây gậy ba khúc giắt bên hông.

Thứ này khi thu lại chỉ dài hai mươi centimet, nhưng khi vung ra có thể dài hơn một mét, tuy rỗng ruột nhưng bên trong có đổ thủy ngân, vụt vào người cũng chẳng khác gì gậy gỗ đặc.

Hai người nhắm vào lưng Trương Nhật Sơn mà quất tới.

Trương Nhật Sơn thầm chửi trong lòng, thằng nhãi này sao nói trở mặt là trở mặt ngay được, năm xưa tính tình của Ngô Lão Cẩu cũng không tệ đến thế này, mình đã bao nhiêu năm không bị ai đánh rồi.

Hôm nay coi như là tiết tháo tuổi già khó giữ được.

Ngô Đồng thấy gã quỳ thẳng tắp chịu hình thì cười lạnh nói: Nói

đi, ngươi cứ nói tiếp đi, yên tâm, ta không thù dai đâu, ta có thù là báo ngay tại trận.

Trương Nhật Sơn cạn lời, ngươi đã nói vậy rồi ta còn dám nói sao.

Ta có chọc gì ngươi đâu mà ngươi lại có oán khí lớn với ta như vậy.

Ngô Đồng nhìn biểu cảm của gã rồi hừ lạnh: Có phải đang nghĩ tại sao ta đánh ngươi không.

Ha hả, tự mình từ từ mà nghĩ đi.

Ta là một người rất dễ sống chung, nếu không hợp với ta, xin ngươi hãy tự tìm nguyên nhân ở bản thân mình nhiều hơn.

Trương Nhật Sơn chửi thầm trong lòng, mẹ nó chứ ngươi nói chuyện có lý một chút thì chết à.

Nói những lời này chính ngươi không thấy chột dạ sao.

Ngô Đồng cũng mặc kệ Trương Nhật Sơn chửi thầm thế nào, dù sao ngươi không nói ra ta cũng không nghe thấy, ngươi mà dám nói ra ta liền đánh ngươi.

Có chỗ dựa chính là ngang ngược như vậy.

Ta có thể dựa vào cha, tại sao phải phân rõ phải trái với ngươi.

Logic hoàn hảo, không có gì sai.

Trương Nhật Sơn cũng có thể đoán ra Ngô Đồng đang trút giận thay cho tộc trưởng của họ, ngoài chịu đựng ra thì gã thật sự không còn cách nào khác.

Gã không biết nhãi con này và ba ruột của nó sống chung thế nào, nhưng cái kiểu làm cha con này đúng là dính nhau thật.

Gã gặp tộc trưởng không nhiều lần, nhưng ấn tượng về đôi mắt lạnh lùng đó lại vô cùng sâu sắc.

Dường như bên trong ẩn chứa ngàn năm băng giá, nhìn thứ gì cũng không có một chút hơi ấm, không vui không buồn, không oán không giận.

Chương 103

Phảng phất như vạn vật thế gian đều không đáng để tâm.

Không ngờ tộc trưởng đối mặt với tiểu yêu nghiệt này lại có ý cười trong mắt, gã thế mà có thể nhìn ra được sự dịu dàng từ trong đó.

Mẹ nó đúng là gặp quỷ.

Trương Khởi Linh và Ngô Đồng phụ trách ăn, hai vệ sĩ phụ trách đánh người, Trương Nhật Sơn phụ trách bị đánh.

Mọi người trong căn phòng này phân công rõ ràng, ai nấy đều vui vẻ.

Trương Nhật Sơn có lẽ không vui như vậy, nhưng Ngô Đồng thì rất vui.

Trong lúc đó, nhân viên phục vụ lại mang các món còn lại lên, thấy sếp của mình đang quỳ ở đó bị đánh thì suýt chút nữa đã làm rơi cả khay thức ăn.

Nhưng Trăng Non Tiệm Cơm có yêu cầu nghiêm ngặt, phân công rõ ràng, loại chuyện này là do Nghe nô và Côn nô phụ trách.

Cho nên dù có kỳ lạ đến mấy họ cũng không dám nhiều chuyện, đặt thức ăn xuống rồi lui ra ngoài.

Trương Nhật Sơn quả thực sống không còn gì luyến tiếc, mặt mũi đều ném về tận nhà bà ngoại.

Gã có nên may mắn vì thằng nhãi này không mở toang cửa không.

Bằng không thì gã còn uy tín gì ở Cửu Môn nữa.

Một trăm trượng rất nhanh đã đánh xong, Trương Nhật Sơn không

hổ là người trong tộc, tuy trên mặt mồ hôi lạnh túa ra nhưng vẫn luôn quỳ thẳng tắp.

Ngoài tiếng kêu ban đầu, gã không hề phát ra thêm một âm thanh nào.

Ngô Đồng không khỏi thầm gật đầu.

Xem ra Trương Hải Khách nói không sai, những người xuất thân từ cái gia tộc biến thái Trương gia đó đều có ngưỡng chịu đau rất cao.

Hai vệ sĩ đánh người xong, cúi chào một cái rồi ra ngoài tiếp tục canh gác.

Ngô Đồng gắp một miếng tôm cầu tơ vàng, nhai rôm rốp.

Trương Khởi Linh vừa ăn cơm, thỉnh thoảng còn lau miệng cho cậu.

Nếu không phải ở đó còn có một người lưng thấm đẫm máu đang quỳ, không khí này thật đúng là ấm áp tràn trề.

Ngô Đồng thấy Trương Nhật Sơn rất cung kính với cha Buồn của mình, trong lòng cũng nguôi giận hơn phân nửa.

Cậu nhóc có chút tiếc nuối nhìn chai bia trên bàn, một chai thủy tinh khắc hoa dung tích một nghìn mililit, chiều dài này, trọng lượng này, độ dày này, nện lên đầu nhất định rất sảng khoái.

Haizz, lão già này ngoan quá, không nỡ ra tay, chậc chậc, thật lãng phí.

Trương Nhật Sơn thấy Ngô Đồng cứ nhìn chằm chằm chai bia thì rùng mình một cái, gã không nghĩ là thằng nhãi này muốn uống rượu, chắc là chuẩn bị cho mình rồi.

Nghĩ đến việc nếu mình cũng có thái độ như Nam Phong, thì chai rượu này giờ đây có lẽ đã ở trên đầu mình.

Nghĩ vậy, lão già trăm tuổi vội cúi đầu, gã sống hơn một trăm năm ngoài việc nhờ máu Kỳ Lân còn là vì gã biết thời thế, nên nhận thua thì cứ nhận, chẳng có gì to tát.

Sống dai hơn tất cả mọi người chính là thắng lợi.

Ngô Đồng cho vệ sĩ gọi phục vụ vào dọn bàn, còn mình thì nằm trên chiếc giường nệm bên cạnh để cha Buồn xoa bụng.

Vì buổi sáng không ăn gì nên buổi trưa ăn hơi vội, cộng thêm tâm trạng tốt, bất tri bất giác đã ăn no căng.

Lúc này cậu ưỡn cái bụng nhỏ, rúc trong lòng Trương Khởi Linh mà hừ hừ, y như một con heo con.

Trương Nhật Sơn cuối cùng cũng hiểu được định nghĩa tà môn trong tình báo là thế nào.

Lúc vui thì vui, lúc bực thì bực, chuyển đổi giữa vẻ ngông cuồng hung hãn và sự mềm mại đáng yêu không một kẽ hở, mẹ nó chứ đây là bị tâm thần phân liệt à.

Lúc mày làm nũng có thể nhìn xuống đất một cái được không.

Ở đây còn có một người bị đánh đến máu me đầm đìa đang quỳ đấy, mày không thấy khó chịu à.

Ngô Đồng thì không thấy khó chịu, Trương Khởi Linh lại càng không.

Cho dù nhãi con của y có đang chém người, y cũng cảm thấy đó là hung manh đáng yêu, chỉ có thể nói bộ lọc của Đại Trương ca thật sự quá đáng sợ.

Trương Khởi Linh trong những chuyện khác tam quan còn khá chính trực, nhưng hễ gặp phải chuyện của nhãi con thì, ha hả.

Con trai ta có thể chém ngươi, nhưng ngươi mà mắng nó một câu

thì chính là ngươi không đúng.

Hoàn toàn không nói lý lẽ.

Quả thực vô sỉ đến mức người người phẫn nộ.

Sau này Trương Hải Khách không chỉ một lần than phiền, ngay cả Ngô Tà là cha ruột cũng không cuồng con đến mức này, tộc trưởng của họ làm cha kế đúng là đỉnh của chóp.

Chỉ cần nhãi con trong lòng ôm, từ đây lương tri là người qua đường.

Cũng không biết thằng nhãi đó có ma lực gì, dù sao hắn có dùng kính hiển vi cũng không tìm ra được nó đáng yêu ở chỗ nào.

Cái bàn rất nhanh được dọn dẹp sạch sẽ, Ngô Đồng cũng không rên rỉ nữa, chỉ vào một chiếc ghế bảo Trương Nhật Sơn ngồi xuống nói chuyện.

Trương Nhật Sơn liếc nhìn tộc trưởng nhà mình, thấy tộc trưởng gật đầu mới vội vàng đứng dậy ngồi xuống.

Trong lòng không khỏi bất an, Trương gia của họ đây là sắp bị mượn danh thiên tử để hiệu lệnh chư hầu sao.

Tộc trưởng ơi, ngài có cần phải nghe lời như vậy không.

Cậu nhóc ăn no, tâm trạng cũng khá tốt, không tiếp tục cà khịa nữa.

Nhưng những câu hỏi cậu đặt ra đều khiến Trương Nhật Sơn đau tim.

Buổi chiều có phải đấu giá Quỷ Tỉ không.

Lấy được bằng cách nào.

Là Tam gia gia Ngô Tam Tỉnh của ta đưa đến, hay là Hoắc Lão

Thái của Hoắc gia đưa đến.

Trương Nhật Sơn nhíu mày: Ngô tiểu công tử tuổi còn nhỏ, những chuyện này không phải cháu có thể tham gia.

Ngô Đồng hừ lạnh: Tuổi còn nhỏ thì sao.

Ngươi thì sống hơn một trăm tuổi đấy, cũng không thấy ngươi có tiền đồ gì lớn lao.

Trương Nhật Sơn không phục, gã đã là hội trưởng Cửu Môn mà còn không có tiền đồ.

Vậy thế nào mới gọi là có tiền đồ.

Nhưng gã không dám cãi lại, tộc trưởng nhà gã bây giờ như một con cọp cái bảo vệ con, gã mà cãi lại dễ bị cắn lắm.

Thật kỳ lạ, sao gã lại nghĩ tộc trưởng là cọp cái nhỉ.

Không phải nên là đực sao.

Tội lỗi, tội lỗi, thật là không nên.

Trương Khởi Linh thấy gã không trả lời câu hỏi của Ngô Đồng, bèn tiếp lời: Hỏi ngươi cái gì thì đáp cái đó, đừng nói nhảm.

Trương Nhật Sơn cạn lời, cảm giác của gã quả nhiên không sai, tộc trưởng nhà gã đã trở thành linh thú triệu hồi của nhãi con nhà họ Ngô.

Nhưng tộc trưởng đã lên tiếng, gã cũng không dám không nghe, chỉ có thể miễn cưỡng nói: Là Hoắc Tiên Cô đưa đến, bà ta muốn dùng thứ này để dụ Ngô Tà và tộc trưởng đến Trương gia cổ lâu.

Ngô Đồng cười lạnh: Đừng có tỏ ra trong sạch như vậy, chẳng lẽ ngươi không nhúng tay vào.

Mấy chuyện vớ vẩn của các ngươi ta biết gần hết rồi.

Cửu Môn đã bị Uông gia xâm nhập hoàn toàn, Trương Đại Phật Gia giết nhiều người như vậy cũng không ngăn được.

Ta cũng không trông mong ngươi có ích lợi gì, dọn dẹp đám nội gián trong Cửu Môn là được rồi, đại bản doanh của Uông gia cứ để ta và Trương gia đối phó.

Ta và nhánh Hải tự bối đã cơ bản đạt được thỏa thuận, chỉ chờ nhánh Long tự bối đến là sẽ bắt đầu kế hoạch, sơn hải bất tương kiến, ngươi đừng có gây rối là được.

Trương Nhật Sơn kinh ngạc đứng dậy, giọng điệu có chút nặng nề: Sao ngươi lại biết về Long tự bối và Hải tự bối.

Tộc trưởng nói với ngươi sao.

Ngô Đồng nhạo báng: Sao không thể là do ta tự điều tra.

Chương 104

Ngươi tưởng ai cũng phế vật như ngươi à.

Hơn nữa ngươi cũng không cần thăm dò ta, người của Hải tự bối thật sự đã liên lạc với ta.

Họ không giống ngươi, người ta là phụng mệnh tộc lệnh phát triển ở hải ngoại, sứ mệnh gia tộc vẫn còn ghi nhớ.

Trương Nhật Sơn có chút chột dạ, tuy rằng Sơn tự bối cao quý hơn Hải tự bối, nhưng gã là kẻ đào tẩu khỏi Trương gia, nói thẳng ra thì đó là phản tộc.

Nếu là thời Trương gia còn cường thịnh thì sớm đã bị tộc quy xử trí, xét về điểm này, gã đã thua người ta một bậc, huống chi còn có Long tự bối.

Nếu thật sự gặp mặt, gã đúng là không có mặt mũi nào chào hỏi người ta.

Ngô Đồng cũng không thèm nhìn bộ mặt khổ qua của gã, tiếp tục nói: Chuyện ta tìm ngươi hợp tác cũng rất đơn giản.

Thế lực và sản nghiệp của ta phần lớn ở nước ngoài, sức khống chế trong nước chắc chắn không bằng công ty Cùng Kỳ của ngươi.

Hơn nữa, mỗi năm ta đều có một khoảng thời gian phải rời khỏi Trung Quốc để xử lý công việc, có khi đến những nơi ngay cả tín hiệu di động cũng không có.

Trong lúc ta không ở bên cạnh ba ta, sự an toàn của ba ta và Ngô gia giao cho ngươi.

Ta không quan tâm các ngươi có bố cục và kế hoạch gì, chỉ cần nhớ kỹ một điều, đừng để ba ta và cha nuôi của ta bị tổn thương.

Hơn nữa ta nói rõ cho ngươi biết, ta và Uông gia không có thù, đối với Trương gia cũng không có thiện cảm gì, Cửu Môn lại càng không lọt vào mắt ta.

Chỉ vì cuộc đấu đá của mấy phe thế lực này liên lụy đến người ta quan tâm, nên ta mới nhúng tay vào.

Bằng ngươi và cái đám ô hợp ở Cửu Môn kia căn bản không đối phó được Uông gia, đợi người ta hoàn toàn khống chế Cửu Môn, hai cái xác trong kho số mười một e rằng cũng sẽ bị lôi ra mổ xẻ.

Ngươi cũng không cần trừng mắt với ta, những gì ta nói đều là sự thật.

Ánh mắt Trương Nhật Sơn lạnh băng nhìn chằm chằm Ngô Đồng: Ngươi rốt cuộc là ai.

Ta không tin một đứa trẻ có thể có tâm cơ và thủ đoạn như vậy.

Ngô Đồng đột nhiên nở một nụ cười mềm mại đáng yêu: Biểu hiện của ngươi còn kém xa Trương Hải Khách.

Ba ta hơn hai mươi năm sống dưới sự giám sát của các ngươi, người nào bên cạnh ông ấy mà không bị các ngươi điều tra mấy vòng.

Sao lúc này lại không tự tin thế.

Thừa nhận người khác ưu tú hơn mình khó đến vậy sao.

Chín tuổi thì sao.

Trẻ con thì sao.

Vẫn có thể là sự tồn tại hạ gục ngươi trong nháy mắt.

Không phục thì nhịn, dám nói ra ta liền đánh ngươi.

Hiểu chưa.

Trương Nhật Sơn nhíu mày: Tính cách Ngô Tà không ác liệt như

ngươi.

Ngô Đồng khó hiểu nói: Tính cách ba ta không phải là bị cố tình bồi dưỡng thành như vậy sao.

Ngươi giả ngu như vậy thì chán lắm.

Còn về tính cách của ta, cũng không có cách nào khác.

Ta từ năm tuổi đã phải lang bạt khắp nơi trên thế giới giết người, chắc chắn không giống loại năm tuổi còn khóc đòi ăn kem như ba ta.

Ở đây tai vách mạch rừng, chuyện cụ thể hơn ta sẽ không nói với ngươi.

Nhưng nể tình ngươi ngoan ngoãn chịu đòn, ta có thể tặng ngươi một món quà, tin rằng ngươi nhất định sẽ thích.

Trương Nhật Sơn cũng biết đây không phải là nơi để nói chuyện bí mật, những lời vừa rồi của thằng nhãi này có thể là để dọa nha đầu Nam Phong kia.

Bây giờ nghe nó nói muốn tặng mình quà, trong lòng gã chợt động, gã không cho rằng thằng nhóc tà môn này có thể cho mình thứ gì tốt.

Kết quả đúng là không ngoài dự đoán, khi Ngô Đồng lôi thứ đó ra, Trương Nhật Sơn đột ngột nhảy lùi lại, lưng đập thẳng vào tường.

Trương Nhật Sơn nhìn chằm chằm thứ trên bàn, tức đến hộc máu mà nói: Không phải đã nói là vun vào làm sao rồi à, ngươi làm vậy là có ý gì.

Ngô Đồng thực hiện được trò đùa dai, rúc vào lòng Trương Khởi Linh mà ha cười lớn.

Thứ trên bàn kia thế mà cũng ha theo.

Ngô Đồng cười mắng: Ai cho mày học theo tao.

Còn học nữa là hôm nay trừ của mày hai con ếch.

Thứ trên bàn kia thế mà nghiêng đầu, miệng phun tiếng người: Ếch, ếch, trừ mày hai con ếch.

Ngô Đồng cười to hơn nữa, lúc trước ở Tháp Mộc Đà hắn đã lén đưa mười mấy con rắn mào gà vào không gian.

Đây là một trong ba con thông minh và ngoan ngoãn nhất.

Bên ba hắn đã có Ớt Xanh rồi, con này cũng không dùng đến.

Hắn đã tặng một con cho Nhị gia gia phòng thân, còn một con chuẩn bị để lại cho Tiểu Hoa thúc thúc, con còn lại này trước tiên cứ cho Trương Nhật Sơn hưởng lợi đi.

Không phải hắn bỗng nhiên hào phóng, mà là vì khứu giác của loài rắn khác với con người, chúng có thể ngửi ra mùi của Hắc Mao Xà.

Hắc Phi Tử thực ra chia làm hai loại, loại nửa người nửa rắn chỉ biết tấn công trong Kinh Đồng Cổ là hàng lỗi, Hắc Phi Tử hoàn mỹ thực sự bề ngoài không khác gì người thường, chỉ dựa vào mắt người là không thể phân biệt được.

Nhưng dù chỉ là ruồi bọ quá nhiều cũng rất phiền phức, mượn Trương Nhật Sơn một con rắn mào gà để gã dọn dẹp đám Hắc Phi Tử đã xâm nhập vào Cửu Môn cũng tốt.

Người già mà, tìm chút việc để làm phòng bệnh đãng trí tuổi già, hoàn hảo.

Ngô Đồng cuối cùng cũng cười đủ, chỉ vào con rắn mào gà nói với Trương Nhật Sơn: Trương hội trưởng, lại đây làm quen chút đi, đây là Nhị Hồng.

Sau này nó chính là cộng sự của ông, nó có thể ngửi ra mùi của Hắc Phi Tử, hy vọng các vị hợp tác vui vẻ.

Trương Nhật Sơn có chút không tình nguyện: Con rắn này Ngô Đồng dùng ngón tay sờ cằm con rắn mào gà, trách mắng: Đừng có con rắn này, con rắn kia, người ta có tên, gọi là Nhị Hồng.

Con rắn kia lập tức rung mào gà kêu lên: Nhị Hồng, có tên, Nhị Hồng.

Ngô Đồng lại chỉ vào Trương Nhật Sơn nói: Đây là đồng nghiệp sau này của mày, Trương Nhật Sơn.

Mày có thể gọi nó là Tiểu Trương hoặc Tiểu Sơn.

Con rắn mào gà trừng đôi mắt nhỏ tròn xoe nhìn Trương Nhật Sơn, kêu lên: Đồng nghiệp, Tiểu Sơn.

Tiểu Sơn.

Trương Nhật Sơn lập tức kinh ngạc mở to hai mắt: Con rắn này có thể giao tiếp.

Ngô Đồng xòe tay: Không thể a.

Trương Nhật Sơn mặt đầy vạch đen: Vậy mà ngươi một hỏi một đáp nói chuyện rôm rả thế, ta trông giống thằng ngốc lắm à.

Không ngờ Ngô Đồng lại gật đầu rất nghiêm túc: Rất giống.

Sau đó lại phì cười một tiếng: Được rồi, được rồi, nói chuyện chính.

Con rắn này ta đã huấn luyện một thời gian, chỉ số thông minh chắc cũng ngang ngửa chó, mệnh lệnh đơn giản nó có thể hiểu.

Quan trọng nhất là dùng để phân biệt Hắc Phi Tử, nếu ông muốn tìm người nói chuyện phiếm thì vẫn nên tìm con người thì hơn.

Mặc dù ông hơn một trăm tuổi vẫn độc thân rất bi thảm, nhưng tôi vẫn khuyên ông nên tìm con người, tình yêu khác loài không có kết quả tốt đâu.

Trương Nhật Sơn thực sự tò mò Ngô Đồng lớn lên như thế nào, cái miệng này của nó mà trước ba tuổi không bị người ta đánh chết đúng là một kỳ tích.

Ngô Đồng không biết Trương Nhật Sơn đang chửi thầm mình, tiếp tục tự luyến nói: Ta có thể giao tiếp với nó là do ta thiên phú dị bẩm, đây là huyết mạch cộng thêm, di truyền từ ba ta, ngươi có ghen tị cũng vô dụng.

Loại thiên tài như ta sinh ra là để đả kích người khác, thế giới của ta không phải các ngươi có thể tìm hiểu, các ngươi là phàm nhân chỉ cần phụ trách quỳ lạy là đủ rồi.

Trương Nhật Sơn thề, gã sống hơn một trăm năm chưa từng gặp qua người nào vô liêm sỉ như vậy, chỉ xét về độ vô sỉ thì gã đúng là theo không kịp.

Ngô Đồng thấy gã đứng đó không nhúc nhích, bèn thúc giục: Đừng ngẩn người ra đó nữa Trương hội trưởng, mau cầm đồng nghiệp của ông lên tay đi, hoặc đặt lên vai cũng được.

Nhớ chiêu đãi cho tốt, nó thích ăn ếch và trứng chim, rảnh rỗi thì mua cuốn bách khoa toàn thư về tập tính loài rắn mà đọc, tìm hiểu thêm về tập tính chủng tộc của đồng nghiệp sẽ giúp ích cho việc hợp tác nhóm.

Trương Nhật Sơn thầm chửi, thần mẹ nó đồng nghiệp, đồng nghiệp nhà ai cần cho ăn ếch với trứng chim chứ.

Nhưng gã cũng biết, để phân biệt Hắc Phi Tử thì cần thứ này, chỉ có thể đánh bạo cầm con rắn kia lên tay.

Lớp vảy lạnh lẽo của con rắn áp vào da khiến gã nổi cả da gà.

Gã do dự mãi vẫn là quấn con rắn quanh cổ tay, may mà con rắn này không lớn, lát nữa dùng tay áo âu phục che lại là không thấy nữa.

Ngô Đồng lại dặn dò: Bình thường lúc không có ai thì đặt nó lên bàn cho thoáng khí, tốt nhất là kiếm một cái bể cá cho nó ngủ.

Buổi tối thì đặt bên cạnh gối đầu, nói chuyện với nó nhiều một chút, việc không thể giao tiếp hiệu quả giữa đồng nghiệp là điều tối kỵ ở nơi công sở.

Để sau này triển khai công việc tốt hơn, cần phải duy trì mối quan hệ đồng nghiệp tốt đẹp.

Hiểu chưa, Trương hội trưởng.

Trương Nhật Sơn hít sâu một hơi, nghiến răng nói: Tôi sẽ cố gắng.

Cái biểu cảm đó cứ như Ngô Đồng đang ép lương dân làm kỹ nữ vậy, khiến cậu nhóc lại được một trận cười ha hả.

Con rắn mào gà trên cổ tay Trương Nhật Sơn tò mò thò đầu ra, nghiêng đầu nhìn Ngô Đồng, như thể đang hỏi cậu cười cái gì.

Ngô Đồng dặn dò Trương Nhật Sơn xong lại dặn dò Nhị Hồng: Những gì tao dạy mày trước đây đều nhớ kỹ chưa.

Tìm Hắc Mao Xà, không được cắn người, đói thì nói với đồng nghiệp này của mày, nó phụ trách bao ăn bao ở.

Nhị Hồng lập tức kêu lên: Bao ăn, bao ở, Tiểu Sơn, bao ăn bao ở.

Ngô Đồng hài lòng gật đầu: Đúng vậy, bao ăn bao ở, muốn ăn gì thì cứ đòi nó, làm việc cho tốt.

Nhị Hồng kêu lên: Làm việc tốt.

Sau đó lại quay sang Trương Nhật Sơn: Ếch, trứng chim.

Không ăn chuột.

Trương Nhật Sơn cảm thấy ngày hôm nay của gã còn đặc sắc hơn

cả một năm qua cộng lại, gã thế mà lại thấy một con rắn đang gọi món với mình.

Mẹ nó chứ thật không khoa học, gã cảm thấy tam quan của mình đã vỡ nát thành từng mảnh, nhặt cũng không nhặt lại được, cần phải xây dựng lại hoàn toàn kiểu đó.

Hội trưởng Trương đang ngơ ngác còn định hỏi thêm gì đó thì đột nhiên cửa phòng bị đẩy ra, Ngô Tà và Bàn Tử bước vào.

Chương 105

Ngô Đồng nhìn ba mình mà mắt sáng rỡ, hôm nay Thiên chân đúng là đã cố tình ăn diện.

Âu phục màu xám bạc phối với áo sơ mi xanh biếc và cà vạt sọc đen, kẹp cà vạt bằng vàng ròng và ghim cài áo kim cương được nối với nhau bằng ba sợi dây xích vàng nhỏ, khiến toàn bộ trang phục trông vô cùng sang trọng.

So với cậu, Bàn Tử ăn mặc tùy ý hơn nhiều, âu phục đen sơ mi trắng không có gì nổi bật.

Nhưng so với trong nguyên tác thì đã tốt hơn nhiều, ít nhất bộ âu phục cũng vừa người.

Ngô Tà bước vào Trăng Non Tiệm Cơm với phong thái ngút trời, Bàn Tử và trợ lý đi sau cậu một bước, phía sau còn có bốn vệ sĩ.

Tiểu tam gia mấy tháng nay không ít lần ra vào những nơi xa hoa, đã sớm không còn quê mùa như lúc đầu, cậu treo một nụ cười ấm áp đi theo nhân viên phục vụ lên lầu, ra dáng một công tử nhà thế gia.

Hầu hết những người đến Trăng Non Tiệm Cơm đều là người trong giới đồ cổ, rất nhiều người nhận ra Thiên chân đều đang xì xào bàn tán.

Tiểu tam gia nhà họ Ngô này hơn hai mươi năm qua luôn kín tiếng, không ngờ Ngô Tam Tỉnh mất tích, cậu ta lại phất lên.

Trước kia giang hồ đều đồn là một kẻ vô dụng, sau này nghe nói đã xuống mấy cái đấu lớn.

Không ngờ đến Bắc Kinh lại khiến cho lão Tiết ngã một vố đau.

Thủ đoạn này không giống một kẻ không có đầu óc, chẳng lẽ

trước kia là Ngô Tam Tỉnh đè nén không cho cậu ta ra mặt.

Rất nhiều người không quen biết Ngô Tà thấy mọi người bàn tán cũng có chút tò mò.

Họ biết chuyện cửa hàng của Tiết Vũ Bồi bị chơi xỏ, không ngờ lại do người trẻ tuổi này làm ra, vị tiểu công tử này dung mạo khí độ đều không tồi, không ngờ lại là một nhân vật tàn nhẫn trên giang hồ.

Bàn Tử thấy những người đó xì xào bàn tán, lén huých Ngô Tà: Thiên chân thấy không.

Người có danh, cây có bóng, cậu bây giờ dù sao cũng đã tạo được tên tuổi ở thành Bắc Kinh, nhớ giữ cho vững cái giá vào, Béo gia ta sau này còn chỉ vào danh của cậu mà đi khoe khoang đấy.

Ngô Tà sắc mặt không đổi, nhỏ giọng bất đắc dĩ nói: Vậy thì cậu đừng có kéo chân sau nữa, dù sao cũng gọi một tiếng Tiểu tam gia, Thiên chân là cái quỷ gì chứ.

Nhà ai lại gọi ngoại hiệu con ngựa của mình à.

Bàn Tử lập tức hối hận nói: Chết tiệt, Béo gia quên mất, nói nhầm nói nhầm.

Thiên chân mặt đầy vạch đen, thật ra cậu cũng là đang gồng mình, về bản chất cậu và Bàn Tử đều thuộc loại tấu hài, cái hình tượng cao sang này thật sự không hợp với cậu.

Nhưng hôm nay dù thế nào cậu cũng phải giữ cho vững phong thái, chuyện của Hoắc Lão Thái và ông nội cậu, cậu cũng đã nghe qua, e rằng hôm nay là một trận chiến ác liệt, cậu không thể làm mất uy danh của Ngô gia.

Ngô Tà vừa vào cửa đã nhìn thấy Trương Nhật Sơn đang đứng ở đó, hắn hơi sững sờ vì không ngờ trong phòng con trai mình lại có người.

Ngược lại, con rắn kia thấy Ngô Tà thì có vẻ rất vui mừng, nó thò đầu ra kêu: Ba ba, ba ba.

Ngô Tà lập tức ngắt lời: Đừng có học Ngô Đồng nói chuyện, mày không được gọi là ba ba.

Nói xong lại cảm thấy có gì đó không đúng, bèn nghi hoặc hỏi con trai: Đây là vị nào.

Còn Nhị Hồng là sao thế này.

Ngô Đồng cười giới thiệu: Đây là hội trưởng hiệp hội Cửu Môn, người sáng lập công ty Cùng Kỳ, ngài Trương Nhật Sơn.

Tụi con vừa bàn chuyện hợp tác, còn Nhị Hồng là con cho hội trưởng Trương mượn để giúp đỡ.

Ngô Tà hiểu ra, thì ra đây là Trương Nhật Sơn.

Dù không hài lòng với hành động của ông ta đối với Tiểu ca, nhưng hôm nay hắn đại diện cho Ngô gia, không thể để người ta nói mình là tiểu bối không có quy tắc.

Vì vậy, sau khi nghe Ngô Đồng giới thiệu xong, hắn hơi cúi người chào Trương Nhật Sơn một tiếng hội trưởng Trương.

Trương Nhật Sơn đáp lại rồi đánh giá Ngô Tà, dung mạo thanh tú, ánh mắt trong veo, khí chất ôn hòa, vừa nhìn đã biết là con nhà gia giáo.

Ông ta lại liếc qua Ngô Đồng đang giả vờ ngoan ngoãn.

Hai cha con trông rất giống nhau, nhưng sao tính cách lại không di truyền được chút nào vậy.

Giống như hai cái bánh bao một lớn một nhỏ, bề ngoài thì y hệt, nhưng bẻ ra mới phát hiện, cái nhỏ lại là nhân vừng đen.

Không biết đứa trẻ Ngô Tà này có biết con trai mình tính tình ra

sao không nữa.

Chào hỏi xong, Ngô Tà đứng đó có chút lúng túng.

Trương Nhật Sơn không ngồi, hắn cũng không tiện đi qua ngồi.

Trong phòng chỉ có Trương Khởi Linh vẫn ung dung ngồi ở chỗ kia.

Ngô Đồng lúc này cũng không có chuyện gì để nói với Trương Nhật Sơn, thấy ba mình ngượng ngùng liền nói thẳng: Hội trưởng Trương lúc nãy không phải nói có việc bận sao.

Ba con đến rồi, không phiền ngài chăm sóc con nữa.

Trương Nhật Sơn thấy Ngô Đồng tuy cười đáng yêu nhưng ánh mắt lại lạnh băng nhìn mình, lập tức thức thời cáo từ.

Mẹ nó, ai thèm chăm sóc cậu chứ, bớt tự dát vàng lên mặt mình đi.

Ngược lại, Nhị Hồng trên cổ tay ông ta có chút không nỡ, lại thò đầu ra gọi Ngô Tà một tiếng.

Trương Nhật Sơn cười gượng rồi nhanh chóng rời đi, xem ra con rắn này thật sự rất có nhân tính, lại còn nhận ra người.

Trước đây ông ta chỉ biết nhà họ Ngô huấn luyện chó rất giỏi, không ngờ bây giờ họ lại chuyển sang huấn luyện rắn.

Hơn nữa xem ra còn rất thành công, ít nhất sống hơn trăm tuổi rồi ông ta vẫn chưa từng thấy con rắn nào có thể giao tiếp và nhận ra người.

Đúng là sống lâu cái gì cũng có thể gặp, chẳng lẽ đây là cái mà người hiện đại hay nói sống lâu cái gì cũng thấy.

Giới trẻ bây giờ thật biết chơi, khả năng tổng kết từ ngữ thật mạnh mẽ.

Nghĩ đến giới trẻ, Trương Nhật Sơn lại thấy hơi nhói lòng, còn có một Doãn Nam Phong cần phải dỗ dành nữa.

Con nhóc này cũng là một kẻ khó chơi, mong là nó không thực sự đối đầu với hai ông cháu nhà họ Ngô.

Người thừa kế của Tân Nguyệt Phạn Điếm có quyền có thế, tiểu tổ tông của Hồng Môn có tiền có người, một bên là cháu gái của phu nhân, một bên là con nuôi của tộc trưởng, ông ta đúng là bị kẹp ở giữa mà.

Thôi thì đi dỗ con nhóc kia trước, dù sao cũng là mình nhìn nó lớn lên.

Ít nhiều cũng nể mặt mình vài phần, chắc không đến nỗi đánh mình một trận như tiểu tổ tông kia đâu.

Ngô Tà nhìn bóng lưng Trương Nhật Sơn rồi nhướng mày.

Đợi cửa phòng đóng lại, hắn lập tức mon men đến bên cạnh con trai, cười hì hì nói: Cái lưng đó là con đánh à.

Ra tay ác thật, máu chảy cả ra rồi, ông ta không tìm con gây sự chứ.

Ngô Đồng thản nhiên đáp: Con gọi đây là đời trước gây nợ, đời sau gánh.

Ai bảo năm đó ông ta và Trương Đại Phật Gia hại cha Buồn của con chứ, vị kia đã chết lại không có con trai, nên dĩ nhiên phải đòi lại từ trên người ông ta rồi.

Nếu ông ta tìm con gây sự thì càng dễ, con có mấy chục cách để xử lý ông ta.

Tạm thời đừng quan tâm đến ông ta, để con nói với ba chuyện đấu giá lát nữa.

Ngô Tà băn khoăn: Con biết người ta sắp đấu giá thứ gì à.

Chúng ta có cần tham gia không.

Ngô Đồng nói như điều hiển nhiên: Dĩ nhiên phải tham gia, lần này thứ được đấu giá là một cái Quỷ Tỉ, thứ đó là chìa khóa mở cánh cổng lớn nhà cha Buồn của con, sao có thể rơi vào tay người khác được.

Ngô Tà gật đầu: Nếu là đồ của Tiểu ca, vậy chúng ta đương nhiên phải mua về cho cậu ấy.

Món đồ này chắc cần bao nhiêu tiền.

Ngô Đồng cười gian xảo: Hai trăm sáu mươi triệu.

Ngô Tà phun cả ngụm trà ra ngoài: Con nói bao nhiêu.

Bàn Tử cũng kinh ngạc hét lên: Hai trăm sáu mươi triệu.

Chìa khóa nhà Tiểu ca đáng giá hai trăm sáu mươi triệu, thế cái cửa nhà cậu ấy làm bằng vàng à.

Ngô Đồng nghịch ngợm cười: Trêu mọi người thôi, thứ đó là chìa khóa của một cánh cửa đồng.

Nhưng món này thật sự không thể rơi vào tay người khác được, sau này cha Buồn của con có việc cần dùng.

Lần này chắc chắn không ít người muốn giành, nên chúng ta phải chơi lớn một phen.

Ngô Tà có một dự cảm chẳng lành: Con muốn làm gì.

Ta nói cho con biết, con tém tém lại một chút, Tân Nguyệt Phạn Điếm này ta không chọc vào nổi đâu.

Ngô Đồng trợn trắng mắt: Là ba không chọc nổi.

Xin đừng gộp con vào, cảm ơn.

Trên đời này không có nơi nào con không chọc nổi cả.

Ngô Tà biết con trai mình thuộc dạng phải dỗ ngọt, nếu hắn cứ đổ thêm dầu vào lửa thì không biết nó sẽ gây ra chuyện gì.

Hắn đành bất đắc dĩ dỗ dành: Được rồi, được rồi, là ba nói sai, Đồng Đồng nhà ta lợi hại nhất.

Ta nói chuyện chính trước, con định làm gì.

Ngô Đồng hừ lạnh một tiếng: Không phải con muốn làm gì, mà là ba, người thừa kế Ngô gia, Ngô Tiểu Tam gia, sẽ điểm thiên đăng tại Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Ngô Tà sững người, không hiểu rõ nên hỏi lại: Con nói muốn ta làm gì.

Ngô Đồng gằn từng chữ: Con nói, con muốn ba ở đây, điểm thiên đăng.

Ngô Tà lập tức kinh hãi: Con điên rồi hay ta điên rồi.

Năm đó Trương Đại Phật Gia điểm thiên đăng đã đốt sạch một năm tiền thuế của thành Trường Sa.

Từ sau ông ấy, không còn ai dám điểm thiên đăng ở Tân Nguyệt Phạn Điếm nữa, con có gia sản cỡ nào mà dám chơi như vậy.

Ngô Đồng lại trợn trắng mắt: Một mỏ vàng, hai nhà máy quân sự, sáu đội lính đánh thuê, năm ngoái thu nhập ròng là một tỷ sáu trăm tám mươi lăm triệu bảy trăm ba mươi nghìn.

Còn vấn đề gì không ạ.

Ngô Tà nghẹn một hơi ở cổ họng, suýt nữa thì tự làm mình nghẹt thở chết.

Chương 106

Bàn Tử đột nhiên ôm chầm lấy hắn, run rẩy nói: Thiên Chân, lần này dù cậu có nói trời sập xuống thì tôi cũng phải thờ ảnh thằng cháu trai lớn của tôi lên, cậu mà còn dám giành với tôi thì tôi liều mạng với cậu.

Ngô Tà hoảng hốt đáp: Thờ đi, thờ đi, lát nữa tôi cũng thờ.

Mà này, cậu đừng ôm tôi nữa, bộ quần áo này đắt lắm, hơn ba mươi vạn đấy.

Bàn Tử hét lên một tiếng kinh ngạc: Trời đất, bảo sao đẹp thế.

Chắc không phải dệt bằng chỉ vàng đấy chứ.

Quay đầu lại nhìn Ngô Đồng với ánh mắt mong đợi: Cháu trai lớn Ngô Đồng buồn cười nhìn ba mình và Bàn Tử diễn trò, lúc này Bàn Tử vừa gọi, cậu liền đáp: Giấy khen cho chú Béo làm xong rồi, lát nữa con đưa cho chú, tám cân tám lạng, vàng ròng.

Bàn Tử vừa nghe liền muốn lao tới ôm hôn Ngô Đồng, không ngờ Trương Khởi Linh nhanh tay ôm lấy Ngô Đồng nhảy ra xa, Bàn Tử vồ hụt suýt ngã sõng soài trên đất.

Ngô Đồng ôm cổ Trương Khởi Linh cười đến đau cả hông.

Lúc này Ngô Tà lại vô cùng phấn khích, hắn cảm thấy sau ngày hôm nay, uy danh Ngô Tiểu Tam gia của hắn nhất định sẽ vang dội khắp giới đồ cổ.

Ngô Đồng cũng không để ý đến màn khoe khoang của ba mình, cưng chiều nói: Ba muốn chơi thế nào thì chơi, vị trí bên phải phòng bao chính là vị trí thiên đăng, ba muốn điểm đèn thì cứ ngồi vào đó.

Khi đấu giá, cửa các phòng bao đều sẽ mở ra, mọi người đều nhìn

thấy cả, con sẽ cố gắng nói ít thôi.

Ba cứ thể hiện cho ra khí thế của Tiểu Thái gia nhà họ Ngô là được.

Ngô Tà lập tức vỗ ngực đảm bảo: Cái này con yên tâm, làm màu là sở trường của ba, trước kia là không có tiền nên không ra oai được, lần này ba nhất định sẽ làm rạng danh nhà họ Ngô.

Đúng lúc này, vệ sĩ gõ cửa nói người của Hoắc lão thái thái đến mời Ngô Tà qua đó.

Ngô Tà đáp một tiếng, ổn định lại tinh thần, dắt tay con trai đi về phía phòng sen hồng của Hoắc lão thái thái.

Ngô Đồng lặng lẽ nhét một tấm thẻ vào túi áo Ngô Tà, nói nhỏ: Trong này có một tỷ, ba cứ tiêu thoải mái.

Ngô Tà hiểu ý gật đầu, sống lưng ưỡn thẳng hơn nữa.

Cả nhóm đi đến cửa phòng Thải Hà, lập tức có hai người từ bên trong mở cửa ra.

Đối diện cửa là một tấm rèm bằng chuỗi san hô ba bốn lớp, bên trong thoang thoảng mùi hương đàn hương.

Ngô Đồng liếc qua, quả thực lớn hơn phòng bao của họ lúc nãy.

Chắc là do nhà họ Hoắc bao quanh năm.

Bên trong có một chiếc bàn tròn lớn, bảy tám người đang ngồi ăn cơm.

Lướt qua đều là người trẻ tuổi và trẻ con, không có người lớn tuổi.

Ngô Đồng không khỏi bĩu môi, lão thái thái này đang muốn ra oai phủ đầu với ba mình đây mà, lấy vai vế trưởng bối để áp chế một người vai cháu, khí độ này còn kém bà cố của cậu ba con phố, thảo

nào ông cố cậu không ưa.

Ngô Đồng ra hiệu bằng mắt, trợ lý phía sau lập tức tiến lên một bước, cao giọng hô: Thiếu chủ Ngô gia Cửu Môn xin diện kiến gia chủ Hoắc gia.

Tiếng hô này trong giới giang hồ được gọi là báo danh hiệu, có nghĩa là cuộc gặp mặt chính thức giữa người đứng đầu hoặc người thừa kế của hai gia tộc.

Lúc này, cái được xem trọng là thế lực gia tộc chứ không phải vai vế của hai người gặp mặt.

Nếu Hoắc lão thái thái không đáp lại, tức là coi thường toàn bộ Ngô gia.

Ngô Tà có thể quay người bỏ đi, từ đó Ngô gia và Hoắc gia cắt đứt quan hệ.

Trên giang hồ cũng sẽ không ai nói Ngô gia không hiểu quy củ, ngược lại sẽ là Hoắc gia kém cỏi, sau này đi đâu cũng bị người ta chê cười không biết lễ nghĩa.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, giọng nói bên này vừa dứt, sau tấm bình phong lập tức có giọng một người phụ nữ đáp lại: Gia chủ Hoắc gia mời thiếu chủ Ngô gia.

Lúc này Ngô Tà mới dắt con trai, dẫn theo Bàn Tử và Tiểu ca bước vào trong.

Tuy nhiên, trong lòng hắn cũng có chút khinh thường Hoắc lão thái thái, những quy củ giang hồ này chú Ba cũng đã dạy hắn.

Hiện tại hắn đang đại diện cho toàn bộ Ngô gia, Hoắc lão thái thái bắt nạt hắn tuổi nhỏ để làm mất mặt Ngô gia, thật sự là quá thiếu phẩm cách.

Phía sau tấm bình phong không gian cũng rất lớn, trên một chiếc bàn gỗ điêu khắc nhỏ là bộ ấm trà.

Một bà lão tóc bạc trắng, một người phụ nữ trung niên, và một người chính là Hoắc Tú Tú.

Người phụ nữ trung niên kia không thèm nhìn họ, nhưng Hoắc Tú Tú lại cười xin lỗi với Ngô Tà.

Cô cũng biết bà nội mình làm vậy có chút không đúng đắn, nhưng cô không có quyền lên tiếng.

Ngô Tà cũng không để ý đến cô, cười nói với Hoắc Tiên Cô: Hoắc gia chủ mời tôi qua đây có chuyện gì quan trọng sao.

Hoắc Tiên Cô đánh giá Ngô Tà rồi nói: Quả nhiên có chút giống Ngô Lão Cẩu, người khác nói ta còn không tin, thì ra con chó già đó thật sự chưa tuyệt tự.

Ngô Tà vẫn giữ nụ cười ôn hòa, nhưng lời nói ra lại không hề khách sáo: Nhà họ Ngô chúng tôi con cháu quý ở tinh chứ không quý ở nhiều, chim sẻ có nhiều đến mấy cũng chỉ là thức ăn cho chim ưng.

Ngược lại, vì mấy hạt ngô mà tranh nhau chí chóe, Hoắc gia chủ thấy sao.

Câu nói này quả thực đã vạch trúng khuyết điểm của nhà họ Hoắc.

Toàn bộ Cửu Môn chỉ có nhà họ Hoắc và nhà họ Giải là con cháu đông đúc, tranh quyền đoạt lợi vô cùng gay gắt.

Trong đó, nhà họ Hoắc là náo nhiệt nhất, có thể nói là nội đấu không ngừng từ thời Dân quốc.

Anh em tương tàn ở bất kỳ gia tộc nào cũng là chuyện mất mặt, câu nói này trực tiếp chọc vào chỗ đau của Hoắc Tiên Cô.

Sắc mặt Hoắc lão thái thái lạnh đi, nói với Ngô Tà: Đúng là miệng

lưỡi sắc bén, ngươi còn không ra gì hơn cả ông nội ngươi.

Ngô Tà vẻ mặt vô tội nói: Ngài nói vậy, tôi cũng không biết đáp lại thế nào.

Nếu vãn bối này có chỗ nào thất lễ, ngài cứ việc tìm bà nội tôi mách tội.

Nếu có ân oán gì với ông nội tôi thì ngài cũng không cần trút giận lên tiểu bối, hay là lát nữa tôi đốt ít vàng mã cho ông nội tôi, để ông tối đến tìm ngài nói chuyện thẳng mặt nhé.

Hoắc Tiên Cô hừ lạnh một tiếng định nói tiếp, Ngô Đồng liền lay tay ba mình nũng nịu: Ba ba, con mệt.

Ngô Đồng trông mềm mại đáng yêu, lúc này giọng nói yếu ớt làm nũng, lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Ngô Tà vuốt đầu con trai dỗ dành: Ngoan nào, chào hỏi trưởng bối trước đã, đây là Hoắc bà bà, cùng vai vế với bà cố của con, biết gọi thế nào không.

Ngô Đồng ngoan ngoãn gọi một tiếng Hoắc gia thái nãi nãi, sau đó lại lay lay tay ba mình.

Ngô Tà cười với Hoắc lão thái thái: Đây là con trai tôi, Ngô Đồng.

Trẻ con còn nhỏ, có chỗ nào thất lễ xin Hoắc bà bà bỏ qua.

Vừa nói hắn vừa dắt Ngô Đồng ngồi xuống chiếc ghế bên phải, còn bế Ngô Đồng lên đùi mình.

Hoắc Tú Tú vừa thấy lập tức nhắc nhở: Chỗ đó không được ngồi, đó là Hoắc lão thái thái đột nhiên xua tay ngăn Hoắc Tú Tú lại, mặt lộ vẻ châm chọc: Cứ để họ ngồi, họ muốn ngồi, chúng ta cản làm gì.

Ngô Tà càng thêm khinh thường Hoắc lão thái, nếu không có con trai hắn, với tài lực của Ngô gia mà điểm một lần thiên đăng thì sẽ tán

gia bại sản.

Hai nhà lại không có thù sâu oán nặng gì, Hoắc lão thái thái chỉ vì chút chuyện vặt vãnh giữa bà ta và ông nội hắn mà hại một tiểu bối như vậy, thật quá thất đức.

Ngô Tà nhìn vẻ mặt xem kịch vui của Hoắc Tiên Cô, trào phúng cười: Chẳng phải chỉ là một cái ghế thiên đăng thôi sao, con trai tôi mệt muốn ngồi một lát thì có gì ghê gớm.

Bất kể lát nữa đấu giá thứ gì, tôi điểm một ngọn thiên đăng là được chứ gì.

Chút chuyện nhỏ này mà cũng đáng kinh ngạc à.

Hoắc Tiên Cô hừ lạnh một tiếng: Thằng nhóc ngông cuồng, hy vọng lát nữa ngươi không hối hận.

Đang nói thì một tiếng chiêng vang lên, buổi đấu giá bên dưới đã bắt đầu.

Một cô gái mặc sườn xám nói: Thưa các vị, bây giờ bắt đầu trình vật phẩm, mời các vị xem cho kỹ, bỏ lỡ lần này sẽ không có lần sau.

Trong lúc nói, một tiểu nhị cầm một cây sào tre rất dài đi ra giữa sân, đầu sào có một cái móc, trên móc treo một cái lồng kính, giống như câu cá, đưa đến từng phòng bao cho khách xem.

Khi đưa đến bên này, Ngô Tà cẩn thận nhìn kỹ mấy lần, chất liệu của thứ này có chút giống vẫn ngọc ở Tháp Mộc Đà.

Sau khi đồ vật được thu lại, lại có tiểu nhị dùng sào tre treo chuông cho từng phòng bao.

Sau khi treo chuông xong, tiểu nhị đó lại treo riêng lên một chiếc đèn lồng nhỏ.

Chiếc đèn lồng đó to bằng quả dưa hấu, bên trong là nến nhỏ, bên

ngoài phủ một lớp vải xanh.

Ngô Đồng liếc nhìn có chút thất vọng, còn tưởng sẽ là một chiếc đèn cung đình xinh đẹp, ai ngờ lại là cái thứ này.

Chậc, xấu quá.

Ngô Tà biết cậu nhóc nhà mình là một kẻ cuồng cái đẹp, đặc biệt thích những thứ xinh xắn.

Hắn buồn cười sờ đầu con dỗ dành: Nếu con thấy chán thì chơi điện thoại một lát đi.

Đợi ba đấu giá xong đồ sẽ mua cho con một chiếc hoa đăng thật đẹp.

Ngô Đồng ngoan ngoãn đáp một tiếng, thật sự lôi điện thoại ra chơi.

Trợ lý của Ngô Tà đưa tay nhận lấy chiếc đèn lồng treo lên, toàn bộ hội trường đột nhiên vang lên một tràng ồ lên.

Tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía hắn, sau đó là một tràng pháo tay nhiệt liệt.

Hoắc lão thái thái cười lạnh với Ngô Tà: Còn không chào hỏi những người ngưỡng mộ ngươi đi, khách sạn này đã rất lâu rồi không có ai dám điểm thiên đăng, ngươi thật biết làm rạng danh cho nhà họ Ngô già của ngươi.

Nhưng mà, ngươi nhất thời ra oai, e rằng cơ ngơi của nhà họ Ngô các ngươi sẽ bị ngọn đèn bại gia này của ngươi đốt sạch đấy.

Ngô Tà không thèm để ý, cười nói: Chuyện này không phiền Hoắc gia chủ lo lắng.

Tôi lại thấy quy tắc điểm thiên đăng này khá hay, đỡ phải rung chuông từng lần một, mệt lắm.

Trong phòng bao, mùi thuốc súng nồng nặc lan tỏa, Hoắc Tú Tú trong lòng sốt ruột, xem ra hôm nay chuyện này không thể giải quyết trong êm đẹp được rồi.

Hoắc Tiên Cô chờ xem kịch vui, Ngô Tà ung dung bình tĩnh uống trà.

Ngô Đồng chán chường cầm điện thoại chơi game.

Hoắc Tú Tú thấy họ đều không căng thẳng cũng có chút nản lòng, hoàng thượng không vội, thái giám có vội cũng vô dụng.

Bà nội không nghe lời cô, cô lại không có tiền để trả giá thay cho anh Ngô Tà, thôi thì muốn làm gì thì làm.

Bà nội cô cũng không biết nghĩ thế nào, một mặt bảo cô tìm anh Ngô Tà hợp tác, một mặt lại giở trò này ra.

Chương 107

Bất kể là anh Ngô Tà thật sự bỏ ra một khoản tiền khổng lồ, hay là bị người khác phá đèn khiến danh tiếng bị hủy hoại.

Mối thù giữa hai nhà coi như đã kết, sau này còn hợp tác cái khỉ gì nữa, thật khiến người ta cạn lời.

Cô nhóc trong lòng thầm oán, bên này sân đấu giá đã liên tiếp ra giá, rất nhanh vật phẩm đã được đẩy lên một trăm triệu.

Chẳng mấy chốc đã đến giờ nghỉ giải lao giữa buổi, khi bắt đầu lại, mỗi lần ra giá sẽ tăng lên hai triệu.

Đúng lúc này, một tiểu nhị trông như quản sự đến cúi chào Ngô Tà: Tiểu gia, theo quy củ, khách quý điểm thiên đăng giữa buổi phải kiểm tra tài sản, ngài xem Ngô Tà hiểu ra, điểm thiên đăng đến một giai đoạn nhất định, chủ quán sẽ kiểm tra tài sản của khách hàng.

Nếu không thì trong túi có hai đồng xu cũng đến điểm thiên đăng, chẳng phải là quấy rối sao.

Ánh mắt từ các phòng bao xung quanh lại đổ dồn về phía Ngô Tà, giá đã lên tới một trăm triệu rồi.

Họ cũng muốn biết xem Tiểu Tam gia nhà họ Ngô này rốt cuộc sâu cạn thế nào.

Ngô Tà thản nhiên rút ra một tấm thẻ đưa qua: Lúc về mang hai đĩa hoa quả sấy và một lon Coca, con trai tôi không thích uống trà.

Quản sự vội vàng gật đầu đồng ý, lui ra khỏi phòng bao.

Nơi như Tân Nguyệt Phạn Điếm dĩ nhiên không thể có Coca, quản sự vội sai một tiểu nhị chạy ra ngoài mua.

Còn mình thì cầm tấm thẻ đó đi kiểm tra tài sản.

Chẳng trách người ta nói có tiền mua tiên cũng được, nếu bạn không có tiền, chơi trà đạo cũng bị gọi là làm màu.

Nếu đủ giàu, uống nước lá cây cũng được gọi là có gu độc đáo.

Mọi người trong các phòng bao thấy quản sự bưng khay có Coca và một ít hoa quả sấy đi qua thì biết, việc kiểm tra tài sản chắc chắn không có vấn đề gì, nói cách khác, trong tấm thẻ đó tuyệt đối không chỉ có ba trăm triệu.

Ngô Tà cũng không quan tâm họ nghĩ gì, bình tĩnh cất thẻ đi, lấy lon Coca mở cho con trai: Con uống Coca trước rồi hãy chơi tiếp, cho mắt nghỉ ngơi một chút, không thấy người ta đấu giá còn có nghỉ giữa giờ sao.

Đừng để sau này còn nhỏ tuổi đã phải đeo kính, xấu lắm.

Ngô Đồng ngoan ngoãn nhận lấy Coca uống từng ngụm nhỏ, Ngô Tà lại bóc hoa quả sấy cho cậu, dáng vẻ kiên nhẫn, tinh tế, đậm chất một ông bố đảm đang.

Một số phòng bao đang tranh giành Quỷ Tỉ với Ngô Tà đều đang thì thầm, Tiểu Tam gia nhà họ Ngô này thật biết chơi.

Uống Coca ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, bế con điểm thiên đăng, nhà họ Ngô này đúng là vừa lắm tiền vừa kỳ quặc.

Không hổ là Cửu Môn cũ, nội tình này quả thực không phải đám tân phái như họ có thể so sánh.

Ừm, cá tính cũng vậy, người có tiền thật biết hưởng thụ.

Theo một tiếng chiêng vang lên, vòng đấu giá thứ hai lại bắt đầu.

Lần này giá cả tăng vọt, chẳng mấy chốc đã lên đến hai trăm triệu.

Tay bóc hoa quả sấy của Ngô Tà cũng không còn nhanh nhẹn như

trước, đây chính là hai trăm triệu.

Dù biết con trai mình tài sản kếch xù, Ngô Tà cũng không khỏi có chút run tay.

Ngô Đồng nhân lúc Ngô Tà đút cho mình hạt dẻ cười, liền nhẹ nhàng cắn vào ngón tay ba mình một cái.

Trông như đang đùa giỡn với ba, nhưng thực chất là đang nhắc nhở Ngô Tà.

Đã điểm thiên đăng rồi thì phải làm màu cho tới cùng, con không thiếu chút tiền này, tuyệt đối không thể mất mặt.

Ngô Tà lập tức trấn tĩnh lại, đúng là mình thật là, có con trai chống lưng còn sợ gì nữa.

Tiền là vật ngoài thân, mặc dù vật ngoài thân này rất đáng yêu, nhưng thỉnh thoảng tiêu xài một chút cũng không sao.

Ngô Tà không khỏi thầm niệm trong lòng, tất cả vì Tiểu ca, tất cả vì Tiểu ca.

Năm xưa Trương Đại Phật Gia điểm thiên đăng được không một cô vợ, hắn vì Tiểu ca mà điểm thiên đăng, không biết tên mặt buồn này có lấy thân báo đáp không.

Chẳng biết có phải là cha con không nữa.

Lúc này Ngô Đồng cũng đang suy nghĩ vấn đề tương tự, cậu đang nghĩ đợi khi Trương Hải Khách đến tìm, sẽ ném tờ hóa đơn điểm thiên đăng này vào mặt hắn.

Để hắn xem cái gì gọi là tình nghĩa đáng giá ngàn vàng, ba cậu vì tộc trưởng của bọn họ mà tiêu mấy trăm triệu.

Trương gia nếu muốn nghênh đón tộc trưởng trở về thì phải trả nợ trước, nếu đến mấy trăm triệu cũng không trả nổi, dựa vào cái gì

mà đón cha Buồn của cậu về dọn dẹp cái mớ hỗn độn của Trương gia.

Dựa vào bánh lương khô nhà các người đủ ăn, hay dựa vào các người tiền ít việc nhiều công việc bận rộn.

Trong sân, tiếng ra giá vẫn tiếp tục, tuy qua mốc hai trăm triệu, tốc độ ra giá đã chậm đi rất nhiều, nhưng vẫn có người cố gắng bám trụ.

Khi giá lên đến hai trăm bốn mươi triệu, chỉ còn lại một mình Lưu Ly Tôn vẫn chưa từ bỏ, các phòng bao khác đều đã hạ chuông, chỉ chờ xem náo nhiệt.

Cuối cùng, khi giá được gọi đến hai trăm năm mươi triệu, Lưu Ly Tôn rốt cuộc cũng đành chịu thua.

Cô gái mặc sườn xám hô ba lần, thấy không ai ra giá nữa liền tuyên bố Ngô Tà điểm đèn thành công.

Quản sự vội vàng cầm một cái khay phủ vải đỏ đi đến trước mặt Ngô Tà.

Tất cả ánh mắt trong các phòng bao đều đổ dồn về phía hắn, lần này Ngô gia vẻ vang hay mất mặt đều trông chờ vào giờ khắc này.

Ngô Đồng nghịch ngợm móc từ trong túi ba mình ra tấm thẻ đó, tay nhỏ cầm lấy quẹt một cái trên máy POS, lạch cạch nhập xong mật khẩu, hai trăm năm mươi triệu đã được thanh toán.

Quản sự giao máy POS cho tiểu nhị bên cạnh, lập tức giơ cao khay để người ta gỡ đèn xuống.

Sau đó dùng khay bưng đi một vòng cho mọi người xem rồi mang xuống.

Xung quanh lập tức vang lên một tràng pháo tay nhiệt liệt, ngọn thiên đăng của Ngô Tiểu Tam gia đã điểm thành công, người ta thanh

toán hai trăm năm mươi triệu ngay tại chỗ.

Ngô Đồng nghịch ngợm cầm tấm thẻ đó nháy mắt với ba mình, Ngô Tà buồn cười nhận lấy vẫy vẫy, rồi trực tiếp nhét vào túi của Ngô Đồng.

May mà không phải bắt hắn nhập mật khẩu, không thì xấu hổ chết, hắn làm sao biết mật khẩu tấm thẻ này là bao nhiêu.

May mà con trai mình lanh lợi.

Hoắc lão thái thái nhìn cảnh này trong lòng thầm kinh ngạc.

Một mặt là vì Ngô Tà giàu có, thấy hắn chi hai trăm năm mươi triệu mà mắt không chớp, tính sơ sơ cũng biết thân gia ít nhất phải vài tỷ.

Bà ta không ngờ Ngô gia còn có thực lực như vậy, xem ra lời Ngô Lão Cẩu năm đó nói, Ngô gia tán hết gia tài đành phải ở rể Hàng Châu hoàn toàn là nói phét.

Em họ bên nhà họ Giải là bạn thân của bà, nhà có bao nhiêu gia sản bà vẫn biết.

Xem ra lão cẩu đó đã giấu hết gia sản đi rồi, cái gọi là tán hết gia tài chẳng qua là để che mắt thiên hạ.

Mặt khác, bà cũng kinh ngạc trước sự cưng chiều của Ngô Tà đối với con trai.

Dù là con cháu được cưng chiều nhất, cũng chẳng qua là cho thêm chút tiền tiêu vặt.

Đó là tấm thẻ có mấy trăm triệu, lại đưa cho một đứa trẻ lớn chừng này chơi, còn nói cho nó biết mật khẩu, dù là con trai độc nhất cũng quá đáng.

Dù sao trên giang hồ ai cũng biết người thừa kế Ngô gia chưa kết

hôn, đứa trẻ này chỉ là con riêng, dung túng như vậy thật là kỳ quặc.

Những người trong các phòng bao xung quanh nhìn cảnh này cũng có người cùng suy nghĩ với Hoắc lão thái.

Vốn thấy Tiểu Tam gia nhà họ Ngô này tài lực hùng hậu, ngoại hình lại đẹp, còn có ý định liên hôn.

Bây giờ thấy vậy đều lắc đầu.

Thấy hắn coi trọng con riêng như thế, nếu gả con gái cho hắn, nhà mình sợ chẳng được bao nhiêu lợi lộc.

Họ có thể không quan tâm con rể phong lưu đa tình, nhưng có một đứa con riêng được gia tộc thừa nhận, còn rất được sủng ái, thậm chí có thể nắm giữ số tiền khổng lồ thì không được.

Lần này, rất nhiều ông chủ muốn liên hệ với Ngô Nhị Bạch để gả con gái đều đã từ bỏ ý định.

Ngô Đồng còn không biết, một chút nghịch ngợm của mình lại giúp ba cậu chặn được nhiều đóa hoa đào nát như vậy.

Chương 108

Đây cũng coi như là một niềm vui bất ngờ.

Sau khi quản sự mang đèn đi một vòng rồi lui ra, lại có một tiểu nhị bưng chiếc hộp kính đó lên cho Ngô Tà.

Vốn dĩ trên đó còn bôi một ít thuốc độc chống trộm, lúc này đã được lau sạch sẽ mới đưa cho khách.

Ngô Đồng mở nắp cầm Quỷ Tỉ lên ngắm nghía, thứ này làm cũng thật tinh xảo.

Con kỳ lân uy phong lẫm liệt lại được tạo thành từ những con tiểu quỷ, sự khéo léo và tài nghệ điêu khắc này thật là tài tình.

Hoắc lão thái thái thấy Ngô Đồng cầm Quỷ Tỉ thưởng thức liền nhíu mày mắng khẽ: Mau buông xuống, đó là thứ ngươi có thể chơi sao.

Ngô Tà thấy bà ta lớn tiếng với con trai mình lập tức không vui, đặt mạnh chén trà xuống bàn.

Hắn hừ lạnh một tiếng: Đồ tôi tự bỏ tiền ra mua, con trai tôi muốn chơi thế nào thì chơi, Hoắc gia chủ quản có hơi rộng quá rồi đấy.

Hoắc lão thái thái cũng đập bàn: Đồ không có kiến thức, ngươi biết bảo bối này là gì mà dám coi thường như vậy.

Ngô Tà hiếm khi cứng rắn, không hề nhượng bộ: Tôi cần gì biết nó là cái gì.

Tôi ngồi vào ghế thiên đăng này là vì trong phòng chỉ có cái ghế này trống, vừa hay con trai tôi mệt.

Còn về thứ được đấu giá là gì, tôi căn bản không để ý.

Bây giờ xem ra chẳng qua chỉ là một cái ấn, con trai tôi thích chơi thì cho nó.

Bỏ ra mấy trăm triệu mua cho con trai tôi một món đồ chơi thì sao.

Nhà họ Ngô tôi trả tiền chứ đâu cần tiền của nhà họ Hoắc.

Tôi vui, ngài quản được sao.

Các phòng bao xung quanh thấy Ngô Đồng, một đứa trẻ con, cầm bảo vật lên chơi, đều tập trung nhìn về phía này.

Bây giờ hai bên tranh cãi giọng có hơi lớn, mọi người đều nghe rõ ràng.

Những ông chủ này trong lòng không khỏi kinh ngạc thán phục, Tiểu Tam gia nhà họ Ngô này cũng quá xa xỉ.

Nếu là họ có được bảo bối này, ai mà không cẩn thận nâng niu, làm sao có thể để một đứa trẻ cầm chơi.

Đó là hai trăm năm mươi triệu, chứ không phải ba đồng hai hào.

Ngô Đồng thấy mọi người xung quanh đều nhìn chằm chằm bên này, lòng nghịch ngợm lại trỗi dậy.

Họ càng đau lòng cậu càng vui, dù sao thì vẫn ngọc này cứng vô cùng, dù có đập xuống đất cũng không hỏng.

Vì vậy, cậu nhóc dứt khoát đi đến trước bàn, cầm Quỷ Tỉ đập hạt óc chó, vừa đập vừa bóc nhân đút cho Ngô Tà ăn.

Cậu còn cười tủm tỉm nhìn Hoắc lão thái thái một cái, rồi cố ý làm nũng với Ngô Tà: Ba mua thứ này tốt thật, đập hạt óc chó tiện ghê.

Ngô Tà thấy con trai mình chơi vui liền vui theo, còn mặt Hoắc lão thái thái thì đã tái mét vì tức giận.

Hắn cũng ác ý nhặt một nhân óc chó bỏ vào miệng, véo nhẹ má

con trai một cái rồi khen: Óc chó con trai ba đập là ngon nhất, vậy thứ đó sau này cho con dùng để đập óc chó nhé.

Nhưng con phải cất cho kỹ, có người nào đó, thèm đến mức mũi cũng lệch đi rồi kìa.

Đừng để lúc đó bị người ta cướp mất, xem con lấy gì mà đập óc chó.

Ngô Đồng nghiêng đầu thắc mắc: Người ta muốn thì bảo ba người ta mua cho chứ, cướp của con làm gì.

Ngô Tà chấm nhẹ vào mũi con trai, kể công: Ba của người khác làm gì tốt như ba, sau này con phải ngoan nhé, ba tốt như ta là hàng hiếm đấy.

Những người trong các phòng bao xung quanh đều cạn lời, hai cha con nhà này thật biết chơi.

Ngô Đồng cầm khối Quỷ Tỉ tung lên tung xuống, nhìn những người trong các phòng bao xung quanh gật gù theo chuyển động của Quỷ Tỉ mà trong lòng sướng điên.

Cậu cảm thấy mình và ba ngày càng ăn ý, nhìn vẻ mặt tham lam của đám người này thật sảng khoái.

Hôm nay màn ra oai này coi như được hai cha con họ thể hiện một cách trọn vẹn.

Ngô Tà nhìn khuôn mặt xanh mét của Hoắc lão thái thái, cười nói: Hoắc gia chủ không phải tìm tôi có việc muốn nói sao.

Vừa rồi có buổi đấu giá nên bị chậm trễ, bây giờ có thể nói rồi chứ.

Thường ngày giờ này con trai tôi đã phải ngủ trưa rồi, nếu ngài không có chuyện gì quan trọng thì xin thứ lỗi tôi không tiếp được.

Lúc này Hoắc lão thái thái bị cha con nhà họ Ngô làm cho tức đến đau cả tim gan.

Bà ta cũng thấy được vẻ mặt tham lam của đám người Lưu Ly Tôn, liền nghĩ dứt khoát mượn dao giết người, dập tắt bớt nhuệ khí của thằng nhóc nhà họ Ngô này.

Thế là bà ta ôm ngực nói: Ta tìm ngươi quả thực có chuyện quan trọng, nhưng hôm nay ta không khỏe.

Chúng ta hẹn lúc khác đi, dĩ nhiên, nếu ngươi sống được đến lúc đó.

Ngô Tà cười lạnh, lão thái thái này đúng là gừng càng già càng cay, đây là thấy mình mang ngọc trong người có tội nên muốn mượn dao giết người đây mà.

Ngô Tà hừ lạnh một tiếng đứng dậy: Nếu Hoắc gia chủ không khỏe thì hãy nghỉ ngơi cho tốt đi.

Tôi thấy ngài chính là lo nghĩ quá nhiều, như bà nội tôi ngày thường ngoài nuôi chó trồng hoa ra thì chẳng quan tâm gì cả, trông trẻ hơn ngài nhiều đấy.

Ngô Đồng thắc mắc: Tại sao bà cố có thể không lo nghĩ gì cả.

Ngô Tà sờ đầu con trai: Bởi vì từ ông nội con cho đến con đều là người hiếu thuận, nhà ta lại không thiếu tiền tiêu.

Bà cố của con có thể có chuyện gì để lo nghĩ chứ.

Nói xong còn liếc Hoắc lão thái thái một cái, thấy sắc mặt bà ta càng thêm khó coi, trong lòng thỏa mãn, nói một tiếng cáo từ rồi dắt con trai ra ngoài.

Hắn sợ nếu kích động thêm nữa, lão thái thái sẽ ngã lăn ra đây ngay tại chỗ, lỡ bà ta cậy già lên mặt đổ vạ cho mình thì sao.

Với nhân phẩm của lão thái thái này, chưa chắc bà ta không làm được.

Hoắc Tiên Cô: Nhà họ Hoắc ta gia nghiệp lớn, cần gì phải ăn vạ ngươi.

Những người trong các phòng bao xung quanh thấy Ngô Tà dắt con trai xuống lầu đều nghển cổ nhìn theo.

Cậu nhóc kia vừa đi, trong tay còn tung hứng khối Quỷ Tỉ hai trăm năm mươi triệu chơi.

Nhìn mà nhiều người đau cả tim gan, chỉ sợ thằng nhóc đó không cẩn thận làm rơi vỡ bảo bối.

Đó là bảo bối đấy, bảo bối.

Ngươi không quý thì đưa cho ta.

Tạo nghiệt mà, cha con nhà họ Ngô này cũng quá phá của.

Thậm chí có mấy kẻ không có liêm sỉ còn hận không thể đi làm con trai của Ngô Tà, đã từng thấy người cưng chiều con, nhưng chưa thấy ai cưng chiều đến mức này.

Con nhà ngươi là trứng phượng hoàng hay sao mà quý giá thế.

Lúc này Ngô Tà đi ra ngoài còn hoành tráng hơn lúc vào, ngoài một hàng vệ sĩ phía sau còn có quản sự và tiểu nhị của Tân Nguyệt Phạn Điếm tiễn đưa.

Những người đó xếp thành hai hàng ở cửa cúi người, đồng thanh hô: Cung tiễn Tiểu Thái gia nhà họ Ngô.

Ngô Tà cảm thấy khoảnh khắc huy hoàng nhất trong đời mình chính là lúc này, hắn có thể tưởng tượng được khi tin tức này truyền ra giang hồ sẽ gây chấn động đến mức nào.

Doãn Nam Phong bị Trương Nhật Sơn giữ lại nên không thể ra

gây sự, nếu không thì cô nhóc đã định dùng côn nô chặn hai cha con này lại.

Lưng của lão già kia bị đập nát, dáng vẻ máu me đầm đìa đã kích động cô nhóc muốn nổi điên.

Trương Nhật Sơn khuyên can hết lời, cuối cùng bất đắc dĩ phải trói cô ta vào ghế mới xong.

Bây giờ đám Ngô Đồng sắp đi, ông ta chỉ muốn đốt pháo ăn mừng, không thể để xảy ra thêm chuyện gì nữa.

Ông ta bảo tiểu nhị cung kính như vậy thực chất là với tâm thái tiễn ôn thần, thấy họ ra khỏi cửa, ông ta cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Không khỏi lẩm bẩm Cuối cùng cũng đi rồi.

Bỗng nhiên bên cạnh có một giọng nói vang lên: Cuối cùng cũng đi rồi, cuối cùng cũng đi rồi.

Trương Nhật Sơn nhìn con rắn mào gà tên Nhị Hồng đang kêu mà trong lòng thấy nghẹn, mình đến một chút riêng tư cũng không có sao.

Ai.

Phiền quá.

Ngô Đồng thấy Tân Nguyệt Phạn Điếm không ai cản họ lại còn có chút tiếc nuối, lần này họ đã trả tiền đàng hoàng.

Nếu con nhóc Doãn Nam Phong kia gây sự, cậu có thể danh chính ngôn thuận mà đập nát cái khách sạn này.

Bây giờ người ta im lặng, cậu lại có chút thất vọng.

Cậu nhóc này trước nay luôn là kẻ thích xem náo nhiệt không chê chuyện lớn, dù là náo nhiệt của chính mình cũng không ngoại lệ.

Nhưng những thứ như vai phản diện pháo hôi thì lúc nào cũng không thiếu, Tân Nguyệt Phạn Điếm không ra tay, nhưng còn có một Lưu Ly Tôn đang như hổ rình mồi.

Lão già đó thấy mình không đủ tiền trả giá liền gửi tin cho tất cả các đường khẩu của mình, lúc này đã tập hợp được bảy tám chục tiểu nhị chỉ chờ để cướp hàng.

Lão già trong lòng đã tính toán rõ ràng, tuy về tài lực lão không bằng thằng nhóc nhà họ Ngô, nhưng lão là rắn đầu đàn ở Bắc Kinh, dù sao cũng đã kinh doanh ở đây mấy chục năm.

Chương 109

Nhà họ Ngô có ngầu đến mấy cũng chỉ hoạt động ở Giang Tô Chiết Giang, lão không tin nhiều tiểu nhị như vậy lại không đối phó được với mười mấy người kia.

Tuy cũng nghe nói chuyện của Tiết Vũ, nhưng Tiết Vũ trước mặt lão cũng chỉ là một con rệp, hoàn toàn không cùng đẳng cấp với Tôn gia của lão.

Thằng nhóc nhà họ Ngô nếu cho rằng xử lý được một Tiết Vũ là có thể xưng hùng ở Bắc Kinh thì nó đã tính sai rồi.

Hôm nay Tôn lão gia sẽ dạy cho nó biết cái gì gọi là rồng mạnh không áp được rắn đầu đàn.

Từ nhà hàng ra đến bãi đỗ xe vẫn còn một khoảng cách, họ phải đi xuyên qua một con hẻm nhỏ, người của Lưu Ly Tôn đã mai phục sẵn ở đây.

Đám tay chân vừa thấy nhóm Ngô Tà xuất hiện ở ngã rẽ liền lập tức xông tới.

Ngô Tà nhìn đám người này, nhíu mày, không có một gương mặt quen thuộc nào.

Bàn Tử nói nhỏ: Tên cầm đầu là Lưu Ly Tôn, một tay anh chị có tiếng trong giới đồ cổ ở Bắc Kinh.

Coi như thuộc đám hàng đầu, vừa rồi cái Quỷ Tỉ này cũng là gã ra giá hăng nhất.

Ngô Tà nghe Bàn Tử giới thiệu, lại nhìn tư thế này thì còn gì không hiểu nữa, đây rõ ràng là định chặn đường cướp của.

Không ngờ mình đã phô trương như vậy mà vẫn có người không

coi Ngô gia ra gì.

Ai, Nhị thúc và Tam thúc thật chẳng ra làm sao cả.

Nhưng mà phe đối phương đông người thật, trong lòng cậu có chút không chắc, bèn nhỏ giọng hỏi Ngô Đồng: Con trai, làm sao bây giờ.

Đánh lại không.

Ngô Đồng tung hứng Quỷ Tỉ, thản nhiên đáp: Lát nữa con với cha Buồn qua chơi một chút, không được thì ba cứ thả Cỏ Xanh Ớt ra.

Khai Mễ cũng lập tức lấy ra một chiếc máy tính mini bắt đầu thao tác, vừa làm vừa nói với Ngô Tà: Tiên sinh xin yên tâm, lát nữa tôi sẽ hack hết tất cả camera giám sát xung quanh, ngài cứ yên tâm chơi.

Ngô Tà lúc này mới vững lòng, hừ lạnh một tiếng với Lưu Ly Tôn: Tôn gia đây là có ý gì.

Lẽ nào coi Ngô gia ta không có người.

Ngươi không sợ Nhị thúc của ta dẹp luôn sào huyệt của ngươi sao.

Lưu Ly Tôn khinh thường cười nói: Cậu đừng có lôi Ngô lão nhị ra dọa tôi, tôi thừa nhận lúc trước có chút nhìn lầm, không ngờ Ngô gia các người cũng có chút bản lĩnh.

Nhưng đây là Bắc Kinh, dám cướp đồ với Lưu Ly Tôn tôi à.

Nhóc con, Nhị thúc của cậu chưa dạy cậu cái gì gọi là rồng mạnh không áp rắn đất sao.

Ngô Tà như nghe được chuyện gì buồn cười, lập tức bật cười ha hả.

Sau đó cậu nhận lấy Quỷ Tỉ từ tay con trai, tung hứng nó rồi thản nhiên nói: Rồng thì tôi chưa thấy bao giờ, nhưng tôi giỏi nhất là chơi

rắn đấy.

Trước tiên cứ để con trai tôi chơi với các người một lát, biết đâu tôi cao hứng lại cho các người mở mang tầm mắt.

Đây là đàm phán thất bại, người của hai bên đều trở nên nghiêm túc, một trận đại chiến sắp sửa bùng nổ.

Bỗng nhiên Trương Khởi Linh cởi áo vest, giật cà vạt đưa cho Bàn Tử: Cầm cho kỹ, ba mươi vạn một bộ, đắt lắm đấy.

Ngô Đồng lập tức bật cười, hắn cũng vội cởi áo vest ra đưa cho chú Béo cầm giúp.

Lưu Ly Tôn thấy bọn họ còn có tâm trạng đùa giỡn thì tức khắc nổi giận, phất tay cho đám tay chân xông lên.

Đám người này tay đều cầm ống thép, vừa lên đã ra tay độc ác.

Ngô Đồng theo sau Trương Khởi Linh và mấy người vệ sĩ lao vào đám đông, hệt như mấy con mãnh hổ dắt theo mèo con xuống núi.

Bàn Tử ôm quần áo không nhúc nhích, cùng hai trợ lý vây quanh bảo vệ Thiên Chân.

Lưu Ly Tôn thấy con trai Ngô Tà xông lên liền lập tức hét lớn: Bắt lấy thằng nhóc kia.

Sau đó lại hét với Ngô Tà: Muốn con trai thì giao Quỷ Tỉ ra đây, nếu không tao băm thằng nhãi con của mày ra.

Không ngờ Bàn Tử và Ngô Tà lại bật cười thành tiếng, Bàn Tử chế giễu hét lại: Lão Tôn, mày nói ngược rồi, phải bắt Thiên Chân để uy hiếp cháu trai lớn của tao mới có tác dụng.

Lưu Ly Tôn có chút khó hiểu, không phải Ngô Tà rất cưng con trai sao, sao lại không hề lo lắng chút nào.

Nhưng gã nhanh chóng hiểu ra ý tứ là gì, bởi vì đứa con trai kia

của Ngô Tà quả thực là sát thần nhập thể.

Thằng bé giật lấy ống thép của một tên tay chân rồi bắt đầu đại sát tứ phương, động tác gọn gàng dứt khoát, ra tay không chút nương tình.

Đầu tiên là một ống thép đập vào bụng, nhân lúc đối phương gập người xuống liền nhắm vào gáy mà phang.

Có lúc với không tới còn phải nhảy cẫng lên mà đánh.

Vốn dĩ là một chuyện rất nghiêm túc, nhưng bị cái bộ dạng nhảy lên đánh người của hắn làm cho lại trở nên khá hài hước.

Ngô Tà phải lén véo đùi mình một cái, cậu sợ mình cười ra tiếng rồi con trai lại cắn mình.

Nhưng Lưu Ly Tôn thì không thấy hài hước chút nào, đám tay chân xung quanh thằng nhóc đó đều đã nằm la liệt.

Đám côn đồ này quả thực mạnh hơn bọn du côn bình thường một chút, nhưng đối đầu với nhóm người của Ngô Đồng thì hoàn toàn không đủ trình, chẳng mấy chốc đã kêu cha gọi mẹ bò không dậy nổi.

Đám tay chân còn lại cũng không dám tiến lên, bọn chúng chỉ là côn đồ chứ không phải đội cảm tử.

Lúc này thấy đối phương là thứ dữ, ai nấy đều có chút chùn bước, Ngô Đồng tiến lên một bước thì bọn chúng đồng loạt lùi lại.

Lưu Ly Tôn thấy mấy chục người của mình lại bị vài người dọa sợ.

Gã thẹn quá hóa giận, quát lên một tiếng: Lùi cái gì mà lùi.

Bọn họ có mấy người thôi, tất cả xông lên cho tao.

Hôm nay ai lấy được món đồ đó về tay, tao thưởng năm mươi vạn.

Đúng là người chết vì tiền, chim chết vì mồi.

Đám tay chân vừa nghe thế, dũng khí lại nổi lên, xách ống thép xông về phía trước.

Ngô Đồng ở trong nước rất ít khi được đánh nhau một cách thống khoái, bây giờ bị cảnh này kích thích liền có chút không kìm được.

Hắn dựa vào thân hình nhỏ bé, di chuyển linh hoạt, một mình xử lý gần một nửa số người trong sân.

Đánh chưa đầy hai mươi phút, bên kia đã chỉ còn lại một mình Lưu Ly Tôn đứng vững.

Lão già nhìn nụ cười mềm mại đáng yêu trên mặt Ngô Đồng mà trong lòng run rẩy.

Gã cuối cùng cũng biết vì sao Ngô Tà lại yên tâm về con trai mình như vậy.

Sức chiến đấu của đứa trẻ này quả thực mạnh đến mức không giống người, đặc biệt là cách ra tay tàn nhẫn và ánh mắt lạnh băng của nó, phảng phất như hoàn toàn không coi mạng người ra gì.

Lưu Ly Tôn xoay người định bỏ chạy, Ngô Đồng cười nhạo một tiếng rồi ném ống thép trong tay qua, loảng xoảng một tiếng đã đập gãy một chân của gã.

Lão già sống trong nhung lụa mấy chục năm, lần đầu tiên chịu vết thương nghiêm trọng như vậy.

Gã ngã sấp mặt xuống đất, rên rỉ thảm thiết, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng xuống cổ.

Ngô Đồng không có ý định tha cho gã, hắn lại nhặt lên một cây ống thép khác, cười hì hì đi đến trước mặt gã.

Lưu Ly Tôn vội vàng hét lớn: Mày không được giết tao, đây là

Bắc Kinh, giết tao thì Ngô gia chúng mày cũng không giữ được mày đâu.

Ngô Đồng không thèm để ý đến tiếng gào của gã, hắn đi đến trước mặt rồi ngồi xổm xuống, cười hì hì nói: Năm nay cháu mới chín tuổi, giết người không phạm pháp đâu nhé.

Nói xong liền ấn tay Lưu Ly Tôn xuống đất, bàn tay nhỏ bé trắng nõn ấy lại có sức mạnh cực lớn, lão già vậy mà không thể giãy ra được.

Ngô Đồng giơ ống thép lên trong ánh mắt kinh hoàng của Lưu Ly Tôn, nhắm thẳng vào ngón tay gã mà chọc xuống.

Một cái.

Hai cái.

Ba cái.

Rất nhanh đã chọc gãy cả năm ngón tay.

Lúc này, Lưu Ly Tôn không còn chút kiêu ngạo nào nữa, vừa rên rỉ vừa liên tục xin tha: Ngô thiếu gia, tôi sai rồi, tôi không dám nữa, cầu xin ngài tha cho tôi một mạng chó.

Ngô Đồng không để ý đến lời cầu xin của gã, lại nắm lấy bàn tay còn lại, mắt thấy sắp sửa làm thêm một vòng nữa.

Bỗng nhiên Thiên Chân lên tiếng: Đồng Đồng, gần được rồi, ba nghĩ Tôn lão bản biết sai rồi.

Tha được cho người thì nên tha, Ngô gia chúng ta là dòng dõi thư hương, từ trước đến nay luôn lấy đức phục người.

Lưu Ly Tôn như vớ được cọng rơm cứu mạng, khóc lóc cầu cứu Ngô Tà: Tiểu Tam gia, tôi sai rồi, Tiểu Tam gia tha cho tôi một mạng chó.

Ngày mai tôi sẽ sang tên hai gian cửa hàng cho ngài để bồi tội, ngài tha cho tôi lần này, sau này tôi thật sự không dám nữa.

Ngô Tà đi tới, cúi đầu nhìn Lưu Ly Tôn cười nói: Tôn lão bản cũng thật là, sớm thức thời như vậy thì cần gì phải chịu tội này.

Ngài cũng lớn tuổi rồi, ở nhà ngậm kẹo đùa với cháu không tốt sao.

Cần gì phải làm thế này chứ.

Lưu Ly Tôn đau đến vã mồ hôi lạnh, lúc này gã nào dám nói nửa lời vô nghĩa, chỉ liên tục xin tha.

Thật ra Ngô Tà nhìn cảnh máu me này cũng có chút sợ hãi, nhưng cậu không thể để mất khí thế.

Cậu cố gắng giữ bình tĩnh, nở một nụ cười: Nếu Tôn lão bản đã biết sai rồi thì hãy sửa đổi cho tốt, ba ngày sau cho người khua chiêng gõ trống treo biển hiệu Ngô gia lên hai gian cửa hàng của ngài đi.

Bằng không lần sau tôi sẽ không dễ nói chuyện như vậy đâu.

Lưu Ly Tôn gật đầu lia lịa như gà mổ thóc, Ngô Tà lúc này mới kéo con trai quay về.

Chương 110

Ngô Đồng hừ lạnh một tiếng, ném ống thép về phía bức tường gạch trong hẻm, nó cứ thế cắm thẳng vào trong.

Cảnh tượng này khiến Lưu Ly Tôn lại một phen run rẩy, gã lúc này hối hận một vạn lần vì đã xen vào vũng nước đục này.

Sức mạnh cỡ này mẹ nó còn là người sao.

Gã cảm thấy cả đời này mình sẽ bị ám ảnh tâm lý với các bé trai.

Mãi cho đến khi nhìn hai cha con nhà họ Ngô nghênh ngang dẫn vệ sĩ rời đi, Lưu Ly Tôn mới dùng bàn tay còn lành lặn của mình run rẩy móc điện thoại ra.

Người ta đi rồi, nhưng mớ hỗn độn ở đây gã còn phải dọn dẹp.

Cũng không biết những người nằm trên đất còn sống hay đã chết, gã đúng là mệt đến tận xương tủy.

Thật ra lúc hai bên họ giao đấu, còn có không ít thế lực khác đang theo dõi.

Có Giải Vũ Thần vì lo lắng cho Ngô Đồng mà chạy tới, cũng có Hoắc Lão Thái muốn xem kịch vui.

Ngoài ra còn có người của Cửu Môn muốn nhân cơ hội chen chân vào kiếm chác.

Đám người này tính toán vô liêm sỉ nhất, bọn họ đợi ở đây để Lưu Ly Tôn đánh Ngô Tà cướp Quỷ Tỉ.

Sau đó bọn họ có thể dùng danh nghĩa Cửu Môn để xé của Lưu Ly Tôn một miếng thịt.

Chỉ là bọn họ không ngờ đám tay chân của Ngô Tà lại hung hãn

như vậy, đều là những cao thủ một chọi mười mà không hề yếu thế.

Đặc biệt là người trẻ tuổi đẹp trai nhất kia, chiêu thức gọn gàng dứt khoát, ba đấm là hạ gục một tên.

Không biết Tiểu Tam gia nhà họ Ngô tìm đâu ra loại tay chân này, bọn họ cũng muốn có a.

Càng khiến họ không thể ngờ tới chính là đứa con trai của Ngô Tà.

Ban đầu họ còn không hiểu thằng nhóc này nghĩ gì, một đứa trẻ mấy tuổi mà dám xông lên gây rối.

Hơn nữa con trai đã xông lên rồi, Ngô Tà lại trốn phía sau để người khác bảo vệ, lá gan của cậu ta chắc còn không lớn hơn hạt đậu phộng.

Đúng là đồ vô dụng.

Không ngờ là bọn họ đã nhìn lầm, một đứa trẻ này còn mạnh hơn cả đám vệ sĩ kia cộng lại.

Không chỉ biết đánh mà còn tàn nhẫn độc ác, đánh gãy chân Lưu Ly Tôn còn chưa tính, lúc phế tay phải của gã, động tác cũng quá thuần thục đi.

Cây ống thép kia mỗi lần chọc gãy một ngón tay, bọn họ liền co rúm lại một chút, cứ như thể cây ống thép đó cũng đang đập vào người mình vậy.

Đều là người lăn lộn giang hồ, bọn họ không phải chưa từng thấy kẻ tàn nhẫn, thậm chí chính họ cũng có nhiều người từng chặt ngón tay người khác.

Nhưng loại chuyện này do một đứa trẻ bảy, tám tuổi làm ra thì quá đáng sợ.

Hơn nữa, trên mặt cậu nhóc kia suốt quá trình đều mang theo nụ

cười, càng khiến cho khung cảnh trở nên quỷ dị, rợn người.

Mới tí tuổi đầu đã tàn nhẫn như vậy, để nó lớn lên còn đến mức nào nữa.

Vốn dĩ bọn họ còn kỳ quái, nhà họ Ngô sao lại cưng chiều một đứa con riêng đến thế.

Bây giờ nghĩ lại thì là do họ thiển cận, nếu nhà mình có một đứa cháu như vậy thì chẳng phải cũng cưng như bảo bối sao.

Có nó, Ngô gia mấy chục năm nữa vẫn có thể sừng sững trên giang hồ.

Lúc này, rất nhiều người bắt đầu khâm phục Ngô Tà.

Sự hung hãn của đứa trẻ này rõ ràng không giống Ngô Tà, vậy chắc chắn là giống mẹ ruột của nó.

Tiểu Tam gia nhà họ Ngô dám cùng loại cọp mẹ này sinh con, xét theo một ý nghĩa nào đó, Ngô Tà cũng thật là một đấng nam nhi.

Ngô Tà: Các vị nghĩ nhiều rồi, thật sự không cần vì chuyện này mà sùng bái tôi đâu.

Hoắc Lão Thái đứng trên lầu nhìn một màn này cũng thấy lạnh lòng.

Chỉ một mình thằng nhóc này đã hơn tất cả con cháu của bà.

Xem ra con cháu đúng là quý ở chất lượng chứ không phải số lượng, đám ma đòi nợ trong nhà cũng nên gõ đầu một phen.

Lão thái thái thở dài một tiếng, nói với Hoắc Tú Tú: Hai ngày nữa con lại hẹn Ngô Tà đi, bảo nó đến nhà họ Hoắc một chuyến.

Hoắc Tú Tú tuy miệng thì đồng ý, nhưng trong lòng lại âm thầm khổ sở.

Hôm nay bà nội đối xử với người ta như vậy, anh Ngô Tà không biết sẽ chế nhạo cô thế nào nữa.

Có việc thì nói chuyện đàng hoàng không được sao.

Cứ phải bày ra trò này, xem ra chỉ có thể chạy đi cầu xin anh Tiểu Hoa thôi.

Bởi vì thủ đoạn trừng trị Lưu Ly Tôn của Ngô Đồng quá mức đáng sợ, mấy phe thế lực vốn định làm ngư ông đắc lợi đều bỏ cuộc, không ai dám đuổi theo nữa.

Đoàn người bọn họ lên mấy chiếc xe, thuận lợi rời khỏi bãi đỗ xe.

Ngô Đồng bảo tài xế chạy vòng hai vòng xem có ai bám đuôi không, nếu có thì cắt đuôi, không có thì đi thẳng đến Yến Giao.

Quay đầu lại, hắn nói với Bàn Tử: Chú Béo, gần đây có lẽ không yên ổn, cháu cũng không yên tâm về cửa hàng của chú ở Bắc Kinh, hay là chú đi du lịch cùng bọn cháu đi, vừa hay đến xem nơi cha Buồn của cháu từng ở.

Bàn Tử đương nhiên không có ý kiến gì, cửa hàng đồ cổ nửa năm không có khách cũng là chuyện bình thường, hắn có ở đó hay không cũng không quan trọng, làm sao quan trọng bằng việc đi chơi cùng cháu trai lớn của hắn được.

Trận đánh hôm nay khiến hắn nhiệt huyết sôi trào, nếu không phải vì bảo vệ Thiên Chân thì hắn cũng muốn xông lên hạ gục mấy tên.

Lưu Ly Tôn này ở kinh thành cũng được coi là một nhân vật, ngày thường đối với người có thân phận như hắn đều hờ hững.

Không ngờ hôm nay lại bị cháu trai lớn của hắn xử lý thảm như vậy.

Giới đồ cổ kinh thành đều biết hắn và Thiên Chân là anh em cốt

nhục, lần này hắn cũng coi như có tiếng tăm trong giới đồ cổ kinh thành rồi.

Đặc biệt là hai cửa hàng của Lưu Ly Tôn lại được tặng không, hắc hắc, nghĩ thôi đã thấy oai rồi.

Nếu mọi người đều đồng ý, Ngô Đồng cũng không trì hoãn, mấy người ngồi xe bảo mẫu, chỉ để lại trợ lý Khai Mễ và Vân Tùng.

Các vệ sĩ khác lái xe về căn cứ Hồng Môn, tạm thời ở lại kinh thành để nghe ngóng tin tức, còn xe của họ thì thẳng tiến đến Yến Giao.

Lúc ở buổi đấu giá, hắn thấy thái độ của Hoắc Lão Thái liền nổi tính ngang bướng.

Hắn trực tiếp liên hệ trực thăng đợi sẵn ở Yến Giao.

Lão thái thái kia tìm ba hắn hợp tác mà còn dám hố bọn họ như vậy, vừa làm đĩ vừa muốn lập đền thờ, chuyện tốt đều thuộc về bà ta cả, dựa vào cái gì.

Trong nguyên tác, bà ta bày ra trò đó nhìn như là bảo vệ ba hắn, nhưng thực tế người cuối cùng bỏ tiền ra sức không phải là chú Tiểu Hoa của hắn sao.

Chính bà ta mang Quỷ Tỉ đi bán đấu giá còn hố ba hắn châm Thiên Đăng, chú Tiểu Hoa tốn hai trăm sáu mươi triệu, danh dự Ngô gia bị bôi tro trát trấu.

Kết quả bà ta để Hoắc Tú Tú đến đón ba hắn đi lại còn kiếm được cái nhân tình.

Ha hả, lần này tiểu gia không hầu.

Tưởng ba hắn là chó nhà họ Hoắc nuôi à.

Muốn gọi thì đến, muốn đi thì đi sao.

Không phải cơ thể không khỏe à.

Lần này ta tức cho ngươi ra bệnh tim luôn.

Ngươi muốn nói chuyện.

Không có cơ hội đâu, tiểu gia ta lật bàn không chơi nữa.

Xe chạy không chậm, lúc họ đến Yến Giao thì trực thăng cũng đã tới.

Chương 111

Có Doraemon ở đây, mấy người cũng không cần mua sắm gì, đến khoảng hơn bảy giờ tối thì họ đã tới Quảng Tây.

Họ tìm một khách sạn ở địa phương nghỉ ngơi một đêm, chuẩn bị ngày mai khởi hành đến Ba Nãi.

Tối đó, Ngô Tà đem chuyện xảy ra ở Bắc Kinh báo cáo lại với Nhị thúc.

Lần này cậu gây ra động tĩnh hơi lớn, không biết Nhị thúc có mắng cậu không.

Nhưng mà có mắng thì cũng không sao, dù sao cũng đã làm rồi.

Cậu lại không làm mất mặt Ngô gia, chắc là không có vấn đề gì lớn.

Ngô Nhị Bạch nghe thằng cháu ngốc nói xong thì một trận đau tim.

Thằng nhóc dở hơi nhà mình bắt đầu phát triển ngược à.

Tuổi dậy thì cũng chưa từng nổi loạn như vậy.

Sắp ba mươi tuổi rồi mà bỗng nhiên nhiệt huyết bừng bừng, đúng là thử thách trái tim già nua của ông.

Nhưng đúng như Thiên Chân nghĩ, chuyện đã làm rồi thì mắng nó cũng vô dụng.

Ngô Nhị Bạch dặn dò cậu vài câu rồi cúp máy.

Ngô Tà ra dấu OK, đắc ý nói với con trai: Xong, xong.

Không ngờ Nhị thúc của ba lại dễ nói chuyện như vậy, nếu là trước kia ông ấy chắc chắn sẽ mắng ba xối xả.

Lẽ nào là tuổi tác đã lớn, tính tình dần hiền hòa hơn.

Ngô Đồng thầm cười trong lòng, ông ba ngốc của hắn đúng là mệnh tốt.

Thật ra Nhị gia gia thương ba hắn đến tận xương tủy, trước kia yêu cầu nghiêm khắc cũng là sợ ba hắn không cẩn thận tự tìm đường chết.

Bây giờ biết có hắn chống lưng thì tự nhiên cũng khoan dung với ba hắn hơn.

Ở Hàng Châu xa xôi, Ngô Nhị gia ôm ngực nằm trên bàn trầm tư, nghĩ ngợi một hồi bỗng nhiên cười ha hả.

Ông bỗng nhiên hiểu ra vì sao lão Tam luôn thích đóng vai lưu manh, có đôi khi không cần quan tâm mà quậy một trận thật sự rất sảng khoái.

Chính ông đến Bắc Kinh cũng không ít lần bị Hoắc Lão Thái gây khó dễ, ông ngại thân phận và hình tượng của mình nên luôn trả thù sau lưng.

Tuy không chịu thiệt, nhưng thật sự không thống khoái bằng việc đối mặt trực tiếp.

Thằng nhóc Tiểu Tà này cũng có tiến bộ.

Ngô Đồng cũng tranh thủ gọi điện cho chú Tiểu Hoa, báo cho anh biết cả nhóm đã rời Bắc Kinh.

Bảo anh đừng lo lắng, đợi xong việc sẽ đến tìm anh chơi.

Giải Vũ Thần cũng thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần họ trở về Hàng Châu là an toàn.

Nơi đó dù sao cũng là địa bàn của Ngô gia, người khác muốn động đến họ cũng phải cân nhắc.

Hai người nói chuyện vài câu rồi cúp máy, chủ yếu là do bên Ngô Đồng có một bình giấm lại đổ.

Tiểu Cửu gia cúp điện thoại xong, ngồi đó trầm tư hồi lâu, trong lòng âm thầm lên kế hoạch cho hướng đi sau này.

Nghĩ đến Hoắc Lão Thái lại một trận phiền lòng, anh quả thực nợ Hoắc bà bà nhân tình, nhưng anh cũng nợ Ngô Đồng nhân tình mà.

Bây giờ nhóm Ngô Tà rời Bắc Kinh, không khéo hai ngày nữa Hoắc Tú Tú tìm không thấy người sẽ đến cầu mình làm trung gian.

Thật phiền phức, anh cũng muốn trốn đi nơi khác.

Vốn dĩ Ngô Đồng còn muốn nói chuyện thêm với chú Tiểu Hoa vài câu, không ngờ lại làm đổ bình giấm.

Vẫn là ba hắn thấy mặt Tiểu ca đen lại, vội vàng huých hắn một cái, hắn lúc này mới nhận ra cha Buồn của mình không vui.

Ngô Đồng cảm thấy sau này mình nên tìm một tra nam học hỏi cách làm hải vương.

Cao thủ người ta cùng lúc qua lại với bảy, tám người mà không bị lật xe, hắn mới có hai người mà đã không xoay xở nổi.

Ngô Tà cũng rất bất đắc dĩ, Tiểu ca từ lúc mất trí nhớ lại càng bám Đồng Đồng hơn, ngay cả người cha ruột như cậu cũng phải xếp sau.

Ví dụ như việc đặt phòng, vốn dĩ đặt mỗi người một phòng, con trai ngủ với cậu, kết quả là lúc ăn tối đã thấy mặt Tiểu ca viết đầy chữ không vui.

Cũng may trong thời gian này kỹ năng đọc vị của cậu đã luyện không tồi, lập tức đi đổi một phòng ba người, sau đó có thể thấy bằng mắt thường là Tiểu ca đã từ mây đen chuyển sang nắng đẹp.

Cậu thật sự hết lời để nói, cảm xúc của Tiểu ca hiện tại phần lớn

đều xoay quanh Ngô Đồng, nhưng hình như chỉ có địch ý với Tiểu Hoa là lớn nhất.

Bọn họ không phải chỉ mới gặp một lần sao.

Hơn nữa còn là Tiểu Hoa chịu thiệt, người ta còn chưa tính toán, tên buồn này lại hăng hái thế.

Lại nói đều là hiểu lầm, sau đó cũng đã giải thích với hắn rồi, sao lại không cho qua được nhỉ.

Bây giờ nghe Đồng Đồng gọi điện cho Tiểu Hoa cũng có ý kiến lớn như vậy, làm cái quái gì vậy.

Lẽ nào là hai người trời sinh khắc nhau.

Vậy cậu có nên đi lấy bát tự của hai người hợp lại xem không.

Ngô Tà bị ý tưởng kỳ quái của mình chọc cho vui vẻ, lỡ như hợp ra một cặp thiên định nhân duyên thì phải làm sao.

Tiểu ca đang vuốt ve nhóc con và Ngô Đồng đang được vuốt ve nhìn Ngô Tà cười ngây ngô một cách khó hiểu đều có chút ngơ ngác, ánh mắt một lớn một nhỏ nhìn chằm chằm khiến Ngô Tà xấu hổ sờ mũi.

Không có gì, không có gì, ba bị thần kinh thôi, hai người cứ tiếp tục, ha ha.

Một lớn một nhỏ đồng thời trợn trắng mắt, Ngô Tà lập tức kinh ngạc kêu lên: Trời đất.

Tiểu ca anh biết trợn trắng mắt à.

Đồng Đồng con thấy không.

Cha Buồn của con vừa mới trợn trắng mắt đấy.

Ngô Đồng đỡ trán: Ba, có phải ba bị lệch múi giờ không vậy.

Cha Buồn của con đâu phải kẻ ngốc, người bình thường biết làm gì thì anh ấy cũng biết.

Ngô Tà không phục nói: Từ Bắc Kinh đến Quảng Tây mới có hơn hai nghìn km, ba lệch múi giờ gì chứ.

Lại nói Tiểu ca từ lúc mất trí nhớ biểu cảm còn ít hơn trước kia, ba ngạc nhiên khi anh ấy trợn trắng mắt thì có gì sai.

Ngô Đồng đầu hàng: Đúng, con sai rồi, chuyện này cho qua đi, nói xem lão gia ngài vừa rồi nghĩ gì thế.

Cười như thiểu năng vậy.

Ngô Tà gõ đầu con trai một cái, cười mắng: Thằng nhóc con này, dám nói lão tử của mày như vậy.

Mày còn có tâm trạng cười ba à.

Sao không tự xem lại mình đi.

Không hỏi cha Buồn của mày tại sao lại không ưa chú Tiểu Hoa của mày à.

Ngô Đồng cũng phản ứng lại, quay đầu nhìn chằm chằm Trương Khởi Linh.

Đúng nhỉ, con quên mất không hỏi, cha Buồn, sao cha không thích chú Tiểu Hoa, người ta tốt lắm mà.

Trương Khởi Linh nhíu mày một chút, hắn dường như có cả một đống lý do, nhưng nghĩ lại thì hình như đều không đứng vững.

Hắn cũng không biết tại sao lại ghét người mặc đồ màu hồng kia, rõ ràng Đoạn Minh Tề và Bàn Tử cũng sẽ ôm Đồng Đồng, nhưng hắn không có cảm giác đó, cứ như thể người kia sẽ cướp mất con trai của hắn vậy.

Tiểu ca dùng tư duy logic đã khôi phục được sáu phần của mình

để sắp xếp lại ngôn từ, cuối cùng nghiêm túc nói: Người khác chỉ có một người ba, con đã có Ngô Tà và ta, là hai người rồi, không thể có thêm nữa.

Tiểu ca nói xong liền nhìn chằm chằm Ngô Đồng chờ hắn tỏ thái độ.

Ngô Tà cố gắng nhịn cười, xua tay: Đây là chuyện của hai cha con các người, ba không tham gia.

Ngô Đồng bất đắc dĩ giơ tay nhỏ lên: Cha Buồn, cha nghĩ nhiều rồi, con đảm bảo với cha, con chắc chắn sẽ không nhận chú Tiểu Hoa làm cha nuôi.

Cậu nhóc thầm gào thét trong lòng, đây đều là những khó khăn gì của nhân gian vậy, hắn mới chín tuổi, tại sao phải trải qua những vấn đề nan giải ngàn đời này.

Mẹ chồng nàng dâu quả nhiên trời sinh không hợp, cho dù đều là đàn ông cũng không thể tránh khỏi, ai.

Nhận được lời đảm bảo, Tiểu ca rõ ràng tâm trạng tốt hơn, sau khi rửa mặt xong liền ôm gà con nhỏ của mình đi ngủ.

Bị ép sang giường đơn, Thiên Chân rất muốn giơ ngón giữa với Trương Khởi Linh.

Tên buồn này rốt cuộc còn nhớ hắn mới là cha ruột của thằng nhóc không vậy.

Chương 112

Có nhớ không.

Trương Khởi Linh: Vuốt ve nhóc con được ngày nào hay ngày đó, sau này ta còn phải thay ngươi gác cổng mười năm, ra ngoài rồi nhóc con đã lớn không cho vuốt nữa, ngươi nhường ta một chút thì có sao.

Ngô Tà: Vuốt đi vuốt đi, đại ca ta sai rồi, ngài cứ tiếp tục.

Sáng sớm hôm sau, mấy người rửa mặt xong ăn sáng ở khách sạn.

Ngô Tà đột nhiên hỏi: Ba còn chưa biết chúng ta đi đâu nữa.

Không phải nói đến nhà Tiểu ca sao, trước kia anh ấy là người Quảng Tây à.

Ngô Đồng nghĩ một chút rồi nói: Nói một cách chính xác, cha Buồn của con có lẽ là con lai giữa người Đông Bắc và người Tây Tạng.

Nhưng con tra được trước kia cha ấy từng ở một ngôi làng nhỏ tên là Ba Nãi ở đây, chúng ta qua đó thử vận may.

Bàn Tử phì cười, dùng giọng Đông Bắc thuần túy nói: Ôi mẹ ơi, không ngờ Tiểu ca lại là dân Đông Bắc đấy.

Thiết Tử mày nói xem, có phải nó không thích nói chuyện là vì sợ nói nhiều sẽ lộ giọng không.

Cứ mở miệng ra là một mùi Đông Bắc đặc sệt, có phải là không hợp với hình tượng cao nhân thoát tục của nó không.

Ngô Tà lập tức cười phun, dùng giọng Hàng Châu pha Đông Bắc trả lời: Mày thôi đi, chỉ có mày là đồ nhà quê, bọn tao sớm đã đoán Tiểu ca là người Đông Bắc rồi.

Bạch sơn hắc thủy xuất nghĩa sĩ, chỉ có anh em Đông Bắc là nghĩa

khí nhất.

Bàn Tử vỗ Ngô Tà một cái, trêu chọc nói: Thiên Chân, cái lưỡi của mày không được rồi, nói cái gì thế.

Sau đó lại quay đầu nhìn về phía Tiểu ca: Tiểu ca còn biết nói tiếng quê không.

Cho hai câu chuẩn vị xem nào.

Trương Khởi Linh lạnh lùng liếc hai người một cái, cạch một tiếng bẻ gãy đôi đũa trong tay.

Ngô Đồng lập tức phiên dịch cho họ: Cha Buồn của con nói, là hai người quá bay bổng, hay là cha ấy không nhấc nổi Hắc kim cổ đao nữa rồi.

Cha ấy có thể ra tay thì tuyệt không nhiều lời, da ngứa thì lại đây solo.

Bàn Tử và Ngô Tà vội vàng cười xin lỗi, thật ra hai người họ sớm đã không sợ Tiểu ca nữa, ngược lại rất thích trêu chọc Buồn Thần cho hắn đổi sắc mặt.

Nơi họ đang ở tên là Nam Bình, cách Ba Nãi còn hơn hai trăm cây số.

Mấy người bàn bạc một chút, quyết định vẫn là tìm người địa phương thuê xe.

Mặc dù trong không gian của Ngô Đồng có xe việt dã địa hình, nhưng mấy người đều không quen thuộc tình hình giao thông, chi bằng thuê xe cho đỡ lo.

Khai Mễ và Vân Tùng ở lại Nam Bình, lỡ có chuyện gì cũng có người ứng cứu.

Ăn cơm xong, Bàn Tử đi tìm người địa phương hỏi thăm tin tức,

tiện thể thuê xe.

Gã này là một siêu cấp hướng ngoại, việc này đúng là phải để gã làm.

Ngô Đồng vào phòng, lại lấy ra mấy cái ba lô, bỏ vào trong một ít quần áo và đồ dùng vệ sinh.

Nhưng lần này bỏ vào không phải là những bộ đồ cao cấp đắt tiền nữa.

Những bộ quần áo đó không chỉ Tiểu ca không thích, mà ngay cả Ngô Đồng và Ngô Tà cũng cảm thấy mặc vào khó chịu.

Ngô Tà là do quen nghèo rồi, món đồ đó tùy tiện một bộ cũng là mười mấy hai mươi vạn, chỉ cần cọ một chút là hắn đã cảm thấy như đang làm rơi vàng.

Nói thật, rất đau lòng.

Ngô Đồng và Trương Khởi Linh thì không quá để ý đến giá cả.

Một người là quá có tiền, một người là không có khái niệm gì.

Hai người họ không thích đơn giản là vì những bộ quần áo đó quá gò bó, đánh nhau cũng không tiện.

Lại nói đây đã là mùa hè, trừ khi vào những nơi như khách sạn có điều hòa lạnh buốt, thằng ngốc nào còn mặc vest đeo cà vạt chứ.

Thỉnh thoảng ra vẻ thì không còn cách nào, ngày thường cũng mặc như vậy thì chắc chắn là bệnh nặng.

Sáng nay lúc Tiểu ca thay áo phông mỏng, tâm trạng cũng tốt hơn vài phần, hắn cảm thấy lúc đánh Lưu Ly Tôn nếu mặc bộ này, có lẽ hắn đã phát huy tốt hơn.

Bàn Tử rất nhanh đã thuê xe đến đón họ, trên đường đi cũng rất thuận lợi.

Quảng Tây không hổ là địa điểm du lịch, phong cảnh ven đường quá đẹp, ngay cả mắt Tiểu ca cũng có thần thái hơn.

Vì thế mấy người không vội, thường xuyên xuống xe chụp ảnh, đi đi dừng dừng nên tốn thời gian khá lâu, mãi đến chiều mới vào đến làng.

Loại làng nhỏ này đương nhiên không có nhà nghỉ khách sạn gì, chỉ có thể ở nhờ nhà người dân trong trại Dao.

Tài xế đưa họ đến thường xuyên chở khách du lịch, nên khá quen thuộc nơi này, trực tiếp đưa họ đến nhà một người tên là A Quý.

Ngô Đồng đánh giá tòa nhà gỗ này, trong lòng tính toán, không biết là do cốt truyện quá mạnh, hay là do tâm tư của người sắp đặt quá kín kẽ.

Nhìn như việc họ ở đây là trùng hợp, nhưng thực ra đều có thể dẫn dắt được.

Xung quanh là nơi người Miêu và người Dao sống xen kẽ, những gia đình có thể nói tiếng phổ thông và tiếp đãi người ngoài vốn dĩ không nhiều.

Việc họ ở đây vừa là ngẫu nhiên cũng vừa là tất nhiên.

Chắc hẳn tên Trương Khởi Linh vai sụp kia sẽ sớm chú ý đến họ thôi.

Cô gái tên Vân Thái kia quả thực rất xinh đẹp, mộc mạc thẳng thắn không son phấn.

Thật sự có một vẻ thanh thuần linh động mà con gái thành thị không có, cũng không trách chú Béo nhà mình tình cũ bùng cháy, vừa gặp đã yêu.

Cứ xem đã, nếu lần này chú Béo vẫn yêu Vân Thái, vậy thì hắn

nhất định sẽ tìm cách giữ lại mạng sống của cô gái này.

Tài xế sắp xếp cho họ xong xuôi liền phải về thành phố, Bàn Tử còn cho thêm hai trăm tiền boa, để lại số điện thoại, nói lúc về sẽ tìm anh ta đón.

Tài xế vỗ ngực nói không thành vấn đề, có chuyện gì cứ gọi cho anh ta, sau đó vui vẻ rời đi.

Bàn Tử hỏi A Quý giá cả ở đây, nghe thấy không đắt liền trả tiền nửa tháng, lại đưa thêm một nghìn, nói là chuẩn bị đồ ăn tốt một chút.

Đừng nhìn Béo mập tham tiền, nhưng lúc cần tiêu tiền thì không hề keo kiệt.

Theo lời hắn nói thì, tiền là vật ngoài thân, tiêu hết lại kiếm, tiền có thể mua được sự thoải mái mới là tiêu đáng giá.

Sự thật chứng minh lời Béo mập quả nhiên là đúng, mặc dù lúc này đã qua giờ cơm, nhưng A Quý vừa nghe nói mấy vị lão bản còn chưa ăn cơm, lập tức bảo hai cô con gái vào bếp bận rộn.

Mấy người đi đường một thân mồ hôi, nhân lúc này đi tắm rửa, tắm xong liền ngồi trên sàn nhà gỗ, vừa mát mẻ vừa thoải mái.

Bàn Tử không khỏi cảm khái: Ngôi làng mà Tiểu ca từng ở trước kia thật sự không tồi, Béo gia đây cũng muốn ở đây an cư lạc nghiệp.

Ngô Tà tiếp lời: Được thôi, cậu chuyển cửa hàng ở Bắc Kinh của cậu cho tôi, sau này mỗi tháng tôi chuyển cho cậu một vạn, cậu cứ thoải mái ở đây làm phú ông Ba Nãi.

Bàn Tử cười mắng: Thiên Chân, lương tâm của mày hư hỏng quá rồi đấy, một tháng một vạn, một năm mới mười hai vạn.

Béo gia tao phải sống đến bao giờ mới hoàn vốn.

Mày tưởng Béo gia tao không biết đếm à.

Nói xong mấy người đều cười rộ lên, ngay cả Tiểu ca cũng nhếch khóe miệng.

Nơi xa rời trần thế này quả thực có thể làm cho lòng người thư thái, cảm giác mọi phiền não đều bị ngăn cách ở ngoài núi.

Có lẽ đây là sức hấp dẫn của thế ngoại đào viên, không vướng bụi trần, năm tháng tĩnh lặng.

Rất nhanh Vân Thái liền gọi mấy vị lão bản ăn cơm.

Một nghìn đồng của Bàn Tử quả thực có tác dụng, thức ăn trên bàn rất phong phú.

Có một ít rau củ trộn thanh mát, còn có một ít thịt không biết là gì.

A Quý giới thiệu đó là thịt báo rừng, thỏ rừng và sóc.

Tuy có chút kỳ lạ, nhưng hương vị không tệ.

Ăn cơm xong, Trương Khởi Linh lấy ra địa chỉ Ngô Đồng đưa cho để hỏi A Quý.

A Quý nói quả thực có nơi này, ở ngay phía trước không xa.

Lúc này mới hơn bốn giờ, trong nguyên tác họ đến ngày hôm sau mới tới đó, quay lại thì nhà gỗ đã bị đốt.

Lần này họ đến kịp ban ngày, Ngô Đồng nghĩ việc này không nên chậm trễ, tốt nhất là nhân lúc tên vai sụp kia chưa phát hiện họ đến thì vào xem.

Cho hắn một đòn binh quý thần tốc, xuất kỳ bất ý.

Chương 113

A Quý cũng không hỏi nhiều, bảo Vân Thái dẫn đường cho mấy người.

Nơi đó cách đây không xa, đi chưa đầy mười phút đã đến, là một tòa nhà sàn rất cao, ngói đen tường đất đỏ chỉ có một tầng.

Mấy người nói muốn đi dạo xung quanh xem cho biết, bảo Vân Thái về trước.

Bàn Tử nhìn xung quanh không có ai, cạy một bên cửa sổ ra vẫy tay với họ: Nhanh lên, vào đây được này.

Ngô Tà vừa bò vào vừa châm chọc hắn: Thuần thục như vậy, trước đây mày cũng từng làm việc này phải không.

Bàn Tử khinh thường trợn trắng mắt: Suy luận hiểu không.

Mày là một tên trộm mộ mà còn giả làm dân lành với tao à.

Ngô Tà nghẹn một chút, sau đó thở dài một tiếng: Trước năm hai sáu tuổi tao thật sự là dân lành đấy.

Trước khi gặp được mày, Vương Bàn Tử, tao chưa từng làm chuyện gì phạm pháp cả.

Bàn Tử ha hả: Đừng nói những lời vô ích đó, nhà mày ngược lên trên nửa cuốn gia phả đều là trộm mộ, xuôi xuống dưới thì con trai tám tuổi đã buôn lậu súng đạn.

Bây giờ lại xoắn xuýt chuyện tao lẻn vào cạy khóa, mày không thấy mình giả tạo à.

Ngô Đồng bất đắc dĩ nói: Con nói hai người đấu võ mồm có thể chọn lúc khác không.

Cha Buồn của con đã vào rồi, có vào không.

Không vào thì ở ngoài hít thở không khí đi.

Đã đến đây rồi làm sao hai người có thể không vào.

Vội vàng im miệng đi theo Ngô Đồng trèo vào phòng.

Kết cấu nhà gỗ rất đơn giản, đầu tiên là một phòng ăn lớn nối liền với bếp, trên tường treo rất nhiều công cụ đã rỉ sét.

Bàn Tử cầm một cái cuốc cười nói: Không ngờ Tiểu ca trước kia lại là một nông dân, đồ nghề cũng đầy đủ ghê.

Trương Khởi Linh không để ý đến hắn, quét mắt một vòng rồi đi về phía căn phòng bên cạnh.

Căn phòng đó lại không có cửa sổ, bên trong tối om, Ngô Đồng vội vàng lấy ra mấy cái đèn pin.

Căn phòng này có vẻ rất chật chội, một vòng giá kệ dựa vào tường, còn có một ít sách và hộp.

Bên cạnh là một cái phản và một cái bàn gỗ, nhìn đâu đâu cũng là bụi, chắc hẳn đã lâu không có người ở.

Ngô Tà thấy Tiểu ca nhíu mày, vội hỏi: Nhớ ra gì sao, có chỗ nào cảm thấy quen thuộc không.

Tiểu ca lắc đầu nói: Hình như không đúng.

Thiên Chân khó hiểu: Cái gì không đúng.

Tiểu ca nắm trán, cố gắng hồi tưởng: Cảm giác căn phòng này cho ta không đúng.

Đang nói thì như bỗng nhiên nghĩ ra gì đó, ngồi xổm xuống nhìn gầm giường.

Bàn Tử cũng lại đây chiếu đèn pin cho hắn: Có phải có đồ nghề gì

giấu ở trong không.

Nhưng đèn pin chiếu qua, bên dưới không có gì cả.

Tiểu ca không từ bỏ, dùng tay sờ soạng trong khe hở của sàn nhà, bỗng nhiên ngón tay móc một cái, lại cạy được tấm ván sàn lên.

Thiên Chân kinh hô: Tiểu ca anh bình tĩnh chút, cho dù không đúng cũng không cần dỡ nhà chứ.

Ngô Đồng bất đắc dĩ lắc đầu: Ba có thể đừng gây rối được không.

Làm phiền suy nghĩ của cha Buồn rồi.

Đang nói chuyện, Tiểu ca đã cạy ra một lỗ lớn trên sàn nhà, thò tay vào lôi ra một cái rương sắt màu đen.

Bàn Tử vui sướng kêu lên: Không ngờ lại để Béo gia đây nói trúng rồi, đây là tiền riêng của Tiểu ca.

Vừa nói vừa giúp kéo ra ngoài, không ngờ cái rương này nặng kinh khủng, Ngô Tà cũng qua giúp mới lôi được cái rương ra.

Ngô Đồng nhìn cái rương này, nhíu mày, hắn biết bên trong là Mật Lạc Đà được phong kín bằng thép nóng chảy, không biết thứ này có đáng giá tích phân không.

Cậu nhóc nhân lúc họ đang nói chuyện, lén gọi hệ thống.

Hệ thống quét một chút rồi nói: Sinh vật bên trong đã bị thép nóng phá hủy, không thể phân tích, cần phải thấy được cá thể sống mới có thể định giá.

Nhưng dựa vào kinh nghiệm làm việc nhiều năm của hệ thống này, ký chủ ngươi lần này sắp phát tài rồi.

Ngô Đồng lộ ra một nụ cười gian xảo, ái chà, ngươi mà nói vậy thì ta đây hưng phấn lắm.

Gần đây hắn chỉ có chi ra chứ không có thu vào, cũng may thức ăn cho gấu chó thì rẻ, chứ Kỳ Lân Kiệt và huyết mạch Xà Ngữ đều không rẻ chút nào.

Thật ra đây cũng là do cậu nhóc tự chuốc lấy, hắn đưa một con rắn mào gà cho Ngô Nhị Bạch phòng thân, bị ông ấy dăm ba câu moi ra sự thật.

Nhà họ Ngô chắc chắn không có di truyền này, hắn có thể lừa được Giải Liên Hoàn nhưng không lừa được Ngô Nhị Bạch, sau đó chỉ có thể bịa ra một lá cờ là đan dược sư môn, hơn nữa để lấy lòng tin của Nhị gia, hắn thật sự đã cống hiến một viên Mylanta.

Thấy Ngô Nhị gia ăn xong, hắn nhanh chóng đổi một cái huyết mạch Xà Ngữ cho ông, cuối cùng cũng lấp liếm được lời nói dối này.

Dù sao Nhị gia ngày thường cũng không ăn sô cô la, chắc là, có lẽ sẽ không bị lộ tẩy đâu nhỉ.

Ngô Nhị gia quả thực không biết Mylanta, nhưng ông ấy thật sự đã từng ăn sô cô la, có điều ông không vạch trần Ngô Đồng.

Bất kể đứa trẻ này có bao nhiêu bí mật, tóm lại là nhà mình được lợi.

Ngô Đồng đau lòng tích phân một lát rồi cũng không để ý nữa, bây giờ ba thế hệ ông cháu mỗi người đều có một người nói tiếng rắn, việc huyết mạch Ngô gia có thể khống chế rắn cũng coi như là thật.

Còn về tích phân, không có thì lại kiếm thôi.

Đây chẳng phải là sắp có cơ hội rồi sao.

Mật Lạc Đà đáng yêu đang vẫy gọi hắn kìa.

Ngô Đồng đang bay bổng tận chín tầng mây, còn ba người bọn họ thì đang vây quanh cái rương nghiêm túc nghiên cứu.

Cái rương này rộng khoảng một mét vuông, kiểu dáng thời Dân quốc, trên mặt còn khắc hoa văn tinh xảo.

Bàn Tử hưng phấn nói: Đây chắc chắn là báu vật, bên trong nặng trịch thế này, khéo lại toàn là gạch vàng.

Nói xong liền hăm hở muốn mở ra xem.

Trương Khởi Linh mặt mày nghiêm trọng cản cậu ta lại: Khoan đã, tôi cảm thấy đồ vật bên trong rất nguy hiểm.

Bàn Tử buồn bực nói: Tiểu ca, cậu nói nguy hiểm này là khái niệm gì.

Thuốc độc.

Rắn độc.

Chẳng lẽ là bom à.

Ngô Tà cũng phân tích: Tiểu ca không thể nào để bom với đồ độc dưới gầm giường mình được, tôi thấy có thể là một cơ quan rất lợi hại.

Các cậu nghĩ xem, nhà Tiểu ca trộm mộ là nghề gia truyền, kỹ thuật đều luyện từ nhỏ.

Vậy chắc chắn phải có giáo cụ đúng không.

Rất có thể cái rương này là thứ Tiểu ca dùng để luyện tập phá giải cơ quan ngày xưa.

Vì lúc luyện tập từng bị ám khí bên trong làm bị thương nên mới theo bản năng cảm thấy nguy hiểm.

Ngô Đồng thầm giơ ngón tay cái cho ba mình, quả không hổ là sinh viên, phân tích chặt chẽ, hợp tình hợp lý, logic đạt điểm tối đa, chỉ có điều chẳng đúng chữ nào.

Hắn thấy ba người vẫn còn đang nghiên cứu ở đó nên cũng không tiến lên, tự mình đi dạo trong phòng.

Nhìn thấy những tấm ảnh được ép dưới tấm kính dày, cậu thầm cười ha hả, đúng là thú vị thật.

Nghĩ đến việc căn nhà này khéo mai sẽ bị thiêu rụi, Ngô Đồng liền thu hết mấy thứ đó vào không gian.

Hữu dụng hay vô dụng cứ tha về ổ cất trước đã, logic của cún con cũng đạt điểm tối đa.

Bên kia, Tiểu ca và những người khác đã mở được cái rương.

Bên trong là những khối sắt hình thù không đồng nhất, rỉ sét loang lổ và có dấu vết bị ăn mòn.

Bàn Tử nói có thể là sắt mạ vàng, muốn cưa một miếng ra xem, thế mà còn hỏi mượn cưa điện của Ngô Đồng.

Ngô Tà vội vàng ngăn lại: Tên mập chết tiệt cậu vừa phải thôi, lỡ đây là bom nổ thì sao.

Với lại cậu tưởng con trai tôi là Doraemon thật à.

Ai lại rảnh rỗi mang cưa điện ra đường chứ.

Bàn Tử cười gian, chỉ tay ra sau lưng cậu: Ấy, kia không phải sao.

Ngô Tà quay đầu lại, con trai cậu đang ôm cưa điện nhìn mình.

Thật là xấu hổ chết đi được.

Ngô Tà bất đắc dĩ hỏi con trai: Sao con cái gì cũng mang theo vậy.

Còn có thể lố hơn nữa không.

Ngô Đồng cười gian nói: Được chứ ạ, trong không gian của con còn có cả một chiếc máy xúc.

Ba biết lái không.

Bàn Tử lập tức bật cười, vỗ vai Ngô Tà nói: Thiên chân, hôm nào cậu đi học một khóa bổ túc đi, cố lên, Béo gia coi trọng cậu đấy nhé.

Ngô Tà gạt tay Bàn Tử ra, vội vàng chuyển chủ đề: Lúc nãy tôi quên mất chuyện không gian của Đồng Đồng.

Nếu đã có thể mang đi thì đừng mở ở đây, tiếng cưa điện cũng lớn lắm, đừng để người ta kéo đến trói chúng ta lại vì tưởng là trộm.

Bàn Tử cũng thấy có lý, còn hỏi Tiểu ca có cần mang theo thứ gì không, cứ để Đồng Đồng cất hết đi, dù đáng tiền hay không cũng giữ làm kỷ niệm.

Trương Khởi Linh lắc đầu, hắn cảm thấy thứ quan trọng nhất chính là cái rương này, những thứ khác đều không có ấn tượng gì.

Sau khi Ngô Đồng thu cái rương vào, mấy người lại trèo qua cửa sổ ra ngoài.

Có lẽ vì họ đi tay không nên không bị ai ngăn cản, mấy người nhanh chóng quay về nhà A Quý.

Chương 114

Bàn Tử là người không chịu ngồi yên, cứ đi loanh quanh trong phòng A Quý.

Không ngờ lại thật sự để cậu ta phát hiện ra thứ hữu dụng.

Mấy người nhìn tấm ảnh Trần Văn Cẩm treo trên vách gỗ đều có chút kinh ngạc.

Có điều, sự kinh ngạc của Ngô Đồng không giống ba người kia, cậu nhóc kinh ngạc vì sự tính toán tỉ mỉ của kẻ bày cuộc.

Cái kế hoạch vòng trong vòng ngoài này thật sự xuất sắc, cậu chỉ muốn tặng cho người nọ một quả tên lửa.

Bên kia, Bàn Tử trực tiếp gọi A Quý tới, móc ra 500 tệ nói là hứng thú với tấm ảnh, bảo anh ta kể chút chuyện về người phụ nữ này.

A Quý thấy có tiền nên cũng không từ chối, dọn một cái ghế ngồi xuống rồi kể cho mấy người nghe.

Anh ta nói người phụ nữ đó là đội trưởng một đội khảo cổ, cũng không biết lúc đó đến cái nơi hẻo lánh này của họ làm gì.

Khi đó anh ta còn nhỏ, không nhớ rõ lắm, chỉ biết là ở khu vực núi Sừng Dê.

Còn nói lúc họ đi đã mang theo mấy chục cái rương đồ.

Đương nhiên, A Quý kể chuyện rất đặc sắc, dù sao cũng phải cho đáng đồng tiền bát gạo, tóm lại ý chính là như vậy.

Sau khi A Quý đi, Bàn Tử cực kỳ hưng phấn, vỗ vai Ngây thơ nói: Thiên chân nghe thấy không.

Đội khảo cổ đó xuất quỷ nhập thần, ban ngày không thấy người,

lúc đi còn mang theo nhiều đồ như vậy, rõ ràng là khu vực núi Sừng Dê có một ngôi mộ lớn.

Đúng là mèo mù vớ phải cá rán, chúng ta lần này vừa du lịch vừa trộm mộ, không uổng công nào, đúng là trời cho chúng ta phát tài.

Ngô Tà hừ lạnh một tiếng, gạt tay Bàn Tử ra: Cậu đúng là tật xấu khó đổi, thân gia cả trăm triệu rồi còn chưa biết đủ à.

Mộ dễ xuống vậy sao.

Bàn Tử bất mãn lẩm bẩm: Cậu đây là đứng nói chuyện không đau lưng, nếu tôi có thằng cháu trai quý báu như này, tôi còn đạo đức hơn cậu ấy chứ.

Béo gia sao so với cậu được, đây không phải là tôi muốn tích cóp thêm ít tiền mua quan tài sao.

Ngô Tà vội vàng đầu hàng, Béo gia sáng suốt, Béo gia có chí tiến thủ, Béo gia là tấm gương của ngành, nhưng kiên quyết không đồng ý xuống mộ.

Hai người lại cãi nhau chí chóe.

Tiểu ca dựa vào một bên, đăm chiêu nhìn lên trần nhà.

Ngô Đồng cảm thấy cha Buồn của cậu có lẽ đã hồi phục một phần ký ức, cái vẻ mặt tâm sự nặng nề của nắp chai kia.

Cảm giác này thật sự quá tệ, cậu có chút ngứa tay.

Cũng không biết gã vai sụp kia có để ý tới họ không, cậu có chút muốn đánh nhau.

Bàn Tử và Ngô Tà tranh cãi nửa ngày trời chẳng ai thuyết phục được ai, cuối cùng lại lôi cả Trương Khởi Linh vào.

Kết quả Tiểu ca cũng nói muốn đi, Ngô cún con lập tức thỏa hiệp.

Ngô Đồng quyết định khinh bỉ ba mình một phút, con người này thật không có nguyên tắc.

Vì bữa trưa ăn lúc bốn giờ chiều nên cả nhóm vẫn chưa thấy đói, mãi đến hơn tám giờ tối mới ăn tối.

Đồ ăn cũng tương tự buổi trưa, nhưng A Quý lại mang tới một ít rượu ngọt, ngoài Ngô Đồng ra thì ai cũng uống một chút.

Rượu này ngấm lâu, mấy người tắm rửa xong liền đi ngủ cả.

Không ngờ ban đêm, một trận ồn ào đột nhiên đánh thức họ.

Ngô Tà giơ đồng hồ lên xem, đã hơn mười một giờ.

Chẳng biết bên ngoài đang ồn ào cái gì, cậu vịn vào cửa sổ nhìn ra thì thấy phía trước đỏ rực một mảng, hình như là căn nhà gỗ họ đến hôm nay đã bị cháy.

Tiểu ca mang giày vào rồi nhảy từ cửa sổ xuống, Ngô Đồng cũng theo sát ngay sau đó.

Ngô Tà nhoài người ra cửa sổ nhìn xuống, dứt khoát quay người đi xuống cầu thang một cách chân chính.

Vừa đi còn không khỏi lẩm bẩm, hai tên này đúng là không phải người.

Ngô Đồng theo sát Trương Khởi Linh là vì sợ hắn ngốc, trong nguyên tác, cha Buồn của cậu đã lao thẳng vào đám cháy.

May mà lần này Tiểu ca vẫn còn lý trí, thấy căn nhà gỗ đã bị lửa lớn thiêu sập thì không tiến lên nữa.

Chỉ là dưới ánh lửa, sắc mặt hắn lạnh băng lạ thường, dường như nhớ lại chuyện gì đó khiến hắn vừa căm phẫn vừa đau khổ.

Bàn Tử và Ngô Tà chạy tới cũng giúp dân làng dập lửa, Ngô Đồng kéo tay Tiểu ca nhẹ giọng an ủi.

Vì đám cháy xảy ra vào nửa đêm, lúc bị người ta phát hiện thì đã cháy hơn phân nửa, căn nhà chắc chắn không cứu được.

May mà chỉ có một căn nhà nhỏ này, không có hàng xóm lân cận nên lửa lớn không lan ra thêm.

Trương Khởi Linh bảo Ngô Đồng về ngủ, chính hắn cũng đi theo dập lửa.

Ngô Đồng ngoan ngoãn đồng ý, cậu ở đây cũng chẳng giúp được gì, chi bằng về làm chút chuyện thú vị.

Ví dụ như, con chuột lớn dùng kế điệu hổ ly sơn kia.

Lúc Ngô Đồng đi xuống dưới lầu, cậu thấy bên trên lờ mờ có ánh đèn pin chiếu ra.

Cậu không khỏi cười lạnh trong lòng, xem ra đoán không sai, thật sự có chuột lẻn vào.

Ngô Đồng có thể nhìn trong đêm nên không cần bật đèn pin, cậu lặng lẽ men theo cầu thang đi lên.

Liền thấy một bóng đen cầm đèn pin đang lục lọi hành lý của họ, mấy cái túi đều bị mở tung, quần áo vương vãi đầy đất.

Người kia có lẽ tìm nửa ngày không thấy thứ mình muốn, động tác càng lúc càng thô bạo, vội vàng.

Ngô Đồng nửa đêm bị đánh thức vốn đã bực bội, giờ có sẵn bao cát sao lại bỏ qua.

Cậu nhóc gào lên một tiếng rồi lao tới, người nọ đang tập trung lục lọi đồ đạc, đột nhiên nghe thấy tiếng kêu quái dị sau lưng thì giật nảy mình.

Còn chưa kịp nhìn rõ là thứ gì thì đã bị một cước đá bay ra xa.

Không đợi hắn đứng dậy, lại là liên tiếp mấy cú đá, hắn bị đá từ

đầu đông sang đầu tây.

Lăn mấy vòng trên sàn nhà mới kịp phản ứng lại.

Khó khăn lắm mới nhìn thấy một bóng người thấp bé, đoán có thể là đứa bé kia.

Người nọ vội vàng rối rít xin tha: Tôn thiếu gia, tôn thiếu gia đừng đánh nữa, tôi là người của Nhị gia.

Đánh mấy cái xong Ngô Đồng cũng thấy không đúng, gã vai sụp kia võ công không yếu, còn tên này rõ ràng là đồ bỏ đi.

Nhưng xuất phát từ sự cẩn thận, cậu vẫn tháo khớp hai tay của người nọ.

Cậu biết Ngô Nhị Bạch có tai mắt ở đây, không chỉ có tai mắt của Ngô Nhị Bạch mà có lẽ còn có vài thế lực khác đang nhòm ngó nơi này.

Nhưng Ngô Đồng không tin tên này là người của nhà họ Ngô, còn là nhà nào thì phải xem xét lại.

Ngô Đồng bật đèn nhìn đống người trên đất mà rầu rĩ, thực ra cậu cũng không giỏi tra tấn, năng lực suy luận phá án cũng bình thường.

Nhìn thân thủ thì không phải người nhà họ Trương, nhìn tâm địa không phải nhà họ Uông, nhìn thái độ không phải nhà họ Ngô, ngoài ra thì không phân tích được gì thêm.

Người nọ thấy đứa bé nhìn mình không nói gì, trong lòng có chút bất an, nhóc con này thật sự quá độc ác.

Hắn bị đá không nhẹ, tay lại bị tháo khớp, bây giờ muốn chạy cũng không được.

Cũng may bây giờ là nửa đêm, nếu cậu ta gọi điện cho Ngô Nhị Bạch thì chẳng phải mình sẽ bị lộ tẩy sao.

Cũng không biết ông chủ có bảo vệ được hắn không.

Đúng lúc này, bỗng có tiếng bước chân lên lầu, giọng nói trong trẻo của Vân Thái vang lên: Tiểu lão bản, cậu về rồi à.

Ngô Đồng vừa nghe thầm kêu không xong, sao lúc này Vân Thái lại quay lại.

Không phải cô ấy đi dập lửa rồi sao.

Chương 115

Nếu cô ấy nhìn thấy một người lớn sống sờ sờ trong phòng thì cậu giải thích thế nào.

Người này không biết đã ẩn nấp bao lâu, quần áo đều là kiểu của dân tộc Dao, lỡ hắn cắn ngược lại một cái thì e là mình sẽ gặp phiền phức.

Người trong núi từ trước đến nay đều bài ngoại, nhóm của mình vừa đến một ngày, chẳng thân thiết với ai.

Hơn nữa, ngay đêm vào thôn đã xảy ra hỏa hoạn, nếu lại bị tên này châm ngòi vài câu, ai biết đám người kia có đuổi họ đi như đuổi tà không.

Bóng dáng Vân Thái đã xuất hiện ở đầu cầu thang, Ngô Đồng hoảng loạn liền thu người nọ vào không gian.

Sau đó giả vờ hoảng hốt nói: Chị Vân Thái mau tới đây, vừa rồi có hai con mèo lớn từ cửa sổ chạy ra, làm đổ hết cả ba lô rồi.

Vân Thái vội vàng bước nhanh lên lầu, quả nhiên thấy một mớ hỗn độn, các loại đồ đạc vương vãi khắp nơi.

Cô bé cũng hoảng sợ, vội hỏi Ngô Đồng có bị thương không.

Ba cô đã dặn lần này khách tới đều là người có tiền, chăm sóc họ cho tốt thì cả nhà sống dư dả cả năm.

Lỡ như làm con trai nhà người ta bị thương thì nhà họ đền không nổi đâu.

Ngô Đồng lắc đầu nói không sao, cậu vừa về thì thấy hai con mèo lớn đang tha quần áo trong túi, cậu vừa la lên thì chúng liền chạy mất.

Vân Thái thấy cậu không bị thương cũng thở phào nhẹ nhõm, sau đó có chút kỳ quái hỏi: Tiểu lão bản, có phải các cậu để đồ ăn trong ba lô không.

Mấy con mèo rừng này mũi thính lắm, thỉnh thoảng sẽ mò tới trộm đồ ăn đấy.

Ngô Đồng nói cho qua chuyện: Chắc là con gà quay mua dọc đường, không ngờ ăn hết rồi mà vẫn còn mùi.

Vân Thái cũng không để ý, ngồi xổm xuống thu dọn quần áo vương vãi, Ngô Đồng cũng phụ giúp, còn hỏi tình hình hỏa hoạn thế nào.

Vân Thái nói lửa sắp tắt rồi, chỉ còn lại mấy người trai tráng ở đó tưới thêm nước lên đống đổ nát, đề phòng tàn lửa lại bùng lên.

Phần lớn mọi người đều đã về, cô thấy bên này đèn sáng nên qua xem thử.

Hai người vừa dọn dẹp vừa nói chuyện phiếm, chẳng mấy chốc đã thu dọn xong xuôi các ba lô.

Ngô Đồng không khỏi cảm thán, mắt nhìn của chú Béo đúng là không tồi, cô gái Vân Thái này không chỉ xinh đẹp mà tính cách cũng tốt.

Việc nhà cũng rất giỏi giang, cưới về làm vợ thì thật sự rất hợp.

Vân Thái thấy cậu nhóc mềm mại đáng yêu cũng rất thích, những đứa bé trai trạc tuổi cậu ở đây đều nghịch ngợm vô cùng, như khỉ hoang chạy loạn dưới suối mỗi ngày.

Đứa nào đứa nấy phơi nắng đen như than, cô chưa từng thấy đứa trẻ nào trắng trẻo ngoan ngoãn như tiểu lão bản.

Lúc này mấy vị lão bản đều không có ở đây, tiểu lão bản lại vừa

bị mèo rừng dọa sợ, Vân Thái sợ Ngô Đồng ở một mình sẽ sợ hãi nên không về, ở lại đây trò chuyện với cậu.

Ngô Đồng thật sự rất muốn nói với cô, chị ơi chị mau về đi.

Trên đời này chẳng có thứ gì làm tôi sợ hãi được đâu.

Nhưng cậu khéo léo từ chối hai lần, Vân Thái đều cho là cậu khách sáo, nói thế nào cũng không chịu đi.

Ngô Đồng đành phải nói chuyện câu được câu không với cô chị nhiệt tình này, trong lòng thầm thắp nến cho anh bạn trong không gian.

Mong là lúc thả ra tên đó vẫn còn tỉnh táo, cậu thật sự không cố ý.

Vân Thái thấy tiểu lão bản không có tinh thần, tưởng cậu mệt mỏi, lại tốt bụng nói: Tiểu lão bản cậu mau ngủ đi, bà nội tôi nói trẻ con ngủ nhiều mới cao lớn được.

Đừng sợ, tôi sẽ ở đây canh cho cậu, đợi mấy vị lão bản về rồi tôi sẽ đi.

Ngô Đồng thật sự không có gì để nói với con gái, thấy Vân Thái nói vậy cũng liền đồng ý, trùm chăn giả vờ ngủ.

Thật ra trong lòng đang âm thầm tính toán chuyện ngày mai.

Hôm nay A Quý đã nhắc đến người dẫn đường cho đội khảo cổ của Văn Cẩm, ngày mai họ chắc chắn sẽ đến thăm hỏi một chút.

Trong nguyên tác nói Bàn Mã giết đám người đội khảo cổ đó vì lương thực, nhưng Ngô Đồng lại không nghĩ vậy.

Cậu cảm thấy Bàn Mã hẳn là để bảo vệ bí mật của Trương gia cổ lâu, còn cụ thể ông ta có quan hệ gì với nhà họ Trương thì không biết.

Còn có gã vai sụp kia, trong nguyên tác cũng không nói rõ thân thế của hắn, nhưng dựa vào thân thủ và kỹ thuật trộm mộ mà suy đoán, rất có khả năng cũng xuất thân từ nhà họ Trương.

Rừng lớn thì chim nào cũng có, gia tộc lớn đương nhiên cũng vậy.

Với cái kiểu giáo dục tàn khốc của nhà họ Trương, không sa đọa trong im lặng thì cũng biến thái trong im lặng.

Ngô Đồng cảm thấy nếu mình sinh ra ở nhà họ Trương, có lẽ cậu cũng sẽ muốn giúp người ngoài diệt nhà họ Trương.

Gia tộc, gia tộc, đương nhiên là nhà đứng trước, tộc đứng sau, so với lợi ích của gia tộc thì người nhà đương nhiên quan trọng hơn.

Lý niệm giáo dục của nhà họ Trương quá mức hủy hoại nhân tính, cậu không hiểu sao cha Buồn của mình còn nguyện ý dọn dẹp cái mớ hỗn độn đó, rõ ràng ở nhà họ Trương sống khổ như vậy, nếu là cậu thì đã sớm tạo phản rồi.

Coi trọng huyết thống không có gì sai, nhưng đến mức điên cuồng như nhà họ Trương thì đúng là đầu óc có vấn đề.

Rõ ràng cha Buồn của cậu vượt trội hơn hẳn những đứa trẻ cùng tuổi, lại vì là con lai mà bị vứt ở Xuyến Xuyến Doanh mặc người khinh nhục.

Mẹ nó, còn dám nói cha Buồn của cậu là tạp chủng, một đám lão già các người là thuần chủng chắc.

Cha mẹ cùng một dòng máu mới gọi là thuần chủng nhé, một đám ngu ngốc.

Ngô Đồng càng nghĩ càng tức, hét lên một tiếng rồi ngồi bật dậy.

Hành động này làm Vân Thái giật mình, cô bé tưởng cậu gặp ác mộng nên vội vàng hỏi han.

Nghe thấy tiếng của Vân Thái, Ngô Đồng mới hoàn hồn lại, cậu đúng là càng sống càng thụt lùi.

Mấy lão già đó đều chết hết rồi, cậu tức giận thì có ích gì, đầu óc

cậu không biết sao nữa, nghĩ ngợi rất dễ bị lan man, cậu còn cảm thấy não mình ngày càng to ra.

Đều do gen di truyền của ba cậu có quá nhiều khuyết điểm, mà bản thân cậu cũng chẳng khá hơn, ngoài cái nết tà môn ra thì chẳng né được cái nào.

Đúng lúc này, tiếng nói chuyện dưới lầu truyền đến, Bàn Tử và những người khác đều đã trở về.

Vân Thái dù sao cũng là một cô gái trẻ, khuya khoắt thế này sao dám ở lâu trong phòng của mấy người đàn ông, thấy họ về liền chào một tiếng rồi cáo từ.

Ba người bọn họ lúc này cũng vừa mệt vừa buồn ngủ, Vân Thái đi rồi cũng ngã đầu xuống ngủ ngay.

Ngô Đồng được cha Buồn xoa đầu cũng cảm thấy buồn ngủ, rúc vào bên cạnh Tiểu ca ngủ thiếp đi.

Mơ mơ màng màng, cậu cảm thấy mình như quên mất chuyện gì đó, nhưng đầu óc cậu lúc này đã tan làm, rất nhanh liền chìm vào giấc ngủ sâu.

Giấc ngủ này mấy người ngủ rất say, đến khi Ngô Tà mở mắt ra thì đã gần trưa.

Bàn Tử phòng bên cạnh vẫn còn đang ngáy, Tiểu ca ôm Đồng Đồng cũng vẫn còn ngủ.

Ngô Tà nhìn một lớn một nhỏ đang ngủ say, bỗng cảm thấy thật hạnh phúc.

Trương Khởi Linh rất trắng, da cũng đặc biệt đẹp, không có mụn cũng không có tàn nhang, trông mềm mại mịn màng rất thích sờ.

Lông mi dài, sống mũi cao thẳng, đôi môi đầy đặn hồng nhuận còn

đẹp hơn cả con gái.

Lúc này nằm nghiêng trên giường, trông ngoan ngoãn vô hại, vòng eo thon và đôi chân dài miên man, hoàn toàn không nhìn ra lại có sức bật mạnh mẽ đến vậy.

Đồng Đồng cũng đáng yêu quá, khuôn mặt nhỏ nhắn ngủ đến đỏ bừng, miệng hơi hé ra như một chú cá vàng bụ bẫm.

Tư thế ngủ này cũng không biết giống ai, một chân gác lên chăn, hai tay nhỏ còn ôm lấy cánh tay Tiểu ca, ngủ thật không yên phận.

Ngô Tà lén lút cầm điện thoại chụp cho hai cha con họ một tấm ảnh.

Nghĩ lại lại thấy không đúng, rõ ràng mình mới là người thân, sao có thể chỉ chụp hai người họ.

Ngô cún con rón rén ghé đầu vào cạnh Ngô Đồng, lại chụp liền mấy tấm ảnh chung.

Cậu ta càng xem càng hài lòng, thế mà còn ma xui quỷ khiến đăng lên vòng bạn bè, kèm theo một dòng trạng thái sến súa: Cuộc sống như nước, khoảnh khắc này ngọt tựa mật ong, sớm mai nắng đẹp, tháng năm tĩnh lặng.

Đăng xong lại cảm thấy dòng trạng thái giống như một bà cô nghiện canh gà tâm hồn, cậu ta cứ thế ngồi cười ngây ngô.

Một hồi lăn lộn của cậu cuối cùng cũng đánh thức Đồng Đồng, nhìn cậu nhóc lầm bầm vươn vai, Ngô Tà táy máy tay đi véo mũi cậu.

Chương 116

Kết quả bị con trai ôm tay cắn một phát, Ngô Tà phản ứng cũng nhanh, dùng tay kia cù lét nách cậu.

Cậu nhóc bị nhột cười ha hả, lập tức nhả miệng ra.

Trương Khởi Linh cũng mở mắt, nhưng hôm nay hắn không vội vàng dậy, tiếp tục nằm trên giường nhìn hai cha con đùa giỡn, khóe miệng cong lên một nụ cười thuần khiết mà dịu dàng.

Bàn Tử phòng bên cũng tỉnh, ngáp một cái rồi gọi họ xuống lầu rửa mặt.

Ngô Đồng còn lẩm bẩm ba mình táy máy tay làm cậu không ngủ đủ giấc, cứ treo trên người Ngô Tà không chịu xuống.

Ngô cún con cũng tự biết mình đuối lý, một tay đỡ mông con trai ôm cậu xuống lầu.

Trương Khởi Linh nhanh chóng thay đồ ngủ, cầm giày của Ngô Đồng đuổi theo.

A Quý đoán được hôm qua họ ngủ muộn như vậy, hôm nay chắc chắn không kịp ăn sáng.

Cho nên đã bảo Vân Thái họ sớm nấu bữa trưa, lúc này rửa mặt xong là vừa lúc dọn ra.

Mấy người vừa ăn vừa bàn về lịch trình hôm nay, ý của Ngô Tà là đi tìm người dẫn đường kia hỏi một chút về chuyện đội khảo cổ năm đó, biết đâu lại có được manh mối gì.

Vốn còn định tìm mấy người già hỏi thăm tình hình của Tiểu ca, nhưng vì hôm qua nhà của Tiểu ca bị cháy, sợ những người đó có liên tưởng không hay, nên đành tạm thời gác lại.

Bàn Tử cũng đồng ý với quan điểm của Ngô Tà, nhân lúc cha con A Quý ra ngoài liền nhỏ giọng nói: Người trong núi mê tín lại bài ngoại, chúng ta vừa đến nhà đã cháy, quay đầu lại đi hỏi thăm chủ cũ của căn nhà đó, chẳng phải là nói cho người ta biết chúng ta có vấn đề sao.

Nơi này núi cao vua xa, thật sự đắc tội người địa phương thì chỉ có hai kết quả.

Một là chúng ta bị đánh một trận rồi đuổi đi, còn một loại nữa thì, ha hả, cháu trai lớn, nếu họ làm Thiên chân bị thương thì cháu sẽ làm gì.

Ngô Đồng không chút do dự trả lời: Súng máy quét sạch.

Ngô Tà che mặt, chết tiệt, cậu biết ngay mà.

Trẻ con được giáo dục ở Mỹ đúng là không được, phong cách xử sự này quá khiến người ta đau trứng.

Bàn Tử buông tay: Nghe thấy chưa Thiên chân, gặp nguy hiểm nhớ chạy cho nhanh, chỉ cần cậu bình an chính là đã cống hiến lớn nhất cho việc giảm thiểu thương vong rồi, hiểu chưa.

Ngô Tà vẻ mặt trịnh trọng gật đầu, sau đó lại không cam lòng nói với Ngô Đồng: Con trai yêu quý, ba cầu xin con, đây không phải là Mỹ.

Đừng động một chút là lôi súng ra bắn người, chúng ta phải lấy lý phục người.

Ngô Đồng bĩu môi: Có một vị vĩ nhân từng nói, chân lý luôn nằm trong tầm bắn của đại bác.

Ngô Tà không bỏ cuộc: Thế cũng không thể cứ một phát bắn chết người ta được, ta không thể có lý mà không tha người à.

Ngô Đồng trợn trắng mắt: Không có lý con còn muốn cãi ba phần, có lý thì dựa vào đâu mà phải tha người.

Ngô Tà: Thường ngày nên tự kiểm điểm mình.

Ngô Đồng: Thay vì làm khó mình, chi bằng làm khó người khác.

Ngô Tà: Vậy con không sai sao.

Ngô Đồng: Sống vốn đã không dễ, có thể trách người khác thì tại sao phải trách mình.

Ngô Tà: Mỗi ngày ta tự kiểm điểm bản thân ba lần.

Ngô Đồng: Kiểm điểm xong phát hiện mình chẳng sai chỗ nào.

Bàn Tử thấy mình khơi mào cuộc tranh luận của hai cha con liền ngậm cái đùi gà chạy xa, Tiểu ca cũng bưng bát trốn sang một bên, hắn sợ hai cha con tìm hắn phân xử.

Đến lúc đó một lớn một nhỏ hai cặp mắt cún con nhìn chằm chằm mình cầu ủng hộ, hắn phải làm sao đây.

Từ góc độ đúng sai mà nói thì hắn nên ủng hộ Ngô Tà, nhưng nếu cân nhắc lợi hại thì vẫn phải ủng hộ Đồng Đồng.

Ngô Tà tính tình tốt, căn bản sẽ không giận hắn, cho dù không vui, tự mình lẩm bẩm vài câu cũng cho qua.

Nhưng nhóc con thì không giống, cậu là giận thật sẽ bỏ nhà đi thật đó.

Ở Bắc Kinh còn có một đóa hoa đang rình rập, hắn mới không muốn để nhóc con cho người khác hưởng lợi.

Ngây thơ: Hóa ra tính tôi hiền là đáng bị thiệt thòi à.

Tôi nói cho các người biết, các người cứ thế này là sẽ mất tôi đấy nhé, thật sự sẽ mất tôi đấy.

Bên kia, hai cha con đang đấu võ mồm cũng không biết trong lòng Tiểu ca có nhiều suy nghĩ như vậy, cho đến khi ăn xong bữa trưa cũng không tranh ra được kết quả.

Ngô Đồng để tránh ba mình lải nhải như Đường Tăng nhập, đành phải đảm bảo với cậu rằng mình ở trong nước sẽ cố gắng không động đến súng.

Ngây thơ cuối cùng cũng chịu thôi.

Mấy người ăn cơm xong cũng không có việc gì, liền gọi A Quý dẫn họ đi tìm ông lão dẫn đường kia.

Kết quả đến nhà đó mới phát hiện cha của Bàn Mã đã vào núi đi săn, tối qua căn bản không về.

Ngô Tà không bỏ cuộc hỏi cha Bàn Mã khi nào về, kết quả người ta nói đi săn đều chạy khắp núi, thời gian căn bản không nói trước được.

Đang lúc mấy người định rời đi, bỗng nhiên có một người bước vào, cũng là đến tìm Bàn Mã.

Người vào là một người đàn ông trung niên tướng mạo thấp lùn, mặt to tai lớn nhưng nói chuyện lại là giọng Bắc Kinh.

A Quý lặng lẽ nói: Đây là cháu trai họ xa của cha Bàn Mã, nghe nói là một người giàu có.

Ngô Đồng thầm cười ha hả, một người ở Quảng Tây, một người ở Bắc Kinh, họ hàng này cũng thật là xa.

Người nọ thấy có người ngoài liền nhíu mày, hẳn biết thỉnh thoảng sẽ có người đến đây du lịch, thấy đối phương còn dắt theo trẻ con nên cũng không để ý.

Chỉ kéo con trai Bàn Mã hỏi cha Bàn Mã khi nào về.

Sau khi nhận được câu trả lời là ngày về không chừng, hắn cũng không ở lại lâu, mặt mày âm trầm rồi bỏ đi.

Bàn Tử thấy người nọ kỳ quái liền hỏi thăm con trai Bàn Mã, không ngờ ở đây thật sự có chuyện.

Con trai của Bàn Mã thấy người nọ đi rồi thì thở dài, trong lòng không khỏi có chút oán trách cha mình.

Nghe Bàn Tử hỏi thăm, anh ta bất đắc dĩ nói: Đó là một người họ hàng xa của tôi, hồi trẻ là một tên lưu manh.

Sau này không biết theo một ông chủ nước ngoài nào, dựa vào việc thu mua đồ cổ trong làng mà phất lên.

Thôi đừng nói nữa, toàn chuyện bực mình.

Bàn Tử vừa nghe đến đồ cổ liền tỉnh táo tinh thần, nói với con trai Bàn Mã: Thực ra chúng tôi là một công ty du lịch, định khai thác một vài điểm du lịch ở đây.

Thích nhất là nghe những câu chuyện kỳ lạ cổ quái, nghe ý tứ của ông ta là nhắm trúng thứ gì đó nhà anh muốn lấy đi à.

Chẳng lẽ nhà anh còn có bảo bối gia truyền gì sao.

Con trai Bàn Mã thở dài nói: Nghĩ đến chuyện này là tôi lại bực mình, cha tôi có một miếng sắt vụn, cứ cất giấu như báu vật, nói là nhặt được trong núi rất có giá trị.

Trước kia còn bảo tôi ra huyện hỏi xem có bán được không, tôi còn tưởng ông ấy bị điên.

Không biết sao một thời gian trước người họ hàng xa này biết được, thật sự nói muốn mua, ra giá còn không thấp.

Kết quả cũng là bị bệnh, cha tôi lại nổi hứng nói không bán, làm cho tên kia cứ không chịu đi, ngày nào cũng đến thuyết phục, tôi sắp

phiền chết rồi.

A Quý vừa hút thuốc vừa trêu chọc: Cậu không thể lén lấy từ chỗ cha cậu đi à.

Cùng lắm thì để ông ấy đánh cậu một trận thôi, hồi nhỏ cậu cũng làm chuyện này không ít.

Con trai Bàn Mã cười khổ: Không phải tôi không muốn, ông già này tinh như quỷ, đã sớm giấu thứ đó đi rồi.

Nếu tôi tìm được thì đã lén bán từ lâu, thứ đó có ăn được đâu, bán được tiền thì học phí cho con trai tôi cũng không phải lo nữa.

Ngô Đồng lén chọc ba mình một cái, ra hiệu bằng mắt, ý tứ rất rõ ràng.

Ba xem con trai nhà người ta đi, vì chút tiền mà dám trộm đồ của cha.

Con đối với ba tốt như vậy mà ba còn không biết đủ.

Ngô Tà kéo con trai qua xoa đầu cậu, đúng là đừng nói, không so sánh thì không biết, có so sánh mới thấy khác biệt.

Mặc dù con trai mình đôi khi hơi nghịch ngợm, nhưng làm con trai được đến mức này cũng coi như là xưa nay chưa từng có, một ngày khen ba bữa cũng không quá đáng.

Mấy người đang nói chuyện thì bỗng có một người chạy tới.

Nói là con trai nhà A Lại phát hiện quần áo của cha Bàn Mã trên núi, bên trong toàn là máu, có lẽ ông lão đã gặp chuyện không may.

Con trai Bàn Mã vừa nghe liền sốt ruột, vớ lấy con dao đi rừng rồi chạy ra ngoài gọi người.

Ngô Tà và họ cũng vội vàng đi theo.

Người trong làng vẫn rất đoàn kết, A Quý họ vừa gọi một tiếng là có không ít thanh niên trai tráng ra ngay, theo con trai Bàn Mã chạy lên núi.

Ngô Tà trong lòng có chút lo lắng nói: Sao tôi cứ có cảm giác chúng ta bị theo dõi vậy.

Vừa đến nhà Tiểu ca xong thì nơi đó bị cháy, tôi vừa đến tìm cha Bàn Mã thì ông ấy lại gặp chuyện.

Vận may của tôi trước đây không tệ như vậy, chắc chắn có người đang phá rối.

Ngô Đồng nghe ba mình nói xong bỗng kêu lên một tiếng vãi chưởng.

Cậu nhớ ra mình đã quên chuyện gì rồi, trong không gian còn vứt một người sống sờ sờ.

Đã gần một ngày trôi qua, anh bạn đó chắc không chết cũng điên rồi, thế này còn hỏi ra được cái khỉ gì.

Bàn Tử thấy sắc mặt Ngô Đồng không tốt vội hỏi: Sao vậy cháu trai lớn.

Nhớ ra chuyện gì à.

Ngô Đồng lén kéo mấy người lại nói: Tối qua có người lẻn vào phòng chúng ta lục lọi hành lý, con đánh ngất hắn rồi ném vào không gian, vốn định đợi các chú về thẩm vấn, kết quả buồn ngủ quá nên quên mất.

Ngô Tà có chút cạn lời: Ta nói con sao mà tâm lớn thế.

Một người sống sờ sờ mà cũng quên được.

Chương 117

Vậy giờ phải làm sao.

Không gian của con không phải không chứa được vật sống sao.

Chẳng lẽ hắn chết rồi à, thế thì sau này đồ trong không gian ta cũng không dám ăn nữa.

Ngô Đồng mặt đầy vạch đen nhìn ba mình: Con nói này, điểm chú ý của ba sao lại kỳ quặc thế.

Bây giờ không phải nên quan tâm người đó rốt cuộc là ai phái tới sao.

Còn nữa, tại sao hắn lại lục lọi hành lý của chúng ta.

Hắn đang tìm cái gì.

Với lại ai nói với ba đồ trong không gian của con đều chất đống vào nhau.

Không thể là nhà bốn phòng một sảnh hay là nhà ba tầng trên dưới sao.

Ngô Tà xấu hổ sờ mũi: Ta lại không có thứ đó, đây không phải đều là đoán mò sao.

Thôi thôi, nói chuyện chính đi, giờ phải làm sao.

Ngô Đồng trợn trắng mắt nói: Còn làm sao được nữa.

Trước tiên tìm chỗ nào không có người thả ra xem thử đã.

Bàn Tử cũng nhíu mày nói: Vậy vừa hay bây giờ chính là cơ hội, chúng ta cũng theo lên núi, lát nữa tìm chỗ nào kín đáo thả ra xem.

Nếu chết thật thì chôn tại chỗ luôn, đỡ bị người ta phát hiện.

Ngô Tà nhìn Ngô Đồng vẻ mặt không quan tâm, Bàn Tử thì tùy tiện nói muốn chôn xác, còn Tiểu ca thì gật đầu đồng ý, bỗng cảm thấy mình lạc lõng với họ.

Mặc dù cậu đã không còn hy vọng mình có thể làm một người dân lương thiện, nhưng phạm pháp cũng có cấp độ chứ.

Đào mộ, đập phá cửa hàng gì đó cậu còn có thể chấp nhận, nhưng giết người chôn xác thì quá hình sự rồi, cậu có chút không gánh nổi.

Ngô Đồng thấy vẻ mặt khổ qua của ba mình là biết cậu đang nghĩ gì, hừ một tiếng rồi đi về phía núi.

Tiểu ca tự nhiên cũng lập tức đi theo, Bàn Tử vỗ vai Ngây thơ: Thiên chân cậu làm màu không.

Phạm một cuốn luật hình sự với phạm nửa cuốn thì có khác biệt lớn lắm sao.

Cậu bây giờ dù gì cũng là nhân vật có tiếng trên giang hồ, cậu phải học cách thích nghi, biết không.

Ngô Tà không phục hét lên: Tôi nói ba người các người chậm lại chút, tôi không phải chỉ bĩu môi một cái thôi sao, các người có cần phải lên án tôi như vậy không.

Tôi có nói là tôi không đi đâu.

Mấy người vừa rồi vì nói chuyện nên bị tụt lại một đoạn khá xa, lúc này vội vàng đuổi theo.

Hỏi A Quý cách tìm người, A Quý nói cứ đi thẳng theo con đường mòn, đi khoảng bảy tám dặm sẽ có một nơi gọi là Mương Đầu Trâu.

Nơi đó trước đây là con đường nhỏ để bọn buôn ngọc ở Miến Điện trốn thuế, ngày thường họ cũng ít khi qua đó.

Đến đó rồi thì chia nhau ra tìm xung quanh là được, tốt nhất là

mấy người một nhóm đừng đi lẻ.

Ngô Tà và họ đi được ba bốn dặm thì nói là hết sức, tách khỏi đoàn người rồi chui vào khu rừng bên cạnh.

Đi thêm một lát nữa, thấy xung quanh không có ai, Ngô Đồng liền thả tên xui xẻo trong không gian ra.

Ngây thơ thấy người nọ xuất hiện liền la to, thở phào nhẹ nhõm, không chết là tốt rồi.

Dù cậu đã tự làm công tác tư tưởng rất nhiều, nhưng bảo cậu đi chôn xác thật thì cậu cũng có chút run chân.

Bàn Tử nghe người nọ la hét liền đá cho một cước lật ngửa, người nọ không chạy cũng không né, cứ ở đó gào thét điên cuồng.

Tiểu ca đành phải tiến lên đánh ngất hắn, lắc đầu nói: Xem ra người này điên rồi, bây giờ làm sao.

Ngô Đồng thầm gọi hệ thống, bảo nó quét xem người này điên thật hay giả điên.

Hệ thống lười biếng nói: Chẳng phải đã nói với ngươi từ sớm rồi sao.

Phàm là người sống vào không gian thì không có ai không điên.

Tình huống khẩn cấp ngươi đánh ngất hắn rồi ném vào không gian cũng không sai, nếu trước khi hắn tỉnh lại mà thả ra thì chẳng có chuyện gì.

Ai bảo ngươi quên mất người ta, hắn tỉnh lại thấy mình ở trong hư không trống rỗng, không điên mới là lạ.

Ngô Đồng bất đắc dĩ nói: Ta đây không phải là quên mất sao, vậy giờ làm sao.

Hệ thống đương nhiên nói: Còn có thể làm sao nữa.

Các ngươi cứ nói là tìm được trong rừng cây thôi.

Còn về việc tại sao hắn vào rừng rồi lại tại sao biến thành kẻ điên, thì liên quan gì đến các ngươi.

Các ngươi chẳng qua chỉ là gánh một cái danh tiếng tốt là giúp người làm vui thôi.

Ngô Đồng nghĩ lại thấy đúng thật, tên này đã điên rồi, cũng không thể tố cáo họ được, nói thế nào chẳng phải do họ quyết định sao.

Phải nói không hổ là cha con không.

Lúc này Ngô Tà cũng đưa ra vấn đề này.

Không ngờ Bàn Tử lại thản nhiên nói: Dính ít lá cây, bôi ít đất lên đầu hắn, rồi bảo là chúng ta nhặt được trên núi.

Tôi đây gọi là học tập tấm gương người tốt việc tốt, dân làng còn phải cảm ơn chúng ta ấy chứ.

Ngô Đồng giơ ngón cái cho chú Béo của mình, cậu cảm thấy nếu cẩu hệ thống có thể hóa thành người, chắc chắn sẽ rất hợp cạ với chú Béo.

Cả hai đều là măng tre không ra măng tre, đúng là thâm độc.

Bàn Tử thuộc phái hành động, nói là làm ngay.

Một mặt, gã bảo Tiểu ca quay về thôn tìm người, mặt khác thì bắt đầu tạo hình cho gã kia.

Tuy Trương Khởi Linh không thích nói chuyện, nhưng tốc độ của y rất nhanh.

Nơi này cách thôn không xa, chắc hẳn sẽ sớm có người đến ứng cứu, đưa cục nợ phiền phức này đi để bọn họ còn tiếp tục lên núi.

Tiểu ca đi rồi, Bàn Tử xách hai chân gã nọ kéo đi trên đường

chính.

Kéo một đoạn thấy không ổn lắm, gã lại lật người kia lại, nắm cổ áo kéo thêm một đoạn nữa.

Lần này thì lớp hóa trang trông đã ra gì hơn hẳn, cả người đầy bùn đất và lá cây mục nát, còn có không ít vết trầy xước, trông y hệt bộ dạng lăn lộn trong núi cả đêm.

Bàn Tử đoán quả không sai, chẳng mấy chốc Tiểu ca đã dẫn người tới.

Đám người kia nhìn thấy người trên đất liền gọi hai tiếng A Lực, thấy gã không phản ứng thì kiểm tra một chút.

Thấy gã chỉ bị thương ngoài da chứ không gãy xương, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm, rối rít cảm ơn mấy người rồi cõng gã xuống núi.

Đối mặt với lời cảm ơn của mọi người, Bàn Tử ra vẻ tôi là người tốt, làm việc tốt tôi vui vẻ, khiến Ngô Tà có chút xấu hổ.

Hắn cảm thấy cả đời này dù có tu luyện thế nào, mặt dày cũng không bằng một phần mười của Bàn Tử, thật quá vô sỉ.

Nếu Ngô Đồng biết được tiếng lòng của ba mình, chắc chắn sẽ khịt mũi coi thường.

Trong nguyên tác, Cún Ngô ở sa mạc đã sớm thành chó ghẻ, nợ chú Tiểu Hoa của hắn nhiều tiền như vậy mà chẳng hề nghĩ đến việc trả một xu.

Cái bộ dạng lợn chết không sợ nước sôi của hắn khiến ai nhìn cũng muốn đấm, độ dày da mặt cũng sắp đuổi kịp gót chân chú Béo rồi.

Chờ đám người kia đi khỏi, mấy người liền theo con đường mà A Quý đã chỉ để đuổi theo.

Dù sao bọn họ cũng đều đã qua huấn luyện, thể lực khá tốt, đuổi theo hơn nửa giờ đã thấy được bóng dáng của A Quý.

Đúng lúc này, phía trước đột nhiên vang lên một tiếng ái da, hình như có người bị ngã, mấy người vội vàng bước nhanh tới.

Không ngờ ở đây lại có một cái hố lớn, trong hố còn có một cỗ quan tài rách nát.

Một người dân trong thôn lẩm bẩm: Trời sắp tối rồi, nhìn thấy quan tài về phải rửa mắt mới được.

Một người khác nói: Đây là mộ của ai mà lại đào ở sâu trong núi thế này.

Con chó săn họ mang theo có chút bồn chồn bất an, sủa điên cuồng về phía cỗ quan tài, như thể bên trong có thứ gì đó.

Sau khi nhìn thấy quan tài, cả đám đều bất giác liếc nhìn Ngô Tà.

Cún Ngô liền xù lông, hạ giọng nói: Nhìn tôi làm gì.

Tôi có sờ vào nó đâu, bên trong có nhảy ra cái gì cũng không liên quan đến tôi, vụ này tôi không gánh.

Bàn Tử và những người khác đều là hành động theo bản năng, thấy Ngô Tà không vui liền vội vàng quay đi giả vờ ngắm cảnh.

Cũng không biết từ khi nào đã mắc phải cái tật này, cứ nhìn thấy quan tài là lại nghĩ đến ba.

à không, Ngô Tà, Thiên chân.

Dường như trong tiềm thức của họ đã hình thành một công thức: Thiên chân + quan tài = xác sống trỗi dậy, thật là không nên, tội lỗi tội lỗi.

Chương 118

Bàn Tử thấy người ta đang lật xem quan tài cũng ngứa tay, liền nhảy xuống theo.

Không ngờ ở một chỗ khuất tầm nhìn, gã lại thấy vài dấu tay dính máu.

Béo gia vốn là người cẩn thận, gã đào một lúc theo hướng dấu tay, không ngờ lại lôi ra được một cái túi ni lông.

Bàn Tử đưa túi ni lông cho A Quý và những người khác nói: Trên này có máu tươi, lão Bàn Mã có thể đã bị thương.

Máu vẫn chưa khô hẳn, chắc ông ấy ở không xa đây đâu.

Mọi người nghe vậy đều có chút sốt ruột, liền men theo hướng cỗ quan tài này để tìm kiếm xung quanh.

Ngô Tà hỏi Vân Đóa: Trong núi này có con thú dữ nào có thể làm người ta bị thương không.

Vân Đóa suy nghĩ một lát rồi nói: Trước đây có rất nhiều trăn, chúng sẽ tấn công người, còn có lợn rừng nữa.

Nhưng lão Bàn Mã kinh nghiệm phong phú, chắc sẽ không chọc vào mấy thứ đó đâu.

Hai người đang nói chuyện, bỗng nhiên từ phía xa truyền đến tiếng chó sủa điên cuồng.

Ngay sau đó lại vang lên tiếng người hét kinh hãi, âm thanh đó nghe như lệ quỷ khiến mấy người giật nảy mình.

Ngô Tà vội nhặt một cành cây gỗ rồi chạy về phía đó, nhưng cỏ ở đây quá rậm, lúc họ chạy tới nơi chỉ thấy mấy con chó săn đang sủa

inh ỏi, chứ không thấy con thú dữ nào.

Người vừa la hét nói rằng hình như là sói hoặc hồ ly, vụt một cái đã biến mất, không nhìn rõ là con gì.

Cả nhóm cầm gậy gỗ đi về hướng chó sủa để tìm kiếm, không ngờ thể chất tà môn của Ngô Tà lại phát tác.

Hắn dẫm lên vũng bùn ướt mà lại bị trượt chân ngã sấp mặt trên đất bằng, rồi cứ thế lăn xuống sườn núi bên cạnh.

Ngô Đồng thật sự cạn lời, bộ đội đặc chủng Nam Hạt Bắc Ách thay phiên nhau huấn luyện mấy tháng trời, mà lại huấn luyện ra cái thứ này đây sao.

Ngã trên đất bằng.

Còn có thiên lý nữa không.

Ngã trên đất bằng đấy.

Người cha tà môn này của hắn đúng là hết thuốc chữa.

Cậu còn chưa kịp ném dây thừng kéo ba mình lên thì bỗng thấy sau lưng Ngô Tà lóe lên một con vật to như con bê.

Ngô Đồng cũng không thèm giả vờ làm trẻ con nữa, hét lớn một tiếng Nằm xuống. , rồi nhặt một hòn đá trên mặt đất phi thẳng về phía con vật kia.

May mà Thiên chân và con trai vẫn còn chút ăn ý, hắn vừa định đứng dậy thì nghe tiếng con trai hét lên, liền lập tức nằm rạp xuống.

Ngay sau đó, hắn nghe thấy một tiếng phụt sau lưng.

Quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một con vật giống báo hoa mai, đầu vỡ nát, ngã gục sau lưng hắn, bốn chân vẫn còn co giật.

Ngô Tà sợ hãi hét lên: Vãi chưởng, là linh miêu.

Lúc này Ngô Đồng nghe thấy cũng hiểu ra, xem ra là gã vai vẹo đã ra tay, gã đó chuyên nuôi linh miêu.

Bên cạnh hố, A Quý và những người dân trong thôn đều chết sững.

Họ không ngờ một đứa trẻ lại có sức mạnh lớn như vậy, có thể dùng một hòn đá đập nát đầu linh miêu.

Lúc này, ánh mắt mọi người nhìn Ngô Đồng có chút kỳ lạ, trong sự sùng bái còn xen lẫn cả sợ hãi.

Ngô Đồng không quan tâm đến họ, lúc này cậu đang có chút sốt ruột.

Không có dây thừng, lại không thể để lộ không gian, làm sao để cứu ba mình lên đây.

Tiếc là lúc này không cho phép cậu từ từ suy nghĩ, vì rất nhanh sau đó lại có mấy con linh miêu chui ra từ bụi cỏ.

Lũ súc sinh đó dường như không hề nhìn thấy những người trên miệng hố, chúng lao thẳng về phía Thiên chân.

Thiên chân tức đến chửi thề trong lòng, ở trong cổ mộ bị bánh chưng đuổi đã đành, sao mấy con vật ở dương gian này cũng thích hắn đến vậy.

Tiểu ca trông không ngon à.

Bàn Tử trông không béo tốt à.

Đồng Đồng trông không tươi mới à.

Tại sao tất cả đều nhắm vào mình chứ.

Chẳng lẽ lũ súc sinh này có thể dùng mắt thường phân biệt giá trị vũ lực sao.

Thế cũng không đúng, cho dù hồng phải chọn quả mềm mà bóp, thì chẳng phải vẫn còn có A Quý và Vân Đóa sao.

Mình chẳng chiếm được ưu thế nào cả, dựa vào cái gì mà cứ nhìn chằm chằm vào một mình hắn.

Trong lúc hắn đang miên man suy nghĩ, một tiếng gió rít vang lên bên tai, một cành cây sượt qua tai hắn cắm phập vào khuôn mặt đầy lông lá trước mặt, xuyên thẳng qua mắt con linh miêu.

Lại một con mèo lớn bị Ngô Đồng xử lý.

Từ trên miệng hố vọng xuống giọng nói tức muốn hộc máu của cậu nhóc: Con nói này ba, ba có thể bớt làm người khác lo lắng được không.

Đã lúc nào rồi mà còn ngẩn người ra thế.

Ngô Tà không dám nói rằng vừa rồi mình thất thần là vì đang phân tích chất lượng thịt của mấy người, nếu nói ra chắc ba người kia sẽ chỉnh hắn không ra hình người mất.

Bị con trai mắng, hắn cũng bừng tỉnh, dựa vào vách hố nhặt cây gậy gỗ trên đất lên, vào thế chiến đấu.

Dù sao hắn cũng đã qua huấn luyện, dù không đánh lại được mấy con mèo lớn này thì cũng phải liều một phen, ít nhiều cũng gỡ gạc lại chút thể diện chứ.

Ngô Đồng thấy ba mình cuối cùng cũng có ý thức chiến đấu, liền thở phào nhẹ nhõm.

Cậu nhặt thêm vài hòn đá rồi hét lên với ba mình: Ba, ba đừng cử động vội, để con giết thêm mấy con nữa rồi ba hãy lên.

Lời vừa dứt, lại có mấy tiếng vèo vèo, vài hòn đá bay ra.

Bốn con linh miêu đang vây quanh Thiên chân bị vỡ sọ, chết ngay

tại chỗ.

Ngô Đồng hài lòng gật đầu: Bây giờ còn hai con, ba cố lên, con tin ở ba đó nha.

Ngô Tà nhìn hai con linh miêu trước mặt, lòng tin lập tức tăng gấp bội.

Hắn không tin, chỉ hai con mèo lớn này mà hắn không đối phó được.

Cứ chờ xem dáng vẻ anh dũng của Cậu Ba Ngô nhà ta đây.

Sự thật chứng minh, tốt nhất là đừng gáy sớm, đặc biệt là đồng chí Ngô Thiên chân với thể chất tà môn.

Thường thì mỗi khi hắn nói không có vấn đề gì, thì vấn đề sắp xảy ra đến nơi rồi.

Ngô Tà múa gậy quả thực uy vũ sinh phong, độ chính xác và lực đạo cũng không tồi.

Nhưng hôm nay hắn như bị thần xui ám vậy, đang đánh hăng say thì bỗng nhiên trượt chân, cả người dập mặt xuống đất ngã chổng vó.

Hai con linh miêu chớp lấy cơ hội lao về phía hắn.

Ngô Đồng vội vàng ném đá xử lý một con, nhưng con còn lại đang đứng chồng lên bóng của Thiên chân, nếu cậu ném đá xuống có thể sẽ khai sọ luôn cả ba mình.

Đang lúc do dự, một bóng đen đột nhiên lao về phía con linh miêu, ngay sau đó một tia sáng lạnh lóe lên, con mèo lớn đã bị cắt cổ.

A Quý kinh ngạc kêu lên: Là lão Bàn Mã.

Nghe vậy, mọi người đều nhìn về phía người đó.

Một ông lão gầy gò xa lạ, người đầy máu, tay cầm một con dao

rựa.

Điều khiến họ kinh ngạc nhất là trên người ông lão đó cũng có một hình xăm kỳ lân màu đen.

Sừng hươu, vảy rồng, chân đạp lửa cưỡi gió, giống hệt hình xăm trên người Tiểu ca.

Đừng nhìn ông lão tuổi tác không nhỏ, nhưng thân thủ lại khá tốt, ông chạy lấy đà vài bước trong hố rồi nhảy vọt lên.

So với ông, Thiên chân kém cỏi hơn nhiều, phải nhờ Bàn Tử và Tiểu ca dùng cành cây kéo mới miễn cưỡng bò lên được.

Bàn Mã thấy có mấy người lạ mặt liền nảy sinh cảnh giác, dùng tiếng địa phương thì thầm gì đó với A Quý.

Lúc này, những người dân trong thôn đi tìm người cũng lần lượt tụ tập lại, nhìn thấy xác linh miêu ai nấy đều tròn mắt kinh ngạc.

Chương 119

Ngay cả ở nơi này của họ, cũng đã nhiều năm không xuất hiện thứ này, không ngờ lần này lại xuất hiện cả bầy.

Nhưng họ cũng hiểu rõ, một khi tin tức này lộ ra ngoài, sẽ rất nhanh có bọn săn trộm kéo đến, đến lúc đó thôn của họ sẽ không còn được yên bình.

Vừa hay xác của mấy con linh miêu đều ở trong hố, họ liền đi xuống ném thêm cành cây khô rồi châm lửa đốt cháy hết.

A Quý sau khi nói chuyện xong với Bàn Mã liền nói với Ngô Tà: Lão Bàn Mã mời mọi người ngày mai đến nhà ông ấy một chuyến.

Tối qua ông ấy thức trắng đêm, bây giờ lại bị thương nên không có tinh thần, có vấn đề gì thì ngày mai hãy nói.

Ngô Tà hơi nhíu mày, ngôi thôn này phức tạp hơn hắn tưởng rất nhiều, hắn sợ đêm dài lắm mộng.

Nhưng ông lão đã lớn tuổi lại bị thương, hắn cũng không thể ép người ta phải tiếp đãi mình, đành phải gật đầu.

Hắn nhờ A Quý chuyển lời cảm ơn, nói rằng sáng mai ăn sáng xong sẽ qua.

Sau khi xác linh miêu trong hố được đốt xong, mọi người cùng nhau đi xuống núi.

Vừa đi Ngô Tà vừa nói với con trai: Cú ném đá của con lợi hại thật đấy.

Hay là con cũng tìm cho ba vài vị đại sư võ thuật giỏi về ám khí đi, lần này ba đảm bảo sẽ luyện tập chăm chỉ, nói gì thì nói cũng phải luyện đến trình độ của con.

Ngô Đồng bị lời của ba mình chọc cho tức cười, cậu trợn mắt nói: Con là con trai của ba chứ không phải con rùa trong hồ ước nguyện, đại sư võ thuật nào có thể dạy nổi ngài chứ.

Ngài có rảnh thì nên đi chùa thắp hương nhiều vào.

Thân thủ không tốt thì con có thể luyện, nhưng cái vụ ngã trên đất bằng của ba là sao vậy.

Ba không thấy vấn đề lớn nhất của mình không phải là thân thủ kém mà là tà môn à.

Thiên chân không phục nói: Chuyện đó cũng không thể trách ba được, ai mà chẳng có lúc bước hụt chứ.

Bàn Tử nghe hai cha con họ cãi nhau cũng sáp lại gần, nghe cuộc đối thoại đau trứng này cũng khuyên nhủ: Thiên chân, cậu cũng đừng cãi cùn nữa.

Cậu không thấy xác suất bước hụt của mình hơi bị cao à.

Béo gia thấy cậu đừng có mơ mộng trở thành cao thủ võ lâm nữa.

Chỉ riêng cái tật hay mất tập trung của cậu thôi, có luyện thành Hàng Long Thập Bát Chưởng cũng vô dụng.

Ngô Tà thấy Bàn Tử bênh vực một bên, liền lập tức chuyển hướng hỏa lực, bỏ mặc con trai để quay sang cãi tay đôi với Bàn Tử.

Nhưng chủ đề của hai người họ cứ thế đi chệch hướng, chẳng mấy chốc đã nói đến đâu đâu.

Ngô Đồng nhìn cha Buồn của mình đang bộ dạng tâm sự nặng trĩu, trong lòng thở dài, cậu lùi lại vài bước nắm lấy tay y.

Cũng không biết có phải hình xăm của Bàn Mã đã gợi cho y điều gì không, e rằng y lại nhớ ra chuyện gì rồi.

Lúc mọi người quay về thôn thì trời đã tối hẳn.

Chị của Vân Đóa đã nấu xong bữa tối ở nhà.

Mấy người chạy một vòng trên núi cũng đã mệt lả, ăn cơm tắm rửa xong liền lên lầu ngủ, định bụng sáng mai dậy sớm đi tìm lão Bàn Mã.

Đêm đó mọi người ngủ khá yên ổn, không xảy ra chuyện gì rắc rối.

Sáng sớm hơn bảy giờ đã dậy rửa mặt.

Vân Đóa và những người khác còn dậy sớm hơn, bữa sáng đã nấu xong.

Mấy người ăn vội rồi kéo A Quý đến nhà Bàn Mã.

Khi họ đến nhà Bàn Mã, ông lão cũng vừa ăn sáng xong.

A Quý nói lại một lần nữa mục đích họ đến đây.

Bàn Mã nhìn họ rồi nói: Tôi đại khái biết các người là ai, cũng đoán được sớm muộn gì cũng có người đến hỏi chuyện này.

Các người muốn hỏi gì thì hỏi đi, hỏi xong thì mau đi, đừng đến làm phiền tôi nữa.

Bàn Mã nói toàn là tiếng địa phương của người Dao, mấy người họ không hiểu gì cả, tất cả đều do A Quý phiên dịch lại.

Ngô Đồng đã lường trước tình huống này trên đường đi, nên điện thoại của cậu hiện đang ở chế độ ghi âm.

Lát nữa những lời này còn phải tìm người phiên dịch khác để chỉnh lý lại, nói thật, cậu cũng không tin tưởng A Quý.

Không ngờ lúc này Trương Khởi Linh đột nhiên cởi áo trên, nhanh chóng vỗ vài cái lên vai mình.

Trong nháy mắt, hình xăm kỳ lân hiện lên, y nhìn chằm chằm Bàn

Mã hỏi: Hình xăm của ông rất giống của tôi, giữa chúng ta có mối liên hệ gì không.

Trước đây ông có từng gặp tôi chưa.

A Quý thấy hình xăm của Trương Khởi Linh giống hệt của lão Bàn Mã cũng có chút ngạc nhiên, tận tình tận nghĩa mà phiên dịch lại những lời này.

Đột nhiên, Bàn Mã lộ ra vẻ mặt sợ hãi và kỳ quái, chỉ vào Trương Khởi Linh nói một hồi lâu.

A Quý phiên dịch: Lão Bàn Mã nói, cậu này là người chết, còn nói cậu ta sẽ hại chết cậu, cậu ở cùng cậu ta tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt.

Những lời tiếp theo ông ấy nói không thể để người khác nghe, chỉ có ông chủ Ngô mới được ở lại.

Trương Khởi Linh nhíu mày định hỏi thêm, Bàn Tử một tay giữ y lại, cười làm lành nói với lão Bàn Mã: Nếu ông lão không thích đông người thì chúng tôi ra ngoài đi dạo, hai người cứ từ từ nói chuyện.

Nói xong liền kéo Trương Khởi Linh ra ngoài.

Chờ họ ra khỏi sân nhà Bàn Mã, Bàn Tử mới nói: Tiểu ca, cậu đừng vội, cháu trai lớn của tôi đang ghi âm đấy.

Lát nữa chúng ta mở lại nghe là được.

Mấy lão sơn dân này vừa thối vừa cứng đầu, cậu mà cãi lại lão thì chẳng hỏi được gì đâu.

Trương Khởi Linh cũng biết nóng vội vô ích, gật đầu rồi đi về phía nhà A Quý.

Sau khi hai người họ rời đi, Ngô Tà nhờ A Quý nói với Bàn Mã rằng con trai hắn còn nhỏ, không yên tâm đi cùng người khác, có thể ở

lại đây được không.

Bàn Mã liếc nhìn Ngô Đồng một cái rồi gật đầu.

Tuy nghe con trai nói đứa nhỏ này là cao thủ võ công, nhưng ông cũng đâu có định đánh nhau với người trẻ tuổi này, giữ cậu bé ở lại cũng không sao.

Ngô Đồng nghe ông lão nói mình có thể ở lại, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, cũng không uổng công cậu đã luôn chú ý thu liễm sát khí trên người mình.

Đôi khi thân phận trẻ con đúng là rất hữu dụng.

Lúc này trong phòng chỉ còn lại Bàn Mã, A Quý và hai cha con Ngô Tà.

Ông lão thở dài một tiếng, bắt đầu kể lại một câu chuyện kỳ quái, ly kỳ và khiến người ta phải kinh hãi.

Lão Bàn Mã trước tiên sửa lại một sai lầm của Thiên chân, ông nói đám người đó không phải đội khảo cổ mà là quân nhân.

Bàn Mã nói: Lúc đó tình hình rất căng thẳng, những quân nhân đó đều đeo súng tự động, nói là muốn vào núi Sừng Dê tìm thứ gì đó.

Cha của A Quý, người dẫn đường cho họ, lúc ấy đã tìm tôi, thế là tôi dẫn họ vào núi.

Nơi họ đến có một cái hồ chết, những người đó đã cắm trại bên hồ.

Sau đó họ yêu cầu chúng tôi cứ vài ngày lại mang đồ tiếp tế đến một lần, đưa xong là đuổi chúng tôi đi, không cho ở lại lâu, nên chúng tôi vẫn luôn không biết đám người đó làm gì trong hồ.

Bàn Mã thở dài nói: Lúc đó tôi còn trẻ, tính tò mò cao, thỉnh thoảng sẽ cố ý nán lại một lúc để xem có gì mới lạ.

Không ngờ lại thật sự phát hiện ra vài thứ.

Trên tay những người đó đột nhiên có thêm rất nhiều chiếc hộp cỡ hộp giày, trên đó còn có đánh số.

Những chiếc hộp còn tỏa ra một mùi hương kỳ lạ.

Lúc đó tôi đã có dự cảm, chuyện này sau này có thể sẽ có người đến hỏi thăm, nhưng không ngờ lại muộn như vậy, gần ba mươi năm sau mới có người đến hỏi.

Ngô Tà trong hai năm gần đây tâm tư cũng đã sâu sắc hơn nhiều, nghĩ đến khối sắt mà Bàn Mã nói, hắn quyết định thử lừa gã một phen.

Đừng nhìn Cún Ngô bị chú Ba của mình xoay như chong chóng, thực tế hắn cũng là một tên gian thương nhỏ, đối phó với một ông lão chưa từng trải sự đời vẫn rất tự tin.

Ngô Tà giả vờ ra vẻ cao thâm khó đoán hỏi: Vậy sau đó khi ông quay lại bên hồ, ông đã phát hiện ra khối sắt đó như thế nào.

Lão Bàn Mã đột nhiên sững người, sắc mặt lập tức trở nên quỷ dị.

Ngô Tà trong lòng thầm mừng, hê hê, mình đoán đúng rồi.

Sau đó lại tiếp tục nói: Ông yên tâm, tôi chỉ cần biết chuyện lúc đó thôi.

Chuyện khác tôi không có hứng thú.

Sắc mặt Bàn Mã đột nhiên đại biến, buông tẩu thuốc xuống hỏi: Cậu rốt cuộc là ai.

Ngô Tà thấy sắc mặt gã khó coi như vậy, trong lòng cũng lộp bộp một tiếng, xem ra lần đó sự tình chắc chắn không thuận lợi như vậy.

Loại hoạt động đổ đấu này khó tránh khỏi có thương vong, sắc mặt của Bàn Mã cho hắn biết, lúc đó chắc chắn đã có người chết, mà

còn không ít.

Ngô Tà bình tĩnh móc ra một xấp tiền từ trong túi đặt lên bàn nói: Tôi biết một vài chuyện, nhưng cũng không hoàn toàn rõ ràng, ông cũng không cần lo lắng.

Nhiều năm như vậy đã qua, ai chết ai sống cũng không ai quan tâm nữa.

Chương 120

Số tiền này coi như là phí bịt miệng, ra khỏi cánh cửa này sẽ không ai biết chúng ta đã nói gì.

Bàn Mã nhíu mày nhìn chằm chằm Ngô Tà: Làm sao cậu biết những chuyện đó.

Cậu nói cho tôi nghe xem.

Thiên chân thầm nghĩ không ổn, chẳng lẽ biểu cảm của mình không đủ đạt nên bị người ta nhìn thấu.

Bàn Mã thấy hắn không trả lời dường như càng thêm tự tin, lạnh lùng nói: Tôi không quan tâm cậu là ai, sau này đừng đến tìm tôi nữa, tôi không biết gì cả, các người đi đi.

Ngô Đồng véo vào tay ba mình một cái, ánh mắt ra hiệu cho hắn nhìn vào chân của Bàn Mã.

Ngô Tà liếc qua liền phát hiện ngón chân của ông lão đang run nhẹ, xem ra lão già này cũng đang lừa hắn.

Lần này Ngô Tà lại có tự tin, dùng giọng điệu không cho phép phản bác nói: Đừng có cứng miệng nữa, tôi chỉ muốn tìm hiểu một chút tình hình.

Nếu để người của cấp trên đến đây thì thái độ sẽ không như thế này đâu, ông đã làm gì thì trong lòng tự biết rõ.

Bàn Mã bị thái độ đột nhiên cứng rắn của Ngô Tà dọa sợ, do dự một lúc lâu rồi nói với A Quý: Cậu ra ngoài trước đi, chúng tôi có chút chuyện riêng muốn nói.

Sau đó lại gọi con trai của mình vào.

Lúc này trong phòng không còn người ngoài, chỉ có hai cặp cha con.

Bàn Mã đột nhiên hành một đại lễ với họ, run rẩy nói: Tôi không quan tâm các người là ai, hy vọng các người nói lời giữ lời.

Tôi đã từng này tuổi rồi, cầu xin các người tha cho tôi.

Ngô Tà bị thái độ bất ngờ của gã làm cho giật mình, nhưng rất nhanh đã trấn tĩnh lại, xem ra chuyện này không hề nhỏ.

Ngay sau đó, Bàn Mã kể lại sai lầm rợn người mà mình đã phạm phải khi còn trẻ.

Câu chuyện có chút dài, Thiên chân nghe xong mà thấy lợm giọng.

Chỉ vì một ít lương thực mà Bàn Mã đã giết nhiều người như vậy, lão già này đúng là mất hết tính người.

Thậm chí cho đến bây giờ, điều gã sợ hãi không phải là mình đã giết người, mà là những người bị giết đó lại sống sót rời khỏi hồ.

Mà gã nói sở dĩ mình không thích Tiểu ca, cũng là vì trên người Tiểu ca có một loại mùi người chết giống như những con yêu quái trong hồ đó.

Đối với lời kể của Bàn Mã, Ngô Đồng chỉ tin ba phần.

Ít nhất việc gã nói vì mùi người chết mà không cho cha Buồn của cậu ở lại đây là một ngụy biện.

Gã là sau khi nhìn thấy hình xăm của Tiểu ca mới sinh ra kháng cự, hẳn là không có nửa xu quan hệ gì với mùi người chết.

Nhưng đây không phải là nơi để thảo luận với ba cậu, hai cha con nghe xong liền cáo từ Bàn Mã.

Chuyện khác chưa nói, ít nhất cũng phải làm xong bản dịch trước đã.

Ai biết bản dịch của A Quý và con trai Bàn Mã có thêm mắm dặm muối gì không.

Hai cha con trở về nhà A Quý thì cũng đã gần trưa.

Bản dịch bên Ngô Đồng cần thêm chút thời gian để hoàn thành, mấy người dự định ăn cơm xong rồi mới bàn tiếp.

Đây thật sự không phải do thuộc hạ của Ngô Đồng làm việc không hiệu quả, nếu là tiếng Anh, Pháp, Đức, Mỹ thì phiên dịch đồng thanh cũng không phải là vấn đề.

Nhưng tìm được nhân tài có thể dịch được tiếng địa phương của dân tộc Dao không phải dễ, hơn nữa để bảo mật, còn phải cắt bản ghi âm thành từng đoạn nhỏ, xáo trộn thứ tự rồi mới đưa cho người dịch, nên việc chỉnh lý sẽ mất nhiều thời gian hơn.

Chờ mấy người ăn cơm xong quay về nhà trúc nghỉ ngơi, bản dịch của Ngô Đồng cũng được gửi tới.

Hai cha con xem lại ghi chép trên điện thoại, cơ bản khớp với bản dịch nghe được.

Xem ra A Quý và con trai Bàn Mã cũng khá thành thật.

Vậy tiếp theo nên thảo luận xem bước tiếp theo phải làm gì.

Ngô Tà kể lại chuyện Bàn Mã nói cho Bàn Tử và Trương Khởi Linh nghe.

Sau đó lại hỏi: Các cậu thấy lời của lão già này có mấy phần thật, mấy phần giả.

Bàn Tử là người lõi đời, gã đầu tiên liệt kê ra: Điểm thứ nhất, lão nói mình giết đội khảo cổ hẳn là thật, không ai tự dưng lại đi đổ tội giết người lên đầu mình.

Điểm thứ hai, lão nói có yêu quái trong hồ là nửa thật nửa giả, lão

hẳn là không nói dối.

Nhưng thứ đi ra chắc chắn là người, khả năng lớn nhất là bị đánh tráo.

Đây là tình huống chúng ta thường gặp nhất khi điều tra về đám đội khảo cổ này, giống như thế hệ của chú Ba cậu rất giỏi làm trò này.

Ngô Tà gật đầu nói: Tôi cũng thấy vậy, bọn họ đã cướp đi những văn vật mà đội khảo cổ kia mang lên từ hồ.

Sau đó có một nhóm người khác dùng mặt nạ da người định đánh tráo bọn họ.

Bàn Mã chỉ vô tình trở thành con dao giết người mà thôi.

Lúc này Tiểu ca cũng nói: Ông ta nói tôi sẽ hại chết cậu là vì trên người tôi có mùi người chết, điểm này hẳn là giả.

Ông ta là sau khi nhìn thấy hình xăm của tôi mới có ánh mắt đột biến, tôi cảm thấy ông ta nhất định có mối liên hệ nào đó với Trương gia.

Điểm này những người khác cũng đều nghĩ tới, đồng tình gật đầu.

Ngô Tà đột nhiên nói: Con trai, sao con không nói gì.

Những thứ con tra được luôn nhiều hơn chúng ta, về những chuyện này bên con có manh mối gì không.

Ngô Đồng nghe ba mình hỏi cũng không úp mở: Con quả thật đã tra được một vài chuyện, ngôi làng nhỏ trông có vẻ bình thường này lại không hề bình thường chút nào.

Có vài thế lực đều đã cài cắm người ở đây, có những người thậm chí đã ẩn náu ở đây mười mấy hai mươi năm.

Giống như A Lực mà con bắt được, nghe nói là con rể ở đây, đã

kết hôn sáu bảy năm rồi.

Lúc bị bắt, hắn đã hô lên là người của ông Hai, còn có thể biết chính xác thân phận của con.

Điều đó cho thấy hắn vẫn luôn có liên lạc thường xuyên với bên ngoài, tin tức chúng ta đến đây những kẻ có tâm đã đều biết cả rồi.

Thiên chân bực bội gãi đầu: Vậy bây giờ làm sao.

Chúng ta có tính là đã bứt dây động rừng không.

E rằng chẳng bao lâu nữa nơi này sẽ bị các thế lực chiếm cứ.

Hơn nữa tôi nghi ngờ đứa cháu trai ở xa của Bàn Mã là người của Cừu Đức Khảo, công ty của bọn họ trước nay tiền nhiều của lắm, lần nào đội ngũ cũng không nhỏ, đến lúc đó chúng ta phải làm sao.

Bàn Tử có chút khó hiểu nhìn Ngô Tà nói: Thiên chân, não cậu đi du lịch rồi à.

So với cháu trai lớn của tôi thì Cừu Đức Khảo có là cái thá gì, nói về tiền và người, hắn có thể so được với chúng ta sao.

Ngô Tà đột nhiên vỗ trán: Đúng vậy, sao mình lại quên mất chuyện này nhỉ.

Nhà mình có cả đội lính đánh thuê, mấy đội quân không chính quy mà Cừu Đức Khảo thuê làm sao bì được.

Ngô Đồng nhìn ba mình và Bàn Tử, thở dài: Hai người nghĩ mọi chuyện đơn giản quá rồi, lần này không giống những lần trước.

Hai người quên Bàn Mã nói gì rồi sao.

Đội khảo cổ kia là quân nhân, và nhóm người đánh tráo họ cũng là quân nhân.

Điều đó cho thấy hoạt động lúc đó là một dự án quốc gia, không

khéo còn liên quan đến đấu đá phe phái chính trị.

Đội lính đánh thuê của con chỉ có một phần nhỏ là người Hoa kiều, đại bộ phận đều là người châu Âu.

Còn có một bộ phận có tiền án ở các nước khác, thậm chí có cả tội phạm bị truy nã quốc tế.

Mười, tám người nhập cảnh không thành vấn đề, nhưng vượt quá ba mươi người thì quá gây chú ý.

Đưa một đám người như vậy vào một ngôi làng nhỏ ở Trung Quốc, hai người nghĩ bộ quốc phòng Hoa Hạ chúng ta bị mù cả à.

Ngô Tà nghe xong liền nghẹn lời: Vậy làm sao bây giờ.

Chúng ta ở trong nước cũng không có nhân lực gì, hay là tôi đi mượn người của chú Hai.

Ngô Đồng nhìn ba mình, do dự một lúc rồi nói: Ngài không thể lúc nào cũng muốn dựa vào người khác.

Tuy rằng người của con và của ông Hai đều có thể cho ngài dùng, nhưng ngài phải biết rằng, người mà họ trung thành là chúng con.

Một khi mệnh lệnh của ngài xung đột với chúng con, hoặc chúng con xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thì sẽ không ai nghe lời ngài cả.

Ngài chưa bao giờ nghĩ đến việc xây dựng thế lực của riêng mình sao.

Ngô Tà có chút ngơ ngác, hắn thật sự chưa bao giờ nghĩ đến việc tự mình xây dựng thế lực, nhưng những lời Đồng Đồng nói quả thực rất có lý.

Giống như lần đầu tiên hắn huấn luyện ở biệt thự, cho dù hắn là cha ruột của Đồng Đồng, những thuộc hạ đó cũng hoàn toàn không để ý đến ý kiến của hắn.

Lúc này Bàn Tử cũng nói: Tôi thấy lời của cháu trai lớn rất có lý.

Thiên chân, cậu cũng không còn trẻ nữa, trước đây dựa vào chú Hai, chú Ba che chở, bây giờ lại dựa vào cháu trai lớn của tôi, cậu không nghĩ đến việc tự mình đứng lên sao.

Hơn nữa cậu cũng không phải là không có điều kiện đó, sau khi chú Ba cậu mất tích, những địa bàn ở Trường Sa vẫn còn đó.

Đó là thế lực mà Cậu Ba Ngô như cậu có thể danh chính ngôn thuận tiếp quản, sao cậu lại cứ suốt ngày chỉ nghĩ đến chuyện chơi bời.

Lùi một bước mà nói, nếu cậu thực sự là một phú nhị đại bình thường, chơi thì cũng đã chơi rồi, sống qua ngày thôi có sao đâu.

Nhưng cậu có thể giống họ được không.

Chương 121

Tổ tiên nhà cậu là dân giang hồ, con cháu thì buôn lậu vũ khí đạn dược, chẳng lẽ họ không có đối thủ và kẻ thù sao.

Thần tiên cũng có lúc ngủ gật, lỡ như có lúc ngựa cao ghế ngắn họ gặp phải khốn cảnh, cậu lấy gì để giúp họ.

Gọi 113 tìm chú cảnh sát à.

Giống như lần trước đi Vân Đỉnh Thiên Cung, nếu không có cháu trai lớn của tôi, lỡ như chú Ba cậu bị đám người của A Ninh khống chế, chẳng lẽ cậu có thể tự mình cướp người về sao.

Không tiền, không thế, không người, không súng, ai sẽ để ý đến cậu.

Những lời của Bàn Tử như một tiếng sét đánh vào đầu Thiên chân, khiến hắn ong ong.

Những đạo lý này không phải hắn không hiểu, chỉ là hắn vẫn luôn trốn tránh không dám nghĩ sâu.

Hắn thật quá khốn nạn, thản nhiên hưởng thụ những điều tốt đẹp từ chú Hai và Đồng Đồng, mà chưa bao giờ nghĩ đến việc mình sẽ che mưa chắn gió cho họ.

Trong nhà có người già người trẻ, đáng lẽ hắn mới phải là người gánh vác, nhưng hắn lại cứ mãi ăn bám.

Bây giờ nghĩ lại, thật hận không thể tát chết chính mình.

Thiên chân ơi là Thiên chân, mày đúng là một thằng khốn.

Làm gì có cái gọi là năm tháng yên bình.

Đó là vì có người đang thay mày gánh vác mà tiến bước.

Ngô Đồng thấy sắc mặt ba mình trắng bệch, có chút đau lòng, cậu ôm lấy tay hắn an ủi: Ba đừng vội, không nghiêm trọng như chú Béo nói đâu.

Nếu ba thực sự không thích ứng được với cuộc sống đó thì chúng ta lại nghĩ cách khác.

Đây cũng không phải lỗi của ba, cụ cố vẫn luôn muốn gia tộc tẩy trắng.

Cho nên từ nhỏ đến lớn cũng không ai dạy ba phải tàn nhẫn độc ác, chuyện này đều cần có quá trình từ từ, đừng ép buộc bản thân quá.

Ngô Tà nhìn đứa con trai đang an ủi mình lại càng thêm khó chịu, xoa đầu cậu nhóc nói: Con càng hiểu chuyện, lòng ba lại càng áy náy.

Bàn Tử nói đúng, ba cũng nên đứng lên rồi.

Bàn Tử nhìn hai cha con họ như vậy có chút hối hận, lẽ ra gã nên nói uyển chuyển hơn một chút.

Thiên chân vốn là một sinh viên ngoan hiền chính thống, không muốn dính dáng đến giang hồ cũng là chuyện bình thường.

Thiên chân thấy tâm trạng mọi người chùng xuống, liền cười một cách thản nhiên: Tôi nói này, sao mọi người lại làm bộ mặt đau khổ thế.

Tôi biết phấn đấu vươn lên mà mọi người không vui à.

Đợi tôi tiếp quản hết các địa bàn ở Trường Sa, cũng cho các người xem xem Cậu Ba Ngô nhà tôi có bài bản thế nào.

Bàn Tử dẫn đầu hưởng ứng: Nói không sai, Thiên chân, cậu bây giờ đang nổi như cồn trong giới.

Huống hồ còn có chúng tôi hộ giá cho cậu, đám nhãi ranh ở Trường Sa chắc không dám hó hé đâu.

Ngô Đồng cũng nói: Ngày mai chúng ta đến cái hồ đó xem tình hình trước đã.

Sau đó liền về Trường Sa tìm chú Phan Tử, mấy tháng nay chú ấy duy trì sản nghiệp của chú Ba cũng không dễ dàng gì.

Ngài có thể đến tiếp quản, chú ấy chắc chắn sẽ rất vui.

Bàn Tử cũng phụ họa: Đại Phan chắc chắn sẽ vui.

Hắn bị đám ôn con kia làm cho sứt đầu mẻ trán, nếu không phải vì chú Ba cậu thì đã sớm muốn bỏ gánh rồi.

Điều này cũng khó trách, dù sao hắn cũng danh không chính ngôn không thuận, cho dù có được chú Ba cậu trọng dụng thế nào, Đại Phan cũng là người ngoài, mấy lão già ở các địa bàn không thể nào phục được.

Thiên chân cậu thì khác, chú Ba cậu lại không có con trai, cậu là cháu trai tiếp quản sản nghiệp của ông ấy là danh chính ngôn thuận, những người đó nếu không làm theo thì là không có lý lẽ.

Ngay cả Tiểu ca vốn trầm mặc cũng lên tiếng: Tôi có thể giúp cậu đánh nhau, cậu không cần tự mình động thủ.

Thiên chân cảm động ôm Bàn Tử và Tiểu ca một cái, rồi lại ôm chầm lấy con trai xoa nắn: Cứ quyết định vậy đi, có hai vị thần tướng các cậu hộ giá, tôi còn sợ gì nữa.

Đợi đến Trường Sa, tôi sẽ người cản giết người, phật cản giết phật, cho bọn họ biết sự lợi hại của Cậu Ba Ngô này.

Ngô Đồng nhìn bộ dạng như tiêm máu gà của ba mình cũng không dội nước lạnh vào hắn.

Chỉ là trong lòng vẫn thầm châm chọc, chỉ mong đến lúc đó cậu đừng đột nhiên mềm lòng.

Nếu nhìn thấy cảnh tay chân đứt lìa mà nôn ọe ra thì còn khí thế gì nữa.

E rằng danh hiệu Cậu Ba Ngô sau vụ châm thiên đăng, lại có thể chiếm trang đầu của giới giang hồ nửa tháng nữa.

Tuy đã quyết định đi đến cái hồ ở núi Sừng Dê xem thử, nhưng lúc này đã là buổi chiều, muốn đi cũng phải đợi đến ngày mai.

Thiên chân thấy mấy người tạm thời không có việc gì làm, liền định nhờ họ bổ túc cho mình.

Ba người này đều là người từng trải, chỉ có mình hắn là tiểu bạch.

Hắn đến Trường Sa là muốn chính thức ra mắt, làm sao để mở màn, ba cú đá đầu tiên nên đá như thế nào, trong lòng hắn vẫn chưa có chút manh mối nào.

Tiểu ca hiện tại đang trong trạng thái nửa mất trí nhớ, hơn nữa cho dù y không mất trí nhớ, bản thân y trong việc đối nhân xử thế cũng thuộc dạng tàn phế cấp ba, thật sự không thể cho Ngô Tà lời khuyên nào.

Phong cách hành sự của Ngô Đồng quá mức máu me và trực tiếp, nếu ở nước ngoài thì còn được, chứ ở trong nước thì hoàn toàn không phù hợp.

Năng lực làm việc của chính phủ Hoa Quốc chúng ta vẫn rất tốt, cái loại hoạt động dùng súng máy bắn chết toàn bộ thì đừng có mà mơ, tuyệt đối không được.

Vì vậy, nhiệm vụ bổ túc cho Thiên chân được giao cho Bàn Tử.

Đừng nhìn Bàn Tử trong giới đồ cổ ở kinh thành chỉ là hạng hai, đó là vì gã không có bối cảnh tốt chống lưng.

Thật ra mà nói, Bàn Tử là một lão làng, đối với những mánh khóe

trong giới giang hồ đều hiểu rõ như lòng bàn tay.

Hơn nữa gã lại giỏi hỏi han, quen biết rộng, đối với những chuyện ít người biết của những nhân vật nổi tiếng trong giới cũng thuộc như lòng bàn tay.

Tuy là xã hội hiện đại, nhưng giới đồ cổ vẫn tôn trọng những quy tắc của thế hệ trước, những quy tắc trong giới giang hồ đôi khi cũng rất hữu dụng.

Làm gì cũng có những quy tắc ngầm, làm nghề nào cũng không dễ dàng.

Một số gia tộc sa sút, chỉ có danh hão mà không có thực lực, dần dần sẽ không ai coi ngươi ra gì, phượng hoàng rụng lông không bằng gà.

Có những thằng nhãi ranh có thể kéo được một đám người, nhưng chỉ có tay đấm mà không có nội tình, thì chỉ có thể tính là du côn lưu manh.

Người trong giới giang hồ không công nhận loại người như ngươi, những đường khẩu có chút chú trọng thậm chí sẽ không làm ăn với ngươi.

Cái ngành đồ cổ này, nước sâu lắm đấy.

Nhưng mấy vấn đề này đối với Ngô Tà mà nói đều không phải là vấn đề.

Tiểu Tam gia là người thừa kế chính thống của nhà họ Ngô trong Cửu Môn, đám người trong nghề ít nhiều đều phải nể mặt.

Đặc biệt là lần châm thiên đăng này lại khoe khoang tài lực một phen, chỉ cần hắn đến Trường Sa dựng cờ lên, những địa bàn nguyện ý trung thành với hắn chắc chắn sẽ nhiều hơn những kẻ muốn đi theo đám khốn nạn kia.

Còn về mấy tên trung thành với đám khốn nạn đó cũng dễ xử lý, nếu không thể làm chó giữ nhà thì đánh chết ăn thịt.

Ngô Đồng đã tính toán xong, nếu ba hắn đã quyết định đi con đường này thì không thể để hắn nhân từ mềm tay được nữa.

Không dám giết người thì bắt đầu luyện từ việc giết tham quan.

Từ khi Ngô Tam Tỉnh hoàn toàn mất tích, nhà họ Ngô vẫn luôn không có người đến tiếp quản sản nghiệp.

Đám khốn nạn kia đã coi miếng mỡ béo bở ở Trường Sa này là của riêng mình.

Lúc này Ngây Thơ đến tranh giành miếng ăn trong miệng chúng, những kẻ đó nhất định sẽ chó cùng rứt giậu.

Ngô Đồng cũng đã chuẩn bị hai phương án, nếu ba hắn không nỡ ra tay tàn nhẫn xử lý đám người kia thì hắn sẽ trực tiếp ra tay.

Là cháu đích tôn bốn đời của nhà họ Ngô, hắn cũng có tư cách này.

Nhưng hắn sẽ không giống như chú Tiểu Hoa và những người khác trong nguyên tác, giấu ba hắn đi chém người, nghe nói và tận mắt chứng kiến là hai chuyện khác nhau.

Nếu ba hắn không chịu nổi chút kích thích này, vậy thì dứt khoát đừng lăn lộn nữa.

Một lão đại không dám thấy máu thì chắc chắn không sống lâu trên giang hồ được.

Thế thì chi bằng bây giờ hắn đưa Ngô Tà đến một hòn đảo giấu đi, sau này mọi chuyện đều do hắn gánh vác.

Chung Cực, Uông gia hay cửa đồng thanh cũng chẳng liên quan gì đến Ngô Tà nữa, không có Thiết Tam Giác thì cũng sẽ không có Tà Đế xuất hiện.

Mỗi người đều có quyền lựa chọn, nhưng cũng phải chịu trách nhiệm cho lựa chọn của mình, trên đời này không có nhiều chuyện vẹn cả đôi đường như vậy.

Chương 122

Bây giờ đã không còn cảnh cùng đường như trong nguyên tác, cũng không biết ba hắn có thể cứng rắn đi tiếp được không, chỉ mong đừng làm người ta thất vọng.

Cả buổi chiều hôm đó, bốn người không ai xuống lầu, chỗ Bàn Tử và Ngô Tà thảo luận vô cùng sôi nổi, Ngô Tiểu Tam gia kỳ lạ còn ghi chép lại.

Ngô Đồng ôm điện thoại di động lạch cạch gửi tin nhắn, theo từng dòng tin được gửi đi, thuộc hạ của hắn đều bắt đầu hành động, ra dáng một tổng chỉ huy ba quân.

Tiểu ca vẫn như cũ, làm hoạt động thường ngày mà y yêu thích nhất, nhìn trần nhà ngẩn người.

Mãi cho đến khi Đám Mây đến gọi họ ăn cơm, mấy người mới giật mình phát hiện trời đã chạng vạng.

Ngô Đồng không khỏi có chút buồn cười, sau khi đến Ba Nãi, bọn họ hình như rất nhàm chán, không ở trên lầu thì cũng là xuống ăn cơm.

Trừ lần vào núi tìm người đó ra thì không đi ra ngoài dạo chơi nữa, chẳng có chút dáng vẻ nào của việc đi du lịch.

Ăn cơm xong, mấy người ngồi dưới hiên hóng mát, Ngô Tà kéo A Quý thương lượng ngày mai đến cái hồ ở núi Sừng Dê xem thử.

A Quý có chút không muốn, vì trong núi có dã thú, e là không an toàn, mấy vị ông chủ này nếu xảy ra chuyện gì thì ông cũng không gánh nổi trách nhiệm.

Ngô Tà tự tin nói: Chú A Quý không cần lo lắng cho sự an toàn

của chúng tôi, thân thủ của con trai tôi ngài đâu phải chưa từng thấy.

Hôm đó nó là vì muốn giữ lại hai con cho tôi chơi, chứ không thì mười con tám con mèo rừng nó cũng xử lý gọn trong năm phút.

Hơn nữa, thân thủ của Tiểu ca còn lợi hại hơn cả Đồng Đồng.

Có hai người họ ở đây, dù gặp phải bầy sói cũng không vấn đề gì.

Ngài cứ lo tìm cho chúng tôi một người dẫn đường là được.

Biết đường xa, tôi cũng không keo kiệt, ai đi một chuyến tôi trả hai ngàn đồng.

A Quý nghe hắn nói vậy cũng nghĩ lại, đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong.

Ai mà ngờ được một đứa nhóc nhỏ như vậy lại lợi hại đến thế.

Có nó ở đây quả thực không cần lo lắng vấn đề an toàn, hơn nữa dẫn đường một chuyến được hai ngàn đồng, tiền này cũng quá dễ kiếm.

Vì thế, A Quý lập tức cười nói: Cũng không cần tìm người khác, nơi đó hẻo lánh, người biết không nhiều.

Đám Mây lúc nhỏ theo ông nội đi hái thuốc đã đến đó rất nhiều lần, ngày mai nhà chúng tôi hai người đi cùng các vị một chuyến.

Trong nhà còn có hai khẩu súng kíp cũng mang theo, dọc đường còn có thể săn chút đồ rừng.

Bàn Tử bên kia đang nói chuyện với Đám Mây, cũng không biết nói gì mà chọc cô bé cười khúc khích không ngừng.

Lúc này nghe A Quý nói để Đám Mây làm người dẫn đường liền xen vào: Thế sao được, chúng tôi đi làm việc, mang theo một cô nhóc thế này không phải đùa sao.

Nếu lỡ bị thương một chút, ông làm cha không đau lòng, tôi còn đau lòng đây.

A Quý vội nói: Không sao đâu, con gái ở đây năm sáu tuổi đã biết dùng súng rồi, ở trong núi còn hữu dụng hơn chúng tôi nữa.

Đám Mây nghe ông nói vậy cũng không phục, còn chạy vào phòng thay một bộ đồ đi săn ra.

Dao săn giắt ngang sau lưng, vai đeo một khẩu súng săn ngắn nhỏ.

Vẻ anh tư hiên ngang lại có chút tinh nghịch, lập tức khiến Bàn Tử nhìn ngây người.

Ngô Đồng không khỏi thầm mắng, nhất kiến chung tình cái gì, toàn là thấy sắc nổi lòng tham thôi.

Đám Mây trong bộ dạng này quả thực rất xinh đẹp, nhưng Ngô Tà lại phát hiện ra một chuyện còn thú vị hơn.

Mắt Bàn Tử cứ dán chặt vào Đám Mây, còn cô nhóc Đám Mây lại thỉnh thoảng liếc trộm về phía Tiểu ca.

Tiểu ca lại chẳng thèm liếc cô một cái, chỉ chăm chú vuốt ve cậu con trai cưng của mình.

Ngô Đồng dường như cũng nhận ra điều gì đó, liền làm mặt quỷ với Ngô Tà.

Tiểu Tam gia cũng không biết nên làm ra biểu cảm gì, mối quan hệ của bọn họ có hơi phức tạp quá rồi.

Cũng không biết Bàn Tử lúc này là ba hoa chích chòe hay đã động lòng thật, chỉ mong đừng vì chuyện này mà lại có xích mích với Tiểu ca.

Nói đi cũng phải nói lại, đây đúng là một vấn đề, nếu Bàn Tử cứ luôn đi cùng hắn và Tiểu ca, vậy thì việc anh ta tìm đối tượng đúng là

khó khăn.

Ngay cả nhan sắc của hắn đứng trước mặt Tiểu ca cũng bị dìm thành bã, huống chi là Bàn Tử.

Hy vọng tương lai sẽ có cô gái nào đó phát hiện ra vẻ đẹp nội tâm của Bàn Tử, nhưng rõ ràng cô nàng Đám Mây này là người trọng vẻ ngoài, chỉ mong Bàn Tử thất tình đừng khóc lóc.

Nhưng nói đến trọng vẻ ngoài hình như hắn cũng vậy, à, đúng rồi, người mê trai đẹp nhất hình như là nhóc con nhà hắn.

Mới quen Tiểu Hoa mấy ngày đã luôn chui vào lòng người ta.

Ngày thường cũng dính lấy Tiểu ca xinh đẹp hơn, đúng là cẩu mê trai đẹp nặng, khinh bỉ hắn.

Ngô Đồng thấy vẻ mặt ngẩn ngơ của ba mình là biết hắn lại đang tưởng tượng lung tung, không biết đang tự nghĩ ra thứ gì.

Cậu nhóc liền thuận miệng hỏi một câu: Ba, ba đang nghĩ gì thế.

Ngô Tà lúc này đang phiêu du tận đâu, rất tự nhiên đáp lại một câu: Đang nghĩ đến Tiểu Hoa.

Lời vừa ra khỏi miệng, Ngây Thơ liền hối hận, trước đây hai cha con này cũng vì chuyện này mà bỏ đi, sao hắn còn dám nhắc đến chuyện này nữa.

Tiểu Tam gia cứng đờ quay cổ lại nhìn hai cha con kia, quả nhiên một lớn một nhỏ đang mặt đen sì nhìn chằm chằm hắn.

Cùng một vẻ mặt vô cảm, cùng một đôi mắt cá chết, cùng một biểu cảm muốn xiên người.

Toi rồi, lần này xong thật rồi.

Ngô Tà lập tức cười gượng nói: Tiểu ca, anh nghe tôi ngụy biện, à không, nghe tôi giải thích, tôi đang nghĩ Này, anh đừng đi mà, chờ tôi

với.

Trương Khởi Linh không để ý đến tiếng la hét của Ngây Thơ, bế Ngô Đồng lên lầu.

Ngô Tà đuổi theo phía sau, vừa định vào phòng thì bị Ngô Đồng nhanh tay nhanh mắt khóa trái cửa, một tiếng rầm suýt chút nữa đập mặt vào cửa.

Tiểu Tam gia đáng thương cũng không dám xông vào, chỉ có thể đứng ở cửa lải nhải giải thích.

Hắn thật sự oan hơn cả Đậu Nga, rõ ràng là nhóc con kia chân đạp hai thuyền gây họa, sao lại còn trút giận lên hắn.

Xem ra sau này không thể nhắc đến Tiểu Hoa trước mặt Tiểu ca nữa, tên mặt liệt này ghen quá, haiz, đều tại con trai hắn quá đáng yêu.

Không thể không nói, hiểu lầm đúng là một thứ thật kỳ diệu.

Cũng không biết câu giải thích lải nhải nào của Ngô Tà đã gãi đúng chỗ ngứa của cậu nhóc.

Gà con cuối cùng cũng ban ơn mở cửa cho hắn, cuối cùng không cần phải ở ngoài cho muỗi đốt.

Ngô Tà có chút cảm động, dù sao cũng là con ruột của mình, đúng là tốt hơn tên Buồn chai dầu kia.

Sáng sớm hôm sau, mấy người thu dọn xong xuôi định vào núi, A Quý lại tìm cho họ mấy con dao đi săn.

Còn để ba người lớn mỗi người đeo một cái gùi, đoạn đường này cũng không gần, họ ước tính đi đi về về phải mất mấy ngày.

Không gian của Ngô Đồng không thể để lộ, nên gùi của họ cũng chứa đầy rất nhiều đồ dùng cần thiết.

May mắn bây giờ là mùa hè, quần áo không chiếm nhiều chỗ.

Lần này lên núi vẫn đi theo con đường lần trước tìm Bàn Mã, qua khỏi chỗ quan tài rồi lại đi thêm hai ngày nữa, cuối cùng cũng đến được hồ Sừng Dê.

Bàn Tử từ lúc vào núi đã luôn quấn lấy Đám Mây, chỉ thiếu điều nằm rạp xuống cho cô bé cưỡi ngựa.

Một bộ dạng của cậu trai mới lớn lần đầu biết yêu, thật sự khiến người ta không nỡ nhìn thẳng.

Ngô Tà thì luôn bắt chuyện với A Quý, tán gẫu về mấy chuyện truyền thuyết dân gian, quái đàm trong núi.

Suốt dọc đường cũng không gặp phải dã thú gì, mấy người đi khá thuận lợi.

Khi họ đến bên hồ thì đúng là buổi sáng, hôm nay thời tiết không tệ, mây trắng trên trời phản chiếu xuống mặt hồ trong vắt trông vô cùng xinh đẹp.

Cái hồ này lớn hơn nhiều so với tưởng tượng của họ, xung quanh là những dãy núi trùng điệp, núi cao sừng sững, thảm thực vật dày đặc, Thập Vạn Đại Sơn của Quảng Tây quả nhiên danh bất hư truyền.

Tiểu ca nhìn mặt hồ, vẻ mặt có chút nghiêm trọng.

Ngô Tà tò mò nhìn một lúc, không ngờ lại thật sự phát hiện ra manh mối.

Phát hiện này làm hắn nổi hết cả da gà, thật sự quá quỷ dị.

Chương 123

Thế núi, cây cối, cảnh sắc ở đây không khác gì thôn Ba Nãi nơi họ ở, giống như một lâm viên được thiết kế đối xứng một cách chuyên nghiệp.

Nhưng làm sao có thể chứ.

Chưa nói đến diện tích của hai nơi lớn đến mức nào, chỉ riêng thế núi thôi cũng không phải là thứ có thể dùng sức người để khống chế.

Ngô Tà lại cẩn thận quan sát môi trường xung quanh, không ngờ lại là thế phong thủy ngư lai thủy lai, vậy thì nơi đây có cổ mộ cũng không có gì lạ.

Bàn Tử mắt cứ dán vào người Đám Mây nên cũng không phát hiện có gì kỳ lạ.

Thấy hai người họ ngẩn ra, anh ta liền gọi họ qua dựng lều, họ còn phải ở đây hai ngày, nếu không chuẩn bị trước, lỡ trời mưa thì gay go.

Ngô Tà vội vàng kéo Tiểu ca đi giúp Bàn Tử, dù sao cũng đã đến rồi, không vội một lúc này.

Ngô Đồng đi một vòng quanh hồ, lại đưa tay sờ vào nước hồ, nước hồ lạnh buốt chứng tỏ bên dưới thông với một con sông ngầm.

Quanh bờ hồ chỉ có một ít đá cuội, bãi đất rất sạch sẽ, ngay cả lá khô rụng cũng không có.

Có lẽ những thứ tạp vật đó đã bị nước mưa cuốn vào hồ, nhưng nước hồ lại không hề vẩn đục mà ngược lại vô cùng trong suốt.

Ha ha, nhà họ Trương đúng là nhân tài lớp lớp, cái hiệu ứng siphon tự hoại của bồn cầu này xem như đã bị họ chơi đến mức thông thạo.

A Quý có kỹ năng săn bắn không tồi, buổi trưa họ được ăn gà rừng nướng.

Tuy không có đầu bếp nấu nướng, nhưng gà rừng trong núi vốn thịt đã tươi ngon, chỉ cần nướng trên lửa, rắc chút muối là hương vị đã có thể thơm đến rụng lưỡi, mấy người ăn đều vô cùng hài lòng.

Buổi chiều, mấy người đi dạo quanh khu rừng gần đó.

Tiểu ca và hai cha con Ngô Tà muốn xem có manh mối gì không.

Bàn Tử thì lẽo đẽo theo sau Đám Mây hái nấm, hái thảo dược.

A Quý lại vác súng đi săn, có lẽ tối nay lại có một bữa đồ rừng tươi ngon để đổi vị.

Mãi cho đến chạng vạng, mấy người mới quay lại bên hồ, cuộc điều tra của Tiểu ca và Ngô Tà không có kết quả gì, thậm chí ngay cả rác thải sinh hoạt cũng không tìm thấy.

Dường như nơi đây đã rất lâu không có hoạt động của con người.

Bàn Tử và Đám Mây thì thu hoạch khá phong phú, hái được một giỏ lớn thảo dược và nấm, còn có một ít rau dại ở nơi khác không thấy.

A Quý cũng săn được một con gà rừng và mấy con thỏ, tối đó mấy người lại có một bữa BBQ thịnh soạn, còn uống thêm chút rượu gạo.

Tiểu ca ngồi một mình bên hồ ngẩn người, cô nhóc Đám Mây cũng uống chút rượu, có lẽ gan dạ hơn một chút, thế mà lại chạy đến bắt chuyện với Tiểu ca.

Đáng tiếc, cái nắp chai Tiểu ca đã vặn chết cứng, căn bản không thèm đáp lại cô.

Đám Mây cũng không nản lòng, ngồi bên cạnh y cất lên tiếng hát sơn ca.

Giọng hát dịu dàng ngọt ngào, tuy không hiểu lời ca nhưng cũng có thể đoán được, có lẽ là một bài tình ca của dân tộc Dao.

Ngô Tà vỗ vai Bàn Tử nói: Xem ra cậu thất tình rồi, nghĩ thoáng chút đi, nén bi thương nhé.

Bàn Tử gạt tay hắn ra nói: Có câu gái ngoan sợ trai lì, chỉ cần Tiểu ca không muốn thì Béo gia đây vẫn còn cơ hội.

Nếu Tiểu ca đồng ý, vậy thì hai ta cũng coi như huề nhau.

Chó chê mèo lắm lông.

Lời này nói ra khiến Ngô Tà có chút xấu hổ, hắn thấy Ngô Đồng đang ở đây liền vội vàng phản bác: Tên mập chết tiệt đừng nói bừa, ai huề với cậu.

Lão tử đây mới không thất tình.

Bàn Tử có lẽ uống nhiều rượu nên ăn nói không kiêng nể, khinh thường hừ một tiếng nói: Thiên chân, cậu đừng có giả ngây giả dại với tôi, cậu dám nói cậu không có hứng thú với Tiểu ca.

Ngày thường đôi mắt cậu cứ như sắp dính vào người ta rồi.

Thật ra tôi thấy chuyện này cũng chẳng có gì, cậu xem cháu trai lớn của tôi với Tiểu ca thân thiết thế nào kìa.

Người ta Tiểu ca còn quan tâm đến cháu trai lớn hơn cả cậu, ông bố ruột này đấy.

Béo gia tôi làm mai cho cậu, nếu cậu thật sự thành đôi với Tiểu ca, chẳng phải tốt hơn việc tìm cho cháu trai lớn một bà mẹ kế sao.

Nói rồi lại kéo Ngô Đồng hỏi: Cháu trai lớn, cháu nói xem, cháu muốn ba cháu tìm cho cháu một bà mẹ kế, hay là muốn cùng Tiểu ca và hai cha con các cháu sống chung với nhau.

Ngô Tà mặt đỏ như đít khỉ, nhưng lúc này mượn men say, hắn

cũng muốn thử thái độ của con trai.

Nếu con hắn không chấp nhận, hắn sẽ dẹp bỏ tâm tư này, sau này độc thân cả đời cũng tốt.

Dù sao hắn cũng có con trai, cũng coi như có lời giải thích với gia đình.

Bàn Tử và Ngô Tà hai đôi mắt cứ nhìn chằm chằm Ngô Đồng chờ cậu tỏ thái độ.

Cậu nhóc xòe tay ra: Con không có ý kiến gì cả, mấy ngày nay ba chúng ta sống với nhau không phải rất tốt sao.

Cứ như vậy sống cả đời cũng không tệ.

Bàn Tử nghe vậy lập tức cười nói: Thiên chân, thế này thì yên tâm rồi, chuyện này coi như thành.

Hai người khi nào tổ chức hôn lễ nhớ bao cho Béo gia một cái hồng bao bà mai, nếu mà thiếu tôi không tha cho cậu đâu.

Ngô Tà cười toe toét như một con Husky, khóe miệng kéo đến tận mang tai.

Vỗ ngực bảo đảm nhất định sẽ không quên người mai mối, đến lúc đó chắc chắn sẽ mời Bàn Tử uống rượu mừng.

Ngô Đồng nhìn hai tên này bàn chuyện cưới xin như thật mà không khỏi giật giật khóe miệng, bất đắc dĩ nói với họ: Tôi nói này, hai người có phải vui mừng quá sớm rồi không.

Chuyện này mới thành công được hai phần ba thôi.

Bây giờ là ba tôi đồng ý, bà mai đồng ý, sao không ai hỏi xem Buồn cha của tôi có đồng ý không.

Chuyện này chỉ hai người đồng ý thì có ích gì.

Lời của Ngô Đồng làm hai tên kia ngẩn ra trong giây lát, đúng vậy, hai người họ bàn bạc hăng say thì có ích gì, người ta Tiểu ca còn chưa nói đồng ý.

Ngây Thơ cười hì hì nói với Bàn Tử: Vậy chuyện này giao cho Béo gia, cậu là người mai mối, chuyện hòa giải hai bên nên do cậu phụ trách.

Bàn Tử lập tức xua tay: Bây giờ là thời đại mới rồi, cậu phải học theo người nước ngoài, cầm hoa tươi và nhẫn quỳ xuống cầu hôn.

Chứ đâu phải thế hệ trước cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy, sao có thể chỉ để bà mai tác hợp hai bên được.

Ngô Tà không vui nói: Vậy cậu làm bà mai chỉ để lấy hồng bao thôi à.

Lỡ tôi cầu hôn Tiểu ca từ chối thì sao.

Sau này ở chung sẽ ngại ngùng lắm, cậu đi trước dò hỏi ý tứ giúp tôi, nếu anh ấy đồng ý thì tôi mới cầu hôn.

Bàn Tử lắc đầu như trống bỏi: Chuyện của hai người yêu nhau tôi không dám xen vào, lỡ Tiểu ca da mặt mỏng không chịu thừa nhận, đánh tôi một trận thì tôi biết kêu ai.

Ngô Đồng nhìn hai người đang đùn đẩy trách nhiệm cho nhau mà trợn trắng mắt, hai tên này đúng là một kẻ nhát gan hơn một kẻ.

Vừa mới còn xưng huynh gọi đệ hận không thể kết bái, đến lúc cần gánh trách nhiệm thì lại muốn đối phương đi hứng đạn, tình anh em nhựa này đúng là quá cảm động.

Bàn Tử: Béo gia ta có thể vì Thiên chân cậu mà hai lườn cắm dao, nhưng cậu muốn ép ta đi cầu hôn Tiểu ca giúp cậu, thì cậu qua đây để Béo gia ta đâm cậu hai dao trước đã.

Bên kia tiếng hát vẫn tiếp tục, bên này họ vẫn còn đang cãi cọ, đột nhiên đám chó săn đều đứng dậy, cảnh giác nhìn chằm chằm về phía trước.

Đám chó săn này được huấn luyện rất tốt, không có con nào sủa lên.

A Quý cầm lấy súng săn, bảo họ ngồi yên, rồi rón rén đi vào bóng tối.

Bên kia Tiểu ca và Đám Mây cũng nghe thấy động tĩnh, mấy người cách nhau vài mét đều lặng lẽ tiến vào bóng tối.

A Quý tưởng có con thú hoang nào đó đến uống nước, kết quả tìm một vòng không thấy gì.

Lúc này, âm thanh dần lớn hơn, lại còn rất có tiết tấu, không giống như tiếng động vật phát ra.

Trương Khởi Linh đột nhiên nói: Là tiếng thủy triều.

Ngây Thơ có chút khó hiểu: Một cái hồ nhỏ như vậy mà cũng có thủy triều sao.

Bàn Tử dùng đèn pin rọi vào mặt hồ, quả nhiên nhìn thấy nước hồ đang gợn sóng theo nhịp, giống như sóng biển vỗ vào bờ cát.

Mực nước hồ rõ ràng đang không ngừng hạ xuống, bờ hồ cách mép nước đã có khoảng cách vài chục bước chân.

Bàn Tử hỏi Ngây Thơ: Sao thế này, lẽ nào đáy hồ bị thủng.

Sinh viên đại học mau giải thích một chút, cái này chắc thuộc phạm trù khoa học chứ.

Ngây Thơ tuy học ngành kiến trúc nhưng cũng rất am hiểu về địa chất học.

Vì thế, hắn giải thích cho Bàn Tử nghe.

Tình huống này gọi là hiệu ứng siphon, hồ này thông với một con sông ngầm, gần đây chắc chắn còn có một cái hồ lớn hơn thông với nó.

Bị ảnh hưởng bởi thủy triều và áp suất không khí sẽ sinh ra chênh lệch áp suất, nước hồ nhỏ sẽ bị hút sang hồ lớn.

Bàn Tử bừng tỉnh ngộ: Bảo sao bờ hồ này sạch sẽ thế, ngay cả một chiếc lá rụng cũng không có, hóa ra là đều bị hút đi nơi khác cả, vậy thì đồ đạc ở đây Bàn Tử nói chưa dứt lời đã bị Ngô Tà vỗ một cái, lúc này hắn mới ý thức được cha con A Quý cũng đang ở đây, có một số lời không thể nói bừa bãi.

Ngô Đồng biết bên dưới chính là Trương gia cổ lâu, bọn họ đã đến đây thì tự nhiên sẽ không tay không trở về.

Trong nguyên tác, ba hắn và những người khác không có trang bị, nhưng bây giờ thì khác.

Chương 124

Đồ lặn và bình dưỡng khí trong không gian có mấy chục bộ, ở trong hồ mười ngày nửa tháng cũng không thành vấn đề.

Tiểu ca và Ngây Thơ cũng nghĩ đến không gian của Ngô Đồng, xem ra ngày mai phải tìm cơ hội tách cha con A Quý ra.

Chờ họ đi rồi là có thể đeo bình dưỡng khí xuống hồ tìm kiếm.

Dù không tìm thấy thi thể, thì những thứ như trang bị, ba lô cũng có thể tìm được vài món.

Cũng để xác minh xem lời Bàn Mã nói có phải là sự thật hay không.

A Quý tuy không biết hiệu ứng siphon là gì, nhưng cũng biết đó là hiện tượng tự nhiên.

Ban đầu ông còn lo lắng là dã thú đến uống nước, nếu không có nguy hiểm thì ông cũng yên tâm.

Lúc này trời cũng không còn sớm, A Quý liền gọi mọi người về lều ngủ.

Ngây Thơ ngủ đến nửa đêm, bỗng cảm thấy có người đang đẩy mình, giật mình tỉnh dậy thấy là Bàn Tử liền mắng: Tên mập chết tiệt, cậu có bệnh à, nửa đêm không ngủ, đẩy tôi làm gì.

Bàn Tử cũng không khách khí, búng vào đầu hắn một cái rồi giục: Còn ngủ cái gì nữa, chỉ còn thiếu mỗi cậu thôi, mau dậy làm việc đi.

Lúc này Ngây Thơ mới phát hiện, Tiểu ca đang mặc đồ lặn.

Hắn vô thức nhìn về phía A Quý và Đám Mây, hai người vẫn nằm im không nhúc nhích.

Ngây Thơ khó hiểu hỏi: Tiểu ca, anh đánh ngất họ rồi à.

Như vậy không ổn đâu.

Ngô Đồng bất đắc dĩ nói: Đánh ngất xong ngày hôm sau cổ sẽ sưng lên, Buồn cha của con có thể ngốc như vậy sao.

Con cho họ hít thuốc mê dạng hít.

Ba cũng mau thay quần áo đi, thay xong thì buộc dây thừng vào eo.

Còn có xiên bắt cá và nỏ tay cũng nhớ mang theo, trên đùi buộc thêm hai con dao găm nữa.

Ngây Thơ cũng vội vàng đứng dậy thay đồ lặn, vừa nghe Ngô Đồng lải nhải vừa có chút bực mình: Trang bị của tôi có phải nhiều hơn các người không.

Sao chỉ có mình tôi phải buộc dây thừng, các người sao không buộc.

Bàn Tử ha hả, Ngô Đồng ha hả, Tiểu ca ha hả.

Người này trong lòng thật đúng là không có chút tự biết mình nào, cậu có thể giống người khác sao.

Thể chất của mình thế nào không biết à, cậu là chuyên gia hút quái, tay không phá mộ đấy.

Đã nói trong hồ này có mộ lớn, không buộc cậu lại chúng tôi có thể yên tâm sao.

Ngây Thơ vừa thấy bộ dạng của ba người thì còn gì không hiểu nữa, nếu là hai lần trước hắn còn có thể xù lông biểu đạt sự bất mãn, bây giờ hắn cũng chẳng còn mặt mũi nào nữa.

Sờ sờ mũi rồi ngoan ngoãn tự buộc dây thừng, trong miệng còn lẩm bẩm lần này nhất định sẽ khiến họ phải nhìn bằng con mắt khác.

Ngây Thơ vừa buộc dây thừng, vừa thấy Bàn Tử còn lượn lờ quanh chỗ Đám Mây liền lập tức la lên: Này tên mập chết tiệt, cậu lượn quanh cô bé người ta làm gì thế.

Tôi nói cho cậu biết, dám giở trò lưu manh tôi sẽ đại diện cho ánh trăng tiêu diệt cậu.

Bàn Tử lập tức phì một tiếng: Thiên chân, cậu nói chuyện phải có lương tâm, Béo gia ta là loại người đó sao.

Ta đang nghĩ lát nữa chúng ta đi hết, hai người họ cứ ngất như vậy cũng không ổn, lỡ có con thú hoang nào đến tha đi thì sao.

Sao tư tưởng của cậu lại bẩn thỉu thế.

Còn đại diện cho ánh trăng, cậu tưởng Béo gia chưa xem phim hoạt hình à, có cần tôi cho cậu một cây gậy phép thuật không.

Ngây Thơ lập tức cười nói: Bàn Tử cậu được đấy, thế mà cũng bắt được trend, kiến thức rộng thật.

Cậu cứ yên tâm xuống nước, vợ bé và bố vợ tương lai của cậu cứ giao cho huynh đệ tôi chăm sóc.

Bàn Tử nghi hoặc hỏi: Ý cậu là gì.

Huynh đệ ở đâu ra.

Ngây Thơ lập tức từ phía sau lôi ra một con rắn lớn cười nói: Đây.

Chẳng phải là nó sao.

Tôi vừa buộc dây thừng nhặt được ở sau gốc cây.

Hành động đột ngột của Ngây Thơ làm mấy người giật nảy mình, Bàn Tử vỗ ngực cũng bừng tỉnh ngộ: Mẹ kiếp, tôi quên mất cái năng lực đặc biệt này của cậu.

Rừng sâu núi thẳm này không thiếu thứ này.

Đúng rồi, còn Ớt Xanh của cậu đâu.

Lần này chúng ta xuống nước là ổn rồi.

Ngây Thơ đắc ý nói: Lần này yên tâm đi, chỉ cần có núi có sông là tôi có tiểu đệ, xem các người còn dám coi thường tôi không.

Nhưng rắn ở đây là loại bình thường, chỉ số thông minh kém xa rắn mào gà, giao tiếp mệt mỏi lắm, cũng chỉ có thể giúp trông người thôi.

Bàn Tử vô cùng ngưỡng mộ: Đừng có được voi đòi tiên, mau làm việc đi.

Không còn nỗi lo về sau, mấy người lần lượt nhảy xuống hồ, trước tiên ở chỗ nước nông thích ứng với nhiệt độ một lúc, sau đó bật đèn pin chống nước bơi về phía sâu dưới đáy hồ.

Vì đây là hồ siphon nên bùn cát dưới đáy nước rất ít, tầm nhìn khá cao.

Khi họ lặn xuống độ sâu 30 40 mét, liền nhìn thấy bên dưới một bóng đen khổng lồ màu chì.

Tiểu ca lập tức ra hiệu, bảo họ tiếp tục bơi về phía trước.

Bơi đến gần mới phát hiện, đó là một tòa nhà gỗ kiểu cổ xưa, bên cạnh còn có vài ngôi nhà ngói đổ nát.

Ngây Thơ nhìn những kiến trúc này có chút kinh ngạc, hắn không ngờ lại nhìn thấy ở đây một trại cổ của dân tộc Dao.

Mấy người bơi vòng quanh bên ngoài trại cổ quan sát, càng xem càng cảm thấy quỷ dị, kiến trúc và quy hoạch của trại này có độ tương đồng rất cao với thôn Ba Nãi nơi họ ở.

Sau đó, mấy người dứt khoát bơi vào trong trại, lần này quả thực có phát hiện.

Trên một số hàng rào tre chưa mục nát có treo một vài thứ.

Tiểu ca bơi qua kéo một cái xuống, không ngờ lại là một cái túi da, sau đó mấy người lại phát hiện súng trường và lều trại.

Họ lại tìm kiếm một lúc lâu bên trong, đáng tiếc không phát hiện thêm thứ gì có giá trị.

Thực ra điều này cũng không khó hiểu, nơi đây mỗi ngày đều xảy ra hiệu ứng siphon, nếu không phải tình cờ có những hàng rào tre chưa mục, có lẽ mấy thứ này cũng không giữ lại được.

Ngây Thơ quyết định vớt mấy thứ này lên trước đã, ra hiệu rồi bắt đầu bơi lên.

Mấy thứ này bị nước ngâm quá lâu đều đã hỏng, cũng may là đồ thời đó dùng vật liệu rất tốt.

Một số túi du lịch bên trong còn được lót một lớp lưới sắt, nhờ vậy mới may mắn treo được trên hàng rào tre, lớp vải bên ngoài cơ bản đều đã mục nát, sờ vào là rơi ra một mảng lớn.

Ngô Đồng từ không gian lấy ra mấy tấm vải chống thấm bọc ba lô lại, mấy người mỗi người kéo một cái theo đường cũ trở về.

Lên đến bờ, mấy người thay lại quần áo trước, sau đó vây quanh đống đồ bắt đầu tìm kho báu.

Bàn Tử vừa lục lọi vừa nói: Đây chắc chắn là trang bị mà Bàn Mã nói đã ném xuống hồ cùng với thi thể sau khi giết người.

Mấy cái thi thể đó có lẽ đều bị thủy triều siphon hút đi hết rồi, mấy thứ này là do treo trên hàng rào tre nên mới giữ lại được.

Ngây Thơ gật đầu đồng tình, lại nghi hoặc nói: Tại sao dưới đáy hồ lại có một cái trại chứ.

Không chỉ có nhà cửa mà còn có cả hàng rào tre, vậy chắc chắn là

đã từng có người ở.

Nhưng có một điểm rất kỳ lạ, cho dù là mưa lớn đột ngột gây ra lũ lụt nhấn chìm ngôi làng, thì cũng nên có một vài truyền thuyết mới đúng.

Dọc đường tôi đã bắt chuyện với A Quý, nhưng ông ấy lại hoàn toàn không nhắc đến, không được, ngày mai chúng ta phải hỏi lại, tôi có trực giác nơi đây chắc chắn có chuyện.

Họ vừa nói chuyện tay cũng không ngừng làm việc, đồ đạc trong ba lô rất nhanh đã được lôi ra hết.

Phần lớn là những thứ đã mục nát thành dạng sợi bông, có thể là quần áo, chăn màn.

Ngây Thơ còn móc ra ba cái lược, hai cái kẹp tóc, một cái huy hiệu.

Bàn Tử thì lôi ra một khung ảnh gỗ và một hộp kem dưỡng da Bách Tước Linh.

Tiểu ca thì lôi ra một hộp trà, hộp trà đó đã rỉ sét rất nghiêm trọng.

Tiểu ca lắc lắc cảm thấy bên trong có vật gì, lấy một cục đá đập hai nhát là vỡ, không ngờ bên trong lại rơi ra một khối sắt màu đen.

Ngô Đồng nhặt khối sắt này lên xem, trên đó còn có một vài hoa văn tinh xảo.

Nó rất giống với khối sắt mà hắn lấy ra từ dưới gầm giường của Buồn cha.

Ngây Thơ nhìn đống đồ rồi phỏng đoán: Đầu tiên có thể khẳng định một điều, chuyện Bàn Mã nói hắn giết người vứt xác chắc chắn là thật.

Hơn nữa, qua cái lược và kẹp tóc này có thể khẳng định, trong đội

khảo cổ có phụ nữ.

Cộng với bức ảnh ở chỗ A Quý, xác suất đội khảo cổ này chính là nhóm người của Trần Văn Cẩm đã lên đến 90%.

Chương 125

Hơn nữa, trọng điểm của họ khi đến đây chính là những khối sắt này, dựa vào hoa văn để phán đoán, đây hẳn là một món đồ sắt khá lớn.

Khối sắt của Tiểu ca và khối sắt của Bàn Mã đều là một phần của nó.

Còn nó là thứ gì thì chúng ta phải tiếp tục đi sâu vào tìm hiểu.

Nhưng chắc chắn sẽ không nhỏ.

Bàn Tử nhíu mày nói: Chúng ta lần này chỉ dò đường thôi thì được, nếu thật sự muốn đi sâu vào khai quật, mấy người chúng ta quá không an toàn.

Theo miêu tả của Bàn Mã, đám đội khảo cổ đó đã ở đây hai ba tháng, vậy thì công trình này chắc chắn không nhỏ.

Một khi đã vào đấu thì không thể đảm bảo thời gian ra ngoài, muốn giấu A Quý họ chắc chắn không được.

Hơn nữa, chúng ta đi lâu không về làng, đám người có ý đồ kia sẽ bắt đầu hành động.

Ngô Đồng trong lòng hồi tưởng lại tình tiết trong nguyên tác, hơn mười ngày nữa sẽ có một trận mưa lớn.

Lúc đó A Quý và Bàn Tử đều bị kẹt trong núi.

Trong làng này không có nhiều người tìm được cái hồ này, ba hắn lúc đó chỉ có thể cầu cứu Bàn Mã, kết quả suýt chút nữa bị Bàn Mã giết chết.

Nhưng hắn vẫn luôn có một vấn đề không hiểu, người đã đưa

Thiết Tam Giác vào cái mỏ đó rốt cuộc là ai.

Hay nói cách khác, chẳng lẽ thật sự là có thế lực siêu nhiên nào đó giở trò.

Mấy người họ đều đã kiểm tra cái mỏ đó, nói là không gian hoàn toàn kín, vậy ba người sống sờ sờ đó rốt cuộc đã vào bằng cách nào.

Kỹ năng đào hố của ba tên Bàn Tử này giỏi thật, không đi trộm mộ đúng là đáng tiếc, lần này hắn nhất định phải tìm hiểu cho rõ.

Bàn Tử và Ngây Thơ vẫn đang nghiêm túc thảo luận, Trương Khởi Linh lại nhìn mấy thứ đó trầm mặc không nói, Ngô Đồng cảm thấy Buồn cha của hắn có thể đã nhớ lại một vài chuyện.

Nếu muốn vào Trương gia cổ lâu cần mật mã của Tứ cô nương sơn, bây giờ họ xông vào chắc chắn không được.

Còn về những thế lực đang giám sát nơi này cũng không cần phải quan tâm, nếu họ có thể vào được thì đã vào từ lâu, không cần phải đợi đến bây giờ.

Cuối cùng, mấy người cũng đạt được nhận thức chung, dù sao cái hồ này cũng ở đây không chạy đi đâu được, họ sẽ cùng Ngô Tà đến Trường Sa tiếp quản địa bàn của Tam thúc trước.

Nhân lúc độ nóng từ việc Tiểu Tam gia châm thiên đăng vẫn chưa hạ xuống, thừa thắng xông lên thu phục hết đám người bên dưới.

Nếu không, thời gian kéo dài, lòng người dễ tan rã, muốn tập hợp lại sẽ khó.

Bàn Tử cũng có chút tư tâm, anh ta muốn đưa Đám Mây đến cửa hàng của mình ở Bắc Kinh xem thử.

Đua nhan sắc thì anh ta chắc chắn không có cửa, nhưng khoe tài lực thì vẫn có thể.

Anh ta thật sự thích Đám Mây, bao nhiêu năm nay cuối cùng cũng có ý định kết hôn, phải nỗ lực thử một phen.

Anh ta không tin, Vương Bàn Tử anh ngoài việc không đẹp trai bằng Tiểu ca ra, còn có điểm nào có thể thua tên câm mất trí nhớ trăm tuổi này chứ.

Lúc này trời đã tờ mờ sáng, Ngô Đồng thu lại khối sắt, mấy người lại ném những thứ khác trở lại hồ.

Ngây Thơ còn xin con trai mấy quả trứng chim cho con rắn kia, coi như là thù lao canh gác của nó.

Chờ mấy người thu dọn xong xuôi, lại dựa vào lều nghỉ ngơi một lúc, trời sáng liền gọi cha con A Quý dậy nói phải về.

A Quý cũng không nghĩ nhiều, mấy người ăn sáng xong liền lên đường trở về, hai ngày sau lại về đến thôn.

Bàn Tử liên lạc với tài xế đã đưa họ đến đây đón người, quay đầu lại nói với Đám Mây sẽ đưa cô đi Bắc Kinh chơi.

Đám Mây thì rất muốn đi, từ nhỏ đến lớn cô chưa từng đi xa nhà.

Hơn nữa còn là đến thủ đô của tổ quốc, cô cũng muốn xem Thiên An Môn, dạo Cố Cung.

Nhưng A Quý lại nhất quyết không đồng ý, thực ra điều này cũng không khó hiểu, có ông bố nào lại yên tâm để con gái đi xa nhà cùng mấy người đàn ông lạ mặt chứ.

Bàn Tử thấy Đám Mây thất vọng liền nghĩ ra một biện pháp trung hòa, dứt khoát đưa cả A Quý đi cùng.

Chiêu khoe giàu này của anh ta có lẽ không có tác dụng với Đám Mây, nhưng đối với A Quý chắc chắn có tác dụng.

Anh ta đem khối tài sản hàng trăm triệu ra khoe, chắc chắn có thể

làm lão già này choáng váng.

Chỉ cần nắm được bố vợ, lúc theo đuổi Đám Mây cũng có người giúp đỡ, phải không.

Ngây Thơ giơ ngón cái với Bàn Tử, tên này trong việc đối nhân xử thế hơn hẳn cả một con phố.

Có lẽ chờ họ từ Bắc Kinh trở về, hai cha con A Quý đều đã bị chinh phục, hắn chỉ việc chờ uống rượu mừng là xong.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Bàn Tử, A Quý nghe nói ông chủ Béo bao ăn bao ở bao du lịch liền đồng ý ngay.

Ông đương nhiên có thể nhìn ra ông chủ Béo có ý với Đám Mây, ông cũng có thể nhìn ra Đám Mây thích cái anh chàng Tiểu ca không nói lời nào kia.

Nhưng với tư cách là một người cha, ông vẫn muốn con gái tìm một người như ông chủ Béo.

Anh chàng Tiểu ca kia tuy đẹp trai nhưng nhìn là biết không hợp để sống chung.

Cuộc sống trên núi quá nghèo quá khổ, nếu Đám Mây có thể gả đến Bắc Kinh, ông tự nhiên đồng ý.

Họ cũng không có gì nhiều để thu dọn, Bàn Tử nói chỉ cần mang theo chứng minh nhân dân là được, đi máy bay cần dùng, còn lại không cần mang gì cả, đến Bắc Kinh sẽ mua đồ mới hết.

Chờ tài xế đến, mọi người liền cùng nhau rời khỏi Ba Nãi, chỉ để lại chị gái của Đám Mây là Vân Vân trông nhà.

Ngô Đồng trước khi lên xe đã liên lạc với Khai Mễ, đặt vé máy bay đi Bắc Kinh lúc 7 giờ tối cho Bàn Tử và cha con A Quý.

Vân Tùng cũng tạm thời cho Bàn Tử mượn, lỡ trên đường có

chuyện gì cũng có thể hỗ trợ nhau.

Ba người còn lại sau khi hội hợp với Khai Mễ sẽ ngồi trực thăng bay thẳng đến Trường Sa tìm Phan Tử.

Trước tiên tìm hiểu tình hình địa bàn với Phan Tử, chờ thuộc hạ từ Thượng Hải và Hàng Châu đến đông đủ là có thể bắt đầu thanh lý môn hộ.

Mượn câu nói nổi tiếng của nhà họ Hoa, trời sắp mưa rồi, là thời tiết của máu đổ.

Phan Tử có vẻ vô cùng mừng rỡ khi Cậu Ba Nhỏ tới, đặc biệt là khi nghe nói cậu muốn tiếp quản địa bàn của Tam gia, cả người hắn đều hưng phấn hẳn lên.

Mấy tháng nay, để ổn định các cửa hàng của Tam gia, có thể nói hắn đã dốc hết tâm sức, sụt mất hơn chục cân thịt.

Hắn vốn là một tên lính quèn, bảo hắn đi chém người thì được, chứ mấy việc động não này hắn thật sự không kham nổi.

Cho dù hắn đã cố gắng hết sức, sản nghiệp của Tam gia vẫn không ngừng thu hẹp lại, tám mươi triệu Cậu Ba Nhỏ đưa cũng đã lấp vào hơn một nửa.

Đây còn là may mà cái khí thế thắp đèn trời của Cậu Ba Nhỏ đã dọa đám cỏ đầu tường kia sợ mất mật, nếu không số tiền còn lại cũng chẳng giữ được.

Ngô Tà nhìn mái tóc bạc của Phan Tử mà thấy có chút chua xót, người anh lớn này trông già hơn rất nhiều so với lúc ở Xà Chiểu.

Bắt hắn đối phó với đám cáo già như Vương Bát Khâu đúng là làm khó hắn rồi.

Ngô Tà cũng từng gọi điện cho Phan Tử, bảo hắn đừng quản sản

nghiệp của chú Ba nữa.

Theo chú Ba bận rộn hơn nửa đời người, cũng nên sống những ngày yên ổn hưởng phúc rồi.

Giữ mấy chục triệu gia sản, cưới vợ sinh con không thơm sao.

Tiếc là Phan Tử quá cố chấp, hắn không nghe lọt tai bất cứ ai nói nửa lời không tốt về Tam gia.

Đồ đạc trong cửa hàng đều bị đám người bàn Mã tham ô, đám chuột đất bên dưới lại đến đòi nợ, hắn cũng chỉ có thể lấy tiền của mình ra lấp vào.

Cũng may lúc trước Cậu Ba Nhỏ đã cho hắn tám mươi triệu, nếu không hắn đã sớm không trụ nổi.

Hắn cũng đã tính toán xong, dù sao tiền này là Cậu Ba Nhỏ đưa, lấp vào lỗ hổng cho Tam gia cũng là điều nên làm, đợi số tiền này lấp xong thì hắn cũng hết hy vọng.

Không ngờ lúc này Cậu Ba Nhỏ lại chịu tiếp quản sản nghiệp của Tam gia, đây thật đúng là niềm vui ngoài ý muốn.

Chỉ cần Cậu Ba Nhỏ đứng ra, xem bọn họ còn ai dám nói Tam gia không phải nữa.

Chương 126

Ngô Đồng nhìn Phan Tử như vậy mà có chút cảm khái, lần này hắn tuyệt đối sẽ không để Phan Tử đến Trương gia cổ lâu.

Cho dù Phan Tử không muốn sống cuộc sống bình thường, vẫn muốn chờ Tam gia của hắn đông sơn tái khởi, vậy thì cứ ở cửa hàng tại Trường Sa mà chờ.

Bọn họ bây giờ lại không phải không có người để dùng, không cần thiết phải để Phan Tử đi mạo hiểm nữa.

Bữa tối mấy người ăn ngay tại nhà hàng của khách sạn, Ngô Tà và Phan Tử uống mấy vại bia.

Phan Tử nhắc tới đám chó lật mặt vô tình ở Trường Sa liền không ngừng chửi đổng.

Ngô Đồng vừa thấy thế vội kéo Trương Khởi Linh sang phòng ngủ khác.

Cũng không biết gã Buồn này có logic gì, chuyện trộm mộ chém người y đều vô cảm, nhưng lại luôn cảm thấy nói tục sẽ dạy hư Ngô Đồng.

Thật không biết cái lý luận kỳ quặc này của y hình thành như thế nào.

Phan Tử và Ngô Tà tối hôm đó đã nói chuyện rất nhiều, đem tất cả những thông tin hắn biết nói ra hết một lượt.

Hắn còn nhắn tin cho tất cả mọi người dưới trướng Tam gia, bảo họ hai giờ chiều đến quán trà tập hợp, Cậu Ba Nhỏ muốn kiểm kê sổ sách.

Trong đám người đó, có kẻ đã đầu quân cho nhà khác, có kẻ tham

ô không ít đồ của Tam gia, cũng không biết có bao nhiêu người sẽ đến.

Ăn sáng xong, mấy người bắt đầu bàn bạc về quy trình kiểm kê sổ sách sắp tới.

Khai Mễ quả thật là một thuộc hạ vô cùng tài năng.

Tối qua sau khi Ngô Đồng đi ngủ, hắn vẫn luôn ở bên cạnh Ngô Tà.

Qua cuộc trò chuyện của hai gã say rượu và sự kiên nhẫn hỏi han của mình, hắn đã nhanh chóng soạn ra một kế hoạch chi tiết.

Thậm chí còn làm thành một file PPT về phân bố thế lực ở Trường Sa, tài liệu nhân sự của bàn Lạt Ma, sản lượng hàng hóa mấy năm qua của bàn Mã.

Ngô Tà và Phan Tử bây giờ đang ngồi trong phòng họp nhỏ của khách sạn, nhìn Khai Mễ chỉ vào số liệu phân tích trên màn hình lớn mà giảng giải, quả thực đều ngây người ra.

Cảnh tượng này nếu là một cuộc họp công ty thì không có gì không ổn, nhưng thứ bọn họ đang thảo luận lại hoàn toàn không ăn nhập gì với cái màn hình lớn này.

Dùng biểu đồ quy hoạch tổng thể để phân tích bàn Mã và bàn Lạt Ma, cảnh này đúng là khó đỡ thật.

Khai Mễ vừa giảng giải vừa không ngừng hỏi ý kiến Phan Tử để sửa chữa, cuối cùng lại in ra một bản hoàn chỉnh Quy trình thanh trừng địa bàn Trường Sa.

Ngô Tà cầm mấy tờ giấy A4 này mà không biết nên làm ra vẻ mặt gì.

Từ trình tự kiểm toán đến mức độ trừng phạt, mọi thứ đều đầy đủ, ngay cả độ khó trong việc thu phục những người phụ trách các địa

bàn cũng được đánh giá và dự đoán.

Mẹ nó còn có cả phương án A và B nữa chứ.

Khai Mễ đẩy gọng kính nói với Ngô Tà: Tiên sinh xin yên tâm, nếu thông tin Phan tiên sinh cung cấp không có vấn đề gì, thì hành động thu hồi quyền lực lần này của ngài sẽ vô cùng thuận lợi.

Chỉ cần ngài hành động theo kế hoạch trên phương án, thu phục những người đó không khó khăn.

Ngô Tà nhìn từng dòng trên giấy, chặt tay, bẻ chân, treo cổ, trong lòng thấy ghê tởm.

Cậu có chút không chắc chắn hỏi: Nhất định phải làm vậy sao.

Nếu bọn họ chịu thua thì có thể không giết người được không.

Khai Mễ vẻ mặt kiên định nói: Phương pháp xử lý và mức độ hình phạt đối với những người này đều đã được tính toán tinh vi.

Vừa có thể tạo ra tác dụng răn đe, lại không gây ra phản kháng quy mô lớn, còn có thể thu hồi nợ nần và ổn định lòng người ở mức độ cao nhất.

Bằng cấp thứ hai của tại hạ là thạc sĩ tâm lý học tội phạm, ngài có thể nghi ngờ nhân phẩm của tôi, nhưng xin đừng nghi ngờ năng lực chuyên môn của tôi.

Hiệu quả răn đe sinh ra từ việc chém chết một người bằng một nhát dao và việc lăng trì ba nghìn nhát là hoàn toàn khác nhau.

Giống như lần ở Bắc Kinh, phương thức xử lý của Boss là vô cùng hoàn hảo.

Mặc dù một nhát dao chặt đứt tay Lưu Ly Tôn sẽ gây thương tật nghiêm trọng hơn, nhưng hiệu quả mang lại lại kém xa so với việc bẻ gãy từng ngón tay một.

Thời đại đang tiến bộ, xã hội đang phát triển, chúng ta nên học cách xã hội đen một cách khoa học, số hóa việc chém người, tối đa hóa lợi ích của việc chém người.

Ngô Tà: Xã hội đen khoa học cái con khỉ.

Phan Tử: Người làm văn phòng chém người mà cũng cầu kỳ vậy sao.

Ngô Đồng: Lúc trước mình chỉ thấy bẻ ngón tay thú vị thôi, thật sự không phức tạp như cậu nghĩ đâu.

Nhưng nhìn ánh mắt sùng bái của Khai Mễ, Ngô Đồng không nỡ nói ra sự thật.

Gã này từ lúc được hắn cứu ra khỏi chợ đen đã nhìn hắn qua một lăng kính rất dày, thật ra hắn không thần thánh như vậy đâu.

Ít nhất là cái chuyện dùng tâm lý học để đánh giá trước khi chém người, dùng quy hoạch tổng thể để tính xác suất này hắn không thể nào làm được.

Bản báo cáo phân tích số liệu nghiêm ngặt này của Khai Mễ nhận được sự tán thưởng nhất trí của mọi người.

Ngay cả Trương Khởi Linh cũng cầm lấy bản nhiệm vụ của mình đọc kỹ, lần này vai diễn của y không phải là vệ sĩ bình thường.

Y là chiến lợi phẩm Ngô Tà đoạt được sau khi giết chết Trần Bì A Tứ, là cao thủ trộm mộ được Cậu Ba Nhỏ thu phục sau khi chủ cũ bị giết.

Nhiệm vụ là, sau khi Ngô Tà nói xử trí, dùng Phát Khâu chỉ khóa cổ họng lão Lục mặt cá khô, từ từ siết chết trong vòng ba đến năm phút, thiết kế thật tỉ mỉ.

Những người khác cũng đang nghiêm túc nghiên cứu kịch bản của

mình, nhân thủ được điều động từ Hàng Châu và Thượng Hải cũng lần lượt đến nơi.

Ngô Tà nhìn hai người tự giới thiệu là kế toán viên được cấp chứng chỉ mà không khỏi giật giật khóe miệng.

Phan Tử cũng bất đắc dĩ nói: Cái này thật sự không cần thiết đâu.

Mấy cuốn sổ đó không cần tra quá kỹ, có vấn đề liếc mắt là nhìn ra ngay.

Hơn nữa sổ sách đều viết bằng tiếng lóng, họ không hiểu tiếng lóng thì cũng chẳng tính toán rõ được.

Biểu cảm ngơ ngác xấu hổ của Khai Mễ thật sự thú vị, Ngô Đồng dựa vào lòng Trương Khởi Linh cười đến chảy cả nước mắt.

Ngô Tà cũng cười vỗ vai Khai Mễ: Tôi biết xuất phát điểm của cậu là tốt, nhưng lần sau đừng xuất phát nữa.

Dân trong nghề chúng tôi tốt nghiệp cấp hai đã được coi là có học, trình độ trung bình là dưới lớp ba, mấy cuốn sổ đó thật sự không cần kế toán viên đâu.

Khai Mễ xấu hổ đẩy gọng kính, chết tiệt, lần này mất mặt quá.

Tiết mục nhỏ này làm không khí nhẹ nhõm đi không ít, mấy người lại xem tài liệu một lúc, Khai Mễ giới thiệu nhiệm vụ cho đám thuộc hạ mới đến.

Thực ra chiều nay họ chỉ đóng vai trò đội danh dự và dọn rác, thật sự động thủ không cần đến họ.

Việc họ cần làm đều là vào buổi tối, cũng không có gì phức tạp, chỉ cần biết hai điểm là đủ.

Một, giết ở đâu.

Hai, giết bao nhiêu.

Sau khi ăn trưa xong, Ngô Tà lại tự làm công tác tư tưởng cho mình một phen.

Đợi mọi người thu dọn xong xuôi liền bắt đầu lên đường đến quán trà kiểm toán.

Cậu Ba Nhỏ bày ra một dàn trận vô cùng hoành tráng, tám chiếc Mercedes màu đen mở đường, hai mươi vệ sĩ cao to hộ tống.

Mọi người bên ngoài quán trà thấy cảnh này còn có chút không hiểu chuyện gì đang xảy ra, mãi đến khi thấy Ngô Tà dắt con trai từ chiếc siêu xe ở giữa bước xuống mới bừng tỉnh ngộ.

Hóa ra lời đồn ở Bắc Kinh đều là thật, đứa cháu trai này của Tam gia bọn họ thật sự đã khác xưa rồi.

Màn phô trương này của Cậu Ba Nhỏ chỗ nào cũng toát lên vẻ ngông cuồng, xem ra, lần này Trường Sa sắp thay đổi rồi.

Những người đó nhìn Ngô Tà đi tới liền tự động rẽ sang hai bên, đều bất giác cúi đầu gọi một tiếng Cậu Ba Nhỏ.

Ngô Tà hoàn toàn không nhìn bất cứ ai, ngẩng cao đầu bước vào quán trà.

Từ khoảnh khắc bước ra khỏi cửa xe, cậu đã không còn là một công tử bột ăn chơi lêu lổng nữa.

Cậu là người nắm quyền địa bàn của nhà họ Ngô, là đại ca của giới trộm mộ Trường Sa, cậu là Tam gia mới nhậm chức trên giang hồ.

Những người bên ngoài sau này đều phải dựa vào cậu để kiếm cơm, một quyết định của cậu có thể liên quan đến tính mạng của mấy người, thậm chí là mười mấy người.

Chương 127

Mãi đến lúc này Ngô Tà mới hiểu, cái gì gọi là muốn đội vương miện, ắt phải chịu được sức nặng của nó.

Hôm nay cậu tuyệt đối không thể lùi bước, lão Lục và Vương Bát Khâu phải chết, cậu không thể mềm lòng, không thể sợ hãi, cậu muốn dùng dao sắc chặt đay rối, thanh trừng địa bàn cho sạch sẽ.

Quán trà này Ngô Tà trước đây đã từng đến, nhưng lần này lên lầu tâm cảnh lại hoàn toàn khác.

Lầu hai của quán trà là một hành lang, hai bên đều là phòng, nhưng không giống với Tân Nguyệt Phạn Điếm, cách trang trí bên trong gần như giống nhau, rất nhiều đều dùng tre làm vách ngăn.

Nơi đây cũng là sản nghiệp của chú Ba, ngày thường không tiếp khách lạ, đến đây đều là tiểu nhị trong địa bàn, căn phòng trong cùng kia chính là nơi chú Ba thường ngày kiểm toán.

Căn phòng này rất lớn, chính giữa sát tường là một chiếc bàn gỗ đỏ và một chiếc ghế bành.

Đây là vị trí thường ngày của chú Ba, từ nay về sau sẽ là của cậu.

Hai bên phòng mỗi bên có bốn chiếc ghế, đây là chuẩn bị cho quản sự của những địa bàn lớn nhất dưới trướng chú Ba.

Quản sự bàn Mã ngồi bên trái, quản sự bàn Lạt Ma ngồi bên phải.

Những người đứng đầu các địa bàn nhỏ khác chỉ có thể đứng, trước mặt chú Ba không phải ai cũng có thể ngồi.

Trước đây, hai bên hành lang ngoài cửa đều là tiểu nhị đứng chờ lệnh, nhưng bây giờ đám tiểu nhị ở đây không nghe lời Ngô Tà, nên vị trí này hôm nay do vệ sĩ của Ngô Đồng chiếm giữ.

Ngô Tà ngồi xuống ghế, ổn định lại tâm thần, điều chỉnh tốt tâm thái rồi gật đầu với Phan Tử.

Phan Tử quen làm việc này, hướng ra cửa hô một tiếng: Các vị, Cậu Ba Nhỏ mời, giao đồ.

Giọng nói vừa dứt, lập tức có người từ bên ngoài đi vào, cao thấp béo gầy, nam nữ già trẻ đều có.

Ngô Đồng nhìn lão Lục kia mà có chút buồn cười, tài viết lách của Nam Phái Tam Thúc thật không tồi, dùng cá khô để hình dung hắn quả là quá chuẩn xác.

Ngô Tà nhìn những người bước vào, trong lòng đối chiếu đặc điểm từng người mà Phan Tử đã nói với bản thân họ.

Quả thật đừng nói, Phan Tử tuy thô kệch, nhưng nắm bắt đặc điểm nhân vật lại rất chính xác.

Cũng do những người này lớn lên mỗi người một vẻ, cơ bản đều có thể đối ứng với tên.

Bàn Lạt Ma phụ trách xuống mộ, toàn là một đám liều mạng, những kẻ tàn nhẫn liếm máu trên lưỡi đao.

Bốn vị đường chủ đang ngồi đều là những người bạn già đã theo chú Ba rất lâu, quan hệ với chú Ba có thể nói là vô cùng mập mờ.

Một mặt là muốn trông cậy vào chú Ba giả cung cấp thông tin cổ mộ, nếu không một đám chuột chũi như họ dù có bản lĩnh cũng không có đất dụng võ.

Mặt khác lại luôn muốn chiếm hời của chú Ba, rốt cuộc đồ lấy được dưới đất phải giao tám phần cho chú Ba, một khoản tài sản lớn như vậy đặt vào ai cũng phải đau lòng.

Trong bốn đại bàn Lạt Ma này, lão Thường là người ít vấn đề

nhất, cho dù chú Ba đã biến mất một thời gian dài như vậy, sổ sách của ông ta vẫn luôn khớp.

Lát nữa phải cho chút lợi lộc thích đáng, để người ta biết trung thành với nhà họ Ngô sẽ không thiệt.

Hàn Lão Thất và Lưu Hồng đều là kẻ bắt cá hai tay.

Sau khi chú Ba thất thế đã làm việc cho bên Trần Bì A Tứ mấy lần.

Sau khi Trần Bì biến mất lại cấu kết với nhà họ Lý và nhà họ Hoắc.

Sổ sách của hai người họ không được sạch sẽ như vậy, ít nhất đã nuốt hơn một nửa số đồ.

Nói đến việc làm cho nhà khác thì cũng là lẽ thường tình, dù sao họ cũng dựa vào nghề này để kiếm cơm, chú Ba không có mối thì họ cũng không thể ngồi không.

Chỉ cần bù đủ sổ sách, sau này vẫn muốn theo nhà họ Ngô làm việc, Ngô Tà cũng sẽ không đuổi tận giết tuyệt.

Chẳng qua sẽ lạnh nhạt với họ một thời gian, mộ tốt ngon ăn tự nhiên sẽ ưu tiên cho bên lão Thường trước.

Muốn trang bị, muốn lợi lộc cũng có thể cắt thì cắt, có thể kéo thì kéo, cỏ đầu tường mà, bị gió quật vài cái cũng đáng.

Đợi sau này biểu hiện tốt rồi từ từ nâng họ trở lại.

Người cuối cùng là Trình Khoách thì không thể giữ lại, tuy hắn cũng đầu quân cho nhà họ Hoắc, nhưng tác phong của hắn quyết liệt hơn Lưu Hồng bọn họ nhiều.

Không chỉ ngấm ngầm chiếm đoạt toàn bộ hàng hóa của chú Ba, còn trực tiếp bẻ gãy hai tay chân chú Ba phái đi.

Chú Ba trước khi đi Tháp Mộc Đà đã muốn xử lý hắn, nhưng tên nhóc đó không biết làm sao nghe được tiếng gió đã trốn đi mất.

Chú Ba không có thời gian đôi co với hắn, chỉ có thể dẫn đội xuất phát trước.

Thành ra lại để tên này nhặt được một mạng chó, không ngờ hắn thật sự dám đến giao sổ sách.

Khai Mễ cũng đã dự đoán hai khả năng cho tên này, đến thì giết thẳng, không đến thì tối đi đào người, lần này hắn cũng coi như tự mình bớt việc.

Sổ sách của bàn Lạt Ma cơ bản là giao một lần một, chỉ có hai lần cuối cùng trước khi chú Ba mất tích là chưa kịp đối chiếu rõ ràng.

Kẻ nuốt tiền nhiều nhất chính là bàn Mã.

Bàn Mã phụ trách tiêu thụ, đồ lấy từ chỗ chú Ba không thể nào bán đi ngay lập tức, lâu dần tích lại thành nhiều.

Bọn họ bán đồ không giao tiền, mà sản nghiệp của chú Ba lại cần vốn lưu động để vận hành, cho nên Phan Tử mới phải moi hơn nửa số tiền tiết kiệm ra lấp lỗ hổng.

Ngô Tà nhìn ba vị đường chủ của bàn Mã mà không khỏi thấy buồn cười, cũng không biết chú Ba nghĩ thế nào.

Cô gái được cho là nhân tình của ông thì không nói, cậu không có hứng thú bàn luận về đời tư của ông già.

Ba người còn lại, một người là huynh đệ thân tín của Vương Bát Khâu, một người là tình nhân của Vương Bát Khâu.

Dùng người sai lầm rõ ràng như vậy thật không giống lỗi mà chú Ba cậu sẽ phạm, điểm này thật khiến người ta khó hiểu.

Vương Bát Khâu không ngoài dự đoán đã không đến, lần này đến

chỉ có lão Lục và Hồng tỷ.

Tên kia quả không hổ danh Vương Bát, co cổ lại cũng nhanh thật.

Những người này sau khi ngồi xuống, đều chắp tay với Ngô Tà gọi một tiếng Cậu Ba Nhỏ.

Chỉ có lão Lục kia nghiêng người dựa vào ghế hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói với Ngô Tà: Cậu Ba Nhỏ ngồi vị trí đó không thích hợp lắm nhỉ.

Tuy nói cậu là cháu trai Tam gia, nhưng cũng không phải là con trai đúng không.

Tam gia bây giờ sống không thấy người, chết không thấy xác, cũng chưa để lại lời nào cho đám huynh đệ chúng tôi.

Ngô Tà cậu có tư cách gì ngồi ở vị trí chủ tọa bắt chúng tôi giao đồ.

Vắt mũi chưa sạch, dựa vào cái gì.

Phan Tử vừa nghe lời này của lão Lục lập tức mắng: Tên pê đê chết tiệt, mày chán sống rồi phải không.

Đây là địa bàn nhà họ Ngô, Cậu Ba Nhỏ là cháu đích tôn của nhà họ Ngô, cậu ấy tiếp quản sản nghiệp của Tam gia là danh chính ngôn thuận.

Lão Lục kia cũng không chịu thua kém mà gào lên: Mẹ nó mày đừng có dọa tao, Lục gia đây không phải bị dọa mà lớn lên đâu.

Còn nói mày Phan Tử trung thành với Tam gia nhất.

Tao khinh, nhân lúc Tam gia không có mặt lại giúp chi cả cướp sản nghiệp của chi ba, đợi Tam gia trở về sẽ làm thịt mày đầu tiên.

Ngô Đồng nhìn bộ dạng lời lẽ chính nghĩa của lão Lục mà không khỏi buồn cười.

Ai không biết còn tưởng hắn là người trung thành tuyệt đối với chú Ba đấy.

Xem cách dùng từ kìa, nào là chi cả, chi hai, tên này ngày thường chắc không thiếu xem phim cung đấu đâu.

Đặc biệt là cái giọng điệu ẻo lả và diễn xuất âm dương quái khí này, biến khung cảnh Tụ Nghĩa Sảnh trong Thủy Hử thành cái mùi vị của Hồng Lâu Mộng.

Tên này cũng thú vị thật, nếu không phải Khai Mễ đã điểm danh nói phải giết, Ngô Đồng còn muốn nhốt hắn vào lồng sắt nuôi chơi.

Lão Lục này nói chuyện thú vị hơn con rắn mào gà nhiều.

Lão Thường thấy gã mặt cá khô gây khó dễ cho Ngô Tà liền nhíu mày, hừ một tiếng phản bác: Lão Lục, ngươi đừng có mà biết rõ lại còn giả ngu.

Từ lúc Tam gia bảo chúng tôi gọi danh xưng Cậu Ba Nhỏ, chính là đã có ý định truyền vị cho cậu ấy.

Chuyện này trên giang hồ đều là ngầm hiểu không nói ra, Tam gia không ở đây, Cậu Ba Nhỏ làm chủ là danh chính ngôn thuận.

Đừng nhìn lão Lục dám trở mặt với Ngô Tà, cãi tay đôi với Phan Tử, nhưng hắn đối với lão Thường vẫn có chút kiêng dè.

Chương 128

Người của bàn Lạt Ma đều là những kẻ cứng rắn liếm máu trên lưỡi đao, đừng nhìn lão Thường này có vẻ trung hậu thật thà, dưới tay cũng không ít mạng người.

Người của bàn Lạt Ma tự nhiên có người của bàn Lạt Ma đối phó, sau khi lão Lục không lên tiếng, Trình Khoách lại nhảy ra.

Đừng nhìn tên này vừa lùn vừa đen, biệt danh là Quả Cân, nhưng hắn lại có một cô con gái rất xinh đẹp.

Hắn cũng là kẻ biết luồn cúi, dựa vào nhan sắc của con gái mình mà bắt được một người anh họ của Hoắc Tú Tú, sớm đã đầu quân cho nhà họ Hoắc từ hơn một năm trước.

Trong bốn đại bàn Lạt Ma, tay hắn cũng là không sạch sẽ nhất.

Lần này nếu để Ngô Tà thành công, người đầu tiên bị thanh trừng chính là hắn.

Cho nên lúc này thấy lão Thường bênh vực Ngô Tà, hắn làm sao còn ngồi yên được.

Quả Cân không phản bác về vấn đề chính danh hay không chính danh của Ngô Tà, người sáng suốt vừa nhìn hai danh xưng Tam gia và Cậu Ba Nhỏ liền biết người ta danh chính ngôn thuận, cãi cọ cái này nữa thì vô vị.

Điều mọi người quan tâm không phải ai chính danh ai không chính danh, trọng điểm là ai có thể kiếm tiền cho họ.

Quả Cân đối với Ngô Tà thái độ còn xem như khách khí, nhưng lời nói lại chỗ nào cũng là cạm bẫy: Cậu Ba Nhỏ, ngài tiếp nhận vị trí của Tam gia là danh chính ngôn thuận, lão Trình ta không có gì để nói.

Nhưng mà nếu vị trí này ngài đã tiếp nhận, vậy thì sổ sách của Tam gia có phải cũng nên do ngài giải quyết không.

Chúng tôi đều nghe nói, ngài ở Tân Nguyệt Phạn Điếm vì mua một món đồ chơi mà thắp đèn trời hơn hai trăm triệu.

Nếu ngài không phải là người thiếu tiền, vậy cũng không thể để các huynh đệ uống gió Tây Bắc chứ.

Hai ngôi mộ Tam gia cho chúng tôi đều là đại hung đấu, một xu cũng không kiếm được mà còn chết mất mười mấy huynh đệ của tôi.

Kết quả Tam gia lại mất tích không tìm thấy người, lão Trình tôi đây phải đập nồi bán sắt đem hết gia sản vào, thế mà vẫn còn mấy nhà góa phụ con côi chưa lo xong.

Dưới tay tôi có hơn một trăm huynh đệ đều đang trông vào, ngài không thể làm chúng tôi lạnh lòng.

Tôi cũng không đòi nhiều, ngài cho hai mươi triệu là được, không đủ thì lão Trình tôi tự mình bù vào.

Hắn vừa nói xong, xung quanh liền có một trận xôn xao, Hàn Lão Thất và Lưu Hồng cũng gật đầu phụ họa.

Nếu chiêu này của Quả Cân thành công, bọn họ cũng có thể đòi Cậu Ba Nhỏ một khoản tiền.

Đều là huynh đệ, không thể nào bên trọng bên khinh được.

Ngô Tà thấy bộ dạng đổi trắng thay đen của hắn mà tức đến bật cười: Lời này nói ra thật hợp tình hợp lý, nếu không phải biết ngươi đã đầu quân cho nhà họ Hoắc thì ta cũng tin rồi.

Nuốt đồ của nhà họ Ngô, bẻ gãy tay chân của chú Ba ta.

Bây giờ lại có mặt mũi đòi ta bồi thường.

Sao thế.

Hoắc tam thiếu gia không chỉ ngủ làm lớn bụng con gái ngươi, mà còn làm lớn cả lá gan của ngươi nữa à.

Thật sự coi Ngô Tà ta là quả hồng mềm.

Nếu đã nghe nói ta tiêu hai trăm triệu thắp đèn trời, vậy không nghe nói kết cục của Lưu Ly Tôn là gì sao.

Mọi người nghe lời này đều bất giác liếc nhìn Ngô Đồng, cậu nhóc có đôi mắt tròn xoe, trắng trẻo đáng yêu, đứng bên cạnh Ngô Tà trông vô cùng ngoan ngoãn.

Lời đồn thì họ cũng có nghe, nhưng đa số đều không tin lắm.

Bọn họ cảm thấy chắc chắn là do người ta nói quá lên, một đứa nhóc mềm oặt như vậy làm sao có bản lĩnh đó, chẳng lẽ thành yêu quái rồi.

Lão Lục vừa mới im lặng được một lúc dường như đã bắt được thóp, giọng the thé cười nhạo nói: Con gái nhà người ta cặp kè với ai thì liên quan quái gì đến mày.

Thằng nhóc con của mày là một đứa con hoang không mẹ, còn có tâm tư đi quản chuyện bao đồng của người khác à.

Ngô Tà nghe hắn nói về con trai mình liền lập tức nổi giận, vốn định xử lý Quả Cân trước rồi mới đến lượt hắn, không ngờ hắn lại vội vàng đi tìm chết.

Ngô Tà lạnh lùng nói: Chỗ của ta không thiếu thái giám đâu, nếu miệng đã thối như vậy thì không cần giữ lại nữa, xử trí.

Tiểu ca nghe hắn nói đến Đồng Đồng thì đã nắm chặt tay, nếu không phải vì kế hoạch của Ngô Tà thì y đã sớm xông lên.

Lúc này nghe được hai chữ xử trí liền lập tức lao qua, Phát Khâu chỉ đưa ra cắm vào yết hầu của lão Lục.

Ngay sau đó các ngón tay còn lại bóp lấy cổ từ từ siết chặt, gã mặt cá khô đỏ bừng mặt, mắt trợn trừng không phát ra được một tiếng nào.

Người xung quanh kinh hãi nhìn cảnh này, không dám thở mạnh.

Bỗng nhiên cổ tay Tiểu ca xoay một cái, chỉ nghe một tiếng rắc, cổ của lão Lục gãy lìa, đầu quay ngược 180 độ về phía sau.

Tiểu ca rút hai ngón tay dài bằng nhau ra, lấy khăn tay thong thả lau vết máu trên đó.

Thi thể của lão Lục bịch một tiếng ngã xuống đất, dọa người xung quanh một trận kinh hô.

Tình nhân của Vương Bát Khâu còn hét lên thất thanh.

Ngô Tà nhân lúc mọi người hoảng loạn liền lén véo đùi mình một cái, cậu cũng sợ lắm.

Cậu Ba Nhỏ nương theo cơn đau trên đùi miễn cưỡng ổn định lại tâm thần, vớ lấy một chén trà ném xuống đất.

Choang một tiếng giòn giã.

Người xung quanh lập tức im bặt, cả căn phòng rộng lớn lặng ngắt như tờ.

Ngô Tà nhìn bọn họ lạnh lùng nói: Ta là người tính tình rất tốt, nhưng không phải là ta không biết nổi nóng.

Đừng coi sự nhẫn nại của ta là vốn liếng để các ngươi trơ tráo.

Các ngươi đều là người cũ đã theo chú Ba ta nhiều năm, Ngô Tà ta cũng không muốn làm mọi chuyện đến mức tuyệt tình.

Chú Ba không có ở đây, lòng người các ngươi dao động ta có thể hiểu.

Nhưng nếu cái sạp này ta đã tiếp nhận, thì những tâm tư nhỏ nhen đó mau chóng thu lại cho ta.

Hôm nay sổ sách này ta cũng không cần xem, làm thành cái dạng gì trong lòng các ngươi tự biết.

Ta chỉ cho các ngươi ba ngày thời gian, ba ngày sau vẫn là giờ này đến đây giao đồ, nếu còn có một chút không khớp, lão Lục chính là kết cục của các ngươi.

Nhưng mà Quả Cân ngươi thì không cần đâu, món đồ ngươi thiếu, tối nay ta sẽ tự mình đến lấy.

Về nhà tắm rửa sạch sẽ cổ mà chờ đi.

Trình Khoách bây giờ không có tâm tư phản bác Ngô Tà, hắn nhìn chằm chằm hai ngón tay của Trương Khởi Linh mà mồ hôi lạnh túa ra.

Hắn nhớ ra rồi, người này là Trương câm, trước đây từng đi làm thuê cùng Tứ A Công.

Ngô Tà thấy hắn nhìn chằm chằm ngón tay của Tiểu ca liền cười: Quên giới thiệu với các ngươi, danh hiệu của y chắc các ngươi cũng từng nghe qua.

Dân giang hồ đều gọi y là Trương câm, ta đoạt được từ chỗ Trần Bì A Tứ đấy, tốn không ít công sức của ta đâu.

Hàn Lão Thất nghe đến tên Trần Bì A Tứ trong lòng liền run lên, hắn sau khi Ngô Tam Tỉnh mất tích đã đầu quân cho Tứ A Công.

Sau đó Tứ A Công cũng mất tích, nghe nói là có liên quan đến Cậu Ba Nhỏ này, lẽ nào Lưu Hoành cũng từng đi theo bên Trần Bì A Tứ xuống mộ hai lần, Tam gia mất tích, họ không có việc làm, các huynh đệ cũng phải ăn cơm chứ.

Lúc này nghe Ngô Tà nhắc đến Trần Bì liền hỏi một câu: Cậu Ba Nhỏ, Trương câm này là ái tướng tâm phúc của Tứ A Công, ngài đưa đến địa bàn nhà họ Ngô có thích hợp không.

Lỡ như Tứ A Công truy cứu thì Ngô Tà thản nhiên cười nói: Tứ A Công của các ngươi không về được đâu, không chỉ có ông ta, Lãng Phong, Diệp Thành, Hòa thượng Hoa, bọn họ đều không về được nữa rồi.

Tiểu ca lau xong ngón tay, ném chiếc khăn tay dính máu lên thi thể lão Lục, lại mặt không biểu cảm đứng bên cạnh Ngô Tà.

Mọi người nhìn vị sát thần này đều bất giác nuốt nước bọt, tin lời Ngô Tà đến tám phần.

Mặc dù nhiều người trong số họ không quen biết Trương câm, nhưng hai ngón tay dài bằng nhau kia thì họ đều đã nghe qua.

Hơn nữa tay không bẻ gãy cổ một người, đây không phải là chuyện ai cũng làm được.

Thêm vào đó, mấy cái tên Ngô Tà nói đều là người đắc lực của Tứ A Công, và cũng thật sự đã mất tích cùng Tứ A Công.

Xem ra Cậu Ba Nhỏ này trước đây là giả heo ăn thịt hổ, không ngờ ra tay còn tàn nhẫn hơn cả Tam gia.

Những người có sổ sách không sạch sẽ tự nhiên trong lòng thấp thỏm, những người không có quỷ trong lòng thì tâm tư bắt đầu hoạt động.

Một tiểu đầu mục dưới trướng lão Thường lấy hết can đảm hỏi: Cậu Ba Nhỏ, vậy Tứ A Công không còn nữa, địa bàn của ông ta Ngô Tà thản nhiên cười nói: Ông ta đã không còn thì giữ mấy cái địa bàn đó có ích gì.

Tự nhiên là ai đánh chiếm được thì thuộc về người đó.

Chương 129

Các ngươi cũng không cần vội, bất kể là bàn Mã hay bàn Lạt Ma, trước tiên hãy lo cho sổ sách của mình rõ ràng đi đã.

Nếu mà lo không rõ ràng, rất nhanh sẽ lại có thêm nhiều nơi vô chủ đấy.

Hồng tỷ, chị nói có đúng không.

A Hồng từ lúc lão Lục bị siết cổ chết đã luôn hồn bay phách lạc.

Lúc này nghe Ngô Tà hỏi đến mình, sợ đến mức lập tức đứng dậy, toàn thân run rẩy trả lời: Đúng, đúng, không không, Cậu Ba Nhỏ tha mạng.

A Hồng cuối cùng không chịu nổi, rầm một tiếng quỳ xuống đất khóc lóc nói: Cậu Ba Nhỏ, tôi biết sai rồi.

Tôi bị Vương Bát Khâu và lão Lục lừa gạt, lát nữa tôi nhất định sẽ bù sổ sách gấp đôi, ngài tha cho tôi lần này đi.

Những người khác nghe vậy cũng lập tức đứng lên biểu thị lòng trung thành, khoan nói đến việc số người họ mang theo không đánh lại Trương câm, hôm nay nếu không chịu thua e rằng đến cửa cũng không ra được.

Chỉ riêng vì những địa bàn của Trần Bì A Tứ, họ cũng phải coi Cậu Ba Nhỏ như tổ tông mà cung phụng.

Khó trách vị tiểu tổ tông này dám thắp đèn trời ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, xem ra đây là một nhân vật tàn nhẫn và có thủ đoạn hơn cả Tam gia.

Trước đây là họ đã nhìn lầm, việc các thế gia coi trọng cháu đích tôn của chi cả quả nhiên là thật.

Tam gia của họ không có cái tác phong đốt tiền như vậy đâu, xem ra át chủ bài của Cẩu Ngũ gia đều đã truyền cho Cậu Ba Nhỏ.

Ngô Tà nhìn A Hồng đang khóc lóc và những quản sự đang biểu thị lòng trung thành mà trong lòng thấy một trận ghê tởm.

Đây chính là nhân tính, độc ác, ti tiện, tham lam, vô sỉ, vì tiền tài danh lợi mà cái gì cũng có thể bán đứng.

Ngô Tà nhíu mày gõ gõ bàn, những người bên dưới lập tức im lặng, đều chờ Ngô Tà lên tiếng.

Ngô Tà cũng không úp mở, thi thể nằm trên đất này khiến trong lòng cậu thật sự không thoải mái.

Hơn nữa cậu vẫn luôn cố gắng chống đỡ, đừng để lát nữa lại bị người ta nhìn ra, vẫn là tốc chiến tốc thắng thì hơn.

Thế là cậu lại cười với mọi người: Trước đây tuy ta không quản chuyện này nhưng cũng không phải kẻ ngốc, chút tính toán của các ngươi trong lòng ta đều rõ.

Nhưng mà thôi, lúc đó không phải ta làm chủ, chỉ cần ba ngày sau sổ sách của các ngươi khớp, ta có thể bỏ qua chuyện cũ.

Nhưng các ngươi cũng phải nhớ kỹ.

Ta không cần biết quy củ của chú Ba ta trước đây là gì, nhưng quy củ của Ngô Tà ta chính là thưởng phạt phân minh.

Thiếu tiền, thiếu hàng, thiếu mộ cổ, đó đều không phải là chuyện.

Cứ nói với ta, nhà họ Ngô ta không thiếu.

Chỉ cần theo ta làm ăn đàng hoàng, nhà họ Ngô tuyệt đối không bạc đãi các ngươi.

Nhưng nếu dám ăn cây táo rào cây sung.

Thuộc hạ của ta không giữ kẻ phản bội.

Lần này sổ sách cứ để lại đây đi, dù sao cũng không xem được, dứt khoát ta cũng không xem.

Địa bàn của Quả Cân tạm thời giao cho chú Thường.

Địa bàn của lão Lục tạm thời giao cho Nhã tỷ.

Địa bàn của Vương Bát Khâu ba ngày sau ta sẽ phân phối lại, đến lúc đó sẽ xem biểu hiện của các ngươi.

Tất cả giải tán đi.

Lão Thường mặt mày tươi cười đứng dậy hành lễ với Ngô Tà, nói lời cáo từ rồi dẫn người ra ngoài.

Những người khác cũng đều cúi đầu một cái rồi đi theo ra.

Rất nhanh, trong phòng chỉ còn lại nhóm người của Ngô Tà.

Ngô Tà vừa định nói chuyện thì bị Trương Khởi Linh đè vai lại, làm một động tác im lặng rồi chỉ sang bên cạnh.

Ngô Đồng cũng nhanh chóng đưa một dòng chữ trên điện thoại đến trước mặt ba mình, chỉ thấy trên điện thoại viết: Các phòng xung quanh có mấy người thính tai đang nghe ngóng, tuyệt đối đừng mất bình tĩnh.

Ngô Tà hiểu ý gật đầu, giọng lười biếng ra lệnh cho Phan Tử: Dẫn hai người đi xử lý thi thể của lão Lục đi, để ở đây chướng mắt quá.

Lát nữa lại chiêu dụ ruồi bọ, thật xui xẻo.

Ngô Tà vừa nói vừa đứng dậy, dắt con trai đi xuống lầu, đi ngang qua thi thể, chân cậu vẫn còn hơi run.

May mà cầu thang cũng khá dài, Ngô Tà vừa đi chậm rãi vừa bình

ổn lại tâm tình, đến khi xuống lầu đã không còn nhìn ra chân mềm nữa.

Trước cửa quán trà cũng không hề yên tĩnh, hai bên nhân mã đối đầu nhau, giương cung bạt kiếm.

Bên trái là những đường chủ, quản sự vừa mới xuống lầu, phía sau là đám tiểu nhị họ mang theo, cộng lại có khoảng hai ba trăm người.

Bên phải là Quả Cân và Vương Bát Khâu dẫn theo bảy tám chục tay đấm, tuy quân số ít hơn nhưng ai nấy đều cầm dao phay, ống thép, rõ ràng là đã có chuẩn bị.

Quả Cân nhìn Ngô Tà cười lạnh nói: Vốn định tha cho ngươi một mạng, không ngờ ngươi lại làm mọi chuyện đến mức tuyệt tình như vậy.

Ngươi không cho chúng ta con đường sống thì chúng ta đồng quy vu tận, hai con chó của ngươi không phải rất biết đánh sao.

Tới đi, tiểu nhị của Trình gia cũng không phải đồ bỏ.

Vương Bát Khâu hét lên với đám người kia: Các vị lùi lại phía sau đi, đây là ân oán giữa huynh đệ chúng tôi và Ngô Tà, không liên quan đến các vị.

Mấy vị nếu không có việc gì thì ở lại xem náo nhiệt, sau này chúng ta nên hợp tác thì hợp tác, nên kiếm tiền thì kiếm tiền.

Trường Sa này không phải không có họ Ngô thì không xoay chuyển được, mấy vị đừng dính vào vũng nước đục này.

A Hồng, ngươi còn không mau qua đây, đứng bên đó chờ cái gì.

Cô Hồng tỷ kia có lẽ đã bị sự tàn nhẫn của Tiểu ca dọa sợ, cho dù bên Vương Bát Khâu đông người hơn, cô cũng không dám nhúc nhích.

Do dự mãi, cuối cùng vẫn nói với Vương Bát Khâu: Trước đây là tôi nhất thời hồ đồ, lát nữa tôi sẽ bù hết sổ sách.

Cậu Ba Nhỏ đã nói sẽ bỏ qua chuyện cũ, sau này, sau này tôi sẽ theo Cậu Ba Nhỏ làm việc, Lão Khâu, ông vẫn nên dừng tay đi.

Ông không đấu lại Cậu Ba Nhỏ đâu.

Vương Bát Khâu tức giận mắng: Đúng là kỹ nữ vô tình, nếu ngươi không qua đây thì hai ta ân đoạn nghĩa tuyệt, sau này ngươi đừng có hối hận.

Ngô Tà mặt không biểu cảm nhìn bọn họ chó cắn chó.

Khai Mễ từ lầu một mang ra cho cậu một chiếc ghế, lúc này cậu đang ung dung ngồi trên ghế, tay vê chuỗi hạt, quả thực có chút phong thái của đại ca xã hội đen.

Quán trà này được xây ở ngoại ô, xung quanh ngoài hai tòa nhà cao tầng bỏ hoang thì không có công trình kiến trúc nào khác.

Ngày thường trừ những buổi tụ họp của đường khẩu, cũng không ai đến đây, đúng là một nơi tốt để giết người phóng hỏa.

Vương Bát Khâu thấy A Hồng phản bội cũng không khuyên nữa, Quả Cân thì càng nóng lòng hơn, ra hiệu cho tiểu nhị rồi xông về phía Ngô Tà.

Ngô Đồng ở trong phòng vẫn luôn im lặng đóng vai một đứa trẻ, lúc này cuối cùng cũng đến sân nhà của mình.

Vốn đang nghĩ tối nay sẽ đi đào người, không ngờ hai tên này lại tự mình đưa tới cửa, quá tốt, có thể tiết kiệm không ít việc.

Người mà Vương Bát Khâu tìm đến đều là du côn côn đồ, cầm dao phay là đám liều mạng, cầm ống thép là đến cho đủ số, cộng lại có hơn năm mươi người.

Đối với những người khác nhau, Ngô Đồng tự nhiên cũng đối xử khác nhau, cậu nhóc đầu tiên xông vào đám người đoạt lấy một con dao phay.

Sau đó, trong sân không còn ai có thể uy phong nữa, những kẻ cầm ống thép chỉ bị đánh vào tay, bị thương rồi thì không thèm để ý nữa.

Những kẻ cầm dao phay thì không may mắn như vậy, chúng được trả tiền để đến lấy mạng Ngô Tà, vậy thì tài không bằng người phải để lại mạng sống.

Tiểu nhị của Quả Cân thì càng không cần phải nói, đều là những kẻ đã cùng hắn xuống mộ, ít nhiều cũng không sạch sẽ.

Nếu dám đến chém người, vậy chết cũng là đáng đời.

Khai Mễ thấy Boss xông lên liền cầm điện thoại di động bật lên một vở Hí Hoa Cổ, tình huống này họ cũng đã có kế hoạch dự phòng từ trước.

Một khi hiện trường xảy ra sự kiện đổ máu quy mô lớn, với tâm lý của Ngô Tà, cậu chắc chắn sẽ không chịu nổi.

Cho nên hắn để Ngô Tà ngồi trên ghế nhắm mắt nghe hát, một tay lần chuỗi hạt, tay kia gõ nhịp trên tay vịn ghế.

Đại ca càng ngầu thì càng có thể giữ được vẻ bình thản trong những cảnh máu me, tuy Ngô Tà không làm được, nhưng cậu có thể diễn.

Chân mềm không đứng vững được thì có thể ngồi ghế, tay run thì có thể giả vờ gõ nhịp, không xem được cảnh máu me thì có thể giả vờ nhắm mắt nghe hát.

Bằng cấp của Khai Mễ quả thật không phải lấy không, một loạt thao tác này của hắn đã thành công ổn định hình tượng đại ca xã hội đen của Ngô Tà.

Ngô Đồng liếc thấy ba mình nhắm mắt liền càng hăng hái hơn, hắn sợ Ngô Tà không chấp nhận được nên vẫn luôn không giết người trước mặt cậu.

Chương 130

Cơ hội tốt như vậy hắn không muốn bỏ lỡ, không phải hắn thích giết người, mà là vì giết người là thủ đoạn lập uy hiệu quả nhất.

Nếu Ngô Tà trước đây từng theo Ngô Tam Tỉnh xử lý những tiểu nhị không nghe lời, thì khi cậu tiếp quản địa bàn đã không có nhiều chuyện phiền phức như vậy.

Chính vì trước đây cậu quá mềm yếu, đám người này cảm thấy không có Ngô Tam Tỉnh thì Ngô Tà chẳng là cái thá gì, cho nên chúng mới dám phản, mới dám quậy.

Để sau này cũng có tiếng nói trong địa bàn của nhà họ Ngô, Ngô Đồng muốn nhân cơ hội này dọa cho đám người này sợ chết khiếp.

Sợ thì mới không dám tiếp tục gây chuyện, sợ thì mới ngoan ngoãn nghe lời, thay vì giải quyết lặt vặt thì chi bằng một lần giải quyết dứt điểm.

Hắn muốn một trận thành danh, muốn để cho dân giang hồ nhắc đến hai chữ Ngô Đồng là hai chân run rẩy.

Ngô Đồng đúng là đã làm được, đây là một cuộc tàn sát đơn phương thảm khốc.

Mãi cho đến nhiều năm sau, dù Ngô Đồng đã không lộ diện trong mấy năm, những người từng chứng kiến cuộc tàn sát này vẫn còn sợ hãi khi nghe đến tên hắn.

Đám vệ sĩ đều vây quanh bảo vệ Ngô Tà, Phan Tử và Trương Khởi Linh cũng chỉ giải quyết mấy tên du côn cầm ống thép.

Xử lý xong, họ đứng bên cạnh canh chừng cho Ngô Đồng, đề phòng có kẻ thừa loạn đánh lén, cho nên người thật sự ra tay giết

người chỉ có một mình Ngô Đồng.

Thân hình nhỏ gầy ấy linh hoạt luồn lách trong đám đông, mỗi một lần nhảy lên vung đao là lại có một cái đầu người rơi xuống.

Giết đến người thứ sáu thì đám du côn đó sụp đổ, vứt vũ khí la hét muốn bỏ chạy.

Phan Tử và Tiểu ca liền gọi thêm hai vệ sĩ chặn đám người đó lại, lúc này không thể để chúng đi được.

Những kẻ đó đã sợ vỡ mật, thấy người ta không cho đi thì lập tức ôm đầu quỳ xuống đất, run rẩy như chim non.

Lúc này, giữa sân chỉ còn lại Quả Cân và hơn hai mươi đàn em của gã.

Ngô Đồng đã giết đến đỏ cả mắt, hôm nay tất cả những kẻ này đều phải bỏ mạng lại đây.

Trình Khoách nhìn anh em không ngừng ngã xuống đất mà căm hận Ngô Đồng, nhưng gã đã thử hai lần mà không thể nào đánh lén được.

Tên Trương câm và Phan Tử trong tay đều cầm vũ khí, nhìn chằm chằm như hổ rình mồi.

Họ không động thủ mà chỉ quan sát, khiến gã không tìm ra cơ hội đánh lén.

Khi số đầu người trên sân tăng lên mười hai, đám đàn em của Quả Cân cuối cùng cũng không chịu nổi nữa.

Tuy chúng cũng từng giết người, từng lôi xác chết ra khỏi quan tài, thậm chí có kẻ còn gặp cả bánh tông, nhưng chưa bao giờ sợ hãi như hôm nay.

Mặt đất đã bị máu tươi nhuộm đỏ, những cái đầu tròn vo lăn lóc

dưới chân, máu tươi bắn lên mặt che khuất tầm nhìn, nhưng chúng lại phảng phất thấy được địa ngục trần gian.

Vương Bát Khâu đã liệt ngồi dưới đất, sắc mặt trắng bệch, toàn thân run rẩy không nói nên lời.

Trình Khoách cũng không cầm nổi đao, tiếng loảng xoảng vang lên khi nó rơi xuống đất, hai chân gã mềm nhũn rồi quỳ sụp xuống.

Ngô Đồng không thèm để ý đến đám đàn em đang quỳ trên đất, kéo lê đao đi về phía Trình Khoách.

Thanh đao đó hơi dài so với chiều cao của Ngô Đồng, mũi đao kéo trên nền xi măng phát ra âm thanh chói tai.

Trình Khoách trợn tròn mắt nhìn cảnh này, gã muốn la, muốn chạy, muốn xin tha.

Nhưng gã lại không thể nào phát ra âm thanh.

Gã trơ mắt nhìn Ngô Đồng đứng trước mặt mình, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn đang nhỏ từng giọt máu tươi.

Đứa trẻ đó vậy mà còn đang cười một cách quỷ dị.

Sau đó, cánh tay nhỏ bé từ từ giơ đao lên, rồi một vệt sáng trắng lóe lên trước mắt, gã liền không còn biết gì nữa.

Vương Bát Khâu nhìn đầu của Trình Khoách lăn trên đất, hai mắt trợn ngược rồi ngất đi.

Ngô Đồng dẫm lên vũng máu đi đến trước mặt gã, một tay túm tóc nhấc gã lên.

Giơ tay chém xuống, lại một cái đầu nữa rơi xuống đất.

Ả Hồng sớm đã sợ đến ngất xỉu, Nhã tỷ cũng nôn đến mặt mày tái nhợt, ngay cả những gã đàn ông to con cũng chẳng khá hơn là bao.

Trừ một số ít kẻ chai sạn đã quen với máu tươi còn đứng vững, những đàn em khác đều chân mềm nhũn liệt trên đất.

Sắc mặt Phan Tử cũng có chút khó coi, tuy ông biết tiểu thiếu gia là một nhân vật tàn nhẫn, nhưng không ngờ lại đến mức này.

Một đao chém đầu nói thì dễ, nhưng thực tế thao tác rất khó.

Còn kiểu đâm ngực nữa, toàn là bị phim ảnh lừa dối, xương ức và xương sườn đâu phải để làm cảnh.

Lúc giết người thật sự, chỉ có cắt cổ và đâm vào thận là chắc ăn nhất.

Thủ pháp chém đầu của tiểu thiếu gia thật sự quá thành thục, không luyện tập trăm tám mươi lần thì tuyệt đối không chém ra được hiệu quả này.

Mẹ kiếp, thật là càng nghĩ càng thấy rợn người.

Ngô Đồng nhìn hiện trường máu me này cũng hơi nhíu mày, vừa rồi hắn có hơi say máu.

Sao lại quên đây là ở trong nước, lát nữa xử lý sẽ rất phiền phức.

Ngô Tà vẫn đang làm bộ làm tịch nghe kịch, những tiếng hát ê a đó khiến không khí hiện trường càng thêm quỷ dị.

Mấy vị đường chủ, quản sự đang cố tỏ ra trấn tĩnh, nhìn dáng vẻ nhắm mắt nghe kịch thản nhiên như không của Ngô Tà mà trong lòng phát lạnh.

Họ luôn cảm thấy Tiểu tam gia còn đáng sợ hơn cả tiểu sát thần mặt đầy máu tươi kia.

Khai Mễ vẫy tay ra hiệu cho vệ sĩ lái xe lại, còn mình thì che trước mặt Ngô Tà, cúi người xin chỉ thị: Tam gia, tối nay ngài còn có một bữa tiệc rượu phải tham gia, chuyện bên này có thể giao cho tiểu thiếu

gia xử lý không ạ.

Ngô Tà nghe vậy mở mắt ra, thấy Khai Mễ che trước mặt mình liền biết cảnh tượng phía trước chắc chắn rất kinh khủng, e là mình tuyệt đối không chịu nổi.

Hắn cũng không dại gì tự tìm phiền phức mà nhìn xuống đất, lỡ như nôn ra trước mặt mọi người thì chẳng phải là công dã tràng sao.

Ngô Tà cố tỏ ra bình tĩnh ừ một tiếng, nói: Dù sao sau này gia nghiệp cũng truyền cho con trai, nếu Ngô Đồng muốn xử lý thì ta không quan tâm nữa, các vị ba ngày sau đừng quên giao đồ.

Nói xong những lời đó, hắn cũng không đợi mọi người trả lời, mắt nhìn thẳng rồi lên xe.

Khai Mễ đóng cửa xe xong thì gọi Trương Khởi Linh ngồi ghế phụ, ba người lái xe nghênh ngang rời đi.

Lại có bốn vệ sĩ khác cũng lái hai chiếc xe theo sau.

Chờ xe đi rồi, Ngô Tà cuối cùng mới thở phào nhẹ nhõm.

Giọng run rẩy hỏi Khai Mễ: Đồng Đồng có phải đã giết rất nhiều người không.

Vừa rồi ta không để lộ sơ hở chứ.

Khai Mễ vừa lái xe vừa an ủi: Tiên sinh xin yên tâm, hôm nay ngài biểu hiện rất hoàn hảo.

Những người đó đã bị Boss dọa vỡ mật rồi, ba ngày sau ngài thu sổ sách sẽ vô cùng thuận lợi.

Hơn nữa sau này quản lý cũng sẽ rất đơn giản, nếu gặp kẻ nào không nghe lời, ngài chỉ cần ngâm nga vài câu kịch Hoa Cổ, ngón tay gõ vài nhịp trên bàn là đủ.

Đây là một loại ám thị tâm lý, những người đó chỉ cần nghe thấy

những âm thanh này là sẽ nhớ lại cảnh tượng hôm nay, họ chắc chắn sẽ răm rắp nghe lời ngài.

Ngô Tà ừ một tiếng tỏ vẻ đã biết, nhưng cơ thể vẫn không tự chủ mà run rẩy.

Tiểu ca tháo dây an toàn, linh hoạt chui ra ghế sau, định xoa bóp huyệt vị cho Ngô Tà để hắn bình tĩnh lại.

Kết quả tay vừa đưa ra, Ngây thơ đã la lên một tiếng rồi né tránh.

Đây hoàn toàn là phản ứng theo bản năng của hắn, hai ngón tay Phát Khâu ghim vào cổ họng Lão Lục khiến hắn có chút sởn gai ốc.

Ngô Tà hoàn toàn phản ứng theo bản năng, lúc này thấy Tiểu ca sững sờ, hắn vội nói lời xin lỗi: Xin lỗi, xin lỗi, ta chỉ là, chỉ là chưa phản ứng kịp.

Trương Khởi Linh nhíu mày nói với Ngô Tà: Cậu phải điều chỉnh lại.

Con đường này trước nay đều là cá lớn nuốt cá bé, ngươi chết ta sống, nếu hôm nay đi chỉ có cậu và Phan Tử, đám người của Vương Bát Khâu sẽ trực tiếp chém chết hai người các cậu.

Những kẻ trước kia gọi cậu là Tiểu tam gia, tươi cười chào đón cậu, chúng sẽ không vì cậu mà nói một lời.

Dù là Lão Thường có vẻ trung thành nhất với chú ba cậu, ông ta cũng sẽ không cứu cậu.

Chương 131

Ta hy vọng cậu cả đời ngây thơ vô tội, nhưng bây giờ đã muộn rồi, nếu cậu đã chọn con đường này thì phải đi đến cùng.

Làm Ngô Tà, cậu có thể mềm lòng, nhưng làm Tam gia, cậu phải cứng rắn lên.

Cậu mềm lòng tha cho một kẻ địch, có thể quay đầu lại hắn sẽ hại chết mười mấy người bên cạnh cậu.

Ngây thơ có chút kinh ngạc nhìn Trương Khởi Linh, Tiểu ca đây là bị kích thích gì vậy.

Hôm nay y lạ quá.

Lúc này Khai Mễ cũng nói: Tiên sinh, hành vi né tránh vừa rồi của ngài thực ra rất tổn thương người khác.

Ngài tốt nhất nên mau chóng điều chỉnh lại, nếu Boss trở về mà ngài vẫn trong trạng thái hiện tại, e là sẽ làm cậu ấy rất đau lòng.

Ngô Tà điều chỉnh lại tâm trạng, đến gần Tiểu ca nắm lấy tay y, ánh mắt kiên định nói: Ta biết Đồng Đồng đều là vì ta, cho dù ta nhìn thấy những thi thể đó cũng sẽ không sợ hãi nó.

Là ta quá vô dụng, mới để các người thay ta đi giết người, gánh vác chuyện này.

Mạng của những người này đều nên do ta gánh, ta có tư cách gì mà ghét bỏ tay các người đầy máu tanh.

Tiểu ca, xin lỗi, vừa rồi ta bị chập mạch.

Ngươi yên tâm, ta sẽ không làm Đồng Đồng buồn đâu.

Trương Khởi Linh nắm lấy tay Ngô Tà ừ một tiếng, máu tươi kích

thích khiến y hồi phục một vài ký ức, hiện tại trong lòng y cũng rối như tơ vò.

Ngô Đồng thấy Khai Mễ dụ ba hắn đi xong thì càng thêm thả lỏng bản thân, xách theo mã tấu ngồi phịch xuống chiếc ghế ba hắn vừa ngồi, vắt chéo chân rồi cười với đám người kia một nụ cười mềm mại đáng yêu.

Nhưng nụ cười này trong mắt đám người kia quả thực còn đáng sợ hơn cả ác quỷ.

Họ nghĩ Phan Tử sẽ chém người, cũng nghĩ tên Trương câm sẽ đại khai sát giới, nhưng họ nằm mơ cũng không thể ngờ được người ra tay lại là một đứa trẻ vài tuổi.

Cái nhà họ Ngô này rốt cuộc là gen gì vậy, mẹ nó đều bị tâm thần phân liệt cả sao.

Trước kia Tiểu tam gia là một đứa trẻ thật thà biết bao, họ nói chuyện tục tĩu một chút là hắn đã đỏ mặt nửa ngày.

Gặp đàn em đánh nhau, mới chảy chút máu là hắn đã sợ đến mức lùi về sau.

Nhưng hôm nay Tiểu tam gia lại hoàn toàn lật đổ nhận thức của họ, cảnh tượng máu me thế này, ngay cả những kẻ dưới trướng họ từng có mạng người trong tay cũng thấy run sợ, không ngờ người ta lại mặt không đổi sắc, thản nhiên như không.

Còn đứa trẻ này thì càng đáng sợ hơn, ở tuổi này mà có thân thủ như vậy, e là trên giang hồ cũng không tìm ra người thứ hai.

Đao pháp xuất thần nhập hóa thế này khiến họ nhớ đến Hắc Bối Lão Lục trong truyền thuyết.

Xách đao gây sự, đầu người rơi khắp phố.

Độc thân đao khách chỉ dựa vào một cây đao là có thể bảo vệ mấy con phố, họ còn tưởng đó chỉ là truyền thuyết.

Không ngờ thế gian lại thật sự có đao pháp lợi hại như vậy.

Nhà họ Ngô này thật đúng là may mắn.

Tuy đứa trẻ này không phải con chính thức, cũng không biết mẹ đẻ là ai, nhưng chỉ bằng tài nghệ này là có thể ngồi vững vị trí người thừa kế nhà họ Ngô.

Cho dù sau này Tiểu tam gia kết hôn có con khác, vị trí thiếu chủ này cũng không ai có thể lay chuyển.

Ngô Đồng nhìn sắc mặt đám người phía dưới, cười nói: Các vị đây là sao vậy.

Sức khỏe không tốt à.

Có muốn tôi tìm bác sĩ khám cho các vị không.

Ba ngày sau còn phải giao sổ sách nữa, đừng đến lúc đó xin nghỉ bệnh nhé.

Đám người đó nghe hắn nói mà trong lòng run lên, từng người vội vàng xua tay nói không cần không cần.

Ngô Đồng nghịch mã tấu, tiếp tục nói: Nếu sức khỏe không có vấn đề gì thì giúp tôi làm chút việc đi.

Ba tôi nói giao nơi này cho tôi xử lý, nhưng người ta vẫn còn là trẻ con mà.

Các chú các bác có thể giúp tôi nghĩ cách không.

Chỗ này còn lại mấy chục người, tôi chém người cũng mệt lắm rồi, hay là các vị ra tay.

Những người đó sợ đến mức liên tục lùi về sau, giọng điệu Ngô

Đồng càng khách sáo họ lại càng sợ hãi, ai biết câu nào nói không đúng là đầu rơi.

Bỗng nhiên Phan Tử cúi người nói với Ngô Đồng: Xin tiểu thiếu gia nể tình bỏ qua.

Đây đều là anh em trên giang hồ, trước kia cũng từng làm việc cho Tam gia.

Hôm nay họ cũng là thân bất do kỷ, bây giờ Quả Cân và Vương Bát Khâu đều đã chết.

Họ chắc chắn không dám chống đối Tiểu tam gia nữa, cầu xin ngài tha cho họ một mạng.

Đám người kia vốn đã lòng như tro tàn, nghĩ rằng hôm nay mình phải bỏ mạng ở đây, nghe Phan Tử cầu xin thì mắt đều sáng lên nhìn ông.

Đã sớm nghe nói Phan gia trượng nghĩa, lúc này nếu có thể có đường sống, họ nhất định sẽ thờ phụng Phan gia.

Ngô Đồng mặt lạnh lùng cầm đao vạch xuống đất chơi, âm thanh chói tai không ngừng vang lên, khiến tâm trạng những người xung quanh căng như dây đàn.

Phan Tử lại cúi đầu một lần nữa, khẩn cầu nói: Cầu tiểu thiếu gia giơ cao đánh khẽ, sau này họ đều theo Phan Tử, nếu có thằng khốn nào dám phản bội ngài, cứ lấy Phan Tử ra khai đao.

Lời này nói ra quá trượng nghĩa, đám người đứng bên kia trong lòng đều thầm giơ ngón cái.

Phan gia này thật là một hán tử.

Đám người đang quỳ thì nước mắt lưng tròng, chỉ vì những lời này của Phan gia, nếu họ có thể qua được ải này nhất định sẽ thề

sống chết đi theo.

Ngô Đồng thấy không khí đã đủ, liền khúc khích cười, xua tay với Phan Tử: Thôi thôi, chú Phan đã nói vậy rồi thì tôi còn có thể làm sao.

Chú là ân nhân cứu mạng của ba tôi, nếu tôi không nể mặt chú thì ba tôi sẽ đánh tôi mất.

Nếu chú muốn bảo vệ họ thì tôi không quan tâm nữa, lát nữa dọn dẹp chỗ này một chút, bẩn quá.

Quay đầu lại nhìn ba vị đường chủ to như lạt ma, cười nói: Tuy chuyện giết người này tôi làm quen rồi, nhưng tôi thường chỉ lo giết chứ không lo chôn.

Các vị bình thường xử lý thi thể thế nào.

Mấy vị đường chủ trong lòng đều đang cười khổ, họ bình thường giết người đều là ở trong mộ, căn bản không cần phải xử lý.

Hơn nữa dù có giết người, ba năm mạng cũng là cùng, ai mà biến thái như cậu.

Nhưng lúc này Ngô Đồng hỏi thì họ cũng không dám không trả lời, Lão Thường đi đầu nói: Nếu là một hai người, buộc đá ném xuống sông là được.

Lần này người nhiều quá, ý của thiếu gia là.

Ngô Đồng nhíu mày nói: Sao có thể ném xuống sông được.

Như vậy ô nhiễm môi trường lắm.

Hay là chôn đi, không phải đều coi trọng mồ yên mả đẹp sao.

Lão Thường quả thực không còn lời nào để nói, cậu giết người không coi ra gì, mà ý thức bảo vệ môi trường lại mạnh ghê.

Đầu óc đứa trẻ này sao mà phát triển vậy, sợ là có bệnh nặng gì

rồi.

Hàn Lão Thất vội vàng nịnh nọt nói: Thiếu gia nói đúng, hay là chúng ta kéo những người này đến mộ cổ.

Cách đây không xa có một ngôi mộ Hán, tại hạ mấy năm trước cùng Tam gia đã đào sạch rồi, chứa những người này dư sức.

Lưu Hồng cũng không dám chậm trễ, nói: Thiếu gia cứ giao cho tại hạ là được, đám đàn em của tôi cũng đều là người quen việc, đảm bảo xử lý sạch sẽ cho ngài.

Ngô Đồng nhìn họ cười nói: Chôn xa như vậy làm gì.

Trước kia quan hệ của các vị đều không tồi, cúng bái cũng không tiện đúng không.

Hay là chôn ngay bên quán trà này đi.

Ngô Đồng chỉ vào một mảnh đất trống cách đó không xa, nói: Chôn ở đó đi, cảnh sắc ở đây đơn điệu quá.

Lát nữa tôi sẽ trồng ít hoa lên trên, chôn nhiều thi thể một chút, đất cũng có thể màu mỡ hơn.

Những người đó vừa nghe xong, mặt mày lập tức tái mét, có kẻ lanh lợi liền nhìn Phan Tử cầu cứu, hy vọng Phan gia có thể nói một câu.

Quán trà này là nơi họ thường xuyên tụ tập, làm một cái đống xác ở đây thì sau này họ làm sao dám đến nữa.

Phan Tử thấy họ cầu cứu, đành phải nói: Tiểu thiếu gia, quán trà này là Tam gia mời cao nhân xem phong thủy rồi, chôn đống đồ này ở đây xui xẻo lắm.

Hay là vẫn giao cho chúng tôi xử lý đi, các anh em cũng muốn góp chút sức.

Những người khác vội vàng phụ họa: Đúng, chúng tôi xử lý, chúng tôi xử lý.

Ngô Đồng cười ranh mãnh: Nếu các vị đã chủ động như vậy thì tôi không quan tâm nữa, tính cả Lão Lục là tổng cộng mười lăm cái xác.

Mấy vị đại đường chủ mỗi người một cái, còn lại thì các quản sự bên dưới chia nhau đi, thích khối nào lấy khối đó, chia không đều thì tự mình xử lý.

Không được cãi nhau nhé, nếu không tôi bị liên lụy phải làm thêm giờ, cho các vị đủ số chẵn đấy.

Chỗ này phiền chú Phan nhiều rồi, tôi về ngủ đây, ai, chém người mệt thật.

Mọi người nghe hắn nói vậy thật sự không biết nói gì cho phải.

Cậu tưởng đây là chia thịt lợn Tết à.

Còn thích khối nào lấy khối đó, chúng tôi khối nào cũng không thích.

Chương 132

Nhưng họ không dám nói một lời nào với vị sát thần này, khó khăn lắm vị gia này mới nói mệt muốn về, nếu họ nói sai một câu, e là số thi thể này lại phải tăng thêm mấy cái.

Chờ tiểu gia hỏa kia cuối cùng cũng vươn vai lên xe đi rồi, mọi người mới dám thở phào một hơi.

Đây có lẽ là ngày căng thẳng nhất trong cuộc đời họ.

Phan Tử đợi Ngô Đồng đi rồi mới nói với đám người kia: Các vị, đừng ngẩn ra nữa, tự mình chọn xác đi.

Ai muốn báo cảnh sát cứ việc, chúng ta ở đây không một ai chạy thoát được đâu.

Nhưng các vị yên tâm, đều cùng một tội.

Giết người chỉ có tiểu thiếu gia một mình, nó năm nay mới chín tuổi, là trẻ vị thành niên.

Chúng ta đều vào tù thì nó cũng không sao.

Những kẻ có ý đồ riêng cũng lập tức hiểu ra, họ chỉ chú ý đến việc Ngô Đồng giết người, mà quên mất người ta vẫn là một đứa trẻ.

Nếu thật sự báo cảnh sát, người ta thế nào không biết, nhưng cả đám họ đều toi đời.

Trời ạ, chuyện này mẹ nó biết đi đâu mà nói lý.

Cuối cùng những người này vẫn ngoan ngoãn nhận xác rồi đi, còn xử lý thế nào thì tùy vào bản lĩnh của mỗi người.

Phan Tử và đám người ông cứu ở lại đây xách nước lau sàn dọn dẹp hiện trường.

Phan Tử vừa nhìn những người này ra sức làm việc, không khỏi cảm khái trong lòng.

Đúng là nên đọc nhiều sách.

Tên Khai Mễ kia trông văn nhã yếu ớt, nhưng lại nắm rõ tính nết của những người trên giang hồ này.

Mấy cái chủ ý này thật là một cái so với một cái còn thâm độc hơn.

Kẻ giết người là tiểu thiếu gia, người xử lý thi thể là các quản sự, sau này họ chính là một tập thể lợi ích chung, nếu thật sự báo cảnh sát thì không ai yên ổn được.

Đám người này quả nhiên không ngoài dự liệu của Khai Mễ, sau khi kéo thi thể đi đều tự tìm cách xử lý sạch sẽ, cũng không ai dám đi báo cảnh sát.

Thành Trường Sa không hiểu sao lại chết mười mấy người, nhưng lại không gợn lên chút sóng gió nào.

Cũng vì đám người này phần lớn không có người nhà, ngày thường cũng cờ bạc trai gái lang bạt khắp nơi, mất tích cũng không có ai để ý.

Ngược lại, con gái của Quả Cân và Hoắc tam thiếu gia vẫn luôn khóc lóc, bắt nhà họ Hoắc phải ra mặt cho ba cô ta.

Vị Hoắc thiếu gia kia bị cô ta làm phiền, sau khi an ủi liền đưa người ra nước ngoài ngay trong đêm.

Nói là để bảo vệ cô ta và đứa con trong bụng, thực chất là sợ cô ta gây chuyện.

Hắn lúc trước thu nhận người phụ nữ này cũng là để lợi dụng Quả Cân chiếm đoạt địa bàn của nhà họ Ngô.

Bây giờ Quả Cân bại lộ, hắn giữ lại người phụ nữ này cũng vô dụng.

Ngay từ khi Ngây thơ phát ra thông báo muốn kiểm toán, tin tức trên giang hồ đã lan truyền khắp nơi, mọi người đều đang chờ xem kịch vui.

Không ngờ ngày hôm sau lại không có tin tức gì, đàn em ở các địa bàn của nhà họ Ngô đều ngậm miệng như hến, không ai chịu tiết lộ chuyện gì đã xảy ra ngày hôm đó.

Một số người có quan hệ tốt thì dặn đi dặn lại, bảo họ đừng chọc vào Tiểu tam gia và tiểu thiếu gia, còn lại thì không chịu tiết lộ thêm.

Nhưng những người lăn lộn trong nghề này đều là cáo già, Vương Bát Khâu và Quả Cân sống không thấy người chết không thấy xác, mọi người còn có gì không hiểu.

Dù không biết chi tiết cũng đều đoán được tám chín phần.

Lại kết hợp với biểu hiện của Ngô Đồng ở Bắc Kinh khi xử lý Lưu Ly Tôn, ha ha, mọi người đều trong lòng hiểu rõ mà không nói ra.

Trong chốc lát, hai cha con nhà Ngô Tà có thể nói là nổi như cồn trên giang hồ, mọi người đều chú ý đến tin tức của họ.

Ba ngày sau, cuộc kiểm toán quả nhiên vô cùng thuận lợi, dù Ngô Đồng không đi cùng, những người đó cũng đều ngoan ngoãn quá mức.

Không chỉ sổ sách không sai một li, chị Hồng kia còn bù cả sổ sách của Vương Bát Khâu.

Dù sao cũng không cần cô ta tự bỏ tiền, đồ đạc của Vương Bát Khâu ở đâu cô ta đều biết, trực tiếp dọn sạch hang ổ rồi bưng đến cho Tiểu tam gia.

Ngô Tà cũng không đuổi cùng giết tận, một thuộc hạ đã sợ vỡ mật

còn dễ dùng hơn một kẻ non nớt, dứt khoát làm một cái thuận nước đẩy thuyền, nhẹ nhàng bỏ qua.

Chị Hồng lập tức ngàn lần cảm ơn, lúc này cho cô ta mười lá gan nữa cũng không dám giở trò ma quỷ.

Sau khi kiểm toán, Ngô Tà cũng phân chia lại địa bàn của Vương Bát Khâu.

Trừ Ả Hồng, các quản sự bên dưới đều được chút lợi lộc.

Trong nhất thời, sĩ khí ở các địa bàn của nhà họ Ngô tăng vọt.

Phan Tử và Ngô Đồng trong khoảng thời gian này cũng không hề nhàn rỗi.

Sau khi Ngô Tam Tỉnh mất tích, địa bàn của nhà họ Ngô bị phe Trần Bì A Tứ chiếm không ít, mãi đến khi Trần Bì A Tứ cũng mất tích, hai bên mới coi như thế lực ngang nhau.

Lúc này nhà họ Ngô có người tâm phúc, lại có một tiểu thiếu gia sát thần trấn giữ, tự nhiên muốn đòi lại món nợ trước kia.

Phan Tử trực tiếp dùng đám người mới thu phục, nếu muốn theo ông thì phải có chút đầu danh trạng, nếu không họ ở trong địa bàn cũng không yên ổn.

Những người đó vừa nghe nói đi theo tiểu thiếu gia chém người, không những không lùi bước mà còn có chút hăng hái.

Sát thần loại này, khi là kẻ địch thì tự nhiên đáng sợ, nhưng nếu thành người phe mình dẫn đội thì sướng phải biết.

Đi theo sau đại lão nhặt đầu người, cơ hội tốt thế này họ vui còn không kịp.

Ngô Đồng cũng thật sự không làm họ thất vọng, dù đối phương chiến lực cao đến đâu cũng đều bị hạ gục trong vòng ba chiêu.

Đám người này chỉ dùng hơn mười ngày đã quét sạch người của Trần Bì A Tứ ra khỏi Trường Sa.

Từ đó về sau, thành Trường Sa chỉ có nhà họ Ngô một nhà độc đại, thị trường đồ cổ hoàn toàn bị nhà họ Ngô lũng đoạn.

Ngô Đồng cũng không phải kẻ keo kiệt, dù sao hắn có rất nhiều tiền, mỗi đàn em ra sức chém người đều được thưởng hai mươi vạn.

Phan Tử chọn ra ba người biểu hiện tốt nhất, mỗi người phân cho một khu địa bàn, từ đó về sau những người này chính là thuộc hạ thân tín của ông.

Tuy ông vẫn không giỏi quản lý, nhưng có ơn cứu mạng, những người này đối với ông vẫn răm rắp nghe theo.

Sau này sẽ không bao giờ xảy ra tình trạng Tam gia không có ở đây, ông liền không sai bảo được ai.

Hành động quy mô lớn như vậy ở Trường Sa chắc chắn không thể giấu được ai, các gia tộc khác trong Cửu Môn đều có chút ngồi không yên.

Lần trước tiểu tử nhà họ Ngô đánh xong Lưu Ly Tôn thì cả đám biến mất.

Họ còn tưởng nó sợ nên đi lánh nạn, không ngờ người ta vừa trở về đã gây ra động tĩnh lớn như vậy.

Trần Bì A Tứ là một trong những kẻ có phong cách tàn nhẫn nhất trong Cửu Môn, thuộc hạ của hắn tự nhiên cũng có cùng phong cách.

Các môn phái khác nếu gặp trên đường cũng đều tránh né mũi nhọn, không ngờ phong cách của nhà họ Ngô lại cứng rắn như vậy.

Đặc biệt người cầm đao lại là một tiểu tử mới chín tuổi, điều này quả thực không cho họ đường sống.

Dù họ bây giờ phát triển không tồi, nhưng con cháu đời sau lại không có một ai có thể sánh bằng một phần mười của nhóc con này.

Cứ phát triển thế này thì còn gì là Cửu Môn nữa.

Sớm muộn gì họ cũng sẽ bị nhà họ Ngô thâu tóm.

Nói đến những người khó chịu nhất chính là Hoắc lão thái thái, bà ta quả thực sắp bị tức chết rồi.

Hoắc Tiên Cô từ nhỏ đã là một người rất hiếu thắng, nếu không cũng không thể từ mười mấy người con cháu nhà họ Hoắc mà nổi bật trở thành gia chủ.

Chương 133

Bà ta cũng chỉ vấp ngã trong chuyện của Ngô Lão Cẩu, chuyện này khiến bà ta canh cánh trong lòng hơn nửa đời người.

Sau này Ngô Lão Cẩu chết sớm, nhà họ Ngô lại chỉ có một mình Ngô Tà là con một, nghe nói còn là một phế vật không ra gì, lúc này mới khiến bà ta trong lòng thoải mái hơn một chút.

Không ngờ mới mấy năm, không chỉ Ngây thơ trở thành người đứng đầu thế hệ thứ ba, mà ngay cả thế hệ thứ tư nhà người ta cũng đã vượt trội, điều này làm sao bà ta chịu nổi.

Hoắc lão thái thái có lẽ đã lớn tuổi, tính cách cũng trở nên cực đoan cố chấp.

Bà ta vậy mà lại xúi giục các môn phái khác đi tìm hội trưởng Trương Nhật Sơn đòi một lời giải thích.

Trương Nhật Sơn nhìn thấy những người đó mà đầu cũng lớn theo, các người muốn cướp địa bàn thì cứ đi mà cướp.

Nói năng đường hoàng như vậy, Trần Bì A Tứ với các người lại không có họ hàng, cáo trạng cũng phải là người nhà họ Trần đến cáo, liên quan gì đến các người.

Đám người này nghe hiểu ý của hội trưởng thì tức đến xì khói mũi, ngươi tưởng người nhà họ Trần không muốn đến cáo à.

Cũng phải sống sót ra khỏi Trường Sa đã rồi nói.

Mấy đường chủ cốt cán đều bị nhóc con kia giết sạch rồi, đám lâu la thì giải tán, đầu hàng, còn cái rắm người nhà họ Trần nào nữa.

Ngô Tà ngang trời xuất thế đã động đến miếng bánh của những người khác trong Cửu Môn, hơn nữa phong cách của Ngô Đồng quá

tàn nhẫn, lần này xem như đã chọc giận đám đông.

Những người đó không chịu bỏ qua, Trương Nhật Sơn làm hội trưởng cũng phải có chút biểu hiện, vì vậy dứt khoát triệu tập hội nghị Cửu Môn.

Nhưng ông ta không thông báo cho Ngô Tà, mà lại mời Ngô Nhị Bạch đến giải thích.

Chỉ cần Ngây thơ vừa động là nhóc con Ngô Đồng kia chắc chắn sẽ đi theo, ông ta thật sự sợ.

Tính tình của trẻ con quá khó kiểm soát, đặc biệt là cái đứa thần kinh không ổn định, không làm theo lẽ thường này.

Lúc thì tốt lúc thì xấu, lỡ như câu nào nói không vừa ý nó trở mặt thì làm sao.

Thật sự làm bẽ mặt mình trước mặt mọi người, ông ta cũng chỉ có thể tự nhận xui xẻo.

Có tộc trưởng ở đó nhìn, chẳng lẽ ông ta còn có thể đánh nó một trận.

Hơn nữa, cái đứa đó cũng không có khả năng ngoan ngoãn chờ bị đánh.

Ông ta một người hơn trăm tuổi đi đánh nhau với một đứa trẻ, thắng không vẻ vang mà thua lại càng mất mặt, tội gì phải chuốc lấy phiền phức.

Ngô Nhị Bạch nhận được tin Trương Nhật Sơn mở họp cũng không ngạc nhiên, đứa cháu trai của ông gần đây gây ra động tĩnh thật sự quá lớn.

Những người đó ngồi không yên cũng không có gì lạ.

Cũng không biết thằng nhóc Tiểu Tà bị kích thích gì mà lại muốn

tiếp quản công việc kinh doanh của lão Tam.

Nhưng nếu nó đã làm, lại còn làm thành công như vậy, thì trong nhà tự nhiên phải ủng hộ.

Lần này hội nghị Cửu Môn không được tổ chức ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, tình hình hiện tại đã đủ loạn, Trương Nhật Sơn sợ Doãn Nam Phong lại gây ra chuyện gì.

Dù sao con bé đó cũng có ý kiến không nhỏ với Ngô Đồng, lỡ như nói vài câu tức giận bị người có tâm lợi dụng, ngược lại làm người ta hiểu lầm lập trường của ông.

Vì vậy, lần này hội nghị Cửu Môn được tổ chức ở công ty Cùng Kỳ.

Đây là sản nghiệp mà Phật gia trước kia để lại cho Trương Nhật Sơn, tuy ông ngày thường ở Tân Nguyệt Phạn Điếm không ít thời gian, nhưng nói cho cùng, đây mới là sân nhà của ông.

Lần này người đến họp rất đông đủ, dù sao cũng liên quan đến lợi ích thiết thân của gia đình mình.

Không chỉ các gia chủ đều có mặt, mà cả những người thừa kế dự bị và con cháu được coi trọng trong nhà cũng được mang theo.

Nhưng nhà họ Hoắc lại có chút kỳ lạ, trước kia Hoắc lão thái thái coi trọng nhất trong đám cháu là Hoắc Tú Tú, nhưng không ngờ lần này người mang đến lại là Hoắc Hữu Tuyết.

Điều này khiến mọi người có chút khó hiểu, chẳng lẽ người thừa kế mà Hoắc lão thái thái nhắm đến không phải là Hoắc Tú Tú.

Giải Vũ Thần đối với điều này lại không hề ngạc nhiên, Tú Tú có quan hệ khá tốt với Ngô Tà, cũng luôn không tán thành việc đối đầu với nhà họ Ngô, điều này khiến Hoắc lão thái thái luôn cưng chiều cô bé rất không hài lòng.

Mà Hoắc Hữu Tuyết lại là một kẻ cấp tiến không có đầu óc, phong cách từ trước đến nay tương đối cứng rắn.

Loại chuyện thảo phạt gia tộc khác này, có cô ta ở đó sẽ tiện hơn rất nhiều.

Dù có nói sai lời, Hoắc lão thái thái phạt cô ta một trận cũng có thể lấp liếm được.

Ngô Nhị Bạch đương nhiên cũng nghĩ đến điểm này, trong lòng đối với tác phong của nhà họ Hoắc thật sự khinh thường.

Tốt xấu gì cũng là cháu gái ruột, dù tính tình Hoắc Hữu Tuyết thật sự không tốt, Hoắc lão thái thái cũng không nên làm hại danh tiếng của con cháu nhà mình như vậy.

Ba ông lúc trước nói quả thật không sai chút nào, phụ nữ nhà họ Hoắc đều rất ích kỷ, không có nửa điểm tình thân.

Lúc Ngô Nhị Bạch ngồi xuống, ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía ông, thấy ông chỉ có một mình không khỏi có chút nghi hoặc.

Con trai út của nhà họ Lý tính tình bốc đồng, vậy mà lại hỏi thẳng ra: Ngô nhị gia, Cửu Môn Ngô gia bây giờ không phải là Ngây thơ đương gia sao.

Vì sao hắn không đến.

Ngô Nhị Bạch bình tĩnh nâng chén trà lên nhấp một ngụm, một ánh mắt cũng không cho hắn ta.

Tên lỗ mãng đó thấy Ngô Nhị Bạch không để ý đến mình có chút bực bội, vừa đứng dậy định nói chuyện thì bị Lý gia chủ ấn xuống.

Lão già họ Lý cười hòa giải nói: Trẻ con không hiểu chuyện, nhị gia đừng trách.

Nhưng chúng tôi cũng có chút kỳ lạ, gần đây Ngô thiếu gia gây ra

động tĩnh có chút lớn.

Nhà họ Ngô bây giờ rốt cuộc là ai đương gia, cũng phải cho Cửu Môn một lời giải thích chứ.

Ngô Nhị Bạch nghe hắn nói vậy thì bật cười, chậm rãi nói: Lý gia nói đúng, trẻ con mà, không hiểu chuyện là khó tránh khỏi.

Giống như đứa cháu tôn của tôi vậy, tôi cũng đau đầu vô cùng.

Sau này nếu nó có đắc tội gì với các vị, cũng xin các vị lượng thứ cho.

Dù sao đứa trẻ đó mới chín tuổi, giết người cũng không phạm pháp, tôi cũng hết cách với nó.

Mọi người vừa nghe lời này đều không khỏi rụt cổ lại, con nhà ông với con nhà người ta có thể giống nhau sao.

Cái đứa nhà ông chính là một con hung thú.

Ngón tay của Lưu Ly Tôn bị dập nát gãy xương, bây giờ còn bó bột không cử động được, ông nói nó là trẻ con không thấy đuối lý sao.

Ngô Nhị Bạch đương nhiên không đuối lý, con nhà ngươi hai mươi mấy tuổi còn không biết xấu hổ nói là trẻ con, đứa nhà chúng ta mới chín tuổi dựa vào cái gì mà không phải.

Chẳng lẽ ngươi có thể nói nó là người trưởng thành sao.

Lão già nhà họ Lý không chiếm được lợi thế, hừ lạnh một tiếng rồi thôi.

Hoắc lão thái thái nói giọng âm dương quái khí: Ông cũng không cần đánh trống lảng, chúng ta hôm nay vì sao mở cuộc họp này, trong lòng mọi người đều biết rõ.

Ngây thơ ở Trường Sa làm mưa làm gió, người nhà họ Trần sắp bị nó giết sạch rồi, cũng phải cho mọi người một lời giải thích chứ.

Trong số những người ngồi đây, chỉ có Trương Nhật Sơn và Hoắc lão thái thái là có vai vế lớn nhất.

Bà ta hỏi chuyện, Ngô Nhị Bạch không thể làm lơ, chỉ có thể kiên nhẫn trả lời: Địa bàn của nhà họ Ngô trước nay đều do em ba của tôi quản lý.

Sau này Tam Tỉnh mất tích, địa bàn của nhà họ Ngô bị người của Tứ A Công chiếm đoạt không ít.

Lúc đó các vị không nói Tứ A Công không phải.

Sao.

Bây giờ ngược lại thì không được.

Trên đời này làm gì có đạo lý như vậy.

Hoắc Hữu Tuyết lập tức không phục nói: Lúc đó Tam gia mất tích.

Nhà họ Ngô các người không phái người tiếp quản địa bàn, Tứ A Công không tiếp quản chẳng lẽ lại để người ngoài Cửu Môn hưởng lợi.

Nhưng bây giờ không giống, người ta Trần Kim Thủy đang làm rất tốt, nhà họ Ngô các người đuổi cùng giết tận, như vậy là quá đáng rồi.

Ngô Nhị Bạch hừ lạnh một tiếng nói: Người cũng không phải tôi giết, ai giết thì các người đi tìm người đó.

Lão Tam còn sống tôi cũng chưa từng quản lý địa bàn.

Chương 134

Bây giờ Tiểu Tà tiếp quản là việc của chú ba nó, các người tìm tôi nói thì không được rồi.

Lời này của Ngô Nhị Bạch nói ra cũng có lý, tuy trước kia ông cũng tham gia hội nghị Cửu Môn, nhưng đó đều là với tư cách người hòa giải chứ không đại diện cho nhà họ Ngô.

Ngô nhị gia nói chuyện làm việc từ trước đến nay công chính, lần này nếu tìm ông đến phân xử còn có thể nói được.

Nhưng đương sự Ngô Tà không đến, ép ông đại diện cho nhà họ Ngô thì không thích hợp.

Người đại diện của Hồng gia khó hiểu nhìn về phía Trương Nhật Sơn hỏi: Trương hội trưởng vì sao không mời Ngô đương gia đến.

Trương Nhật Sơn sờ sờ mũi, có chút không biết trả lời thế nào, không thể nói thật được, như vậy thì mất giá quá.

Lúc này Giải Vũ Thần cười nói: Ngô Tà mới tiếp quản công việc kinh doanh của Ngô Tam gia không bao lâu, chắc chắn mọi nơi đều rối như tơ vò.

E là thật sự không có thời gian rảnh rỗi.

Theo tôi thấy cũng là do các vị quá vội vàng, chờ người ta sắp xếp ổn thỏa địa bàn tự nhiên sẽ mở tiệc mời khách, hà tất phải vội vàng nhất thời.

Mọi người nghe cô nói vậy thì tức đến xì khói mũi.

Ai quan tâm khi nào hắn làm lễ nhậm chức.

Chờ hắn sắp xếp ổn thỏa địa bàn rồi thì họ còn gây sự cái gì nữa.

Hoắc Hữu Tuyết hừ lạnh một tiếng nói: Hoa gia giao hảo với Ngô Tà tự nhiên sẽ nói giúp hắn.

Nhưng nhà họ Trần cũng là người trong Cửu Môn.

Ngô Tà ra tay với đồng môn là phá vỡ quy củ, chúng tôi mở họp mời Trương hội trưởng làm chủ có gì không đúng.

Hoa gia cười nhạo nói: Muốn đòi công đạo cũng nên là người nhà họ Trần đến đòi.

Hữu Tuyết cô nhảy nhót hăng hái như vậy để làm gì.

Không biết còn tưởng cô là vợ của Trần Kim Thủy đấy.

Trương Nhật Sơn cũng gật đầu nói: Giải gia chủ nói có lý.

Ngây thơ cũng không động đến địa bàn của các vị đang ngồi đây, dù có muốn công đạo cũng không nên là công đạo với các vị.

Các vị cũng không phải là người bị hại, danh không chính, ngôn không thuận.

Hoắc lão thái thái dường như đã sớm đoán được điều này, cũng gật gật đầu nói: Trương hội trưởng nói có lý.

Vậy thì chúng tôi mời người bị hại đến đây nói chuyện với ngài.

Hữu Tuyết, con bé, gọi thằng nhóc Kim Thủy vào đây đi.

Hoắc Hữu Tuyết lập tức cười đáp ứng, rất nhanh liền dẫn Trần Kim Thủy vào.

Mọi người nhìn thấy Trần Kim Thủy trong lòng thầm mắng, Hoắc lão thái thái này thật đúng là cáo già.

Nhà họ Hoắc nắm được Trần Kim Thủy, thì dù địa bàn ở Trường Sa có đòi lại được cũng không đến lượt họ, ngược lại còn khiến họ vô cớ đắc tội với nhà họ Ngô.

Trương Nhật Sơn không khỏi nhíu mày, bây giờ người bị hại đã đến, ông lại không gọi Ngô Tà thì có chút không nói nổi.

Hoắc lão thái thái này rốt cuộc đang nghĩ gì vậy.

Không phải còn muốn hợp tác với Ngô Tà đi Trương gia cổ lâu sao.

Bà ta đắc tội người ta đến chết như vậy là cái thao tác quái gì.

Trần Kim Thủy mấy ngày nay trốn đông trốn tây, đã căm hận người nhà họ Ngô đến tận xương tủy, bây giờ nhìn thấy Ngô Nhị Bạch đơn độc một mình lập tức không kìm nén được nữa.

Hắn không tin Cửu Môn sẽ chủ trì công đạo cho hắn, không bằng trước tiên giết chết lão cáo già này để báo thù cho các anh em đã chết.

Không ai ngờ Trần Kim Thủy sẽ đột nhiên ra tay, Trương Nhật Sơn và Giải Vũ Thần muốn cứu viện cũng không kịp nữa.

Ngô Nhị Bạch không có chút công phu nào, trong khi Trần Kim Thủy lại là một cao thủ có số má trong Cửu Môn, xem ra Ngô nhị gia lành ít dữ nhiều.

Mắt thấy tay Trần Kim Thủy sắp chạm vào Ngô Nhị Bạch, đột nhiên gã hét thảm một tiếng, ôm cổ ngã xuống đất, lộn vài vòng rồi co giật toàn thân và tắt thở.

Biến cố đột ngột này khiến mọi người kinh hãi đứng bật dậy.

Lý lão gia đứng gần nhất định đi qua xem xét, nhưng lại bị con rắn màu đỏ bất ngờ chui ra từ cổ Trần Kim Thủy dọa cho lùi lại hai bước, ngã phịch xuống đất.

Con rắn đó tuy chỉ dày bằng ngón tay nhưng cũng khiến mọi người liên tục lùi về sau, mồ hôi lạnh túa ra.

Lúc này, nó dựng thẳng người, rung mào gà kêu ha, thế mà không

một ai dám tiến lên nữa.

Thứ này người ngoài có lẽ không biết, nhưng người trong Cửu Môn có nội tình sâu xa, ai mà không biết sự lợi hại của rắn mào gà, Trần Kim Thủy này chắc chắn không cứu nổi.

Trương Nhật Sơn sợ hãi vội vạch áo ra, mãi đến khi lôi Nhị Hồng từ trong ngực ra mới thở phào nhẹ nhõm, hắn còn tưởng là do mình gây ra.

Mọi người thấy Trương Nhật Sơn móc một con rắn mào gà từ trong ngực ra thì càng kinh ngạc hơn, thoáng chốc lại đồng loạt tránh xa hắn.

Trương hội trưởng xấu hổ muốn che mặt, đậu má, hắn đúng là não tàn.

Thấy rắn mào gà làm người bị thương, theo bản năng lại nghĩ đến con của mình, sao hắn lại quên mất Ngô gia vốn là dân chơi rắn, Ngô Nhị Bạch có một con thì có gì lạ đâu.

Giờ hắn phải giải thích thế nào đây.

Hắn bên này còn chưa nghĩ ra lời giải thích, thì Nhị Hồng, cái con lắm mồm kia, đã không nhịn được mà hét về phía Ngô Nhị Bạch và con rắn mào gà kia: Nhị gia, Đỏ Thẫm.

Nhị gia, Đỏ Thẫm.

Sắc mặt mọi người càng trở nên kỳ quái hơn, hóa ra rắn mào gà thật sự có thể nói chuyện, hơn nữa hình như còn nhận ra người, bọn họ còn tưởng đó chỉ là truyền thuyết.

Hoắc lão thái thấy Trần Kim Thủy mà bà ta đã tốn bao tâm cơ cứu về lại bị diệt khẩu không một lời trăng trối, lửa giận trong lòng cuối cùng cũng không nén được nữa, bà ta giận dữ nói với Ngô Nhị Bạch: Ngô gia các người đúng là có thủ đoạn hay, không chỉ biết huấn luyện

chó mà còn có thể huấn luyện rắn làm người bị thương.

Nhưng cách ăn này cũng quá khó coi rồi, dám giết người diệt khẩu ngay trước mặt mọi người trong Cửu Môn, có phải sau này không cho đồng môn một con đường sống nào không.

Ngô Nhị Bạch cũng đã chán ghét Hoắc lão thái đến cực điểm, lúc này cũng sa sầm mặt mũi phản bác: Hoắc gia chủ nói vậy có phần không công bằng.

Ai trong Cửu Môn mà không biết Ngô Nhị Bạch tôi thân thể yếu ớt, Trần Kim Thủy này không nói hai lời đã đánh lén, rõ ràng là muốn mạng tôi.

Nếu không phải tôi có thú cưng hộ chủ, e rằng lúc này người nằm trên đất chính là tôi.

Có câu nói gọi là kẻ gây sự trước thì hèn hạ, hắn tài không bằng người, chết là đáng đời.

Con Nhị Hồng kia dường như còn thấy chưa đủ náo nhiệt, cũng rung mào gà hét lên: Chết đáng đời, chết đáng đời.

Lần này, ánh mắt mọi người lại đổ dồn về phía Trương Nhật Sơn.

Lý lão gia nhíu mày hỏi: Trương hội trưởng tại sao cũng nuôi một con rắn mào gà.

Rắn mào gà của hai nhà các vị từ đâu mà có.

Có thể giải thích cho mọi người một chút không.

Trương Nhật Sơn khẽ nhíu mày, chuyện này hắn phải giải thích thế nào.

Chuyện của Hắc Phi Tử tạm thời không thể tiết lộ cho đám người này.

Nhưng nếu hắn không nói, có phải sẽ khiến người ta cho rằng

mình và Ngô gia đã kết minh không.

Không ngờ Giải Vũ Thần bỗng nhiên cười nói: Chuyện này có gì lạ đâu.

Ngũ gia giỏi huấn luyện chó, Thiên chân giỏi huấn luyện rắn, Trương hội trưởng mua một con về phòng thân thôi, có vấn đề gì sao.

Vừa hay Ngô nhị gia đang ở đây, các vị ai muốn mua thì mau đặt hàng đi, cũng không đắt, một con một trăm triệu, số lượng có hạn, ai đến trước được trước nhé.

Hoắc Tú Tú trừng mắt nói: Sao tôi không biết Ngô Tà có tài huấn luyện rắn.

Còn một con một trăm triệu, bịa chuyện cũng không tròn.

Cậu con trai út nhà họ Lý cũng nói: Chưa nói đến việc Ngô Tà có biết huấn luyện rắn hay không, cậu nói Trương hội trưởng mua từ chỗ Ngô Tà thì có căn cứ gì.

Cậu tận mắt nhìn thấy sao.

Không ngờ Giải Vũ Thần lại gật đầu, sau đó thản nhiên lấy ra một con rắn nhỏ từ trong túi quơ quơ: Tôi biết là vì tôi cũng mua một con mà.

Thứ nhỏ này vừa có thể phòng thân vừa có thể học nói, thú vị hơn vẹt nhiều.

Tôi thấy bỏ ra một trăm triệu cũng rất đáng.

Dường như cảm thấy chưa đủ kích thích, Giải Vũ Thần vuốt cằm con rắn, giọng nói dịu dàng: Bảo bối, lại đây nói vài câu cho họ nghe nào.

Con rắn kia quả thật rất biết giữ thể diện cho Hoa gia, nó rung mào gà ngâm nga hai câu thoại trong một vở kịch kinh điển, lần này thì

mọi người đều im lặng.

Họ bỗng nhiên cảm thấy lời Hoa gia nói rất có lý, một con thú cưng vừa có thể phòng thân vừa có thể học nói quả thực rất hiếm.

Nếu không thiếu tiền, nuôi một con cũng chẳng có gì sai.

Chỉ là cái giá một trăm triệu này có hơi quá đáng, mấy người bất giác cùng nhìn về phía Ngô Nhị Bạch.

Chẳng trách Ngô tam gia dám đốt đèn trời ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, hóa ra Ngô gia đã tìm được chiêu làm giàu mới.

Ngô nhị gia không để ý đến ánh mắt của mọi người, bình tĩnh gọi một tiếng Đỏ Thẫm.

Con rắn mào gà đang quấn trên cổ Trần Kim Thủy lập tức nhảy phắt lên người Ngô Nhị Bạch, rồi lại chui vào trong cổ áo hắn.

Trương Nhật Sơn lập tức cảm thấy có chút mất cân bằng, hai con rắn của người ta đều ngoan ngoãn nghe lời, tại sao chỉ có con lắm mồm của hắn vừa nhiều chuyện vừa kén ăn.

Chương 135

Cùng là rắn mào gà, Đỏ Thẫm nghe lời hộ chủ, Tiểu Hồng ngoan ngoãn hiểu chuyện, gộp lại thì chỉ có con ngáo ngơ này về tay mình.

Hay là do cách huấn luyện của hắn có vấn đề.

Lần sau phải thỉnh giáo Ngô Nhị Bạch và Tiểu Hoa một chút, xem có thể huấn luyện lại Nhị Hồng được không.

Cứ có một con rắn lải nhải bên tai cả ngày thật sự rất phiền.

Mấu chốt là hắn còn không dám đắc tội, tuy hắn cũng mang theo huyết thanh bên người, nhưng nghĩ cũng biết, bị thứ này cắn một phát chắc chắn sẽ không dễ chịu gì.

Hoắc lão thái thấy khí thế của mọi người đã tan cũng không ở lại lâu nữa, dù sao Trần Kim Thủy cũng đã chết rồi.

Hơn nữa, những người áp giải phạm nhân và Trương Nhật Sơn rõ ràng đều thiên vị Ngô gia, có làm ầm ĩ thêm cũng chẳng có kết quả gì.

Lý lão gia thấy nhà họ Hoắc đã rút lui cũng không thấy cần thiết phải ở lại, những người còn lại cũng lần lượt cáo từ.

Cuộc họp Cửu Môn lần này cứ thế kết thúc trong sự đầu voi đuôi chuột.

Trương Nhật Sơn cho người kéo thi thể Trần Kim Thủy đi mai táng, rồi gọi Ngô Nhị Bạch và Tiểu Hoa đang định rời đi lại.

Nhìn thấy hai con rắn mào gà kia, hắn liền biết hai người này nhất định biết kế hoạch của Ngô Đồng, vừa hay bây giờ có thời gian, họ cũng nên trao đổi thông tin.

Trương Nhật Sơn không đi thẳng vào chủ đề, mà mượn chuyện

rắn mào gà để bắt chuyện.

Hắn có chút hâm mộ nhìn con rắn trên tay Tiểu Hoa nói: Tiểu Hồng nhà cậu được thuần dưỡng thế nào.

Ngày thường giao tiếp có khó không.

Tiểu Hoa có chút nghi hoặc nói: Trương hội trưởng đang nói con rắn mào gà này sao.

Nó không tên là Tiểu Hồng.

Lúc này Nhị Hồng đột nhiên xen vào: Angel.

Angel.

Hoa gia lập tức cười: Nhị Hồng nói đúng rồi, con của tôi tên là Angel, Đồng Đồng nói đây là thiên thần hộ mệnh của tôi.

Ngô Nhị Bạch và Trương Nhật Sơn mặt mày đen kịt.

Thằng nhãi con này có cần phải chơi hai mang như vậy không.

Đỏ Thẫm, Nhị Hồng, Angel, phong cách của cậu không giống chúng tôi chút nào.

Hoa gia thấy biểu cảm của hai người thì tâm trạng cực tốt, quả nhiên cháu trai lớn thích mình nhất, cảm giác được thiên vị thật không tồi.

Trương Nhật Sơn cũng không còn bận tâm về vấn đề con rắn nữa, chắc là không có nửa xu quan hệ gì với cách thuần dưỡng của mình.

Thằng nhóc đó chắc chắn đã chọn con có cốt cách phản nghịch nhất cho mình, ai bảo mình là người nó không ưa nhất chứ.

Ba người hiếm khi có thể quang minh chính đại tụ tập lại với nhau, vẫn là nên bàn bạc xem hành động tiếp theo thế nào đi.

Hai cha con Ngô Tà này thật biết gây chuyện, cũng không biết

thằng nhóc kia lại muốn làm gì, ít nhất cũng phải báo cho mình một tiếng chứ.

Đột ngột ra tay giết chóc thế này là định làm loạn kiểu gì.

Quá thử thách trái tim người ta mà.

Ngô Nhị Bạch đến Cửu Môn họp không báo cho Ngô Đồng, ông sợ thằng nhóc kia sẽ gây náo loạn ở Cửu Môn.

Tuy đứa nhỏ này lớn lên giống Tiểu Tà, nhưng tính tình tốt của Ngô Tà lại không di truyền được chút nào, ngược lại giống lão Tam đến chín phần.

Nhưng lão Tam ít nhiều còn có chút e dè, lại lớn lên cùng mình từ nhỏ, ít nhiều còn có thể kiềm chế được.

Nhưng ông hoàn toàn bó tay với thằng nhóc này.

Nếu nó muốn chơi, thì giả ngoan bán manh, giả heo ăn thịt hổ, còn nếu thấy phiền thì trực tiếp dùng dao sắc chém đay rối.

Người khác không chơi nữa cùng lắm là lật bàn, còn tiểu sát thần này ngay cả bạn cùng bàn cũng có thể thịt luôn.

Phong cách này thực sự không hợp với lý niệm của ông.

Nhưng xuất phát điểm của đứa trẻ hoàn toàn là vì bảo vệ Tiểu Tà, ông không thể nào bảo nó đừng ra tay được.

Thực ra, cho dù Ngô Nhị Bạch có nói cho Ngô Đồng, thì nhóc con cũng không đến được, Đồng nhãi con đang bận lắm.

Đầu tiên là về cửa hàng ở Hàng Châu phát tiền thưởng cho Vương Minh, còn khen ngợi và khẳng định cao độ công việc của chú Vương.

Mặc dù gần đây cửa hàng chẳng bán được món nào.

Sau đó lại tỏ vẻ cậu và ba tạm thời không có thời gian về Hàng

Châu, cửa hàng giao cho chú Vương toàn quyền phụ trách.

Dặn dò xong liền phủi mông đi, để lại một Vương Minh cảm động đến rơi nước mắt.

Sau đó cậu lại về nhà cũ làm nũng bán manh dỗ bà nội vui vẻ, còn tiện thể mách tội Hoắc Tiên Cô với bà cố.

Lão thái thái nhìn chắt trai đang tức giận liền vội vàng dỗ dành, trong lòng cũng có chút khinh thường hành vi của Hoắc Tiên Cô.

Bà bạn thân này của bà, cả đời chỉ muốn tranh giành hơn thua, hễ người khác hơn bà ta một chút là trong lòng không thoải mái.

Sắp xuống lỗ đến nơi rồi, vì chút chuyện vặt vãnh mấy chục năm trước mà đi làm khó một đứa trẻ, đúng là không còn chút mặt mũi nào.

Nếu nói là thật sự khó quên tình cũ với Ngũ gia, bà nửa điểm cũng không tin, chẳng qua chỉ là không cam tâm mà thôi.

Ngô Đồng ở nhà cũ ba ngày thay ba mình làm tròn chữ hiếu, dỗ dành hai vị Thái Hậu xong lại bay sang Mỹ.

Ở Mỹ, cậu liên lạc tình cảm với sư huynh, họp với các đệ tử đời thứ hai để tìm hiểu sự phát triển của Hồng Môn, chỉ đạo công phu và thuật dùng súng cho các đệ tử đời thứ ba.

Lịch trình của nhóc con bận rộn chẳng kém gì các ngôi sao nổi tiếng.

Thêm vào đó, có một Đoạn Minh Tề với bộ mặt oán phụ lẽo đẽo theo sau lải nhải không ngừng, Ngô Đồng cảm thấy mình sắp đến thời kỳ mãn kinh sớm.

Đồng nhãi con soi gương có chút phiền muộn, cậu cảm thấy nếu cứ lo lắng như vậy, không chỉ hết hy vọng cao thêm mà có lẽ còn hói đầu sớm.

Ngô Đồng bỗng nhớ tới bộ dạng của Lão Hải ở Anh Hùng Sơn.

Trời ạ, thật đáng sợ.

Nếu mình biến thành như vậy, Chú Tiểu Hoa còn có thể để mắt đến mình không.

Có nguy cơ về ngoại hình, Đồng nhãi con lập tức hủy bỏ kế hoạch đi Pháp, cậu vẫn nên về bên ba mình làm một tiểu tay đấm vui vẻ thì hơn.

Cậu nhóc là người theo trường phái hành động, sau khi tạm biệt Đoạn lão gia tử liền bay về Hoa Quốc ngay trong đêm, khiến cho Đoạn Minh Tề vừa tham gia tiệc rượu trở về đã hụt một phen.

Đoạn Minh Tề:.

Nơi này lược bỏ 500 chữ.

Ngô Tà thấy con trai trở về tự nhiên rất vui mừng, nhưng anh không phải muốn Ngô Đồng giúp mình xử lý chuyện gì.

Đánh nhau có Phan Tử và Tiểu ca, xử lý sổ sách có Khai Mễ, ngay cả bản thân anh cũng chỉ là một linh vật, thật sự không có gì cần con trai giúp đỡ.

Chỉ là không có nhóc con để vuốt ve, Tiểu ca có chút áp suất thấp, dường như còn hay ngẩn người hơn trước.

Khiến anh cũng phải lo lắng.

Thực ra Tiểu ca như vậy không phải vì không có nhóc con để vuốt ve, mà là vì gần đây trong đầu anh đột nhiên xuất hiện rất nhiều ký ức khó hiểu.

Nhưng Đồng nhãi con trở về đương nhiên anh cũng rất vui.

Anh luôn có một cảm giác nguy cơ mơ hồ, cảm thấy những ngày hạnh phúc như thế này sắp kết thúc.

Có thể có thêm chút thời gian ở bên nhóc con, anh tự nhiên vui vẻ.

Cùng lúc đó, bên phía Bàn Tử tiến triển cũng rất thuận lợi.

Mấy người xuống máy bay liền vào khách sạn trước, ngày hôm sau Bàn Tử bắt đầu chế độ khoe giàu.

Chương 136

Để không dọa cha vợ tương lai sợ chết khiếp, Bàn Tử còn chưa dám dẫn người đến Yến Sào.

Chỉ là những trung tâm thương mại bình thường cũng đã khiến A Quý và Vân Thái choáng váng.

Họ ở trong núi làm việc quần quật cả năm cũng không kiếm nổi một vạn đồng, ở đây một chiếc váy tùy tiện cũng đã hơn một ngàn.

Đặc biệt là mỗi khi đến giờ ăn, A Quý luôn cảm thấy đau thắt tim gan.

Một bàn cơm tiền sắp bằng cả một con heo béo, mà mới có vài miếng thịt.

Đi ăn nhà hàng vài lần, A Quý sống chết cũng không chịu đi nữa, Vân Thái cũng nói quá tốn kém, mua đồ ăn về cô nấu cho.

Bàn Tử tự nhiên vui mừng, anh không phải tiếc mấy đồng tiền đó, mà là cảm thấy tự mình nấu ăn mới có hương vị của gia đình.

Mấy người dứt khoát cũng không ở khách sạn nữa, Bàn Tử dẫn hai cha con họ về nhà mình.

Thực ra hai ngày đầu ở khách sạn cũng là vì cái chuồng heo của anh không thể để người khác thấy, bộ dạng sạch sẽ gọn gàng bây giờ là thành quả sau khi bỏ ra một ngàn đồng thuê người dọn dẹp.

Nơi Bàn Tử ở cũng không quá lớn, ba phòng một sảnh hơn một trăm hai mươi mét vuông, so với gia sản của anh thì xem như keo kiệt.

Nhưng anh chỉ có một mình, ngày thường còn hay ở lại tiệm.

Ngay cả ba phòng này anh cũng không lấp đầy được, giường và tủ

quần áo trong hai phòng khách đều là mới mua.

A Quý lại không thấy nhỏ, ông tuy chưa từng đến Bắc Kinh nhưng cũng không phải không có kiến thức.

Giá nhà ở Bắc Kinh tấc đất tấc vàng ông vẫn biết.

Đặc biệt khi Bàn Tử vô tình nói giá nhà khu này là năm mươi ngàn một mét vuông, A Quý và Vân Thái càng kinh ngạc đến trợn mắt há mồm.

Bàn Tử còn thản nhiên nói: Thế này đã là gì.

Ở Bắc Kinh đây còn tính là rẻ.

Muốn nói đơn giá đắt thì phải kể đến khu Phan Gia Viên, cửa hàng của tôi ở đó cũng không lớn hơn đây là bao, năm ngoái mua đã tốn hơn năm mươi triệu.

Năm nay chắc phải hơn sáu mươi triệu rồi.

A Quý nghe xong lại kinh hô một tiếng, thủ đô này đúng là không thể lường được.

Chẳng lẽ đều được xây bằng vàng sao.

Đắt quá.

Trong lòng Vân Thái cũng có chút khác thường, ông chủ béo này giàu quá, tài sản của anh ta đủ để mua hết tất cả nhà cửa trong trại của cô.

Mấy chàng trai trong trại cô hoàn toàn không thể so sánh được.

Bàn Tử thấy thái độ của Vân Thái đã nới lỏng thì vui như nở hoa, quả nhiên không có cô gái nào không giải quyết được bằng tiền.

Mấu chốt là phải tiêu tiền đúng chỗ.

Cùng một số tiền, với cô gái phù phiếm thì tiêu vào hàng xa xỉ.

Với cô gái lãng mạn thì tiêu vào hoa tươi và quà nhỏ.

Với cô gái đơn thuần thì tiêu vào việc xây dựng hình tượng.

Mấy chiêu này anh học từ một người anh em cũ, gã đó chính là cao thủ tán gái.

Vợ của gã năm đó có vô số người theo đuổi, ngày nào cũng có người tặng hoa, tặng siêu xe, tặng nhẫn kim cương.

Thậm chí còn có người xách thẳng mấy vali tiền mặt đến tỏ tình cầu hôn, nhưng cô gái kia cũng là một bạch phú mỹ, chẳng thèm để mắt đến những thứ đó.

Gã này lại đi đường tắt, ngày nào cũng mua một đống thức ăn cho mèo đến gần nhà cô gái đó cho mèo hoang ăn, qua lại riết rồi cũng quen thân.

Sau đó lại tìm một đám côn đồ diễn một màn anh hùng cứu mỹ nhân, nhanh chóng thành công chiếm được trái tim cô gái.

Cùng là tiêu tiền, cách này cao minh hơn nhiều so với đám ngốc mua hoa tươi nhẫn kim cương kia.

Bàn Tử chính là được chân truyền từ gã đó, tiêu tiền tuyệt đối phải tiêu vào chỗ hiểm.

Vân Thái có lẽ không thích những món đồ xa xỉ phù phiếm, nhưng nhà cửa, mặt tiền cửa hàng, những bất động sản này nhất định có thể lay động cô.

Những thứ này không chỉ đại diện cho việc Bàn Tử có tiền, mà còn đại diện cho việc anh là một người vững vàng, đáng tin cậy, biết vun vén cuộc sống.

Suy nghĩ của cô gái trong núi không giống như con gái thành phố.

Họ vẫn còn ở giai đoạn lấy chồng để có cơm ăn áo mặc.

Một người đàn ông cực kỳ có khả năng kiếm tiền có sức hấp dẫn rất lớn đối với họ.

Bên Bàn Tử bong bóng hồng bay phấp phới, bên Ngô Tà thì chuyện phiếm và vỏ hạt dưa bay loạn xạ.

Nhưng mà Ngô tiểu cẩu cũng chỉ có thể nằm ì thêm hai ngày này thôi, rắc rối sắp tìm đến cửa rồi.

Ngô Đồng cũng không biết cái đầu của ba mình mọc ra như thế nào, mấy hôm trước buổi tối còn thường xuyên gặp ác mộng.

Sau đó lại đau đầu nhức óc xử lý công việc của địa bàn, ngày nào cũng mặt mày ủ dột.

Không ngờ mấy ngày nay vừa mới xuôi thuận một chút, cái đầu óc của anh lại hoạt động.

Anh thế mà lại tránh Khai Mễ để gọi điện cho Vân Tùng, dò hỏi xem bên Bàn Tử và Vân Thái đã phát triển đến bước nào.

Phải nói rằng, ông bố Tà này cũng thật là rảnh rỗi.

Nhưng mà chuyện phiếm của chú Béo quả thật cũng rất thú vị, không ngờ người mấy chục tuổi đầu mà trò lãng mạn còn nhiều như vậy.

Dạo xong trung tâm thương mại thì đi công viên hải dương, tham quan xong Cố Cung thì du ngoạn Di Hòa Viên, cộng thêm hoa tươi, nhẫn kim cương, khinh khí cầu tỏ tình thay phiên nhau oanh tạc, một cô gái mộc mạc từ trong núi như Vân Thái làm sao từng thấy qua trận thế này.

Lúc này đã hoàn toàn chìm đắm trong tình yêu cuồng nhiệt.

Phan Tử nhìn ba người tụ tập lại cắn hạt dưa hóng chuyện phiếm, biểu cảm có chút vỡ mộng.

Tiểu Tam gia thì thôi, đứa nhỏ này không đứng đắn cũng không phải một hai ngày, ông đã có chút quen rồi.

Tiểu thiếu gia và Khai Mễ đây là tình huống gì.

Một văn một võ, hai vị đại lão này trong lòng các huynh đệ ở địa bàn chính là thần tượng.

Lúc này mắt sáng rực, tập trung tinh thần hóng chuyện phiếm, sao lại giống mấy bà thím đầu hẻm thế.

Đặc biệt là Khai Mễ, tiểu thiếu gia tuổi còn nhỏ, thích nghe chuyện tình cảm có thể tha thứ, nhưng cậu là người có học thức.

Còn là thạc sĩ luật, hứng thú bừng bừng kể chuyện phiếm như vậy có ổn không.

Nếu thầy giáo đại học của cậu mà biết, cậu dùng cái miệng luật sư này để kể cho trẻ con nghe người khác tán tỉnh nhau thế nào, chắc có thể hận không thể tát chết cậu mất.

Phan Tử vốn không biết thạc sĩ là gì, còn đi hỏi thăm, người ta nói từ bậc tiểu học của ông mà lên đến thạc sĩ thì ở giữa cách sáu bảy cấp, chênh lệch như quan huyện thất phẩm với quân cơ đại thần nhị phẩm vậy.

Muốn làm thạc sĩ, chỉ riêng sách vở đọc thôi cũng chất cao bằng hai tầng lầu.

Đám huynh đệ của họ đều không có văn hóa, nhưng rất kính trọng người có học thức.

Hơn nữa, cậu em Khai Mễ này quả thật có tài, mấy tiếng lóng, quy tắc mới học hai ngày đã thông thạo, sổ sách chỉ cần lướt qua là biết chỗ nào có vấn đề.

Cái đầu cứ như được khai quang, quả thật hơn hẳn đám nhà quê

bọn họ.

Ông vốn còn định thân cận thêm chút nữa, để hưởng ké chút văn khí của người ta, không ngờ cậu em này cũng có lúc không đáng tin cậy như vậy.

Nói thế nào nhỉ.

Chương 137

Rất là bình dân.

Phan Tử lúc này cũng không có chuyện gì, vừa nghe là chuyện phiếm của tên mập chết tiệt kia, cũng bốc một nắm hạt dưa ngồi xuống nghe.

Thế là chỉ còn lại Tiểu ca ngửa mặt nhìn trời. vỡ mộng.

Mặc dù Đại Trương ca trước đây cũng lạc lõng với thế giới này, nhưng anh biết đó là vấn đề của mình.

Nhưng lúc này anh lại tin chắc rằng, không thể hòa nhập vào chủ đề này tuyệt không phải do anh quá khác người, mà căn bản là do mấy người kia quá dị.

Họ hóng chuyện phiếm tuy có chút ác thú vị, nhưng cũng thật sự là vì quá nhàm chán.

Điểm này dù là hai cha con nhà Ngô Tà hay Khai Mễ đều thẳng thắn thừa nhận.

Ngô Đồng giết một người răn trăm người quả thật vô cùng hiệu quả, bây giờ trên giang hồ Trường Sa, nghe thấy tên cậu thôi cũng phải run ba lần.

Từng người một ngoan ngoãn như mèo con.

Thêm vào đó, Khai Mễ lại thiết kế một bộ quy trình chuyên nghiệp, bây giờ dù là địa bàn Lạt Ma hay Mã bàn, vận hành đều thuận lợi, làm ít công to.

Căn bản không có gì phải lo lắng.

Ngô tam gia bây giờ chỉ cần ngồi yên chờ tiền về là được, cho nên.

mấy người quả thật có chút nhàn rỗi đến phát hoảng.

Nhưng Thiên chân chính là con cưng của trời, với cái thể chất hút rắc rối của anh thì không thể nào thật sự rảnh rỗi được.

Rất nhanh, điện thoại của Hoắc Tú Tú đã gọi tới.

Cô bé tha thiết muốn gặp Ngô Tà một lần, nói rằng bà nội cô có chuyện quan trọng muốn nói.

Ngô Tà mấy ngày trước đã biết tình hình cuộc họp Cửu Môn từ Ngô Nhị Bạch, đối với bà lão chuyên gây rối này không có nửa điểm hảo cảm.

Anh trực tiếp từ chối Hoắc Tú Tú một cách cứng rắn rồi cúp máy.

Không ngờ cô bé cũng là người cố chấp, ngày hôm sau liền bay đến Trường Sa chặn người.

Lần này Hoắc lão thái xem như có thành ý, bà ta để Hoắc Tú Tú mang đến mấy bản thiết kế, đem những gì bà ta biết về Trương gia cổ lâu và mối quan hệ với Trương Khởi Linh đều thành thật nói ra.

Hoắc Tú Tú lại đánh bài tình cảm, nói bà nội cảm thấy mình không còn sống được bao lâu, muốn trước khi chết tranh thủ một con đường sống cho hậu bối, cho nên gần đây hành động mới có chút cực đoan.

Anh Ngô Tà có tức giận gì cứ trút hết lên người cô, cô thay bà nội xin lỗi Ngô gia.

Thiên chân đối với cô em gái cổ linh tinh quái Hoắc Tú Tú này cũng không ghét, lúc này thấy cô vừa khóc vừa cầu xin cũng có chút mềm lòng.

Nếu là hai năm trước, có lẽ Ngô Tà đã xua tay nói không để ý.

Nhưng bây giờ không được, anh không còn là Tam gia nhỏ nữa, anh là người cầm lái địa bàn của Ngô gia.

Loại chuyện liên quan đến hai gia tộc này, không phải anh mềm lòng là có thể tùy tiện đồng ý.

Mặt mũi của anh không còn chỉ là của riêng anh nữa, mà là mặt mũi của tất cả mọi người từ trên xuống dưới trong địa bàn Ngô gia.

Người trên giang hồ trước nay đều là nịnh kẻ mạnh, đạp kẻ yếu, khinh người hiền, sợ kẻ ác, nếu Tam gia như anh quá dễ nói chuyện, thì cuộc sống của đám đàn em bên dưới sẽ không dễ chịu.

Ngô Đồng lại không có nhiều băn khoăn như ba mình, cậu cười lạnh một tiếng nói với Hoắc Tú Tú: Nếu chuyện xin lỗi đều đã làm rồi, thì lời xin lỗi cũng không cần phải nói nữa, mấy chữ nhẹ hều đó quá rẻ mạt.

Nếu thật sự muốn hợp tác thì hãy thể hiện chút thành ý ra đây.

Về nói với bà nội cô, bà ta làm sao lấy được quỷ tỉ, làm sao đưa đến Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi đều rõ cả, đừng có giở trò qua loa với tôi.

Nếu muốn hợp tác thì trước tiên chuyển lại hai trăm năm mươi triệu mà tôi đã bỏ ra, nếu không thì không bàn bạc gì hết.

Ngô gia chúng tôi không thiếu tiền, nhưng cũng tuyệt đối không làm kẻ tiêu tiền ngu ngốc này.

Hoắc Tú Tú nghe những lời này còn có chút ngạc nhiên, cô cũng không biết quỷ tỉ kia lại là do bà nội mình mang đi bán đấu giá.

Đưa một món đồ đi bán đấu giá, rồi lại ép người ta mua với giá cao.

Chẳng trách anh Ngô Tà không cho bà nội một sắc mặt tốt.

Mấu chốt là bà nội ơi, bà cũng phải hé răng cho con biết một tiếng chứ, bây giờ bị người ta vạch trần ra con xấu hổ biết bao.

Hoắc Tú Tú thấy thái độ của Ngô Đồng kiên quyết cũng không dây dưa nữa, e rằng anh Thiên chân không làm chủ được con trai mình, cô vẫn nên về thương lượng với bà nội trước đã.

Hoắc Tú Tú đi rồi, Thiên chân nghi hoặc hỏi con trai: Cái chìa khóa mua với giá hơn hai trăm triệu kia lại là do Hoắc lão thái đưa tới sao.

Bà ta lấy nó từ đâu.

Không phải nói thứ đó có liên quan đến đội khảo cổ trước kia sao.

Nếu chúng ta không mua được mà bị người khác mua mất thì làm sao.

Chẳng lẽ bà ta gài bẫy ta đốt đèn trời chỉ để bán được nhiều tiền hơn, nhà họ Hoắc hình như không nghèo đến vậy đi.

Ngô Đồng thấy ba mình hóa thân thành em bé tò mò có chút bất đắc dĩ, ngài có thể hỏi từng câu một được không.

Một đống câu hỏi thế này bảo tôi trả lời thế nào.

Nhưng cậu vẫn kiên nhẫn nói: Thứ đó là vật phẩm của Hoắc lão thái là do Trương Nhật Sơn nói cho con.

Đồ vật làm sao có được con cũng không biết, vừa rồi con chỉ gài bẫy Hoắc Tú Tú một chút thôi.

Còn việc bà ta gài ba đốt đèn trời chắc là nhất thời nảy lòng tham, bà già này có chút tâm lý biến thái, thấy người khác gặp xui xẻo là bà ta vui.

Còn về việc bị người khác mua mất thì phải làm sao con cũng không biết, có thể là bà ta đoán chắc ba sẽ mua.

Hoặc là bà ta còn có chuẩn bị gì khác cũng không chừng, chúng ta không cần phải bận tâm chuyện này.

Thiên chân vuốt cằm suy tư: Vậy con nói xem bà ta có trả lại hai

trăm năm mươi triệu đó không.

Ta nghe nói bán đấu giá còn có hoa hồng, e rằng bà ta nhận được cũng chỉ có hai trăm hai mươi triệu.

Số tiền còn lại chắc là Tân Nguyệt Phạn Điếm thu, bà lão đó sẽ tự bỏ tiền ra bù vào sao.

Ngô Đồng thản nhiên nói: Nghĩ nhiều làm gì.

Bà ta có bù hay không chúng ta đều có chiêu đối phó.

Cứ xem tin tức của Hoắc Tú Tú ngày mai là biết.

Hoắc Tú Tú thấy thái độ của Ngô Đồng cứng rắn nên đã quay về Bắc Kinh ngay trong đêm.

Đàm phán cấp bậc này không phải là chuyện cô có thể truyền lời qua lại là giải quyết được, vẫn nên để bà nội trực tiếp giao thiệp với anh Ngô Tà thì hơn.

Hoắc lão thái nghe yêu cầu của Ngô Đồng thì tức đến nỗi đập bàn, tuy Hoắc gia của bà gia nghiệp lớn, nhưng hai trăm năm mươi triệu vẫn là một con số không nhỏ.

Cho dù phần lớn cũng là tiền của Thiên chân, nhưng bản thân bà cũng phải bù vào hơn hai mươi triệu.

Mặc dù số tiền này bà không phải không bỏ ra được, nhưng cứ thế đưa cho thằng nhóc Ngô Đồng kia thì làm sao bà cam tâm.

Lão già tức giận cả đêm không ngủ được, trằn trọc suy nghĩ xem tiếp theo phải làm sao.

Sáng hôm sau, bà bảo Hoắc Tú Tú gọi điện cho Ngô Tà, nói muốn nói chuyện với anh.

Ngô Tà nghe nói là Hoắc lão thái muốn nói chuyện với mình, vội vàng nháy mắt mấy cái với con trai.

Ngô Đồng trực tiếp lấy điện thoại di động ném cho Khai Mễ.

Mấy việc đấu trí đấu khẩu này mệt mỏi quá, vẫn nên giao cho người chuyên nghiệp.

Có quán quân tranh biện của Đại học Yale ở đây mà không dùng thì chẳng phải là ngốc sao.

Cái miệng của Khai Mễ là dân chuyên nghiệp chính hiệu, một thần nhân có thể kiện cho luật sư đối phương phải vào tù.

Khai Mễ cười tủm tỉm nhận lấy điện thoại, đẩy gọng kính gọng vàng lên rồi bắt đầu màn trình diễn của mình.

Sau hơn mười phút đấu khẩu, Khai Mễ có chút xấu hổ đưa điện thoại cho Ngô Tà.

Chương 138

Ngô Đồng có chút bực bội hỏi: Cậu có biểu cảm gì vậy, Hoắc lão thái nói sao.

Khai Mễ sờ sờ mũi lẩm bẩm: Chưa có kết quả, bà lão đó tức đến ngất xỉu rồi.

Hai cha con Ngô Tà lập tức cười ha hả, Hoắc lão thái lần này coi như gặp phải đối thủ rồi.

Biểu cảm của Khai Mễ cũng rất thú vị, vị luật sư tinh anh này có lẽ chưa từng gặp phải tình huống này, lần này đến mức làm anh ta không biết phải làm sao.

Trương Khởi Linh còn có chút nghi hoặc, lần trước anh thấy bà lão đó thấy thân thể rất tốt mà, chắc không đến nỗi bị nói mấy câu đã tức đến ngất đi.

Tội nghiệp Đại Trương ca còn không biết, đây chỉ là một thủ đoạn để ép người, một số người già vô lương đặc biệt thích dùng chiêu này khi mình không chiếm được lợi thế.

Thường gọi là, ăn vạ.

Khai Mễ thì biết thủ đoạn này, sách giáo khoa tâm lý học năm hai của anh có nói.

Anh chỉ không ngờ Hoắc Tiên Cô, đường đường là gia chủ nhà họ Hoắc, lại có thể dùng chiêu trò hạ đẳng như vậy.

Nhưng, điều này cũng cho thấy bà lão đó đã hết cách.

Anh chỉ cần cắn chết rằng tiền không về tài khoản thì không bàn bạc gì hết, rất nhanh bên kia sẽ thỏa hiệp.

Khai Mễ cảm thấy hai chuyên ngành mình chọn quả là khoa học, tâm lý học và luật sư quả nhiên là một cặp đôi hoàn hảo.

Nếu bên kia tạm dừng.

à không, nghỉ ngơi.

Thì họ cứ làm việc của mình, hoàn toàn không coi Hoắc lão thái ra gì.

Ngô Tà cũng không nhận điện thoại của Hoắc Tú Tú nữa, hễ thấy số đó là ném thẳng cho Khai Mễ xử lý.

Cứ như một vở hài kịch như vậy kéo dài hai ngày.

Sau khi Hoắc lão thái tức đến ngất xỉu đi năm lần, cuối cùng vẫn phải chuyển hai trăm năm mươi triệu đó cho Ngô Tà.

Ngô Đồng rất hào phóng cho Khai Mễ 1 triệu làm tiền thưởng, tuy rằng dù cậu có tự mình cù nhây cũng có thể khiến Hoắc lão thái phải bỏ tiền ra cho yên chuyện.

Nhưng lấy được tiền một cách thống khoái như vậy vẫn khiến lòng cậu cực kỳ sảng khoái.

Dù sao Hoắc lão thái khó chịu thì cậu vui, niềm vui của trẻ con đơn giản là vậy.

Đối với đề nghị của Hoắc Tú Tú yêu cầu họ đến Bắc Kinh nói chuyện, cậu cũng không từ chối.

Bởi vì không chỉ có Hoắc gia muốn hợp tác, lần này Chú Tiểu Hoa của cậu cũng tham gia.

Cả hai nhà đều ở Bắc Kinh, chỉ có họ ở Trường Sa, hai chọi một, thiểu số phục tùng đa số, họ đi một chuyến cũng không sao.

Đừng nhìn Hoắc gia là rắn đầu ở Bắc Kinh, Ngô Đồng nửa điểm cũng không sợ.

Nếu Hoắc gia muốn giở trò mờ ám, cậu và Buồn cha, hai đại chiến lực, cũng không phải dạng vừa.

Nếu vận dụng thế lực chính phủ thì càng vui.

Một triều vua một triều thần, đám đồng liêu của người chồng quan quân của Hoắc lão thái chết cũng gần hết rồi.

Quyền thế của Hoắc gia đã suy giảm đáng kể, ở Bắc Kinh không còn ảnh hưởng lớn như vậy nữa, đây cũng là nguyên nhân Hoắc lão thái nóng lòng giải quyết vấn đề cho hậu bối.

Ngô Đồng dù vô dụng thế nào cũng còn có thân phận vương tử.

Cho dù cái quốc gia nhỏ bé của cậu còn không lớn bằng tỉnh Chiết Giang, đó cũng là một quốc gia có chính quyền độc lập được quốc tế công nhận.

Một khi vương tử như cậu bị chính phủ giam giữ trên lãnh thổ Hoa Quốc, ha hả.

Thì ảnh hưởng trên trường quốc tế sẽ vô cùng tồi tệ.

E rằng Bộ Ngoại giao Hoa Quốc và đại sứ quán các nước khác cả năm cũng không được nghỉ.

Giống như một con voi giẫm phải một con thỏ bị thương, cho dù những con sói, hổ báo kia không có nửa điểm giao tình với con thỏ, nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc chúng giương cao ngọn cờ chính nghĩa để xé thịt voi.

Cho nên Ngô Đồng thật sự không sợ, cậu thậm chí có chút mong chờ cảnh Hoắc lão thái báo cảnh sát bắt mình, nếu cậu không lừa cho Hoắc Tiên Cô tán gia bại sản thì không xong.

Phan Tử được giữ lại Trường Sa để trấn giữ địa bàn, nhà Ngô Đồng cùng Khai Mễ mang theo bốn vệ sĩ đi Bắc Kinh.

Lần này nơi đàm phán được định ở nhà họ Giải.

Mặc dù Ngô Tà có ba cửa hàng ở Bắc Kinh, nhưng đó đều là người ta bồi thường, anh cũng chưa từng đến nhận.

Đến nhà họ Hoắc thì anh lại sợ bà lão giở trò mờ ám, cho nên liền quyết định ở nhà của bên thứ ba là Tiểu Hoa.

Hoắc lão thái nhìn thấy cha con nhà Ngô hừ lạnh một tiếng, nhưng bà ta cuối cùng cũng đã có bài học.

Xét thấy mấy lần trước đều không chiếm được lợi thế, lần này cũng không tranh cãi miệng lưỡi.

Khai Mễ và Hoắc Tú Tú lần lượt đứng sau lưng Ngô Tà và Hoắc lão thái.

Trương Khởi Linh liếc nhìn Giải Vũ Thần một cái rồi cũng kéo ghế ngồi xuống, còn như tuyên thệ chủ quyền mà ôm Ngô Đồng lên đùi.

Giải Vũ Thần cũng không chịu thua, tươi cười rạng rỡ ngồi sát vào Trương Khởi Linh.

Hoa gia hoàn toàn mặc kệ mặt đen của Tiểu ca, vừa đút điểm tâm vừa bóc hạt dẻ cho Ngô Đồng, bận rộn không ngớt.

Chỉ là ánh mắt giữa anh và Tiểu ca phảng phất như tóe lửa, còn đặc sắc hơn cả bên Hoắc lão thái và Ngô Tà.

Ngô Đồng có chút cạn lời, cái sức hút chết tiệt của mình.

Nhưng mà, trong một dịp nghiêm túc như vậy, hai người ấu trĩ thế này có ổn không.

Hai vị đại thần, hai ngài đã OOC rồi đấy.

Thiên chân cũng có chút cạn lời.

Hai người các ngươi rốt cuộc có còn nhớ đây là con trai ta không.

Con trai của Thiên chân ta.

Hai người cứ tranh cái gì.

Ngô Tà thấy không khí hiện trường thật sự xấu hổ, vội vàng hắng giọng thăm dò: Hai vị gia chủ muốn hợp tác chuyện gì xin cứ nói thẳng, địa bàn cũng rất bận, chúng ta đừng lãng phí thời gian.

Hoắc Tú Tú vội vàng lấy ra một chồng bản vẽ đặt trước mặt Thiên chân nói: Những bản vẽ này là bản thiết kế đi kèm trong các cuộn băng video, có liên quan đến mục tiêu lần này của chúng ta.

Đây là một kiến trúc dưới đáy hồ ở Ba Nãi, Quảng Tây, cô tôi trước kia từng đến đó khảo cổ, sau khi từ đó ra ngoài thì mất tích.

Giải Vũ Thần tiếp lời: Chúng ta đều là người trong Cửu Môn, cũng không cần giấu giếm.

Lứa của Hoắc bà bà tham gia hoạt động đào mộ quỷ dị lần đó, thực ra cũng có liên quan đến tòa cổ lâu này.

Hoắc lão thái thở dài một tiếng nói: Hoạt động đào mộ lần đó, Trương Đại Phật gia tập hợp mọi người trong Cửu Môn, là phụng mệnh của Nó, không ai có thể trái lời.

Mặc dù chúng ta lấy ra rất nhiều sách lụa, nhưng hành động vẫn thất bại.

Trung tâm thật sự hoàn toàn không ở đó, mà chính là ở tòa Trương gia cổ lâu này.

Cho nên, thế hệ thứ hai của Cửu Môn lại đều bị cuốn vào.

Con gái của ta cùng Ngô Tam Tỉnh, Giải Liên Hoàn không một ai may mắn thoát khỏi.

Nhưng mà, những chuyện này còn xa mới kết thúc.

Nó đã bắt đầu nhắm vào thế hệ thứ ba, mấy năm nay những nơi ngươi đi, đều là những nơi tam thúc của ngươi bọn họ đã từng đi qua.

Nếu thế hệ các ngươi không lấy được thứ Nó muốn, sứ mệnh này sẽ rơi xuống đầu thế hệ thứ tư.

Bà già này sống đến tuổi này cũng không có gì phải bận tâm.

Một là muốn tìm ra manh mối của con gái ta, hai là cũng để cho đám hậu đại Cửu Môn các ngươi tránh được một con đường sống.

Ngô Đồng thấy bà lão Hoắc giở bài tình cảm thì hừ lạnh một tiếng, có chút khinh thường nói: Đều đến lúc này rồi, không thể thẳng thắn với nhau một chút sao.

Tôi thừa nhận bà nói muốn mượn sức của Tam gia để chấm dứt sự khống chế của Nó là lời thật.

Chương 139

Nhưng cũng đừng nói là vì thế hệ thứ ba của Cửu Môn, bà làm thế là vì hậu bối nhà họ Hoắc của bà thôi, tôi và ba tôi không cần.

Nó rốt cuộc là chuyện gì thì trong lòng bà và tôi đều rõ.

Mấy người chơi chính trị, bụng dạ đều đen cả.

Ba tôi và chú Tiểu Hoa không biết, nhưng bà không lừa được tôi đâu.

Nếu bà thật sự muốn tìm con gái mình thì cũng không cần tốn công như vậy, tôi có thể mang con bé về cho bà.

Nhưng sau này nhà họ Hoắc của bà có giữ lại được hay không thì tôi không quan tâm.

Nghe Ngô Đồng nói xong, sắc mặt bà lão Hoắc tái mét.

Bà ta không ngờ thằng nhóc này lại biết nội tình, nhưng xem ra nó cũng không nói cho Ngô Tà và Giải Vũ Thần biết.

Một đứa nhóc con như nó thì làm sao mà biết được.

Ngô Đồng thấy cha Buồn của mình ngồi xuống mà bà lão Hoắc không hề quát mắng là hiểu ngay, lão bà này đã sớm biết thân phận của Trương Khởi Linh.

Trong nguyên tác, bà ta vừa quỳ lạy vừa tâng bốc hoàn toàn là có mưu đồ.

Nếu thật sự nhớ ơn cứu mạng, bà ta đã không đem chìa khóa cửa đồng đi bán đấu giá.

Lẽ nào bà ta không biết chuyện nhà họ Trương phải canh giữ hay sao.

Thực ra mà nói, Cửu Môn không có ai là tốt đẹp cả, kể cả ông cố của hắn là Ngô Lão Cẩu.

Ít nhất trong chuyện đối xử với Trương Khởi Linh, họ tuyệt đối có thể coi là một đám vong ân bội nghĩa.

Lời của Ngô Đồng khiến không khí tại hiện trường lại rơi vào im lặng, ngay cả Hoắc Tú Tú cũng có chút xấu hổ thay cho bà nội mình, sao lại không biết nhớ đời thế nhỉ.

Bà lão Hoắc không phải không muốn phản bác, một là vì Ngô Đồng nói đúng sự thật, hai là bà ta không nắm chắc được thái độ của Trương Khởi Linh.

Thấy Trương tộc trưởng cưng chiều thằng nhóc này như vậy, bà ta có chút ném chuột sợ vỡ bình.

Đến Trương gia cổ lâu còn phải trông cậy vào người ta, lỡ chọc giận cậu ta thì không hay.

Cuối cùng vẫn là Hoa gia ra mặt hòa giải, phân tích những thông tin đã biết trước mắt.

Lần này Ngô Đồng không nói gì thêm, còn lấy cả bản đồ hình sáp mà ba cậu lấy được ở chỗ mình ra.

Sau khi tổng hợp thông tin từ ba phía, họ cũng đã vạch ra kế hoạch cho lần này.

Binh chia làm hai đường, một nhóm đi Ba Nãi, một nhóm đi Tứ Cô Nương Sơn để lấy mật mã.

Nhưng về việc phân chia nhân sự, hai nhà lại nảy sinh tranh chấp.

Tiểu ca chắc chắn sẽ đến Trương gia cổ lâu, điểm này không cần bàn cãi.

Tứ Cô Nương Sơn toàn là vách đá cheo leo, trong số những người

còn lại chỉ có Tiểu Hoa là thích hợp nhất.

Cái khó trong việc phân chia chính là hai cha con nhà họ Ngô.

Bên Ba Nãi là trọng điểm, bên Tứ Cô Nương Sơn là người của Giải gia, vậy nên người của Ngô gia chắc chắn đều phải đến Trương gia cổ lâu.

Ngô Tà là đương gia, Ngô Đồng là thiếu đương gia, phải có một người qua đó trấn giữ.

Ngô Tà muốn Ngô Đồng đi Trương gia cổ lâu cùng bà lão Hoắc, chủ yếu là vì bà lão này rất khó đối phó, chỉ có Ngô Đồng mới trị được bà ta.

Hơn nữa, hành động lần này vô cùng nguy hiểm, Ngô Đồng nói không thể để những người làm tinh anh của nhà họ Ngô đi mạo hiểm, nên đã điều mười lính đánh thuê đặc biệt từ Mỹ sang.

Những người này không giống đám vệ sĩ trước đây của cậu, họ đều là những kẻ liều mạng hiếu sát.

Theo lời Ngô Đồng, đó là đám cặn bã làm bia đỡ đạn, chết cũng không đáng tiếc.

Bọn họ nói tiếng Trung không sõi, tính tình lại ngông cuồng, Ngô Tà cảm thấy mình có thể sẽ không sai khiến được.

Còn Giải Ngữ Thần dĩ nhiên muốn Ngô Đồng đi Tứ Cô Nương Sơn cùng mình, lý do của cậu cũng vô cùng xác đáng.

Tứ Cô Nương Sơn toàn vách đá cheo leo, người càng nhẹ nhàng linh hoạt thì càng dễ thành công.

Chiều cao, cân nặng và thân thủ của Thiên Chân rõ ràng đều không chiếm ưu thế.

Dù biết Tiểu Hoa nói đúng sự thật, nhưng Ngô Tà vẫn không

nhượng bộ.

Hành động còn chưa bắt đầu mà con thuyền hữu nghị của hai vị đại gia chủ đã nói lật là lật.

Ngô Đồng đau cả đầu, sao cậu lại gặp phải vấn đề nan giải muôn thuở này chứ.

Hỏi: Ba cậu và vợ cậu đều phải đi làm chuyện nguy hiểm, cậu giúp ai.

Tiểu gia hỏa nhìn Trương Khởi Linh cầu cứu, nếu cha Buồn của cậu hy vọng ở bên cậu, vậy thì là hai chọi một, cậu chỉ có thể từ bỏ chú Tiểu Hoa yêu quý.

Nào ngờ, Đại Trương ca ngẩng đầu 45 độ nhìn trần nhà ngẩn ngơ, hoàn toàn không tham gia vào chuyện này.

Anh ta tỏ thái độ bỏ phiếu trắng, không tham dự.

Ngô Đồng: Chuyện gì vậy.

Sức hút của mình giảm sút rồi sao.

Sao cha Buồn không giành mình.

Thật không khoa học.

Trương Khởi Linh: Trương gia cổ lâu rất nguy hiểm, không muốn nhóc con đi.

Bông hoa kia thật đáng ghét, không muốn nhóc con đi cùng nó.

Khó xử quá, thôi thì thuận theo tự nhiên vậy.

Cuối cùng, Khai Mễ đã nghĩ ra cho họ một phương pháp công bằng nhất, công chính nhất, khoa học nhất Rút thăm.

Thiên Chân thì xui xẻo, cốt truyện thì mạnh mẽ, còn Hoa gia thì tay thối.

Giải tổng cầm tờ giấy có tên Ngô Tà, trợn mắt nhìn người bạn nối khố của mình.

Ngô Tà lập tức trừng mắt lại: Tiểu Hoa à, thái độ của cậu là sao đấy.

Đi cùng tôi mà cậu thấy ấm ức à.

Mấy năm nay tôi lên núi tuyết, vào đầm lầy, xuống đáy biển, đấu huyết thi, cậu chắc còn chưa thấy bánh tông bao giờ đâu nhỉ.

Yên tâm, lần này anh Ngô Tà sẽ bảo vệ cậu.

Hoa gia có chút cạn lời, gã này đúng là không biết tự lượng sức mình gì cả.

Nhưng trước mặt bà lão Hoắc, cậu không muốn vạch trần Ngô Tà, chỉ có thể qua loa nói rằng lần này hoàn toàn trông cậy vào anh Thiên Chân.

Khi đã đạt được thỏa thuận sơ bộ, mấy người nhanh chóng bắt đầu hành động.

Hoa gia là một người rất đáng tin cậy, phương tiện đi lại, chỗ ở, trang bị, người làm, hoàn toàn không cần Ngô Tà bận tâm.

Ngô Đồng chỉ để lại cho ba cậu hai vệ sĩ rồi ném cậu một mình đến Bắc Kinh, thậm chí còn mang cả Khai Mễ đi.

Ngô Tà tuy có chút hụt hẫng nhưng thích ứng rất nhanh, chủ yếu là vì Tiểu Hoa cũng giống con trai cậu, đều thuộc dạng năng lực của đồng tiền.

Mọi thứ cần thiết đều đầy đủ, căn bản không cần cậu phải động tay.

Thậm chí người ta còn có khách sạn riêng gần Tứ Cô Nương Sơn, loại hoàn toàn không tiếp khách ngoài.

Thiên Chân không khỏi có chút líu lưỡi, nếu là hai năm trước, cậu tuyệt đối không thể tưởng tượng được người bạn thời thơ ấu của mình lại giàu đến mức này.

Chương 140

Ai, vạn ác nhà tư bản.

Lúc đó đúng là nghèo khó đã hạn chế trí tưởng tượng của mình.

Tứ Cô Nương Sơn được mệnh danh là dãy Alps của phương Đông, núi rất cao, cảnh sắc cũng rất tươi đẹp, là một dãy núi tuyết nối liền nhau.

Đoạn đường đầu dùng xe địa hình, về sau phải dựa vào xe máy, còn trang bị thì chỉ có thể dùng la vận chuyển.

May mà mấy năm nay Ngô Tà ngược xuôi cũng không ít lần đi đường núi, ngoài việc mông hơi chịu tội ra thì tổng thể trạng thái trông cũng không tệ lắm.

Tiểu Hoa làm ăn quả thật rất lớn, lần này chỉ riêng người làm đi theo đã có hơn ba mươi người.

Các loại trang bị cũng vô cùng đầy đủ, không chỉ có dụng cụ leo núi, đai an toàn, khóa an toàn, mà còn có những vật dụng cao hơn nửa người có thể tháo rời, trông giống như một cái khung xương.

Người làm nói đây là cái lồng được đặt làm riêng, có thể treo trên vách đá nghỉ ngơi như tổ chim.

Ngô Tà nhìn những cái lỗ chi chít mà có chút hối hận, cậu cứ ngỡ chỉ là vài cái hang núi, tìm được bảng mật mã rồi ghi nhớ là xong, không ngờ ở đây lại có nhiều lỗ đến vậy.

Cứ tìm từng cái một thế này, nhanh nhất chắc cũng phải mất hơn mười ngày.

Ăn cơm, ngủ, đi vệ sinh ở độ cao mấy nghìn mét.

Kinh nghiệm của cậu đúng là ngày càng truyền kỳ.

Ngay lúc Thiên Chân đang mông lung suy nghĩ về những cái lỗ này, thì Giải tổng tài đã bắt đầu khởi động.

Hoa gia thật sự rất gầy, cũng không có cơ bắp rõ rệt, nhưng sức mạnh và thân thủ của cậu lại bỏ xa Thiên Chân mười tám con phố.

Cậu còn chẳng cần dùng đến công cụ, chỉ buộc một sợi dây thừng vào eo rồi bắt đầu leo tay không.

Rất nhiều động tác mà người thường nghĩ cũng không dám nghĩ, ví dụ như một tay treo trên mỏm đá nhô ra, dùng lực eo đưa chân đến một thân cây ở rất xa.

Dùng mu bàn chân móc vào cây, sau đó buông tay, cả người đu qua.

Với không tới những mỏm đá nhô ra phía trên, cậu còn nhanh chóng xoay người trên vách đá.

Toàn bộ động tác gọn gàng dứt khoát, cứ như đang diễn xiếc.

Điều khiến người ta kinh ngạc nhất chính là tốc độ của cậu, cứ như vượt nóc băng tường trong truyền thuyết.

Ngô Tà nhìn mà đỏ cả mặt, cậu có thể rút lại lời vừa nói không.

Thân thủ cỡ này, cậu có luyện thêm 20 năm nữa cũng không thành.

Lúc nãy sao lại có gan nói phải bảo vệ người ta chứ.

Chết tiệt, ngón chân của hắn bây giờ có thể đào ra cả một cái Lỗ Vương Cung, xấu hổ quá đi mất.

Thế núi ở đây quả thực hiểm trở, dù công phu của Hoa gia tốt đến vậy cũng phải mất gần bốn tiếng mới leo lên đến đỉnh.

Khi cậu ném dây thừng xuống, đám người làm bên dưới vỗ tay tán

thưởng từ tận đáy lòng.

Ngô Tà càng thêm xấu hổ, người ta làm đương gia là dựa vào bản lĩnh thật sự.

Còn Ngô đại đương gia như cậu thì toàn dựa vào trang bức.

Bây giờ giang hồ sắp thần thánh hóa cậu rồi, cậu cảm thấy mình giống như Cừu Thiên Trượng trong Xạ Điêu, lỡ ngày nào đó bị lật tẩy thì biết làm sao.

Đám người làm của Tiểu Hoa cũng rất lanh lợi, họ dùng sợi dây thừng đó để leo lên thêm vài người, trang bị cũng được kéo lên bằng ròng rọc.

Sau đó, họ lại lần lượt ném xuống bảy tám sợi dây thừng từ trên cao, tạo thành một cái thang dây leo núi phụ trợ.

Mấy người làm bên dưới thấy Ngô Tà ngẩn người thì cúi đầu nói: Tam gia, ngài nên lên rồi.

Ngô Tà lúc này mới bừng tỉnh, hóa ra cái thang dây này là để cho cậu leo.

Mẹ kiếp, mất mặt quá.

Nhưng cậu lại không thể không leo, đừng nói là leo tay không như Tiểu Hoa, với sức tay của cậu thì ngay cả bám dây thừng cũng không xong.

Cậu lại lần nữa hối hận vì đã giành đi chuyến này với con trai, nhưng lúc này nói gì cũng đã muộn, cậu đành phải chấp nhận số phận mà leo lên.

Đến khi Ngô Tà cuối cùng cũng gian nan leo lên được đỉnh núi thì đã là chạng vạng.

Đám người làm đã dùng dây thừng bên cạnh vận chuyển hai cái

lồng lên và cố định chúng lại.

Tiểu Hoa ngồi trên một tảng đá, hai chân lơ lửng đung đưa, bên dưới là vực sâu vạn trượng.

Gương mặt đẹp như tranh vẽ của cậu dưới ánh hoàng hôn đẹp đến nao lòng, có cảm giác như sắp mọc cánh thành tiên.

Sau khi làm xong việc, đám người làm lại đi xuống hết, những thứ trên này không phải ai cũng có thể xem, nên người thực sự thực hiện nhiệm vụ chỉ có hai người họ.

Ngô Tà quả thực cũng có điểm hơn người, chỉ riêng khả năng thích ứng này đã không phải người thường có thể bì kịp.

Từ lúc đầu run rẩy lo sợ đến khi có thể bám dây thừng tự mình bò trên vách đá, cậu chỉ mất một ngày.

Họ tìm kiếm từ trên xuống dưới, từng hang từng hang một, tối đến thì ngủ trong cái lồng kia.

Công việc tiến triển rất thuận lợi, mới đến sáng ngày thứ ba họ đã tìm thấy hang động có giấu sách lụa.

Ngô Tà nhìn cái xác khô mặc áo sắt ở cửa hang mà hơi nhíu mày, cậu thật sự sợ cái thể chất xui xẻo của mình.

Bây giờ cậu nhìn thấy xác chết, cảm giác đầu tiên là co giò bỏ chạy, lúc nào cũng có cảm giác ông anh đó sẽ bật dậy chào hỏi mình.

Hoa gia cũng xuất thân từ thế gia trộm mộ, gặp xác chết kỳ lạ thì đập đầu trước là thường thức.

Trong lúc Ngô Tà còn đang ngẩn người, người ta đã dùng một cây gậy đánh bay đầu cái xác.

Cái xác đó ngồi ngay ngắn hoàn toàn là vì lớp áo sắt bên ngoài, thực ra bên trong đã mục nát thành xương trắng, căn bản không có

khả năng bật dậy.

Nhưng những khúc xương đó lại rất kỳ lạ, trên đó có một lớp sợi màu đen mỏng.

Cảm giác như là tóc, nhưng nhìn kỹ lại không phải, những sợi này lại xuyên qua cả xương cốt, trông như mọc ra từ bên trong cơ thể.

Cửa hang sau cái xác bị xi măng bịt kín, hai người đành phải chấp nhận số phận mà đục.

Ngô Tà vừa vung búa vừa vô cùng nhớ nhung bảo bối Doraemon của mình là Ngô Đồng, lúc này mà có cái máy khoan điện hay gì đó thì sướng biết mấy.

Đục xi măng vốn là một công việc rất nhàm chán, nhưng chỉ cần có Ngô Tà, phong cách sẽ luôn khác người.

Bọn họ bây giờ có chút giống đang chơi trò siêu cấp thợ mỏ, chỉ có điều đào ra không phải vàng mà là xương khô.

Đến khi họ cuối cùng cũng đục thông được cái hang, số hài cốt trên mặt đất đã lên đến bảy bộ.

Thiên Chân cẩn thận lật xem hết những bộ hài cốt đó, phát hiện không có ngoại lệ, tất cả đều mọc đầy lông tóc màu đen.

Cái hang trông cũng rất sâu, trên mặt đất bày vô số bình gốm.

Những sợi lông tóc màu đen đó chính là mọc ra từ những quả cầu trong bình gốm, chi chít khắp cả hang động.

Điều này khiến Ngô Tà nghĩ đến những cái vại đầu người ở Tháp Mộc Đà, xem ra cũng là thứ tương tự.

Những sợi lông tóc này hẳn là một loại cổ trùng dạng sợi giống của Miêu Cương, chính là những con sâu đặc biệt.

Tiểu Hoa thấy Thiên Chân nhíu mày, còn tưởng cậu đang lo không

biết qua bên kia thế nào.

Cậu hoạt động tay chân một chút, rút ra cây côn long văn, dùng sức chống một cái rồi đạp lên vách hang bên cạnh.

Tiếp theo, vòng eo nhỏ nhắn lăng không xoay một vòng, giống như một tinh linh nhào lộn nhảy múa trên vách hang, vài phút đã nhảy đến đầu kia của hang động.

Ngô Tà từng xem qua loại công phu này trong bút ký của ông nội, là tuyệt kỹ thành danh của Nhị Nguyệt Hồng, Thằn Lằn Bò Tường, không ngờ Tiểu Hoa lại học giỏi đến vậy.

Chương 141

Sau khi Tiểu Hoa qua đó, cậu dùng đèn pin chiếu rọi rồi gọi Ngô Tà: Không khó như tôi tưởng, qua được rất dễ dàng, bên trong có một thạch thất, tôi vào xem thử.

Ngô Tà lập tức thu lại vẻ ngưỡng mộ, chết tiệt, không làm màu sẽ chết à.

Con trai ta và Tiểu ca đều làm được, xem cậu ta giỏi giang chưa kìa.

Lúc này, giọng của Tiểu Hoa lại từ bên trong vọng ra: Ở đây có một thứ kỳ lạ, giống như một cái mâm sắt khổng lồ, trên đó có rất nhiều hoa văn không hiểu được.

Ngô Tà vội hỏi: Kỳ lạ thế nào.

Cậu miêu tả cụ thể một chút đi.

Giọng Tiểu Hoa có chút do dự: Tôi cũng không biết miêu tả thế nào, nhưng thứ này đang chuyển động, không có ngoại lực, hoàn toàn là tự nó động.

Ngô Tà vội hô: Cậu đừng động lung tung, đó hẳn là cơ quan, đợi tôi qua xem thử.

Nhưng lần này Tiểu Hoa lại không trả lời, bên trong chỉ truyền đến vài tiếng kim loại va chạm.

Ngô Tà gọi thêm vài tiếng nữa vẫn không có hồi âm, có lẽ Tiểu Hoa đã gặp chuyện.

Phải làm sao bây giờ.

Trên vách đá cheo leo chỉ có hai người họ, người làm bên dưới

muốn lên đây phải mất mấy tiếng đồng hồ, đến lúc đó thi thể của Tiểu Hoa cũng lạnh cả rồi.

Thiên Chân cũng không quan tâm đến chuyện khác, ngậm đèn pin rồi bám vào những chỗ lõm trên vách hang để đi vào trong.

Mới đi được mười lăm, mười sáu mét, bỗng nhiên đối diện lóe lên một con quái vật toàn thân lông lá đen sì.

Bản năng chiến đấu của Thiên Chân cuối cùng cũng online một lần, cậu nhanh chóng đạp một cước về phía con quái vật, rồi nhân lúc nó ngã xuống đất mà lao vào trong hang.

Bên trong hang là một thạch thất nhỏ, đèn pin của Tiểu Hoa kẹt ở một chỗ lõm, nhưng không thấy người đâu.

Lúc này, bên dưới cái mâm sắt truyền đến tiếng gõ, Ngô Tà không chắc chắn gọi: Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa.

Là cậu ở dưới đó sao.

Tiếng gõ vẫn không ngừng, nhưng vẫn không có hồi âm của Tiểu Hoa.

Ngô Tà vừa định gọi nữa, bỗng phát hiện mình như bị câm, gọi mãi mà không phát ra được âm thanh.

Lúc này cậu mới hiểu ra, không phải Tiểu Hoa không nói chuyện với mình, mà là ở đây có thứ gì đó khiến người ta không thể phát ra tiếng.

Tiểu Hoa nhất định là bị mắc kẹt ở dưới.

Ngô Tà lại lần nữa hối hận vì sự tùy hứng của mình, nếu là Đồng Đồng ở đây, thằng bé nhất định có cách cứu Tiểu Hoa ra.

Mình không có việc gì lại đi thể hiện cái gì.

Nếu Tiểu Hoa chết ở đây, cậu sẽ áy náy cả đời.

Ngay lúc Ngô Tà đang hoảng loạn vừa đẩy vừa nâng cái mâm sắt, đầu kia của mộ đạo cũng truyền đến tiếng gõ.

Nhưng khác với tiếng gõ hỗn loạn bên dưới, tiếng gõ này lại mang theo nhịp điệu đều đặn.

Ngô Tà bỗng ngẩn người, đây là nhịp trống của kịch Hoa Cổ, mấy ngày trước cậu còn nghe qua.

Ngô Tà lập tức hiểu ra người gõ dưới mâm sắt không phải Tiểu Hoa, mà là kẻ vừa bị cậu đá ngã trong mộ đạo.

Chuyện này thật xấu hổ, cậu thậm chí có chút không muốn quay trở lại.

Lúc này, con quái vật lông lá đang gõ nhịp trống cũng đi vào, chỉ vào bộ áo sắt trên tường ra hiệu cho Thiên Chân mặc vào.

Thiên Chân thực ra không muốn mặc lắm, thứ đó có một lớp dầu khô, trông rất kinh tởm.

Hơn nữa cậu cũng hiểu thứ này là để phòng những sợi tóc kia, cậu căn bản không cần.

Là một kẻ hack game có máu kỳ lân hàng lậu, rạch một nhát dao, vẩy một ít máu, sau đó bình tĩnh làm màu mới là thao tác bình thường chứ.

Nhưng Ngô Tà vẫn từ bỏ kế hoạch làm màu của mình, ngoan ngoãn mặc bộ áo sắt vào rồi đi theo sau Tiểu Hoa quay trở lại.

Chủ yếu là vì máu quý của cậu lúc linh lúc không linh, lỡ lần này lại tuột xích thì biết làm sao.

Hơn nữa rạch một nhát cũng rất đau, quay về còn dễ bị Ngô Đồng lải nhải.

Tình hình nhà họ đặc thù, nên vai vế có chút linh hoạt.

Mặc dù ngày thường Đồng Đồng là con trai ngoan, nhưng nếu cậu dám tìm đường chết, thì chỉ một giây sau có thể bị tiểu gia hỏa huấn thành cháu nội.

Trước khi Tiểu ca mất trí nhớ, cậu còn có thể bắt Đồng Đồng đánh mấy cái vào mông, chú Trương có đau lòng cũng không có lập trường để can thiệp.

Nhưng từ khi tên ngốc kia lên chức cha nuôi, người cha ruột này đã bị đoạt quyền.

Chỉ cần cậu dám giơ tay, tên kia lập tức làm ra bộ dạng ôm con trai nhà ta đi, chúng ta không chơi nữa.

Người không biết còn tưởng nhóc Đồng là con hắn sinh, còn mình lại thành cha kế.

Cái tật hay lơ đãng của Ngô Tà đúng là chết người, mà Hoa gia rõ ràng không có được sự ăn ý như giữa Trương Khởi Linh và Ngô Tà.

Cho nên dù chỉ là đoạn đường hơn ba mươi mét, Thiên Chân vẫn bị trượt chân chảy máu.

Tiểu Cửu gia tức đến điên, cậu còn tưởng Ngô Tà mấy năm nay lên núi xuống biển bản lĩnh không tồi, kết quả lại thế này ư.

Thứ như thế này mà lại có thể xông qua bao nhiêu nơi nguy hiểm sống sót đến bây giờ, ông trời chắc đã bật hack cho cậu ta rồi.

Khi hai người cuối cùng cũng ra đến cửa hang, cởi bỏ áo sắt, Tiểu Cửu gia cũng đã nói chuyện lại được.

Mặc dù giọng vẫn còn khàn khàn khó nghe, nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc cậu chửi Ngô Tà một trận xối xả.

Ngô Tà nghe vài câu liền không chịu nữa, cậu bây giờ dù sao cũng

là đương gia nhà họ Ngô.

Hơn nữa cậu vì cứu Tiểu Hoa mới đi vào chỗ hiểm, người này không cảm ơn thì thôi lại còn dám mắng cậu, thật sự nghĩ tiểu gia không biết nổi giận sao.

Chờ đến khi giọng của Thiên Chân vừa có thể phát âm được, cậu lập tức đáp trả: Này Giải Tiểu Hoa, cậu vừa phải thôi nhé.

Cái áo sắt kia vừa cồng kềnh vừa nặng, dưới chân lại toàn mảnh vỡ bình gốm, tôi bị ngã thì có gì lạ.

Tôi bị thương chẳng phải là vì cậu cứ nhất quyết bắt tôi mặc cái thứ chết tiệt này sao.

Hoa gia tức đến bật cười: Bản lĩnh không lớn, tính tình không nhỏ.

Cậu không thấy mấy bộ xương khô kia chết thế nào à.

Không mặc áo sắt thì giờ cậu đã thành một cục nhím lông rồi.

Còn có thể ở đây đấu võ mồm với tôi sao.

Ngô Tà rút mảnh sứ nhỏ găm trên tay ra, nặn máu lên đám lông đen trên đó.

Ngay lập tức, đám cổ trùng kia chạy sạch không còn một mống.

Cái đuôi của Ngô tiểu cẩu lại vểnh lên, vẻ mặt khinh thường nói với Tiểu Hoa: Bớt lấy cái kiến thức dế nhũi của cậu ra mà đo đếm tiểu gia, lo cho bản thân cậu trước đi.

Tiểu gia ta thiên phú dị bẩm, vạn trùng tránh xa, không cần cậu lo hão.

Hoa gia thấy cảnh tượng như vậy có chút kinh ngạc, nhưng cậu lập tức nghĩ đến miếng kỳ lân kiệt mà Đồng Đồng cho mình ăn.

Nghe nói miếng đầu tiên là cho Ngô Tà, hóa ra còn có công dụng

này.

Lúc này sườn của cậu cũng đang máu me đầm đìa, vội vàng lau một ít quệt lên áo sắt.

Những con trùng tóc đen đó lập tức như bị tạt axit, chạy còn nhanh hơn bên Ngô Tà.

Lần này đến lượt Ngô Tà trợn mắt há mồm, cậu không thể tin được hỏi: Sao cậu cũng có máu kỳ lân, mẹ cậu họ Trương à.

Lời này vừa hỏi ra chính cậu cũng thấy không đúng, vội vàng sửa lời: Xin lỗi, xin lỗi, đầu óc tôi bị chập mạch.

Ý tôi là, cậu cũng ăn kỳ lân kiệt rồi à.

May mà Hoa gia không so đo với cậu, cậu cũng biết Ngô Tà trước nay luôn không đáng tin, hừ lạnh một tiếng khoe khoang: Là Đồng Đồng tặng ta làm quà gặp mặt.

Ngô Tà thấy vẻ mặt đắc ý của cậu ta thì có chút bĩu môi, tức giận lẩm bẩm: Sao thằng nhóc này đối với các cậu ai cũng tốt thế.

Đầu tiên là Tiểu ca, sau đó là cậu, chỉ biết hung dữ với người cha ruột này thôi.

Hoa gia khinh thường liếc một cái: Cậu cũng biết giữ chút mặt mũi đi, thật sự nghĩ tôi không biết lai lịch của cậu à.

Hai trăm triệu cậu đấu giá quỷ tỉ từ đâu ra, cần tôi nói rõ không.

Còn mấy cái địa bàn của cậu làm sao thu phục được, trong lòng tự mình không có B số à.

Nếu nói về ăn bám con trai, cậu Thiên Chân chắc là đệ nhất thiên hạ rồi.

Cậu ngoài việc kéo chân sau gây phiền phức cho cháu trai lớn của tôi ra, còn có công tích vĩ đại nào nữa không.

Chương 142

Nói ra cho tôi chiêm ngưỡng mở mang tầm mắt với.

Lần này Thiên Chân cứng họng, cái này hình như có lẽ khả năng thật sự là không có.

Kéo theo con trai rơi xuống vách núi, coi nó là người nhân bản định trừ khử cho xong, bộ quần áo hàng lậu 59 tệ, nằm mơ nói sảng làm nó lo lắng đến thâm cả mắt gấu trúc.

Mẹ kiếp.

Càng nghĩ càng thấy chột dạ đuối lý, đôi tai của Ngô tiểu cẩu cụp cả xuống, toàn thân toát ra hơi thở chán nản như một con chó hoang.

Hoa gia sờ sờ mũi, người bạn nối khố này đúng là không chịu nổi chọc ghẹo.

Với cái khả năng chịu áp lực này, nếu ở nhà họ Giải sớm đã bị đám lão già kia bức cho điên rồi.

Ngay lúc đang xấu hổ, một người làm từ dưới đi lên, mang đến tin tức từ bên Ba Nãi.

Đôi tai của Ngô tiểu cẩu lập tức dựng đứng, một tay giật lấy phong thư lớn, nhìn ảnh chụp thạch động bên trong lại chẳng có hứng thú, cậu còn tưởng là thư của bảo bối con trai gửi đến.

Hoa gia buồn cười nhìn bộ dạng làm trò của cậu ta, nếu để cho đám người trên giang hồ nhìn thấy chắc chắn sẽ kinh ngạc rớt cả cằm.

Tiểu Tam gia nhà họ Ngô lòng dạ sâu sắc, hỉ nộ không lộ ra mặt đâu rồi.

Thật quá vỡ mộng, cảm thấy tương lai của đám người làm nhà họ Ngô thật u ám.

Mặc dù Ngô đương gia không đáng tin cậy, nhưng Giải đương gia vẫn rất có trách nhiệm.

Hoa gia nhận lấy những tấm ảnh, lật xem kỹ lưỡng, lấy ra một tấm được đánh dấu bằng bút đỏ rồi nói với Ngô Tà: Cậu xem cái này, có thấy quen mắt không.

Ngô Tà nhận lấy xem, trên đó cũng chụp một cái mâm sắt, gần như y hệt cái họ thấy trong hang động.

Ngô Tà lại trải tất cả ảnh chụp ra theo thứ tự, tỉ mỉ xem một lần.

Xem xong mới nhíu mày nói: Cái này có chút giống khóa ngàn dặm, Trương gia cổ lâu là một quần thể mộ táng, mỗi lần mở ra đều cần mật mã.

Xem ra cái mâm tròn trong hang chính là khóa mẹ, e là chúng ta phải vào trong một chuyến nữa.

Hoa gia gật đầu nói: May mắn đến đây là hai chúng ta, nếu không chỉ riêng đám lông đen kia cũng đủ đau đầu rồi, cũng khó trách lần đó đám bà Hoắc lại tổn thất thảm trọng.

Ngô Tà cũng gật gật đầu, quả thực không có ai thích hợp hơn hai người họ.

Nhưng dù vậy họ cũng không lập tức đi vào.

Mặc dù họ có máu kỳ lân hàng lậu không sợ đám lông đen đó, nhưng cái cơ quan khiến người ta không nói nên lời kia cũng đủ phiền phức.

Hoa gia bảo người làm kéo hai cái mặt nạ phòng độc lên, nếu không có tác dụng họ sẽ nghĩ cách khác.

Sau khi đeo mặt nạ phòng độc, hai người quay trở lại hang động, vây quanh cái mâm sắt bắt đầu nghiên cứu.

Ngô Tà sờ soạng một lúc lên hoa văn trên mâm sắt, lại chà xát lớp bột màu nâu bên trong rồi nói: Đây là một cái bàn huyết tế, tôi từng gặp thứ tương tự rồi.

Chúng ta thử đổ ít nước lên xem có điều khiển được không.

Hoa gia tuy công phu lợi hại, nhưng kinh nghiệm xuống mộ thì thật sự không bằng Ngô Tà, nghe lời quay về lấy hai bình nước.

Sau khi đổ nước lên, nước quả thực chảy theo hoa văn về một hướng, đáng tiếc lại không khởi động cơ quan.

Ngô Tà thở dài, cậu biết ngay sẽ không thuận lợi như vậy, dù sao mật độ của nước và máu không giống nhau.

Xem ra độ dính và độ đàn hồi của máu mới là yếu tố khởi động cơ quan.

Hoa gia thấy cậu thở dài liền hỏi: Thất bại rồi à.

Hay là chúng ta lấy chút máu thử xem.

Ngô Tà trả lời: Mật độ của nước và máu không giống nhau, xem ra thật sự phải lấy chút máu thử xem.

Lấy chút máu heo trước đi, hy vọng người cổ đại không biến thái đến mức phải dùng máu người, nếu không thì lần này coi như xong.

Hoa gia đột nhiên muốn trêu Ngô Tà, giọng điệu âm trầm cười lạnh nói: Mật độ của máu heo và máu người cũng không giống nhau, tôi thấy nên trói một người lên đó.

Cậu chưa từng giết người phải không, một dao đâm vào, máu nóng hổi sẽ phun ra.

Tiểu Tam gia, có muốn thử một chút không, vui lắm đấy.

Cách nói này của Hoa gia quả thực đã dọa Ngô Tà, bởi vì huyết tế thời cổ đại đúng là dùng người sống làm chính.

Chỉ riêng cái mâm sắt này, không biết đã quấn lấy bao nhiêu oan hồn.

Lẽ nào thật sự phải dùng máu người sao.

Nhìn kích cỡ của cái mâm sắt này, e là phải rút cạn máu của một người mới đủ.

Mình phải làm sao đây.

Bên Đồng Đồng còn đang chờ mật mã, lẽ nào mình thật sự phải giết người.

Thiên Chân đang miên man suy nghĩ, bỗng nghe thấy tiếng cười ha ha của Tiểu Hoa, lúc này mới bừng tỉnh nhận ra mình bị người bạn nối khố này lừa.

Ngô tiểu cẩu xù lông, hừ lạnh một tiếng rồi đi ra ngoài.

Tiểu Hoa cũng vội vàng đi theo, tháo mặt nạ phòng độc ra rồi trêu chọc: Cậu cũng thú vị thật, tôi nói gì cậu cũng tin, dễ lừa quá đi.

Nếu chuyện này mà ở nhà họ Giải chúng tôi, cậu còn chưa qua nổi sinh nhật 8 tuổi đã bị người ta hại chết rồi.

Ngô Tà hừ lạnh một tiếng, quay lưng đi không thèm để ý, cái dáng vẻ kiêu ngạo đó y hệt như trẻ con mẫu giáo.

Hoa gia thấy cậu như vậy lại cười phá lên, nhưng nhìn sắc mặt ngày càng đen của người bạn nối khố, cậu vẫn vội vàng xin tha: Tôi sai rồi, tôi sai rồi.

Ngô Tiểu Tam gia đại nhân đại lượng, tha cho tiểu nhân một lần được không.

Nhưng mà tôi cũng hơi tò mò.

Cậu dễ lừa như vậy, người trên giang hồ có biết không.

Ngô Tà liếc cậu ta một cái nói: Vậy cậu không đứng đắn như vậy, người nhà họ Giải có biết không.

Nói xong cả hai đều lộ ra một nụ cười khổ, đều là những người phải đeo mặt nạ để sống, ai cũng đừng cười ai.

Ngô Tà không muốn tiếp tục chủ đề tệ hại này, nói với Tiểu Hoa: Tôi vừa thấy trên mâm sắt có một cái móc đá.

Chắc là dùng để treo thứ gì đó, lát nữa nghĩ cách vận chuyển một con heo sống lên, treo lên lấy máu thử trước.

Nếu không được thì lại nghĩ cách khác.

Tiểu Hoa cũng thấy ý này không tồi, dùng bộ đàm liên lạc với người làm bên dưới đi vào thôn mua heo.

Sau đó lại vỗ vai Ngô Tà nói: Yên tâm đi, nếu bắt buộc phải dùng máu người thì đi ngân hàng máu mua, có tiền có thể sai khiến cả ma quỷ.

Chỉ cần cái mâm rách này không nhất thiết phải dùng máu kỳ lân, nhóm máu nào tôi cũng có thể kiếm đủ cho nó.

Ngô Tà nghĩ đến khả năng này thì thở dài: Hy vọng là vậy đi, nếu không lần hành động này chỉ có thể từ bỏ, không thể nào đem hai chúng ta ra làm thịt được.

Người làm của Giải gia rất hiệu quả, rất nhanh đã có một con heo được kéo lên.

Hai người dùng sức chín trâu hai hổ mới treo được con heo lên bàn huyết tế.

Hoa gia đưa cho Ngô Tà một con dao găm: Đến đi Tiểu Tam gia, xem cậu đó.

Ngô Tà nhíu mày nói: Tôi chưa từng giết heo, cậu xem bộ dạng này của tôi có giống đồ tể không.

Tiểu Hoa cười nói: Chẳng lẽ tôi lại giống đã từng giết heo à.

Ngô Tà không muốn nhận con dao găm đó, tiếp tục từ chối: Không được không được, tôi không xuống tay được.

Hoa gia cười nhạo: Nhìn cái dáng vẻ nhát gan của cậu kìa, mấy ngày trước địa bàn của cậu không phải còn giết mười mấy người sao.

Sao lúc này lại nhát thế.

Ngô Tà thầm nghĩ, đó lại không phải do ta giết.

Ta chỉ là linh vật để trưng bày thôi.

Nhưng cậu cũng không chịu lép vế, lập tức phản bác: Cậu có tư cách gì nói tôi.

Tôi không tin cậu làm đương gia nhiều năm mà chưa từng xử lý người làm phạm lỗi, cậu không nhát thì cậu làm đi.

Tiểu Hoa ném con dao lên mâm sắt, khoanh tay hừ lạnh: Tôi có bệnh sạch sẽ, cậu làm đi.

Ngô Tà cũng không chịu thua kém: Tôi bị váng máu, cậu làm đi.

Hai người cứ thế giằng co, đấu võ mồm nửa ngày không ai chịu động thủ.

Đôi bạn thân plastic này cũng chỉ có thế thôi, con thuyền hữu nghị lại nói lật là lật.

Một người là Tiểu Tam gia, một người là Tiểu Cửu gia, đều là những đại lão có tiếng tăm trên giang hồ, lúc này lại giống như hai đứa trẻ mẫu giáo cãi nhau không dứt.

Con heo bị treo lên cũng không biết điều, còn eng éc kêu lên phụ

họa cho hai người.

Cuối cùng vẫn là Hoa gia không chịu nổi nữa, con heo và Ngô tiểu cẩu đều quá phiền phức, làm cậu đau cả tai.

Cuối cùng chỉ có thể dùng bộ đàm gọi thêm một người làm lên, giết heo.

Ngô tiểu cẩu báo tin thắng trận, trong lòng âm thầm giơ ngón cái cho chính mình.

Người làm của Hoa gia là một nhân vật tàn nhẫn, bình thường ở Thành Đô chém người cũng coi như có tiếng tăm.

Hơn nữa người ta chém người còn chém ra kinh nghiệm, dùng một cái chai rượu đập nhọn đâm vào cổ heo.

Máu vậy mà không hề văng tung tóe, trực tiếp theo miệng chai chảy về phía mâm sắt.

Ngô Tà nhìn dòng máu đỏ tươi có chút buồn nôn, nhưng vẫn cố nén không quay đầu đi.

Cậu bây giờ là người cầm quyền của Ngô gia, sau này chắc chắn không thiếu những cảnh thấy máu, không thể nào lần nào cũng nhắm mắt làm màu được, ít nhiều cũng phải rèn luyện một chút.

Chương 143

Những dòng máu chảy theo hoa văn trên mâm tròn, rất nhanh xung quanh liền vang lên một loạt tiếng cơ quan.

Bốn bức tường của thạch thất này lại hiện ra rất nhiều bức phù điêu lớn, giống như một bức tranh ghép hình khổng lồ.

Hoa gia lấy ra những tấm ảnh từ Ba Nãi gửi đến, so sánh với đồ án trên tường, mặc dù đường nét rất giống nhưng lại hoàn toàn không khớp, hai người lại rơi vào trầm tư.

Ngô Tà đột nhiên hỏi: Tiểu Hoa, cậu nói xem năm đó hậu nhân nhà họ Trương đã sử dụng cơ quan ở đây như thế nào.

Chúng ta giả sử một chút, nếu cậu là hậu nhân nhà họ Trương, ba cậu qua đời, cậu muốn đem ông ấy chôn ở Trương gia lâu Quảng Tây, chúng ta thử mô phỏng quá trình này xem.

Tiểu Hoa liếc mắt nói: Vậy thì tôi chắc chắn sẽ lén đem ông ấy đi thiêu, sau đó nói với người khác là tôi đã cho vào rồi, nhà họ Giải không làm chuyện thừa thãi.

Ngô Tà bị cách nói của cậu ta làm cho cứng họng, không biết nên nói tiếp thế nào.

Suy nghĩ một chút cũng không khỏi thở dài: Cậu nói đúng, dù sao tôi cũng sẽ không làm chuyện nhảm nhí như vậy.

Đám người nhà họ Trương đều là biến thái, chôn một người mà bày ra lắm trò hoa mỹ như vậy, đây là sợ con cháu đời sau sống quá dễ dàng à.

Hoa gia suy nghĩ một chút rồi nói: Có lẽ chúng ta đã đi vào một ngõ cụt.

Cậu nên nghĩ thế này, lúc đó không có kỹ thuật chụp ảnh, cũng không thể nào người nhà họ Trương ai cũng là đại sư hội họa.

Cho nên chuyện đối chiếu đồ án hẳn là không tồn tại, chúng ta nên giải mã ý nghĩa của những bức họa này.

Ngô Tà nhíu mày nói: Vậy thì căn bản là không thể.

Giống như chiến tranh gián điệp ngày xưa, hai bên mỗi người cầm một quyển sách, sau đó điện báo gửi qua 14 và 28.

Người ta chỉ cần tìm đến chữ thứ 28 của trang 14 là biết đang nói gì.

Nếu cậu không có quyển sách đó, nghĩ nát óc cũng không thể nào biết ý người ta.

Nếu nội dung những bức bích họa này là những thứ mà trẻ con nhà họ Trương từ nhỏ đã quen thuộc, chúng ta là người ngoài ở đây suy diễn suông thì hoàn toàn vô nghĩa.

Tiểu Hoa gật gật đầu: Cậu nói không sai, xem ra, chúng ta phải giải quyết vấn đề từ gốc.

Cậu đã chơi Rubik bao giờ chưa.

Trước kia tôi thực sự không ghép được hình, liền lấy tua vít tháo nó ra, đơn giản thô bạo nhưng hiệu quả.

Tôi muốn tháo nó ra từ bên trong cơ quan.

Ngô Tà muốn ngăn cản cậu ta nói có nguy hiểm, nhưng sau lại nghĩ thôi.

Đây là biện pháp duy nhất hiện tại, lẽ nào cậu muốn thông báo cho bên Ba Nãi là nhiệm vụ thất bại.

Nói với họ là chúng tôi bên này không lấy được mật mã, các vị mau về tắm rửa đi ngủ đi, hoạt động trộm mộ lần này kết thúc tại

đây.

Đây chính là màn ra mắt của cậu sau khi lên làm gia chủ Ngô gia, nếu cứ đầu voi đuôi chuột kết thúc như vậy không phải sẽ bị người trên giang hồ cười chết sao.

Hơn nữa đây cũng không phải là chuyện của một mình cậu, dù cậu có cản thì Tiểu Hoa cũng chưa chắc đã nghe.

Nhà họ Ngô bọn họ nguyện ý mất mặt, chứ nhà họ Giải người ta còn không muốn đâu.

Không còn cách nào khác, chỉ có thể liều mình bồi quân tử.

Hy vọng lần này ông trời phù hộ, tuyệt đối đừng để hỏng chuyện vào lúc mấu chốt.

Nhân lúc người làm còn ở đó, ba người họ hạ con heo chết xuống, sau đó lại dùng nước rửa sạch toàn bộ mâm sắt.

Rất nhanh tiếng cơ quan truyền đến, những bức phù điêu đều thụt vào, mâm sắt lại bắt đầu chậm rãi chuyển động.

Hai người đóng gói lại súng săn nòng ngắn và rượu trắng, dùng sức nâng mâm sắt lên rồi dùng côn sắt chống đỡ, để lộ ra cửa hang bên dưới.

Ngô Tà ổn định lại tâm thần, tự cổ vũ mình, rồi theo Tiểu Hoa bò xuống.

Tiểu Hoa đã xuống dưới một lần nhưng chưa kịp thấy rõ thứ gì thì đã ăn một móng vuốt.

Vết rách dưới sườn chính là bị thương ở đây.

Toàn bộ căn phòng cơ quan trông như một cái giếng, chỉ là đáy giếng có hơi lớn hơn một chút.

Bên trong có thể ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc nhưng lại

không thấy một vệt máu nào, cũng không biết chúng đã chảy đi đâu.

Trên vách giếng có một khe hở cao chừng năm sáu mét, giống như một hành lang hẹp, phía trên còn nối với ba bộ xích sắt.

Xích sắt treo từng tảng đá, bên dưới bày la liệt những bình gốm.

Nếu những tảng đá đó rơi xuống làm vỡ bình gốm, thi biết vương sẽ nhanh chóng tràn tới.

Đối với người khác, đây quả thật là một cơ quan hiểm ác, chẳng trách đám người của Hoắc Lão Thái lại tử thương thảm trọng như vậy.

Từ đây cũng không khó để nhận ra tư duy kín kẽ của người nhà họ Trương.

Rốt cuộc, những người nhà họ Trương có thể đến đây đều có máu Kỳ Lân, thi biết vương căn bản không gây ra mối đe dọa nào cho họ.

Tiểu Hoa nhìn những sợi xích sắt rồi nói: Cơ quan này có tổng cộng ba tầng, bộ thấp nhất hẳn là tầng đầu tiên.

Thứ này có chút giống khóa cửa.

Ngô Tà nhìn vị trí đinh đóng xích sắt, cảm thấy hơi khó khăn.

Với thân thủ của cậu thì chắc chắn không thể leo lên được.

Nếu là Tiểu Hoa thời kỳ đỉnh cao thì có lẽ còn được, nhưng bây giờ cậu ta đã bị thương, e rằng thể lực cũng không theo kịp.

Lại là một ngày nhớ Tiểu ca và Đồng Đồng.

Nếu hai vị đại thần đó ở đây, cậu đã không phải sầu não.

Tiểu Hoa nhìn dáng vẻ của cậu là biết ngay đang nghĩ gì, bĩu môi nói: Đừng có mơ mộng nữa, ở đây chỉ có hai chúng ta thôi.

Cậu không được thì chỉ có thể để tôi, không đi từ trên được thì đi

qua đám bình gốm, không còn đường nào khác.

Ngô Tà nhặt một mảnh sứ đặt xuống đất, vừa giẫm chân lên nó đã vỡ tan.

Công nghệ chế tác của những chiếc bình gốm này rất đơn giản, thành vại được nung cực kỳ mỏng, căn bản không chịu được lực giẫm.

Tiểu Hoa khinh bỉ nói: Mẹ nó, đúng là tuyệt chiêu, căn bản không có ý định cho người ta đi qua.

Nếu thứ này hỏng thì phải làm sao.

Chẳng lẽ nhà họ Trương không có dịch vụ hậu mãi à.

Chỉ biết xây mà không biết sửa sao.

Ngô Tà có chút vạch đen đầy đầu nhìn Tiểu Hoa văng tục, xem ra người bạn thuở nhỏ này thật sự nổi nóng rồi.

Ngô Tà vỗ vai cậu ta, bảo cậu ta bình tĩnh lại, sau đó nói thêm: Nhà họ Trương có truyền thống trộm mộ gia truyền cả ngàn năm, tư duy thiết kế của họ chắc chắn không giống người thường.

Hơn nữa, nơi này của người ta cũng không chào đón người ngoài, có lẽ đối với người nhà họ Trương, cơ quan ở đây chẳng là gì cả, sửa chữa cũng không phải chuyện khó.

Tiểu Hoa hừ lạnh một tiếng, trợn mắt nói: Cậu nói có lý, nhà họ Trương đúng là một lũ biến thái.

Xem ra chỉ có thể đối đầu trực diện, hy vọng Tổ sư gia phù hộ.

Có lẽ là do vận khí của Tiểu Hoa luôn tốt, hoặc có lẽ lần này đúng là Tổ sư gia đã mở mắt.

Tiểu Hoa vậy mà thật sự đi qua một cách hữu kinh vô hiểm bằng một phương thức gần như quỷ dị.

Ngô Tà nhìn người bạn thuở nhỏ của mình nằm trên đám bình gốm, dùng sức của lưng và mông để đẩy cơ thể tiến về phía trước, cảm giác cậu ta như biến thành một con rắn.

Có lẽ kiểu vận động này tiêu hao thể lực rất lớn, rất nhanh sau đó, nơi này liền vang lên tiếng thở dốc nặng nề.

Ngô Tà tốt bụng hô lên: Cậu mệt thì nghỉ một lát đi, chúng ta không vội.

Tiểu Hoa ở bên trong nghe vậy liền mắng: Mẹ nó, cậu nghỉ ở cái nơi này à.

Dưới thân lão tử là hàng vạn con thi biết vương, không bị độc chết thì mặt cũng bị cắn nát.

Ngô Tà không phục, cãi lại: Cậu đường đường là đàn ông con trai lại không sống bằng mặt mũi.

Với lại tôi cũng chỉ có ý tốt, cậu thở hổn hển như vậy rồi, cố quá không phải càng dễ xảy ra chuyện sao.

Tiểu Hoa nghi hoặc hỏi: Thở hổn hển.

Tôi có thở đâu.

Không phải cậu đang thở dốc à.

Ngô Tà cũng ngớ người: Tôi thở dốc làm gì có chuyện khoa trương như vậy.

Huống hồ tôi có vận động đâu, tôi thở cái rắm à.

Tiểu Hoa có chút mất kiên nhẫn: Đừng giỡn kiểu đó chứ, ở đây chỉ có hai chúng ta, cậu nói vậy nghe sợ lắm đấy.

Ngô Tà cũng cảnh giác hẳn lên: Tôi không giỡn thật mà, không phải tôi thở.

Đúng lúc này, trên xích sắt đột nhiên có một thứ gì đó rơi xuống, một ánh hồng lóe lên rồi đáp xuống ngay trước mặt Ngô Tà, hóa ra là một con rắn mào gà.

Ngô Tà tức khắc thở phào nhẹ nhõm, cười rồi hô với Tiểu Hoa: Không sao không sao, là một con rắn mào gà.

Thứ này nghịch ngợm thích học theo lời người khác, chắc là thấy cậu thở hổn hển nên thấy thú vị.

Mà tôi quên hỏi, sao cậu không mang Tiểu Hồng theo.

Tiểu Hoa nghe Ngô Tà nói mà tức chết, lập tức quát cậu: Rắn mào gà có độc cực mạnh, không phải con đã huấn luyện trước thì cẩn thận bị cắn.

Chương 144

Còn nữa, con lão tử nuôi tên là Angel, không phải Tiểu Hồng.

Ngô Tà không để tâm mà nhặt con rắn mào gà lên, cười nói: Yên tâm đi, tôi miễn nhiễm với mọi loại độc rắn.

Với lại chỉ cần là rắn thì tôi đều có thể nói chuyện vài câu, tôi điều khiển rắn còn giỏi hơn điều khiển người nhiều.

Còn con Angel của cậu, tên thật của nó là Tiểu Hồng, là Đồng Đồng định tặng cho cậu nên mới sửa tên sau.

Nhị Hồng vì gọi sai tên mà còn bị phạt mười con ếch xanh đấy.

Lần sau cậu mang rắn đi thì đừng lại gần Trương Nhật Sơn quá, Nhị Hồng với nó quan hệ không tốt, dễ đánh nhau lắm.

Tiểu Hoa cạn lời, nhà các người đúng là biết cách chơi.

Ngô Tà nói xong liền lảm nhảm với con rắn kia, đáng tiếc chỉ số thông minh của con rắn này có hạn.

Những thứ nó miêu tả ra Ngô Tà cũng không tài nào hiểu được, chỉ biết nơi này có một con quái vật lông lá dài ngoằng giống cậu.

Ngay khi cậu còn định hỏi thêm gì đó, đột nhiên một bóng đen lao tới, tấn công thẳng về phía cậu.

Ngô Tà vội vàng chống đỡ, đáng tiếc lúc xuống đây cậu chỉ mang theo khẩu súng săn nòng ngắn, ở đây hoàn toàn không thể thi triển.

Sức của thứ đó cực lớn, hình như là một con khỉ ký sinh lông đen, Ngô Tà sơ sẩy một chút đã bị nó cào một nhát, máu lập tức chảy xuống.

Con quái vật đó dường như sợ hãi máu này, ngây ngốc đứng tại

chỗ như bị đứng máy.

Ngô Tà chớp lấy cơ hội, lôi bình rượu trắng ra ném tới, một mồi lửa liền thiêu cháy nó.

Mùi khét lẹt trong không khí khiến người ta choáng váng, cộng thêm việc mất máu quá nhiều, Ngô Tà dựa vào mặt đất, có chút mơ hồ.

Cũng không biết qua bao lâu, Ngô Tà cảm giác có người đang vỗ vào mặt mình, mơ màng mở mắt ra, thấy Tiểu Hoa đang lo lắng gọi cậu.

Thấy cậu tỉnh lại, Tiểu Cửu gia mới thở phào nhẹ nhõm, cậu ta giơ ngón cái lên nói: Tiểu Tam gia quả không phụ danh hiệu của mình, chỉ cần có cậu ở đây, quái vật tuyệt đối không tìm người khác.

Nếu đã tỉnh, phiền cậu chào hỏi đám rắn nhà cậu trước được không.

Nếu không phải tôi mang theo thảo dược hiệu quả tốt, lúc này đã bị đám rắn của cậu gặm sạch rồi.

Ngô Tà sờ sờ lưng, vết thương đã được băng bó cẩn thận, cố gắng ngồi dậy, quả nhiên thấy mười mấy con rắn mào gà đang vây quanh họ.

Rắn ở đây có lẽ sống lâu năm trong một môi trường khép kín nên không thông minh bằng rắn trong rừng mưa.

Hơn nữa, dù cậu có dặn dò mấy con này, lỡ như có con khác bất ngờ xuất hiện thì cũng đủ khiến Tiểu Hoa khốn đốn.

Ngô Tà nghĩ ngợi rồi dứt khoát thả Ớt Xanh từ trong không gian ấn ký ra, huyết mạch giao long có thể trấn áp mọi loài rắn, coi như thêm cho Tiểu Hoa một lá bùa hộ mệnh.

Tiểu Hoa nhìn con rắn màu xanh lục kia, còn có chút ngơ ngác: Con này của cậu là bắt tại chỗ hay mang theo bên mình vậy.

Tuy ánh sáng ở đây không tốt nhưng tôi không mù, từ khi nào trên cổ tay cậu có thể lôi ra rắn vậy.

Ngô Tà dặn dò Ớt Xanh vài câu rồi quấn nó lên cổ tay Tiểu Hoa, lúc này mới thong thả trêu chọc: Đây là linh sủng bản mệnh của tôi, ngày thường ký sinh trong cơ thể tôi.

Có nó ở đây, không một loài rắn nào dám đến gần cậu, Ngô Tà ca ca đến cả mạng căn tử cũng cho cậu rồi, Tiểu Hoa muội muội có cảm động không.

Tiểu Hoa lườm cậu một cái: Trông tôi giống thằng ngu lắm à.

Cậu đoán xem tôi có tin không.

Cậu không muốn nói thì thôi, lòng hiếu kỳ của tôi không lớn đến vậy.

Nói xong, dường như cậu ta lại nghĩ ra một ý tưởng thú vị nào đó, với vẻ mặt cười xấu xa, cậu ta ghé sát lại trước mặt Ngô Tà.

Tiểu Hoa một tay nâng cằm Ngô Tà lên, cười duyên nói: Ngô Tà ca ca muốn thù lao gì nào, có muốn Tiểu Hoa muội muội lấy thân báo đáp không.

Cậu xem nơi này chỉ có hai ta, cô nam quả nam, hay là làm chút chuyện thú vị đi.

Nói xong, Tiểu Cửu gia còn nháy mắt một cái, quả thật là tình ý dạt dào, phong tình vạn chủng.

Ngô Tà lập tức xoa xoa da gà, liên tục lùi về sau, người bạn này của cậu đẳng cấp quá cao.

Chịu thua.

Công lực và độ dày mặt da này có lẽ chỉ có Đoạn Minh Tề và Gấu Chó mới bì được một hai, hôm nào phải giới thiệu họ làm quen mới được.

Tiểu Hoa vừa thấy phản ứng của Ngô Tà liền bật cười ha hả, chỉ với cái tên ngốc này mà cũng dám đấu với cậu ta sao.

Ai cho cậu ta dũng khí vậy.

Ngô Tà bất đắc dĩ xin tha: Tiểu Cửu gia vẫn là nên thu thần thông lại đi, tại hạ tâm phục khẩu phục, còn thêm cả bội phục nữa.

Chuyện này cho qua nhé, nói chuyện chính, nói chuyện chính đi.

Tiểu Hoa cuối cùng cũng cười đủ, chỉ vào một đống vạch trên mặt đất nói: Được rồi, tạm tha cho cậu lần này, còn dám không đứng đắn nữa tôi sẽ mách tên câm nhà cậu.

Trước tiên nói cho tôi nghe xem dãy số cậu viết này có ý nghĩa gì.

Mật khẩu thẻ ngân hàng của cậu à.

Ngô Tà nghi hoặc nhìn xuống đất, tuy chữ viết có chút lộn xộn nhưng đúng là bút tích của cậu.

Nhưng cậu lại không nhớ mình đã viết nó khi nào, lẽ nào là phản ứng vô thức lúc nửa mê nửa tỉnh.

Ngô Tà cẩn thận nhìn dãy số đó, 02200059, đây không phải là mật mã của chiếc hộp long ngư sao.

Chẳng lẽ, còn có liên quan gì đến nhà họ Trương.

Đáng tiếc cậu nghĩ mãi không ra tại sao lại viết nó, chỉ đành lắc đầu tạm gác lại.

Tiểu Hoa thấy vết thương của Ngô Tà khá nghiêm trọng, liền đề nghị quay về nghỉ ngơi trước, bảo bên Ba Nãi đợi thêm vài ngày.

Nhưng Ngô Tà không đồng ý, câu nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt cậu cũng hiểu, cậu không biết sau khi ra ngoài rồi còn có đủ tinh thần để vào lại lần nữa hay không.

Tiểu Hoa thấy cậu kiên trì cũng không khuyên nữa, hai người men theo dây thừng của Tiểu Hoa trượt sang phía đối diện.

Ngô Tà không ngờ nơi đó lại là một hồ nước, hơn nữa mặt đất cũng không bằng phẳng, mà có hình phễu nghiêng về phía trung tâm thạch thất.

Giữa thạch thất có một tổ ong khổng lồ làm bằng đồng thau.

Bề mặt ngoài những hoa văn ra còn có vô số lỗ nhỏ, từ trong các lỗ nhỏ có xích sắt nối ra, thông đến các lỗ trên vách đá.

Ngô Tà nhìn thứ này, có chút nhíu mày: Lại là mô đun mật mã, nhà họ Trương này đúng là đã chơi cơ quan đến mức thông thạo rồi.

Thứ này lắp ráp kết hợp có thể biến hóa thành nhiều dạng, chúng ta gặp rắc rối rồi.

Tiểu Hoa nghe vậy cũng nhíu mày, nhưng cậu ta lại lạc quan hơn Ngô Tà.

Cậu ta chỉ vào những sợi xích sắt thô nói: Dưới những sợi xích thô này còn có mười mấy sợi xích nhỏ tương ứng, chúng ta có thể coi chúng như những con số.

Mật mã của người xưa sẽ không quá phức tạp, chúng ta có thể thử ra được.

Ngô Tà suy tư nói: Vậy nếu thử sai thì sao.

Thử nghiệm chỉ có hai kết quả, một là đúng, các động đá bên ngoài sẽ xuất hiện phù điêu, đó chính là mật mã chúng ta cần.

Hai là sai, vậy thì có lẽ chờ đợi chúng ta sẽ là cơ quan.

Nếu là nỏ tiễn chúng ta còn có thể tránh, lỡ như là tảng đá phong mộ rơi xuống nhốt chúng ta ở đây thì sao.

Tiểu Hoa cười nói: Khả năng này rất thấp, trước đây Hoắc bà bà và đám người của bà ấy đã đến đây rồi.

Nếu là loại cơ quan lớn như vậy chắc chắn sẽ có dấu vết.

Hơn nữa, chúng ta bây giờ cũng không có cách nào tốt hơn.

Sao nào.

Tiểu Tam gia có muốn cược một phen vào vận khí không.

Tôi thấy mạng cậu rất cứng đấy.

Ngô Tà giật giật khóe miệng, tuy cậu cảm thấy đề nghị của Tiểu Hoa cực kỳ vô nghĩa, nhưng đối với tình hình hiện tại của họ thì đúng là không có cách nào tốt hơn.

Hơn nữa nói đến vận khí, cậu cảm thấy đúng là có thể cược một phen.

Đừng nhìn Tiểu Tam gia cậu đây chuyên chiêu ma gọi quỷ, mở quan tài là có cương thi, nhưng mạng cậu cứng cũng là điều mọi người công nhận.

Do dự một lúc, Ngô Tà quyết tâm nói: Tuy tôi cảm thấy giao phó tỷ lệ thành công cho vận khí của mình là một hành vi rất ngu ngốc.

Nhưng chuyện ngu ngốc tôi cũng làm không ít, không thiếu lần này.

Chúc cả hai chúng ta may mắn nhé, Tiểu Cửu gia.

Ngô Tà nói xong liền bắt tay vào những sợi xích sắt, kéo từng cái một.

Cẩn thận quan sát phản ứng của những sợi dây thừng đó, cuối

cùng đã tìm ra quy luật trừng phạt trong số 23 sợi dây.

Chương 145

Hai người giống như những nhân viên gỡ bom mìn, toàn thân cơ bắp căng cứng, mồ hôi lạnh thấm ướt cả quần áo.

Mất gần hai tiếng đồng hồ cuối cùng cũng xác định được mật mã, dùng móc leo núi nối dây kéo lại, hạ quyết tâm kéo mạnh xuống.

Tim của cả hai đều nhảy lên đến cổ họng, cuối cùng cũng nghe được âm thanh vận hành của cơ quan đã kết thúc.

Ngô Tà và Tiểu Hoa nhìn nhau cười, họ đã thành công.

Hai người vội vàng thu dọn đồ đạc quay lại thạch thất phía trên, lúc này các phù điêu đá trong các hốc trên vách đá đã được đẩy ra, biến thành một trò chơi ghép hình kỳ quái.

Ngô Tà không thể tin nổi mà nhìn những hình vẽ này, thế này là thành công rồi sao.

Có chút quá đơn giản đi.

Tiểu Hoa cười nói: Có phải cảm thấy quá dễ dàng nên có chút không tin nổi không.

Đừng nghĩ nhiều như vậy, lát nữa chúng ta kiểm tra lại xem vừa rồi có sai sót gì không.

Nếu không có, vậy chúng ta nên tiếp sức thôi.

Ngô Tà thở dài, đã nỗ lực hết mình, phần còn lại chỉ có thể giao cho vận may, xem ra cũng chỉ có thể như vậy.

Hai người ngồi nghỉ một lúc, đem trình tự các sợi xích và phản ứng sau khi kéo ra so sánh từng cái một.

Cuối cùng cũng đã xác nhận.

Tiểu Hoa lấy máy ảnh ra bắt đầu quay chụp, vừa chụp vừa bất đắc dĩ nói: Nếu như vậy mà vẫn sai, thì chỉ có thể nói là họ xui xẻo.

Sau khi chụp ảnh xong, máy ảnh nhanh chóng được gửi xuống, lúc này hai người hoàn toàn rảnh rỗi.

Câu được câu chăng trò chuyện về chuyện xưa, quan hệ lại thân thiết hơn không ít.

Ngô Đồng sau khi rời Bắc Kinh thì trực tiếp quay về Trường Sa, giữa đường còn gọi điện hẹn Gấu Chó.

Phan thúc và Ba Nãi bát tự không hợp, hắn tuyệt đối sẽ không cho phép chú ấy bước vào Quảng Tây nửa bước.

Trong nguyên tác, mật mã sai lầm đã khiến đội của Ba Nãi bị nhốt, hắn không cho rằng lần này ba hắn có thể giải được mật mã chính xác, tỷ lệ họ bị nhốt là 90%.

Về điểm này hắn không lo lắng, dù sao hắn và cha Buồn của hắn tuyệt đối sẽ không sao, còn những người khác vào cổ lâu thì hắn mặc kệ.

Trong đội của nhà họ Hoắc, người của Uông gia và Nó chiếm ít nhất một nửa.

Dù sao hắn cũng không phân biệt được, vậy thì dứt khoát mượn thủ đoạn của Trương Đại Phật gia ngày xưa, dao sắc chặt đay rối, giết sạch là xong.

Còn đám lính đánh thuê hắn mang theo, sống chết hoàn toàn xem vận may cá nhân, dù sao cũng chẳng phải người tốt lành gì.

Đều là những kẻ cặn bã do Khai Mễ tuyển chọn kỹ lưỡng từ đội lính đánh thuê.

Vốn dĩ chiêu mộ vào để làm việc bẩn thỉu, chết cũng không có gì

đáng tiếc.

Tiểu nhị mà bàn khẩu mang đi đều phụ trách công tác hậu cần, hắn sẽ không mang một ai vào Trương gia cổ lâu.

Khai Mễ hắn cũng giữ lại Trường Sa, giúp Phan thúc ổn định bàn khẩu, bày mưu tính kế.

Nhưng nhược điểm của hai người này cũng rất rõ ràng, một người thì bốc đồng vô mưu, một người thì vũ lực quá thấp.

Đối phó với những quản sự tiểu nhị trước đây của bàn khẩu đương nhiên không thành vấn đề, nhưng nếu đối đầu với cấp bậc như Lý gia hay Lưu Ly Tôn trong Cửu Môn thì hoàn toàn không đủ tầm.

Hắn cần một người có đủ tư lịch, đủ mưu mô, thủ đoạn đủ tàn nhẫn để ổn định hậu phương cho hắn, người thích hợp nhất không ai khác chính là Gấu Chó.

Mặc dù gã này luôn là một kẻ nghèo kiết xác, danh tiếng và nhân duyên trên giang hồ cũng không tốt lắm, nhưng thật sự không có ai dám tùy tiện đắc tội với gã.

Là một trong hai đại hộ pháp năm xưa của Trần Bì A Tứ, Gấu Chó trước nay nổi tiếng tàn nhẫn và liều mạng, chỉ cần gã trấn giữ ở Trường Sa, đại bản doanh phía sau của hắn coi như ổn định.

Gấu Chó nhận được điện thoại của Ngô Đồng thì rất vui mừng, vị tiểu lão bản này chính là thiên sứ may mắn, là Thần Tài sống của gã.

Chỉ cần dính dáng đến cậu chủ nhỏ này thì toàn là chuyện tốt.

Lần trước tiểu lão bản chữa khỏi mắt cho gã xong liền đi, ngày hôm sau khi gã thu dọn những thảo dược đó thì gần như ngây người.

Hai nghìn hai trăm ba mươi lăm cây Tụ Dương Thảo, cứ thế mà cho gã dùng để tắm.

Số thảo dược này nếu đổi thành tiền, cho dù là thời kỳ gia tộc gã còn hưng thịnh cũng không trả nổi.

Ân tình này thật sự quá lớn, gã cũng không biết phải trả thế nào.

Lần này tiểu lão bản bảo gã đến giúp trông coi địa bàn, gã không nói hai lời liền đồng ý ngay.

Chuyện Ngô Đồng huyết tẩy bàn khẩu Quả Cân gã cũng đã nghe, tàn nhẫn thì có thừa nhưng kinh nghiệm lại không đủ.

Tuy trong thời gian ngắn đã ổn định được tình hình, nhưng nền tảng vẫn chưa vững chắc, một khi tiểu lão bản xảy ra chuyện, mấy người Ngô Tà có lẽ không trấn được.

May mà trước đây gã cũng từng ở Trường Sa một thời gian không ngắn, đối với những mánh khóe của đám người bên dưới hiểu rõ như lòng bàn tay.

Vừa hay nhân cơ hội này dọn dẹp lại gốc rễ cho bàn khẩu của Ngô gia.

Cũng coi như báo đáp đại ân của tiểu lão bản.

Ý tưởng này quả thực không hẹn mà gặp với Ngô Đồng, hắn bảo Gấu Chó qua cũng là có ý đồ này.

Hắn và Ngô Tà đều không quen thuộc với đám người bên dưới, Phan thúc lại là người ruột để ngoài da, để Gấu Chó chơi với họ thì không còn gì thích hợp hơn.

Sau khi người mù đến Trường Sa, mấy người họ gặp nhau họp một cuộc họp nhỏ, Ngô Đồng lại điều chỉnh một chút vị trí của họ.

Việc tuần tra các bàn khẩu được giao cho Phan Tử.

Nhiệm vụ giao tiếp và trấn áp các thế lực khác giao cho Gấu Chó.

Quyền quyết sách thực tế thì giao cho Khai Mễ.

Ba người họ hiện tại đều ở tại cửa hàng của Tam thúc, có chuyện gì cũng tiện trao đổi.

Ngô Đồng hạ tử lệnh cho Phan Tử, bất kể nhận được tin tức gì, dù cho hắn và Ngô Tà đều chết ở bên ngoài, cũng tuyệt đối không được phép rời Trường Sa nửa bước.

Sau đó lại dặn dò Gấu Chó và Khai Mễ, nếu Phan thúc nhất quyết rời khỏi Trường Sa, cứ đánh gãy chân rồi nhốt lại.

Mệnh lệnh này thật sự là khó hiểu, ba người đều có chút không hiểu ra sao.

Ngô Đồng bịa chuyện một cách nghiêm túc, nói rằng hắn đêm xem thiên tượng thấy Phan thúc năm nay có một kiếp nạn chết người, chỉ cần rời khỏi Trường Sa sẽ khó giữ được mạng sống.

Gấu Chó lập tức cười nói: Tiểu lão bản, thân phận đạo sĩ của cậu có bao nhiêu phần rởm đời cậu tự mình không biết sao.

Lý do nhảm nhí này đến thằng ngốc cũng không tin.

Sau đó gã lại nói với Phan Tử và Khai Mễ: Các người nói xem tiểu lão bản có phải đang nói nhảm không, lời này các người tin sao.

Không ngờ Phan Tử và Khai Mễ lại đồng thời gật đầu: Tin.

Gấu Chó có chút cạn lời: Tôi cuối cùng cũng biết tại sao tiểu lão bản lại bảo tôi qua đây, chỉ số thông minh của hai người đúng là đáng lo ngại.

Khai Mễ lườm Gấu Chó một cái, phản bác: Thứ nhất, quyết sách của Boss tuyệt đối chính xác.

Thứ hai, chỉ số thông minh của tôi cao tới 148, tốt nghiệp Đại học Yale, thạc sĩ kép ngành luật và tâm lý học tội phạm.

Nếu anh không thể hiểu được mệnh lệnh của Boss, vậy chỉ có thể

nói rằng chỉ số thông minh của anh có vấn đề.

Ngô Đồng xấu hổ che mặt, đứa nhỏ ngốc này đúng là fan não tàn của hắn.

Dù cho hắn có đưa ra một quyết sách ngu ngốc, Khai Mễ cũng có thể viết ra ba ngàn chữ luận văn để chứng minh tính khả thi và ý nghĩa sâu xa của nó.

Quá xấu hổ đi, bây giờ hắn còn hơi ngại làm trò con bò trước mặt đứa nhỏ này.

Gấu Chó nghe Khai Mễ nói xong, vui vẻ nắm lấy tay cậu ta lắc lắc, vẻ mặt hớn hở nói: Người mù cuối cùng cũng tìm được tri âm, trình độ học vấn của những người trong giới này quá thấp, tôi vẫn luôn không có tiếng nói chung với họ.

Tại hạ tốt nghiệp học viện âm nhạc ở Đức, còn học thêm về giải phẫu học, cũng là học vị thạc sĩ kép, sau này chúng ta giao lưu nhiều nhé.

Lần này đến lượt Khai Mễ và Phan Tử trợn tròn mắt, gã hàng lậu này trước nay luôn có phong thái của một tên lưu manh, nói gã học xong chín năm giáo dục bắt buộc đã là miễn cưỡng, vậy mà lại là thạc sĩ.

Thật là quá vô lý đi.

Khai Mễ từ trên xuống dưới đánh giá gã hàng lậu này, có chút nghi hoặc nói: Hắc gia, tôi chưa nói đến vấn đề học vị.

Chẳng lẽ ngài không cảm thấy việc nói mình tốt nghiệp học viện âm nhạc rất không hợp với nghề nghiệp của ngài sao.

Gấu Chó không quan tâm mà cười nói: Có gì đâu, trái ngành thôi mà.

Ai có thể đảm bảo công việc của mình chắc chắn sẽ đúng chuyên ngành chứ.

Chương 146

Với hai cái học vị của cậu, không làm luật sư thẩm phán thì cũng nên vào hệ thống cảnh sát hình sự.

Kết quả cậu lại đi lăn lộn xã hội đen, cậu đây là nghĩ thoáng, hay là nghĩ quẩn vậy, đạo sư của cậu biết chắc sẽ khóc mất.

Khai Mễ có chút xấu hổ đẩy gọng kính, theo như cậu hiểu về đạo sư của mình chắc chắn sẽ khóc.

Ngô Đồng nhìn hai tên này đấu võ mồm mà cười muốn điên, cái miệng lanh lợi của đại luật sư Khai Mễ cuối cùng cũng gặp được đối thủ.

Câu nói đó nói thế nào nhỉ.

Không sợ lưu manh gan lớn, chỉ sợ lưu manh có văn hóa, một mình Khai Mễ đã khiến đám lão già ở bàn khẩu sợ mất mật.

Giờ lại thêm một Gấu Chó, hắn có chút đồng tình với những người đó.

Sau cuộc họp nhỏ, Ngô Đồng lại bảo Phan Tử thông báo cho tất cả quản sự tiểu nhị của các bàn khẩu ngày mai đến quán trà tập hợp.

Sau khi Phan Tử gửi tin đi, người của các bàn khẩu lại một lần nữa náo loạn.

Tiểu thiếu gia lại muốn đích thân tuyển người kẹp lạt ma, đây đúng là chuyện mới mẻ.

Đến ngày hôm sau khi Ngô Đồng đến quán trà, nơi này đã đứng hơn 300 người.

Trừ những tiểu nhị làm việc ở tỉnh ngoài không kịp về, tất cả tiểu

nhị có thể xuống đất của Ngô gia đều đã đến.

Ngô Đồng còn chưa vào trong, sai người dọn một chiếc ghế ra ngồi ngay trước cửa quán trà.

Những quản sự tiểu nhị đã trải qua cuộc thảm sát đó đều ngoan như chim cút, run rẩy chờ đợi tiểu thiếu gia dạy bảo.

Không sợ không được, ngay tại nơi đang đứng này, một tháng trước chính là hơn mười cái đầu người lăn lóc trên đất, họ đứng ở đây chân đều mềm nhũn.

Ngô Đồng rất hài lòng với thái độ của mọi người, chuyện thu phục lòng người cứ để ba hắn và Phan thúc làm đi.

Hắn không có thời gian dỗ dành đám ngốc này chơi, thuận ta thì sống nghịch ta thì chết, không nghe lời thì chém, đổi một đám khác, hoàn hảo.

Ngô Đồng cũng không nói nhiều, chỉ vào Gấu Chó rồi nói với mọi người: Tôi giới thiệu một chút, đây là Hắc gia Gấu Chó.

Trước đây từng theo Trần Bì A Tứ, từ hôm nay trở đi chính là tiểu nhị của Ngô gia chúng ta.

Trong thời gian tôi và ba tôi không có ở đây, Phan thúc và Khai Mễ thay ba tôi quản lý, Hắc gia thay tôi hành quyền, có kẻ nào dám giở trò thì cứ chém thẳng tay, đến lúc đó đừng trách tôi không nhắc trước.

Gấu Chó tiến lên một bước, ôm quyền cười nói: Các vị thông cảm, ăn cơm của ai thì nghe người đó quản.

Các vị thu lại mấy cái mưu mô của mình đi, nếu không người mù này chỉ có thể đắc tội thôi.

Những quản sự đó liên tục nói không dám, nhưng biểu cảm trên mặt thật sự không mấy tốt đẹp.

Rất nhiều người trong số họ đã từng giao tiếp với Gấu Chó, gã này cũng là một nhân vật tàn nhẫn giết người không chớp mắt.

Tiểu Tam gia đúng là có bản lĩnh thật, Nam Hạt Bắc Ách đều thu vào túi.

Cuộc sống của họ ngày càng khó khăn rồi.

Ngô Đồng thấy họ chung sống vui vẻ, gật gật đầu, vẻ mặt vui mừng nói: Nếu mọi người đều không có ý kiến thì tôi yên tâm rồi.

Lần này tôi muốn kẹp lạt ma, thời gian khoảng một đến hai tháng, có 30 suất, ai muốn đi có thể tự mình đứng ra.

Nhưng tôi nói trước những lời khó nghe, các người cũng hiểu tôi rồi, có thể động thủ thì tuyệt đối không nhiều lời.

Từ lúc đi cùng tôi, các người chỉ có một chủ tử là tôi, nếu dám lắm mồm thì sau này cũng không còn cơ hội nói chuyện nữa.

Bên dưới im phăng phắc, những tiểu nhị đó nhìn nhau, đều có chút do dự.

Ngược lại, những tiểu nhị trước đây theo Quả Cân lại đứng ra mười mấy người, hiện tại họ không được lòng ở bàn khẩu Ngô gia, cần phải lập công mới có thể đứng vững.

Lần này theo tiểu thiếu gia ra ngoài biểu hiện tốt, không chừng còn có thể trở thành tâm phúc của tiểu thiếu gia.

Còn hơn bây giờ ngày ngày sống qua ngày, ăn không ngồi rồi.

Có họ đi đầu, lại có thêm không ít người lục tục đứng ra, đa số đều là những người không được trọng dụng ở bàn khẩu cũ.

Khai Mễ loại bỏ mấy người có bối cảnh phức tạp, Phan Tử và Gấu Chó cũng mỗi người loại mười mấy, cuối cùng còn lại 32 người.

Ngô Đồng không quan tâm nói: Cứ vậy đi.

Nhiều hơn hai người thì cứ nhiều hơn hai người.

Nói xong, hắn búng tay một cái, lập tức có vệ sĩ mang lên hai cái rương lớn, mở ra toàn là những cọc tiền một trăm tệ.

Làm nghề này ai cũng tham tiền, nếu không cũng sẽ không làm cái nghề đoạn tử tuyệt tôn này.

Ngô Đồng nhìn hết vẻ tham lam của họ, chỉ vào đống tiền cười nói: Lần này tiểu nhị đi kẹp lạt ma cùng tôi mỗi người mười vạn, trước tiên mang về nhà ổn định gia đình.

Chờ xong việc lại nhận thêm mười vạn tiền công vất vả.

Biểu hiện tốt sẽ có thưởng thêm, nếu chết trong đấu, một trăm vạn phí an gia.

Sau này các người sẽ tách khỏi bàn khẩu cũ, trực tiếp theo Khai Mễ.

Ngô Đồng lại quay sang hỏi mấy vị quản sự: Các vị có nỡ không.

Những quản sự đó lập tức tỏ vẻ, những người này sau này không còn liên quan gì đến họ nữa, được tiểu thiếu gia coi trọng là phúc khí của họ.

Thật ra điều này còn cần phải nói sao.

Dù sao cũng không phải là tiểu nhị đắc lực, vì họ mà đắc tội với tiểu thiếu gia thì không đáng.

Hơn nữa tiểu thiếu gia ra tay hào phóng như vậy, họ có muốn giữ người cũng không giữ được.

Những tiểu nhị không đứng ra ruột gan đều hối hận xanh cả mặt, một chuyến đi có thể bằng thu nhập cả năm của họ.

Hơn nữa theo Khai Mễ tương đương với việc vào phe chính của tiểu thiếu gia, sau này còn thiếu gì lợi lộc cho họ sao.

Người không được chọn thì trong lòng hối hận, hơn ba mươi người được chọn thì vui như điên, từng người một hãnh diện, ưỡn thẳng cả lưng.

Ngô Đồng không để ý đến những ánh mắt qua lại của đám người này, người chết vì tiền, chim chết vì mồi, có cạnh tranh mới có áp lực, đãi cát tìm vàng, bên cạnh hắn không cần phế vật.

Ngoặc đơn, trừ ba hắn ra.

Ngô Tà: Con lại đây để ta xem mông, ta thấy nó có lẽ cần một trận roi mây.

Có Khai Mễ, một quản gia toàn năng ở đây, những thứ như trang bị, đoàn xe đều không cần Ngô Đồng bận tâm.

Hai ngày sau, đoàn xe của Ngô gia xuất phát đến Quảng Tây, tiểu nhị phụ trách quản lý bên cạnh Ngô Đồng đổi thành Tề Khang, việc vặt hậu cần giao cho Vân Phong.

Ngô Đồng và Trương Khởi Linh hai vị đại gia chỉ lo vuốt ve nhóc con và được vuốt ve, còn nhàn nhã hơn cả lần đi du lịch trước.

Mập mạp và Vân Tùng thì đưa hai cha con A Quý bay thẳng từ Bắc Kinh về, còn nhanh hơn họ mấy ngày.

Đoàn xe của Hoắc Lão Thái xuất phát từ Bắc Kinh, hai bên gặp nhau ở Nam Ninh rồi thẳng tiến đến Ba Nãi.

Mười tên lính đánh thuê châu Âu của Ngô Đồng đã đến sớm hơn họ một ngày, tiếng Trung bập bẹ nên cũng không dám đi lung tung, chỉ ở khách sạn chờ họ, lúc này vừa hay cùng nhau vào núi.

Mập mạp nhờ A Quý thu mua rất nhiều trâu, ngựa, la trong làng, ô tô không vào được chỗ Sừng Dê, trang bị của họ đều dựa vào những gia súc này vận chuyển.

Theo lý mà nói, lần này là Ngô gia và Hoắc gia cùng nhau kẹp lạt ma, gia chủ Ngô gia không có ở đây, vậy thì nên do gia chủ Hoắc gia dẫn đầu.

Nhưng Ngô Đồng có phải là người tuân theo lẽ thường không.

Lời của ba hắn nói mà hắn còn chỉ nghe với 60% tin tưởng, sao có thể để Hoắc Lão Thái chỉ tay năm ngón với hắn được.

Lần này Hoắc Tiên Cô mang theo hơn bốn mươi người đều là cao thủ của nhà họ Hoắc, nhìn đám tiểu nhị lộn xộn của Ngô gia liền nhíu mày nói: Đây là thành ý của Ngô gia các người sao.

Tinh anh tiểu nhị một người cũng không mang, đám dưa vẹo táo nứt này có thể làm được gì.

Ngô Đồng đối với bà ta không có chút hòa nhã nào, khinh thường hừ lạnh nói: Bà mù à, tôi còn có mười tên lính đánh thuê kia bà không thấy sao.

Ba tôi không phải đã nói với bà rồi sao, Ngô gia chúng tôi trọng chất không trọng lượng.

Đám tiểu nhị này của tôi lại không xuống đất, thân thủ tốt xấu có ảnh hưởng đến việc họ nấu cơm dựng lều à.

Sắc mặt Hoắc Lão Thái xanh mét, tức giận nhìn Ngô Đồng: Ta dù sao cũng là trưởng bối của ngươi, ngươi cứ thế nói chuyện với ta sao.

Gia giáo của Ngô gia các người đâu.

Ngô Đồng trợn mắt: Thu lại cái bộ lịch cũ của bà đi, tiểu gia đây không thèm nghe cái trò đó.

Đừng có tí là lôi gia giáo ra, gia giáo của tôi không phải dạy tôi phải nhẫn nhục chịu đựng.

Hai nhà hợp tác thì thực lực là trên hết, từ khi nào lại đổi thành

dựa vào tuổi tác để tranh làm lão đại vậy.

Hoắc Tiên Cô lạnh lùng nói: Muối ta ăn còn nhiều hơn gạo ngươi ăn, ngươi mới sống được bao nhiêu năm, có thể có bao nhiêu kiến thức.

Chương 147

Đội ngũ lớn như vậy là ngươi có thể dẫn dắt sao.

Ngô Đồng nghe lời này liền phì cười: Vậy khẩu vị của bà cũng nặng thật, không có việc gì lại ăn nhiều muối như vậy làm gì.

Tôi nói sao bà rảnh rỗi thế chứ.

Bà muốn xếp hạng theo tuổi tác cũng được thôi, vậy thì đội ngũ này đều phải nghe lời cha nuôi tôi.

Tháng trước vừa mới tổ chức đại thọ một trăm hai mươi tuổi, lúc ông ấy bắt đầu xuống đất, có lẽ bà còn đang bú sữa mẹ đấy.

Sao nào.

Lần này không còn gì để nói rồi chứ.

Hoắc Tiên Cô thật sự không còn gì để nói, Trương Khởi Linh này trông quá trẻ, bà ta suýt nữa đã quên ở đây còn có một vị thần tiên, ván này bà ta thua rồi.

Trương Khởi Linh nghe Ngô Đồng nói hươu nói vượn, xoa xoa đầu hắn, đứa nhóc hư hỏng này toàn nói bậy bạ.

Sao y không nhớ tháng trước có ai tổ chức đại thọ cho y đâu nhỉ.

Nhưng Tiểu ca cũng không ngốc, đương nhiên y sẽ không phá đám Đồng Đồng, nghĩ nghĩ rồi nói với Hoắc Tiên Cô: Bà nếu không muốn thì cứ quay về đi, người của chúng tôi ở đây đủ dùng rồi.

Hoắc Tiên Cô mặt tái mét, tộc trưởng nhà họ Trương này đúng là ít nói, nhưng mẹ nó chữ nào chữ nấy đều trúng vào chỗ hiểm, bà ta đã đến đây rồi sao có thể quay về được.

Ngô Đồng vừa thấy cha Buồn chống lưng cho mình lại càng vênh

váo, Hoắc Lão Thái bị hắn chọc tức liên tiếp bại lui, cuối cùng bất đắc dĩ chỉ có thể giao ra quyền quản lý.

Bây giờ tiểu nhị hai nhà hợp lại đều do Trương Khởi Linh điều động, nhưng trên thực tế y cũng chỉ là linh vật, quyết định thực tế đều là của Ngô Đồng.

Từ làng đến bên hồ khoảng cách không ngắn, Ngô Đồng điều động tiểu nhị hai nhà trộn lẫn vào nhau.

Trên đường thiết lập bốn điểm tiếp viện, mỗi điểm sẽ luân phiên cử hai người qua lại đổi vị trí, đảm bảo tối đa việc cung cấp tiếp viện và thông tin thông suốt.

Tám tiểu nhị có thân thủ tốt nhất của nhà họ Hoắc cùng với sáu lính đánh thuê của hắn phụ trách đội tiên phong xuống đất lần này.

Các tiểu nhị và lính đánh thuê còn lại tạo thành đội thứ hai, sẵn sàng thay thế và cứu viện bất cứ lúc nào.

Hoắc Lão Thái, Ngô Đồng và Trương Khởi Linh đều sẽ theo đội thứ nhất vào Trương gia cổ lâu, người phụ trách đội thứ hai đổi thành Mập mạp và Vân Tùng.

Ban đầu người phụ trách doanh địa bên hồ định là Tề Khang, Hoắc Lão Thái nhíu mày phản đối: Người chỉ huy các điểm tiếp viện đã là Vân Phong của Ngô gia các người, nếu doanh địa lại giao cho người của Ngô gia, nhà họ Hoắc chúng ta chẳng phải bị bóp chặt mạch máu sao.

Đã nói là hai nhà hợp tác, cách ăn của ngươi cũng quá khó coi rồi.

Ngô Đồng mất kiên nhẫn xoa xoa: Bà có thể đừng luôn lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử như vậy không.

Tôi nếu muốn giết các người thật sự không tốn công như vậy đâu.

Chẳng lẽ bà không phát hiện những người đứng đầu tôi dùng đều là nhân viên ngoài biên chế sao.

Cửu Môn bị người ta thẩm thấu bao nhiêu năm rồi trong lòng bà không rõ à.

Hoắc Tiên Cô nghe vậy thì sững sờ, sau đó lại là một tiếng thở dài sâu sắc.

Thằng nhóc nhà Ngô gia này không chỉ thân thủ lợi hại, mà mưu trí và tâm cơ này cũng có thể nói là yêu nghiệt, sao lại không phải là con cháu nhà họ Hoắc chứ.

Con chó thối kia thật là tốt số.

Ngô Đồng thấy Hoắc Lão Thái đã thôi cũng không tiếp tục chọc tức bà ta, từng lệnh một được ban ra để chỉnh đốn nhân mã.

Người nhà họ Hoắc thấy gia chủ của mình đã nhường quyền quản lý cũng không nói nhiều, ngoan ngoãn nghe theo sự sắp xếp của Ngô Đồng.

Mọi người nghỉ ngơi trong làng một ngày rồi bắt đầu vào núi.

Vẫn là A Quý và Vân Đóa dẫn đường, lần này đoàn người đông đúc mấy chục người, dọa cho gà rừng thỏ hoang trên đường chạy hết.

Không được ăn đồ rừng, Ngô Đồng có chút không vui.

Càng tức hơn là cái bà Hoắc Lão Thái kia, trang bị bà ta mang theo vậy mà có một bộ kiệu hai người, chất liệu gỗ tinh xảo, sơn vẽ hoa văn màu sắc, nhìn qua đã thấy rất xa hoa.

Hoắc Tiên Cô kia ngồi trên đó ra vẻ như Lão Phật gia Từ Hi, Ngô Đồng tức đến mức phình cả người như con cá nóc nhỏ.

Đại lão súng ống đạn dược Ngô tiểu thiếu gia vậy mà lại thua trong màn khoe của, làm sao có thể nhịn được chứ.

Trương Khởi Linh nhìn nhóc con nhà mình nổi giận cũng đành bất lực.

Trong thôn này thực ra có thể tìm được cáng tre, nhưng thứ đó chỉ được kết lại từ mấy thanh tre, chắc chắn không thể so với cái của Hoắc lão thái.

Trương Khởi Linh khá hiểu con gà con nhà mình, tiểu gia hỏa này không chịu được người khác khoe khoang trước mặt nó.

Hay là mình lén phá hỏng cái ghế mây của Hoắc lão thái.

Hoặc vô đạo đức hơn một chút, lúc đi đường núi thì búng một hòn đá, khiến đám tiểu nhị khiêng kiệu làm Hoắc lão thái ngã nhào.

Trương Khởi Linh nhìn Hoắc lão thái trên chiếc ghế mây phía trước, xoa xoa ngón tay, rồi lặng lẽ gạt bỏ những ý nghĩ đó.

Không được, quá vô liêm sỉ, hắn không làm được.

Nếu Trương Hải Khách biết được quá trình tâm lý này của tộc trưởng nhà mình, chắc hẳn sẽ cảm động đến bật khóc.

Tộc trưởng của gã lại có thể vì chuyện của nhóc con mà bận tâm đến đạo đức lương tri, thật quá không dễ dàng.

Ngô Đồng không biết trong lòng Buồn cha mình lại có nhiều suy tính như vậy, tiểu gia hỏa đang tức phồng má trợn mắt trắng dã với chiếc ghế mây của Hoắc lão thái.

Bỗng nhiên cậu cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, cả người bị nhấc lên.

Đại Trương ca cũng là cái khó ló cái khôn, đột nhiên nhớ tới một cảnh tượng từng thấy trước đây.

Một người cha cõng con trai trên vai chơi trò cưỡi ngựa, đứa bé đó trông rất vui vẻ.

Chuyện như vậy tuyệt đối không thể thấy ở Trương gia, nên lúc

đó hắn có ấn tượng vô cùng sâu sắc.

Bây giờ hắn cũng có con trai, hay là thử một chút, biết đâu Đồng Đồng sẽ vui lên.

Ngô Đồng quả thực rất vui, còn vui hơn cả lúc kiếm được mười tỷ.

Suốt chặng đường sau đó, tâm trạng của tiểu gia hỏa tốt đến mức bùng nổ, ngay cả nếp nhăn của Hoắc lão thái nhìn cũng thuận mắt hơn.

Ngô Đồng hai đời không thiếu thứ gì, chỉ thiếu tình yêu, giống như trong lòng có một lỗ hổng lớn, lạnh lẽo đến mức lấp thế nào cũng không đầy.

Cậu biết đó là tuổi thơ thiếu thốn của mình, giờ đây ông trời đã bù đắp cho cậu, cậu cũng có ba, mà còn là hai người.

Sẽ thương cậu, sẽ ôm cậu, sẽ liều mạng bảo vệ cậu, cậu cảm thấy thật hạnh phúc.

Khi đại ca vui vẻ, không khí cả đội đều trở nên sôi nổi, đặc biệt là đám tiểu nhị nhà họ Ngô, họ thấy mặt tiểu thiếu gia sa sầm là tim đã treo lên cổ họng.

Vị tiểu gia này luôn dùng dao để nói chuyện, nếu tâm trạng cậu không tốt thì thật sự sẽ có người chết.

Đội của họ vận khí không tồi, hai ngày nay trời không mưa, các điểm tiếp tế giữa đường cũng đã được thiết lập ổn thỏa, lúc đến bên hồ vẫn còn lại hơn bốn mươi người.

Mọi người nổi lửa nấu cơm, dựng lều, rất nhanh đã lập nên một khu cắm trại bên hồ.

Các vị đương gia thời Cửu Môn cũ đều có chút bản lĩnh hơn

người, Hoắc lão thái thái tuy tính cách chẳng ra gì, nhưng trình độ phong thủy học vẫn rất đáng nể.

Buổi tối Hoắc tiên cô lợi dụng các vì sao trên trời để xác định phương vị đại khái, ngày hôm sau lại mang la bàn đi một vòng trong núi.

Rất nhanh họ đã tìm thấy lối vào Trương gia cổ lâu trên vách đá.

Lớp ngoài cùng tương đối đơn giản, có lẽ chỉ dùng để sàng lọc người ngoài, tất cả các cơ quan đều được thiết kế nhắm vào Phát khâu chỉ.

Ngô Đồng nhìn những cái lỗ thủng đó mà có chút cảm thán, tộc Trương gia này tuy biến thái, nhưng bản lĩnh quả thật khiến người ta phải khâm phục.

Chỉ riêng cơ quan ngoài cùng này đã có thể loại bỏ 90% trộm mộ tặc cả nước, thảo nào Trương Đại Phật gia khi đó phải tuyển lựa Trương Khởi Linh trên diện rộng.

Sau khi mở được cánh cửa đá đầu tiên, họ tiến vào một thông đạo.

Nơi này được xây dựng bằng cách phá núi, bốn phía trên dưới trái phải đều là nham thạch cứng rắn, ngoài việc đi theo lộ trình thì không có cách nào khác.

Rất nhanh họ đã gặp phải cánh cửa đá thứ hai.

Cánh cửa này rõ ràng khác với cánh cửa đầu tiên, trên đó có khảm một cái mâm sắt khổng lồ.

Chương 148

Các rãnh trên mâm sắt nối liền thành một bức tranh, trông giống hình một con vật.

Hơn nữa, mâm tròn được chia thành nhiều mảnh nhỏ ghép lại với nhau, công nghệ này có chút giống với quỷ tỉ.

Tiểu ca sau khi sờ qua mâm tròn thì nói: Họa tiết trên này là Hống, toàn bộ mâm tròn là một khóa mật mã, phải nhấn các khối tương ứng theo đúng thứ tự thì thông đạo phía sau mới mở ra.

Hoắc lão thái nhíu mày nói: Xem ra đây là khóa mẹ con liên kết với núi Tứ Cô Nương.

Trước tiên chụp nó lại rồi cho người đưa đến chỗ đám áp giải phạm nhân, đợi bên kia truyền mật mã về rồi chúng ta hành động.

Đây cũng là chuyện không còn cách nào khác, Ngô Đồng để lại vài người ở đây canh giữ cửa động, những người khác chỉ có thể tạm thời lui về khu cắm trại.

Thời gian chờ đợi luôn có vẻ đặc biệt dài, giống như cùng là mười phút, nhưng tâm trạng của người trong nhà vệ sinh và người bên ngoài hoàn toàn khác nhau.

Ngô Đồng thì không quá sốt ruột, chỉ là hơi lo lắng cho ba cậu và chú Tiểu Hoa.

Hoắc lão thái thái thì không xong, cả người đứng ngồi không yên, tính tình cũng ngày càng nóng nảy, giống như lại trải qua thời kỳ mãn kinh một lần nữa.

Cảm xúc của Trương Khởi Linh dường như cũng không ổn lắm, tuy vẫn vuốt ve nhóc con, ngẩn người, ăn cơm, ngủ nghỉ, nhưng Ngô

Đồng vẫn cảm giác có gì đó không giống.

May mà bầu không khí quỷ dị này không kéo dài quá lâu, ba ngày sau mật mã từ Tứ Xuyên đã được gửi đến.

Sau khi nhấn theo họa tiết tương ứng, cửa ải chính thức đầu tiên cũng mở ra.

Lần này mọi người đi vào trong núi khoảng một cây số, rất nhanh đã bị cánh cửa đá thứ hai chặn lại.

Vẫn là công thức quen thuộc, vẫn là thao tác thường lệ, hành động thuận lợi khiến sĩ khí mọi người tăng vọt, Hoắc lão thái thái cũng hiếm khi nở nụ cười.

Ngô Đồng nhìn bộ dạng của mọi người mà lắc đầu, đám người này thật không hiểu ba cậu, chuyện có ba Tà của cậu tham gia sao có thể thuận lợi như vậy.

Nếu không có gì bất ngờ, thì e là bất ngờ sắp xảy ra rồi.

Có phải nên nói là không ai hiểu cha bằng con không.

Suy nghĩ của Ngô Đồng rất nhanh đã ứng nghiệm, cơ quan thứ ba của họ đã xảy ra vấn đề.

Sau khi đi qua nửa sau của động đá, họ lại đi ra ngoài.

Trời xanh mây trắng, cỏ xanh cây biếc, tuy nơi này họ không nhận ra, nhưng chắc chắn không phải là Trương gia cổ lâu.

Họ vội vàng quay lại, cũng may là vẫn có thể trở về chỗ cơ quan thứ hai.

Hoắc lão thái không tin là mật mã sai, cho rằng chắc chắn họ đã bỏ qua chi tiết nào đó trong đường hầm, bèn dẫn người đi lại con đường đó một lần nữa.

Lần này nơi họ đi ra lại thay đổi, cảnh sắc xung quanh rõ ràng

khác với lần trước, xem ra đã bị dịch chuyển đến một thung lũng nhỏ khác.

Ngô Đồng thế mà còn cảm thấy khá thú vị, đám lão già nhà Trương gia chắc hẳn rất giỏi chơi trốn tìm, nếu xây một khu mật thất thoát hiểm ở đây nhất định sẽ cực kỳ nổi tiếng.

Hoắc lão thái thái rõ ràng có chút nóng nảy, lại dẫn người quay lại đi lần thứ ba.

Ngô Đồng bất đắc dĩ thở dài, có câu nói quá tam ba bận.

Trương gia cũng sợ con cháu đời sau có đứa đầu óc không được lanh lẹ, nên đã để lại hai lần đường sống, lần thứ ba này thì không may mắn như vậy nữa.

Có lẽ tổ tiên Trương gia cũng cảm thấy bất lực, vào mộ tổ nhà mình mà cũng đi sai ba lần, hậu duệ như vậy không phải đồ bỏ đi thì cũng là đồ ngu.

Giống nòi này giữ lại cũng làm bại hoại gia phong, chết cũng không có gì đáng tiếc.

Dự đoán của Ngô Đồng quả nhiên không sai, lần thứ ba họ đi qua thông đạo này, chào đón họ không còn là ánh mặt trời và bãi cỏ.

Họ đến một nơi xa lạ, trước mặt là một huyệt động nhỏ, đáy huyệt động toàn là những hồ nước gồ ghề lồi lõm.

Ban đầu họ còn tưởng rằng do may mắn mà tìm được đúng vị trí, bèn bắt đầu tìm kiếm lối vào trong các hồ nước.

Ngô Đồng biết bữa tiệc lớn sắp bắt đầu, cậu không cho rằng thân thể máu thịt của mình có thể chống lại chất kiềm.

Sau một hồi cò kè mặc cả với hệ thống, cuối cùng cậu thuê được hai chiếc mặt nạ cách ly không khí với giá một trăm tích phân một

ngày.

Phải nói rằng, cái hệ thống chó má này ngày càng biết kinh doanh.

Ban đầu Ngô Đồng định mua hai cái, thứ này có thể tạo ra một lớp lọc siêu mạnh xung quanh cơ thể, cách ly mọi vật chất bên ngoài không khí.

Có thứ này thì nhảy disco dưới biển sâu hay khiêu vũ trong dung nham cũng không thành vấn đề, tiếc là cái hệ thống chó má này nói gì cũng không bán.

Ngô Đồng lúc này không rảnh đôi co với nó nữa, chỉ có thể thuê tạm hai cái để ứng phó khẩn cấp.

Rất nhanh những người khác cũng phát hiện không khí có vấn đề, Hoắc lão thái thái thậm chí còn bắt đầu xuất huyết dưới da.

Trong ba lô của mọi người đều có mặt nạ phòng độc, nhưng thứ này dường như không hiệu quả lắm, họ càng lúc càng khó thở.

Người của Hoắc lão thái thái vội vàng cõng bà ta quay lại đường hầm, định ra ngoài trước rồi tính sau.

Nhưng lần này đường hầm đã thay đổi, họ hoàn toàn không tìm thấy lối ra.

Rõ ràng chỉ có một thông đạo, nhưng họ lại luôn quay về điểm xuất phát, giống như con kiến bị đặt trên dải Möbius, chỉ có thể tuần hoàn mãi mãi.

Sau khi họ quay lại chỗ hồ nước lần thứ ba, Trương Khởi Linh liền bảo mọi người dừng lại.

Họ tìm một đoạn đường hầm tương đối hẹp, dùng ba lô chặn cửa động để tạm thời nghỉ ngơi.

Tiểu ca nghỉ ngơi một lát liền nói muốn ra ngoài dò đường, Ngô

Đồng lập tức như cái đuôi nhỏ bám theo.

Đùa à, Buồn cha của cậu được mệnh danh là nhân viên mất tích chuyên nghiệp, đặc tính buông tay là mất cũng không khác gì ba Tà của cậu.

Có điều Buồn cha là chủ động còn ba cậu là bị động, tính ra thì cái kẻ chủ động này còn đáng ghét hơn.

Trương Khởi Linh thấy nhóc con kiên quyết cũng không khuyên nữa, ở một mức độ nào đó, hai cha con nhà họ Ngô đều là những người đặc biệt cố chấp, hắn chỉ có thể nghĩ cách khác.

Hai người rất nhanh lại quay về gần mấy cái hồ nước, Trương Khởi Linh bỗng nhiên dùng đèn pin định đánh Ngô Đồng một cái, ngay sau đó liền nghe thấy một tiếng kim loại nặng nề vang lên.

Ngô Đồng từ sau gáy lấy ra một tấm kim loại hươ hươ trước mặt Đại Trương ca, mặt mày cười gian hỏi: Buồn cha, tay có đau không.

Trương Khởi Linh có chút xấu hổ giấu tay ra sau lưng, con trai quá thông minh có một điểm không tốt, đó là dễ làm cha mất mặt.

Cuối cùng hắn cũng cảm nhận được cái cảm giác vừa chua vừa sướng khi bị con trai chèn ép của Ngô Tà.

Ngô Đồng thấy hắn không trả lời liền hừ một tiếng: Đây đã là lần thứ hai rồi, con nói cho cha biết, quá tam ba bận.

Cha mà còn như vậy nữa là con giận thật đấy, dỗ không nổi đâu.

Trương Khởi Linh có chút đau đầu, chỉ có thể cố gắng khuyên nhủ: Cha đã hồi phục một số ký ức về cổ lâu.

Cơ quan bên trong đó rất mạnh, không phải người Trương gia rất khó sống sót.

Con ngoan ngoãn ở đây chờ cha, cha vào trong lấy vài thứ rồi ra

ngay.

Ngô Đồng không nghĩ ngợi liền từ chối, sau đó lại nói với Trương Khởi Linh: Buồn cha xuất thân từ Trương gia, chắc hẳn biết trên đời này có rất nhiều thế lực siêu nhiên.

Cha cũng nên biết trên người con có điều kỳ lạ.

Loại sức mạnh này bị khống chế nên con không thể nói ra, nhưng nó sẽ mang lại cho con một số năng lực đặc biệt.

Cho nên cha hoàn toàn không cần lo lắng cho an toàn của con, xét theo một ý nghĩa nào đó, xác suất con chết bất thường là rất thấp.

Ngô Đồng vừa nói vừa tháo mặt nạ phòng độc ném sang một bên: Hai cha con mình bây giờ có thể miễn nhiễm với chất kiềm và còn có thể hô hấp dưới nước, cha muốn làm gì thì nhanh lên, thứ này cũng có thời hạn.

Trương Khởi Linh cũng cởi mặt nạ phòng độc ra cảm nhận một chút, sau đó nhíu mày hỏi: Tạo ra lớp bảo vệ này cho cha có hại gì đến con không.

Thu lại đi, cha không cần.

Ngô Đồng vội vàng xua tay: Không có hại cho cơ thể đâu, chỉ là tiêu hao chút tinh thần lực thôi.

Chúng ta tốc chiến tốc thắng thì không ảnh hưởng nhiều, đợi ra ngoài con ngủ bù một giấc là được.

Nghe vậy, Trương Khởi Linh cũng không nói nhảm nữa, trực tiếp lặn vào một cái hồ nước hình quả bầu.

Không biết hắn đã làm gì với cơ quan bên trong, ngay sau đó dòng nước liền ào ào đổ xuống.

Ngô Đồng cũng nhanh chóng nhảy vào hồ nước, hai người rất

nhanh bị dòng nước cuốn đi.

Thật sự mà nói, đây không phải là một trải nghiệm tốt đẹp gì.

Cậu nhóc cảm thấy mình như bị rơi vào bồn cầu xả nước, cảm giác này quá thốn, cả đời này cũng không muốn trải qua lần thứ hai.

Sau một trận trời đất quay cuồng, hai người rơi xuống một hố cát mềm mại.

Trương Khởi Linh bảo Ngô Đồng đừng động đậy, sau đó ôm ba lô vào lòng, nhanh chóng nằm xuống, lợi dụng cơ lưng từ từ di chuyển về một hướng.

Chương 149

Khoảng hơn hai mươi phút sau, một sợi dây thừng được ném đến trước mặt Ngô Đồng, tiểu gia hỏa bắt lấy rồi nhanh chóng được kéo ra ngoài.

Lúc này Trương Khởi Linh đang đứng trước một cánh cửa đồng, dùng Phát khâu chỉ sờ soạng trên đó, theo tiếng ầm ầm nặng nề vang lên, cánh cửa từ từ mở ra một khe hở.

Trương Khởi Linh ôm Ngô Đồng nhanh chóng nhảy vào, sau đó cánh cửa lại ầm ầm đóng lại.

Thiết kế của cánh cửa này thật sự rất tinh xảo, giống như được lắp lò xo cực mạnh, nếu không qua nhanh sẽ bị cửa đè bẹp.

Thế giới sau cánh cửa đồng là một vùng tăm tối, tiểu ca lại bật đèn pin lên, dưới ánh sáng, họ nhìn thấy một tòa cổ lâu khổng lồ sừng sững.

Ngô Đồng nhìn thấy tòa nhà gỗ này, mắt sáng rực, đây là một trong ba nơi có nhiều bí mật nhất trong Trộm Bút.

Cửa đồng Thanh Đồng thì cậu đã bỏ lỡ.

Vẫn ngọc thì đi cũng như không đi, không những chẳng mang được cái gì ra ngoài, còn suýt bị chính mình lột sạch, lúc ra chỉ còn lại cái quần đùi.

Lần này đến Trương gia cổ lâu, cậu nói gì cũng phải mang theo chút đồ kỷ niệm ra ngoài.

Trương Khởi Linh sờ một chút bụi trên mặt đất, thấy ngón tay không bị ăn mòn thì hoàn toàn yên tâm, xoa đầu Ngô Đồng bảo cậu theo kịp, hai cha con thẳng tiến vào trong cổ lâu.

Tòa cổ lâu này không chỉ có vị trí kỳ lạ, tạo hình to lớn mà các chi tiết bên trong cũng vô cùng tinh xảo.

Không nói đến những cơ quan thần kỳ, chỉ riêng hoa văn trên xà nhà đã là một công trình lớn.

Ngô Đồng không khỏi cảm thán, người Trương gia không chỉ tài lực kinh người, người mang tuyệt kỹ mà gu thẩm mỹ cũng khá tốt.

Chỉ là có hơi rảnh rỗi quá, có thời gian khắc hoa văn cho xà nhà thì làm gì chẳng được.

Nếu bớt làm mấy thứ phù phiếm này mà nghiên cứu thêm chút súng ống đạn dược, đến nỗi nào bây giờ thảm như vậy.

Trương Khởi Linh không biết tiểu gia hỏa đang thầm chửi bới gia tộc của mình, dùng Phát khâu chỉ sờ soạng một hồi trên cây cột điêu khắc hình kỳ lân.

Chỉ nghe một tiếng rắc, một chiếc thang gỗ từ trên hạ xuống.

Ngô Đồng có chút xấu hổ sờ sờ mũi, hóa ra bức họa kia là có tác dụng, không chỉ để trang trí cho đẹp.

Thật hết nói nổi, thằng hề lại là mình, may mà chưa nói ra.

Trương Khởi Linh quen đường lên lầu hai, Ngô Đồng cũng nhanh chóng theo sau.

Đối diện cầu thang ở lầu hai là từng hàng giá đỡ, có chút giống giường nằm trên xe lửa.

Chỉ là thứ đặt trên đó rất khiến người ta đau trứng, lại là từng pho tượng người sắt.

Lần này Ngô Đồng không vội kết luận, cẩn thận quan sát xung quanh một vòng.

Không ngờ thật sự khiến cậu nhìn ra điểm đặc biệt, những giá đỡ

này lại không phải bày biện tùy ý.

Tất cả các giá đỡ đều được xếp theo hình tia phóng xạ, tổng thể bày ra bộ dạng Phục Hy sáu mươi tư quẻ.

Tuy không biết có tác dụng quái gì, nhưng nhìn qua đã thấy rất cao sang, người Trương gia thật biết chơi.

Xà nhà ở tầng này càng thêm tinh xảo, đáng tiếc khắc không phải là tranh mà là các loại văn tự kỳ lạ.

Ngô Đồng nhìn kỹ nửa ngày, chỉ đại khái nhận ra một đoạn trong đó dùng chữ tiểu triện của nước Tần, còn viết cái gì thì không biết.

Ngô Tà luôn thích nhất mấy thứ như dập bia văn, Đồng Đồng là con trai ngoan của ba nên cũng thường xuyên sưu tầm giúp ba, lúc này nhìn thấy những văn tự kỳ lạ này liền có chút ngứa tay.

Tiểu gia hỏa lén lút lấy máy ảnh ra, nhắm vào xà nhà chụp một tấm.

Thấy Trương Khởi Linh không ngăn cản, lại liên tiếp tách tách mấy tấm nữa.

Tiểu ca đợi cậu chụp xong thì vẫy tay, dẫn cậu đi về phía tây, theo một cầu thang ẩn leo lên tầng ba.

Tầng này bày biện đồ vật càng khiến người ta bất ngờ, chỉ có chính giữa đặt một con rùa đen khổng lồ, nhìn có vẻ được điêu khắc từ ngọc thạch.

Nhưng tạo hình của con rùa đen này lại vô cùng kỳ lạ, cổ và tứ chi đều rất dài, chân trước là tay người, chân sau là chân rùa, lại còn có một khuôn mặt phụ nữ quỷ dị.

Khuôn mặt phụ nữ đó lộ ra vẻ cười như không cười, giống như tranh vẽ trên một số Thangka ở Tây Tạng.

Trên lưng rùa đen có một chỗ lõm, bên trong đặt một quả cầu đen.

Trên quả cầu đen cũng điêu khắc rất nhiều khuôn mặt người, dường như có thể tháo ra được.

Thằng nhóc nghịch ngợm có chút ngứa tay sờ sờ quả cầu đen đó hỏi: Buồn cha, đây là cái gì.

Dùng để làm gì.

Tiểu ca có chút khó xử, thứ này là vật tổ của nước Cổ Thị, ban đầu được dùng để thống kê số lần giao phối trong hang động, chuyện này hắn biết giải thích với đứa trẻ thế nào đây.

Ngô Đồng thông minh biết bao, nhìn bộ dạng muốn nói lại thôi của hắn là hiểu ngay.

Chắc chắn lại là thứ gì đó không phù hợp với trẻ em, cậu vội vàng ném quả cầu đá xuống đi xem thứ khác.

Trương Khởi Linh khẽ thở phào nhẹ nhõm, đợi ra ngoài phải bảo Ngô Tà sắp xếp cho thằng bé một buổi học giáo dục giới tính thôi.

Người cổ đại thực ra rất phóng khoáng, về phương diện đó còn chơi trội hơn người hiện đại.

Thậm chí có rất nhiều bộ tộc sùng bái vật tổ chính là cơ quan sinh sản, nói thế nào nhỉ, dù sao cũng rất hủy hoại tam quan.

Trẻ con lớn từng này tò mò về những thứ này cũng không lạ, phụ huynh nên định hướng đúng đắn, nếu không dễ bị những thông tin kỳ quặc dẫn đi sai đường.

Tầng này dường như chỉ để bày biện con rùa đen như vậy, hai người rất nhanh lại đến tầng thứ tư.

Trần nhà tầng này đặc biệt cao, có rất nhiều xà ngang, trên đỉnh đầu hình thành một kết cấu dạng bàn cờ khổng lồ.

Từ trên đỉnh rủ xuống hàng vạn sợi tơ, mỗi sợi tơ phía dưới buộc một cái hộp, hộp có lớn có nhỏ hình dạng khác nhau, trên đó còn điêu khắc hoa văn.

Ngô Đồng bỗng nhớ tới một bộ phim cậu từng xem, hình như là cảnh một thái giám đến phòng bảo bối để chuộc lại thứ bị cắt của mình.

Cảnh trong phòng đó giống hệt như cảnh này, đều là sợi tơ buộc hộp gỗ treo trên xà nhà.

Những cái hộp đựng chim đó cũng lớn nhỏ không đều, bởi vì tuổi tịnh thân không giống nhau, người trưởng thành chắc chắn chiếm chỗ hơn trẻ con.

Ôi trời, thật sự bị ba Tà lây bệnh rồi.

Ngô Đồng vội lắc đầu xua đi những ý nghĩ kỳ quái đó, Trương gia lại không phải tịnh sự phòng, sao có thể treo cả vạn cái thứ đó trong mộ tổ nhà mình được.

Hơn nữa kích thước này cũng không đúng, hộp nhỏ nhất cũng dài hơn một thước, nếu thật sự đựng thứ đó thì cũng quá lãng phí gỗ.

Tiểu ca bất đắc dĩ búng nhẹ vào trán cậu, Đồng Đồng ở một số phương diện thật sự rất giống Thiên chân.

Gan lớn, hiếu kỳ, lại còn hay mất tập trung, đều rất khiến người ta không yên tâm.

Ngô Đồng cười lấy lòng rồi vội vàng đuổi theo, càng lên cao càng thú vị, cậu không thể bị Buồn cha bỏ lại.

Tầng lầu phía trên tối om một mảng, giống như trong phòng được sơn loại vật liệu hấp thụ ánh sáng nào đó, đèn pin mắt sói của họ có vẻ hơi mờ.

Nhưng điều này không làm khó được Doraemon Đồng, thằng nhóc nghịch ngợm trực tiếp từ không gian lôi ra một cái đèn pha sạc điện đường kính hai mươi centimet, căn phòng lập tức sáng bừng.

Tầng này được chia thành nhiều phòng nhỏ, mỗi phòng đều đặt một cỗ quan tài màu đen lớn.

Trên tường treo một số tấm biển gỗ đầy chữ, trông như là mộ chí minh gì đó.

Lần này Trương Khởi Linh không vội lên lầu nữa, mà chọn một phòng đi vào.

Ngô Đồng cũng vội vàng theo sau chiếu sáng cho hắn, chỉ thấy tiểu ca loay hoay với cỗ quan tài vài cái, thế mà liền mở được nó ra, còn từ bên trong lấy ra một con dao găm đưa cho Ngô Đồng.

Ngô Đồng vui vẻ nhận lấy, không ngờ con dao găm này lại có cùng chất liệu với Hắc kim cổ đao.

Sau đó lại có chút ngượng ngùng hỏi: Buồn cha, đào quan tài tổ tông nhà mình có phải là không tốt lắm không.

Trương Khởi Linh lắc đầu nói: Không sao, chỉ là vật ngoài thân thôi, không cần để ý.

Tiểu gia hỏa lập tức vui vẻ cất con dao găm đi, lần này đến đây thật quá đáng giá.

Chương 150

Tiểu ca dường như nghiện mở quan tài, từ gian phòng này ra lại mở một gian khác.

Gian mộ thất này lớn gấp đôi gian trước, quan tài cũng có vẻ đặc biệt xa hoa.

Ngô Đồng tò mò đi nhìn tấm biển trên tường.

Mẹ kiếp, thế mà lại viết là Trương Khởi Linh.

Sau đó cậu lại chợt nhớ ra, Trương Khởi Linh không phải là tên riêng của Buồn cha, đây là tên chức vị tộc trưởng của Trương gia.

Xem ra gian mộ này thuộc về tộc trưởng một đời nào đó của Trương gia, thảo nào lại hoành tráng như vậy.

Nhưng cỗ quan tài này có chút kỳ quái, nắp quan tài lại đang mở.

Bên cạnh thi cốt bên trong đặt một ít ngọc khí bằng sáp ong, còn có một chỗ lõm hình dài.

Trương Khởi Linh chỉ vào một hàng chữ trên nắp quan tài nói với Ngô Đồng: Người này tên Trương Thụy Cùng, ông ta là Trương Khởi Linh đời trước của cha, đồng thời cũng là ông nội của Trương Khải Sơn.

Ngô Đồng có chút kinh ngạc nhìn Trương Khởi Linh: Buồn cha, cha hồi phục ký ức rồi à.

Có phải nhớ lại chuyện Trương Khải Sơn bắt nạt cha không.

Con có cần nghiền xương ông nội hắn thành tro không.

Trương Khởi Linh có chút cạn lời, đầu óc của nhóc con này đôi khi rất kỳ quái, nhưng lần này đoán lại có chút gần đúng.

Đại Trương ca vừa đậy lại nắp quan tài vừa nói: Con cất nó vào không gian mang ra ngoài.

Cha sợ Trương Nhật Sơn sau này sẽ gây bất lợi cho con, giữ lại cái này có thể uy hiếp hắn.

Ngô Đồng nghi ngờ nói: Không phải có cha ở đây sao.

Gã kia có vẻ rất nghe lời mà.

Trương Khởi Linh chần chừ một chút rồi nói: Phòng ngừa chu đáo.

Nói xong liền lập tức đi ra ngoài.

Ngô Đồng vội vàng thu quan tài đuổi theo.

Phòng ngừa chu đáo cái quái gì, Buồn cha này chắc chắn lại có ý định mất tích.

Ha ha, mơ đi, quay về lắp cho cha cái radar định vị, xem cha chạy đi đâu.

Hệ thống: Tuy ta không phải là người, nhưng ký chủ của ta đúng là đồ chó thật.

Lại định đeo vòng cổ thú cưng cho cha nuôi của mình, ngươi đúng là hiếu thảo quá sức.

Ngô Đồng không thèm để ý đến lời châm chọc của hệ thống, vui vẻ theo sau Trương Khởi Linh tiếp tục lên lầu.

Tầng lầu này thì bình thường hơn nhiều, toàn là từng hàng giá sách, có chút giống thư viện cỡ lớn.

Nhưng đồ vật ở đây còn ngầu hơn thư viện nhiều, từ khắc đá, tiền đồng đến thẻ tre, sách lụa, thứ gì cần có đều có.

Các triều đại được bao phủ hoàn toàn kéo dài suốt năm nghìn năm

lịch sử Trung Hoa.

Chưa nói đến nội dung của những cuốn sách này kinh thiên động địa đến mức nào, chỉ riêng số lượng này đã có thể nghiền Vĩnh Lạc đại điển, Tứ khố toàn thư thành tro.

Trương Khởi Linh dường như không hứng thú với nơi này, xuyên qua các giá sách liền tìm cầu thang tiếp tục đi lên.

Bây giờ họ đang đi lên tầng thứ bảy, vẫn là những giá sách đầy ắp, phía dưới còn có một số thùng gỗ.

Trên giá toàn là các loại đồ cổ, xem ra đây là kho báu của Trương gia.

Ngô Đồng tiện tay cầm một cái bình sứ lên xem, trên đó hình như là họa tiết kể chuyện.

Đáng tiếc trình độ văn học của cậu thật sự không tốt, hoàn toàn xem không hiểu.

Nói đây là kho báu cũng không hoàn toàn chính xác, phải nói là phòng triển lãm vật phẩm kỳ lạ mới đúng.

Đồ vật ở đây vừa có bình gốm, ngói vỡ không đáng tiền, vừa có đồ vàng bạc mạ vàng khảm ngọc.

Trương gia luôn không coi trọng tài vật, họ cũng chưa bao giờ coi trọng những thứ vàng bạc châu báu đó.

Cho nên đồ cất giữ ở đây hẳn đều là vật chứng liên quan đến một số sự kiện lịch sử trọng đại.

Ngô Đồng thật sự bị sốc, đồ vật ở đây tùy tiện lấy ra một món, đều đủ để các học giả lịch sử thảo luận ba tháng, mỗi ngày cãi nhau hai tiếng.

Lịch sử đều do người thắng cuộc viết ra, những gì mọi người

thấy bây giờ đều là sản phẩm đã bị cắt xén cả trăm tám mươi lần.

Sự thật rốt cuộc thế nào đã sớm bị chôn vùi trong dòng lũ lịch sử.

Giống như Khổng thánh nhân mà các học giả sùng bái, bây giờ tượng đều là hình dáng một ông lão gầy gò.

Thực tế thì Khổng Tử là một đại hán Sơn Đông cao tám thước, một thân võ nghệ đối đầu với bốn năm tên lưu manh cũng không hề nao núng.

Nếu ông ta tay trói gà không chặt như những thư sinh sau này, thì còn chu du các nước cái nỗi gì, ra khỏi cửa chưa được ba mươi cây số đã bị thổ phỉ cướp sạch rồi.

Đây là mặt trái của việc thiếu hụt tư liệu lịch sử, rốt cuộc không phải ai cũng có dũng khí của Tư Mã Thiên.

Thà bị cắt mất tiểu kê kê chứ không chịu nói bừa về lịch sử, đúng là người mạnh mẽ.

Sử quan cũng là quan, cầm tiền lương của hoàng đế mà còn dám viết xấu về ông chủ, đó không phải là thuần túy tìm chết sao.

Cho nên lịch sử bây giờ cũng chỉ xem cho vui, thực tế chẳng có tác dụng gì.

Dù có một số kỳ nhân dị sĩ ghi chép lại một số sự kiện đặc biệt có thật, cũng đều bị người đời sau xóa bỏ.

Mà Trương gia dường như lại luôn thích làm chuyện này, tộc của họ lịch sử lâu đời, thần thông quảng đại.

Quanh năm đi lại trong các cổ mộ để xóa bỏ một số dấu vết lịch sử.

Tuy không biết họ làm vậy để làm gì, nhưng chắc chắn không phải vì buồn chán không có việc gì làm.

Ngô Đồng đang mải suy nghĩ miên man thì bỗng nghe thấy Trương Khởi Linh gọi mình.

Trương Khởi Linh gọi Ngô Đồng lại, sờ sờ mái tóc mềm của cậu, vẻ mặt trịnh trọng nói: Tầng trên cùng chỉ có tộc trưởng Trương gia mới có thể lên, thứ cha cần tìm ở ngay đó.

Con ngoan ngoãn ở tầng này chờ cha, tuyệt đối không được đi lên, biết không.

Ngô Đồng bĩu môi không vui, cậu là người tiết lộ thông tin, kết quả thứ quan trọng nhất lại không cho xem, cậu không chịu đâu.

Nhưng lần này Trương Khởi Linh không chiều cậu nữa, giọng điệu nghiêm túc nói: Thứ trên đó là căn bản truyền thừa của Trương gia, cha cần phải đi tiếp nhận những ký ức đặc biệt đó.

Chỉ có huyết Kỳ Lân thuần khiết nhất mới có thể đặt chân đến đó, nếu không cơ quan sẽ lập tức khởi động.

Nếu con lén đi lên làm gián đoạn quá trình thiên thụ của cha, chúng ta đều sẽ chết.

Trước kia khi Trương gia còn cường thịnh, lúc tộc trưởng thiên thụ sẽ có đội hộ vệ chờ đợi, đó là vì quá trình này tuyệt đối không thể bị quấy rầy.

Đồng Đồng, cha chỉ có con, con sẽ bảo vệ cha, đúng không.

Ngô Đồng biết Đại Trương ca cố ý bán thảm, nhưng cậu vẫn thấy đau lòng quá đi mất.

Phượng hoàng lạc thế không bằng gà, có lẽ đây là nỗi bi ai của tộc trưởng cuối cùng.

Ngô Đồng ôm eo Trương Khởi Linh cọ cọ: Buồn cha cứ yên tâm đi đi, con ở đây chờ cha.

Bao lâu cũng chờ.

Con bây giờ chính là đội hộ vệ của cha, một người giữ ải, vạn người khó qua, không ai có thể bước lên một bước.

Trương Khởi Linh lại không nỡ ôm Ngô Đồng một lúc, sau đó liền kiên quyết xoay người lên lầu.

Ngô Đồng nhìn bóng lưng hắn mà trong lòng không yên, Buồn cha này sao lại có cái vẻ gió hiu hắt chừ Dịch Thủy lạnh ghê.

Hắn không phải là định thiên thụ xong liền nhảy cửa sổ trốn luôn đấy chứ.

Nhưng bây giờ nói gì cũng muộn rồi, dù chỉ có một phần vạn khả năng lời Buồn cha nói là thật, Ngô Đồng cũng không thể đi lên làm phiền hắn thiên thụ.

Nhóc con ngồi trên sàn gác có chút nhàm chán, hiện tại trong tòa nhà này chỉ có hai người sống và một đống thi thể.

Cái quá trình thiên thụ của Buồn cha có lẽ cũng giống như máy tính tải tài liệu về, Buồn cha là một cái ổ cứng, cái thứ chứa ký ức thiên thụ kia là máy chủ, vậy phương tiện truyền tải của họ là gì nhỉ.

Ngô Đồng cảm thấy chắc chắn không thể là cáp sạc, khả năng cao là loại chuông đồng thau kia, dường như nhà Trương gia rất giỏi chơi cái đó.

Nghĩ vậy, Ngô Đồng ngay cả điện thoại cũng không dám chơi, sóng điện từ có thể gây nhiễu lẫn nhau, tuy cậu không nghe thấy âm thanh gì ở trên, nhưng lỡ như nó bắt chéo sóng với chuông thì sao.

Chương 151

Chán đến chết, Ngô Đồng bắt đầu tìm kiếm báu vật trên các kệ hàng, gặp phải những món đồ có nhiều chữ khắc còn lấy máy ảnh ra chụp lại.

Ngày đầu tiên trôi qua khá phong phú, tuy không hiểu chữ viết trên đó, nhưng những đồ đựng và tranh vẽ có hình dạng kỳ lạ cũng rất thú vị.

Cậu lại không thiếu vật tư, lấy ra một chiếc giường lớn, lót nệm rồi treo mấy cái đèn sạc chiếu sáng lên, nơi này cũng không còn âm u như vậy nữa.

Tiểu gia hỏa có ăn có chơi, rất nhanh một ngày đã trôi qua.

Ngày hôm sau, Trương Khởi Linh vẫn chưa trở về.

Ngô Đồng chơi đủ đồ cổ lại xuống lầu tìm kiếm những cuốn sách kia, đáng tiếc hoàn toàn không hiểu, chỉ có thể chọn vài tấm bia đá trông kỳ lạ để chụp ảnh.

Ngày thứ ba, ngày thứ tư, Trương Khởi Linh vẫn chưa trở về.

Ngô Đồng có chút không bình tĩnh, cậu không phải lo Buồn cha sẽ xảy ra chuyện.

Nghe giọng điệu của Trương Khởi Linh lúc đi lên, Đại Trương ca hẳn là đã hồi phục ít nhất chín phần ký ức.

Quá trình thiên thụ này nếu không ai quấy rầy, xác suất xảy ra chuyện chắc là không cao.

Cậu không ngờ quá trình này lại cần nhiều thời gian như vậy.

Kể từ lúc họ vào đây đã qua mấy ngày, có lẽ bên Tứ Xuyên cũng

đã sớm biết mật mã sai, bây giờ ba cậu và chú Tiểu Hoa hẳn đã chạy tới rồi.

Thế này thì to chuyện rồi.

Chưa nói đến việc chú Tiểu Hoa họ vào đây nguy hiểm thế nào, chỉ riêng cái thể chất kỳ quái của ba Tà đã đủ làm người ta đau đầu.

Gã kia mà vào đây, Trương gia cổ lâu này coi như xong.

Những ngôi mộ mà ba cậu từng vào không có cái nào còn nguyên vẹn, đi đến đâu nổ đến đó không phải là nói đùa.

Đây dù sao cũng là mộ tổ của Buồn cha, tòa nhà này mà sập thì chẳng khác nào bứng cả mười tám đời tổ tông nhà người ta, thù này lớn biết bao.

Hơn nữa ở đây có nhiều kỳ trân dị bảo có thể thay đổi thế giới như vậy, nếu đều bị hủy hoại thì thật quá đáng tiếc.

À đúng rồi, còn có thi thể mười tám đời tổ tông của Buồn cha.

Ba cậu chính là loại khui quan tài tất có cương thi, người Trương gia lúc sống đã là nhân trung Lữ Bố, nếu bây giờ lại biến thành cương thi.

Trời ơi, không thể nghĩ nữa, quá đáng sợ, Resident Evil cũng chỉ đến thế mà thôi.

Nghĩ đến đây, Ngô Đồng cuối cùng hạ quyết tâm, tiểu gia hỏa bắt đầu thu dọn đồ đạc từng tầng một.

Bất kể là đồ cổ, sách vở, hay bia đá, tiền đồng, tay nhỏ vẫy một cái là cả giá hàng cũng được cất vào.

Con rùa đen mặt người quỷ dị kia và cả mấy cỗ quan tài cậu cũng không tha, chỉ cần chứa được là đều chứa hết.

Cậu đi một vòng lớn từ trên xuống dưới, trừ những bức phù điêu

trên xà nhà chưa bóc ra, Trương gia cổ lâu trông cũng không khác gì lúc mới xây xong.

Một cọng lông cũng không còn.

Sau khi thu dọn xong, Ngô Đồng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, nằm trên nệm ở lầu bảy gặm đồ ăn vặt tự thưởng cho mình.

Cậu thật quá thông minh, những thứ của Trương gia có thể giữ lại được phần lớn là nhờ cậu, đám người Trương Hải Khách nên viết sách lập truyện ca công tụng đức cho cậu mới phải.

Bên này Ngô Đồng đang tự tiêu khiển cho đỡ nhàm chán, bên kia Thiên chân lại sắp phát điên rồi.

Vốn dĩ sau khi họ gửi lại bộ mật mã thứ ba thì không còn việc gì, bèn ngồi tán gẫu trong phòng mật mã.

Cũng là Tiểu Hoa mắt tinh, phát hiện một trong những hòn đá bị một hòn đá nhỏ khác kẹt lại, bộ mật mã thứ ba họ gửi cho bên kia thiếu mất một chữ số.

Việc này khiến cả hai toát mồ hôi lạnh, vội vàng liên lạc với bên dưới.

Kết quả tiểu nhị gọi điện thoại lại nói bên kia đã mất liên lạc, thế là họ không ngồi yên được nữa.

Cả hai nhanh chóng trèo xuống vách núi, Ngô Tà vào thôn mượn điện thoại hỏi thăm tình hình của Mập mạp, nghe nói đã mất liên lạc hai ngày và họ đang định vào cứu viện.

Ngô Tà ngăn Mập mạp lại, bảo cậu ta đợi thêm hai ngày, cậu và Tiểu Hoa sẽ qua đó ngay lập tức.

Lúc này tổ chức đoàn xe chắc chắn không kịp nữa, may mà máy bay trực thăng của Ngô Đồng ở Hàng Châu luôn trong tư thế sẵn sàng.

Họ bay đến Nam Ninh rồi đổi xe đi Ba Nãi, lúc đến nhà A Quý đã là nửa đêm.

Ngô Tà muốn lên núi ngay trong đêm, kết quả bị vệ sĩ mà Ngô Đồng phái cho ngăn lại.

Anh vệ sĩ cũng rất bất đắc dĩ.

Boss đã đặc biệt dặn dò, khi đi theo Ngô tiên sinh, nhiệm vụ hàng đầu có hai việc.

Một: Khi có nguy hiểm thì bảo vệ an toàn cho Ngô Tà.

Hai: Khi không có nguy hiểm thì ngăn cản Ngô Tà tạo ra nguy hiểm.

Sổ tay công tác của họ có ghi, bất cứ lúc nào cũng phải lấy tính mạng của Ngô tiên sinh làm yếu tố hàng đầu, khi cần thiết có thể áp dụng các biện pháp cưỡng chế.

Ngô Tà lo lắng suông cũng không có cách nào, chưa nói đến việc vệ sĩ của Ngô Đồng không chịu nghe lệnh cậu, còn ra vẻ anh mà không ngủ là tôi đánh ngất anh ngay.

Ngay cả Tiểu Hoa cũng không đồng ý cho cậu lên núi bây giờ, nói rằng đi đường đêm quá nguy hiểm, lỡ xảy ra chuyện lại càng chậm trễ thời gian.

Những lý lẽ này cậu không phải không hiểu, nhưng cậu thật sự lo đến mức không ngủ được.

Cuối cùng bị cậu làm phiền không chịu nổi, Hoa gia cũng chỉ có thể tặng cậu một cú chặt gáy.

Thế là cuối cùng cả đoàn đều có thể nghỉ ngơi.

Năm giờ sáng hôm sau, họ đều đã dậy, nhờ tiểu nhị ở lại trong thôn phụ trách tiếp viện dẫn họ đến hồ Sừng Dê.

Con đường lần này tốt hơn nhiều so với lần trước Ngô Tà đến, có lẽ vì có nhiều người đi.

Những dây leo cản đường đều đã bị chặt sạch, họ đến bên hồ sớm hơn trước nửa ngày.

Lúc này đã là năm ngày kể từ khi nhóm Ngô Đồng mất liên lạc, Mập mạp lo đến mức miệng nổi đầy mụn nước, nếu không phải Thiên chân gọi điện thoại dặn nhất định phải đợi cậu, hắn đã sớm xông vào rồi.

Béo gia một là lo cho đứa cháu trai quý báu của mình, hai là cũng bị con nhóc nhà họ Hoắc làm phiền không chịu nổi.

Tú Tú đúng thật là một cô gái gan dạ, đám tay chân nhà họ Hoắc đều có người của cô bé cài vào.

Thế nên khi bà nội cô bé vào Ba Nãi, cô bé cũng lén theo đến Nam Ninh.

Sau khi bà nội mất liên lạc, tay chân kia đã thông báo cho cậu.

Vì vậy, tốc độ cậu ta đến đây nhanh hơn Ngô Tà và những người khác rất nhiều.

Dù Hoắc Tiên Cô không phải người tốt lành gì, nhưng lại đối xử với Hoắc Tú Tú thật sự rất tốt.

Bây giờ bà lão mất liên lạc, Tú Tú sắp phát điên, ngày nào cũng bám lấy Bàn Tử đòi đi vào cứu người.

Bàn Tử nào dám đồng ý, bà Hoắc đã mất tích rồi, nếu nha đầu này lại xảy ra chuyện gì, người nhà họ Hoắc chẳng phải sẽ ăn tươi nuốt sống cậu sao.

Đám tay chân nhà họ Hoắc cũng không tán thành việc Hoắc Tú Tú đi mạo hiểm, nói trắng ra là đều sợ gánh trách nhiệm.

Lúc này, cô nhóc nghe tin anh Tiểu Hoa và Ngô Tà đến, cuối cùng cũng coi như tìm được người đáng tin.

Nhìn đôi mắt sưng húp vì khóc của Hoắc Tú Tú, Ngô Tà khó chịu muốn chết, Tiểu ca và con trai bảo bối của hắn đều đang ở trong đó, hắn cũng muốn khóc lắm chứ.

Vân Tùng là người lanh lợi, thấy hốc mắt Thiên Chân ửng đỏ, vội vàng đưa một chai nước qua.

Vừa nói: Tam gia, uống nước đi ạ. , vừa lén ra hiệu cho hắn.

Chương 152

Ngô Tà được cậu ta nhắc nhở cũng phản ứng lại, bây giờ hắn không còn là tiểu Thiên Chân nữa, mà là người đứng đầu Ngô gia.

Nơi này còn có mấy tay chân của nhà họ Ngô và họ Hoắc đang đứng, nếu hắn khóc lóc thì sẽ thành trò cười mất.

Tin đồn lan ra ngoài mất mặt thì không nói, lỡ bị kẻ có tâm nhìn thấu lớp ngụy trang của hắn thì toi.

Ngay khi họ vừa bàn xong đối sách, chuẩn bị vào núi thì bên ngoài lều trại đột nhiên vang lên một trận âm thanh hỗn loạn.

Mọi người vội vàng ra khỏi lều xem xét, không ngờ bên kia bờ hồ lại có một đội người ngựa lớn kéo đến.

Đội ngũ này có khoảng hơn năm mươi người, phần lớn là người châu Âu cao to, chỉ có một bộ phận nhỏ là người Hoa.

Những người đó có vẻ được huấn luyện bài bản, sau khi đến bờ hồ thì nhanh chóng dựng lều trại.

Còn có một số người lấy thiết bị lặn ra kiểm tra, dường như sắp xuống hồ ngay lập tức.

Bàn Tử nhìn một lúc rồi đột nhiên nói: Mẹ nó, con đàn bà này đúng là âm hồn không tan.

Lúc này Ngô Tà cũng đã nhìn rõ, vì trong đội ngũ đó có một người quen đang đi về phía họ.

A Ninh cười gượng gạo với Ngô Tà: Xin lỗi, Ngô lão bản.

Thật ra tôi không hề muốn.

Thiên Chân liếc cô ta một cái: He he.

A Ninh dường như không ngạc nhiên trước thái độ của Thiên Chân, nói đầy ẩn ý: Tôi biết Ngô tiên sinh đau lòng vì mất đi con trai yêu quý nên tâm trạng không tốt.

Nhưng lần này là ông chủ của chúng tôi đích thân dẫn đội, ông ấy muốn mời ngài qua nói chuyện, mong Ngô lão bản nể mặt.

Ngô Tà nghe xong thì nhíu mày, xem ra lần trước Đồng Đồng cứu A Ninh không uổng công, người phụ nữ này vẫn còn chút lương tâm.

Lời này của cô ta là đang nói cho hắn biết, bên họ đã biết Ngô Đồng xảy ra chuyện.

Nói cách khác, trong đội của hắn có kẻ phản bội, Cừu Đức Khảo biết Đồng Đồng không có ở đây nên mới dám đến.

Nghĩ đến đây, Ngô Tà gật đầu với cô ta, rồi nói với giọng không mấy thiện cảm: Về nói với Cừu Đức Khảo, lão tử đây không rảnh, muốn gặp thì tự mình qua đây.

A Ninh thấy Ngô Tà gật đầu thì biết hắn đã hiểu, cũng không để tâm đến thái độ của Thiên Chân mà quay người đi về.

Bàn Tử cũng hiểu được ý tứ của A Ninh, nhíu mày hỏi Ngô Tà: Thiên Chân, làm sao bây giờ.

Cừu Đức Khảo lần này đến là có chuẩn bị, bên họ đã xuống nước rồi, chúng ta phải làm sao.

Ngô Tà cười lạnh một tiếng: Còn làm sao bây giờ.

Kệ xác chúng nó.

Bọn họ thích làm gì thì làm, dù sao chúng ta cũng không quản được.

Binh quý thần tốc, chỉ cần cứu được Tiểu ca và Đồng Đồng, không cần chúng ta đuổi, lão già người Mỹ kia tự khắc sẽ sợ mà chạy.

Tiểu Hoa giơ ngón cái với Ngô Tà: Không tệ, càng ngày càng có phong thái của người đứng đầu.

Ngô Tà không để ý đến lời trêu chọc của Tiểu Hoa, gọi mọi người trong doanh địa lại bắt đầu phân công nhiệm vụ.

Vân Tùng và Hoắc Tú Tú ở lại giữ doanh địa, hắn cùng Tiểu Hoa và Bàn Tử dẫn đội thứ hai đi cứu người.

Nếu đội thứ nhất đã bị phân tán, vậy thì vào trong sẽ lại chia đội.

Nếu gặp Ngô Đồng và Trương Khởi Linh trước, Bàn Tử sẽ đưa người ra, hắn và Tiểu Hoa tiếp tục đi sâu vào tìm Hoắc Tiên Cô.

Nếu cứu được bà Hoắc trước, thì Tiểu Hoa sẽ đưa người ra, hắn và Bàn Tử tiếp tục đi sâu vào.

Thiên Chân sắp xếp rõ ràng, mọi người cũng không có ý kiến gì, thu dọn trang bị xong, đội thứ hai liền xuất phát.

Họ vẫn chọn tuyến đường của đội thứ nhất để tiến lên, hai trạm kiểm soát đầu tiên đều thuận lợi thông qua.

Đến trạm thứ ba có bàn xoay, Ngô Tà nhập vào tổ hợp mật mã sai.

Nhưng khi họ đi ra ngoài mới phát hiện, cả nhóm đã ra khỏi ngọn núi bên trong và đi vào một thung lũng nhỏ chưa từng thấy.

Tiểu Hoa nhìn thảm thực vật ở cửa động rồi nói: Bà Hoắc và những người khác chắc chắn chưa từng đến đây, ít nhất là đám cỏ này cũng phải mấy chục năm không có ai giẫm qua.

Ngô Tà thở dài: Quay lại thôi, thử lại mật mã đúng một lần, có lẽ họ đã mò mẫm tìm được đường đúng.

Bàn Tử vỗ vai Ngô Tà, đứng dậy quay trở về.

Đáng tiếc, vận may của họ còn không bằng Ngô Đồng.

Sau khi quay lại, con đường đã hoàn toàn thay đổi.

Không những không thể quay lại chỗ khóa mật mã, mà cả thung lũng kia cũng không vào được nữa, con đường bên trong biến thành vô số ngã rẽ, họ hoàn toàn lạc lối.

Thực ra điều này cũng không khó hiểu, tính cả ba lần sai của đội thứ nhất, đây đã là lần thứ tư bàn xoay bị nhập sai mật mã.

Thật sự nghĩ tổ tiên nhà họ Trương không biết nổi giận sao.

Sai một hai lần đã tha cho cái mạng chó của ngươi, vậy mà còn dám đến đây thử vận may, không cho ngươi một bài học thì còn ra thể thống gì.

Khi mọi người đang cẩn thận dò dẫm tiến về phía trước, đột nhiên nghe thấy một tiếng hét thảm thiết từ phía sau.

Một tay chân của nhà họ Hoắc bị thứ gì đó thò ra từ vách đá tóm lấy vai.

Đồng đội xung quanh vội vàng kéo hắn ra ngoài.

Bàn Tử quay người dùng dao găm đâm vào thứ thò ra từ trên tường, một trận chất lỏng bắn tung tóe, thứ trông như móng vuốt kia dường như lỏng ra một chút, cuối cùng cũng cứu được người về.

Ngay sau đó, các vách đá xung quanh lại duỗi ra hai bàn tay quỷ, tiếp theo là một vật tròn vo giống như cái đầu đang vươn ra ngoài.

Mọi người dùng đèn pin rọi vào đều chết lặng, đó lại là một sinh vật trông giống người, tứ chi đầy đủ, toàn thân màu xanh bóng loáng, đang bò ra từ vách đá.

Mấy tên lính đánh thuê chửi một tiếng rồi định rút súng.

Ngô Tà vội la lớn: Không được dùng súng, ở đây toàn là đá, lựu đạn sẽ làm bị thương người mình, tất cả dùng dao, xẻng công binh

cũng được.

Ngô Tà hét xong cũng vớ lấy con dao phay Chân Chó Trắng của mình chém về phía con quái vật trên vách đá.

May mắn là những người đá này ban đầu hành động khá chậm chạp, hơn nữa dường như cũng không có não, thứ thò ra đầu tiên không phải đầu thì là vuốt, bị chém đứt là cơ bản xong đời.

Những tay chân kia ban đầu bị dọa sợ, bây giờ thấy Ngô Tà liên tiếp chém đứt mấy cái móng vuốt cũng lớn gan hơn.

Mọi người trong hành lang cứ hai người một tổ, lưng đấu lưng, chỉ cần hai bên có móng vuốt thò ra là chém ngay, tình thế nhanh chóng được ổn định.

Một lúc sau, cuối cùng không còn quái vật mới xuất hiện, mọi người mới có thời gian rảnh rỗi để nghiên cứu những chi bị chặt đứt.

Tiểu Hoa đeo găng tay cao su, nhặt lên một cái móng vuốt đưa đến trước mặt Thiên Chân: Ngô đương gia kiến thức rộng rãi, đến phổ cập khoa học cho chúng tôi một chút đi, vị đại huynh đệ này nằm ở trang nào trong Sơn Hải Kinh vậy.

Ngô Tà lúc này cũng đang đeo găng tay lật xem khắp nơi, nghe Tiểu Hoa trêu chọc thì chỉ nhíu mày, tên bạn nối khố này của hắn có phải tâm lý quá tốt rồi không.

Nhưng Ngô Tà thật sự nhìn ra được chút manh mối, nhưng chính vì nhận ra được, ngược lại làm tâm trạng hắn càng thêm bực bội.

Ngô Tà là một người rất ham học hỏi, đối với một số chuyện lạ dân gian cũng vô cùng hứng thú.

Hơn nữa, trong thời gian này hắn có nói chuyện phiếm với A Quý, hắn có thể khẳng định thứ này chính là Mật Lạc Đà trong truyền thuyết của dân tộc Dao.

Bàn Tử thấy vẻ mặt hắn ngưng trọng liền hỏi: Không thể nào Thiên Chân, cậu thật sự nhận ra à.

Ngô Tà bất đắc dĩ gật đầu: Thứ này gọi là Mật Lạc Đà, là Sơn Thần trong truyền thuyết của dân tộc Dao.

Da của chúng có thể tiết ra một loại chất có tính axit, có thể hòa tan nham thạch, cho nên có thể đi xuyên qua núi.

Lát nữa mọi người đi giữa đường đá, cố gắng đừng đến gần vách đá.

Bàn Tử khinh bỉ nói: Người nhà họ Trương này cũng thật biến thái, lại nuôi một đám thứ này để canh mộ tổ tiên.

Nhưng mà các anh em đừng sợ, thứ này cũng chỉ trông gớm ghiếc một chút, chém rơi đầu là nó cũng không động đậy nữa.

Ngô Tà nhìn Mật Lạc Đà bị kẹt trong tường không ra được, suy tư một lúc, đột nhiên ra lệnh cho một tên lính đánh thuê: Đào xác con quái vật này ra.

Tên lính đánh thuê này lập tức dùng xẻng công binh gõ một trận, rất nhanh xác của Mật Lạc Đà đã bị dọn sạch từng mảnh.

Mọi người nhìn về phía sau con quái vật, lại là một lối đi tối đen.

Ngô Tà siết chặt ba lô nói: Nếu chúng ta không ra khỏi được những con đường đá như mê cung này, vậy thì dứt khoát tìm đường tắt.

Thử những khe hở do quái vật hòa tan ra này xem, biết đâu sẽ có kỳ tích xảy ra.

Tiểu Hoa đi đầu cười nói: Đây là lại muốn đem tất cả giao cho vận may của cậu sao.

Được thôi, lại tin cậu một lần, gia đây đi dò đường cho.

Ngô Tà cũng biết Tiểu Hoa đang đi thay mình gánh rủi ro, nhưng hắn cũng không có cách nào ngăn cản.

Ở đây chỉ có Tiểu Hoa biết Súc cốt công, nếu thật sự gặp phải khe hở nhỏ hẹp, e rằng cũng chỉ có tên bạn nối khố này có thể toàn thân trở ra.

Ngô Tà vỗ vai Tiểu Hoa nói một tiếng bảo trọng, Tiểu Hoa không để tâm xua tay, lách vào khe hở do quái vật tạo ra rồi biến mất.

Tiểu Hoa đi rồi, việc duy nhất nhóm người họ có thể làm là chờ đợi.

Ngô Tà và Bàn Tử nhớ lại những con đường đã đi qua rồi vẽ lại vào sổ.

Thời gian chờ đợi thật dài, trong lòng Thiên Chân càng ngày càng lo lắng, hắn thậm chí có chút hối hận vì đã để Tiểu Hoa đi dò đường.

Chú Ba bị kẹt ở trong kia, chủ nhà họ Hoắc sống chết không rõ, nếu Tiểu Hoa lại xảy ra chuyện, thì Ngô gia của hắn sẽ thành cái gì.

Chương 153

Hắn thậm chí cảm thấy mình chính là một sao chổi, Tiểu Hoa và Đồng Đồng trước kia gia tài bạc triệu, nhàn nhã tự tại, trước khi quen biết hắn sống không biết sung sướng đến mức nào.

Nhưng từ khi dính líu đến hắn, dường như chưa từng gặp được chuyện gì tốt đẹp.

Đang lúc Thiên Chân miên man suy nghĩ tự trách mình, đột nhiên một tay chân kinh hô: Hoa gia về rồi, Hoa gia về rồi.

Thiên Chân lập tức đứng dậy chạy đến trước khe hở, liền thấy Tiểu Hoa được tay chân đỡ, cả người chật vật ngồi dưới đất.

Bàn Tử thấy cậu ta cứ ho khan liền vội đưa bình nước qua, Tiểu Hoa ừng ực uống một hơi, cuối cùng cũng đỡ hơn một chút.

Giọng Tiểu Hoa khàn khàn nói với Ngô Tà: Vận may không tệ, tìm được bà Hoắc rồi, Đồng Đồng và người câm nhà cậu không có ở đó.

Ngô Tà vừa nghe liền sốt ruột, túm lấy áo Tiểu Hoa vội hỏi: Tại sao chỉ có hai người họ không có ở đó, những người kia nói sao.

Cậu tìm thấy họ ở đâu.

Tiểu Hoa lại ho khan hai tiếng mới nói: Không hỏi được, bên đó không có ai tỉnh táo.

Chỉ có bà Hoắc và hai tay chân còn thở, những người khác đều chết rồi.

Tôi đã làm ký hiệu trong lối đi, cậu dẫn người đi đón họ qua đây.

Không khí ở đó có độc, nhớ mang mặt nạ phòng độc.

Bàn Tử và mấy tên lính đánh thuê này đừng qua, lối đi quá hẹp các

người không qua được.

Ngô Tà nghe cậu ta nói xong lập tức bắt đầu tìm mặt nạ phòng độc, dẫn mấy tay chân nhà họ Hoắc chui vào lối đi.

Bàn Tử tuy lo lắng cho Thiên Chân, nhưng cũng chỉ có thể lo suông.

Nếu thật sự bất chấp đi theo vào, thì cậu ta sẽ là một cái nút chai thịt cỡ lớn, ngược lại còn làm chậm trễ mọi việc.

Trong lối đi quả thật vô cùng chật hẹp, có những chỗ Thiên Chân phải hóp bụng mới lách qua được.

Hơn nữa ở đây cũng có nhiều ngã rẽ, may mà có ký hiệu của Tiểu Hoa, họ chỉ mất hơn hai mươi phút đã tìm thấy lối đi mà bà Hoắc đang ẩn náu.

Tình hình ở đây vô cùng thê thảm, dù đã đeo mặt nạ phòng độc, Ngô Tà vẫn có thể ngửi thấy một mùi tanh hôi.

Bà Hoắc và hai tay chân được đặt riêng với những người khác, chắc là do Tiểu Hoa đã di chuyển họ.

Ngô Tà cũng không dám trì hoãn, ra hiệu cho mấy tay chân cõng ba người lên rồi lập tức quay về.

Bởi vì hắn phát hiện một việc, những xác chết trên mặt đất và cả bà Hoắc đều đeo mặt nạ phòng độc.

Mà họ lại đều chết ở đây, trên người cũng không thấy vết thương rõ ràng.

Điều đó chứng tỏ, độc tố trong không khí ở đây không thể bị mặt nạ phòng độc lọc hoàn toàn, nếu họ không nhanh chóng rút lui, e rằng sẽ có kết cục giống như những người này.

Quyết định của Ngô Tà quả nhiên vô cùng chính xác, khi họ quay

lại lối đi ẩn náu, vài người đều xuất hiện triệu chứng ngứa họng ở các mức độ khác nhau.

May mà đều không nghiêm trọng, so với tình hình của Tiểu Hoa thì tốt hơn nhiều.

Bàn Tử là người cẩn thận, dựa vào triệu chứng của Tiểu Hoa rồi lại sờ vào lớp bụi trắng trên người những người kia.

Suy nghĩ một lúc rồi nói với Ngô Tà: Các cậu gặp phải chắc không phải là độc, những lớp bột này là chất kiềm.

Các cậu khó chịu là vì đường hô hấp bị thứ này ăn mòn.

Ngô Tà lúc đầu không để ý, lúc này cũng phản ứng lại.

Dùng ngón tay miết một chút bột phấn, ngay lập tức một cảm giác bỏng rát truyền đến từ tay.

Ngô Tà có chút nản lòng, phủi lớp bột đi nói: Mẹ nó, thật sự là chất kiềm.

Lần này phiền phức rồi, thứ này có thể ăn mòn da trực tiếp, xử lý còn rắc rối hơn cả khí độc.

Bàn Tử đột nhiên nói: Thiên Chân, cậu phân tích cho Béo gia nghe xem.

Đầu tiên, chúng ta có thể khẳng định Trương gia cổ lâu được bao bọc trong núi đúng không.

Mà ở đây lại có quái vật có thể đi xuyên qua nham thạch, chẳng lẽ nhà họ Trương không sợ đám này vào mộ tổ tiên nhà họ gây rối sao.

Vừa có thể đảm bảo những con quái vật này hoạt động trong núi gần lầu canh, lại vừa có thể đảm bảo chúng không vào bên trong kích hoạt cơ quan, cậu nói xem người nhà họ Trương đã làm thế nào.

Thiên Chân đột nhiên lóe lên một ý nghĩ: Là độ pH.

Bản thân Mật Lạc Đà có thể tiết ra axit mạnh, cho nên chúng mới có thể hòa tan nham thạch để đi trong núi, mà bên ngoài lầu canh của nhà họ Trương nhất định đã rắc đầy bột kiềm, cho nên đám Mật Lạc Đà này mới không dám đến gần tòa cổ lâu đó.

Bàn Tử vỗ đùi nói: Chính là nó, những chất kiềm đó là hàng rào ngăn cách giữa quái vật và Trương gia cổ lâu.

Có chất kiềm chứng tỏ nơi đó không xa Trương gia cổ lâu, tôi nghĩ cháu trai lớn của tôi và Tiểu ca chắc chắn đã vào trong lầu rồi.

Thiên Chân, cậu cũng đừng quá lo lắng, trong lầu đó là mộ tổ tiên nhà họ Trương, Tiểu ca là tộc trưởng Trương gia đi vào chắc chắn không có vấn đề gì.

Ngô Tà nghe Bàn Tử nói xong trong lòng cũng dễ chịu hơn một chút.

Xem ra Đồng Đồng và Tiểu ca đã cố ý bỏ lại đám người bà Hoắc.

Con trai hắn có không ít thủ đoạn thần kỳ, trí nhớ của Tiểu ca cũng đã hồi phục tám phần, ở Trương gia cổ lâu chắc sẽ không xảy ra chuyện gì quá lớn.

Nhiều ngày không ra ngoài có thể là do bị việc gì đó níu chân, họ vẫn nên nghĩ cách ra ngoài trước đã.

Họ không lường trước được ở đây có chất kiềm, nếu không ra ngoài đổi trang bị, e rằng tìm được đường họ cũng không vào được.

Hơn nữa ở đây còn có ba người bệnh nặng, hy vọng mong manh, nhưng cũng phải ra ngoài cứu chữa mới được.

Bàn Tử và Tiểu Hoa cũng nghĩ đến điểm này, mấy người nghỉ ngơi một lát rồi lại tiếp tục đi theo lối đi để tìm đường.

Quá trình tìm đường quanh co lại mạo hiểm, trong núi này không

chỉ có những đường đá nguyên thủy, mà còn có những khe hở do Mật Lạc Đà ăn mòn.

Thường thì họ đi nửa giờ, kết quả phía trước lại là ngõ cụt.

Theo thời gian trôi qua, nước và lương khô của họ ngày càng ít.

Adrenaline dùng để duy trì cho bà Hoắc và hai bệnh nhân kia cũng ngày càng cạn kiệt.

Nếu họ cứ tiếp tục đâm đầu vô định thế này, e rằng tất cả đều không ra được.

Ngô Tà ngăn Bàn Tử đang muốn đi tiếp: Không thể đi tiếp nữa, các cậu đều ở lại đây, nghỉ ngơi tại chỗ để giảm tiêu hao, một mình tôi đi tìm đường.

Bàn Tử nghe vậy lập tức phản bác: Không được.

Nếu đi thì cũng là Béo gia tôi đi, Thiên Chân, cậu ở lại đây.

Ngô Tà xoa trán nói: Đừng tranh nữa, với cái trọng lượng của cậu, rất nhiều chỗ không qua được.

Bây giờ chúng ta là có hang là phải chui, chỉ cần ra được bên ngoài tìm người giúp đỡ.

Quay lại lấy búa thi công mở rộng lối đi là được.

Chúng ta đã vào đây hai ngày rồi, không chỉ ba người bệnh này không chờ được, mà phổi của Tiểu Hoa cũng không chờ được.

Bàn Tử lập tức sốt ruột: Không phải Béo gia tôi nhất định phải tranh với cậu, Thiên Chân, cậu không biết thể chất của mình sao.

Cậu cứ như miếng thịt Đường Tăng di động vậy, chỉ cần có quái vật là nhất định sẽ nhắm vào cậu.

Tôi không nói cậu có đánh ra được không.

Coi như cậu may mắn ra ngoài được, đến lúc cậu dẫn người quay lại chẳng phải là dẫn theo cả một đoàn quái sao.

Ngô Tà không phục nói: Cậu nói cái này có ích gì, chẳng lẽ tôi ngồi đây thì không dụ quái.

Bàn Tử nói như thể đó là điều hiển nhiên: Cậu ngồi đây dụ quái là lấy sức nhàn chống mệt, trên vách đá có bóng dáng hiện ra là cậu có thể ra tay trước.

Như thế có giống với việc bị đâm một nhát bất ngờ trong lối đi không.

Hơn nữa ở đây đông người, quái vật đến là cả đám các cậu đấu với nó.

Nếu cậu đi dò đường thì khác, đó là một đám yêu quái hội đồng một mình cậu.

Ngô Tà thừa nhận Bàn Tử nói có lý, nhưng hắn không muốn để Bàn Tử đi mạo hiểm, đây vốn dĩ là chuyện của hắn, hắn không thể liên lụy Bàn Tử nữa.

Đang lúc hai người tranh cãi không dứt, Tiểu Hoa đột nhiên lên tiếng: Tôi nói này, hai người đừng cãi nữa.

Đây là chuyện sinh tử, bất kể ai đi dò đường, mạng sống của cả nhóm chúng ta đều giao vào tay người đó, sao có thể chọn một kẻ xui xẻo đi được.

Đôi khi vận may cũng là một phần của thực lực.

Tiểu Hoa nói xong liền xé một trang giấy từ quyển sổ, loẹt xoẹt viết hai tờ giấy.

Lại mân mê một lúc sau lưng, rồi đồng thời duỗi hai tay ra.

Đến đây đi hai vị, chúng ta làm cho khoa học một chút.

Rút thăm, ai bốc được hai chữ Mệnh tốt thì người đó đi.

Ngô Tà và Bàn Tử đều giật giật khóe miệng, chuyện liên quan đến mười mấy mạng người lại quyết định bằng cách rút thăm, có phải là quá đùa giỡn không.

Nhưng bây giờ đúng là không có cách nào công bằng hơn.

Hai người mỗi người cầm một tờ giấy mở ra, trên tờ giấy của Ngô Tà không có chữ nào, trên tờ giấy của Bàn Tử viết Mệnh tốt.

Bàn Tử cười lớn vỗ vai Ngô Tà: Lần này không còn gì để nói nhé.

Chương 154

Chịu chơi chịu chung nha.

Tiểu Thiên Chân, cậu cứ ngoan ngoãn ở đây chờ, Béo gia đi tìm viện binh cho cậu.

Bàn Tử nói xong liền bắt đầu sắp xếp trang bị, thu dọn xong cũng không thèm để ý đến Ngô tiểu cẩu đang ủ rũ, vẫy vẫy tay, chọn một ngã rẽ rồi chui vào.

Bàn Tử đi rồi, mọi người lại kiểm kê lại vật tư, cũng tạm được, tiết kiệm một chút còn có thể cầm cự được ba ngày.

Họ chất ba lô ở giữa đường đá, rồi đều quay mặt vào vách đá dựa vào ba lô nghỉ ngơi.

Trừ hai người trực ban cầm đèn pin nhìn chằm chằm vào vách đá, những người khác đều nhắm mắt ngủ, đây cũng là một cách để giảm tiêu hao.

Cùng lúc đó, bên trong Trương gia cổ lâu.

Trương Khởi Linh cuối cùng cũng hoàn thành Thiên thụ ở tầng cao nhất, đại Trương ca sau khi tiếp nhận lại những ký ức đó có chút đau đầu.

Vừa xoa ấn đường vừa đi xuống lầu, kết quả nhìn thấy cảnh tượng dưới lầu, đầu của hắn càng đau hơn.

Mộ tổ tiên nhà mình đây là bị trộm đột nhập sao.

Hắn nhớ tầng bảy không phải là phần thô.

Mấy cái kệ đồ cổ đi đâu hết rồi.

Đang lúc còn đang nghi hoặc, đột nhiên nghe thấy một tiếng kinh

hô, một con gà con lông xù lao tới.

Đại Trương ca ôm chặt Ngô Đồng, lại nhấc lên nhấc xuống rồi mới hỏi: Có chuyện gì vậy.

Ngô Đồng có chút ngượng ngùng nói: Con xin thanh minh trước, không phải con muốn mấy thứ đó đâu.

Là do Buồn cha vào trong quá lâu, chúng ta lại không ra ngoài, ba con sốt ruột chắc chắn sẽ tìm đến.

Ngài cũng biết tà cha của con rồi đấy, ông ấy đi đến đâu là nổ đến đó.

Con không phải là sợ mộ tổ tiên nhà ta khó giữ được sao, nên đã thu mấy thứ đó vào không gian trước.

Nếu ngài thấy không sao thì con ra ngoài bây giờ, con sẽ đặt lại mấy thứ đó ra.

Trương Khởi Linh xoa đầu cậu bé nói: Không cần, con cứ giữ đi.

Thu lại là đúng, nơi này đã không còn an toàn.

Trương gia đã không còn khả năng bảo vệ những thứ này, để ở chỗ con vẫn an toàn hơn.

Ngô Đồng hiểu ra gật đầu, lại tò mò hỏi: Buồn cha, ngài đã hoàn thành Thiên thụ rồi à.

Là khôi phục toàn bộ ký ức sao.

Vậy tiếp theo chúng ta phải làm gì.

Trương Khởi Linh đầu tiên là gật đầu, sau đó lại nghiêm túc nói với Ngô Đồng: Hoàn thành rồi.

Ký ức cũng đã khôi phục.

Ta nhận được gợi ý mới, Đồng Đồng, con có bằng lòng thực sự

trở thành con trai của ta không.

Ngô Đồng nghe những lời này có chút ngơ ngác: Buồn cha, ý ngài là gì.

Con không hiểu, ngài muốn kết hôn với ba con à.

Trương Khởi Linh có chút xấu hổ lắc đầu: Là Kỳ lân thay máu.

Khế ước giữa Trương gia và huyết mạch Chung cực chỉ có thể được kết thúc bởi người kế thừa Kỳ lân chân huyết.

Ta chính là người duy nhất còn lại có Kỳ lân chân huyết.

Nhưng gợi ý của tổ tiên cho thấy, người kết thúc tất cả chuyện này lại không phải là ta.

Trước đây khi tiếp nhận Thiên thụ ta đã từng thấy qua khuôn mặt đó.

Ban đầu ta nghĩ là Tề Vũ, sau này ta cảm thấy là Ngô Tà.

Nhưng rõ ràng ta đều đã đoán sai, người đó hẳn là con.

Ngô Đồng khó hiểu hỏi: Không phải nên là ba con sao.

Thể chất tà môn lại có huyết Kỳ lân pha tạp, ông ấy hẳn là phù hợp với yêu cầu hơn chứ.

Trương Khởi Linh buông Ngô Đồng ra, dắt tay cậu bé đi xuống lầu.

Vừa đi vừa nói: Ban đầu ta cũng nghĩ là cậu ấy, nhưng lần này gợi ý rất rõ ràng, phải là Kỳ lân chân huyết.

Ta đã từng nói, ở Trương gia mười hai tuổi đã không còn là trẻ con.

Con số mười hai tuổi này, không chỉ đại diện cho việc mất đi đặc quyền của một đứa trẻ.

Đồng thời còn đại diện cho việc mất đi cơ hội nhận được Kỳ lân chân huyết.

Ngô Đồng có chút suy tư hỏi: Ý ngài là, Kỳ lân chân huyết của Trương gia có thể được thay đổi khi còn nhỏ.

Trương Khởi Linh Ừ một tiếng rồi nói thêm: Lúc trước Trương Khải Sơn trúng độc, chính là dựa vào bộ thiết bị thay máu đó để giữ mạng.

Lúc đó ông ta đã tiến hành thay máu với Trương Nhật Sơn, về một ý nghĩa nào đó, sau khi thay máu, độ tương đồng gen của hai người họ hẳn đã không khác gì quan hệ huyết thống trực hệ.

Ngô Đồng dường như đã hiểu ra một chút: Ý ngài là, huyết Kỳ lân rất bá đạo, nó sẽ nuốt chửng và thay đổi tế bào máu của người khác.

Làm cho người nhận máu và người cho máu trở thành người thân về mặt sinh học đúng không.

Trương Khởi Linh vui mừng gật đầu, nói chuyện với người thông minh đúng là đỡ lo.

Ngô Đồng kinh ngạc thốt lên một tiếng: Ối chà, cái này cũng quá bá đạo.

Nếu người nhà họ Trương đi hiến máu toàn quốc, vậy chẳng phải là Nói còn chưa dứt lời, cậu nhóc đã bị Buồn cha búng một cái vào trán: Đừng suy nghĩ lung tung, Trương Khải Sơn có thể thành công là vì ông ta vốn dĩ đã có huyết mạch Trương gia.

Người thường nhận huyết Kỳ lân chỉ có thể chờ chết.

Kỳ lân chân huyết và huyết Kỳ lân bình thường cũng không giống nhau, nó tuy không kén huyết mạch nhưng lại kén tuổi tác và thể chất, vượt qua mười hai tuổi mà tiếp nhận là chết ngay, thể chất không tốt cũng không chịu nổi quá trình đó.

Trong lúc nói chuyện, hai người đã đến tầng một, Trương Khởi Linh ấn mấy cái vào cột Kỳ lân.

Khoảng trống giữa đại sảnh đột nhiên mở ra một cái hố, ngay sau đó một bệ đá khổng lồ từ từ nâng lên.

Trương Khởi Linh trịnh trọng nói với Ngô Đồng: Thật ra, chuyện này ta nên trưng cầu ý kiến của Thiên Chân.

Nhưng đã không còn kịp nữa rồi, người biết nơi này ngày càng nhiều.

Lần này chúng ta ra ngoài rất có thể sẽ không có cơ hội vào lại.

Đồng Đồng, con có bằng lòng thay máu với ta không.

Ngô Đồng có chút do dự hỏi: Vậy con thay Kỳ lân chân huyết của Buồn cha rồi, con còn là con của ba con không.

Con có thể sẽ ngày càng không giống ông ấy không.

Trương Khởi Linh có chút xấu hổ nói: Gen của Ngô Tà sẽ được giữ lại, bởi vì Trương gia là truyền thừa theo phụ hệ, cho nên Ngô Đồng hiểu ra: Cho nên con sẽ bị loại bỏ gen từ mẹ đúng không.

Xã hội phụ quyền, họ không quan tâm đứa trẻ là ai sinh ra, chỉ quan tâm đứa trẻ sau khi được chuyển hóa bằng Kỳ lân chân huyết có còn là con cháu nhà mình không.

Ừm, con hiểu rồi.

Huyết Kỳ lân cũng rất thông minh ha.

Trương Khởi Linh bất đắc dĩ nói: Xin lỗi, nếu con không muốn ta sẽ không ép buộc, chúng ta sẽ đi ra ngoài ngay.

Ngô Đồng ra vẻ hào phóng xua tay: Không cần, dù sao con với mẹ ruột cũng chưa gặp nhau mấy lần.

Đổi đi, Kỳ lân chân huyết còn mạnh hơn nhiều so với huyết pha tạp của ba con, là con lời to mới đúng.

Trương Khởi Linh có thể cảm nhận được Ngô Đồng không hề thờ ơ như vậy, nhưng chuyện này liên quan đến Chung cực và tính mạng của quá nhiều người, lần này, hắn chỉ có thể ích kỷ một lần.

Quá trình thay máu diễn ra vô cùng thuận lợi, thời gian cũng không kéo dài quá lâu, nhưng sự đau đớn lại không phải người thường có thể chịu đựng được.

Dù Ngô Đồng là người có thể nhẫn nhịn, sau đó cũng đau đến kêu rên, quần áo đã hoàn toàn ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Chờ đến khi thay máu hoàn thành, cậu nhóc đã đau đến ngất đi.

Trương Khởi Linh ôm cậu nhóc từ trên bệ đá cơ quan xuống, cẩn thận cởi bỏ quần áo trên người cậu.

Lúc này Ngô Đồng toàn thân đỏ rực, mạch máu trên người đều nổi lên, những đường cong màu xanh đen lưu chuyển trên ngực cậu, từ từ tạo thành hình Kỳ lân.

Dù đã hôn mê, đôi lông mày nhỏ vẫn nhíu chặt, nắm tay cũng siết chặt.

Đây là cửa ải cần phải vượt qua khi tiếp nhận huyết Kỳ lân thuần khiết, chỉ có thể dựa vào chính cậu cố gắng chịu đựng.

Trương Khởi Linh không thể giúp gì được, chỉ có thể cởi sạch quần áo của Đồng Đồng đặt lên bệ đá, hy vọng có thể giảm bớt một chút cảm giác bỏng rát do nhiệt độ cao gây ra.

Quá trình thay máu chỉ mất hơn một giờ, nhưng quá trình huyết Kỳ lân cải tạo Ngô Đồng lại kéo dài một ngày một đêm.

Trương Khởi Linh vẫn luôn ở bên cạnh Ngô Đồng không rời một

tấc, nhìn cậu nhóc từ mồ hôi lạnh đến sốt cao rồi đến khi hình xăm trên ngực hiện rõ.

Mãi cho đến khi những vệt đỏ đó rút đi và hình Kỳ lân ẩn mình, làn da của Đồng Đồng mới trở lại vẻ trắng nõn, đại Trương ca cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thành công rồi, họ cuối cùng cũng thành công.

Lúc này Ngô Đồng cũng đã tỉnh lại, nằm trên bệ đá vẫn còn có chút mơ màng, trên người còn có chút lành lạnh.

Chương 155

Cúi đầu nhìn một cái, trời đất, lại là trần như nhộng.

Cậu nhóc vừa lấy quần áo ra vừa oán trách: Buồn cha, sao ngài không cho con mặc quần áo, con đã là đứa trẻ lớn rồi.

Có lẽ là vừa mới tỉnh lại, tay chân còn chưa linh hoạt, động tác của Ngô Đồng có chút chậm chạp, Trương Khởi Linh vội vàng nhận lấy quần áo mặc cho cậu.

Lại kiên nhẫn giải thích với cậu: Vừa rồi huyết Kỳ lân đang cải tạo cơ thể con, cả người con đều nóng đỏ, không mặc quần áo là để hạ nhiệt.

Bệ đá này là nguyên thạch hàn ngọc, tiếp xúc trực tiếp với da sẽ có lợi cho con.

Ngô Đồng mắt sáng rực nhìn bệ đá này, không ngờ thứ đen sì này lại là một bảo bối.

Trương Khởi Linh bất đắc dĩ lắc đầu: Cái này liên kết với cơ quan, không dọn đi được đâu.

Ngô Đồng bị vạch trần suy nghĩ cũng không giận, cọ vào cánh tay Trương Khởi Linh làm nũng: Chúng ta thay máu xong rồi phải không.

Vậy nếu gia đình hai người chúng ta đi làm xét nghiệm ADN, có được phán định là quan hệ cha con không.

Trương Khởi Linh suy nghĩ một chút rồi nói: Chắc là tạm thời sẽ không, tuy trong cơ thể con chảy máu của ta, nhưng độ tương đồng gen chắc chỉ khoảng sáu mươi phần trăm, khả năng được phán định là anh em hoặc ông cháu sẽ lớn hơn.

Ngô Đồng có chút nghi hoặc: Tại sao.

Điều này không khoa học.

Trương Khởi Linh lắc đầu: Ta cũng không biết, trước đây không có xét nghiệm gen, nhưng người nhận máu và người cho máu ban đầu cũng không lớn lên giống hệt nhau.

Nhưng huyết Kỳ lân rất bá đạo, theo thời gian sẽ dần dần cải tạo gen của con, e rằng mười năm hoặc hai mươi năm sau, chúng ta xét nghiệm lại sẽ được phán định là cha con.

Ngô Đồng quyết định không còn rối rắm vấn đề này nữa, nếu thật sự tò mò thì sau này xét nghiệm một chút là được.

Nhiệm vụ hàng đầu bây giờ là nhanh chóng ra ngoài, nếu không đi, tà cha của cậu sẽ vào mất, lúc đó thì không xa ngày sập nhà đổ lầu nữa đâu.

Trí nhớ của Trương Khởi Linh đã khôi phục, cơ thể bây giờ cũng không có vấn đề gì, hai người rất nhanh đã ra khỏi Trương gia cổ lâu.

Có tộc trưởng Trương gia dẫn đường, họ lại có thể ngăn cách chất kiềm, cho nên hai người đi trong đó rất thuận lợi.

Chỉ là sau khi rời khỏi khu vực chất kiềm gặp phải Mật Lạc Đà mới bị trì hoãn thời gian.

Không phải là do những con quái vật đó khó đối phó, mà là Đồng nhóc con muốn thu hàng.

Một con Mật Lạc Đà được 500 đến 800 điểm, thật sự quá dễ kiếm.

Cậu vẫn luôn canh cánh trong lòng việc đổi nhẫn trữ vật cho Thiết Tam Giác.

Mười mét khối đã là một vạn điểm một cái, cậu muốn đổi thì phải đổi cùng lúc, không thể bên trọng bên khinh, cho nên điểm tích lũy vẫn

chưa đủ.

Lần này thì được rồi, khoảng hai mươi con Mật Lạc Đà là có thể đổi một cái.

Không chỉ ba cậu, chú Béo bọn họ có thể trang bị, mà cả ông Hai và chú Tiểu Hoa cũng có thể có.

Trương Khởi Linh thấy cậu nhóc thu quái vật cũng không hỏi nhiều, còn giúp cậu đốt một đống lửa gần vách đá.

Mật Lạc Đà rất nhạy cảm với nhiệt độ, chúng sẽ truy lùng nguồn nhiệt để hành động.

Chiêu này quả nhiên hiệu quả, bóng dáng trên vách đá dần dần nhiều lên.

Cậu nhóc chạy dọc theo vách đá dài từ đông sang tây, từ nam sang bắc, nửa ngày thu được hơn ba mươi con.

Vốn dĩ còn muốn thu thêm một lúc nữa.

Nhưng lại sợ ba cậu tùy tiện vào gặp nguy hiểm, vẫn là nên về doanh địa trước, cùng lắm thì quay lại vào một chuyến nữa.

Họ đi dọc theo đường mòn trên vách đá, con đường chỉ rộng hơn một mét, ở dưới nhìn lên không thấy được.

Thật ra có thấy được thì độ rộng đó cũng không mấy thân thiện với đại đa số người.

Hơn nữa có những chỗ còn phải chui qua lỗ nhỏ, điều này lại có thể loại bỏ một đám trộm mộ không biết Súc cốt công.

Lối đi này hẳn là do Trương gia đặc biệt chuẩn bị cho tộc nhân, mọi nơi đều nhắm vào công phu của Trương gia, cũng may là Đồng nhóc con còn nhỏ, nếu không dọc đường đi có thể bị kẹt đến mức hoài nghi nhân sinh.

Họ đi một đường rất thuận lợi, Ngô Đồng còn có chút buồn bực, cũng quá đơn giản đi, không có cơ quan ám khí gì cậu còn không quen.

Chẳng lẽ là vì không có tà cha.

Đang miên man suy nghĩ, Trương Khởi Linh đột nhiên ngăn cậu lại.

Trước mắt họ đột nhiên xuất hiện một cây cầu gỗ, trên cầu chằng chịt những sợi tơ, mỗi sợi đều treo rất nhiều chuông đồng.

Ngô Đồng theo bản năng nhìn về phía vách đá sau lưng, đây chính là nơi Phan Tử bỏ mạng.

Phan thúc này của cậu, đó chính là một hán tử sắt đá thật sự, lúc đó nửa thân mình đều tan nát, vẫn có thể bắn súng như thần để bảo vệ ba cậu, lần này có cậu ở đây, nói gì cũng phải để ông ấy an hưởng tuổi già.

Trương Khởi Linh thấy Ngô Đồng không động đậy, xoa đầu cậu nói: Những cái chuông này sẽ khiến người ta sinh ra ảo giác, lát nữa hãy nhìn kỹ động tác của ta, tuyệt đối không được chạm vào làm chuông kêu, biết không.

Ngô Đồng trịnh trọng gật đầu: Yên tâm đi Buồn cha, thân thủ của con ngài còn không biết sao, mấy cái này chỉ là chuyện nhỏ.

Tiểu ca thật sự không yên tâm, do dự một chút vẫn dặn dò: Chú ý đừng lơ đãng, không được học theo Ngô Tà.

Ngô Đồng cười gượng, he he, phương diện này cậu đúng là có một chút.

Nhưng cậu và ba cậu không giống nhau, cậu là do nhìn thấy những thứ được miêu tả trong nguyên tác nên dễ sinh ra liên tưởng, cho nên thỉnh thoảng mới bị lơ đãng.

Ba cậu thì là do trời sinh trí tưởng tượng phong phú, dù sao cậu ở nước ngoài sẽ không như vậy.

Trương Khởi Linh quả không hổ là người luyện Súc Cốt Công từ nhỏ, độ dẻo dai của cơ thể cực kỳ tốt.

Cho dù những sợi tơ này dày đặc như lưới đánh cá, hắn vẫn có thể tìm được kẽ hở để chui qua.

Chờ Trương Khởi Linh sang đến phía đối diện thì Ngô Đồng bên này cũng đã bắt đầu.

Chiều cao của cậu lại một lần nữa phát huy ưu thế, vô cùng nhẹ nhàng xuyên qua trận chuông đồng.

Thằng nhóc còn có chút thắc mắc, cha Buồn nhà cậu qua đây không hề gặp trở ngại, nhưng trong nguyên tác thì chú Béo của cậu đã qua đây bằng cách nào.

Chưa nói đến cân nặng của chú ấy, lúc đó chú còn cõng cả cha Buồn của cậu nữa, thế này không khoa học chút nào.

Trương Khởi Linh thấy cậu cứ nhìn chằm chằm vào mấy cái chuông đồng ngẩn người, còn tưởng cậu đã trúng chiêu.

Hắn vội vàng hươ hươ tay trước mặt cậu, thì ra là thằng nhóc này lại đang ngẩn ngơ.

Trương Khởi Linh có chút cạn lời, thằng nhóc hư hỏng này đúng là dạy mãi không sửa.

Hay là gen di truyền của Ngô Tà quá mạnh mẽ.

Cái tật hay mất hồn ở nơi nguy hiểm này thật sự khiến người ta đau đầu quá, để Ngô Đồng đi đối phó với Chung Cực thật sự ổn không vậy.

Có phải hắn đã hiểu sai gợi ý của tổ tiên rồi không.

Ngô Đồng thấy Trương Khởi Linh hươ tay xong không nói gì, lập tức vừa ăn cướp vừa la làng: Buồn cha, cha nghĩ gì thế.

Sao lại có thể ngẩn người ở nơi nguy hiểm như vậy.

Tim gan cũng lớn thật đấy, chúng ta mau ra ngoài thôi.

Thằng nhóc ranh mãnh nói xong liền cười xấu xa chui vào khe núi, Trương Khởi Linh bất đắc dĩ lắc đầu.

Sai rồi, bên này.

Ngô Đồng vội vàng lùi lại, ờm, cha Buồn cũng học thói xấu rồi.

Bọn họ bên này còn chưa ra khỏi thân núi thì đoàn người của Ngô Tà đã được Bàn Tử dẫn người đến cứu ra.

Đừng thấy trong nguyên tác Thiết Tam Giác gặp muôn vàn khó khăn, thực tế một nửa trong số đó là do cái đồ gây họa Ngô Tà kia mang lại, còn mẹ của Bàn Tử chính là phúc tướng.

Vương Bàn Tử đơn thương độc mã đổ đấu nhiều năm, từ một tiểu thương nghèo rớt mồng tơi không có bối cảnh, vậy mà đã làm nên tên tuổi ở Phan Gia Viên.

Vận may của gã đóng một vai trò cực kỳ quan trọng trong đó.

Ví như lần này ra ngoài tìm cứu viện, gã đi theo Ngây thơ chạy trốn trong đó hai ngày cũng không tìm được đường đúng.

Sau khi một mình tìm đường, đi bừa lại hóa hay, thật sự đã ra được ngoài.

Bàn Tử nhìn thấy ánh mặt trời thì ngây cả người, mắt bị chói đến chảy nước mắt ròng ròng, gã có chút không tin nổi mà vơ một nắm cỏ xanh cắn trong miệng.

Vãi chưởng, đắng vãi, xem ra không phải ảo giác, lão tử lại được thấy ánh mặt trời rồi.

Bàn Tử cúi đầu nghỉ một lúc lâu, đôi mắt cuối cùng cũng dần thích nghi được với bên ngoài.

Lúc này gã mới quay người dùng bút dạ quang vẽ một mặt cười thật to lên vách đá.

Sau đó lại lôi bộ đàm trong túi ra dò thử, vậy mà lại có tín hiệu, xem ra nơi này cách doanh địa không xa.

Chương 156

Hoắc Tú Tú từ lúc bọn họ đi vẫn luôn đứng ngồi không yên, bộ đàm chưa từng rời tay.

Tiếng của Bàn Tử vừa truyền đến, Tú Tú đã kích động đến phát khóc, Vân Tùng cũng vội vàng ra ngoài gọi người, đi tìm theo hướng Bàn Tử nói.

Khe núi mà Bàn Tử chui ra hoàn toàn ngược hướng với lối vào của bọn họ.

May mà nơi này cách doanh địa không quá xa, chờ Hoắc Tú Tú và Vân Tùng dẫn người tìm đến nơi, Bàn Tử nằm trên đất đã sắp không mở nổi mắt.

Bàn Tử gắng gượng nói cho họ lộ trình và tình hình bên trong, sau đó liền trợn mắt ngủ thiếp đi.

Tú Tú ban đầu tưởng Bàn Tử ngất xỉu còn có chút lo lắng, nhưng ngay sau đó liền vang lên tiếng ngáy như sấm.

Vân Tùng có chút xấu hổ nói: Béo gia có lẽ mệt quá rồi.

Hoắc tiểu thư cứ để lại một người chăm sóc.

Tiện thể sắp xếp đội y tế đợi lệnh, tôi vào trong đưa hai vị gia chủ ra.

Hoắc Tú Tú tuy nóng lòng muốn gặp bà nội, nhưng nàng cũng biết mình thân thủ không bằng Vân Tùng.

Nàng có vào cũng không giúp được gì nhiều, chỉ có thể gật đầu nói: Vậy mọi chuyện xin nhờ vào anh.

Vân Tùng cười xua tay, điểm sáu tên đàn em Ngô gia rồi chui vào

trong khe núi.

Trước khi đến, Vân Tùng đã bị Khai Mễ dặn dò lải nhải mấy ngày, vị tổng quản đại nhân đó đã lường trước mọi tình huống có thể xảy ra và lên kế hoạch sẵn.

Đừng thấy bọn họ bình thường chỉ ở lại doanh địa, nhưng ba lô đổ đấu đều được để sẵn trong lều, mỗi ngày đều kiểm tra và cập nhật.

Một khi có tình huống cần cứu viện, chỉ cần đeo lên là có thể đi ngay, đảm bảo không chậm trễ một phút nào.

Cho nên đừng thấy bọn họ đến vội, nhưng trang bị trên người không thiếu một thứ gì.

Ký hiệu của Bàn Tử làm rất nổi bật, đều là bút dạ quang đặc chế do Khai Mễ chuẩn bị, trong hang núi tối tăm tuyệt đối không thể bỏ sót.

Khó khăn lớn nhất ở đây là có quá nhiều ngã rẽ, nhưng điểm này lại không thành vấn đề với bọn Vân Tùng, vì đường đúng đã được Béo gia thử ra rồi, bọn họ chỉ cần đi theo là được.

Không biết là do vận may của họ tốt, hay là do phần lớn Mật Lạc Đà đều bị Ngô Đồng hấp dẫn đi rồi, mà cả đường đi họ không gặp một con quái vật nào.

Chỉ mất chưa đầy ba tiếng đồng hồ, họ đã tìm thấy hang núi nơi Ngây thơ và những người khác ẩn náu.

Nghe thấy tiếng gọi của Vân Tùng, Ngô Tà kích động đến muốn khóc, thời gian chờ đợi quả thực dài như một năm.

Điều khiến cậu khó chịu nhất không phải là chờ đợi mà là không biết gì, cậu lại là người có trí tưởng tượng phong phú, còn luôn nghĩ mọi chuyện theo hướng xấu nhất.

Cho nên dù Bàn Tử mới đi chưa đầy hai ngày, nhưng trong đầu Ngô tiểu cẩu, gã đã chết đủ các kiểu, thảm đến mức nào cũng có.

Vì vẫn chưa hết lương thực, thể lực của mọi người ở đây vẫn còn khá tốt.

Cũng là hai ngày nay Mật Lạc Đà đến rất ít, nếu không bọn họ cũng không được nhẹ nhàng như vậy.

Vân Tùng hỏi han sơ qua một chút, rồi để mấy đàn em mới vào cõng người bệnh, cả đoàn người ngựa không dừng vó bắt đầu ra ngoài.

Mấy người đàn em kia ít nhiều có chút mệt mỏi, dù sao họ vốn không phải là đàn em tinh anh của Ngô gia, hành quân cấp tốc ba tiếng đồng hồ vẫn tiêu hao rất lớn.

Nhưng họ cũng không ngốc, nơi này nguy hiểm trùng trùng, vẫn là mau chóng ra ngoài cho an toàn.

Tiếc là họ thật sự không hiểu rõ đương gia nhà mình.

Bất kể nơi nào nguy hiểm, chỉ cần có thêm một Ngây thơ, mức độ nguy hiểm có thể lập tức tăng lên gấp bội.

Có lẽ đám Mật Lạc Đà biết tiểu khả ái Tà Đế của chúng sắp ra ngoài, nên con nào con nấy đều nhiệt tình ra giữ khách.

Con đường ở đây vốn đã chật hẹp, súng của họ hoàn toàn vô dụng, chỉ có thể dựa vào vũ khí lạnh để chống trả.

Vì không gian thi triển hạn hẹp nên đánh đấm rất gò bó, nhiều đàn em đã bị Mật Lạc Đà cào bị thương.

Có một người nước ngoài không cẩn thận, thậm chí bị chặt đứt cổ ngay tại chỗ.

Ngô Tà thấy cứ thế này không phải là cách, bèn tìm một nơi tương

đối rộng rãi dừng lại.

Cậu nói với những người kia hãy đi trước, cậu và Vân Tùng sẽ ở lại chặn hậu.

Hoa gia đương nhiên không đồng ý, Ngô Tà liền chém một nhát vào gáy anh, ra vẻ ngầu lòi nói với đám đàn em: Mang cậu ấy ra ngoài đi.

Giọng vừa dứt, cậu liền ăn một cái tát trời giáng.

Tiểu Hoa xoa cổ mắng: Cái thằng ngu như mày mà cũng đòi đánh ngất tao à.

Mẹ nó chứ mày xem phim truyền hình nhiều quá rồi hả.

Ngô Tà ngơ ngác.

Rõ ràng thấy Tiểu ca đánh ngất người khác rất dễ dàng, sao đến lượt mình lại không linh nghiệm.

Mẹ nó chứ, thế này thì xấu hổ quá.

May mà sự xấu hổ của Ngây thơ cũng không kéo dài lâu, theo một cú chặt tay của Vân Tùng, Hoa gia đang chửi ầm lên liền im bặt.

Thôi được, dù sao cũng đạt được mục đích là được rồi.

Ngô Tà cũng không xoắn xuýt nữa, cậu biết bản chất của mình chính là một tên tấu hài, vẫn nên chuyên tâm đánh quái thôi.

Đám người kia sau khi tách khỏi Ngô Tà thì đi thuận lợi hơn nhiều, dọc đường gần như không gặp lại Mật Lạc Đà, chỉ vì chạy quá nhanh nên bị trầy xước tương đối nhiều.

Chờ họ cuối cùng cũng lao ra khỏi cửa hang, cả đám người nằm liệt ngồi trên đất đều bật khóc.

Cũng có thể là do ánh mặt trời quá chói mắt, nhất thời còn chưa

thích nghi được.

Bàn Tử lúc này đã ngủ dậy, lại vừa gặm xong một con gà quay, đang chuẩn bị vào trong ứng cứu.

Tú Tú và đội y tế đều đang đợi lệnh tại chỗ, thấy họ ra ngoài liền vội vàng chạy qua kiểm tra.

Hoắc Tú Tú thấy hơi thở của bà nội yếu ớt thì sắp phát điên.

Nàng bảo hai người đàn em đặt bà lão lên cáng, lập tức chạy về doanh địa.

Bàn Tử vừa thấy không có Ngây thơ liền sốt ruột, tóm lấy một người đàn em hỏi: Sao thế này.

Thiên chân đâu.

Người đàn em đó vừa thở hổn hển vừa nói: Trong kẽ đá chui ra rất nhiều quái vật, Tam gia và Vân tiên sinh ở lại chặn hậu, khoảng chừng hai phần năm quãng đường từ lối vào.

Bàn Tử nghe vậy càng thêm sốt ruột, cả đường đi gã không gặp Mật Lạc Đà, lại quên mất đám tổ tông đòi mạng này.

Gã đưa tay giật lấy một cây rìu, túm lấy đèn pin rồi lại chui vào trong khe hở.

Hai người đàn em của Ngô gia cũng có gan lớn và lanh lợi, thấy Béo gia quay lại tìm người cũng túm lấy đèn pin và dao rựa đuổi theo vào.

Chờ họ đuổi đến hang đá, Vân Tùng và Ngô Tà đã sớm bị thương, trên mặt đất cũng ngã sáu bảy cái xác màu xanh bóng.

Bàn Tử xông lên giải quyết con quái vật mới ra, đỡ lấy Ngây thơ đang lảo đảo quát: Thiên chân, Thiên chân cậu sao rồi.

Bị thương ở đâu.

Ngô Tà vội xua tay: Ăn hai móng vuốt, không nghiêm trọng.

Bàn Tử cậu cõng Vân Tùng đi, anh ấy đỡ đòn thay tôi, e là đi không nổi.

Lúc này Áo Cộc Tay và Cục Đá cũng tới, một người đỡ Ngô Tà, một người mở đường.

Bàn Tử cũng cõng Vân Tùng lên, cả đoàn người lập tức ra ngoài.

Hai người đàn em thật sự thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần Tam gia còn sống là tốt rồi, họ không phải là đám ngu ngốc bên ngoài kia, đầu óc chẳng có.

Thân là đàn em Ngô gia mà lại bỏ lại đương gia của mình chặn hậu, đúng là đầu bị lừa đá.

Nếu Tam gia có mệnh hệ gì, một người trong số họ cũng đừng hòng có kết cục tốt đẹp.

Cứu được Giải đương gia và Hoắc lão thái thái thì có tác dụng khỉ gì, chẳng lẽ hai nhà đó sẽ bảo vệ họ sao.

Tiểu thiếu gia bây giờ vẫn chưa tìm về, nếu Tam gia lại xảy ra chuyện, xem Phan gia và Khai Mễ tiên sinh có tha cho ai không.

Một đám đồ ngốc không biết phân biệt trong ngoài.

Chương 157

Người tên Áo Cộc Tay kia thân thủ không tồi, Mật Lạc Đà mới chui ra từ vách đá, vừa thò đầu ra đã bị chém bay đầu.

Vân Tùng nghỉ ngơi trên lưng Bàn Tử nửa tiếng, thể lực cũng hồi phục một ít, cắn răng đòi xuống tự đi.

Ngô Tà và Bàn Tử cũng không khuyên nữa, việc quan trọng nhất của họ bây giờ là nhanh chóng ra ngoài.

Tiểu Hoa lúc nói chuyện cũng đã nhắc nhở Ngây thơ, làm đương gia phải có cái nhìn đại cục, lòng mềm yếu không đúng lúc chỉ hại người hại mình.

Trong cái giới này, mạng người bình đẳng chỉ là một câu chuyện cười.

Đặc biệt là khi đổ đấu, đàn em chết, người nhà còn có thể được sắp xếp ổn thỏa.

Nếu là gia chủ chết, thì những đàn em đi cùng cũng không ai sống nổi, thậm chí còn liên lụy đến người nhà.

Cho dù gia chủ lên ngôi sau này vì muốn mua chuộc lòng người, ông ta cũng không thể để đám đàn em hại chết gia chủ đời trước này sống sót.

Nếu không, nước bọt của người đời cũng có thể dìm chết ông ta, một cái tội danh ngầm mưu hại gia chủ đời trước chắc chắn không thoát được.

Hoa gia làm đương gia nhiều năm, những lời anh nói rất có lý, Ngô Tà là một đương gia mới nhậm chức cũng đã học hỏi được không ít.

Cho nên bây giờ cậu có thể hiểu được suy nghĩ của Vân Tùng,

cũng không nói những lời vô ích nữa, thật sự vì tốt cho mọi người, nên biết quý trọng bản thân, nhanh chóng ra ngoài.

Bàn Tử giao Vân Tùng cho Áo Cộc Tay dìu, xách rìu đi trước mở đường.

Nơi này cách lối ra chỉ khoảng một giờ đi bộ, Bàn Tử lúc này ăn no uống đủ, tinh thần dư dả.

Một cây rìu được gã múa lên uy vũ sinh phong, những con quái vật kia vừa thò đầu ra đã bị chặt bay móng vuốt, khi chúng thò móng vuốt khác ra thì cả đoàn đã đi qua.

Càng về sau, quái vật chui ra càng ít, chỉ có mười mấy con đuổi theo sau có chút đáng sợ.

May mà mấy thứ đó không có não, vội vàng đuổi theo miếng thịt nên dễ dàng giẫm đạp lên nhau, ngược lại tạo thời gian cho họ chạy trốn.

Chờ đến khi cuối cùng cũng chạy ra khỏi cửa hang, mấy người đều nằm trên đất trống há mồm thở dốc.

Chỉ cần ra được ngoài thì không cần lo lắng nữa, những con quái vật đó dường như không thể thấy ánh mặt trời, bọn họ bây giờ đã an toàn.

Nhân viên y tế túc trực từ trước vội vàng chạy đến kiểm tra và băng bó vết thương cho họ.

Tuy rằng ai cũng bị thương, nhưng cũng chỉ có Vân Tùng bị thương tương đối nặng.

Sau lưng anh là ba vết cào rất sâu, tuy không đến mức mất máu quá nhiều, nhưng cơ bắp sau lưng bị đứt không ít, việc khâu lại cũng khá phiền phức.

Lúc này trời đã sắp tối, người đã ra hết cũng không trì hoãn nữa, đặt Vân Tùng lên cáng rồi họ nhanh chóng trở về doanh địa.

Lúc này trong doanh địa cũng là một mảnh mây đen ảm đạm, bác sĩ của Hoắc gia nói Hoắc lão thái thái chắc chắn không qua khỏi.

Chưa nói từ đây đến bệnh viện lớn ít nhất cũng mất hai ba ngày đường, cho dù có thể đưa đến ngay lập tức cũng chưa chắc cứu được.

Bác sĩ chỉ cho Hoắc Tú Tú hai lựa chọn, một là cứ chờ như vậy, bà lão thái thái còn có thể sống đến sáng mai.

Hai là lập tức tiêm một lượng lớn adrenalin, có thể làm Hoắc lão thái tỉnh táo lại dặn dò vài câu di ngôn, nhưng chưa đến hai mươi phút sau người sẽ đi.

Quyết định khó khăn này khiến Hoắc Tú Tú khóc sưng cả mắt, cuối cùng nàng cũng hạ quyết tâm.

Bà nội nhất định không muốn cứ thế lặng lẽ ra đi, bà chắc chắn có rất nhiều lời muốn dặn dò.

Nàng không thể để bà nội ra đi với tiếc nuối.

Một hộp adrenalin được tiêm vào, Hoắc lão thái quả nhiên tỉnh lại.

Nhưng cổ họng và khí quản của bà đã bị chất kiềm ăn mòn, hoàn toàn không phát ra được chút âm thanh nào.

Hoắc lão thái thái lúc này đầu óc đã dần tỉnh táo, bà biết mình chắc chắn không sống nổi, nhìn Hoắc Tú Tú khó nhọc mấp máy môi.

Bà có quá nhiều điều không cam lòng, nhưng lúc này không thể làm gì được, cuối cùng chỉ có thể vô thanh nói với cháu gái: Bảo vệ tốt Hoắc gia.

Tú Tú nắm lấy tay bà nội đảm bảo: Cháu nghe rồi bà nội.

Bảo vệ tốt Hoắc gia, cháu sẽ bảo vệ tốt Hoắc gia.

Nghe được lời đảm bảo của cháu gái, Hoắc Tiên Cô muốn cười với Tú Tú một cái, tiếc là bà vừa hơi nhếch khóe miệng, nụ cười đó đã cứng lại trên mặt.

Hoắc Tú Tú cuối cùng không nhịn được nữa, gục xuống người bà nội, khóc nức nở.

Tiểu Hoa ở lều bên cạnh nghe thấy, cũng vội vàng bảo người dìu anh qua.

Lúc này đôi mắt của Hoắc lão thái đã vẩn đục, vẫn mở to không chịu nhắm lại.

Tiểu Hoa cũng rơi nước mắt, Hoắc bà bà cứ thế mà đi, Ngô Tà ở lại chặn hậu sống chết không rõ, anh bây giờ đã thành một phế nhân, ngay cả đứng cũng không vững.

Còn có Đồng Đồng, đã qua nhiều ngày như vậy, đứa cháu trai đáng yêu của anh còn sống không.

Đào mồ trộm mộ quả nhiên sẽ bị trời phạt, người trong Cửu Môn bọn họ đều định sẵn không được chết tử tế sao.

Hoa gia nghĩ đến đây lòng bi thương, sau một trận ho khan kịch liệt liền phun ra máu.

Bác sĩ và đàn em trong lều đều sắp khóc.

Hoắc đương gia vừa tắt thở, Giải đương gia lại phun ra máu, Ngô đương gia còn sống chết không rõ, bọn họ đây là tạo nghiệp gì vậy.

Đúng lúc mọi người đang sứt đầu mẻ trán, cuối cùng cũng có tin tốt truyền đến.

Một người đàn em chạy về báo tin trước, nói là Ngô đương gia và Béo gia bọn họ đã ra ngoài, hiện đang trên đường về doanh địa.

Hoa gia cuối cùng cũng trút được tảng đá trong lòng, lúc này đầu óc cũng tỉnh táo hơn một chút.

Anh trước tiên bảo người đưa Hoắc Tú Tú đã khóc ngất đến lều bên cạnh nghỉ ngơi, lại bảo người mời Vân Đóa qua giúp chăm sóc.

Sau đó lại phân phó đàn em Hoắc gia trước dùng túi đựng xác khâm liệm cho Hoắc lão thái thái, chuẩn bị đầy đủ những thứ cần thiết, sáng mai người Hoắc gia sẽ hộ tống linh cữu về kinh.

Ngô Tà vừa đến doanh địa đã nghe chuyện của Hoắc lão thái.

Cậu biết Tú Tú lúc này chắc chắn không muốn gặp mình, nên đi thẳng đến lều của Tiểu Hoa.

Hoa gia lúc này đã uống thuốc, đang tựa vào đệm nghỉ ngơi, thấy Ngô Tà vào liền nở một nụ cười khổ.

Hai người ngồi đối diện một lúc lâu không nói gì, cuối cùng vẫn là Tiểu Hoa phá vỡ sự im lặng, thở dài nói với Ngô Tà: Xin lỗi Ngô Tà, tôi không thể ở lại đây tìm cháu trai lớn cùng cậu được.

Sáng mai, tôi sẽ đi cùng Tú Tú đưa Hoắc bà bà về Bắc Kinh.

Ngây thơ gật đầu nói: Tôi hiểu cả mà, cậu về trước tranh thủ chữa trị, sức khỏe quan trọng.

Người của Hoắc gia chắc sẽ không dễ dàng bỏ qua, cậu làm đương gia lâu hơn tôi, lời thừa thãi tôi cũng không nói nhiều.

Nhà cậu tuy người đông nhưng lòng không đều, e là bây giờ cậu không trấn được họ.

Tôi bảo Gấu Chó qua giúp cậu, Ngô gia có Phan Tử và Khai Mễ là đủ rồi, nếu không được nữa thì còn có Nhị thúc.

Tiểu Hoa cũng không khách sáo, tình hình hiện tại rất bất lợi cho anh, anh thật sự cần một người tàn nhẫn như Gấu Chó để dọa đám

đầu trâu mặt ngựa kia.

Chỉ là không ngờ tên hàng lậu đó lại đầu quân cho Ngô gia.

Hùng ưng thảo nguyên kiêu ngạo khó thuần đâu rồi.

Tự do hay là chết đâu rồi.

Anh trước đây từng mời Gấu Chó đến Giải gia, cái tên khốn đó nói một đống lời vô nghĩa nhưng nhất quyết không đồng ý, chẳng lẽ là do mình trả không đủ.

Cũng không biết hắn đã lừa cháu trai lớn bao nhiêu, cái tên đó chính là một kẻ chết vì tiền.

Ngô Tà viết giấy cho Gấu Chó và Khai Mễ, lại cho Tiểu Hoa phương thức liên lạc của Khai Mễ.

Hoa gia bây giờ nói chuyện không tiện lắm, sức khỏe của Ngây thơ cũng không tốt, hai người nói chuyện đơn giản vài câu rồi ai về phòng nấy nghỉ ngơi.

Chương 158

Bàn Tử bên kia thì khá thoải mái, có cô vợ nhỏ Vân Đóa vây quanh hỏi han ân cần.

Lại nói bản thân gã cũng không bị thương nặng, nếu không phải lo có bố vợ ở đây, gã đã muốn làm gì đó rồi.

Ngô Tà ngủ đến nửa đêm, bỗng nhiên bị một tiếng nổ lớn đánh thức.

Bên ngoài lều ồn ào tiếng người, cậu cũng vội chạy ra xem tình hình.

Bàn Tử cũng bị đánh thức, tóm lấy một người đàn em của Hoắc gia hỏi: Sao thế này.

Mẹ nó chứ động đất à.

Người đàn em đó vội vàng trả lời: Không phải động đất, là linh miêu, chuyện hai ngày nay rồi.

Béo gia ngài vào trong tìm người, đến tối doanh địa đối diện liền gặp nạn.

Cũng không biết đám ngoại quốc kia đắc tội với vị thần tiên nào, cứ đến tối là có linh miêu xông vào ăn thịt người.

Sau này họ liền đốt đống lửa lớn, không ngờ lại có người bắn pháo vào đống lửa.

Đã liên tiếp hai ngày, bọn họ bây giờ đều ngủ trên cây, cũng không biết còn trụ được bao lâu.

Ngây thơ có chút thắc mắc hỏi: Linh miêu chỉ tấn công họ thôi à.

Doanh địa của chúng ta không sao chứ.

Người đàn em đó có chút đắc ý nói: Nói đến cái này thật đúng là tà môn, những con linh miêu đó chỉ đuổi theo đám ngoại quốc kia, bên chúng ta căn bản không hề đến.

Bàn Tử vừa nghe thấy tà môn liền vui vẻ, vỗ vai Ngây thơ nói: Có lẽ là vì mấy ngày nay cậu không ở đây.

Béo gia chưa từng thấy con quái nào không cắn Thiên chân mà lại đi đuổi theo người khác.

Tôi thấy tối nay chúng ta gay go rồi.

Ngây thơ gạt tay Bàn Tử ra định mắng, thì thấy phía trước có mấy con mèo lớn lông vàng vằn đen đang tiến lại, con nào con nấy đều như hổ đói nhìn chằm chằm bọn họ.

Ngô Tà tức đến muốn khóc, mắng một tiếng tên mập chết tiệt miệng quạ đen, quay người đi vào lều lấy súng.

Lúc này người bên ngoài đã đánh nhau với linh miêu, Bàn Tử một bên đánh một bên không phục mà quát: Thiên chân cậu nói chuyện phải có lương tâm chứ.

Chiêu dụ ma quỷ này rõ ràng là kỹ năng bị động của cậu, không có nửa xu quan hệ gì với cái miệng quạ đen của Béo gia cả.

Ngô Tà lúc này cũng không có thời gian cãi cọ với gã, vừa nổ súng vừa ra lệnh cho đám đàn em xung quanh.

Cậu bảo họ tập trung người bệnh và Tú Tú, Vân Đóa đến một cái lều cách xa đống lửa, cả đám vừa đánh vừa lui vây quanh nơi đó.

Doanh địa đối diện sau khi bị pháo oanh thì đã yên tĩnh, những con linh miêu dường như đều chạy sang bên này, đám đàn em càng đánh càng khó khăn.

Những con mèo lớn này động tác nhanh nhẹn, đạn bắn hết thay

băng đạn cũng không kịp, mọi người chỉ có thể dựa vào dao rựa để chống đỡ.

Đúng lúc này, bỗng nhiên một bóng đen lướt tới, sau đó là vài tiếng lưỡi dao cắt vào thịt phụt phụt.

Bàn Tử nương theo ánh trăng, thấy người tới liền kích động la lên một tiếng: Tiểu ca.

Ngay sau đó, lại có một bóng người thấp bé lóe ra, giơ tay chém xuống xử lý hai con linh miêu.

Có bọn họ gia nhập, mọi người liền nhẹ nhõm hơn, bầy súc sinh cũng là loại bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh, thấy hai người mới đến khó đối phó liền quay người bỏ chạy.

Ngô Đồng cũng không đuổi theo, một bên vẩy máu trên tay, một bên cười nói với Bàn Tử: Chú Béo có nhớ cháu không.

Cháu trai đáng yêu của chú về rồi đây.

Bàn Tử vỗ một cái vào mông nhỏ của Ngô Đồng: Cháu còn không biết xấu hổ mà nói à.

Học gì không tốt lại học cái thói chuyên viên mất tích của cha Buồn cháu.

Ba cháu vì tìm cháu mà suýt bị Mật Lạc Đà ăn thịt đấy, lát nữa chờ bị đánh đi.

Ngô Đồng không thèm để ý nói: Chuyện này cũng không thể trách cháu được, có đánh cũng là đánh cha Buồn, cháu vô tội.

Đúng rồi chú Béo, ba cháu đâu.

Bị thương thật à.

Bàn Tử có chút bực mình quay đầu lại hỏi: Có ai thấy Tam gia không.

Vừa nãy còn ở đây đánh linh miêu mà, đây là thấy con trai nên xấu hổ trốn đi rồi à.

Bàn Tử nói xong liền gọi mấy tiếng xung quanh, những đàn em kia cũng đi theo tìm kiếm.

Ngay cả Hoa gia và Vân Đóa trong lều cũng ra, đều nói không thấy Ngô Tà.

Mẹ nó thật là gặp quỷ, một người sống sờ sờ mà cũng mất được à.

Tiểu Hoa được đàn em dìu, ho khan một trận, lấy lại hơi rồi nói: Có thể nào bị linh miêu tha đi rồi không.

Bàn Tử vội lắc đầu: Không thể nào, với thân thủ và trạng thái hiện tại của Thiên chân, không thể nào bị kéo đi một cách im hơi lặng tiếng được.

Ngô Đồng ngăn Bàn Tử đang định đi tìm người, cậu đã nhớ ra ai đã bắt Ngô Tà đi rồi, Trương Khởi Linh hàng fake, cái tên vai sụp kia.

Thằng nhóc vẫy vẫy tay, bảo đám đàn em ai cần trị thương thì trị thương, ai cần nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi, sau đó kéo Trương Khởi Linh và Bàn Tử đến lều của chú Tiểu Hoa.

Vừa vào trong, Bàn Tử đã không thể chờ đợi được mà hỏi: Cháu trai lớn, chuyện gì vậy.

Cháu biết Thiên chân đi đâu rồi à.

Ngô Đồng gật đầu nói: Còn nhớ cái tên Trương Khởi Linh hàng fake mà cháu từng nói với mọi người không.

Hắn cũng là người của đội khảo cổ năm xưa, bị chất kiềm ăn mòn nên bị thương nặng, vẫn luôn ẩn náu trong núi sâu.

Đám linh miêu đó chắc là do hắn nuôi, mục đích chính là nhân lúc

hỗn loạn bắt ba cháu đi, cụ thể hắn muốn làm gì thì vẫn chưa biết.

Bàn Tử có chút nhíu mày hỏi: Vậy chúng ta làm sao bây giờ.

Dù sao cũng phải cứu Thiên chân về trước đã chứ.

Ngô Đồng xoa xoa trán, công chúa nhỏ Ngô Tà thật sự quá khiến người ta lo lắng, thỉnh thoảng lại bị rồng độc bắt đi một lần để kiểm tra giá trị vũ lực của bọn họ.

Hoa gia cũng nói: Người đó chắc đã luôn giám sát nơi này, hai ngày trước vẫn luôn nhắm vào doanh địa của Cừu Đức Khảo.

Hôm nay có lẽ là biết chúng ta đã cứu thành công người của đội một, nên muốn bắt một người để tìm hiểu tình hình Trương gia cổ lâu.

Ngô Đồng gật đầu: Có lẽ vậy, kệ hắn là nhắm vào ba cháu hay là tiện tay bắt bừa, tóm lại người đã bị hắn bắt đi rồi.

Mọi người cũng không cần lo lắng, hắn muốn hỏi chuyện sẽ không lập tức hạ sát thủ, hơn nữa ba cháu trước nay luôn mạng lớn.

Chúng ta trao đổi thông tin trước đã, cháu vừa mới về còn chưa hiểu rõ tình hình.

Bàn Tử cũng cảm thấy Ngô Đồng nói có lý, bèn kể lại chuyện xảy ra sau khi họ mất liên lạc.

Tiểu Hoa cũng kể sơ qua quá trình anh và Ngô Tà đi tìm người.

Ngô Đồng thấy bộ dạng khó chịu của chú Tiểu Hoa liền biết, chắc chắn là đã hít phải bột chất kiềm.

Cậu hỏi ý kiến hệ thống một chút, đổi một lọ thuốc chữa trị gen cho anh.

Thứ này có thể nhanh chóng chữa trị tổn thương tế bào, nhưng nói một cách nghiêm khắc thì cũng không phải thứ gì tốt.

Số lần phân chia tế bào của con người là có hạn, việc chữa trị vết thương nhanh chóng không có lợi gì cho cơ thể.

Nói đơn giản, chính là tương đối tổn thọ.

Đối với ngoại thương, nếu có thời gian và điều kiện, vẫn nên từ từ dưỡng thương thì tốt hơn.

Nhưng tình hình của Hoa gia bây giờ đặc biệt, chưa nói đến điều kiện y tế trong nước có chắc chắn chữa khỏi được vết bỏng kiềm ở đường hô hấp hay không, cho dù có thể chữa được cũng cần phải nằm viện, người của Giải gia sẽ không cho anh thời gian này.

Hoa gia nhận lấy cái chai thủy tinh đó uống một hơi cạn sạch, dù sao cháu trai lớn cho anh chắc chắn là thứ tốt, có gì mà phải do dự.

Uống xong còn tỏ vẻ khoe khoang liếc nhìn Trương Khởi Linh một cái, nói thế nào nhỉ, có chút trẻ con.

Trương Khởi Linh cạn lời trợn mắt, người này thật đúng là ấu trĩ.

Nhóc con gọi ta là cha, bây giờ còn mang một nửa huyết thống của ta, ngươi có cố mấy cũng chỉ là một ông chú họ tám đời, có gì mà đắc ý.

Ngô Tà bị bắt cóc: Các người có phải mong tôi xảy ra chuyện để chiếm đoạt con trai tôi không.

Còn ai nhớ đến tôi không.

Sống có tâm chút đi Sản phẩm công nghệ cao hiệu quả quả thật rất nhanh, Hoa gia vừa uống vào đã cảm thấy cảm giác bỏng rát trong phổi biến mất.

Sau đó lại kinh ngạc phát hiện, mấy vết trầy trên mặt và cánh tay vậy mà đang lành lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được, Hoa gia sợ đến không nói nên lời.

Sự thay đổi rõ ràng này Bàn Tử cũng thấy được, lập tức kinh hô một tiếng: Vãi chưởng.

Cháu trai lớn, đây là linh đan diệu dược gì vậy.

Mau cho chú Béo một lọ, trên người ta còn mấy vết thương đây này.

Cháu không thể bên trọng bên khinh được.

Ngô Đồng bất đắc dĩ lắc đầu nói: Tác dụng càng mạnh thì tác dụng phụ của thuốc càng lớn, vết thương của chú Béo cứ từ từ dưỡng là được, không cần thiết phải dùng thứ này.

Chú Tiểu Hoa là không có thời gian dưỡng thương, anh ấy về Bắc Kinh còn có một trận chiến ác liệt phải đánh.

Nếu không cháu cũng không cho anh ấy thứ uống rượu độc giải khát này đâu, ảnh hưởng đến tuổi thọ.

Bàn Tử vừa nghe liền lập tức từ bỏ, cháu trai lớn của gã không phải người keo kiệt, không cần thiết phải bịa ra lời nói dối như vậy để dỗ gã, xem ra gã vẫn nên thành thật dưỡng thương thôi.

Chương 159

Hoa gia thì lại không quan tâm đến tác dụng phụ gì, với mức độ tổn thương lần này của anh, không có một hai năm thì đừng hòng khỏi hẳn, anh không có thời gian để lãng phí.

Đừng thấy anh giá trị bản thân chục tỷ phong quang vô hạn, thực tế những kẻ muốn nhân lúc anh bệnh lấy mạng anh cũng không ít.

Về tình hình trong Trương gia cổ lâu, Ngô Đồng không nói nhiều, chỉ nói với họ rằng không cần thiết phải vào đó nữa.

Về việc Hoắc lão thái thái qua đời, cậu cũng không nói gì, làm nghề đổ đấu chết trong mộ là chuyện quá đỗi bình thường.

Hoắc gia họ muốn gây sự thì cứ để họ gây sự, Ngô gia bây giờ đã khác xưa, nói là đứng đầu Cửu Môn cũng không quá lời.

Đám ô hợp của Hoắc gia đó cậu thật sự không để vào mắt.

Ngô Đồng dặn dò xong xuôi liền định đi cứu ba mình, Bàn Tử cũng muốn đi nhưng bị cậu ngăn lại, ngày mai Hoa gia đi rồi, trong doanh địa không có người chủ sự không được.

Bàn Tử cũng hiểu đạo lý này, chỉ có thể không ngừng dặn dò Tiểu ca chăm sóc tốt cho cháu trai lớn của gã.

Trương Khởi Linh kéo mũ áo lên ừ một tiếng, bế Ngô Đồng lên rồi nhanh chóng biến mất vào trong bóng tối.

Bàn Tử bất mãn chậc một tiếng, nghi hoặc nói với Tiểu Hoa: Cái tên buồn chai này có phải là chê tôi phiền không.

Hoa gia không thèm để ý đến gã, ngáp một cái rồi xua xua tay, chui về lều ngủ.

Bàn Tử chậc một tiếng cũng đi về.

Hai người này thật không thú vị, vẫn là Thiên chân của bọn họ dễ chơi hơn.

Cùng lúc đó, Ngô Tà tiểu đồng chí được Bàn Tử gọi là dễ chơi, tình cảnh của cậu lại chẳng dễ chơi chút nào.

Ngô Tà vốn đang chuyên tâm đánh linh miêu, chiến quả cũng không tồi.

Thực ra thân thủ của cậu cũng khá, sở dĩ ngày thường có vẻ phế, đó là vì mấy tên gia súc bên cạnh đều quá mạnh.

Đừng thấy mới ra khỏi đường hầm nghỉ ngơi được mấy tiếng, trên người còn mang thương, nhưng cậu đã chém ngã hai con mèo lớn.

Đúng lúc cậu đang có chút đắc ý, bỗng nhiên sau gáy truyền đến một cơn đau nhói.

Trước mắt tối sầm rồi không biết gì nữa.

Chờ Ngô Tà mở mắt ra lần nữa, liền nhìn thấy đỉnh lều màu đen trong ánh lửa bập bùng, hơi cử động một chút là toàn thân đau nhức.

Chẳng lẽ, cậu bị linh miêu tha về ổ, mình thành lương thực dự trữ của đám mèo lớn này rồi.

Đệt.

Mệnh của cậu sao lại thế này.

Nhưng rất nhanh cậu liền cảm thấy không đúng, linh miêu sợ lửa nhất, phía trước không xa còn đang đốt đống lửa.

Không thể nào là đám mèo đổi sang ăn BBQ được, cậu đây là được người ta cứu.

Đang lúc cậu định quan sát tình hình xung quanh, bỗng nhiên một

tiếng cười khàn khàn quỷ dị truyền đến.

Ngây thơ vội vàng nhìn về phía cửa hang, chỉ thấy một con quái vật hình người đang cầm dao rựa cười âm hiểm với cậu.

Vãi chưởng, e là cậu bị người ta bắt cóc rồi.

Người kia trông như một khối sáp nóng chảy, toàn bộ làn da đều là những mảng da thối gồ ghề lồi lõm.

Hắn gần như không có vai, hai tay buông thõng hai bên thân.

Da thịt trên mặt cũng như bị hòa tan, ngũ quan tuy đều ở đó, nhưng dường như chẳng ai phục ai, đều mọc một cách tùy tâm sở dục.

Tóc rất dài, rối bời và bết lại với nhau.

Tiếng cười của người đó vừa ái ái lại âm nhu, tướng mạo lại giống như một khối mosaic, Ngây thơ nhất thời cũng không phân biệt được là nam hay nữ, cũng không biết nên xưng hô với hắn thế nào cho phải.

Người đó thấy Ngô Tà không nói lời nào cũng không giận, xách dao rựa ngồi xuống bên đống lửa.

Đúng lúc Ngây thơ đang suy nghĩ làm thế nào để bắt đầu câu chuyện, người đó đột nhiên hét lên một tiếng quái dị, dọa Ngô Tà lập tức kinh hô một tiếng rồi liên tục lùi về phía sau.

Người vai sụp kia thực hiện được trò đùa dai, cười có vẻ rất vui.

Ngây thơ có chút thẹn quá hóa giận, lập tức mắng người đó: Cười cái rắm.

Mẹ nó chứ ngươi bị thần kinh à.

Có phải ngươi bắt lão tử đến đây không.

Rốt cuộc ngươi là ai, có gan thì đấu tay đôi với lão tử.

Gã quái nhân thấy Ngô Tà nổi giận lại ha một trận, sau đó chỉ vào bên cạnh đống lửa nói với Ngô Tà: Đừng giận, đừng giận, ngồi xuống nói chuyện trước đã.

Ngươi vẫn cái tính như trước đây, ta còn tưởng nhận nhầm người chứ.

Ngô Tà nghe cái giọng điệu như người quen cũ của hắn có chút ngơ ngác.

Tuy rằng phạm vi giao du của cậu quả thật rất rộng, nhưng cậu thật sự không nhớ trong số bạn bè có loại này.

Huynh đệ này có phải nhận nhầm người rồi không.

Biểu cảm của Ngô Tà thật sự rất dễ đọc, khiến người ta vừa nhìn là biết cậu đang nghĩ gì.

Gã quái nhân thở dài nói: Ngươi không nhận ra ta cũng bình thường thôi, ta bây giờ ngay cả hình người cũng không có, còn có ai nhận ra ta được nữa.

Hơn ba mươi năm không gặp, ngươi thì lại chẳng thay đổi chút nào.

Các ngươi thành công rồi phải không.

Ngây thơ lúc này có thể khẳng định, đại huynh đệ này chắc chắn là nhận nhầm người.

Bản thân mình bây giờ còn chưa đến ba mươi tuổi, lấy đâu ra lão hữu ba mươi năm trước.

Thứ này không lẽ là người quen của Trương Hải Khách, nghĩ như vậy thì thông suốt rồi.

Vậy bây giờ cậu nên làm gì đây.

Tuy rằng thứ này ra vẻ bạn cũ gặp lại, nhưng chỉ bằng cái cách

hắn đánh ngất rồi kéo cậu đi, thì tình cảm của hắn với đại bá ca chắc chắn không tốt đẹp gì.

Đặc biệt là khi nghĩ đến cái tính chết tiệt của Trương Hải Khách, quan hệ của tên đó chắc chắn không tốt.

Mình vẫn nên nói thật thì hơn, đừng để đến lúc đó lại phải gánh tội thay hắn.

Gã quái nhân thấy bộ dạng hồn bay phách lạc của Ngây thơ liền lắc đầu, lại thêm một khúc củi vào đống lửa rồi mới nói: Tính tình không đổi, cái tật hay ngẩn người của ngươi cũng không sửa.

Thật không biết ngươi làm sao sống đến bây giờ.

Ta nghe bọn họ gọi ngươi là Ngô Tà, không phải ngươi không thích họ Ngô của Tam Tỉnh sao, sao lại dùng tên giả họ Ngô.

Ngô Tà nghe hắn nhắc đến Tam thúc lập tức kinh hãi, người này chẳng lẽ là người của đội khảo cổ ba mươi năm trước.

Vậy rốt cuộc hắn là ai.

Ngô Tà bỗng nghĩ tới một khả năng, rất nhiều mảnh ghép vụn vặt, không xác định trước đây đều được xâu chuỗi lại với nhau.

Người trong băng video trông giống hệt cậu, nghe nói là một thành viên của đội khảo cổ ba mươi năm trước.

Trương Hải Khách cũng từng nói, mặt hắn không phải phỏng theo cậu, mà là phỏng theo một người tên Tề Vũ.

Mà từ giọng điệu của người này suy đoán, Tề Vũ và chú Ba của cậu đều là thành viên của đội khảo cổ năm đó, hơn nữa quan hệ có vẻ không tốt lắm.

Vậy Tề Vũ này và cậu có quan hệ gì.

Hai người cách nhau ba mươi tuổi mà lại giống nhau đến chín

phần, nói là cha con ruột chắc cũng không ai nghi ngờ đâu.

Hơn nữa cậu và ba mình, Ngô Nhất Cùng, đúng là chẳng giống nhau chút nào, Ngô Tà thậm chí còn từng nghi ngờ thân thế của mình.

Nhưng nghĩ lại lại thấy không thể nào, dù sao cậu và chú Hai vẫn có năm sáu phần giống nhau.

Chương 160

Vả lại, nghe bà nội nói, cậu rất giống ông nội hồi trẻ.

Có điều điểm này không cách nào kiểm chứng, vì trong nhà không có ảnh ông nội lúc trẻ.

Ngô Tà tự thấy mình cũng thuộc dạng đẹp trai, mà trong ấn tượng của cậu, ông nội là người mặt đầy nếp nhăn, râu ria xồm xoàm, cậu thật sự không nhìn ra mình giống ông ở điểm nào.

Gã vai sụp cuối cùng cũng mất kiên nhẫn, nhặt một hòn đá nhỏ ném vào chân Ngô Tà.

Cậu ấm Ngô lúc này mới bừng tỉnh, cậu bây giờ đang là con tin người ta bắt tới, lỡ như họ biết bắt nhầm người, liệu có xử lý cậu luôn không.

Hay là cậu cứ nói thật.

Cũng không biết gã này và chú Ba mình quan hệ tốt xấu thế nào, nếu là có thù oán thì toang.

Ngô Tà cảm thấy vẫn nên kéo dài thời gian trước, cậu hoàn toàn không có chút tự tin nào vào nhân duyên của lão già chú Ba.

Hy vọng Bàn Tử phát hiện cậu mất tích sẽ nhanh chóng dẫn người tới tìm.

Nếu không được thì cậu chỉ đành dùng đến ớt xanh thôi.

Nghĩ vậy, cậu cũng không còn căng thẳng nữa, dứt khoát giả bộ mình là Tề Vũ để moi thông tin.

Ngô Tà nghĩ vậy liền sắp xếp lại ngôn từ, thăm dò hỏi người kia: Anh nhận ra tôi à.

Anh là ai.

Đầu óc tôi từng bị thương, rất nhiều chuyện không nhớ rõ.

Gã vai sụp dường như cũng không thấy có gì không ổn, thấu hiểu đáp lời: Chuyện này cũng không lạ, cậu giữ được dáng vẻ hiện tại, chắc chắn cũng phải trả giá không ít.

Kể cho tôi nghe những chuyện cậu biết đi, nhớ gì nói đó.

Hiện tại ai đang lãnh đạo các người.

Ngô Tà suy nghĩ một chút rồi nói: Bây giờ thời thế bên ngoài đã thay đổi, hoàn toàn khác trước kia rồi.

Bọn tôi hiện tại không có ai lãnh đạo, mọi người đều bận rộn kiếm tiền.

Tôi bây giờ tên là Ngô Tà, thân phận là cháu trai của Ngô Tam Tỉnh.

Ông ấy. gần đây mất tích rồi, tôi vẫn luôn tìm ông ấy.

Gã vai sụp như thể nghe được chuyện cười gì đó, lại bật cười một cách kỳ quái, khiến Ngô Tà có chút không hiểu nổi.

Đợi người nọ cười đủ rồi mới nói: Ngô Tam Tỉnh đúng là thiếu đạo đức, mấy năm nay hắn không ít lần bắt nạt cậu nhỉ.

Xem ra cậu cũng thật sự hết cách rồi, nếu không cũng sẽ không đồng ý làm cháu trai cho hắn.

Ngô Tà không hiểu chú Ba mình và Tề Vũ có ân oán gì, chỉ có thể nói lấp lửng: Cũng tạm được, thật ra Ngô Tam Tỉnh không xấu xa đến thế.

Chỉ là tính tình hơi thổ phỉ thôi, không sao, dù gì tôi tính tốt không so đo với hắn.

Hắn đối với tôi cũng tạm được.

Gã vai sụp gật gật đầu: Tính cậu đúng là tốt thật, nếu là tôi thì không chiều hắn đâu.

Chuyện này cũng đều tại cái thằng Giải Liên Hoàn, rảnh rỗi không có việc gì lại lôi tướng mạo hai người ra đùa.

Cái thằng trời đánh Ngô Tam Tỉnh ấy, cậu trông giống ba hắn chứ đâu phải lỗi của cậu, thế mà cứ rảnh là lại kiếm chuyện với cậu, nếu là tôi thì đã trở mặt với hắn từ lâu rồi.

Ngô Tà thật sự mặt đầy vạch đen, không biết nên nói gì cho phải.

Thử tưởng tượng cảnh tượng lúc đó, Giải Liên Hoàn chỉ vào Tề Vũ nói: Tam Tỉnh mày xem, nó giống ba mày không.

Mẹ kiếp, với cái tính của chú Ba cậu, không lôi Tề Vũ đi xét nghiệm ADN với ông cụ đã là may, có thể cho sắc mặt tốt mới là lạ.

Ngô Tà có chút ngượng ngùng gãi đầu, nói với gã kỳ nhân kia: Tính tình tốt cũng không phải chuyện xấu, anh xem tôi chẳng phải trong họa có phúc sao.

Nếu lúc đó trở mặt với hắn, hắn cũng sẽ không giúp tôi, đúng không.

Tôi bây giờ ở nhà họ Ngô rất tốt, không ai nghi ngờ thân phận của tôi cả.

Nghĩ lại kết cục của bọn họ, tôi còn có gì không biết đủ.

Gã vai sụp nghe cậu nói vậy liền cười khổ một tiếng: Cậu nói đúng, cậu trước nay luôn mềm lòng lương thiện, xem ra ông trời vẫn có mắt, cậu mạnh hơn chúng tôi nhiều.

Nghe giọng điệu này của hắn, hắn là quan hệ với Tề Vũ không tệ, Ngô Tà bèn khuyên nhủ: Anh cũng đừng quá bi quan, chỉ cần người

còn sống là còn hy vọng.

Anh chịu khổ cũng đủ nhiều rồi, dù sao bây giờ cũng không ai quản, anh tội gì phải khổ sở trong núi sâu rừng già này.

Y học bây giờ rất phát triển, những bệnh trước kia không chữa được giờ đều có thể chữa.

Tôi bây giờ cũng có tiền, trong nước không chữa được thì tôi đưa ra nước ngoài.

Kỹ thuật phẫu thuật thẩm mỹ bên Hàn Quốc rất lợi hại, chữa cái này của anh chỉ là chuyện nhỏ.

Ngô Tà cảm thấy mình nói đã đủ thành khẩn, không ngờ người nọ lại lắc đầu: Tôi không thể đi.

Tôi phải canh giữ Trương gia cổ lâu, tôi là Khởi Linh của Trương gia, tôi không thể để người khác phá hoại nó.

Ngô Tà thầm kêu vãi cả nồi, cậu nhớ ra gã này là ai rồi.

Trương Đại Phật Gia từng tuyển chọn Trương Khởi Linh trên toàn quốc, mà còn không chỉ tuyển một lần.

Xem ra vị huynh đệ này cũng là một trong những Tiểu ca hàng nhái rồi, nhưng xem cơ thể hắn tàn tạ thế này mà vẫn linh hoạt như vậy, thế nào cũng phải tính là hàng fake cao cấp.

Có điều hắn có phải nhập vai quá sâu rồi không, sao lại thật sự coi mình là tộc trưởng Trương gia thế này.

Ngô Tà thăm dò nói: Anh hà tất phải tự lừa mình dối người.

Đó vốn không phải trách nhiệm của anh.

Tôi không ngại nói thật cho anh biết, người đi cùng tôi, cái cậu Tiểu ca ít nói kia mới là Trương Khởi Linh thật sự.

Chuyện này Ngô Tam Tỉnh và mẹ của Hoắc Linh đều đã xác nhận, tuyệt đối không sai được.

Gã vai sụp như bị kích động, đột nhiên đứng bật dậy gào thét: Mày nói bậy, hắn là hàng giả, tao mới là Trương Khởi Linh, tao mới là tộc trưởng Trương gia.

Ngô Tà sợ hãi lùi lại một bước, nhưng vẫn kiên định nói: Anh ấy có Phát khâu chỉ, có hình xăm Kỳ Lân, bánh tông ngàn năm thấy anh ấy đều phải quỳ xuống, anh đừng chấp mê bất ngộ nữa, anh ấy mới là Trương Khởi Linh.

Gã kỳ nhân càng thêm điên cuồng, xé rách quần áo gầm lên: Tao cũng có thể, tao cũng có hình xăm, hình xăm của tao đâu.

Hình xăm của tao bị dung dịch kiềm ăn mòn mất rồi.

Tao là Trương Khởi Linh, tao chính là Trương Khởi Linh.

Lần này Ngô Tà không dám kích động hắn nữa, liền vội vàng hô lên: Anh đừng kích động, bình tĩnh một chút, bình tĩnh một chút, anh là Trương Khởi Linh, là Trương Khởi Linh được chưa.

Có lẽ các người không phải cùng một đời Trương Khởi Linh thì sao.

Tôi nghe nói Khởi Linh chỉ là một danh hiệu, có lẽ anh ta là người kế nhiệm đời sau của anh, dù sao anh cũng mất tích ba mươi năm, Trương gia không thể không có tộc trưởng, phải không.

Gã kỳ nhân dường như bình tĩnh lại một chút, nhưng trong giọng nói lại lộ ra vẻ bi thương: Sẽ không, Trương gia không còn ai nữa rồi, tộc nhân đều tan tác cả, cần gì tộc trưởng nữa.

Ta là Khởi Linh cuối cùng, sẽ không có Khởi Linh nào khác nữa.

Ngô Tà nghe lời này có chút khó chịu, gã này thật sự đã coi mình là

tộc trưởng Trương gia, mà còn là loại tộc trưởng xui xẻo không có tộc nhân nhưng vẫn cam tâm gánh vác trách nhiệm.

Xem ra người này rất có thể là tộc nhân của Tiểu ca, lại còn cùng loại với Trương Hải Khách, thuộc phái cuồng tín.

Thế này thì phải làm sao bây giờ.

Vừa rồi cậu kích động hắn là định nhân lúc hỗn loạn tấn công, giờ lại có chút không nỡ ra tay.

Ngô Tà không nỡ ra tay, nhưng gã vai sụp thì không có băn khoăn đó.

Có lẽ biểu hiện vừa rồi của Ngô Tà đã để lộ sơ hở gì đó, gã kia sau khi bình tĩnh lại liền túm lấy cây mã tấu.

Hắn cười lạnh với Ngô Tà: Tề Vũ, mày cũng muốn hại tao phải không.

Mày đã đầu quân cho Phái Trần Tình đúng không.

Mày vì sao lại đến đây.

Là ai sai mày vào Trương gia cổ lâu.

Ngô Tà nhìn biểu cảm này của hắn là biết sắp toang, quỷ mới biết Phái Trần Tình là cái gì, cậu chỉ là hàng giả, cái này phải trả lời thế nào đây.

Gã vai sụp thấy Ngô Tà không trả lời được, vẻ mặt càng hung ác hơn, vác đao xông tới chém cậu.

Ngô Tà sắp uất chết đến nơi, quả nhiên là ở núi sâu rừng già lâu ngày, trạng thái tinh thần này cũng quá không ổn định, sao lại nói động thủ là động thủ ngay được chứ.

Ngô Tà đương nhiên không thể ngồi chờ chết, vớ lấy một thanh củi đang cháy liền đánh trả.

Đùa à, Ngô Tà cậu đây tốt xấu gì cũng là một tráng hán cao một mét tám, lại còn được huấn luyện đặc biệt mấy tháng đàng hoàng.

Lạc đà ở Mật Đà còn bị cậu vật chết mấy con, lẽ nào lại sợ một lão già sắp tàn phế như ngươi.

Tiếc là Ngô Tà vạn lần không ngờ tới, cho dù gã đối diện đã năm sáu mươi tuổi.

Cho dù hai cánh tay của hắn chỉ còn dính một lớp da vào người.